

Giới thiệu Cú Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em

Người lạnh lùng thường là người nghĩ nhiều nhưng nói rất ít. Họ có thể là người rất nhạy cảm nhưng hầu như cảm xúc đều giấu sau vẻ mặt vô hồn, vì vậy suy nghĩ và lối sống của họ có thể bị ảnh hưởng mạnh từ những điều trong cuộc sống.

Vậy trong tình yêu sự lạnh lùng ấy rồi sẽ ra sao? Truyện Cú Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em thuộc thể loại truyện teen kể về những mối tình yêu đương ngây ngô. Với ngôn ngữ tác giả Kevin Rz viết phù hợp với gu của giới trẻ hiện nay vì vậy bộ truyện này rất gặt được nhiều thành công.

Giới thiệu sơ lược về các nhân vật chính:

Nhân vật nữ chính Vĩnh Thiên Anh còn có tên gọi khác là Lệ Băng (tên này chỉ có anh trai nó gọi thôi à...lý do...tác giả sẽ bật mí trong khi đọc truyện), 17 tuổi, cao 1m65, sở hữu một gương mặt cực kì dễ thương ấm áp tựa thiên thần. Tính cách: Đáng yêu. Luôn quan tâm giúp đỡ người khác. Rất yêu thương anh trai của mình...

Nhân vật nam chính Hạo Khánh Anh còn có biệt danh là Kevin hiện đang 18 tuổi, cao 1m85, sở hữu một gương mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Bất kì girl nào nhìn cũng say nắng. Nếu không muốn trúng "tiếng sét ái tình" thì đừng nên nhìn hắn ta quá 10s. Tính cách: Lạnh như chưa bao giờ được nóng. Ghét phản bội và rất tàn nhẫn với kẻ phản bội và ghét cả nói dối...

Và còn nhiều vai khác để phụ họa cho cặp đôi này, cùng nhau theo dõi truyện để trải qua các tình tiết yêu đương, hạnh phúc, đau khổ, niềm vui nỗi buồn của các teen!

Bạn đang đọc truyện *Cú Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mình chia tay đi !

- Mình chia tay đi !

Đó là một lời nói hết sức lạnh lùng của một người con trai nói với một người con gái.

- Lý do !

- Tôi hết yêu em từ lâu rồi. Mà nói vậy cũng không đúng, chính xác hơn là tôi chưa từng yêu em. Đối với tôi em là một món đồ chơi đã hết hạn nên phải vứt đi thôi. Tạm biệt nhé ! Bye bye !

Cô gái dường như không muốn tin vào những điều mình vừa nghe thấy. Cô đau lòng và đôi chân như muốn ngã khụy xuống. Cô nhìn thẳng vào mắt anh và hét lên:

- Anh tồi tệ đến vậy sao?? Coi tình cảm của tôi như một món đồ chơi như vậy hả. Chết tiệt.

Dứt câu cô chạy vụt mất. Nước mắt lăn dài.

Người con trai đứng cười nhếch mép.

Làm sao đây khi cô quá yêu anh..

Những ngày dài cô không ngừng gào thét tên anh trong giấc mơ. Ngày ngày giam mình trong căn phòng lạnh lẽo mặc anh trai khuyên bảo hết lời.

Cô cứ như người điên suốt gần một năm...cho đến bây giờ...cô hoàn toàn giữ được bình tĩnh, gạt bỏ nỗi đau và sống bình thường. Cô luôn cười và thân thiết với mọi người. Không phải vì cô giả tạo để quên nỗi đau mà người con trai ấy ban cho mà vì ngày xưa...lúc mới trào đời và đến khi mẹ cô mất. Cô luôn tự khuyên mình phải luôn luôn cười tươi và sống tốt

Cô sống bình thường trở lại thì anh trai cô mới yên tâm ra sống riêng. Cha cô sống và làm việc bên Mi có khi 5 năm mới trở về thăm cô một lần.

Người con trai duy nhất mà cô từng yêu giờ đã nói ra những lời cay đắng đó. Thật sự cô rất sốc

Đó là một kí ức tồi tệ nhất. Đến giờ đã hơn 2 năm rồi cô thật sự vẫn rất hận anh. Mặc dù tình cảm dành cho anh đã vơi dần nhưng cô vẫn chưa hết yêu anh, vẫn chưa quên được anh. Từ đó, cô rất nhạy cảm với thứ gọi là tình yêu và rất sợ nó. Sợ nó vụt mất một lần nữa

.....

- Thiên Anh, làm gì mà khóc kia??

Tiếng cô bạn thân vang lên lời Thiên Anh ra khỏi kí ức. Thiên Anh giật mình và cười trừ

- Tao đâu có khóc. Bụi bay vào mắt đó thôi. Giờ tao về trước tại tao có việc ! - Thiên Anh chối rồi chuyển chủ đề

- Mà đánh trống lảng ghê nhỉ? Giờ mày bận cái gì nào? Bọn bè không chia sẻ nhau được sao? Tao biết mày đang khóc đó ! - Đường Vy nói với giọng bức

- Tao...

- Nếu mày còn nghĩ đến anh ta thì tao chịu mày. Hãy quên nhanh đi đừng để đau khổ dài dài. Giờ mày muốn về thì về đi ! Tao cũng có việc bận phải đi.

Nói xong Đường Vy đi luôn để lại Thiên Anh đứng sau với giọt nước mắt rơi nhẹ rồi cô lại cười vì có lẽ Đường Vy nói đúng. Phải quên nhanh mới không đau khổ dài dài.

Thiên Anh à, tao xin lỗi đã nói nặng lời với mày, mày là cô gái đáng yêu hay cười cơ mà...tại thằng cha đó mà mày cứ thỉnh thoảng khóc một mình...tao thật sự không chịu nổi..cố lên bạn tôi ơi - Đường Vy lắc nhẹ đầu với dòng suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thăm anh

- Anh Thiên Kì...xin lỗi hôm nay em đến trễ...anh ăn gì chưa? Em có mua cháo cho anh nè?

- Nha đầu này. Anh lớn vậy mà mua cháo hả em?

- Anh đang bị đau mà....- Nói đến đây Thiên Anh bỗng xụ mặt xót xa...- Mặt anh chảy máu kìa - Cô đưa tay lên mặt anh..

- Anh không sao? Nhưng thằng đó sẽ không yên với anh đâu ! - Thiên Kì cuộc chặt tay thành nắm đấm. Mặt anh rần rần đỏ và chảy máu. Đôi mắt hằn rõ sự căm thù. Thiên Anh bỗng cảm thấy đau lòng hơn bao giờ hết.

- Em ghét những bọn côn đồ. Và em cũng rất sợ họ....

- Đợi khi nào mặt anh lành hẳn. Anh sẽ tự tay giết thằng đó !

- Sao...ơ... Anh giết à??? - Thiên Anh ngạc nhiên kinh khủng. Anh trai cô từ trước đến nay rất tốt. Cô nghĩ thế. Chưa bao giờ anh nặng lời và nói kiểu côn đồ như hôm nay. Thật sự cô có gì đó hoang mang lắm.

- Thằng Kevin ! - Anh rất tức khi tự miệng mình nói ra cái tên này. Cái tên người đã khiến anh đau đớn vì mất đi * nhan sắc * như ngày hôm nay

- Ke...vin...anh ta là à??? - Thiên Anh tò mò

- Em không biết đâu. Thôi không nhắc đến chuyện này nữa. Em vào trong ăn trưa đã rồi về

- Vâng anh !

Ngày hôm qua....(nói vậy thôi chứ cũng được gần hai tháng rồi ^^) anh là một người đàn ông quyến rũ vì nhan sắc của anh rất tuyệt vời. Nhưng hôm nay...nhan sắc ấy đã bị hủy diệt thay vào đó là gương mặt chỉ vết rạch máu dài ngoằng đan xen lên nhau thật đáng sợ. Chính anh cũng đang căm ghét gương mặt của mình. Mỗi khi nhìn vào trong gương, anh không bao giờ là không gào thét..Mọi thứ như rối bời và anh thù người đã biến gương mặt của anh thành ra như vậy !

Ra về...

Tạm biệt với anh trai. Thiên Anh đứng ngắm nhìn ngôi biệt thự riêng của anh mình mà lòng trĩu nặng..

Anh trai của em...em biết anh rất đau khi gương mặt anh thành ra như vậy. Em cũng đau lắm chứ...giả như mọi việc tốt như xưa...giờ em chỉ có anh là người thân gần em nhất. Em không muốn vì lý do gì mà anh xa em...em sợ anh nói ra câu vừa rồi...em sợ anh lao vào chốn giang hồ. Em sẽ chết mất - Thiên Anh ngán lệ với dòng suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chị em kết nghĩa

Ngày hôm sau...

Trên đường đi học. Vì nhà cũng gần trường nên Thiên Anh đi bộ.

Một cô gái xinh đẹp ngất tại một gốc cây ven đường và hầu như chả ai thấy...

- Bạn gì ơi !!! Bạn có sao không? Sao bạn ngất ở đây thế này??? - Thiên Anh thấy liền chạy đến lay người cô gái đó. Cô bắt đầu cảm thấy mình cần cứu người

Không nghe thấy tiếng trả lời của cô gái đó. Thiên Anh đã kêu taxi đến ra chờ cô gái ấy đến viện.

- Bác sĩ. Cô gái ấy sao rồi? - Thiên Anh vội vã hỏi ông bác sĩ

- Cô là người nhà của bệnh nhân sao??? - Vị bác sĩ hỏi lại với giọng khá nghiêm trọng

- Dạ...dạ...à vâng. Cháu là em chị ấy, vậy chị ấy sao rồi bác sĩ...

- Là em hả...thế cháu có thường thấy bệnh nhân có biểu hiện gì xấu như chảy máu cam, hoa mắt..chóng mặt nhiều không???

- Cháu...không biết. Mà chị ấy làm sao hả bác sĩ - Thiên Anh lắc đầu và hỏi tiếp

- Chị của cháu bị bệnh máu trắng..

- Sao cơ ạ...máu trắng ý ạ...có nặng lắm không bác sĩ...

- Tạm thời chúng tôi vẫn đang theo dõi. Chuyện này cháu không nên nói cho bệnh nhân biết không thì bệnh nhân sẽ hoang mang lo sợ thậm chí là không muốn sống nữa. Cháu nên nhớ. Bây giờ cháu vào thăm bệnh nhân được rồi.

Vị bác sĩ nói xong rồi cầm tập hồ sơ trên tay đảo bước về phía trước

Chuông điện thoại của Thiên Anh vang lên. Cô bắt máy...

- Thiên Anh...hôm nay không đi học sao? Mày ốm hả????

Đó là giọng của Đường Vy. Nghe đến từ không đi học Thiên Anh bỗng giật mình và nhìn vào đồng hồ đeo tay...và nghĩ thôi chết rồi...quên..

- À...tao hơi mệt nên tao xin nghỉ rồi...hihihi...chiều tao vẫn đi học được mà..mày không cần lo đâu...

- Vậy hả, ừm thôi cúp máy nhé. Vào lớp rồi

- Bye !

Thiên Anh ngồi xuống ghế cạnh giường bệnh nhân. Chăm chú nhìn nét mặt của cô gái đó và không khỏi ngưỡng mộ . Dù gương mặt trắng bệch nhưng cô gái vẫn đẹp như thiên thần

Đẹp quá...mình xách dép cho người ta chắc cũng không được - Thiên Anh nghĩ rồi pha nước ấm chờ cô gái tỉnh lại

Vừa pha xong thì cô gái đó cũng lờ mờ mở mắt...

- Đây là đâu??

Thiên Anh nghe thấy tiếng nói. Vội đặt ấm nước xuống và đến cạnh cô gái đó

- Đây là bệnh viện. Sáng nay mình thấy bạn ngất ở gốc cây ven đường nên đưa bạn vào đây. Bạn có mệt nữa không? Hình như bạn học cùng trường với mình.

- Trường Light sao?

- Ừ đúng rồi. Trường Light. Mình tên Thiên Anh 11a1

- Thế thì phải gọi tôi là chị rồi. Tôi là Hàn Tử Tuyết 12a1

- Vâng chị. Mà nhà chị ở đâu em đưa về...

- Em thân thiện thật đấy. - Từ Tuyết nhìn lên đồng hồ đeo tay - Hơn 10h rồi sao?

- Vâng - Thiên Anh bên cạnh gật đầu

Từ Tuyết ngó xung quanh hình như kiếm thứ gì đó. Thiên Anh vội lấy chiếc balô đen dưới chân giường đưa cho Từ Tuyết

- Của chị đây !

- Ừm. Cảm ơn em !

Từ Tuyết nhận lấy chiếc balô rồi mở ra lấy điện thoại của mình và thấy 2 cuộc nhớ và 1 tin nhắn.

Cô ấn số rồi gọi cho người cô lưu là Khánh Anh

- Tao đây. Hôm nay nhà tao có việc bận nên nghỉ học. Mày gọi có việc gì không?

- Không thấy mày đến tao gọi hỏi thôi. Giờ thì cúp máy đây

- Ừm

Quay sang Thiên Anh. Từ Tuyết hỏi

- Chị bị ngất đột ngột vậy bác sĩ bảo chị sao không?

- Dạ....bác sĩ bảo vẫn còn đang theo dõi, chắc không sao đâu ạ.

Thiên Anh nhớ đến lời bác sĩ nói bỗng nhiên thấy ngại chị

- Ừ. Vậy giờ mình về được rồi

Từ Tuyết leo xuống giường..

Thiên Anh đeo cặp sách chéo người rồi cùng chị bước ra.

- À hôm nay chị không đi xe. Mình đi taxi về nhé !

- Vâng chị ! - Thiên Anh ngoan ngoãn gật đầu....

- T...a...x...i - Từ Tuyết vẫy taxi

Đến nhà Thiên Anh

- Em cho chị số điện thoại. Giờ chị với em là người một nhà. Ôkee

- Dạ vâng...0164.....

- Rồi bye em. Cảm ơn hôm nay cứu chị nhé. Khi nào rảnh chị đãi em ăn nha.

- Thôi em không cần đâu. Chị khoẻ là được rồi. Giờ em vào trong đây

Nhìn dáng người nhỏ bé của Thiên Anh bước đi một cách nhẹ nhàng. Từ Tuyết thầm nghĩ Cô bé thật tốt. Không quen biết gì mà vì mình mà bỏ cả một buổi học.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp mặt

- Thiên Anh à. Nhớ hôm nay là ngày gì không? - Cô bạn thân ngồi bên cạnh ngoe nguẩy sung sướng. Ánh mắt tràn đầy ảm áp. Cười và hỏi Thiên Anh ngồi kế bên

- Ngày gì? Mà hôm nay ngày bao nhiêu ý nhỉ? - Thiên Anh gãi đầu hỏi lại. Thấy Đường Vy cười toe toét. Cô đoán chắc nhỏ bạn đang có chuyện vui gì muốn chia sẻ đây

- Ngày 30 - 7 đấy. Hôm nay kỉ niệm 1 năm tao và anh Minh quen nhau đó. Mà không nhớ sao?

P.s : Lý Hải Minh - 18 tuổi - con nhà giàu có. Là anh trai cùng cha khác mẹ với Lý Nhất Nam (biết Lý Nhất Nam là ai rồi đó...quên thì đọc lại giới thiệu nhân vật chính nhé). Dù khác mẹ nhưng hai người rất thân với nhau. Minh sống bên Anh rất ít khi về Việt Nam nên Minh đã nhờ Nhất Nam chăm sóc cho Đường Vy thay anh những ngày anh ở Anh..

Ngày 30 - 7 sao , ngày này....chẳng phải ngày mình với Vương Khang chia tay sao??? - Thiên Anh trầm ngâm nghĩ. Vẻ mặt buồn hờ hợt

- Thiên Anh, sao buồn vậy? - Đường Vy không biết Thiên Anh nghĩ gì nên hỏi mông lung. Thiên Anh thành thật nói ra điều mình đang nghĩ

- Hôm nay...cũng tròn 1 năm tao với anh Khang chia tay....

Nghe giọng nhỏ bạn buồn và chua xót. Đường Vy mới sực nhớ ra cũng ngày này. Thiên Anh đã phát điên lên như thế nào. Cái tên con trai ấy đáng trách mà...

Đường Vy nhỏ giọng và buồn bã

- Tao..xin lỗi...tao vô tình quên nên đã đụng đến nỗi đau của mày....

- Không sao mà. Tao buồn mà mày cũng buồn theo thì mày lấy đâu ra vui.

Tao chúc mày với Minh mãi mãi hạnh phúc. Thôi giờ học đi

...

Ra chơi..

- Thiên Anh...

- A...chị Tuyết...chị đến tìm em ạ...

- Ừ em. Xuống căn-tin cùng chị

Hotgirl Hàn Từ Tuyết xuống khối 11 làm cho mấy boy điên đảo. Dù cô hơn họ 1 tuổi nhưng họ vẫn phải chết mê chết mệt vì nhan sắc của cô. Nhưng cô chỉ coi họ là cát bụi không thèm quan tâm. Xuống khối 11 cô chỉ nhìn Thiên Anh còn bọn người kia cô không thèm liếc.

- Nhưng...con bạn em nó.....- Thiên Anh ngập ngừng nhìn Đường Vy

- Bạn nào???

- Đường Vy bạn thân em... - Thiên Anh chỉ vào Đường Vy

- Đường Vy...cái tên này quen quen...à đúng rồi, gọi cả Đường Vy xuống nữa. Chị có quen em ấy

- Thế hả. Vâng chị..

Nói rồi Thiên Anh lôi Đường Vy đi theo mình. Cô bạn chỉ cười và không có chút ngại ngùng nào vì Đường Vy quá quen thuộc với Hàn Từ Tuyết rồi

Căn-tin....

- Anh Khánh Anh xuống căn-tin kia...kia.....ô! ảnh đẹp quá lại lạnh lùng nữa.....chả như mấy cha lớp mình đã xấu còn điên điên khùng khùng nữa...bực quá

- Ôi hoàng tử của em...Lý Nhất Nam...anh đẹp quá đi..

- I love you...so much...

- Khánh Anh đẹp quá à...

Căn-tin như điên đảo. Học sinh các khối đều đổ dồn về đây mục đích là....

Khổ thân cái lỗ tai của Khánh Anh và Nhất Nam..

- Ôi chị Tuyết đến rồi. Mất hứng quá...

- Vào lớp thôi, ăn cược như chơi...

- Chán quá..

Hàn Từ Tuyết đến căn-tin làm tất cả girl ở đó xịu mặt xuống. Ai cũng sợ cô vì biết rõ thể lực của cô ra sao và cô còn thân với hai hoàng tử trong lòng họ chứ.

- Sao? Nãy giờ đề ý được em nào chưa?? - Từ Tuyết chêu Khánh Anh.

Hắn chưa kịp trả lời thì Nhất Nam cướp lời

- Rồi...

- Cho nói lại lần nữa - Từ Tuyết nhìn Nhất Nam với ánh mắt toàn lửa

P.s : Từ Tuyết và Nhất Nam là một couple nhé :)))

- À...tao nói họ thằng Khánh Anh ý mà...phải không Khánh Anh - Nhất Nam huých tay hắn

(Là couple nhưng toàn xưng mày tao thôi à...thế cũng thú vị chứ nhỉ??)

- Cho nói lại lần hai - Hắn lăm le nắm đấm

- À...

Nhất Nam chưa nói dứt câu thì Từ Tuyết nhảy chắn họng

- Thôi đi ạ, nãy giờ nói không đề ý gì hai em này hết - Từ Tuyết nhìn hai tên kia rồi chỉ tay vào Thiên Anh và Đường Vy

Từ lúc ngồi cùng bàn ba người, Thiên Anh và Đường Vy cứ im lặng nghe họ đấu đá nhau mãi

Giờ Khánh Anh với Nhất Nam mới đề ý hai người

- Á Đường Vy em...

- Chào hai anh - Đường Vy cười tươi

- Còn em... - Nhất Nam chỉ tay vào Thiên Anh

- Em...

- Em kết nghĩa của tao. Thấy sao? Xinh không? - Từ Tuyết cười

- Xinh thế?? Em tên gì? Học lớp nào??? - Nhất Nam hỏi Thiên Anh

- Em là Vĩnh Thiên Anh học lớp 11a1

- Á....Thiên Anh...haha. Cùng tên với thằng Khánh Anh...hai Anh...ô vui. Ở đây Đường Vy có bạn trai rồi. Còn anh, à quên anh là Lý Nhất Nam học lớp 12a1 luôn nè...anh là bạn trai của con này - chỉ tay vào Từ Tuyết và bị nàng ta cho ăn đấm - còn em...em là bạn gái của thằng Khánh Anh luôn đi...có vẻ rất đẹp đôi đấy

- Muốn chết à?

Nhất Nam vừa nói dứt câu thì Khánh Anh đập cùi gối lên sàn ra đất. Nghe thấy cái tên Thiên Anh này. Khánh Anh có cảm giác lạ...vì người yêu cũ của hắn cũng tên Thiên Anh chỉ có điều cô ấy họ Vương (Người yêu cũ...có nhiều thứ để khai thác lắm đây)

Thiên Anh đỏ ửng mặt và quay đi. Cô phải công nhận rằng Khánh Anh rất đẹp. Đẹp nhất trong tất cả những người con trai cô từng gặp, vẻ đẹp băng giá lạnh lùng. Cô say nắng mất....

.....

- Mà này. Cha Khánh Anh lạnh lùng với ai thì lạnh căm tuyệt đối lạnh với Thiên Anh em tôi. Không mày chết chắc - Từ Tuyết đe dọa

- Xem ai chết trước !!!

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

- Bác. Con muốn cho anh Khánh Anh bất ngờ nên bác đừng nói cho anh việc hôn ước này nhé !

Một người con gái xinh đẹp nói dịu dàng với người mà cô gọi là bác

- Nhưng..ta sợ thằng Khánh Anh nó sẽ không đồng ý !

- Bác yên tâm. Con biết anh rất yêu con mà.

- Vậy được....

Cô gái định cúi chào ra về thì..

- À...Thiên Anh...hiện giờ con ở đâu sao không chịu gặp mặt thằng Khánh Anh nhà bác . Con nghỉ học rồi sao?? - Cha Khánh Anh nói

- À dạ...giờ con nghỉ học rồi. Con đang điều hành công ty Anh Vương của cha mẹ con. Con muốn đến ngày kỉ niệm 2 năm con và Khánh Anh quen nhau thì mới gặp anh ấy. Con muốn anh bất ngờ

- Ủ. Con về đi, cũng muộn rồi

- Dạ...con chào bác con về...

.....

P.s : - Vương Thiên Anh - 17 tuổi - xinh đẹp. Nhà giàu và đầy quyền lực. Bạn gái cũ (chắc vậy...mà đọc tiếp để hiểu đã) của Khánh Anh

- Hạo Khánh Đường - cha của Khánh Anh

Trong lớp...

Khánh Anh ngồi một mình cuối lớp dãy 1.

Từ Tuyết ngồi cùng bàn Nhất Nam cuối lớp dãy 2.

- Ê...giờ tao mới để ý cái tên Thiên Anh rất nhạy cảm với Khánh Anh đấy - Từ Tuyết nói nhỏ với Nhất Nam. Đủ để hai người nghe thấy còn Khánh Anh thì đang ngủ

- Sao nhạy...

- Mà quên rồi sao? Hồi xưa Khánh Anh có con bạn gái cũng tên là Thiên Anh đó. Vương Thiên Anh. Lần nhỏ đó bỏ đi không nói lời nào Khánh Anh chẳng phát điên lên còn gì. Chắc cậu ta yêu nhỏ lắm. Thế nên vừa nảy cậu ta nghe thấy tên Thiên Anh mới có thái độ như vậy

- À rồi...mà nhỏ Thiên Anh kia đi đâu ý nhi???

- Em Nam và em Tuyết mất trật tự...em Nam lên giải cho cô bài 2 - Tiếng cô giáo vang lên làm cả hai giật mình. Tất nhiên cả lớp đều quay xuống nhìn couple trai xinh gái đẹp này

- Không biết làm đâu. Cô gọi bạn khác đi - Nhất Nam vừa ngồi vừa nói. Cô giáo đành chịu chết không dám ho he dọa nạt gì.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hotgirl chuyển về lớp

Lớp 11a1

- Hôm nay lớp ta có thêm một bạn mới. Đề nghị cả lớp quan tâm và giúp đỡ bạn ! - tiếng cô giáo chủ nhiệm vang lên. Sau đó là một bạn gái bước vào
Cả lớp ồ lên rõ dài. Ngắm nghía bạn mới từ trên xuống dưới. Xinh...

Vào đến lớp. Bạn đó nở nụ cười tao nhã làm mấy boy điêu đứng.

- Xin chào các bạn. Mình là hotgirl Vũ Hữu Tuệ. (oẹ oẹ) Thành viên mới của lớp. Mình mới từ bên Anh chuyển về Việt Nam nên không hiểu biết gì lắm. Phiền các bạn chỉ bảo.

Sau câu nói của Hữu Tuệ. Đám con trai ồ ạt lên bắt tay này nọ và làm quen

- Cả lớp trật tự - Cô chủ nhiệm gõ thước lên bàn giáo viên ra lệnh cho cả lớp

- Hữu Tuệ, em về chỗ ngồi đi - Cô nhìn Hữu Tuệ rồi chỉ xuống chỗ bàn trên của Đường Vy và Thiên Anh

Hữu Tuệ kiêu ngạo bước về chỗ không thèm nhìn Đường Vy với Thiên Anh một liếc.

- Xi..làm cao ! - Đường Vy bĩu môi nói nhỏ đủ mình và Thiên Anh nghe thấy

Chỉ Đường Vy độc thoại một mình còn Thiên Anh thì buồn thiu.

- Thiên Anh à. Đạo này tao thấy mày hay tui nghỉ sao ấy. Mọi khi mày nghịch lắm cơ mà - Đường Vy quay sang hỏi Thiên Anh

- Tao không sao ! Mày học đi - Thiên Anh cười để lảng tránh câu hỏi của bạn.

Hữu Tuệ là em của Vương Khang. Người mà cô từng yêu rất nhiều và đến bây giờ cô cũng chưa quên được anh. Năm ấy anh đòi chia tay. Sau ngày hôm đó không thấy tung tích của anh đâu. Biết anh sang Anh cùng gia đình. Cô chỉ biết lặng lẽ ngắm hình chụp của anh và phát điên... Hữu Tuệ giờ đã về nước. Chắc Vương Khang cũng về. Không biết anh có chuyển vào trường này học tiếp không...???

- Cho tôi mượn cái thước - Hữu Tuệ nói mà không thèm nhìn ai. Đường Vy biết nhỏ đang mượn ai. Đúng ! Nhỏ mượn mình hoặc Thiên Anh. Đường Vy làm ngơ như không biết còn Thiên Anh không muốn bận tâm vì cô còn chuyện khác đang suy nghĩ

Hữu Tuệ bực tức quay xuống thì đập vào mắt mình là khuôn mặt quen thuộc của Thiên Anh...nhỏ à lên một tiếng rồi nói bằng giọng điệu khinh khỉnh

- Thì ra là Thiên Anh à. Bằng tuổi mà tôi suýt phải gọi là chị dâu rồi. Mai anh trai tôi đá kịp không thì tôi nhục chết. Ha ha

Nghe giọng nói khinh khỉnh của Hữu Tuệ. Ngẫm nghĩ một lúc Đường Vy mới nhớ ra Hữu Tuệ chính là em gái của Vương Khang. Thảm nào mà Thiên Anh lại có vẻ mặt như vậy khi nhìn Hữu Tuệ.

- Này. Làm ơn cầm mồm vào đi. Vừa vào định làm loạn à. Tôi không cho phép bạn nói Thiên Anh như vậy - Đường Vy bực xúc

- Ồ...muốn ghi điểm cho hotgirl Hữu Tuệ này à? Tôi cứ nói đấy làm gì được nhau nào?

- Ồi...thật tiếc cho hạng người xinh nhưng trí thông minh thì đ' có - Đường Vy vừa dứt câu. Lập tức Hữu Tuệ tối sầm mặt định lên dây cót nói lại thì cô giảo lên tiếng

- Phía cuối lớp chỗ em Đường Vy và Hữu Tuệ mất trật tự. Đề nghị im lặng không thì ra ngoài cửa đứng

Hữu Tuệ ngậm cục tức trong lòng rồi quay lên tiếp tục làm bài tập...

Đường Vy thầm chửi Hữu Tuệ. Tự nhiên không đâu quá khứ của Thiên Anh buồn như vậy mà nhỏ lại móc ra để chế nhạo. Thật đáng ghét mà...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Kẻ thù của Khánh Anh (Kevin)

King...koong...king...koong...

Thiên Anh bấm chuông một lúc lâu mới có người ra mở cổng

- Tiểu thư Thiên Anh đến chơi ạ - Một người giúp việc lễ phép mở cổng rồi cúi đầu chào Thiên Anh
- Vâng...anh Thiên Kì có trong không chị - Thiên Anh cũng lễ phép không kém. Cô chưa bao giờ phân biệt đối xử với người làm. Cô quan tâm họ cứ như là chị em trong nhà vậy...nên người làm của nhà anh Thiên Kì và người làm ở nhà cô đều quý cô hết mực.
- À thiếu gia ra ngoài từ sáng chưa về , thiếu gia không nói là sẽ đi đâu.
- Vậy thôi em về đây. Mọi người làm việc vui vẻ nhé...
- Vâng...tiểu thư về...

Trên đường, Thiên Anh không dứt ra khỏi được những dòng suy nghĩ mông lung

Anh Thiên Kì đi đâu chứ. Ảnh nói không thích ra ngoài đường vì gương mặt mà..Giờ gần tối rồi mà vẫn chưa về...lạ quá...

Ở một nơi khác.....nói chính xác là một quán bar.

- Thiên Bảo...mới một năm không gặp mà anh đã bí ẩn đến nỗi che mặt nạ thế kia cơ đấy - Vương Khang cười nhếch mép
- Mà cũng biết lý do. Không phải này nọ - Thiên Kì lạnh lùng

P.s : Thiên Bảo là tên trong giang hồ của Thiên Kì đó ạ. Giới thiệu rồi mà.

- Vậy nên. Anh với em cùng chung một kẻ thù. Đúng chứ ? - Vương Khang chính giọng. Thay vào đó là một chất giọng giang hồ
- Thì sao? - Thiên Kì biết rõ Vương Khang có ý gì nhưng anh vẫn thử hỏi
- Nếu anh muốn trả thù cho gương mặt mình thì cùng em tiêu diệt thằng Kevin là được. Một mình anh thì không bao giờ đấu lại được thằng đó đâu. Anh cũng biết hần là người đứng đầu và xưng bá mọi tổ chức mà. Và tất nhiên một mình em cũng không phải đối thủ của hần. Nhưng hai anh em mình kết hợp thì chưa chắc hần sẽ thắng.

P.s : Kevin = Khánh Anh.

- Tuy mà thôi...nhưng mà cũng là kẻ thù của tao đấy !
- Kẻ thù. Vì sao?? - Vương Khang không hiểu ý của Thiên Kì
- Mà là thằng làm em tao đau khổ suốt năm trời. Đừng nói là mày quên rồi - Thiên Kì gằn giọng
- Em nào? - Vương Khang vẫn chưa hiểu
- Vĩnh Thiên Anh. Mà nhiều em đến thế cơ à?
- Thiên Anh...Thiên Anh là em của anh sao??? Sao không nghe Thiên Anh nhắc đến anh bao giờ. Thiên Anh chỉ nói cô ta có anh tên Thiên Kì chứ đâu có anh nào tên Thiên Bảo
- Đúng vậy, Thiên Kì là tao. Thiên Bảo cũng là tao....

Vương Khang định tiếp lời thì có tiếng chuông điện thoại làm ngắt quãng

- Hữu Tuệ gọi anh
- Anh hai. Về đi, anh đang ở đâu mà ồn thế. Mẹ vừa mới bên Italy đáp máy bay xuống đấy, anh mau về báo kiến mẹ đi
- Ủ, anh đang ở bar, anh về liền
- Rồi. Nhanh nhé
- Em có chuyện nên về trước - Vương Khang nói với Thiên Kì rồi vớ lấy cái áo khoác đen trên bàn về luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bệnh máu trắng

Tại quán cafe Keren

- Khánh Anh... Vương Khang đã về nước, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra. Mà nên cẩn thận - Từ Tuyết vừa uống cafe vừa nói nghiêm giọng

- Ừ...mày cũng vậy...- Khánh Anh nhẹ giọng rồi lại cao giọng - Mày...bị sao kia...chảy máu cam kia...

- Ờ ờ...tao không sao đâu - Nói xong Từ Tuyết vội chạy vào phòng vệ sinh..và xả nước xối xả để lau đi

Đạo này cô thường thấy hoa mắt chóng mặt và hay bị chảy máu cam bất ngờ như vậy. Thời gian rảnh thì cô ngủ và hầu như cô rất bận việc học cũng như việc trong tổ chức cùng Khánh Anh nên không có thời gian đi khám bác sĩ.

Lau mãi..máu lại tiếp tục chảy không ngừng. Từ Tuyết thấy chóng mặt và mệt lịm người, cô ngất ngay tại chỗ

Biết Từ Tuyết có chuyện nên Khánh Anh đi vào trong xem sao...

Gõ cửa và gọi mãi mà Từ Tuyết không trả lời, Khánh Anh xông thẳng vào trong may mà không có người nào bên trong ngoài Từ Tuyết đang ngất dưới đất. Khánh Anh bế xốc Từ Tuyết lên rồi nhanh chóng đưa cô ra ngoài bằng cửa sau rồi đưa cô đến viện

Trong khi chờ bác sĩ khám thì Khánh Anh gọi điện cho Nhất Nam đến.

Bên trong...

- Bác sĩ..tôi bị sao vậy? đạo này trong người không được khỏe, thường xuyên chảy máu cam như vậy và ngất..lẽ nào..tôi bị bệnh ung thư máu sao??? - Từ Tuyết nằm trên giường bệnh và nói..

- Đúng vậy. Cô bị bệnh máu trắng

Sau lời nói của bác sĩ. Từ Tuyết không hề có biểu hiện gì là sợ hãi và lo lắng. Cô gật đầu rồi nói

- Vậy giờ tôi có thể về được chứ !

- Được !

Từ Tuyết ra ngoài thì thấy Nhất Nam đang vẽ khuôn mặt của mình bằng một sự lo lắng không hề nhẹ còn Khánh Anh thì vẫn lạnh lùng và im lặng.

- Mày có sao không?? - Nhất Nam kéo tay Từ Tuyết

- Không sao đâu. Mấy hôm mắt ngủ thôi. Giờ mình về nhé ! - Từ Tuyết cười tươi để tránh bộ mặt vừa lo lắng vừa hình sự của Nhất Nam

- Ừ về - Nhất Nam gật đầu rồi quay sang nói với Khánh Anh - Về thôi

- Hai người về trước đi, tao ra đây có việc lúc - Khánh Anh nói rồi đợi Từ Tuyết và Nhất Nam đi trước rồi anh mới đứng dậy đi ngược về phía hành lang

Khánh Anh không tin là Từ Tuyết không bị làm sao nên anh đã đi tìm và gặp bác sĩ hỏi một vài thứ

-.....-

- Cô ấy bị bệnh máu trắng. Chiều hướng đang xấu...nếu xấu hơn nữa thì phải ghép tủy mới có thể sống được không thì...

-.....-

Khánh Anh gật đầu rồi quay đi. Anh không tỏ vẻ cuồng quýt hay lo lắng khi nghe tin đó mà thay vào đó lại là một sự bình tĩnh lạ thường. Chắc chắn anh tin sẽ có cách giải quyết tốt hơn là anh lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Hữu Tuệ. Mẹ đâu. Anh về rồi đây - Vương Khang chạy vào phòng khách và hỏi luôn khi nhìn thấy Hữu Tuệ mà không thấy mẹ đâu
- Mẹ ở trên phòng sắp xuống rồi. - Hữu Tuệ ngồi dưới ghế sofa xem tivi. Bật chéo chân lên tận bàn một cách vô duyên.
- Ủ - Vương Khang ngồi xuống ghế đối diện Hữu Tuệ
- À anh này. Anh còn nhớ con Thiên Anh người yêu cũ của anh không? Em chuyển trường học đúng lớp nó luôn. Nhìn dạo này nó xinh ra anh ạ nhưng nhìn cái mặt nó thôi là em thấy mất bình tĩnh rồi. May anh trai em đá nó không em chán chết - Hữu Tuệ bắt chuyện với anh trai
- Thế à? Anh vừa đi gặp Thiên Bảo ở quán bar về.

Vương Khang vừa nhắc đến từ Thiên Bảo là Hữu Tuệ nhảy cẫng lên

- Á...lâu không gặp anh Bảo rồi. Anh ấy thế nào rồi hả anh? - Hữu Tuệ vui vẻ

Hữu Tuệ yêu Thiên Bảo từ lâu rồi nhưng Thiên Bảo không đón nhận tình cảm của nhỏ mặc cho nhỏ van nài và theo đuổi. Hữu Tuệ vẫn chưa biết Thiên Bảo bị phá hủy khuôn mặt

- Ủ. Anh ta vẫn khỏe. Nhưng em biết chuyện Thiên Bảo tên thật là Thiên Ki...anh trai ruột của Thiên Anh chưa??
- Sao cơ...anh của con Thiên Anh sao?? Sao lại thế ? Không được. Em ghét con đó nhưng em lại yêu anh Thiên Bảo...tính sao giờ anh...- Hữu Tuệ ngạc nhiên và nói với giọng cuồng quýt như sợ người khác cướp mất lời
- Chịu thôi...nhưng em không được mềm lòng trước anh ta. Nếu không....

- Vương Khang

Vương Khang chưa nói dứt câu thì có tiếng đàn bà gọi thế là Vương Khang bỏ luôn cả câu nói không muốn nói tiếp mà trả lời tiếng gọi ấy

- Mẹ - Hữu Tuệ và Vương Khang cùng đồng thanh

Người mà Vương Khang và Hữu Tuệ gọi là mẹ có gương mặt trẻ trung không ai nghĩ bà ta đã ngoài 50 tuổi

Thái Vương Liên - Mẹ của Vương Khang và Hữu Tuệ.

- Sao lần này mẹ lại về Việt Nam vậy. Mấy cái bang bên Italy tình hình sao rồi mẹ - Vương Khang vừa rót nước cho bà Liên vừa nói
- Hôm nay là 10 năm kể từ khi cha hai đứa mất. Nên mẹ về đây để cùng hai anh em đi thăm mộ cha con - Bà Liên nói với giọng hơi buồn. Ánh mắt lạnh nhạt mà hằn cả nỗi đau lẫn nỗi căm phẫn lên đó
- Đấy. Con quên. Đầu óc dạo này hổng hết rồi. Sau lần này con quyết phải trả thù được cho cha và sẽ thay chỗ thằng đó làm người đứng đầu mọi tổ chức trong thế giới ngầm. - Vương Khang nói bằng giọng nghiêm nghị và quả quyết
- Đợi con lên thay đồ rồi mình đi luôn - Hữu Tuệ đứng dậy rồi lên phòng

Vương Khang cũng lên phòng mình để lại bà Liên ngồi một mình ở phòng khách

Người đàn ông là chồng bà và là cha hai đứa con của bà lại bị chết dưới tay của cha con nhà Khánh Anh nên bà hận cả dòng họ nhà Khánh Anh. Còn Vương Khang con trai bà vừa có mục đích trả thù cho cha vừa muốn cướp ghế ngồi của Khánh Anh trong thế giới ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đi chung xe với hotboy và hotgirl

- Thiên Em ! Sao hôm nay đi bộ đi học cơ đấy - Nhất Nam ngồi trên xe nói vọng ra ngoài. Xe vẫn chậm chậm đi theo Thiên Anh. Bên trong xe còn có cả Từ Tuyết
- Giờ anh mới để ý hả? Hôm nào em mà chẳng đi bộ. Nhà em gần trường mà anh - Thiên Anh vui vẻ đáp lại
- Lên xe cùng bọn anh đi chung cho vui
- Ủ đúng. Em lên xe ngồi cạnh chị đi - Từ Tuyết thò mặt ra ngoài cửa

- Em được lên hả? - Thiên Anh nói có vẻ ngại thò làm Từ Tuyết và Nhất Nam cùng bật cười
- Tất nhiên được lên chứ. Ai thì cũng không được lên đâu nhưng em lại khác. Thôi lên đi - Từ Tuyết mở cửa ra cho Thiên Anh lên
- Thiên Anh lên xe ngồi ở ghế dưới cạnh Từ Tuyết còn Nhất Nam giữ chức vụ cao cả đó là tài xế
- Anh Khánh Anh không đi chung cùng hai người sao? - Thiên Anh hỏi
- Khánh Anh đi xe riêng. Mà sao em lại hỏi đến nó? - Từ Tuyết hỏi chêu Thiên Anh
- À dạ không - Thiên Anh hơi giật mình vì câu hỏi của Từ Tuyết. Cô cũng chẳng biết vì sao mình lại nhắc đến Khánh Anh nữa
- Haha...chắc Thiên Em có tình cảm với cậu ta rồi mà - Nhất Nam ở trên quay xuống tung một câu vào người cả hai làm Thiên Anh ngại chín người còn Từ Tuyết cười sảng khoái
- Chắc vậy - Từ Tuyết chốt hạ một câu
- Em không có ! - Thiên Anh chối
- Có không? - Từ Tuyết nhân cơ hội chêu tiếp
- Em không - Thiên Anh lắc đầu khẳng định

Cùng lúc đó xe Khánh Anh lao đến đi song song với xe Nhất Nam

- Đấy vừa nhắc tào tháo tào tháo đến luôn - Nhất Nam ngó ra xe cười cười

Đến trường...

Sân trường Light đang vắng vẻ vì thời tiết nóng mà nghe tin Khánh Anh và Nhất Nam đến đã đổ ra ngoài sân để ngắm hai hotboy này rồi.

Thiên Anh chào 3 người rồi chạy lên lớp vì cô không thích bị cả trường lôi ra làm vấn đề để bàn tán khi cô đi cùng và còn thân thiết với 3 người nổi tiếng đứng đầu toàn trường như Khánh Anh, Nhất Nam và Từ Tuyết như vậy

Hôm nay đi ô tô nên Thiên Anh đến lớp sớm hơn thường ngày.

Lúc này Đường Vy vẫn chưa đến. Cô buồn bã ngồi một mình ở góc lớp. Từ lúc Hữu Tuệ chuyển về đây và từ lúc có quen với mấy người kia hầu như các bạn trong lớp và các bạn lớp khác có thái độ khác thường với cô và cả Đường Vy nữa. Điều đó khiến Thiên Anh rất buồn và tủi thân. Càng ngày Thiên Anh càng bị mất girl trong lớp ganh ghét đố kỵ mặc cho cô không có lỗi..

- Thiên Anh. - Đường Vy đến lớp. Quăng cái cặp sách vào ngăn bàn rồi ngồi xuống bắt đầu tám chuyện với Thiên Anh

Thiên Anh rất quý cô bạn thân này. Một ngày không nói chuyện với Đường Vy chắc cô buồn chết mất

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Đường Vy...vào đi. - Thiên Anh mở cửa rồi mời Đường Vy vào nhà.

Đường Vy vui vẻ vào. Không cần Thiên Anh mời thì cô cũng tự vào khi Thiên Anh mở cửa xong

- Người làm đâu hết rồi. Đừng nói với tao là mầy cho người làm nghỉ hết rồi nhé - Đường Vy ngó xung quanh chả thấy bóng người giúp việc nào nên hỏi Thiên Anh
- Hôm nay chủ nhật họ xin phép về quê - Thiên Anh tươi cười
- Mày nói dối tao không đấy
- Không. Con nhỏ này

- Ai là con nhỏ cơ con ranh kia
- Hìhì...em nói nhầm chị Vy xinh trai tha cho em - Thiên Anh làm mặt cún con
- Phải là Vy đẹp trai
- Ạ vâng Vy đẹp trai...

Thiên Anh và Đường Vy cùng xuống bếp để nấu bữa trưa cho hai người ăn

- Không có tạp dề mới à...tao không xài tạp dề cũ đâu - Đường Vy lười nấu nên vội kiếm có để đỡ phải nấu chứ Đường Vy không có cái tính tiểu thư như vậy đâu
- Xì...- Thiên Anh nhìn Đường Vy và nhếch môi - Lên phòng tao có cái mới treo ở gần tủ quần áo đấy. Mau lên rồi xuống phụ tao

Thiên Anh nói làm Đường Vy ỉu xù. Thôi nói rồi đành lên tận phòng Thiên Anh lấy cái tạp dề mới vậy

Đường Vy chạy lên phòng Thiên Anh mà không thăm than con này có cái tính cẩn thận mua cả tạp dề phòng từ bao giờ không biết

Vào trong phòng của Thiên Anh đúng là rực rỡ đủ loại sắc màu và gấu bông thì chi chít

Chuông gió thì bặt ngán...

Đường Vy lấy được cái tạp dề nhưng không may lại vấp vào cái điều khiển tivi trong phòng Thiên Anh lên suýt ngã. May cô bám được vào thành giường...

* Xoảng *

Có cái gì đó rơi xuống nền nhà rồi vỡ ra

Chết con rồi. Rơi cái gì đấy không biết. Con Thiên Anh mà biết nó giết - Đường Vy làm bầm rồi tiến tới gần chỗ có vật rơi

Thì ra đó là một cái khung ảnh cỡ bằng quyển vở. Những mảnh kính vỡ vụn còn ảnh vẫn lành lặn

- Gì nữa đây - Đường Vy vừa nói vừa nhấc khung ảnh đó lên. Đập vào mắt cô là ảnh của Vương Khang và Thiên Anh chụp chung
- Đến giờ mà mày còn giữ ảnh của thằng cha này sao?? Đúng là...
- Vy ơi. Mày ngủ trên đây à. Có thấy tạp dề đâu chưa??? - Thiên Anh dưới nhà nói vọng lên
- Thấy rồi. Mày lên đây tao bảo cái - Đường Vy nói to

Thiên Anh nghe lời liền chạy lên luôn...vừa chạy vừa nói

- Bảo gì???

Thiên Anh đi đến cửa thấy Đường Vy đang thu dọn mấy tấm kính vỡ...Thiên Anh vội chạy vào

- Sao vậy?

- Tao làm vỡ khung ảnh của mày với hấn rồi. Xin lỗi nhé. - Đường Vy hơi thấp giọng rồi lại cao giọng như quở trách - Tao không hiểu vì sao đến giờ mày còn giữ ảnh của thằng cha phản bội mày làm cái quái gì không biết

- Thôi mà mày giận tao đấy à ? - Thiên Anh nhìn nét mặt của Đường Vy lên nói kiểu như hỏi lỗi - Tao vứt đi đây. Thôi xuống nhà nấu ăn rồi còn ăn đi. Tao đói lắm rồi - Thiên Anh vừa nói vừa cười vừa cầm lấy cái khung ảnh bên trong có ảnh của cô và Vương Khang ném vào sọt rác

- Đợi tẹo - Đường Vy lấy lại cái khung ảnh rồi thò tay vào lấy tấm hình bên trong ra

- Mày định làm gì?

- Xé nó đi - Đường Vy vừa nói vừa hành động. Tấm hình bị cô xé ra thành 6 mảnh vụn rồi ném vào sọt rác

Thiên Anh nhìn tấm hình. Bất chợt cười ngượng ngạo...

- Thôi xuống đi mẹ. Chỗ này dọn sau - Thiên Anh đẩy Đường Vy xuống

- Nghe tao quên thằng cha đó đi. Nha

- Ừ...rồi

Thiên Anh cười mà trong lòng đau đến vô cùng. Cô cần thời gian. Thật nhiều thời gian mới có thể thực hiện được như lời Đường Vy nói

Từ khi chia tay Vương Khang đến bây giờ. Đường Vy luôn cảm thấy Thiên Anh trầm tĩnh và tâm trạng hơn không giống Thiên Anh xưa. Một cô nàng cá tính và đáng yêu thậm chí còn rất quậy phá. Từ đó Đường Vy nhận biết được chỉ với một câu nói chia tay có thể khiến con người ta thay đổi tính cách...

- Ôi mẹ ơi...cháy rồi!- Thiên Anh hét lên và vội tắt gas đi. Món cá dán bốc mùi khét lẹt và đen xì...

- Cháy cá rồi à...hahaa - Đường Vy cười nắc nẻ trong 5s rồi bỗng chợt dạ - Ôi...chết...thịt nướng ngoài trời của tao - Đường Vy lao nhanh ra ngoài...và

- Cháy nốt rồi Thiên Anh ơi..huhu

- Mà ngu hơn cả tao - Thiên Anh chạy ra xem

- Ừ...tao vào uống nước có 2 phút không à? - Đường Vy nhếch môi cãi lại

- Trong nhà vẫn còn, bây giờ chỉ còn cách nướng lại thôi...ôi mẹ ơi phí!- Thiên Anh kéo dài câu cuối cùng

- Ôi mẹ ơi phiiiiiiii - Đường Vy nhại lại

- Thích chêu nguoi tao à - Thiên Anh hất mặt như dân giang hồ để chêu Đường Vy

Đường Vy chưa kịp trả lời thì Thiên Anh lấy tay phải đưa lên miệng ra hiệu im lặng ...

Tiếng chuông điện thoại bài Come Back Home - 2NE1 vang lên...

- Alo, anh Kỳ gọi em - Thiên Anh nói với giọng cười

- Ừ...em có bên trong nhà không? Anh bấm chuông này giờ không thấy ai ra mở cửa - Thiên ỳ đứng cạnh cổng. Một tay chống lên tường một tay cầm điện thoại còn ô tô của anh làm nền cho phong cảnh

- À anh đang đứng ngoài hả...em ra mở cửa ngay đây. - Thiên Anh vừa nói vừa chạy ra cổng.

Đường Vy biết anh Thiên Kỳ đến lên nhanh chóng thu dọn đồng thịt cháy rồi bỏ vào sọt rác

Thiên Anh đi cùng Thiên Kỳ vào trong nhà. Nháy mắt cho Đường Vy xử lý nốt con cá cháy trong bếp cho mình nhưng Đường Vy không hiểu lại cười toe toét khiến Thiên Anh bốc khói đầu

- Vy cũng ở đây à? - Thiên Kỳ hỏi nhẹ

- Vâng anh. Anh sang chơi với Thiên Anh ạ

- Ừ em....

Bla...bla...v...v..

Vì là bạn thân của Thiên Anh lên chuyện Thiên Kỳ bị huỷ khuôn mặt Đường Vy cũng không lấy làm lạ. Cô cũng đã quen dần khi nhìn gương mặt mà chính Thiên Kỳ căm thù của anh

Và rồi...mục đích anh Thiên Kỳ sang chơi và buôn chuyện với Thiên Anh cuối cùng lại đá cô sang một bên rồi tímtít nói chuyện với Đường Vy để Thiên Anh ngồi nhìn hai người nói tào lao mà cô bé suýt choáng

- Anh Kỳ ăn trưa cùng tụi em luôn nhé - Thiên Anh cắt giọng ngắt quãng cuộc nói chuyện của hai người

- Tất nhiên rồi. Bữa đi nấu đi - Thiên Kỳ

Cái tên Băng quá quen thuộc đối với Thiên Anh và Đường Vy rồi. Từ khi mẹ Thiên Anh mất. Cô nhóc khóc suốt và rất mềm yếu nên Thiên Kỳ rất lo lắng cho em. Anh là con người lạnh lùng có thể nói là vô cảm. Anh không muốn em gái của mình khóc suốt nên anh quyết định đặt tên cho Thiên Anh là Lê Băng. Anh muốn Thiên Anh phải lạnh lùng băng giá, có khóc thì vẫn phải lạnh như băng. Và rồi anh cứ gọi thế...đã được 6 năm rồi. Anh luôn gọi Thiên Anh với cái tên Lê Băng. Thiên Anh cũng quen và rồi chấp nhận tên khác này.

- O sao lại là em...con Vy nữa chứ ! - Băng bĩu môi

- O sao không phải là em - Thiên Kỳ cười sáng khoái. Lâu lâu anh mới có nụ cười tươi như thế này

- Thôi đi nấu đi cưng. Để chị nói chuyện với anh Kỳ lúc - Đường Vy giờ giọng chị hai nghe đến phát ói

Chương 12: Đánh nhau vì tán gái

Có tiếng hét bên ngoài vọng vào đến tận trong nhà. Tiếng chuông điện thoại của Thiên Kỳ vang lên không ngừng

- Có chuyện gì vậy anh - Thiên Anh và Đường Vy cùng đồng thanh

- Không có gì đâu em. Đường Vy vào nấu phụ Bống nhé. Anh ra ngoài có chút việc tý nữa anh quay lại

Nói xong Thiên Kỳ cắt điện thoại vào trong túi và chạy thẳng ra ngoài để lại sự ngỡ ngàng của hai cô em đằng sau

Thiên Kỳ đeo mặt nạ nửa mặt để che đi khuôn mặt bên kia đã bị phá hủy hoàn toàn.

- Sao chúng mày kéo tận đến đây. Cút hết đi - Thiên Kỳ nói với chất giọng lạnh tanh pha lẫn tức giận

- Anh Bảo, tụi em biết anh ở đây mới đến kiếm. Nhờ anh giúp tụi em xử bọn người của bang Mãnh Long

Giới thiệu trước : Tổ chức Hắc Long - Người đứng đầu là Hạo Khánh Anh và tổ chức này cũng là tổ chức xưng bá trong thế giới ngầm ngoài ra Khánh Anh còn nhiều bang lớn nhỏ khác nhau ở khắp thế giới với địa bàn hoạt động và số đàn em lớn nhất thế giới

Bang Mãnh Long - Người đứng đầu là Vũ Vương Khang. Đây là tổ chức do mẹ của Vương Khang là bà Thái Vương Liên lập ra

Bang Bạch Long - Người đứng đầu là Vĩnh Thiên Kỳ (Thiên Bảo) , bang này chỉ hoạt động vào đêm

Bang Thiên Long - Người đứng đầu là couple Hàn Từ Tuyết và Lý Nhất Nam. Bang này có thế lực và địa bàn to gần như tổ chức Hắc Long của Khánh Anh chỉ đứng thứ hai sau tổ chức Hắc Long

Vì Hắc Long là bá chủ của thế giới ngầm nên được gọi là tổ chức còn mấy bang còn lại chỉ gọi là bang thôi

Sau đây là bảng xếp hạng cao nhất trong giang hồ

Đứng đầu : Tổ chức Hắc Long

Thứ hai : Bang Thiên Long

Thứ ba : Bang Mãnh Long

Thứ tư : Bang Bạch Long

(Nhiều Long quá...các bạn nhớ được không??? Không nhớ được đừng ném đá tác giả nhé nhưng nhớ dễ mà nhỉ??)

Nghe theo lệnh Thiên Kỳ cả lũ dẫn nhau đến bãi đất trống cách xa nhà Thiên Anh. Đến nơi...

- Bọn mày làm gì mà đánh nhau với bang Mãnh Long - Thiên Kỳ gầm gọng

- Bọn em...- Tên đàn em đứng đầu lý nhí. Mặt tất cả cúi gầm xuống không dám nhìn đại ca

- Lại trai gái chứ gì? Tao nuôi chúng mày để chúng mày xuất ngày đi tán gái à?

- Tụi em biết lỗi rồi anh. Tụi người của Mãnh Long kéo đến bang mình đông lắm, anh về mới có thể giải quyết được

- Hừ...

Thiên Kỳ hừ lạnh rồi lái xe về bang còn bọn đàn em đi xe máy phân khối như xe đua lao như thú ở phía sau

- Bống à, anh có việc bận khi khác anh ghé

Sent to Em gái

Thiên Kỳ gửi tin nhắn cho Thiên Anh rồi trở lại với gương mặt vô cảm

- Đường Vy, hai bọn mình ăn cơm thôi. Anh Kỳ có việc bận ảnh đi rồi - Thiên Anh đọc tin nhắn xong liền nói với Đường Vy luôn
- Mà đi dọn đi, tao ra bật tivi - Đường Vy nằm ở ghế sofa cuối cùng cũng chịu dậy
- Mà lười thế. Tao đi bật tivi cho - Thiên Anh không chịu thiệt
- Ừ cảm ơn mà bật tivi cho tao xong xuống dọn cơm. Mà chăm quá - Đường Vy cười
- O con kia....
- Gì nữa, dọn đi....

Hai đứa lười ở cùng nhau luôn xảy ra những chuyện như này đây

Tại bang Bạch Long

Người của bang Mãnh Long đứng leo neho thành túm vây quanh cửa bang. Thăng nào cũng tay cầm côn, phờ phạc mà la hét, đập phá...đập lên xuống

- Chúng mày định phá bang tao à? - Thiên Kỳ đổ xe và xuống xe kiểu một dân chơi thứ thiệt. Tay anh vẫn lăm lăm cầm cái điện thoại. Mặt che một nửa. Thiên Kỳ rất ghét giang hồ mà phải giấu mặt nhưng vào tình cảnh của anh, không muốn nhiều bang khác và dân giang hồ khác biết khuôn mặt anh bị thế nên anh mới phải che mặt

- Chúng tôi...- Một thằng đàn em của Mãnh Long chưa nói hết thì Thiên Kỳ chặn lời bằng ánh mắt sát khí và lời nói lạnh lùng

- Gọi đại ca bang mày đến đây giải quyết. Tao không có thời gian xử hết chúng mày

- Anh Bảo. Anh khinh tui này sao. Anh hơi bị nhầm rồi đây - Tên lên tiếng lúc này nói với giọng khinh khinh. Mặt thì hất lên tận trên trời (vì Thiên Kỳ cao quá mà , ông này lùn quá nên phải vênh lên...haha)

Tên đó bám tay ra hiệu cho bọn đàn em phía sau xông lên. Thiên Kỳ cũng chẳng chịu nhường nên cũng hất hăm bọn đàn em phía sau

Đang đánh chém nhau lẫn lộn thì một tiếng nói vọng đến làm phe bên Mãnh Long dừng tay ngay lập tức

- Bọn mày tự ý đánh nhau mà không hỏi thằng này à??

Vương Khang nhảy từ trên chiếc xe mui trần của hắn và hét lên giận dữ

- Chúng em....tại bọn này gây chuyện trước - Một tên lý nhí đứng gần Vương Khang nhất lên mở miệng ra nói

- Lũ chúng mày...- Vương Khang tức giận đỏ cả mặt. Hắn bỏ lưng câu sau rồi lên chỗ cái thằng đứng gần nhất ngã lăn quay và hôn đất miễn phí. May đường sạch.. .(thế mà không có phượng hoàng lửa ở đây không thì thằng này lo đến cuối tháng)

Thiên Kỳ vẫn đứng lạnh lùng không nói gì để xem Vương Khang định giải quyết lũ đàn em hỗn xược này ra sao

- Anh Thiên Bảo và bang Bạch Long là bạn bè của tao và bang Mãnh Long nên chúng mày liệu mà thái độ cho tốt. Cấm để xảy ra hành động như ngày hôm nay. Hôm nay tao tạm tha cho lũ chúng mày nếu còn lần sau thì chuẩn bị mua quan tài sớm đi

Vương Khang nói mà lũ đàn em sợ rung đùi. Gật đầu lia lịa. Cúi cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng lên nhìn Vương Khang đến khi hắn lên tiếng với Thiên Kỳ

- Thiên Bảo. Anh bỏ qua nhé, tui đàn em của em không biết điều

- Thôi chúng mày về cả đi - Thiên Kỳ nói không thèm nhìn Vương Khang. Anh lạnh lùng chỉnh lại chiếc mặt nạ rồi bước lên xe phóng đi

Vương Khang đứng đằng sau nhìn theo chiếc xe rồi lướt một lượt tui đàn em. Nhìn thằng nào cũng bụi bặm. Đầu tóc thì thấy gớm. 20 thằng thì 19 thằng mặt có sẹo. Tay thằng nào cũng đao kiếm côn phát sợ. Vương Khang lườm cả lũ rồi leo lên xe mà không nói gì. Lũ đàn em cứ thế toát mồ hôi lạnh rụng tóc gáy nhìn theo xe Vương Khang mất hút

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lần đầu đi bar

- Hotgirl trường mình kia. Chị ấy không son phấn mà cũng đẹp nữa. Không biết chị ấy son phấn vào thì sẽ đẹp đến mức nào đây - Một girl cùng lớp với Thiên Anh reo lên và nhìn Từ Tuyết bằng ánh mắt long lanh ngưỡng mộ, con trai thì khỏi nói rồi. Thằng nào cũng mắt long sòng sọc

- Hừ...- Hữu Tuệ nhếch mép khinh thường - Không đẹp bằng một góc của Hữu Tuệ này !

Mấy girl trong lớp oẹ thâm trong bụng vì màn tự sướng của Hữu Tuệ.

- Ai chẳng biết mình xinh nhưng còn lâu mới bằng một góc của chị Tuyết ý - Một girl lăm bằm với mấy girl xung quanh

- À này mấy bạn - Hữu Tuệ chạy tới bên cạnh lũ girl đang bàn tán về Từ Tuyết...

- Gì?

- Hàn Từ Tuyết là ai? - Hữu Tuệ hỏi

- Là hotgirl huyền thoại độc nhất của trường này, ai học ở đây cũng biết nhưng chị ấy lại không được thân thiện cho lắm. Phải nói là rất lạnh lùng

- Trường này là trường danh giá thế mọi năm có tổ chức cuộc thi chọn hotgirl xuất sắc nhất không? - Hữu Tuệ mắt sáng long lanh. (Lại bắt đầu muốn thể hiện bản thân, muốn được nổi lên phen này đây mà)

- Có. À mà hình như sắp thi rồi đấy. Chắc khoảng hai tuần nữa tại vì năm nào cũng vậy mà. Đến lúc đó nhà trường sẽ thông báo lên loa và trang chủ riêng của nhà trường

- Ừ - Hữu Tuệ quay trở lại chỗ ngồi mà không thèm cảm ơn mấy girl một câu...

- Thiên Anh và Đường Vy tan học đợi tại chị ở ngoài cổng trường nhé ! - Từ Tuyết xuống tận lớp 11a1 để dặn Thiên Anh và Đường Vy

- Ok chị - Cả hai đồng thanh và cười. Từ Tuyết nở nụ cười trong 1s rồi tắt luôn làm ánh nắng trên trời chiếu xuống mặt lũ con trai chỉ toàn màu đen (khổ thân mới lòi được cái điện thoại ra định chụp lại nụ cười ấy thì....)

Tan học....

- Chị Từ Tuyết. Tụi em đây - Thiên Anh vẫy tay khi thấy Từ Tuyết đang ngó nghiêng chắc đang tìm hai người

- À em. Đi thôi - Từ Tuyết nhanh chóng kéo cả 2 đến cạnh ô tô của Khánh Anh

- Đi đâu vậy chị - Đường Vy và Thiên Anh cùng đồng thanh

- Đi bar cùng bọn chị - Từ Tuyết nói gọn gọn rồi yên vị ở ghế sau của ô tô Khánh Anh

- Anh Nhất Nam đâu chị - Thiên Anh ngồi giữa Từ Tuyết và Đường Vy.

Khánh Anh ngồi ở vị trí lái xe còn Nhất Nam tỳ nửa ngồi ở bên cạnh Khánh Anh

- Nó đi cất xe để đi chung xe với Khánh Anh

- Lôi hai người này đi sợ sao không? - Khánh Anh cất giọng lạnh lùng nhìn Từ Tuyết qua kính chiếu hậu

- Chắc không sao đâu. Bar ý thuộc tổ chức của mày mà

- Không chắc - Khánh Anh nói xong thì định lấy điện thoại ra gọi cho Nhất Nam thì đúng lúc Nhất Nam chạy đến

- Mày ngủ ở đây luôn hả mà lâu thế - Từ Tuyết nhòm người lên và nói

- Ừ ngủ quên - Nhất Nam cười chêu lại - Let's go thôi - Nhất Nam nói tiếp

Khánh Anh đạp thắng và lao thẳng xe đi. Với tốc độ lái xe của Khánh Anh khiến tóc ba cô gái phía sau bay như được mùa (xe mui trần mà). Đến đoạn cua là Khánh Anh đạp thắng mạnh khiến xe luôn xè xè với mặt đường và kêu lên tiếng ma sát nghe chói tai

- Anh lái chậm thôi - Đường Vy lên tiếng. Mặt xanh mét vì lần đầu tiên cô ngồi trên xe với tốc độ khủng như này. Tóc thì rối bung hết cả lên

- Không sao đâu em - Từ Tuyết nói thay Khánh Anh

Thiên Anh ngồi giữ tóc cũng đủ mệt lên cô chẳng buồn này nọ làm gì.

Địa điểm dừng chân : Bar Vinzy

Mới đầu bước vào đến cửa bar. Thiên Anh đã có cảm giác sợ sợ còn Đường Vy thì thấy bình thường vì cô đã đến bar nhiều lần cùng bạn trai cô rồi.

Tiếng nhạc chói tai. Đèn laser nhấp nháy chói mắt. Những ánh đèn lập lòe trong đêm tối tạo ra một không gian huyền ảo sôi động. Thiên Anh cảm nhận được nền đất như đang rung chuyển mạnh vì tiếng đập của DJ khá là mạnh

Vũ công trên sàn nhảy ăn mặc sexy..thiếu vải che khiến Thiên Anh nổi da gà. Cô không hiểu tại sao tự nhiên Từ Tuyết lại đem theo cô đến đây. Bây giờ Thiên Anh mới thấy hối tiếc vì mình đã không từ chối lời của Từ Tuyết

- Em đang sợ đấy à. không phải sợ vào đây chẳng ai dám làm gì em đâu - Từ Tuyết ghé sát tai nói với Thiên Anh để trấn an nét mặt cô
- Em hiểu ạ - Thiên Anh gật đầu

Khánh Anh và Nhất Nam đến chỗ bàn gần sàn nhảy nhất. Từ Tuyết có vẻ hơi ngạc nhiên

- Sao không vào phòng vip riêng
- Hôm nay thay đổi không khí chút đi - Nhất Nam lên tiếng

Quản lý của bar ra cạnh mấy người để chào hỏi. Chứ nhân viên thì chưa đủ trình độ để hỏi mấy người này uống gì ăn gì

- Chào anh Kevin.(Khánh Anh cứ vào trong bar hoặc trong gang hồ là mọi người đều gọi anh là Kevin) Anh Nam và chị Tuyết..còn hai cô này là...- Tên quản lý cúi chào ba người kia lễ phép rồi chỉ chỉ tay e ngại vào Đường Vy và Thiên Anh

- Em gái tụi này - Từ Tuyết lạnh lùng
- Dạ..thế anh chị uống gì?
- Như cũ - Từ Tuyết trả lời
- Thiên Em với Đường Vy uống gì? - Nhất Nam hỏi
- Cho em cocktail loại blue moon - Đường Vy
- Em uống giống Đường Vy - Thiên Anh chả hiểu gì về mấy thứ này lên cứ nói đại. Cô nghi Đường Vy uống được chắc cô cũng uống được

.....

Tên quản lý cúi đầu rồi lui vào trong. 5 phút sau trở lại với mấy ly rượu trên khay đựng

- Của anh Kevin
- Chị Tuyết
- Anh Nam
- Của em - (Thiên Anh)
- Của em - (Đường Vy). tại tên quản lý này không biết tên hai người này mà

Thiên Anh đưa ly cocktail lên miệng và uống một ngụm và suýt phun ra may cô kiềm chế được

Gì mà cay thế này. Phải rượu không nữa..ôi chết mất - Thiên Anh nghĩ

- Sao vậy - Đường Vy thấy nét mặt đau khổ của Thiên Anh sau ánh đèn mập mờ liền hỏi thăm
- Ko sao

Trò chuyện một lúc thì Khánh Anh và Nhất Nam lên sàn nhảy. Sàn nhảy thật đông đúc nên thoáng cái đã không nhận ra đâu là Khánh Anh và Nhất Nam rồi

- Hai em ngồi đây chị vào wc lúc - Từ Tuyết nói rồi đứng dậy đi vào chỗ cô nói

Tiếng chuông điện thoại (chuông của Iphone ý ạ) reo lên

- Đường Vy. Điện thoại của mày ả - Thiên Anh hỏi
- Ko. Nhạc chuông của tao đâu phải vậy. Của mày thì có
- Ko phải...- Thiên Anh hơi nhăn mặt

Thiên Anh thấy điện thoại của Khánh Anh đang reo lên. Cô nhận biết đó là điện thoại của Khánh Anh là vì màn hình là ảnh của anh và một người con gái. Rất xinh

Thiên Anh vội tay lấy chiếc điện thoại ý mặc dù biết mình vô duyên ko nên đụng vào đồ của ng# nhưng bàn tay cô cứ ko nghe lời

Love is calling

Một người mà Khánh Anh lưu là Love. Thiên Anh thầm nghĩ chắc đây là bạn gái của Khánh Anh và cô gái chụp chung cùng Khánh Anh kia chắc là chủ thuê bao tên Love ấy

Thì ra Khánh Anh có bạn gái rồi. Mà sao mình có cảm giác lạ thế này..ko phải mình ko có tình cảm với anh đâu mà....mình vẫn còn yêu Vương Khang nhiều lắm

- Thì ra điện thoại của anh Khánh Anh. Anh ý để đây từ lúc vào mà quên - Đường Vy lên tiếng lôi Thiên Anh ra khỏi dòng suy nghĩ

- À ừ..mà bạn gái của anh ấy gọi - Thiên Anh cười

- Thôi kệ đi. Mất công nghe mà bị hiểu lầm đấy - Đường Vy cười chêu.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nguy hiểm trong bar

Sau một hồi lâu làm loạn sàn nhảy. Khánh Anh và Nhất Nam cũng mò xuống. Quần áo ướt đầm mồ hôi.

- Làm gì mà nhảy ghê vậy? - Từ Tuyết đưa giấy lau cho hai người

- Vào đây lúc nào chẳng thế cơ mà hỏi - Nhất Nam vừa lau mặt vừa nói

- Anh Khánh Anh...có người gọi anh vừa rồi - Thiên Anh chỉ tay vào chiếc điện thoại của Khánh Anh và lên tiếng

Khánh Anh chỉ lạnh lùng nhìn vào chiếc điện thoại. Tay nâng nó lên và ko nhìn Thiên Anh lấy 1s

Khánh Anh lướt lướt trên màn hình điện thoại 1 lúc.,Anh đang nhắn tin với người gọi cho lúc này

- Về thôi - Khánh Anh uống cạn ly rượu nữa trên bàn rồi phẩy tay cả đám về

- Ừ - Nhất Nam và Từ Tuyết đồng thanh

- Mọi người ra ngoài trước đi. Em vào phòng vệ sinh lúc - Đường Vy nói rồi tất cả đồng ý thì cô chạy vào

- Em ở lại đợi Vy - Thiên Anh nói

- Ừ thế tại chị ra trước. Đợi em ở ngoài - Từ Tuyết nói rồi cùng hai người kia bước ra ngoài. Đám vệ sĩ khéo léo mở cửa bar và cúi chào ba người 1 cách lễ phép. Đợi đến khi cả 3 ra khỏi bar mấy tên vệ sĩ đó mới dám ngẩng mặt lên. Một vì lý do 3 người này rất đáng sợ. Hai vì họ sợ say nắng trước vẻ đẹp của Từ Tuyết

- Cô em..người mới hả? Sao anh chưa thấy cô em vào đây lần nào nhỉ? - Một tên con trai khoảng 25 tuổi cùng mấy thằng cỡ nhỏ hơn 1 vài tuổi đứng phía sau. Tên đó vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc Thiên Anh như tình nhân làm Thiên Anh hoảng sợ nhưng cô ko thể mất bình tĩnh. Cô lấy tay mình gạt tay hắn ra

- Em gan vậy nhỉ.? Mới vào đây lần đầu lên ko biết tên tuổi của anh lên anh tha cho chứ lần 2 là anh ko nể con gái đâu em - Tên đó cười gian xảo

Vy ơi sao mày đi lâu thế. Tao sắp không xong rồi đây này - Thiên Anh suy nghĩ

- Nhìn em này cũng xinh chừng mày nhỉ? - Tên đó cười và quay mặt lại hỏi lũ phía sau. Chắc là lũ đàn em

- Xinh..đạik - Mấy tên cười ranh mãnh

Mấy tên đó tiến lại gần Thiên Anh hơn. Chân tay liên tục hoạt động như kiểu tập TD

- Mấy người định làm j.? Ở đây đông người lắm đấy ? - Thiên Anh gạt bỏ nỗi sợ hãi trong người và trừng mắt lên nhìn mấy thằng như đag muốn ăn tươi nuốt sống mình

- Em sợ chỗ đông người à? Thế thì vào chỗ vắng nhé - Nói xong tên đạik với lấy bàn tay của Thiên Anh rồi lôi mạnh cô vào bên trong

- Buông tôi ra...có nghe ko hả buông ra đi..buông tôi ra

Thiên Anh kêu lên liên hồi mà hần ko chịu buông. Những người có mặt trong bar nhìn thấy nhưng đều làm ngơ vì có lẽ truyện như này xảy ra trog bar nhiều ko đếm được nữa rồi.

Đường Vy chạy ra ngoài cửa bất gặp ngay 3ng' kia đang đứng chờ mình nhưng cô thấy lạ khi ko thấy Thiên Anh đâu

- Thiên Anh đâu chị - Đường Vy hỏi Từ Tuyết

- Thiên Anh bảo đợi em ở trong bar mà. Em ko thấy hả? - Từ Tuyết

- Em ko để ý nữa. Em ko biết lên chạy ra đây luôn

- Vào kiểm vậy.

Nhất Nam thì vẫn giữ vẻ mặt tươi cười còn Khánh Anh thì có gì đó khó chịu thoáng hiện trên khuôn mặt lạnh lùng của anh

Thiên Anh bị đưa vào 1 nơi bóng tối bao quanh thỉnh thoảng mới có ít ánh đèn ngoài bar hắt vào. Cô đang cảm thấy sợ hãi vô cùng khi 1 mình ko thể làm j đk mấy tên to tướng như thế kia

....

Tìm 1 lúc quanh bar ko thấy Thiên Anh đâu. Từ Tuyết đến hỏi người quản lý vừa nãy

- Có thấy cô gái mặc đồng phục trường Light ở đây ko?

- Cô gái vừa ngồi cùng anh chị đó ạ??? - Tên quản lý có vẻ nghi ngại 1 lúc rồi à lên 1 tiếng - Em vừa thấy có mấy tên dắt cô gái đó vào bên trong. Hình như phía phòng vip 3 đó chị

- Ọk - Từ Tuyết lạnh lùng rồi kéo theo Đường Vy

- Chị ơi nó có bị làm sao ko cj? - Đường Vy lo lắng

- Em yên tâm đi. Ko sợ - Từ Tuyết ns với giọng lạnh tanh và men theo con đường tối đó để tìm Thiên Anh

Từ Tuyết cứ im lặng mãi cho đến khi phòng số 3 bên cạnh là chữ vip nhỏ hơn 1 tẹo. Từ Tuyết đập cửa nhưng ko thành công. Cửa đã bị khoá trái

Có tiếng cười bên trong và tắt ngúm khi nghe thấy tiếng cửa bị đập

- Ai đấy - Tiếng đàn ông bên trong phát ra

- Quản lý kêu tôi mang rượu miễn phí đến cho những người ở phòng vip. Quý khách vui lòng mở cửa - Từ Tuyết dùng chiêu nói dóc để lừa đối tượng

Thằng kia nghe thấy rượu miễn phí thì mắt sáng lên. Rượu trong bar rất đắt giờ lại miễn phí nữa thì có 1 ko 2 rồi

Tên đó liền mở cửa ra thì ăn ngay cú đấm vào mặt và cú đập vào gần chỗ hiểm của Từ Tuyết mà lăn xuống đất. 1 tay ôm mặt 1 tay ôm chỗ đó

- Con ranh nào thế? - Tên đó rên rỉ vì đau. Ko đau sau được khi ăn chường của con nhà võ

Từ Tuyết nhanh chóng chạy vào trong. May còn kịp. Thiên Anh chưa bị làm sao? Cô nhóc khóc thì thấy Từ Tuyết chạy đến. Cô như được sống lại liền ôm chặt lấy Từ Tuyết

- Chị Tuyết

- Thiên Anh. Thằng này có làm gì em chưa?

- Chưa chị ơi. Em sợ quá - Thiên Anh nghẹn nghẹn suýt khóc

Từ Tuyết đưa Thiên Anh đến cạnh Đường Vy và vớ lấy cái đèn ngủ hình nằm trên giường choảng vào đầu thằng kia

- AAAAAAAAAaaa - tiếng kêu cao cả của thằng đó. Lập tức mấy thằng đàn em của hắn chạy vào

- Đạik

Đaik của chúng đầu chảy máu như mưa. Chiếc đèn ngủ vỡ thành nhiều mảnh vụn

- Con ranh kia ai cho mày đánh daik tui tao - 1 tên to mồm thì bị Từ Tuyết đập phát vào bụng ko kịp phản ứng. tên đó mất thăng bằng ngã người về đằng sau may có mấy thằng còn lại đỡ ko thì ngã vỡ mặt (hihi.cho chết)

Mấy thằng còn lại định đỡ tên daik của chúng lên thì bị Từ Tuyết dẫm chân lên người tên daik ngăn ko cho bọn kia đỡ

- Mày là con nào mà to gan vậy - 1 tên # quất lớn

- Chúng mày nghe cho rõ họ tên tao và biến đi nếu ko muốn chết : HÀN TỬ TUYẾT - Từ Tuyết ns với giọng điệu chị hai gang hồ cực lạnh và âm mưu thuốc súng khiến mấy tên kia giật mình suýt lăn ra đất

- Hàn Tử Tuyết...Hàn Tử Tuyết...Hàn Tử Tuyết....

Mấy tên kia nhai đi nhai lại 1 lời nói và bất chợt mỗi thằng chạy 1 hướng có thằng chạy bay cả giày...mặc kệ daik sống đã rồi tính sau

Từ Tuyết đập cho thằng daik vài phát rồi đóng sầm cửa phòng vào rồi bước ra 1 cách lạnh lùng nhìn về hướng mấy thằng đang cong đít lên chạy rồi nhìn Thiên Anh và Đường Vỹ

- Ôn rồi. Đi thôi

- Vâng chị

Sau vụ này chắc Thiên Anh ko dám đến bar nữa mất

- Làm gì trong đó mà lâu vậy? - Nhất Nam thấy 3 người ra liền hỏi vội

- Có chút việc - Từ Tuyết nói và nháy mắt với Thiên Anh. Chỉ Thiên Anh nhìn thấy và 1 người nữa bất chợt nhìn thấy

- Việc gì? - Nhất Nam hỏi tiếp

- Mày thích đó là chuyện j? Hỏi lăm. Con trai mà nhiều chuyện - Từ Tuyết cau có

- Ở kia..- Nhất Nam nhăn mặt nhìn cực đẹp trai...

- Về - Khánh Anh lên tiếng rồi lên xe

Mấy người kia cũng kéo nhau lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Thiên Anh. Công nhận em ngày càng xinh ra đấy..bỏ em cũng tiếc phết nhỉ? - Vương Khang ngồi ở 1 góc tối của bar cười khẩy.

- Daik. Thằng Vũ bị Hàn Tử Tuyết đánh bất tỉnh trong phòng vip 3 rồi anh - Một tên chạy bán sống bán chết vừa nẩy đến cạnh bàn của Vương Khang báo cáo với vẻ hấp tấp và sợ hãi

- Sao lại bị ăn đánh? - Vương Khang đập mạnh bàn tức giận

- Dạ...tại nó chêu cô gái đi cùng cô ta...- Tên báo cáo giọng run cầm cập

- Lại chêu gái. Chúng mày hết chuyện rồi à?

- Dạ...tui em xin lỗi. Lần sau tui em ko chêu gái nữa...

- Có gái thì gọi tao. Ai cho phép đến lượt bọn mày. Còn thằng Vũ kệ nó cho nó chết luôn đi - Vương Khang tức giận nói rồi...tiếng chuông điện thoại hân vang lên

Là Hữu Tuệ gọi

- Anh hai về đi mẹ tỉnh rồi - Hữu Tuệ nói nhanh giọng điệu ko dấu sự vui mừng
- Ủ. 5 phút nữa - Vương Khang nói ngắn gọn rồi cúp máy.
- Mà có biết cô gái bị thằng Vũ chêu tên gì ko? - Vương Khang cắt điện thoại đi và quay lại hỏi thằng kia
- Dạ...em nhớ hình như Từ Tuyết gọi cô gái đó là Thiên Anh mới cả cô gái đó còn trẻ lắm tại cổ mặc đồng phục trường Light
- Thiên Anh...trường Light ư? - Vương Khang thốt lên
- Vâng...vâng - Tên kia tưởng Vương Khang lại tức lên cái bệnh run cầm cập lại tái phát
- Lẽ nào...- Vương Khang lăm bắm rồi phẩy tay tên kia tránh ra. Hắn uống cạn ly rượu trên bàn rồi đi

.....

- Mẹ sao rồi em - Chạy đến cửa nhà, thấy bóng dáng của Hữu Tuệ đang rót nước. Vương Khang vội hỏi ngay
- Mẹ tỉnh rồi anh. Lên thăm mẹ đi - Hữu Tuệ thờ dài rồi uống nước

Wương Khang chạy lên phòng bà Liên (mẹ hai người đó)

Chả là..hôm bà Liên về nước và ba mẹ con nhà này đi thăm mộ của cha đó. Nhưng khi đến nơi thì mộ bị phá tan tành. Xúc Động quá nên bà Liên lăn ra ngất đến giờ mới tỉnh nè. Còn việc mộ bị phá thì ko biết ai phá nữa. Vụ này Vương Khang đã cho người điều tra nhưng vẫn chưa có kết quả. Hiện tại ngôi mộ đang được tu sửa lại...à đầu xây lại toàn bộ...

Bà Liên tuy cũng là xã hội đen làm mưa làm gió bên Italy nhưng bà rất yêu chồng bà. Việc bà làm xã hội đen cũng vì 1 phần lớn liên quan đến cái chết của chồng. Bà và hai con quyết tâm phải trả thù bằng mọi giá.

- Khang. Con điều tra được bọn nào làm chưa? - Bà Liên
- Hiện tại vẫn chưa? Nhưng con chắc chắn sẽ tìm được cho mẹ. Đến lúc đó mẹ tha hồ tra tấn chúng - Vương Khang nói bằng mồm nhưng biểu cảm bằng ánh mắt toàn lửa giận ngút
- Có khi nào là bọn thằng Kevin? - Bà Liên ngờ vực
- Con cũng đoán vậy. Ngoài bọn hắn ra thì ko ai dám làm như vậy !
- Anh hai. Có người cần gặp anh ở ngoài kia - Tiếng Hữu Tuệ vọng vào ngắt lại cuộc nói chuyện của hai người
- Ai vậy?
- Thám tử của anh á - Hữu Tuệ nói có vẻ khinh khỉnh

Nghe hai từ thám tử Vương Khang lập tức chạy ra ngoài. Chắc hẳn nghĩ mấy tên thám tử mà hắn thuê điều tra vụ này có tin tức mới

- Thế nào rồi? - Vương Khang hỏi
- Thừa cậu vụ này rất khó có thể tìm ra người đã phá nên chúng tôi xin rút..cậu thông cảm - Tên đó nói thẳng lưng mà ko sợ bất kì ánh mắt hay gân xanh nổi đầy mặt của Vương Khang
- Chúng mày muốn chết hết hả? - Vương Khang gầm lên như 1 con thú bị thợ săn bắn trúng nhưng mấy tên thám tử cứ bước đi ko thèm ngoảnh mặt lại nhìn vì Vương Khang đâu biết thám tử hắn thuê lại là đàn em mới gia nhập tổ chức Hắc Long của Khánh Anh. Hắn nào mấy tên đó chả có chút gì sợ hãi Vương Khang cả

Wương Khang định dùng võ để đánh mấy tên thám tử kia nhưng bất ngờ khựng lại khi trên tay mấy tên đó là súng

- Cậu ko làm gì được chúng tôi đâu. Nhìn kĩ đi đây là súng thật - Một tên đại diện nói

Wương Khang tức tối ko làm được gì. Đám vệ sĩ bên ngoài thì ko hay biết bên trong có chuyện gì nên ko vào làm đạik chúng rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc

- Chào - Mấy tên thám tử bước đi để lại đằng sau một cục tức lớn đang đổ rầm rập vào người Vương Khang
- Anh hai của em chỉ thế thôi sao? - Hữu Tuệ đứng phía sau nãy giờ cũng lên tiếng khinh bỉ. Nhỏ nờ nự cười chế nhạo anh
- Màym cảm mồm đi - Vương Khang đang tức giận giờ Hữu Tuệ thêm câu này nữa ko # j đổ dầu vào lửa làm Vương Khang tức càng tức hơn và đi thẳng ra ngoài

- Anh hai... - Hữu Tuệ nhìn theo bóng anh và cau có
- Có chuyện gì vậy? thằng Khang đâu rồi con - Bà Liên bước từ trên gác xuống
- Ko có chuyện j đâu mẹ. Anh hai vừa ra ngoài - Hữu Tuệ cười trù
- Ủ...có lẽ tuần sau mẹ về Italy đấy - bà Liên bước tới ghế sofa và ngồi xuống
- Mẹ đi sớm vậy. ko ở lại lâu lâu sao mẹ
- Mẹ về đây chỉ để đi thăm mộ ba con thôi mà. Về bên đó còn bao nhiêu việc nữa
- À mẹ gửi mấy thằng bên đó về làm vệ sĩ riêng cho con nữa đi. Chứ con có mấy thằng ít quá. Anh hai lấy hết của con rồi
- Biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Kí ức máu

Khánh Anh về đến nhà thì thấy cha mình và một người con gái đang ngồi trong phòng khách nói chuyện 1 cách vui vẻ

Người con gái kia đã từng khiến anh có cảm giác lạ nhưng bây giờ anh hoàn toàn mất cảm giác đó nhưng hình như anh vẫn chưa quên được cô. Trong danh bạ anh vẫn lưu cô là Love hai năm rồi kể từ ngày cô bỏ anh đi xa đến giờ và giờ cô lại trở về

- Thiên Anh - Khánh Anh lạnh lùng gọi tên cô gái từ phía sau. Cả cô gái lẫn cha cậu là ông Đường đều quay lại nhìn (giới thiệu qua rồi ạ...ông Đường là cha của Khánh Anh đó còn cô gái tên Thiên Anh này ko phải Vĩnh Thiên Anh của chúng ta đâu mà là Vương Thiên Anh...tác giả gọi là Yun nhé.)
- Anh Khánh Anh...em về rồi đây - Yun nhìn thấy Khánh Anh liền chạy đến ôm chầm lấy anh mà ko biết anh đang rất khó chịu vì hành động này của cô

Hai năm trước. Có một tình yêu đẹp khiến người khác nhìn vào đều ghen tị và ngưỡng mộ, 1 hotboy đẹp trai nhà giàu và 1 hotgirl xinh gái nhà giàu ngất ngửa yêu nhau. Đi đến đâu họ cũng được người khác chỉ chỗ khen ngợi... đẹp đôi ghê GATO quá Ước gì....

Cô gái rất yêu chàng trai nhưng 1 hôm vì tham vọng trở thành người nổi tiếng. Cô đã bỏ anh và sang Hàn Quốc lập nghiệp...từ đó anh ko muốn nhắc tên cô thêm 1 lần nào nữa và xoá luôn cái tên này ra khỏi từ điển...đến khi anh biết 1 người con gái nữa tên Thiên Anh (Vĩnh Thiên Anh) thì anh mới biết cái tên Thiên Anh như 1 định mệnh đối với anh.

Khánh Anh lạnh lùng đẩy Yun ra. Yun bất ngờ trước hành động của anh. Cô nghĩ anh còn yêu cô rất nhiều. Nhưng anh lại ko nghĩ vậy

- Anh...anh ngồi xuống đi rồi nói chuyện. - Yun tươi cười

Ngồi đối diện Khánh Anh. Yun ko thể nào dời mắt ra khỏi anh bởi vì hai năm trước anh đã đẹp đến nỗi bất cứ girl nào nhìn cũng say nắng mà giờ anh lại còn đẹp hơn rất nhiều. Bất giác trong lòng Yun rộn lên 1 lo lắng có khi nào anh ấy đã hết yêu mình, hai năm trôi qua rồi cơ mà...mình thật ngu ngốc khi rời xa anh ấy mà

- Khánh Anh. Con. Lần này Thiên Anh về nước là để đính hôn với con. Cha đã chọn được ngày đẹp rồi. Có lẽ tuần sau là hai đứa sẽ đính hôn và khi nào con học xong là cưới. Con chuẩn bị trước đi - Ông Đường tươi cười

- Ko - Khánh Anh buông thả 1 câu trả lời cụt lùn và lạnh tanh khiến Yun đang cười bỗng hụt hẫng...có lẽ suy nghĩ của cô đã đúng

- Tại sao anh? - Yun như mất bình tĩnh ngồi phất dậy

- Ko cưới người ko yêu - Khánh Anh trả lời ngắn gọn rồi đứng dậy

- Khánh Anh. Cha đã chuẩn bị hết rồi con ko đồng ý cũng phải chấp nhận. Hai bên gia đình đã đồng ý cả rồi - Ông Đường đứng dậy

- Ông chuẩn bị thì đi mà đính hôn. Tôi ko liên quan. Từ khi mẹ tôi mất tôi ko còn nghe lời ông nữa rồi những quyết định của ông chỉ là con số 0 đối với tôi

- Khánh Anh nhìn cha 1 cách lạnh lùng ko chút biểu cảm. Trong đáy lòng

anh có gì đó nghẹn lại khi nhắc đến người mẹ quá cố vì chính người anh gọi = cha ngày nào lại chính là người cướp đi mạng sống của người mẹ mà anh yêu thương nhất kể từ khi anh chào đời. Anh hận ông

- Còn cô...suy nghĩ lại đi - Khánh Anh nhìn Yun rồi đi thẳng ra khỏi biệt thự của ông Đường

- Khánh Anh..em yêu anh nhiều lắm. Em sẽ gọi anh là chồng tương lai và anh sẽ là chồng của em sau này - Yun nói vọng theo Khánh Anh và chào ông Đường để ra về

- Chào bác. Ngày mai cha mẹ con có làm com mời bác và anh Khánh Anh đến ra mắt và cũng bàn bạc về lễ đính hôn luôn

- Ủ. Giờ con về hả

- Vâng. Con về

- Sao??? Thiên Anh về nước rồi hả? Tưởng gì càng tốt chứ sao. Mày còn yêu nhỏ lắm mà Nhất Nam ồ lên khi nghe Khánh Anh kể chuyện

- Tao bị bắt đính hôn - Khánh Anh thở dài

- Thế thì đính đi. Bao giờ tổ chức vậy? - Nhất Nam cười

- Tao hết yêu cô ta rồi - Khánh Anh buông thả 1 câu rất chi là lạnh lùng, ko 1 chút tình cảm nào còn vương vấn

- Sao mày vẫn lưu nhò là Love trong danh bạ - Từ Tuyết chen vào

- Xoá rồi - Khánh Anh trả lời hờ hững

- Thôi đi học đi. Muộn rồi - Từ Tuyết lẳng sang truyện khác rồi khoác balo đen của mình lên vai rồi ra cửa trước

- Đi - Nhất Nam cũng vớ cặp sách của mình rồi đứng dậy. Khánh Anh cũng vậy

Trở lại với Thiên Anh

Cô gái nhỏ đang hì hục 1 số việc cá nhân 1 cách vội vã và đeo vội chiếc cặp sách rồi chạy thục mạng ra ngoài

- Hôm nay bác lái xe đưa cháu đến trường nhé! - Thiên Anh nói với 1 bác trai giúp việc

- Cô chủ. Ô tô bị hỏng đang sửa chỉ còn xe máy thôi - Bác trai trả lời

- Thôi thôi...cháu chạy bộ vậy. Chào mọi người - Thiên Anh nghe thấy hai từ xe máy mà hốt hoảng từ chối. Cô chào mấy người làm rồi chạy bộ đến trường

Chiếc đồng hồ đeo tay điểm 7h. Thế là đã vào lớp. Hôm nay cô đi học muộn. Cổng trường đã đóng, cô thở dài rồi nhìn vào bên trong và nhìn bức tường xung quanh mà ngán ngẫm. Nó cao hơn cô phải gấp 3 lần mà lại là tường bóng mịn làm sao cô có thể trèo được chứ.

Có tin nhắn của Đường Vy. Chắc lại hỏi thăm cô sao ko đến lớp

.....

Thiên Anh gửi lại tin nhắn cho Đường Vy và bước 1 mình trên đường thầm nhớ lại kí ức xưa. Một kí ức đáng sợ pha trộn với máu.

Đêm nọ...có 1 cặp tình nhân đi xe máy trên đường 1 cách vội vã nhưng vẫn trò chuyện vui vẻ với nhau. Lúc đó Thiên Anh chỉ có 6 tuổi, vì 1 lần bị mẹ mắng, Thiên Anh đã khóc và chạy đi...cô chạy mãi ko xác định phương hướng và lao thẳng ra đường...

* Xoẹt....AAAAAAAAAAAAAA *

Một vũng máu với những mảnh vụn của xe máy loang lổ ra đường. Thiên Anh sợ hãi nhắm tịt mắt lại. Đến khi hoàng hôn thì cô mới nhận ra trên đường và vấp vào người cô ko phải máu của cô mà là máu của cặp tình nhân kia. Tua lại những phút trước khi cô lao xuống lòng đường, 1 chiếc xe máy lao nhanh đến và bất chợt tránh cô lên đã sải tay lái và đâm trúng 1 ô tô tải giữa đường 1 cách kinh hoàng.

Lúc đó Thiên Anh khóc rất nhiều và ngất đi. Những mảnh vụn của chiếc xe máy văng xa...văng vào người cô và ảm mùi xăng xe. Cặp tình nhân kia được đưa vào viện ngay lúc đó và....

Kể từ đó. Thiên Anh sợ đi xe máy. Bất chấp mọi giá nào cô cũng ko muốn đi xe máy. Cô sợ cái kí ức đó lại ủa về dần vặt cô và hôm nay nó đã ủa về sau lời nói của bác giúp việc. Cô tự cho mình là 1 kẻ bất hạnh vì người mang nặng đẻ đau nuôi dưỡng cô đã bỏ cô lại mà đi, tình yêu đầu đời của cô cũng phản bội lại cô...nhưng cô phải tiếp tục sống với nụ cười trên môi. Trái đất vẫn quay - không vì một ai mà dừng lại cả. Có thờ dài, có buông tay, có khóc như trẻ dại thì sáng mai khi mặt trời thức dậy, chúng ta vẫn phải bước tiếp trên con đường còn quá rộng dài và đông đúc.

Chương 17

Khánh Anh về đến nhà thì thấy cha mình và một người con gái đang ngồi trong phòng khách nói chuyện 1 cách vui vẻ

Người con gái kia đã từng khiến anh có cảm giác lạ nhưng bây giờ anh hoàn toàn mất cảm giác đó nhưng hình như anh vẫn chưa quên được cô. Trong danh bạ anh vẫn lưu cô là Love hai năm rồi kể từ ngày cô bỏ anh đi xa đến giờ và giờ cô lại trở về

- Thiên Anh - Khánh Anh lạnh lùng gọi tên cô gái từ phía sau. Cả cô gái lẫn cha cậu là ông Đường đều quay lại nhìn (giới thiệu qua rồi à...ông Đường là cha của Khánh Anh đó còn cô gái tên Thiên Anh này ko phải Vĩnh Thiên Anh của chúng ta đâu mà là Vương Thiên Anh...tác giả gọi là Yun nhé.)

- Anh Khánh Anh...em về rồi đây - Yun nhìn thấy Khánh Anh liền chạy đến ôm chầm lấy anh mà ko biết anh đang rất khó chịu vì hành động này của cô

Hai năm trước. Có một tình yêu đẹp khiến người khác nhìn vào đều ghen tị và ngưỡng mộ, 1 hotboy đẹp trai nhà giàu và 1 hotgirl xinh gái nhà giàu ngất ngửa yêu nhau. Đi đến đâu họ cũng được người khác chỉ chỏ khen ngợi... đẹp đôi ghê GATO quá Ước gì...

Cô gái rất yêu chàng trai nhưng 1 hôm vì tham vọng trở thành người nổi tiếng. Cô đã bỏ anh và sang Hàn Quốc lập nghiệp...từ đó anh ko muốn nhắc tên cô thêm 1 lần nào nữa và xoá luôn cái tên này ra khỏi từ điển...đến khi anh biết 1 người con gái nữa tên Thiên Anh (Vĩnh Thiên Anh) thì anh mới biết cái tên Thiên Anh như 1 định mệnh đối với anh.

Khánh Anh lạnh lùng đẩy Yun ra. Yun bất ngờ trước hành động của anh. Cô nghĩ anh còn yêu cô rất nhiều. Nhưng anh lại ko nghĩ vậy

- Anh...anh ngồi xuống đi rồi nói chuyện. - Yun tươi cười

Ngồi đối diện Khánh Anh. Yun ko thể nào dời mắt ra khỏi anh bởi vì hai năm trước anh đã đẹp đến nỗi bất cứ girl nào nhìn cũng say nắng mà giờ anh lại còn đẹp hơn rất nhiều. Bất giác trong lòng Yun rộn lên 1 lo lắng có khi nào anh ấy đã hết yêu mình, hai năm trôi qua rồi cơ mà...mình thật ngu ngốc khi rời xa anh ấy mà

- Khánh Anh. Con. Lần này Thiên Anh về nước là để đính hôn với con. Cha đã chọn được ngày đẹp rồi. Có lẽ tuần sau là hai đứa sẽ đính hôn và khi nào con học xong là cưới. Con chuẩn bị trước đi - Ông Đường tươi cười

- Ko - Khánh Anh buông thả 1 câu trả lời cụt lùn và lạnh tanh khiến Yun đang cười bỗng hụt hẫng...có lẽ suy nghĩ của cô đã đúng

- Tại sao anh? - Yun như mất bình tĩnh ngồi phất dậy

- Ko cưới người ko yêu - Khánh Anh trả lời ngắn gọn rồi đứng dậy

- Khánh Anh. Cha đã chuẩn bị hết rồi con ko đồng ý cũng phải chấp nhận. Hai bên gia đình đã đồng ý cả rồi - Ông Đường đứng dậy

- Ông chuẩn bị thì đi mà đính hôn. Tôi ko liên quan. Từ khi mẹ tôi mất tôi ko còn nghe lời ông nữa rồi những quyết định của ông chỉ là con số 0 đối với tôi

- Khánh Anh nhìn cha 1 cách lạnh lùng ko chút biểu cảm. Trong đáy lòng

anh có gì đó ghen lại khi nhắc đến người mẹ quá cố vì chính người anh gọi = cha ngày nào lại chính là người cướp đi mạng sống của người mẹ mà anh yêu thương nhất kể từ khi anh chào đời. Anh hận ông

- Còn cô...suy nghĩ lại đi - Khánh Anh nhìn Yun rồi đi thẳng ra khỏi biệt thự của ông Đường

- Khánh Anh...em yêu anh nhiều lắm. Em sẽ gọi anh là chồng tương lai và anh sẽ là chồng của em sau này - Yun nói vọng theo Khánh Anh và chào ông Đường đề ra về

- Chào bác. Ngày mai cha mẹ con có làm com mời bác và anh Khánh Anh đến ra mắt và cũng bàn bạc về lễ đính hôn luôn

- Ừ. Giờ con về hả

- Vâng. Con về

- Sao??? Thiên Anh về nước rồi hả? Tưởng gì càng tốt chứ sao. Mày còn yếu nhỏ lắm mà Nhất Nam ồ lên khi nghe Khánh Anh kể chuyện
- Tao bị bắt đính hôn - Khánh Anh thờ dài
- Thế thì đính đi. Bao giờ tổ chức vậy? - Nhất Nam cười
- Tao hết yêu cô ta rồi - Khánh Anh buông thả 1 câu rất chi là lạnh lùng, ko 1 chút tình cảm nào còn vương vấn
- Sao mày vẫn lưu nhỏ là Love trong danh bạ - Tử Tuyết chen vào
- Xoá rồi - Khánh Anh trả lời hờ hững
- Thôi đi học đi. Muộn rồi - Tử Tuyết lảng sang truyện khác rồi khoác balo đen của mình lên vai rồi ra cửa trước
- Đi - Nhất Nam cũng vớ cặp sách của mình rồi đứng dậy. Khánh Anh cũng vậy

Trở lại với Thiên Anh

Cô gái nhỏ đang hì hục 1 số việc cá nhân 1 cách vội vã và đeo vội chiếc cặp sách rồi chạy thục mạng ra ngoài

- Hôm nay bác lái xe đưa cháu đến trường nhé! - Thiên Anh nói với 1 bác trai giúp việc
- Cô chủ. Ô tô bị hỏng đang sửa chỉ còn xe máy thôi - Bác trai trả lời
- Thôi thôi...cháu chạy bộ vậy. Chào mọi người - Thiên Anh nghe thấy hai từ xe máy mà hốt hoảng từ chối. Cô chào mấy người làm rồi chạy bộ đến trường

Chiếc đồng hồ đeo tay điểm 7h. Thế là đã vào lớp. Hôm nay cô đi học muộn. Cổng trường đã đóng, cô thờ dài rồi nhìn vào bên trong và nhìn bức tường xung quanh mà ngán ngẩm. Nó cao hơn cô phải gấp 3 lần mà lại là tường bóng mịn làm sao cô có thể trèo được chứ.

Có tin nhắn của Đường Vy. Chắc lại hỏi thăm cô sao ko đến lớp

.....

Thiên Anh gửi lại tin nhắn cho Đường Vy và bước 1 mình trên đường thăm nhớ lại kí ức xưa. Một kí ức đáng sợ pha trộn với máu.

Đêm nọ...có 1 cặp tình nhân đi xe máy trên đường 1 cách vội vã nhưng vẫn trò chuyện vui vẻ với nhau. Lúc đó Thiên Anh chỉ có 6 tuổi, vì 1 lần bị mẹ mắng, Thiên Anh đã khóc và chạy đi...cô chạy mãi ko xác định phương hướng và lao thẳng ra đường...

* Xoẹt....AAAAAAAAAAAAAA *

Một vũng máu với những mảnh vụn của xe máy loang lổ ra đường. Thiên Anh sợ hãi nhắm tịt mắt lại. Đến khi hoàng hôn thì cô mới nhận ra trên đường và vấy vào người cô ko phải máu của cô mà là máu của cặp tình nhân kia. Tua lại những phút trước khi cô lao xuống lòng đường, 1 chiếc xe máy lao nhanh đến và bất chợt tránh cô lên đã sải tay lái và đâm trúng 1 ô tô tải giữa đường 1 cách kinh hoàng.

Lúc đó Thiên Anh khóc rất nhiều và ngất đi. Những mảnh vụn của chiếc xe máy văng xa...văng vào người cô và âm mùi xăng xe. Cặp tình nhân kia được đưa vào viện ngay lúc đó và....

Kể từ đó. Thiên Anh sợ đi xe máy. Bất chấp mọi giá nào cô cũng ko muốn đi xe máy. Cô sợ cái kí ức đó lại ùa về dần vật cô và hôm nay nó đã ùa về sau lời nói của bác giúp việc. Cô tự cho mình là 1 kẻ bất hạnh vì người mang nặng đẻ đau nuôi dưỡng cô đã bỏ cô lại mà đi, tình yêu đầu đời của cô cũng phản bội lại cô...nhưng cô phải tiếp tục sống với nụ cười trên môi. Trái đất vẫn quay - không vì một ai mà dừng lại cả. Có thờ dài, có buông tay, có khóc như trẻ dại thì sáng mai khi mặt trời thức dậy, chúng ta vẫn phải bước tiếp trên con đường còn quá rộng dài và đông đúc.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Âm sát

Tại nhà Thiên Kỳ

- Anh Thiên Bảo...anh có thể tháo mặt nạ ra cho em nhìn anh được ko? Đã lâu em ko được nhìn thấy anh - Đó là giọng nói phát ra từ phía 1 cô gái. Mái tóc uốn xoắn màu vàng xoả dài ngang lưng và ko ai # đó chính là Hữu Tuệ

Hữu Tuệ yêu Thiên Bảo từ lâu rồi nhưng anh chưa 1 lần đáp trả lại tình cảm của nhỏ nhưng nhỏ vẫn quyết tâm theo đuổi anh bằng được.

- Cô đến đây làm j mau về đi - Thiên Kỳ lạnh lùng xua đuổi. Anh ko chấp nhận tình cảm của nhỏ vì nhỏ có quá nhiều tham vọng # nhau và hơn nữa nhỏ lại là em của Vương Khang - người đã đâm 1 nhát dao vào tim Thiên Anh để đến giờ Thiên Anh vẫn đang bị tổn thương nặng nề vì cái ngày ấy

- Anh Bảo...anh biết em nhớ anh lắm ko? Em yêu anh lắm ko? Sao anh cứ phải xa lánh em thế, em làm j sai sao anh nói đi - Hữu Tuệ hét lên

- Cô để tôi nói thêm bao nhiêu lần nữa đây tôi ko yêu cô nên cô đừng làm phiền. Về đi - Thiên Bảo hơi giận dữ và có chút to tiếng so với bản chất lạnh lùng của anh. Anh quay lưng vào trong nhà và ra lệnh cho vệ sĩ đóng cổng

- Đừng bao giờ đến đây tìm tôi nữa - Thiên Kỳ bước được vài bước và nói vọng lại

Hữu Tuệ buồn bã đứng ngoài 1 mình nhìn vào trong. Thiên Kỳ ở kia...gần nhỏ lắm nhưng sao khoảng cách cho nhỏ và anh lại xa đến thế...như ko bao giờ chạm vào nhau

Cùng lúc đó...Thiên Anh đi tới. Tay có xách thêm vài túi hoa quả và thức ăn nhẹ

- Hữu Tuệ..bạn làm j ở đây thế này?

- Tôi làm j liên quan bạn sao? thế bạn làm j ở đây? - Hữu Tuệ kênh kiệu hỏi lại

- Mình đến chơi với anh trai mình

- Anh trai...à ừ thôi tôi về đây - Hữu Tuệ như nhớ ra điều j đó À phải rồi...anh hai có nói Thiên Bảo tên thật là Thiên Kỳ anh trai của Thiên Anh.... Anh cứ như vậy thì con em của anh càng khổ hơn. Anh nhớ em đấy. Nhớ em là Vũ Hữu Tuệ chưa bao giờ chịu bỏ qua cho ai. Vĩnh Thiên Anh...cứ đợi đấy..anh mày làm tao tổn thương tao cho mày tổn thương gấp 10 lần - Hữu Tuệ đứng lăm bắm 1 mình. Gương mặt xinh đẹp mà lòng dạ xấu xa... rồi nhỏ hất tóc ra phía sau rồi leo lên ô tô phóng đi

Vào bên trong..Thiên Kỳ nhìn thấy cô em gái yêu quý của mình liền nở nụ cười dành riêng cho Thiên Anh. Một nụ cười chỉ xuất hiện khi ở riêng với Thiên Anh.

Thiên Anh nhìn Thiên Kỳ và cười lại...mặt anh giờ đã đỡ hơn nhiều rồi ko còn chảy máu như mấy hôm trước nữa

- Anh Kỳ...em mua hoa quả anh thích nè.

- Lệ Băng...mất em...- Thiên Kỳ nghi hoặc nhìn vào mắt Thiên Anh. Mắt cô đỏ đỏ...đó chính là dấu hiệu của khóc.

- Mất em sao anh...em có thấy j đâu? hơ hơ - Thiên Anh vuốt vuốt mắt và nháy nháy. Cười trừ để tránh anh giáo huấn thêm về việc khóc

Chả là vừa rồi Thiên Anh đi mua hoa quả ở siêu thị bất ngờ gặp Vương Khang đang chơi bóng cùng 1 em xinh tươi ăn mặc sexy lại còn ôm kiss nhau nữa nên cô hơi chạnh lòng...và cô khóc 1 lúc

- Lệ Băng...em khóc

- Đâu đâu có anh...em...à bụi bay vào mắt thôi anh hihi ngoài kia gió to quá - Thiên Anh cười trừ, tay chỉ ra ngoài

- Gió to...anh đâu thấy...em đừng hòng dối anh. Anh đã bảo em bao lần rồi anh ko cho phép em khóc vì bất kì chuyện j. Em hiểu ý nghĩ của cái tên Lệ Băng chứ? Em cũng biết vì sao anh mới gọi em như vậy. Nếu lần sau em mà khóc thì đừng để cho anh nhìn thấy

- Nhưng anh...

- Nói...

- Thế thì bao giờ em mới có thể khóc để anh biết.

- Việc này thì...

- Thì sao anh?

- Đến khi nào em có bạn trai hết lòng yêu thương em hơn anh - Thiên Kỳ nói đại ra

- Thế chứ j, được anh chờ em đấy - Thiên Anh nói rồi cười

- À mà anh. Sao vừa rồi em thấy Hữu Tuệ đứng trước cổng nhà anh vậy? Hai người có quen nhau sao?

- Ừ chỉ hơi biết nhau thôi

- Hữu Tuệ học chung lớp với em đó anh

- Ủ' kệ.

Thiên Kỳ nói rồi kéo Thiên Anh vào nhà bếp để hai anh em tự chế thức ăn

- Hay anh Kỳ nè. Em chuyển qua đây sống với anh cho vui nhé. Chứ ở mình em chán lắm - Thiên Anh vừa nấu canh vừa nói. Anh Thiên Kỳ đứng cạnh phụ

- Thôi...em cứ sống đó đi thỉnh thoảng anh vẫn ghé mà

- Nhưng...

- Nghe anh...

Thật sự Thiên Kỳ cũng rất muốn được sống và tự tay chăm sóc người em gái của mình nhưng tối nào anh cũng đi họp bang và đây đưa vào mấy chuyện giang hồ (bang của anh chỉ hoạt động về đêm là chủ yếu thôi mà còn ban ngày hầu như ko có). Anh chỉ sợ Thiên Anh lo lắng và ngăn cản anh bởi vì cô nhóc rất sợ anh làm dân giang hồ, sợ anh gặp nguy hiểm bởi giang hồ chỉ toàn đâm chém nhau ko tốt 1 tẹo nào. Nếu cô biết anh là trùm cả 1 bang lớn thì cô sẽ sock biết nhường nào.

- Vâng...- Thiên Anh tiếp tục đun nấu, có 1 cảm giác hụt hẫng chạy xẹt qua người cô nhưng cô ko muốn buồn trước mặt anh trai. Cô phải học tập anh trai lạnh lùng chẳng? Hay cứ sống theo cách vô tư của cô?????

Tối...

Màn đêm luôn đi kèm với màu đen tối của bầu trời. Khi những vì tinh tú lên cao cùng với ánh trăng sáng thay thế mặt trời. Bầu trời thật yên tĩnh nhưng dưới thế gian lại ồn ào biết nhường nào

Thiên Anh ra về. Lúc này đồng hồ điểm 21p.m

Thiên Kỳ đợi em gái khuất bóng sau cánh cửa. Anh lập tức trở thành 1 người hoàn toàn khác, 1 người của thế giới bóng đêm với chiếc mặt nạ nửa bên làm anh cảm thấy khó chịu nhưng lại tăng phần bí ẩn cho anh. Với chiếc quần jean và áo da, đôi bao tay đen hình đầu lâu xương chéo. Anh đến bang...Bạch Long của mình

Thiên Kỳ vừa đi được 1 lúc thì có vài chiếc xe khác màu đen trắng phía sau cứ bám theo. Anh biết có điều chẳng lành sắp diễn ra nên anh sẽ thử chúng xem chúng muốn mạo hiểm đến đâu.

Thiên Kỳ lái xe với tốc độ nhanh như tên lửa. Mấy chiếc xe phía sau cũng phóng nhanh theo. Thiên Kỳ tập trung vào lái cứ lượn hết đường này đến đường kia. Thỉnh thoảng anh mới nhìn qua gương chiếu hậu để theo dõi mấy chiếc xe phía sau mình thế nào...

- Chết rồi, điện thoại mình đâu rồi...ở vừa đây mà...à để quên ở nhà anh hai rồi...quay lại lấy vậy - Thiên Anh lầm nhảm 1 lúc rồi quay lại nhà Thiên Kỳ

Đến nơi...biệt thự của Thiên Kỳ chỉ toàn 1 màu đen tối tăm là chủ yếu pha thêm vài chiếc đèn to bên ngoài nên có thêm cả màu đỏ và vàng

- Sao tối vậy...chẳng lẽ anh hai ngủ rồi sao. Vẫn sớm mà

Thiên Anh thấy đám vệ sĩ canh cổng nhà anh liền hỏi

- Các anh cho em hỏi anh hai em đâu rồi. Anh ngủ chưa?

- Cậu chủ đã ngủ rồi. Có j sáng mai cô chủ hẵng đến - 1 tên nói

- Nhưng điện thoại em để quên ở đây. Có thể cho em vào trong lấy ko?

- Nhưng mà....

- Sao ạ...

- Vâng...cô chủ vào đi

Hai tên vệ sĩ mở cổng cho Thiên Anh vào. Thiên Anh tươi cười cảm ơn rồi vào bên trong

Tìm mãi mới thấy điện thoại của mình còn để trên bàn ăn. Căn phòng của Thiên Kỳ tối om. cô ngỡ anh đã ngủ lên ko muốn làm phiền đến anh thế là cô lặng lẽ ra về

- Mẹ kiếp lại là người của thằng Kevin - Thiên Kỳ đập mạnh tay vào vô lăng và chửi thề. Ánh mắt anh tràn ngập sự thù hận.

Thiên Kỳ nhận ra đó là người của Kevin vì anh biết tổ chức Hắc Long do Khánh Anh (Kevin) đứng đầu luôn luôn đi xe màu đen trắng và có cửa kính sọc thành hình con bọ cạp....

Mấy chiếc xe phía sau lao nhanh đuổi kịp xe anh. Thiên Kỳ hơi quay mặt ra ngoài cửa xe. Lũ kia thì cứ cầm côn phờ phang mạnh vào cửa kính xe của Thiên Kỳ

Thiên Kỳ chỉ di tay ko và có 1 mình nên chắc chắn muốn đánh lại chúng thì sẽ thua trăm phần trăm, bọn chúng có vũ khí và đông người nên anh quyết định lái xe nhanh đến bang rồi tính sau

Xe Thiên Kỳ cứ lao vun vút trong bóng tối như siêu nhân với vận tốc kinh khủng và mấy xe phía sau đột nhiên dừng lại và quay đầu xe về phía bang Mãnh Long

Tại bang Mãnh Long..

- Tụi mày làm tốt lắm ! - Tiếng Vương Khang ranh mãnh vang lên nhìn vào mặt mấy thằng đàn em
- Ko uống công tao thiết kế mãi mới được mấy chiếc xe giống của thằng Kevin...haha. Bây giờ Thiên Bảo còn thù thằng Kevin hơn...hhaaa - Vương Khang cười man rợ và cộng thêm tất cả sự hưởng ứng của đàn em lên tiếng cười càng man rợ hơn
- Anh hai. Anh làm gì anh Thiên Bảo - Hữu Tuệ ở trong nghe thấy Vương Khang nhắc đến tên người nhỏ yếu nên vội chạy ra xem sao
- Anh làm gì đâu em. - Vương Khang vẫn cười
- Anh đừng làm gì anh Bảo đấy ko thì em ko tha cho anh đâu - Hữu Tuệ nói rồi ngồi xuống như 1 đàn chị
- Anh Bảo...xe anh bị sao thế này
- Anh bị thương ko?
- Đaik sao thế ?

Thiên Bảo vừa lái xe đến bang thì đám đàn em xúm lại hỏi thăm vì nhìn thấy chiếc xe vỡ cả kính và xước sát hết của anh

- Lại là thằng Kevin, muốn ám sát tao - Thiên Bảo nói phẫn nộ
- Lại là bọn chúng....- Mấy tên đàn em bắt đầu nhón nháo hết cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Cử Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đánh nhau...

- Im hết lại. Giờ đến bar cùng tao - Thiên Kỳ nặc lớn rồi thay áo sơ mi trắng thành áo sơ mi màu đen và ra gara ô tô lấy xe khác.

Lũ đàn em sau 1 hồi nhón nháo cũng ra gara lấy xe rồi tất cả theo sau Thiên Kỳ đến bar

Con đường mập mờ trong ánh đèn vàng đỏ xuống lòng đường bóng đen, tiếng bánh xe ma sát với đường tạo ra 1 tiếng động ghê tợn trong 1 đêm khuya thanh tĩnh.

Tại bar

Bên ngoài là 1 không gian yên tĩnh tuyệt đối nhưng khi vào đến trong bar thì tiếng nhạc và tiếng hò hét vang lên dữ dội khác hoàn toàn so với không gian ngoài kia

Vương Khang đứng kia

Thiên Kỳ đứng đây....

- Chào anh Bảo...sao bây giờ mới đến....- Vương Khang cười nhìn Thiên Kỳ rồi liếc mắt sang lũ đàn em - Ở lại còn đem theo nhiều người của Bạch Long vậy...anh định đánh nhau à???

- Ko liên quan - Thiên Kỳ hừ lạnh rồi đi thẳng. Vương Khang né người để nhường chỗ anh đi. Vương Khang cười thích thú khi nhìn Thiên Kỳ có vẻ tức giận.

Thiên Kỳ đang đi về phía nhóm Khánh Anh (Kevin), Từ Tuyết và Nhất Nam ngồi

Một góc khác. Vương Khang ngồi 1 mình, 1 tay nâng ly rượu và 1 tay cầm 1 điếu thuốc đang hút dở. Hắn cười nham nhở như đoán được việc gì sắp xảy ra

* Rầm *

Thiên Kỳ đập mạnh tay vào mặt bàn chỗ ngồi của Khánh Anh. Khánh Anh bất giác hơi nhúm mày còn Từ Tuyết và Nhất Nam thì đang uống rượu say sưa

- Kevin..giang hồ chơi kiểu bị ồi mày cũng chơi được à? Cho đàn em đi ám sát tao mày có thấy nhục ko? - Thiên Kỳ hét lớn. Người nghe rõ nhất là Khánh Anh. Từ Tuyết. Nhất Nam và đàn em của Thiên Kỳ phía sau còn những người có mặt trong bar cũng nghe thấy nhưng vì tiếng nhạc đập mạnh và to quá lên họ nghe ko được rõ cho lắm nhưng tất cả đều quay về phía Thiên Kỳ với ánh mắt tò mò và hơi có sự rùng mình khi Thiên Kỳ quát người mà họ đều phải sợ như thần chết

- Muốn gì? - Khánh Anh vẫn bình thản ngồi nhâm nhi ly rượu trên tay và buông ra 1 câu bất cần

Thiên Kỳ ko nói thêm gì nữa vì Thiên Kỳ nghĩ Khánh Anh sẽ hiểu tất cả những điều mà mình nói nhưng với Khánh Anh thì anh hoàn toàn ko biết Thiên Kỳ đang muốn nói đến chuyện gì?

Thiên Kỳ chìa nắm đấm thẳng vào khuôn mặt đẹp ko tì vết của Khánh Anh 1 lực mạnh làm Khánh Anh say ngã ra phía sau. Khánh Anh đưa tay lên sờ nhẹ chỗ vừa bị đấm. Anh cũng ko nhe răng nhin mà đấm lại

Và rồi...

Đàn em của Khánh Anh đánh đàn em của Thiên Kỳ còn hai đạik đánh nhau

Từ Tuyết và Nhất Nam chỉ ngồi xem mà ko hề muốn động chạm vào bởi vì nếu hai người họ ko hiểu hết lý do họ sẽ ko muốn làm người thừa trong trận đấu

Một lúc sau...

Đàn em của hai bên lũ lượt la liệt dưới đất nhưng còn hai đạik vẫn dư sức và đánh nhau như liên minh

Ko bên nào chịu thua. Tuy Khánh Anh võ rất giỏi nhưng Thiên Kỳ cũng giỏi ko kém

Thiên Kỳ cảm nhận được có thứ gì đó đang bay về phía mình lên đang đánh nhau với Khánh Anh thì lập tức Thiên Kỳ né sang 1 bên. Khánh Anh cũng thấy lạ nên hơi né người nhưng ko kịp nhất dao bay đến

Tất cả đều ồ lên rồi im lặng như nín thở vì thấy con dao xuyên qua áo Khánh Anh nhưng 1 điều lạ là anh ko chảy máu

Khánh Anh gạt nhẹ con dao và rơi tách xuống đất, 1 tiếng kêu nhát người. Khánh Anh ko bị sao cả. Con dao chỉ xuyên qua áo chứ chưa động đến da thịt. Áo Khánh Anh rất 1 miếng nhỏ nhưng anh đã xé toạc ra và vứt xuống đất. Thế là 1 chiếc áo hàng hiệu qua đời. Hành động này Khánh Anh muốn nhắc nhở tên phi đao là cuộc đời hắn sẽ có lúc như chiếc áo này khi mà Khánh Anh tìm ra thủ phạm

Chiếc áo tan tành nằm một góc dưới chân bàn. Cơ thể của Khánh Anh hiện lên với cơ bụng 6 múi rắn chắc và hình tatoo (xăm) bộ cặp to bản ở phía sau lưng 1 cách tinh xảo ra đẹp kinh người, ai nhìn thấy cũng ngưỡng mộ một kiệt tác đẹp hơn in. Gương mặt Khánh Anh giờ có vài vết xước và bầm tím nhưng ko thể nào làm giảm bớt được sự quyến rũ mê hoặc từ khuôn mặt đẹp ấy

Bấy giờ cả Khánh Anh và Thiên Kỳ ngưng lại việc đánh nhau. Thiên Kỳ bị đánh thương nhiều hơn Khánh Anh nhưng Thiên Kỳ ko cảm thấy đau đớn. Thiên Kỳ rời khỏi bar được 1 lúc thì người của Khánh Anh bắt được 1 tên mặt mày bặm trợn và gốc là người Italy đến quỳ gối trước mặt Khánh Anh

- Khai mau. Ai sai mày làm chuyện đó (chuyện phi đao đó ạ) - Giọng nói của 1 tên đàn em trong Hắc Long vang lên

- Ko ai sai. Là tao tự phi - Tên quỳ gối dù ăn cược nhiều đến nỗi mặt toàn máu nhưng vẫn ngang nhiên trả lời như ko sợ ai

* Rắc *....* AAAAAAA*

Khánh Anh trừng mắt và bẻ tay tên đó về phía sau với 1 lực mạnh như muốn cướp đi sinh mạng ấy ngay tức khắc. tên đó chỉ biết la hét trong đau đớn chứ ko thể cầu xin Khánh Anh tha thứ được

- Nói mau - Khánh Anh lên tiếng, một tay anh buông thõng trong không trung, một tay siết chặt cổ tay của tên đó

- Là....*pằng**ư*

Một viên đạn xuyên qua bụng tên đó khi hắn chưa kịp nói xong câu. Có thể nói đây là hành vi giết người diệt khẩu

Khánh Anh buông tay hất ra và hừ lạnh

Lập tức cả quán bar tán loạn lên và đàn em Hắc Long chia nhau ra tìm tay súng vừa rồi.

Ở một nơi khác

- Đúng là một lũ ăn hại mà. Dám khai tao ra thì chỉ có cái chết mới xứng với kẻ đó - Một tên con trai vừa tháo găng tay đen ra vừa vút khẩu súng đi và lăm bằm

- Đạik, thằng Paark chết rồi - Đàn em Mãnh Long hót hải nói với người mà hấn gọi là đạik. Ko sai...đó chính là Vương Khang

- Là tao giết !

- Nhưng...sao...???

- Nó định khai tao ra.

- Vâng, Đạik

Ra khỏi quán bar

- Có chuyện j vậy? - Từ Tuyết và Nhất Nam ko hẹn mà cùng đồng thanh

- Chưa biết? - Khánh Anh lau nhẹ mồ hôi ở mặt rồi lạnh lùng nhìn vào trong bar 1 lần nữa.

- Chuyện Thiên Kỳ là sao. Sao lại ám sát - Nhất Nam

- Có người giả mạo tao. - Khánh Anh cười nhếch mép

Nhất Nam và Từ Tuyết cùng nhìn nhau rồi lắc đầu và cả hai đi lấy xe.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thông báo cuộc thi

Sáng hôm sau..

Tại trường Light

Lớp 11a1

Tiếng nhạc chuông vang lên...

Nào ngờ đâu sóng gió xô tan những ước mơ đầu khi vẫn bên nhau

Người yêu em lúc trước trở về với những ngọt ngào em chưa thể quên

Giờ đành buông tay kết thúc

Hay anh phải níu kéo em về với những yêu thương?

Giờ trái tim đã vỡ tan theo tháng năm dài bên nhau

Thế thôi anh sẽ chỉ nhìn em quay lưng

[Buông tay - Khởi My & La Thăng]

- Điện thoại của thánh nào đấy nghe máy giùm đi - Đường Vỹ đang ngủ

trong giờ truy bài thì tiếng nhạc to ùng ùng cạnh tai cô vang lên

- Cửa máy đây con. Dậy mà nghe đi - Thiên Anh cầu nhau

- Thế á...ừ nhì??? - Đường Vy đang nằm bò ra bàn thì bật dậy lôi cặp sách ra lấy điện thoại

- Đi học mà mày còn ko để chế độ rung à? - Thiên Anh

- Quên...giờ chỉnh đã...à mà...

- Mà gì???

- Số lạ mày à???.. Mà tao chả nghe đâu có nhắn tin thì trả lời.Hehe - Đường Vy cười rồi tắt điện thoại đi

Ko ngờ sau khi Đường Vy vừa tắt điện thoại đi thì có luôn 1 tin nhắn từ số lạ đó nhắn đến

Đường Vy...em là em chị Thiên Anh. Mà khoan dừng cho chị Thiên Anh đọc tin nhắn mà em nhắn cho chị nhé. Em muốn hỏi mấy việc mà chị Anh thích để em chuẩn bị quà cho chị ấy khi em về nước

Vậy hả em. Thế về nhắn tin nhé ! Giờ bọn chị đang học

Vâng

- Gì mà cười tươi vậy? - Thiên Anh

- Ko có j

- Thật ko có j ko? Hay lại có anh nào tán chứ j? - Thiên Anh chêu

- Ồ không uống là bạn thân chí cốt từ bé đến lớn của tao.....toàn đoán...SAI...

- Ax...

Phía trên Đường Vy và Thiên Anh là 1 gương mặt gian xảo đang cười nham hiểm khi đọc tin nhắn điện thoại

Đó chính là Hữu Tuệ

Hữu Tuệ chính là người đã nhắn tin vừa rồi cho Đường Vy....(còn nhiều chuyện sẽ xảy ra đây)

- Cô vào rồi...cô vào rồi....- Mấy tên ngồi bàn đầu nói lớn để báo hiệu cho mấy tên bàn dưới đang chơi bài hoặc nói chuyện biết giáo viên đang vào

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp cùng nụ cười rạng rỡ như được mùa

- Cả lớp nghiêm - Lớp trưởng hô to

- Các em ngồi đi. Đã có lịch thông báo về cuộc thi chọn hotgirl của trường, như các em còn nhớ hằng năm trường mình vẫn tổ chức cuộc thi này ngoài giờ học để giải trí. Lịch là thứ 7 tuần này sẽ bắt đầu thi. Em nào muốn đăng kí thì đăng kí trên webside của trường. Hạn đến thứ 6 - Cô giáo nói 1 lèo

- Cô ơi...nam có được tham gia ko cô - 1 tên con trai đứng dậy chêu cô giáo. mấy tên ở phía dưới cũng hùa theo chêu

- Cô ơi sao ko có cuộc thi hotboy - Boy 1

- Ờ...thì hotboy thì mấy thằng lớp mình chỉ xách dép cho Anh Khánh Anh với anh Nhất Nam khỏi trên thôi...haha - Girl 1 nói. All girl và cô giáo cùng cười còn all boy thì mặt tối sầm lại

- Thế con gái lớp này chỉ cầm váy cho Từ Tuyết khỏi trên thôi - Các bạn nam cũng ko chịu thua mà cãi lại

- Cầm váy á...quên đi. Lần này Vũ Hữu Tuệ này sẽ đứng nhất cho mà coi - Hữu Tuệ đập bàn đứng dậy nói với vẻ tự tin làm lũ con trai suýt lặc ngan mà chết đuối

- Tự tin thấy ón - Girl 1 lẩm bẩm

- Còn thua xa chị Tuyết - Girl 2 bĩu môi Hữu Tuệ ko mấy thiện cảm

Chỉ là nói nhỏ thôi chứ nói to mà Hữu Tuệ biết là maya girl này đăng ký giường bệnh ngay tại bệnh viện sau câu nói ấy

- Đường Vy đâu...đăng ký đi chứ hả??? - 1 boy chêu

- Tao ko ngu đâu thằng gay kia - Đường Vy quạo lại

Đường Vy nói xong cả lớp cười loạn xạ lên. Cô giáo cũng cười nói j học sinh

- Ô con less khi mày bảo ai gay đấy?

- Thôi nào..giờ còn vào tiết học nữa chứ - CÔ giáo lên tiếng ngăn chiến tranh bùng nổ nhưng thật sự thì chiến tranh đã bùng nổ

Phe con gái thì liên tục chê con trai là gay và phe con trai liên tục chê phe con gái less toàn tập. Vũ khí của lũ này là bút thước và giấy vụn vo tròn

* Rầm...rầm...rầm...*

Điệp khúc thước đập lên bàn của cô lên tiếng khiến cả lớp rơi vào trạng thái im lặng 1 lúc rồi lại thi nhau chạy loạn xạ nhặt bút thước của mình lên. Cô giáo cũng đành chịu lũ này

Tại lớp 12a1 của bọn Từ Tuyết. GVCN cũng nhắc nhở lớp đó y như GVCN nhắc lớp Thiên Anh vậy

Cô giáo vừa nhắc xong là cả lớp ồ lên ủng hộ Từ Tuyết nhưng Từ Tuyết có chút ko vui

- Tuyết. Cô và các bạn luôn ủng hộ em - Cô giáo cười

- Cảm ơn mọi người - Từ Tuyết lạnh lùng nhưng trong giọng nói ẩn 1 nỗi buồn nhẹ

Từ Tuyết lại bắt đầu thấy đầu óc mình choáng váng. Đây chính là lý do mà cô do dự ko muốn tham gia cuộc thi lần này

Cô sợ 1 điều là khi thi cô lại ngất thì cả trường sẽ biết đến căn bệnh của cô và đặc biệt người lo lắng nhất là Nhất Nam. Lúc đó cô sẽ sụp đổ hoàn toàn

Vừa rồi. Từ Tuyết có đi kiểm tra máu và tủy. Bác sĩ bảo phải ghép tủy nhưng ko thể nào tìm được tủy phù hợp với cô. Cô chỉ còn cách chờ đến ngày hôm ấy. Ngày cô bỏ lại tất cả sau lưng để đến 1 thế giới mới nếu ko tìm được tủy phù hợp với mình

- Tham gia chứ ? - Nhất Nam cười tươi hỏi Từ Tuyết

- Tất nhiên rồi - Từ Tuyết cười nhẹ.

Tan học...

- Anh hai à. Đến đón em cái. - Hữu Tuệ gọi cho Vương Khang

- Xe em đâu rồi?

- Sáng nay em đi taxi mà. Xe hết xăng chưa muốn đổ

- Chờ lúc vậy....

- Thiên Anh oi... mày làm j bên trong mà lâu thế - Đường Vy đứng ngoài cửa lớp chờ Thiên Anh

- Đợi tao cái...- Thiên Anh nói vọng ra

- Nhanh lên...

- Đây...

Thiên Anh vội cất sách vở rồi chạy tót ra ngoài

- Mày ngủ trong đây à ? - Đường Vy

- Mỗi 2phút thì được mấy giấc mà ngủ? mày kibo thời gian cho tao thế - Thiên Anh bĩu môi...

Hai người cùng chạy xuống tầng 1 và phi thẳng ra ngoài công trường

- Hôm nay tao ko đi xe. Đi bộ về nhà mày luôn. Chiều nay được nghỉ học mà. Tao nói với bố mẹ rồi.Kaka - Đường Vy vừa đi vừa nói

- Hêhê. Vui nhĩ?

....

- Anh hai...em đây này - Hữu Tuệ thấy chiếc xe màu đen của Vương Khang liền hô lớn để anh nghe thấy

Vương Khang đạp thắng lái đến gần chỗ Hữu tuệ đứng. Cùng lúc đó Thiên Anh và Đường Vy đi tới

Thiên Anh nhìn thấy Vương Khang và ngược lại Vương Khang cũng nhìn thấy Thiên Anh

- Ô Thiên Anh hả em...đi bộ à. Lên xe anh chở về nhé - Vương Khang quan tâm một cách giả tạo

Thiên Anh ko nói j mà Đường Vy nhảy vào nói

- Có chết Thiên Anh cũng ko đi xe của anh đâu !

Nói rồi Đường Vy kéo Thiên Anh đi nhanh qua khỏi mắt Vương Khang. Thiên Anh vẫn ko nói j. Lòng cô nặng trĩu khi nghĩ lại nụ cười ấy. Nụ cười mà khi xưa anh luôn dành tặng cho cô.

- Đó chỉ là không khí. Mà ko nên nghĩ nhiều. - Đường Vy lấy mặt Thiên Anh nặng trĩu lên tiếng

- Ko nghĩ - Thiên Anh cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

- Ngày nay anh Kỳ toàn tránh mặt tao thôi à? Chả biết anh có chuyện j ko nữa. Tao lo quá mà ời? - Thiên Anh thờ dài nhìn Đường Vy. Từ tối hôm đó. Thiên Anh ko gặp được Thiên Kỳ lần nào. Gọi điện hoặc nhắn tin thì anh có trả lời nhưng đòi gặp mặt thì nhất quyết anh ko chịu...lý do vì đánh nhau bị thương đó ạ. Thiên Kỳ ko muốn Thiên Anh lo lắng, hỏi đi hỏi lại lý do vì sao lại thương đây mình thế này nên anh chỉ còn cách tránh mặt Thiên Anh đến bao giờ vết thương đỡ

- Mà có đến nhà anh ấy ko mà bảo anh tránh mặt mà?

- Có đến, vệ sĩ ko cho vào. Mà rõ ràng anh ở bên trong mà !

- Đi theo tao....- Đường Vy kéo tay cô bạn đi về phía bên trái và bắt taxi

- Đi đâu đây, đang buổi trưa ko về nấu cơm ăn à? - Thiên ANh thắc mắc

- Đến nhà anh Kỳ xem tình hình sao chứ? Mà nói vậy tao cũng lo cho anh ghê ấy

- Ừ

.....

- Trời hôm nay nóng thế ? - Đường Vy vừa nói vừa lau mồ hôi còn Thiên Anh vừa bước xuống xe vừa lấy tay quạt mát mình

- Công nhận....

- Á...anh Kỳ kia...sao...ơ ảnh bị thương hay sao ấy - Đường Vy cuống quýt lên khi thấy Thiên Kỳ đứng nghe điện thoại ở gần ngoài cổng. Chỗ mấy thằng vệ sĩ đang canh. Một tay anh băng bó đến thăm

- Anh Kỳ....- Thiên Anh gọi tên Thiên Kỳ rồi cả hai chạy đến

Giương mặt lạnh tanh của Thiên Kỳ bắt gặp giãn ra khi thấy hai người chạy đến.

Ồi thôi t

hế là thời gian tránh mặt Thiên Anh đổ sông đổ biển rồi...

Thiên Kỳ chưa kịp nói j thì Thiên Anh hỏi lấy hỏi để

- Anh hai. Anh bị sao thế này? Sao anh phải băng tay. Sao mặt anh lại có thêm vết sước...sao....sao ko nói j với em hết...saoo...

Điệp từ sao cứ thế vang lên đến khi Đường Vy lên tiếng cắt ngang

- Thiên Anh bình tĩnh

- Anh hai - Thiên Anh quát lên khi Thiên Kỳ ko trả lời những câu hỏi của cô
- Sao em? - Thiên Kỳ lò đi
- Anh bị sao? - Thiên Anh hỏi ngắn gọn
- Ko có j. Anh bị té xe thôi em? - Thiên Kỳ nói dỏc
- Anh đi ô tô ngã cách nào???
- Anh đi xe máy

Nghe đến hai từ xe máy Thiên Anh im lìm ko muốn hỏi thêm j nữa. Cô lơ sang hỏi chủ đề khác

- Anh ăn j chưa?
- Rồi, còn hai em
- Chưa anh, thôi em với Vy về đây. anh nhớ giữ gìn sức khỏe, có j gọi em đây...anh giấu em chuyện này anh ko xong với em rồi. Khi nào anh khỏi em xử sau. Thôi em về
- Em về đây anh - Đường Vy
- Ủ, để anh lấy xe đưa 2 em về
- Thôi ko cần đâu. Anh băng bó tay thế kia còn đòi lái hả. anh là siêu nhân à? - Thiên Anh
- Anh là supper man - Thiên Kỳ chọc lại
- Thôi đi. Tụi em về đây

Nói xong thì taxi cũng đến nơi. (nãy giờ Đường Vy gọi taxi rồi mà)

Hai người lên xe. Thiên Kỳ ở dưới vẫy tay chào tạm biệt

Ở một góc khuất

Sau một bụi cây....

Một con người với những cảm xúc lẫn lộn và bất ngờ

- Anh Thiên Bảo....anh Bảo....mặt anh....mặt anh.....sao...sao có thể chứ?.....KHÔNGGGGGGGGGG.....- Hữu Tuệ ôm mặt khóc và chạy đi.

Vừa chạy nhỏ vừa lắc đầu và nói không thể liên tục

Cảm giác trong Hữu Tuệ giờ rất đau đớn khi thấy gương mặt của người mình yêu như thế kia.

Hữu Tuệ chạy về nhà và một xuống ghế sofa như người mất hồn, khoé mắt đỏ hoe...

- Hữu Tuệ, em sao thế - Vương Khang đứng và hỏi
- Anh biết rồi đúng ko? - Hữu Tuệ hỏi 1 câu khá khó hiểu làm Vương Khang ngớ người
- Biết j? - Vương Khang hỏi lại
- Chuyện anh Bảo, gương mặt của anh ấy như thế là sao? - Hữu Tuệ hét lên
- Em quát anh đấy hả. Chuyện đó thằng Kevin làm ko phải anh mà tức anh nhé - Vương Khang tức ko kém. trong lời nói chứa đầy sự dối trá, Hữu Tuệ ko tin
- Kevin...nhưng năm đó anh về Việt Nam làm j? Em nhớ anh còn lấy được vòng cổ j đó của Kevin...hay anh....chính anh muốn đổ lỗi cho Kevin đúng ko?, em biết Hắc Long với Bạch Long ko thù ko oán lên họ sẽ ko làm vậy với nhau đâu - Hữu Tuệ nói như quát
- Thì đúng vậy đó. Muốn diệt được Hắc Long phải nhờ đến sự trợ giúp của nhiều bang khác. Năm xưa em biết anh khổ cực thế nào mới lấy được sợi dây chuyền đó của thằng Kevin để cho Thiên Bảo nhìn thấy và anh ta hiểu nhầm ko? lên chuyện này em đừng ngu mà nói ra ko thì chết ta anh lần em đây, nhớ kĩ vào - Vương Khang ko từ chối mà nói thẳng sự thật ra
- Nhưng có sao anh lại phá hoại khuôn mặt của anh Bảo chứ? Anh biết em yêu anh ta sao anh còn làm thế? Anh nói đi. Anh phá hoại khuôn mặt đó

khắc j phá hoại khuôn mặt em - Hữu Tuệ khóc

- Bây giờ mày chọn anh hay chọn thằng đó - Vương Khang tức giận

- Anh.....hai....- Hữu Tuệ khóc nhìn Vương Khang tức giận

- Hừ....

Vương Khang hừ lạnh rồi bỏ đi. Hữu Tuệ lên phòng đóng sầm cửa lại làm rung động cả nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Sương sớm nhẹ rơi, bầu trời xanh thêm. Mặt trời đã thức giấc

Con đường tấp nập ồn ào....

Trường Light hiện lên thật đẹp và lộng lẫy. Như một hoàng cung vậy

- Sao hôm nay bọn này ăn mặc đẹp thế nhỉ? - Đường Vy quay sang hỏi Thiên Anh bên cạnh

- Hình như hôm nay thi hotgirl j j đó mà?- Thiên Anh trả lời

- À...à...hình như chị Tuyết cũng thi đó. Hôm nay phải bình chọn cho chị ấy mới được - Đường Vy cười híp mắt

- Ai nhắc tên chị đó? - Giọng của Từ Tuyết vang lên từ phía sau khiến Đường Vy và Thiên Anh giật mình

- À...chị...hôm nay chị đẹp quá - Đường Vy và Thiên Anh cùng đồng thanh rồi quay sang nhìn nhau kiểu trùng hợp ghê

Từ Tuyết bước lên trên 1 bước , hai chàng trai cao to đẹp trai phía sau y như vệ sĩ của chị vậy

- Cảm ơn em, giờ mình vào trong đã

- Thiên Em với Đường Vy chỉ quan tâm đến Từ Tuyết mà ko quan tâm đến anh nhá - Nhất Nam chêu

- Anh xinh gái khỏe chứ ạ - Đường Vy chêu

- Lần sau anh cần quan tâm thì bọn em sẽ gọi anh là anh xinh gái - Thiên Anh cười

- Thôi khỏi cần hai em quan tâm đâu. gọi thế mất thể diện lắm

- Thế thì thôi - Đồng thanh

.....

- Cuộc thi chuẩn bị bắt đầu. các em thí sinh tham gia vào bên trong cánh gà sau sân khấu để chuẩn bị. - Tiếng loa phát thanh

Từ Tuyết đi về phía cánh gà trước bao con mắt hình trái tim hướng đến cô, phải nói hôm nay Từ Tuyết rất đẹp..

.

Phía dưới sân khấu là khán giả...gồm tất cả học sinh của trường và có cả học sinh trường khác cũng đến xem

- Luật thi thế nào thì nhà trường đã phổ biến trên webside riêng của trường. Ban giám khảo gồm : thầy hiệu trưởng. 3 cô giáo thanh nhạc của 3 khối 10-11-12 - tiếng MC vang lên

MC là cô hiệu phó

- Phần đầu tiên là thi thời trang do chính các em tự chuẩn bị. Và bây giờ mời 20 thí sinh bước ra sân khấu - Mc nói xong là lần lượt thí sinh lên sân khấu

Nhìn ai cũng choáng ngợp bởi vẻ đẹp tàn bạo của họ. Tất cả boy ở dưới đều ồ ạt hô to tên thí sinh mà mình thích và tên Hàn Từ Tuyết được hô to nhất

Điều này khiến Hữu Tuệ cảm thấy bức tức

Từ Tuyết giữ nguyên khuôn mặt lạnh nhìn xuống khán giả. Bộ đồ chị mặc khá đơn giản đó là một chiếc váy trắng tinh chưa đến đầu gối nhưng lại rất kín và khác với những thí sinh còn lại toàn ăn mặc gợi cảm

.....

.....

....

Sau ba phần thi., Phần cuối cùng là phần thời trang do nhà trường đầu tư. Ko được trang điểm, ko đi giày cao gót, ko được làm tóc....

Bây giờ chỉ còn lại 5 thí sinh

- Lý Lan Hạ - 11a1

- Dương Mỹ Vân - 10a5

- Thái Minh Vy - 12a3

- Vũ Hữu Tuệ - 11a1

Và người đang đứng đầu với số điểm cao nhất là Hàn Tử Tuyết 12a1

- Phần cuối cùng này. Các em đã biết luật chơi. Đây là lần cuối cùng cho học sinh toàn trường bỏ phiếu và bình chọn nên các em hãy nhanh tay bình chọn thí sinh mà mk thích nhất bằng việc đến khu vực sau sân khấu lấy cắp của thầy tổng phụ trách và viết tên thí sinh mình yêu thích vào đó rồi bỏ vào hòm.... và bây giờ mời 5 thí sinh còn lại bước lên sân khấu - Mc dứt lời. Tiếng nhạc nổi lên. Tiếng học sinh ồ ạt nhón nháo khi thấy 5 thí sinh bước ra , ko son phấn, tóc buộc thẳng và đi dép lê

Mấy thí sinh giờ biến thành những cô nàng hoàn toàn khác với vẻ đẹp son phấn của ba vòng trước làm mấy boy thất vọng tràn trề riêng có Từ Tuyết vẫn đẹp và lộng lẫy hơn bao giờ hết,.Hữu Tuệ cũng đẹp ko kém nhưng trông nhỏ què hơn

- Hàn Tử Tuyết...Hàn Tử Tuyết - Tiếng hô hò gọi tên Từ Tuyết, những băng rôn và pháo bông ở phía dưới ko khác j đi biểu tình

- Chị Tuyết đẹp quá - Thiên Anh thốt lên, hai tay chấp vào nhau 1 động tác thật dễ thương bất chợt đụng phải ánh mắt của người con trai đứng bên cạnh làm cô nàng tụt cả cảm hứng hò hét

Khánh Anh đã mạn quá @@@

- trước khi vào phần thi. 5 thí sinh sẽ có vài điều nói với khán giả - MC

.....

...

- Hàn Tử Tuyết tôi chưa mong ước điều j từ lớn đến bé cả, nhưng bây giờ tôi có 1 điều ước là khi mất đi tôi. mong người ấy sẽ sống tốt - hàn Tử Tuyết nói lạnh tanh và nhìn về phía Nhất Nam khiến anh khó hiểu

Sao Từ Tuyết lại nói câu đó chứ - Dòng suy nghĩ của Nhất Nam

Anh thấy Từ Tuyết nhìn mình lên cười toe toét và giơ tay lên vẫy vẫy. Khác với vẻ mặt tươi cười của Nhất Nam là hai vẻ mặt buồn rười rượi của Đường Vy và Thiên Anh vì hai cô đã biết lý do mà chị nói ra câu ấy còn Khánh Anh thì lạnh tanh đến nỗi truyền cả ít lạnh sang người đứng bên cạnh khiến Thiên Anh rùng mình

Nghe Từ Tuyết nói câu ấy,.hàng loạt học sinh (nữ sinh là chủ yếu) hướng mắt về phía Nhất Nam...cho đến khiến sự bá khí của Khánh Anh toát ra thì họ mới chịu nhìn lên sân khấu

- Tôi là Vũ Hữu Tuệ, tôi mong các bạn ủng hộ tôi trong cuộc thi lần này. Chấm hết - hữu tuệ nói kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch khiến lũ con trai lè lưỡi ra mà chết (@@@)

....

- Trước khi vào phần thi. Học sinh Lý Nhất Nam lớp 12a1 có một tiết mục dành tặng cho tất cả mọi người và 1 người đặc biệt của em ấy, mời Lý Nhất Nam lên sân khấu - Mc nói xong, sân trường như động đất trước sự tàn phá của học sinh từ nam đến nữ, từ thầy cô đến bảo vệ.

Lần này ko phải pháo bông nữa mà là cả một tràng pháo hoa bắn lên ko trung tuyệt đẹp

Nhất Nam lên sân khấu. Tiếng nhạc nổi lên như đã được sắp đặt sẵn. Tiếng nhạc lên đến đỉnh điểm là giọng hát tha thiết của anh vang lên. Giọng hát hay và tràn đầy cảm xúc làm náo động cả trường

Bao nhiêu ngày qua anh vẫn luôn mong gặp em

Trong tình yêu sợ nhất điều gì em biết không?

Là khoảng cách khi ta xa rời nhau

....

....

....

Anh yêu em và sợ mất em người biết không ?

Vì anh biết không ai ngu ngơ bằng anh

Mãi Mãi cho đến mai sau

Anh vẫn luôn đợi chờ thế thôi

Anh không biết có thể giữ em được không?

Anh cần em

[Nỗi lo của anh - Hồ Quang Hiếu]

Khác hẳn với không khí ồn ào trước khi anh lên sân khấu, giờ tất thảy đã và đang chìm trong lời ca của anh một cách say xưa...những cánh tay hàng loạt giơ lên đưa từ bên này sang bên khác như đang thưởng thức 1 màn trình diễn của ca sĩ mà họ mến mộ.

Nhất Nam vừa hát vừa nhìn về phía Từ Tuyết, có lẽ lời bài hát chính là lời anh muốn nói với người con gái anh yêu. Từ Tuyết như đóng băng trong lời bài hát..chợt 1 nỗi buồn càng dâng cao hơn...làm sao để rời xa anh 1 cách nhẹ nhàng mà ko khiến anh đau đây...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Kết thúc bài hát và một tràng vỗ tay nổi lên như sóng thần, nữ sinh chen chúc nhau chạy lên sân khấu để tặng hoa cho Nhất Nam (chả biết hác hoa ở đâu mà nhanh thế nhở)

Thầy cô cũng phải khâm phục giọng hát của Nhất Nam, phải nói là rất hay

- Cảm ơn em đã tạo thêm ko khí cho cuộc thi. - Mc nói với Nhất Nam và anh chỉ gật đầu rồi đi xuống sân khấu như 1 lãng tử làm khuấy động bao trái tim ở đây

- Rồi phần thi cuối bắt đầu - Mc dứt lời

Con choáng váng liên ập đến khiến Từ Tuyết ko thể đứng vững được

Cố lên mà...cố lên đừng bị sao lúc này.... - Từ Tuyết nói nhỏ, tay cô chạm đến mũi thì chạm vào những giọt máu cam đang tí tách rơi xuống...

Từ Tuyết lau lấy và cố tỏ ra tỉnh táo nhất, cô nhất định ko thể để mình ngất ngay trên sân khấu thế này được. Nếu cô ngất chón đồng người như này ắt có chuyện lớn xảy ra vì số lượng fan trong trường của cô khá đông

- Hình như chị Tuyết ko ổn rồi - Đường Vy chấp tay nhìn lên sân khấu 1 cách lo lắng. Thiên Anh cũng đang chú ý đến từng cử chỉ hành động của chị. Ruột gan cô rối loạn hết cả lên

- Sẽ ko sao đâu mà - Thiên Anh cố nói để trấn an mình và nhỏ bạn

Lại hướng về phía sân khấu

Những bước đi uyển chuyển như siêu mẫu của 5 thí sinh và những bản nhạc nhẹ vang lên, đèn laser chiếu và phun khói trông y sân khấu điện ảnh thật

- Chị Tuyết bị sao ý nhỉ? Lần này chị thi kém quá. Ko khéo nhỏ Hữu Tuệ lại

vượt qua thì chết? - Nữ sinh 1

- Chúng mày yên tâm. Chị Tuyết được học sinh trường mình mến mộ hơn là nhỏ Hữu Tuệ mà. Chắc chắn chị sẽ thắng - Nữ sinh 2

- Nhưng còn phần đánh giá của ban giám khảo nữa chứ?

- Thôi để xem đã....

....

- Kết thúc phần 1 của chặng cuối. Và bây giờ là lời nhận xét của BGK - Mc

- Các em có tiến bộ hơn năm trước rất là nhiều. Đặc biệt là em Hữu Tuệ là học sinh mới nhưng em rất có năng khiếu trong phần thi cuối này - nghe đến đây Hữu Tuệ sướng - Nhưng em Từ Tuyết vẫn là vượt nổi trội nhất, tôi đánh giá em Từ Tuyết rất cao - Hiệu trưởng nói tiếp về sau khiến Hữu Tuệ vỡ mộng

- Tôi thấy em nào cũng đẹp hết nhưng vượt bậc vẫn là em Từ Tuyết - Cô giáo thanh nhạc khối 12

- Em Mỹ Vân và Minh Vy có nét giống nhau về dáng đi nên tôi ko thể nào chọn 1 trong 2 em được, còn Hữu Tuệ thì tôi thấy em ko hợp với những bộ đồ quê như này nên độ xinh của em giảm đi rất nhiều. Còn em Từ Tuyết và Lan Hạ là nổi bật nhất theo tôi nhìn - Cô thanh nhạc khối 11

- Cô rất thích phần trình diễn của các em. Em nào cũng có dáng đi đẹp hết nhưng em từ Tuyết vẫn để lại ấn tượng sâu sắc nhất đối với cô - cô thanh nhạc khối 10

Và....

- Chị Tuyết. Chị sao thế kia....

- Chị Tuyết...ngất kia....ôi ko....

Thiên Anh và Đường Vy vội vã chạy lên sân khấu nhưng ko nhanh bằng Nhất Nam và Khánh Anh

Hai hotboy chạy lên mà ko học sinh nào dám cản đường và cũng ko học sinh nào dám chạy đến gần hóng hót.

Cả trường như náo loạn, những cái mồm lại đua nhau bàn bạc. Từ Tuyết ngất ngay trên sân khấu cũng khiến thầy cô và ban giám khảo đều e ngại tiếc nuối

- 4 thí sinh còn lại vẫn tiếp tục thi còn thí sinh Từ Tuyết vì 1 lý do nên ko thể thi được nữa, nên hiện tại chỉ còn 4 thí sinh. theo luật thi thi chưa thi xong mà có chuyện xảy ra coi như thí sinh đó bị loại. Nhà trường rất tiếc cho thí sinh Từ Tuyết năm nay. các em vẫn bình chọn bình thường nhưng ko còn thí sinh Từ Tuyết nữa...

Hữu Tuệ cười nhếch mép và nghĩ lần này nhỏ sẽ làm hotgirl độc ở trường này.

Tại bệnh viện...

- Bác sĩ. bạn tôi sao rồi - Nhất Nam thấy ông bác sĩ đi ra từ phòng khám bệnh của Từ Tuyết liền bật dậy từ ghế ngồi và hỏi

- Bệnh nhân bị....

- A ha...bác sĩ...oi a haaa....ra đây cháu nhờ việc đã - Đường Vy cười chặn họng bác sĩ để cản lại lời nói tiếp theo của bác sĩ

Thiên Anh hiểu ý Đường Vy lên cổ nín Nhất Nam lại ko cho Nhất Nam ra gần bác sĩ, đợi đến khi Đường Vy có 1 vài lời dặn dò bác sĩ đã

- Hai em làm j vậy? - Nhất Nam hơi cau mày

- Đường Vy có việc muốn hỏi bác sĩ thôi mà anh - Thiên Anh nhỏ giọng

Hai người làm thế cũng chỉ vì Từ Tuyết ko muốn cho Nhất Nam biết chuyện cô bị bệnh máu trắng, vì ko muốn Nhất Nam lo lắng mà ăn ko ngon ngủ ko yên nên bắt buộc Đường Vy và Thiên Anh phải nói dối

....

Bác sĩ trở lại với 1 gương mặt ko bình thường cho lắm

- Bác sĩ, nói đi chứ bệnh nhân đó bị sao mà lại ngất vậy? - Nhất Nam vội vã

- Bệnh nhân thức khuya nhiều quá dẫn đến thiếu giấc nên ngất là chuyện bình thường, mọi người nhớ dặn dò bệnh nhân ngủ sớm hơn và giữ gìn sức khỏe là được

- Được rồi. Cảm ơn bác sĩ - Nghe xong Nhất Nam thấy đỡ lo lắng hơn hẳn nhưng Khánh Anh thì ko, càng ngày Tử Tuyết càng ngất nhiều hơn chắc hẳn bệnh tình của cô đang chuyển biến xấu

Tại cuộc thi,...

Hữu tuệ đã giành giải nhất và đạt được danh hiệu hotgirl của trường

- Đã bảo Vũ Hữu Tuệ này sẽ thắng mà...hâhaa - Hữu Tuệ cười lớn trong khi họp lớp sau lúc thi

- Ăn may thôi bạn. Chị Tuyết mà ko ngất thì bạn cũng chẳng được - Girl 1

- Đúng rồi đó

- Chỉ là ăn may...ko xứng j hết

...

tiếp theo là cả lớp hòa vào bênh Tử Tuyết

- CHÚNG MÀY ĐIÊN HẾT Ạ MÀ ĂN MAY. ĐÚNG LÀ NÓI CHUYỆN VỚI LỬ NÁO NGẮN CHÁN THẬT - Hữu Tuệ đập bàn rồi bỏ đi ko thèm họp hành j với lớp nữa

Hữu tuệ vừa đi được 1 lúc thì GVCN vào lớp

- Năm nay lớp ta có 1 bạn đạt danh hiệu hotgirl lên nhà trường tặng tập thể lớp 2 triệu để đi ăn mừng

- thôi chả cần, nhân vật chính về rồi cô ạ - nữ sinh mĩa mai

- Ko cần ăn đâu cô. Chắc j bọn em đã nuốt nổi - Nam sinh

.....

Tan trường....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ko gian đang yên lặng thì tiếng chuông điện thoại của Thiên Anh vang lên phá tan vái yên lặng đó.

- Em ra ngoài nghe - Thiên Anh hơi cúi người rồi lặng lẽ ra ngoài nghe điện thoại

- Alo anh Kỳ bảo j em?

- Em để sợi dây chuyền màu đồng hình bọ cạp của anh ở đâu rồi - Thiên Kỳ

- Em để ở giường anh ý ạ

- Anh ko thấy. Em về tìm hộ anh cái đi. Mất nó là ko xong với anh đâu đấy - Thiên Kỳ quát. Đây là lần đầu tiên anh to tiếng như vậy qua điện thoại với Thiên Anh, Thiên Anh vội vâng lời rồi cúp máy, trong lòng cô có j đó bất an hơn bao giờ hết. Cô cảm thấy lạ vì giọng nói gay gắt của Thiên Kỳ hôm nay...

Thiên Anh vào trong phòng bệnh để chào mọi người 1 tiếng rồi cô mới ra về

- Đường Vy và hai anh ở lại nhé. Em có việc phải đi gấp. Bao giờ chị Tuyết tỉnh báo với em được ko ạ?

- Thiên Em cứ đi đi, mà em có xe ko. - Nhất Nam

- Dạ em đi taxi - Thiên Anh

- Khánh Anh chở Thiên Em về đi, đi taxi giờ nguy hiểm lắm - Nhất Nam nhìn sang tảng băng đã nghịch điện thoại ở phía ghế sofa gần cửa sổ

- Thôi em ko phiền tới anh ấy. Em tự về được - Thiên Anh nói rồi chạy đi. Cô biết có vẻ Khánh Anh ko thích điều này và cô cũng ko muốn làm cho ai khó xử

- Tôi đưa em về được - Khánh Anh chớp lấy tay của Thiên Anh lại và lạnh lùng nói

Thiên Anh ngớ người vì hành động của anh.

- Thôi về đi - Nhất Nam

Nãy giờ ko thấy Đường Vy lên tiếng thì ra cô nàng đang ngủ. Chắc lo lắng đến nỗi phát mệt

Đi theo bóng dáng cao lớn của Khánh Anh. Thiên Anh có cảm giác lạ vô cùng, như mình đang được che chở và bảo vệ vậy...vừa mới nghĩ đến đây thì lập tức anh lùi ngay cô ra khỏi suy nghĩ đó

- Em đi đâu?

- Dạ...dạ anh cho em đến đường...(địa chỉ nhà Thiên Kỳ)

Bất giác Khánh Anh nhíu mày, anh cảm thấy địa chỉ này quen quen

- Nhà em ở đó ?

- Dạ ko. chỗ đó là nhà anh trai em

- Tên?

- Anh ý tên Thiên Kỳ

Khánh Anh ko hỏi nữa. Anh nghĩ có lẽ mình đã nhầm với tên nào đó....

Khi Thiên Anh đọc số địa chỉ đó. Khánh Anh đã nghĩ ngay đến Thiên Bảo rồi...nhưng khi nghe Thiên Anh nói người đó tên Thiên Kỳ thì anh mới ko tưởng tượng trong đầu nữa

(Khánh Anh có biết Thiên Bảo tên thật là Thiên Kỳ đâu)

Ra đến chỗ để xe...

- Anh...em ko đi đâu. Thôi em đi taxi cũng được

Vừa nhìn thấy Khánh Anh dắt xe máy ra. Thiên Anh đã hoảng hốt lên và ko muốn đi nữa

- Sao? - Khánh Anh hơi khó hiểu

- Em ko...em ko đi xe máy đâu - Thiên Anh xua tay

- Em muốn làm cao? - Khánh Anh lạnh lùng, lời nói đó của anh khiến cô bất giác khó chịu. Khánh Anh nghĩ Thiên Anh thích đi ô tô chứ ko muốn đi xe máy nhưng anh nào đâu biết lý do thật sự

- Ko phải vậy. Em sợ xe máy. Em ko đi được xe máy. Em ko....

- Em làm tôi khó chịu - Khánh Anh cướp lời của Thiên Anh. Thiên Anh thấy mình thật phiền phức đối với anh

Khánh Anh cất xe máy đi và lấy ô tô ra. Chiếc ô tô có hình con bọ cạp to bản ở 4 cánh cửa và có sọc đen trắng

Thiên Anh lạng lẹ vào trong xe. Suốt chặng đường cả hai đều im lặng ko nói 1 câu nào. Thiên Anh thì bồn chồn còn Khánh Anh thì lạnh như băng

Đến đúng địa điểm Thiên Anh nói...nhưng chỉ dừng ở đầu ngõ vào vì Thiên Anh bảo vậy

- Cảm ơn anh đưa em đến đây. Em vào trong đây.- Thiên Anh cúi nhẹ người

Khánh Anh ko nói j đập thắng xe và cho xe quay đi. Đúng lúc đó Thiên Kỳ bước ra

- Sao thằng Kevin lại đến đây

Vừa nhìn thoáng qua thấy chiếc xe huyền thoại của Khánh Anh. Thiên Kỳ nhận ra luôn chủ nhân

- Thiên Anh...em quen thằng Kevin sao? - Thiên Kỳ hỏi

- Đâu ạ...Kevin nào cơ anh...?

Thấy Thiên Anh nói ko ngập ngừng mà thẳng tuột, Thiên Kỳ chắc chắn cô nói thật nên ko muốn hỏi nhiều nữa mà vào luôn đề tài chính

- Em vào tìm lại chiếc vòng đó cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thiên Anh theo Thiên Kỳ đi lên phòng của anh.

Thiên Anh xem hết chỗ này đến chỗ kia. Tìm hết mọi góc ngách nhưng ko thấy chiếc vòng hình con bọ cạp đó đâu. Thoáng nhìn gương mặt của Thiên Kỳ mà Thiên Anh phát sợ. Hôm nay anh có biểu hiện khác quá làm cô sợ

- Em chỉ để trong phòng anh, mà em nhớ rõ là em để ở trên giường anh em đâu có lấy hay vứt đi đâu mà giờ ko thấy

- Em nhớ kỹ lại đi, nó mà mất thì...- Thiên Kỳ bỏ lửng câu

Thiên Anh ừ xù lục lọi tiếp nhưng kiểm soát mà ko thấy

- mày rúc ở đâu rồi chứ - Thiên Anh lăm bắm

Come back home - bài nhạc chuông của Thiên Anh lại vang lên

Thiên Anh lập tức bắt máy

- Alo Đường Vy hả? Có chuyện j ko?

- Chị Tuyệt tình rồi. Giờ chị ấy được anh Nam đưa về rồi. Tao sang nhà mày nha

- Thôi tao đang có việc bận. Tao ko có nhà đâu

- Vậy hả? Thôi vậy.cúp máy đi, mai gặp lại ở trường nha

- Uh Ok.

- Băng Mau tìm đi - Giọng Thiên Kỳ cất lên khiến Thiên Anh giật mình

- Nhưng kiểm soát có thấy đâu anh - Thiên Anh buồn bã trả lời, cô nghĩ cái vòng đó rất đặc biệt đối với anh nhưng nó là j chứ. Anh chưa có bạn tri kỉ, trước khi mẹ đi cũng ko để lại vật j cho anh nhưng sao đối với anh chiếc vòng đó lại quan trọng như vậy

Em biết chiếc vòng đó quan trọng thế nào ko? Nếu năm ấy thằng Kevin ko bị rơi chiếc vòng này thì anh cũng chẳng biết ai đã phá hoại gương mặt của anh ra thế này? Anh quyết phải trả thù, xong anh sẽ đưa em sang Mỹ sinh sống - Thiên Kỳ vừa nghĩ vừa nhìn Thiên Anh

- Thôi ko tìm nữa. Giờ muộn rồi em về đi

- Nhưng..

- Em về đi...- Thiên Kỳ nhắc lại lần nữa

Thiên Anh gật đầu rồi chào tạm biệt anh.

Tối. Màu đen như cánh cửa ngăn cách giữa ngày và đêm. Mọi thứ trở lên lung linh huyền ảo. Những cây xanh bên đường được treo đèn nhấp nháy. Những bảng hiệu của shop hay quán bar đều lung linh trong màu sắc của đèn Led.

Dòng người vẫn tấp nập, đi đến đầu ngõ. Thiên Anh mới bỏ điện thoại ra định gọi taxi nhưng Pin yếu ko thể thực hiện cuộc gọi và cụp phát sập nguồn luôn

Cô chỉ đứng thờ dài và tự đi bộ ra đường để đón taxi nhưng chờ mãi ko thấy 1 bóng dáng taxi nào đi qua. Những dòng xe lướt qua 1 cách vô tình. Chỉ có mấy tài xế xe ôm luôn vẫy gọi cô nhưng cô lại hoảng sợ và nhiệt liệt từ chối

Một mình bước đi, một chiếc ô tô ngang qua. Mở cửa kính và ngang nhiên đùa giỡn trước mặt Thiên Anh

Theo phản xạ. Bị chiếc ô tô đó chặn lại. suýt chút nữa thì va vào người nên Thiên Anh đã lùi lại vài bước

Cô ko thể nào kìm chế nỗi nỗi đau trong lòng khi thấy....

Đứng vậy. Một chàng trai và 1 cô gái đang tình tứ với nhau trên xe và ko ai khác đó chính là Vương Khang - mối tình cũ khó quên của cô

Tại sao chứ. Tại sao cho em nhìn thấy. Anh muốn giết chết trái tim em mới hả dạ sao? - Thiên Anh cố nuốt nước mắt vào bên trong và lén giọng

- Anh học cách mất lịch sự ở đâu đấy?

- Ko, anh chỉ muốn cho người yêu cũ của anh biết mặt người yêu mới của anh thế nào thôi.- Vương Khang kéo dài chữ người yêu cũ, nó như 1 vết dao rạch vào tim Thiên Anh rỉ máu

- Ông thì ra con nhỏ này năm xưa anh đá đó hả. - Nhỏ ngồi trên xe vang giọng giễu cợt.

Vương Khang nở nụ cười ngọt ngào với nhỏ kia...mà nụ cười đó đã từng là nụ cười duy nhất anh luôn cười khi ở bên Thiên Anh...giờ nó đã ko còn là của riêng cô rồi

- Em ko cần biết. - Thiên Anh trả lời câu hỏi của Vương Khang và nhìn nhỏ . Cô vẫn cười và bỏ đi

Vương Khang mỉm cười nhìn theo dáng chạy của Thiên Anh mà đâu biết có những giọt nước mắt đang rơi..rơi nhiều....

Về đến nhà, Thiên Anh vui mừng vào đóng bài vở ở trường, ko nghĩ ngợi nhiều nữa, cô quyết cắt Vương Khang trong ngăn lạnh của trái tim, ko bao giờ mở ngăn đó ra nữa và cô sẽ ko bao giờ tha thứ cho anh vì chính anh đã làm tổn thương cô quá nhiều rồi

Nhật ký ngày...tháng...năm...

Hiều ko cái cảm giác của em bây giờ...

Cảm giác đứng từ xa nhìn nụ cười đã từng hướng về em giờ ko còn là của em nữa

Cảm giác phải nghe những lời chế giễu từ những người khác Ông thì ra con này bị đá

Ấy vậy mà em vẫn cười...

Anh đã cho em bao niềm hy vọng thế nhưng cuối cùng thì sao????....chính anh lại là người dập tắt đi bao niềm hy vọng đó. Niềm tin em trao anh cũng có giới hạn và nó đã hết hạn từ lâu rồi nhưng sao em vẫn yêu anh thế này. Em sai rồi...em sẽ quên anh...

Đúng là...yêu 1 người như cầm dao đâm vào trái tim mình. Rút ra thì nó chảy máu nhưng để nguyên đó thì nó sẽ âm ỉ nỗi đau và hành ta tới chết.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sau vụ Tử Tuyết bị ngã trên sân khấu đã làm rung động trường Light, học sinh luôn mở miệng ra là nói Tử Tuyết bị bệnh j đó....v...v... nhưng Khánh Anh đã giải quyết gọn lẹ bằng việc đăng bài trên webside của trường là Hàn Tử Tuyết thức khuya nhiều lên ngất là chuyện bình thường, còn ai mà bàn tán nữa thì lập tức rút hồ sơ chuyện trường.

Thế nên ko học sinh nào nhắc đến chuyện đó nữa.

Tại biệt thự của Khánh Anh

Tử Tuyết và Nhất Nam cũng đang có mặt ở đây và chuẩn bị đi học

Một cô gái bước vào, trông cô ta rất xinh, bên trên mình một bộ váy rất đẹp, tóc được cột cao và hất mái chéo, cô nở nụ cười thật tươi

- Thiên Anh. Lâu ko gặp em thế nào rồi. - Nhất Nam vừa nhìn thấy cô gái liền hỏi luôn

(Vương Thiên Anh nhé ko phải Vĩnh Thiên Anh)

- Em vẫn khỏe, mọi người chuẩn bị đi học hả? - Yun cất tiếng

- Ừ em. - Nhất Nam

- Tiếc là em ko đi học được. công ty em quản lý bận quá ko thì em đã xin 1 chỗ ngồi của xe anh Khánh Anh để đi học rồi - Yun cười

- Chuyện em với Khánh Anh đính hôn là sao? - Từ Tuyết lên tiếng

Nhắc đến chuyện này. Yun có vẻ hơi buồn và lo lắng nhưng cô vẫn cười tươi

- Chắc sẽ sớm thôi, tại anh Khánh Anh bắt ngờ quá nên anh chưa ra quyết định được

- Ồ thế à? - Nhất Nam và Từ Tuyết đồng thanh

- Đi học - Khánh Anh từ trên gác bước xuống và đánh rơi 1 câu nói rất chi là lạnh lùng

- Đi thôi, em ở nhà nhé - Nhất Nam cười rồi đứng dậy, anh cầm cả balo của Từ Tuyết luôn

- Vâng - Yun cười tươi nhìn Nhất Nam và Từ Tuyết rồi chạy nhanh đến chỗ Khánh Anh, cô cầm tay anh và định ôm anh

- Anh...

- Buông ra, tôi đi học - Khánh Anh hờ hững và gạt tay mình ra khỏi tay Yun

- Em chờ anh về nhé, tạm biệt anh - Yun cười rồi nhún chân hôn nhẹ lên môi Khánh Anh khi anh chưa kịp phản ứng thì cô lại nháy mắt và chạy ra ngoài

Khánh Anh hừ lạnh rồi cũng ra xe...

.....

- Hừ...bỏ tôi ra...đi...bỏ ra...tôi còn đi học...bỏ ra.....

- Cô em làm j mà nóng thế, em đi bộ ko mời hả. Lên xe anh chở

- Tôi ko đi xe máy đâu. Bỏ ra đừng kéo nữa...xin anh đẩy

- Cô em thích đi xe j anh cũng có...đi...cùng...*.ạ...rầm...*..

Tên thanh niên chêu ghẹo Thiên Anh bị một cái đập và lên gối liền ngã xuống đập đầu vào xe máy

- Mà muốn chết? - Giọng Khánh Anh vang lên làm bầu trời đang xanh trở lên u ám và đầy bá khí

- Em ko...em ko...em...- Tên đó hoảng sợ vì nhận ra người trước mặt mình nên chạy mất cả dép

- Thiên Anh/ Em...em có sao ko? - Từ Tuyết/ Nhất Nam đồng thanh

- Em ko sao?

- Lên xe Khánh Anh đi - Từ tuyết

- Thôi em đi bộ cũng được. Sắp đến trường rồi mà - Thiên Anh từ chối

- Em có thường xuyên bị chêu chọc thế này ko? - Từ Tuyết hỏi

- Em ko. - Thiên Anh lắc đầu

- Thôi Thiên Em lên xe Khánh Anh đi cùng đến trường luôn - Nhất Nam

- Nhưng...- Thiên Anh định từ chối tiếp nhưng Khánh Anh ko nói j hành động luôn

Anh kéo tay Thiên Anh lên xe ngồi cạnh vị trí lái của anh, động tác khá nhanh khiến Thiên Anh ko thể phản kháng được.

Cô nghĩ sao Khánh Anh lại luôn có những hành động kì quặc như thế này chứ...

Đến trường...

Thiên Anh vào đến lớp là bắt gặp ngay Hữu Tuệ muốn kiểm chuyện với cô

- Thiên Anh thu hút được nhiều hotboy nhỏ? Làm cách nào thế chỉ mình với
- Hữu Tuệ cười gian xảo và nói mĩa mai
- Thu hút j? - Thiên Anh nhún mày
- Ngày xưa là bạn gái của anh tở (nói ngọt dễ sợ) giờ lại đi chung xe với Khánh Anh, bộ bây giờ bạn là bạn gái của anh ta sao? Thu hút ghê còn j?
- Thu hút cả bạn nữa đấy ko phải nói nhiều, Thiên Anh mình về chỗ - Đường Vy từ phía sau Hữu Tuệ cất tiếng và nhìn Hữu Tuệ bằng ánh mắt đầy dạn rồi quay sang Thiên Anh nghiêm nghị
- Đúng là cần hóng mà - Hữu Tuệ nhìn thẳng vào mặt Đường Vy và nói
- Cho nói lại nhé, bạn chuyển vào cái lớp này coi xem bạn nào thân với bạn chưa. Loại người chỉ biết nói này nói nọ người khác mà đòi làm hotgirl của trường à? Có mà hot-dog thì hợp hơn đó - Đường Vy
- Hotdog là xúc xích mà Vy - Thiên Anh nhảy vào
- Ko. Ý tở (oái tở cơ đấy) ko phải thế mà là....tự hiểu...- Đường Vy nói giọng nai khiến Hữu Tuệ phát bực
- Mày đừng để tao động vào là ko xong đâu - Hữu Tuệ quát
- Tiêm đại là cùng chứ j ? - Đường Vy cười lớn
- 21 mũi thôi - mấy đứa bên ngoài chen vào
- Đúng là bọn hách dịch mà - Hữu Tuệ ko muốn cãi nữa. Nhỏ rất yếu thế trong việc đấu võ mồm mà Đường Vy lại rất mạnh trong việc này, nhỏ chỉ chuyên hành động bằng chân tay thôi chứ ko hành động bằng mồm nhiều..

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Sân sau trường. 1 đám nữ sinh tụ tập ko có 1 thành viên nào lớp 11a1 mà chỉ có những nữ sinh của các lớp khác từ khối 10 đến khối 12 đều có cảm đầu là Hữu Tuệ

- Tức chết mà. Con nhỏ Đường Vy đó với con Thiên Anh ngứa mắt thật - Hữu Tuệ đập chân đập tay vào mấy cái cây ở sân sau trường
- Chị có cần tụi em giúp ko?
- Cần thì cần. Con Đường Vy làm tao chóng mắt quá chúng mày làm sao mà cho cả hai con thân với nhau khổ suốt ngày thì làm
- Vâng chị - Cả lũ đồng thanh

Tan học...

Tại nhà của Hữu Tuệ

- Anh hai...anh cho mấy thằng vệ sĩ xử cho em con Đường Vy với con Thiên Anh học cùng em đi
- Lại có chuyện j?
- Tụi nó bắt nạt em gái anh này!
- Gì chứ. Em ko bắt nạt tụi nó thì thôi làm j có chuyện ngược đời đó

- Thế anh có xử cho em ko? - Hữu tuệ lên giọng

- Cứ từ từ đi em

- À anh này. Đạo này em thấy nhỏ Thiên Anh thân với Khánh Anh lắm, ko biết hai người họ là j của nhau nữa..hay là người yêu nhĩ. Nhưng mà với trình độ kém cỏi như con Thiên Anh mà lại là bạn gái của Khánh Anh được á

- Khánh Anh là thằng nào?

- Khánh Anh là tên thật của Kevin chủ Hắc Long mà anh, cái này em mới điều tra được.Ha Ha

- Thật hả? - Vương Khang thốt lên như ko tin

- Lần anh dẫn em đi bar em gặp cái tên Kevin đó rồi. Mà hần học cùng trường em thấy lũ học sinh toàn gọi là Khánh Anh nên em biết chứ. Mà bọn anh trong gang hồ bao năm mà cái tên thật của người đứng đầu thế giới ngầm mà ko biết nữa

- Thì ai nói đâu mà biết

- Thế giờ biết rồi chứ j?

- Ủ. tối đi bar cùng anh ko?

- ko. tối nay em hẹn lũ đàn em có việc rồi

- Ủh

...

Tối...

Tại bar Vinzy

- Thiên Anh...cứ vào đi ko phải sợ. Có tụi chị bảo vệ rồi - Từ Tuyết thấy Thiên Anh có vẻ lo ngại nên chị đã mở lời

- Vâng - Thiên Anh gật đầu đồng ý

Vào bên trong tiếng nhạc đập mạnh làm tim Thiên Anh đập mạnh ko kém, hôm nay Đường Vy có việc bận đột xuất lên ko thể đến bar cùng mọi người được

Thiên Anh cùng Khánh Anh, Từ Tuyết, Nhất Nam ngồi ở bàn vip cạnh sàn nhảy nhất.

Phía xa xa là một nhóm đàn ông trong đó có Vương Khang, Vương Khang đã nhìn thấy Thiên Anh từ lúc cô mới bước vào, đã thế cô lại đi cùng Khánh Anh nên Vương Khang có chút tính toán

Vương Khang cũng nghi giống Hữu Tuệ là Thiên Anh với Khánh Anh là 1 cặp nên Thiên Anh mới có thể đi chung với 3 người hồ báo như Khánh Anh,Từ Tuyết với Nhất Nam như người 1 nhà vậy chứ.

Vương Khang tới gần bàn của bọn Khánh Anh và nói ngọt ngào với Thiên Anh khiến cô nổi ga dà vì sự đều đặn của anh

- Em yêu,.sao em lại ở đây?

- Em quen hần sao? - Nhất Nam và Từ Tuyết cùng đồng thanh (hai người này hợp nhau ghê luôn)

Thiên Anh chưa kịp trả lời thì Vương Khang chặn họng cô bằng lời nói

- Phải, chúng tôi là người yêu của nhau

- Anh bị điên à? - Thiên Anh quát vào mặt Vương Khang, cô rất thích anh nói ra câu nói như này để khẳng định cô là bạn gái của anh nhưng đó chỉ là ngày xưa...còn bây giờ cô quá tuyệt vọng vào câu nói này rồi, cô sẽ ko tin lời anh nói là sự thật. Anh chỉ muốn cô đau đớn hơn nữa mà thôi

- Ko phải đâu chị, anh ta nhầm người hay sao ý - Thiên Anh quay sang nói với Từ Tuyết

- Em yêu, cho anh xin lỗi chuyện hôm qua mà, làm j giận lâu vậy? - Vương Khang vừa nói vừa liếc nhìn thái độ của Khánh Anh nhưng Khánh Anh vẫn đứng đưng lạnh lùng như ko có chuyện j

- Anh bị điên à? - Thiên Anh lặp lại câu này lần thứ hai

- ra chỗ khác - Khánh Anh lên tiếng, ý anh là bảo hai người ra chỗ khác mà nói

- Ô ghen à? - Vương Khang nói câu này khiến Từ Tuyết. Nhất Nam và đặc biệt là Thiên Anh đều ngạc nhiên level max còn riêng Khánh Anh thì ko có biểu hiện gì. Anh cứ vẫn lạnh lùng và lạnh lùng thế thôi

- Thiên Anh, nếu em có chuyện j muốn nói với hấn ta thì ra chỗ khác nói nhé. Chứ kẻ thù đứng gần mình thế này khó chịu lắm - Từ Tuyết lạnh lùng ko kém Khánh Anh

- Em ko có j nói cả - thiên Anh nhìn chăm chăm vào Vương Khang, trong lòng cô có 1 dấu hỏi to đùng, ko biết Vương Khang muốn j nữa. Đã vậy Từ Tuyết lại nói anh ta là kẻ thù của mấy người nên Thiên Anh biết mối quan hệ của mấy người này hấn là ghét nhau..

Vương Khang nhìn thấy Khánh Anh có vẻ khó chịu. hấn ta nghĩ Khánh Anh khó chịu vì Thiên Anh nhưng đâu biết Khánh Anh đang khó chịu vì có kẻ thù làm ồn nơi cậu ăn chơi.

Vương Khang lập tức nắm tay Thiên Anh đứng dậy 1 cách tình tứ trước mặt cả 3 người nhằm khiêu khích Khánh Anh nhưng Khánh Anh vẫn để ngoài mắt

- Anh bỏ ra, muốn đưa em đi đâu - Thiên Anh vùng vẫy ra khỏi tay Vương Khang muốn kéo mình ra chỗ khác

- Em yêu...- Vương Khang lên tiếng

Ra 1 chỗ khác. Vương Khang áp Thiên Anh vào góc tường và nói lời thân mật

- Quay lại với anh em yêu nhé!

- Ko, anh chỉ muốn em bị tổn thương thôi, anh có thương em đâu

- Lần này anh nói thật

- Ko, anh quen với bao người khác rồi còn tình tứ với họ trước mặt em. Em ghét anh.

- Anh tình tứ vậy để chọc tức em. anh muốn xem em còn yêu anh ko thôi mà

- Ko...em ko thể...em yêu người khác rồi. Em có người yêu rồi. Anh buông ra đi - Thiên Anh vùng vẫy trong bàn tay rắn chắc của Vương Khang

Người yêu mà Thiên Anh vừa nói khiến Vương Khang liên tưởng ngay đến Khánh Anh, Vương Khang nở nụ cười nguy hiểm

- Em đang nói dối đúng ko. Em vẫn còn yêu anh, em chưa có người yêu mới. - Vương Khang cố tình nói vậy để làm Thiên Anh đau khổ nhưng ai ngờ lại nói đúng sự thật

- Em chỉ yêu 1 điều duy nhất thôi

- Em yêu ai?

- Em yêu anh của ngày xưa....em ko yêu anh của bây giờ

Qua câu nói ấy. Vương Khang nhận ra rằng Thiên Anh vẫn vẫn vương hình bóng của mình. Thế thì hấn lại càng thích thú hơn

Vương Khang giữ chặt hai tay của Thiên Anh lại và phủ đôi môi của mình lên đôi môi nhỏ của cô...rất mãnh liệt và ngọt ngào nhưng Thiên Anh lại thấy rất đau đớn và xót xa. Cô cố buông anh ra, đẩy anh ra nhưng Vương Khang càng xiết chặt và hôn mãnh liệt hơn

Cô rất đau. tim cô như muốn nhảy ra ngoài...

Cảnh tượng này đã bị 1 đôi mắt lạnh tanh nhìn thấy. Khánh Anh quay đi và như ko nhìn thấy j,. Anh bước lên sân nhảy 1 cách lạnh lùng và hoà mình trong dòng người đang quên mình trong sân nhảy đó

Thiên Anh ko cách nào để đẩy được Vương Khang ra nên cô đành chấp nhận để anh ngấu ngiến đôi môi của mình. Đây là nụ hôn đầu đời của cô nhưng sao nụ hôn này lại đau đớn đến thế. Cô luôn mong dành nụ hôn đầu đời của mình cho người cô yêu nhất và bây giờ người cô yêu nhất cũng đang hôn cô nhưng cô thật sự đã mất hết cảm giác rồi

Những giọt nước mắt của Thiên Anh rơi ko ngừng thấm ướt cả 1 vùng áo và khuôn mặt đẹp trai của Vương Khang. Đến giờ Vương Khang mới chịu tha cho cô và buông cô ra

- Anh cho em thời gian suy nghĩ. Ok - Vương Khang nói rồi bỏ đi, nhìn theo dáng Vương Khang. Thiên Anh đau thất lòng. Anh coi cô như 1 món đồ chơi vậy sao?????

Xin lỗi em. Chỉ nhờ em anh mới chèo tặc được thằng Kevin. nhìn gương mặt khó chịu của hấn khi thấy anh hôn em....anh sẽ sớm hạ gục được hấn thôi..hahaaa - Vương Khang nhắm trong đầu và cũng hoà mình vào sân nhảy khác.

Chương 28

Thiên Anh quay trở lại bàn vip thì ko thấy Nhất Nam và Khánh Anh đâu nữa. Chỉ còn Từ Tuyết đang ngồi uống rượu 1 mình và đang chăm chú quan sát lên sân nhảy và đàn DJ cạnh đó

- Chị Tuyết, Anh Nam với anh Khánh Anh đâu rồi ạ?

Nghe thấy giọng nói của Thiên Anh, Từ Tuyết thôi quan sát và quay mặt vào bàn, ko cười như mọi lần mà Từ Tuyết lại có chút j đó lạnh lùng làm Thiên Anh e ngại

- Em quen hẳn ta?

- Vâng. Nhưng là quá khứ rồi, giờ em với anh ấy ko còn quan hệ j nữa

- Đã từng yêu?

- Vâng...mà chị cho em hỏi, bọn chị và người đó quen nhau ko ạ? - Thiên Anh cảm thấy tò mò

- Ko.

- Vậy hai anh kia đâu rồi chị?

- Trên sân kia em - Từ Tuyết hát mặt lên sân nhảy.

Vì sân nhảy đông quá nên Thiên Anh vẫn chưa nhìn ra Nhất Nam và Khánh Anh đâu

Ngồi trò chuyện với Từ Tuyết được 1 lúc thì Thiên Anh giật mình đến rơi cả ly nước trên bàn

- Em làm sao vậy? - Từ Tuyết ân cần hỏi, Từ Tuyết nhìn 1 lượt từ thái độ lẫn nét mặt của Thiên Anh. trông cô khác lắm

- Dạ ko? mà chị oi em vào phòng vệ sinh bên trong nha chị. chút em ra - Thiên Anh cừa nói vừa cười rồi chạy vào phòng vệ sinh

Cô hắt nước lên mặt để cố tỉnh táo

- Sao anh hai lại vào bar, chết rồi ảnh gặp mình thì làm sao đây....???? - Thiên Anh nói với gương ^^!

Thiên Kỳ ko cho phép Thiên Anh vào mấy cái chỗ như này, thế mà tự nhiên cô lại quên. Cô cảm thấy có lỗi với anh quá

.....

Cùng lúc đó....

Ở 1 nơi khác. Nhà hàng món ăn Pháp

- Con chỉ đến đây theo yêu cầu của cha mẹ thôi chứ con đâu nói đến đây xem mặt rồi yêu người ta luôn, con mới chỉ 17 tuổi thôi mà đứng đính hôn con

- Đường Vy cất giọng bức tức làm chàng trai ngồi đối diện ái ngại

- Vy...con lịch sự chút đi - Mama của Đường Vy lên tiếng

- Con lịch sự lắm rồi. Che mẹ đừng bắt con phải hôn ước j đó với người con ko yêu. Con có người yêu rồi - Đường Vy đập bàn định đứng dậy thì cha cô kéo lại.

- Con định đi đâu. Người yêu của con là thằng Hải Minh đó hả? Nó sang nước ngoài được bao năm rồi có về với con được ngày nào chưa. Chắc nó có người yêu bên đó rồi cũng nên - Cha của Đường Vy quát

(P.s : Hải Minh đã giới thiệu ở chương 4 rồi đó ạ..ai quên xem lại chương 4 nhé)

- Cha nói thế cũng nói được à, con quyết định rồi đừng ép con trong chuyện tình cảm, cha mẹ ko đoán trước được con sẽ làm j đâu. Đừng để mắt con rồi cha mẹ mới hiểu ra - Đường Vy khóc và chạy đi

- Mặc dù là bạn làm ăn nhưng cha mẹ có phải đối xử với con gái thế ko???? - Đường Vy chạy vào phòng vệ sinh nữ để khóc tiếp

Ở bên ngoài...cha mẹ của Đường Vy nở nụ cười tươi rói

- Lần này cho hai chúng nó đính hôn được rồi - Tiếng một người đàn ông đã có tuổi phát ra từ phía sau cha mẹ Đường Vy

- Anh chị đứng bên ngoài nghe thấy hết rồi sao? Chúng tôi chưa kịp kể j mà - Cha của Đường Vy

- Nghe thấy hết rồi. Mai là thằng Minh về đến nước nên cho hai đứa chúng nó đính hôn luôn, tôi nghe quản gia của thằng Minh bên Anh nói thằng bé yêu con Vy này lắm. Bao nhiêu đứa tán tỉnh mà nó đâu chịu - Mama Minh

- Mà Đường Vy chạy đâu rồi - Baba Minh

- Nó vừa chạy về phía nhà vệ sinh kia, chắc khóc nhiều lắm - Mama Đường Vy cười

- liệu có làm tổn thương con bé ko? - Mama Minh

- Ko đâu, mai biết chuyện hai bên con bé cười liền à - Mama Đường Vy

Thì ra hai bên gia đình muốn chứng minh tình cảm của Đường Vy đối với Hải Minh để lên kế hoạch đính hôn cho hai đứa đây mà..(hehe gian quá)

....

Không gian yên tĩnh tuyệt đối , một giọng nữ phá vỡ bầu ko khí yên tĩnh ấy

- Chúng mày biết nhiệm vụ lần này rồi đấy? Làm mọi cách cho con Đường Vy và con Thiên Anh đầu đón rồi đuổi chúng ra khỏi trường là ok - Đó là giọng của Hữu Tuệ, nhỏ đang nghe điện thoại mà giọng đanh như thép vang lên

- Gì chứ? - Đường Vy nghe thoáng qua thấy tên mình và tên Thiên Anh từ 1 giọng nói khá đối quen thuộc

Hữu Tuệ như nghe thấy tiếng của Đường Vy ở gian bên cạnh liền giật mình và đi ra khỏi chỗ bồn rửa tay. thì thấy Đường Vy đứng đó

- Đường...Đường Vy...sao mày ở đây? - Hữu tuệ có chút ấp úng

- tao ko ở đây chắc ko biết con cáo già như mày định hãm hại tao với Thiên Anh đâu nhĩ? Cũng may tao đã ghi âm lời nói của mày lại rồi, có đoạn ghi âm này đừng mơ tao với Thiên Anh bị đuổi khỏi trường - Đường Vy tức lên mặt, cô cố ý nói vậy chứ cô đã ghi âm đâu. Chỉ tình cờ nghe được chứ làm j mà vội bật máy ghi âm được

Hữu Tuệ đỏ bừng mặt tức giận

- Mày phải khổ với tao dài dài đấy - Hữu Tuệ mở lời đe dọa

- Cứ cho là vậy đi

- À hoá ra mày vào trong đây để khóc hả? Oa...bị bỏ đá giống con Thiên Anh sao??? Hahaaa- Hữu Tuệ nhìn vầng mắt đỏ hoe của Đường Vy liền giễu cợt

- Ủa bỏ đá đó, tao thấy cũng vui. giờ tao ko rảnh để cướp lời của hotdog đâu. bye tao đi đây.cứ ở đây mà nói xấu tao với Thiên Anh nhiều vào - Đường Vy nói rồi tặc lưỡi bỏ đi

- Trời con nhỏ này, tao hết chịu nổi mày rồi - Hữu Tuệ nghiêng răng tức anh ách nhìn theo đánh của Đường Vy

Đường Vy ra ngoài thì thấy mấy người lớn tuổi đang trò chuyện vui vẻ với nhau, điều khiến cô ngạc nhiên nhất là ko thấy gia đình kia đâu mà thay vào đó lại là bố mẹ của Hải Minh

- Ở hai bác.....- Đường Vy ko dám chỉ thẳng tay vào mặt bố mẹ Hải Minh lên đứng im mà nói

- Bây giờ phải gọi là bố mẹ chứ nhĩ? - Baba Minh cười hiền làm Đường Vy hơi ngại và ko hiểu

- Sao cơ ạ????

- Thì..@#%^&&\$^&@ - Mama Đường Vy tường thuật trực tiếp lại câu chuyện từ a đến z

- Haha, vậy hà,,thế cha mẹ làm con sợ.haha. Yêu cha mẹ ghê - Đường Vy cười lớn mặc dù biết rất vô duyên nhưng thật sự cô đang rất vui

.....

Ra khỏi nhà hàng

Đường Vy gọi điện luôn cho Thiên Anh, miệng luôn nở nụ cười hạnh phúc

Đợi gần hết bài nhạc chờ thì Thiên Anh mới bắt máy

- Alo, mày với ba người kia vẫn ở bar à mà ồn thế, tao có chuyện vui muốn nói với mày nè.hahaaaaaaa

Đường Vy cứ cười mãi còn Thiên Anh thì nhăn nhó ở đầu dây bên kia vì phải hứng chịu điệu cười dã man của nhỏ bạn ko khác j giọng ca thiên tài của Chaien

- Chuyện j vậy?

- Mai anh Minh về nước rồi. Bọn tao sẽ đính hôn....

Đường Vy chưa kịp dứt câu thì Thiên Anh hét lên cắt ngang lời cô

- AAAAAAAAAAAAAA....sướng nha.

Đường Vy cười theo Thiên Anh một lúc rồi bỗng hạ giọng

- À mày ơi, nhỏ Hữu Tuệ tính làm j tụi mình ý, vừa nãy tao nghe được nó nói chuyện qua điện thoại với đứa nào ấy....

- Nói j?

- Thế này này.....(Đường Vy kể lại những j cô nghe được trong phòng vệ sinh đã thế còn giả luôn giọng đàn chị của Hữu tuệ ra nữa)

- Thế cơ á, sợ nhì?

- Tao sợ lắm ý. đến giờ vẫn còn run nè mày

- Mày nói làm tao sợ à nha. Mai ko cả dám đi học nữa ấy

- Haha

- À mày ơi, tao gặp anh Kỳ ở đây, chả biết anh nhìn thấy tao chưa nữa

- Chết mày,.về nhanh đi ko anh ý giết

- ừ. thôi tao cúp máy đây.bye con ranh

Chưa kịp để Đường Vy lên dây cót nói lại thì Thiên Anh lập tức cúp máy ko mà để Đường Vy nói thêm là đến sáng cũng ko hết chuyện

Thiên Anh ra khỏi phòng vệ sinh

- Chị Tuyết em về trước nhะ. Tự nhiên em nhớ ra 1 việc chưa làm

- Ừ...em đi bằng j, hay để chị đưa về

- thôi ra ngoài kia em bắt taxi cũng được

- Taxi làm j em. nóng mà ngột ngạt lắm. để chị bảo Khánh Anh đưa em về

- Á thôi...em về đây em em đi taxi cũng được - Thiên Anh cười trừ rồi chạy luôn, bảo chị đưa về may ra cô nhận lời nhưng lại bảo Khánh Anh đưa về cô chuồn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Một ngày chủ nhật đã đến

Thiên Anh đang đắm mình trong giấc ngủ say thì chuông điện thoại của cô cứ reo lên làm mất giấc ngủ, Thiên Anh tắt đi rồi vùi mình vào chăn ngủ tiếp

nhưng ko phải tiếng điện thoại reo nữa mà là tiếng người làm gọi

- Cô chủ dậy đi , cô Đường Vy đến

- Oaa...hôm nay chủ nhật các người ko nghỉ phép sao ạ - Thiên Anh nói trong tình trạng mắt nhắm mắt mở

- Tỷ nữa chúng tôi mới về, cô chủ cho chúng tôi xin phép nghỉ đến tháng sau được ko ạ...tại vì...

(Chúng tôi vì người làm của Thiên Anh đều cùng 1 gia đình mà)

- Vâng mọi người nghỉ đi - Thiên Anh tươi cười

- Thiên Anh.....mày rúc đầu rồi - Đường Vy đập cửa ỳnh ỳnh phòng Thiên Anh

- Tao đây, vào đi

- Dạ xin phép cô chủ tôi xuống nhà dọn đồ

- Vâng bác

- Mày làm j mà giờ chưa ngủ dậy, mày biết mấy giờ rồi ko? - đường Vy phi thẳng lên giường Thiên Anh ôm trọn lũ gấu bông vào người

- Mấy giờ? - Thiên Anh vừa đưa mắt nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay thì Đường Vy nói

- 5h rồi đấy

- Cái j????????? Ngày nghỉ mà 5h mày cũng ko cho tao ngủ nữa. Mày điên hay thần kinh đấy - Thiên Anh hét lên

- Con lạy mẹ hét thủng màng nhĩ con rồi, hôm nay tao muốn rủ mày ra sân bay đón anh Minh cùng tao

- 5h vẫn sớm, nằm xuống đây ngủ thêm lúc nữa đi - Thiên Anh mệt mỏi nói

- Sớm cái con khỉ, mày có dậy ko? - Đường Vy đập chặn từ người Thiên Anh ra và dùng bạo lực kéo Thiên Anh dậy

- Đây thì dậy...mà đi đón anh Minh về xong qua nhà anh hai tao cùng tao 1 chuyến đấy , tao có chuyện- Thiên Anh nhảy xuống giường

- Ủ biết rồi. Mà chuyện j thế?

- Mày còn nhớ hôm tao với mày vào phòng anh Kỳ chơi ko? Có cái vòng bọ cạp đẹp ời là đẹp đấy...nhưng bây giờ chả thấy đâu nữa. Anh bắt tao phải tìm bằng được. Chắc nó quan trọng vs ảnh lắm, tao buồn quá mày ơi

- Vòng...bọ cạp á....hình như....AAAAAAAAAAAAAAAA.....hôm đó tao quơ mấy thứ sách vở của tao trên giường ảnh quơ luôn cả cái vòng đó hay sao ý. tao định mang trả nhưng lại quên - Đường Vy cười híp mắt rồi lục lọi balo của mình - AAAAAA....tao có mang nè...phải cái vòng này ko? - Đường Vy giơ cái vòng có hình con bọ cạp to bản lên trước mặt Thiên Anh

- AAAA chắc thế - Thiên Anh mừng rỡ chớp lấy cái vòng - Ôi mẹ ơi con rảnh nợ rồi

- Hehe, thôi chuẩn bị nhanh đi, tao xuống nhà trước đây

- Ủ đợi tao tầm 10phút nữa rồi tao xuống

.....

.....

Sân bay...6h30'

- Đường Vy...Thiên Em

Từ phía xa có giọng nam vọng đến. nếu đoán ko nhầm thì cái kiểu gọi Thiên Anh = Thiên Em chỉ có Nhất Nam

- Anh Nam...chị Tuyết...anh Khánh Anh...sao mọi người cũng đến đây - Đường Vy hơi lấy làm lạ

- J chứ? Em quên thằng Minh là anh trai của anh rồi à? - Nhất Nam tươi cười (nhìn cái giọng điệu của anh thế này sao anh trông đáng yêu thế nhỉ...ngất mặt)

- Hahaa, em chưa quên - Đường Vy cười lớn

- Cái thằng này rúc mãi trong đây làm j ko biết, máy bay đáp được lâu rồi mà...haizzz - Nhất Nam thở dài thì giật mình vì 1 cánh tay đâm vào vai mình
- Đây ông em, thằng nào rúc ?
- A haaa, tào tháo đến nhanh vậy? - Nhất Nam pha trò làm cả đám cười
- Đường Vy, lâu lắm ko gặp em, em khỏe chứ? Ở bên đó ko lúc nào là anh ko nhớ em - Hải Minh thay đổi từ giọng hù dọa thành giọng ngọt sớt nói với Đường Vy
- Em cũng nhớ anh nhiều lắm, lần này anh về anh đừng đi nữa nha - Đường Vy ôm Hải Minh, siết chặt anh vào vòng tay mình như sợ khi buông ra anh sẽ đi mất
- Anh ko đi nữa đâu, vì anh có vợ rồi mà - Hải Minh nhìn Đường Vy và cười, một nụ cười hạnh phúc, quên cả sự có mặt của 4 nhân vật cỡ khủng đang căng tròn mắt nhìn màn tình cảm của hai người giữa chốn đông người
- Đã có vợ rồi - Nhất Nam bĩu môi, Từ Tuyết thì dùng tay che miệng cười vì cái mặt cực ngố của Nhất Nam, (ngố mà đẹp trai kinh khủng)
- Chuyện tao với Vy đình hôn trong tuần này chắc bọn mày cũng biết rồi nhì? Mà dạo này Thiên Anh sống sao rồi - Hải Minh hỏi
- Em vẫn bình thường - Thiên Anh
- Gì chứ? - Nhất Nam, Từ Tuyết, Khánh Anh cùng đồng thanh. Riêng Nhất Nam là volume to nhất còn Thiên Anh cô đã biết lên ko lấy làm ngạc nhiên
- Chưa biết à? Kém nhì? - Hải Minh chêu người
- Giờ đi ăn đi. Tao mới về đói quá rồi. - Hải Minh chuyển đề tài
- Lét's - Nhất Nam
- Gay - từ Tuyết cắt lời Nhất Nam, lẽ ra về sau của từ Let's mà Nhất Nam nói là Go => let's go
- Ax. Chịu hai ông bà

Ra đến chỗ để xe của sân bay. Ba con siêu mô tô đứng cạnh nhau làm tâm điểm chú ý của mọi dân mê xe

- Sao hôm nay có hứng đi xe máy thế. Ô tô bảo dưỡng đâu hết rồi - Hải Minh hỏi
- Để nhà rồi. Tụi này vừa đưa xe xong mới đến đây - Nhất Nam
- Thảm nào lại có ba cái, tưởng Nam với Tuyết phải đi cùng nhau chứ hahaa
- Lại bắt đầu đi, thế giờ có đi ko? anh cầm lấy cái chìa khóa này đi, em đi cùng xe thằng NAM, còn anh chờ Vy. Thiên Anh lên xe Khánh Anh chờ nhé - Từ Tuyết (Từ Tuyết quen gọi Hải Minh là anh rồi vì Hải Minh là anh của Nhất Nam mà, nhưng hai ông này toàn mày tao là chủ yếu)

Mãi quan sát và nghe mấy người này nói chuyện với nhau mà Thiên Anh im lặng suốt từ nãy, nghe thấy lời của Từ Tuyết cô mới lên tiếng

- Thôi anh chị cứ đi đi, em ko đi đâu, em có việc bận rồi - Thiên Anh cố nói lời từ chối, mặc dù cô cũng muốn đi nhưng cô ko muốn làm phiền Khánh Anh, nếu là ô tô hoặc đi bộ j đó ngoài đi xe máy là cô đồng ý ngay nhưng trời thay lần này họ lại có hứng đi xe máy
- Việc bận j cũng để sau. hôm nay anh về nước mà ko đi ăn mừng với anh được sao? - Hải Minh vờ giận rồi lại nói tiếp - lên xe Khánh Anh chờ đi, bạn trai chờ bạn gái mà ko đi nữa hả?
- Cái j? bạn trai...bạn gái...là - Thiên Anh đỏ mặt, mặc dù trong tim cô chưa hề mang hình ảnh của anh nhưng cô vẫn có quyền đỏ mặt vì những câu nói như thế này
- hai người đứng cạnh nhau đẹp lắm nhưng mỗi tội là Thiên Anh nhà ta lùn quá - Hải Minh đưa ra lời nhận xét thì bị Thiên Anh lườm cháy da mặt
- Em lùn á, ít ra cũng cao hơn Đường Vy của anh đó - thiên Anh nhấn mạnh hai từ của anh
- Mày hơn tao được mấy phân - Đường Vy chu mỏ cái
- 1 phân cũng là hơn rồi - Thiên Anh cãi lại
- Thôi đi, Thiên Anh lên Khánh Anh chờ đi, đây là mệnh lệnh, Khánh Anh ko từ chối chứ? - Hải Minh đưa ra lời khách sáo
- Ok thôi - Khánh Anh buông thả và kéo tay Thiên Anh ra phía xe của anh, đây ko phải lần duy nhất Khánh Anh kéo tay Thiên Anh thế này và cũng ko phải lần duy nhất Thiên Anh suýt chảy nước mắt vì anh kéo tay mạnh hơn cả tra tấn phạm nhân vậy (khổ thân con pé)

Hai đôi kia lên xe và phóng đi trước hết rồi chỉ còn lại đôi Khánh Anh và Thiên Anh vẫn chần chừ. Thằng thì mặt nhăn nhó thằng thì mặt lạnh tanh

- Anh Khánh Anh em xin lỗi, em ko đi được ko ạ? Giờ em bắt taxi về. anh chạy xe theo họ đi - Thiên Anh sợ ko cả dám nhìn vào cái xe máy bên cạnh mình và anh

- Em thích? - Khánh Anh lạnh lùng

- Vâng. Em về - Thiên Anh hơi cúi đầu

- Ok - Khánh Anh hơi đẩy cô ra và leo lên xe, anh phóng đi cho bụi cát mịt mù vây lấn thân thể và bộ quần áo của cô. Cô chỉ biết đưa tay lên che bụi, có phải anh quá vô tâm ko?

Phuuuu.....aaaaaaaaaaaaaaaa.....

Tiếng gió soạt qua phút chốc, Thiên Anh bị 1 bàn tay rắn chắc nhấc bổng lên đặt lên phía ngồi sau xe, ngồi sau lưng người lái và ko ai khác đó chính là Khánh Anh. Chỉ trong phút giây Khánh Anh lướt nhanh xe máy qua người Thiên Anh mà đã nhấc được cô lên đặt ở phía sau (Ôi khâm phục quá)

- AAAAAAAAA...anh Khánh Anh ơi em em sợ lắm..em xin anh cho em xuống xe được ko? Em đã nói với anh là em sợ xe máy rồi mà...anh làm ơn đi
- Thiên Anh hét lên, suýt chút nữa nước mắt cô rùng rùng nhưng cô đã cố kìm nén lại. Khánh Anh như ko nghe thấy j, anh cho xe chạy với tốc độ sương mù để đuổi kịp hai chiếc xe kia

Cái kí ức ấy lại trở về hành hạ tâm trí Thiên Anh. tại cô như ừ đặc. người cô run lên ko ngừng

- Em sợ lắm.cho em xuống đi...em muốn xuống....xin anh đấy (Xin anh đừng...mái bây bé)...làm ơn đi mà....- Thiên Anh hết lời cầu xin tha thiết

Khánh Anh đã làm j thì anh nhất định ko dừng lại. và anh cứ cho xe chạy mãi

Thiên Anh chỉ biết bám chặt vào anh. thậm chí cào cả vào cơ thể của anh qua lớp áo sơ mi đen mỏng. Khánh Anh hơi quay đầu lại nhìn cô gái phía sau lưng mình, anh có cảm giác thật lạ mà ko thể nào lý giải được, nhưng anh vừa quay được 1 chút xuống thì Thiên Anh ôm chặt anh như gấu bông nhà cô đến nỗi ngạt thở. May anh là trường hợp đặc biệt ko thì chắc anh đang phải thở máy vì thiếu ôxi rồi ^^!

Thiên Anh nhắm tịt mắt lại, cô thấy xung quanh toàn là 1 màu đen, và bây giờ cô chỉ ước đến nơi sớm ko thì cô chết mất...

Khánh Anh thấy cô sợ đến mức tuyệt đối, anh lại quay người kéo người cô lên phía trước 1 cách an toàn để Thiên Anh ngồi trước anh, anh vẫn lái xe được nhưng tốc độ ko nhanh bằng vừa nãy, anh thả 1 tay ra và ôm lấy cô, chỉ 1 cánh tay của anh đã đủ ôm trọn cả thân hình nhỏ bé của cô, bất giác cô thấy yên tâm hơn. cô ko còn sợ như vừa rồi nữa nhưng cô vẫn nghĩ mình vẫn đang trong tình thế nguy hiểm nếu ko được xuống xe ngay lúc này

Điểm dừng chân của họ là ở quán bar nổi tiếng nhất nước

Hai đôi kia đến được 1 lúc rồi thì Khánh Anh với Thiên Anh mới đến nơi.

4 người kia vẫn đang chờ ở chỗ để xe của bar, điều làm họ phải ngạc nhiên đến cực đại là tư thế ngồi của Khánh Anh và Thiên Anh...làm j phải tình cảm vậy đâu @@@

Khánh Anh cho xe phanh ngay trước mặt của Nhất Nam và Từ Tuyết đang há hốc mồm nhìn hai người

- Ô hơ....hai người...- Từ Tuyết lấy tay chỉ vào Thiên Anh rồi đến Khánh Anh nhưng ko nói tiếp mà để cái mồm của Nhất Nam hoạt động thay

- Tình cảm vậy, thăm nào đi sau...a haha đi mảnh nhá...kaka. Thế mà nói là bạn trai bạn gái còn cãi nha..Thiên Em

Khánh Anh xuống xe và Thiên Anh cũng nhảy xuống. mắt cô vẫn chưa hết đỏ

- Thiên Anh khóc hả? - Đường Vy và Hải Minh đồng thanh

- Ko, ngồi phía trước gió to mắt cay quá...hihi - Thiên Anh gượng cười

- Thôi vào trong đi - Từ Tuyết nói rồi nháy mắt Thiên Anh , hiểu được ý chị, Thiên Anh ngượng ko biết rúc mặt đi đâu thế nhưng Khánh Anh vẫn đứng đưng như ko có chuyện j thể mới tài

Thiên Anh thấy quán bar này còn to hơn quán bar mà bọn Khánh Anh hay đi vào ban đêm nữa nhưng sao đi đến đâu cũng có người cúi chào mấy người này lễ phép thế nhỉ? Làm Thiên Anh được ăn lây

Vào trong. Từ Tuyết thì đi đôi với Nhất Nam, Đường Vy thì đi đôi với Hải Minh...riêng có Khánh Anh và Thiên Anh là 1 đôi bất đắc dĩ nhất phải đi cạnh nhau, trong người Thiên Anh thì đang có chiến tranh nội bộ còn trong người Khánh Anh thì đang luyện công để cho tăng băng trong người anh to lớn hơn

- Anh Kevin...đây là bồ mới của anh sao? - Một tên cổ ý nói vui và bắt

chuyện với Khánh Anh nhà ta nhưng vì câu nói ấy hẳn ta đã ko còn lạnh lặn

- Cầm mồm - Khánh Anh nhìn hấn ta với ánh mắt sát âm khí, anh đập hấn ngã lần quay rồi rút ra 1 con dao cỡ nhỏ nhưng sắc. Ai cũng biết hành động của anh sắp tới lên tất cả đều im lặng nhìn. riêng có Thiên Anh đỡ lấy tay anh để ngăn anh lại. Thiên Anh ko nói j chỉ nhìn anh bằng ánh mắt long lanh cầu khẩn. hiểu được nên Khánh Anh đã ném thẳng con dao vào cái cột cạnh đó như 1 lời đe dọa...

Khánh Anh rất nhạy cảm với từ bỏ mà tên đó ko hề hay biết. Lần sau cho chừa cái tính nói bừa đi

Khổ thân Thiên Anh đi cùng mấy người này lần nào cũng bị đứng tim, cô phải mua thuốc trợ tim đề phòng thôi

Biết Từ tuyết. Nhất Nam và Khánh Anh đều là giang hồ máu mặt thế nhưng Thiên Anh vẫn muốn bên cạnh họ. Mặc dù thứ cô căm thù và sợ hãi nhất là giang hồ

Come back home....

Lại là anh Thiên Kỳ gọi, Thiên Anh ko dám nghe máy vì bên trong bar rất ồn. Anh Kỳ sẽ đoán được cô ở đâu ngay, cô đánh liều tắt đi và tắt luôn cả nguồn, về cô sẽ tìm cách nói với anh sau.

- Vào phòng riêng đi - Hải Minh lên tiếng

- Ok - ATN đồng thanh (Khánh Anh - Tuyết - Nam t/giả gọi tắt là ATN nhé)

Đường Vy với Hải Minh cứ quẩn quýt lấy nhau. Yêu xa đến khi gặp mặt nó lãng mạn thế này đây

Từ Tuyết với Nhất Nam thì chỉ choé chọc ghẹo nhau suốt còn...

Haizzz. Một âm áp với 1 băng giả thì kết hợp thành j nhớ???

.....

.....

.....

(Họ ăn uống thế nào thì thôi ko tả nữa...nha nha)

....

...

..

Ra về

- Em xin phép về trước. em bắt taxi đây. bye bye mọi người - Thiên Anh đặt chân ra khỏi bar đã nói vội rồi chạy luôn sợ bị bắt lại. Mấy người kia nhìn nhau ko hiểu j chỉ có Khánh Anh là hiểu thôi. Ngay cả Đường Vy cũng ko biết chuyện Thiên Anh sợ đi xe máy.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

- Chú , cho cháu xuống đây - Thiên Anh nói với bác tài xế taxi, làm theo lời cô. bác dừng xe lại

- Tiền taxi ạ. cháu cảm ơn - Thiên Anh đưa tiền cho bác rồi nhanh chóng chạy vào bên trong nhà anh Thiên Kỳ

Vệ sĩ canh cổng mở cửa cho cô vào. Thiên Kỳ đang nghe điện thoại của ai đó nên Thiên ANh vào trong 1 cách im lặng

Đợi Thiên Kỳ nghe điện thoại xong Thiên Anh mới lên tiếng chào anh

- Anh hai...em đến...

- Sao ko nghe máy của anh - Thiên Kỳ cướp lời bằng 1 giọng tức bực

- Em đang bận mà anh. À..đây có phải vòng mà anh cần tìm ko? - Thiên Anh lấy ra trong cặp sách chiếc vòng hình bọ cạp

Thiên Kỳ nhìn thấy liền giảm độ nóng trong người và lấy lại từ tay Thiên Anh

- Em thấy nó ở đâu?

- Hôm đó Đường Vy cầm nhầm về...mà sao chiếc vòng đó quan trọng với anh thế ạ?

- Em cần biết?

- Vâng...

- Đây là chiếc vòng của người đã làm gương mặt anh thành thế này. Hắn ta còn có vết xăm hình bọ cạp ở sau lưng, anh phải trả thù thằng đó mặc kệ hấn quyền lực thế nào - Thiên Kỳ siết chặt chiếc vòng trong tay và nói cương nghị

- Nhưng...anh làm cách nào để trả thù được? - Thiên Anh khá tò mò nhưng Thiên Kỳ ko trả lời, anh chỉ lắc đầu ra hiệu là ko muốn nói vậy nên Thiên Anh cũng ko hỏi tiếp. Cô chỉ mong anh ko dây dưa vào giang hồ là cô yên tâm rồi

- Thôi em về đây - Thiên Anh đứng dậy chào anh, đợi cái gạt đầu và chào tạm biệt của anh xong cô mở cửa rồi ra về

Về đến nhà. Chỉ có 1 mình cô, Thiên Anh lao vào phòng ngồi kê luôn bên cái laptop

Nick yahoo của Đường Vy sáng

Thiên Anh lập tức chat

- Buzz. Con này đi chơi với trai bỏ bạn

- Thiên Anh à?

- Ko là tao thì là ai. Mày hỏi ngu vậy?

- Thế biết đang nói chuyện với ai ko?

- Mày...Đường Vy...con yêu quái

- Ko. anh Hải Minh mà em..haha...

Nghe vậy Thiên Anh giật mình suýt té ghế, cô nhăn mặt như hết sức sống....oimeoi

- A...em chào anh, sao anh lại dùng nick của Vy thế?

- Vợ chồng là của chung, ko phải của riêng Vy đâu em

Sến quá - Thiên Anh nghĩ trong đầu nhưng bàn tay vẫn lướt nhẹ trên bàn phím

- Hehe, bao giờ hai người mới đính hôn đây?

- Chủ nhật tuần sau, ngày đẹp mà em cũng được nghỉ học nữa. Em với Khánh Anh đang quen nhau à?

- Dạ ko ạ.

- À ừ...tại anh thấy hơi lạ. Mà Khánh Anh cũng có bạn gái rồi nhưng chả biết

chia tay chưa. Ở bên Anh lâu quá anh chả kịp cập nhật tin tức của bọn này

- Dạ vâng....

Khánh Anh cũng có bạn gái rồi nhưng.... - Thiên Anh nghĩ lại câu nói này rồi cô lại nhớ đến chủ thuê bao mà Khánh Anh lưu là Love. Thì ra anh có bạn gái thật

Thiên Anh lạng lẽ off nick nhưng cũng ko quên chào Hải Minh 1 tiếng

Cô leo lên giường bật nhạc nghe và ngủ quên

.....

Tại biệt thự của Khánh Anh

- Anh Khánh Anh. Hôm nay anh Hải Minh về sao ko nói em biết để em đi đón anh của bọn anh - Yun nũng nịu

Khánh Anh lơ đãng như không nghe thấy. Anh cởi áo khoác bên ngoài ra rồi ném vào 1 góc ghế sofa rồi nằm lên đó, dường như anh đang rất mệt mỏi, có bao giờ anh cảm thấy vậy đâu nhưng từ khi Thiên Anh xuất hiện anh mới có cảm giác mình như thay đổi

- Anh uống j ko em pha cho? - Yun lên tiếng

- Ko? Im lặng đi - Khánh Anh lạnh lùng - Cô về đi, đừng đến đây thường xuyên nữa. Ko chán à?

- Anh...nhưng cha anh...

- Cha nào? Tôi ko có cha...cô về đi - Khánh Anh bức tức

- Anh chuẩn bị đi. cha anh và cha mẹ em đã quyết định rồi. Ngày kia là chúng mình đính hôn, ok em về đây. bye chồng tương lai - Yun quay đi mỉm cười

Khánh Anh không nói j. Anh chỉ nhắm hờ mắt rồi mặc kệ

Yun vừa bước ra khỏi cổng thì chạm mặt cặp đôi Nhất Nam và Tử Tuyết

- Thiên Anh, sao em về sớm vậy? - Nhất Nam

- Em có việc bận. À ngày kia em với anh Khánh Anh đính hôn rồi, hai người nhớ đến nhé !

- Khánh Anh đồng ý rồi à? Ok bọn anh nhất định đến - Nhất Nam

- Mà hai người cũng đính hôn đi - Yun chêu

- Ôh No - Đồng thanh rồi quay mặt đi, cặp đôi này như trẻ con ý

- Anh chị vui quá à? Thôi em về đây anh chị vào trong đi - Yun chào rồi lái xe đi

Tử Tuyết vừa quay đi thoáng cái đã không thấy Nhất Nam đâu rồi. Có quá vậy ko, Nhất Nam đã chạy đến cửa chính nhà Khánh Anh rồi

- Khánh Anh....Khánh Anh....ngày kia đính hôn rồi hả? Ha ha chúc mừng trước nhé! - Nhất Nam ham hố nuốt chút nữa ăn trọn vẹn cái gối ở ghế của Khánh Anh

- Điên. Là cô ta cứ chứ tao ko - Khánh Anh ngồi dậy

- Sao ko? Yêu mãi thì đi đến đính hôn rồi kết hôn là luật đời rồi còn j?

- Tao có yêu cô ta đâu mà đính hôn

- Nhưng...sao...tao tưởng

- Khánh Anh có người yêu mới rồi mà ko biết à? - Tử Tuyết hých tay Nhất Nam và nháy mắt đều

- Người yêu mới....em gái nào vậy? - Nhất Nam ngờ ngác

- Hừ...mày chứa j trong đầu mà hiểu chậm thế. Còn ai ngoài Thiên Anh bạn thân Đường Vy vào đây nữa

- À...ra vậy....á...cái j...Thiên Em á....- Nhất Nam rầy rầy lên

- Ko phải - Khánh Anh phủ định

- Mà mày ko yêu Thiên Anh kia nữa thì chấm dứt luôn đi, cứ lằng nhằng mãi. Tao biết tính nhỏ đó. Nói đính hôn là đính hôn. Mà cha mày còn đồng ý nữa

- Tử Tuyết

- Nhưng tao ko đồng ý,. cần thiết cho ông ta đính hôn với cô ta

- Mày có huỷ được ko khi cha mày đã đồng ý

- Được. ông ko có quyền quyết định cuộc sống của tao

- Còn dòng họ mày.

- Ko lo

Một ngày mới bắt đầu

Mưa...

Mưa to...rất to...

- Khánh Anh...mày ghé qua đón Thiên Anh đi, mưa này chắc ko đi bộ được đâu, tao với Nam đến trường trước đây,. mưa to quá - Từ Tuyết gọi điện cho Khánh Anh.

- Sao tao phải đón - Khánh Anh

- Thiên Anh là bạn gái mày ko đón nó thì đón ai giờ?

- Ko phải bạn gái..

- Vậy nó là em tao. Coi như tao nhờ mày.Ok

Nói xong Từ Tuyết cúp máy luôn, Khánh Anh đeo phone vào nghe nhạc rồi vòng xe lại nhà Thiên Anh

Nhà cô vắng tanh ko có 1 bóng dáng người làm nào vì họ nghỉ phép hết rồi. Thiên Anh vẫn đang chuẩn bị đồng phục ở bên trong. trời mưa to quá làm con buồn ngủ của cô cứ ập đến, may ko ngủ dậy muộn ko thì lại đứng công

Thiên Anh chuẩn bị xong thì che ô chạy ra ngoài định gọi taxi nhưng thấy xe của Khánh Anh đỗ trước cổng mà ko thấy anh bấm chuông hay gọi j. Cô lấy làm lạ, chạy nhanh ra mở cổng

- Anh...sao anh lại ở đây?

- Lên xe đi - Khánh Anh mở cửa trước ra và kéo Thiên Anh vào. Thiên Anh chưa kịp ổn định chỗ ngồi thì Khánh Anh đã phóng xe đi luôn làm cô suýt ngã đập mặt vào phía trước

Phía sau cái cây to ven đường cạnh nhà Thiên Anh. Cũng có 1 chiếc xe khác đậu ngay đó

- Đến đón nhau đi học nữa cơ đấy. Thiên Anh...lần này anh ko tha cho em đâu. Kevin...điểm yếu của mày chính là Thiên Anh rồi...haha - Vương Khang cười lớn, ánh mắt sắc lên tia hung bạo và thích thú

Đến trường.

Thiên Anh vừa mở cửa xe và bước chân xuống thì trượt chân suýt ngã vì mưa đường rất trơn

May từ trên xe, Khánh Anh đã kịp thời dùng tay của mình kéo cô lại. Vì anh kéo mạnh quá lên cô ko ngã ở ngoài kia mà ngã ngửa về phía sau nằm luôn vào chân anh.

Khoảng cách rất gần khiến tim cô đập liên hồi, cô hươ hươ tay tìm chỗ bám và gượng dậy nhưng lại vướng tay anh...thế là cô bám luôn vào tay anh

- Ôi mẹ ơi...đau - thiên Anh hét lên khi có thứ j đó như bằng kim loại sắc kinh khủng soẹt qua da tay cô

1 vết dài da tay cô bị xước và máu vẫn đang tìm cách chui ra

Khánh Anh biết lý do nên đã đỡ tay cô

Là vì cô bám vào chiếc nhẫn trên tay anh. chiếc nhẫn bọ cạp to bản và sắc nên cô mới bị vậy?

- Haha...đau quá - Thiên Anh cố cười để an ủi bản thân

- Vào y tế - Khánh Anh đỡ Thiên Anh dậy rồi nói như ra lệnh

- Ko cần đâu. thôi em vào lớp đây - Thiên Anh từ chối rồi chạy thẳng vào lớp,cô đang nghĩ cái j vậy. trời đang mưa to mà chạy đầu trần vào lớp....chạy được nửa đường thì Thiên Anh mới thấy mình...n-g-u

- Điện thoại đâu rồi - Khánh Anh tìm mọi góc ngách trên xe và trong cặp sách mà ko thấy điện thoại đâu

Còn về phía Thiên Anh

Cô vào đến lớp thì cũng như con chuột lột

- Thiên Anh ơi. Đừng nói với tao là mày đi bộ nha. Sao ko bảo tao sang đón

- Đường Vy thấy cô bạn ướt sũng cả người liền xót xa

- Ko, anh Khánh Anh đón tao , tại tao chạy đầu trần từ ngoài kia vào nên bị dính mưa

Nghe Thiên Anh nói vậy. Đường Vy nở nụ cười gian gian và nhấp nháy mắt rồi ghé sát tai Thiên Anh nói như bí mật lắm

- Mày với anh Khánh Anh quen nhau thật à?

- Ko có..ai bảo mày thế? Đừng hiểu lầm nha - thiên Anh chối bay chối biến

- Suốt ngày ảnh đến đón mày này,.hôm qua còn....

- Im miệng - Thiên Anh vội bịt miệng Đường Vy lại vì có mấy cô bạn trong lớp đang vây quanh lại 2 người

- Gì chứ? Thiên Anh với anh Khánh Anh.....- Girl 1

- Thật ko đấy? - Girl 2

- ko ko phải đâu. Các bạn đừng hiểu lầm, mình với anh ấy chỉ là quen qua thôi mà

- Vậy thì tốt, Thiên Anh đừng cướp mất hoàng tử của lớp đấy

- Ko...ko bao giờ đâu..hihi - Thiên Anh cười trừ rồi quay sang lườm Đường Vy

...

- Ô...đây là...a....điện thoại của anh Khánh Anh mà...sao mình lại cầm chứ???? - Thiên Anh cầm điện thoại lạ suốt từ nãy đến giờ mới để ý. Cô nghĩ lại chuyện vừa rồi.

Chắc lúc đó vội quá vợ luôn cả điện thoại của Khánh Anh xong chạy vào nữa

Trời thì đang mưa..mà khối 12 lại học khác dãy với khối 11. với cái bệnh lười của cô thì tất nhiên

- Về trà cũng được. Dù j trong giờ học ảnh cũng ko dùng đến đt đâu nhĩ?

- Đây lại còn cái...cầm luôn cả điện thoại của ảnh nữa kìa...thôi nhận đi ai ăn thịt mày đâu - Đường Vy nhận ra đó là điện thoại của Khánh Anh vì vỏ bọc bên ngoài là hình của ảnh. Hình ảnh chụp trong tuyết với gương mặt lạnh tanh làm tấm hình càng cuốn hút hơn. mang cái hình này bán cho học sinh trong trường chắc lãi to

Đang trong giờ học. Có tiếng rung ở điện thoại Khánh Anh..

Đó là tin nhắn. của 1 số mà anh ko lưu tên

Tại tin nhắn lộ 1 ít trên màn hình cảm ứng nên Thiên Anh hiếu kỳ chạm vào đọc luôn

Chồng yêu. Ngày mai đính hôn rồi. Anh chuẩn bị nhé. Honey. Em yêu anh nhiều

Đọc xong tin nhắn này Thiên Anh cảm thấy nhói lòng khó tả. Sao lại thế này...cái cảm giác j đây....ko thể...mình ko thể....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tan học...

- Nóng quá đi...chiều đi bơi đi mày - Đường Vy than. Hai tay thì nhau phẩy phẩy vào mặt cho mát

- Ủ,2h nhé, mày sang đón tao đấy - Thiên Anh đồng ý ko cần suy nghĩ. nóng thế này đi bơi là sướng nhất rồi

- Ok men, giờ về thôi còn đứng đợi ai?

- tao đợi anh Khánh Anh

- Hà...mới đó mà đã nhớ rồi hả, thế ảnh chờ mày về cùng luôn à? Ôi tao lại phải đi 1 mình hả?

- Mày bệnh à, tao đợi ảnh để trả lại điện thoại cho ảnh chứ tao cầm làm j?

- Ồ thế tao cứ tưởng

- tưởng cái đầu mày á

...

- Hai em đợi ai đây? - Từ Tuyết và Nhất Nam đi đến chỗ Thiên Anh và

Đường Vy đang đứng (couple này đi đâu cũng có nhau là sao nhể?)

- À...Thiên Anh đợi anh Khánh Anh đó chứ? - đường Vy cười gian

- Thật sao? Ghê à nha - Nhất Nam chen vào

- Cũng đúng, bạn gái đợi bạn trai có j sai - Từ Tuyết chê Thiên Anh

- Ờ hơ...ko phải đâu, anh Khánh Anh có bạn gái rồi mà, em đợi để trả lại ảnh điện thoại thôi chứ ko có ý j đâu mà, mọi người đừng hiểu lầm - Thiên Anh nhủ thầm rồi quay sang Đường Vy - Cả mày nữa. tao đã bảo ko có j mà...

- Thôi ko nói nữa Thiên Em giận rồi kia..haha, thôi anh với con này về trước đây, nóng quá. thằng Khánh Anh nó sắp ra rồi, oái, ko biết thằng này nó làm j bên trong mà mãi chưa ra nhỉ?

- Con nào? mày thích chết à? - Từ Tuyết hăm he

- Thế mày có định về ko? - Nhất Nam ra giọng đàn anh

- Ko

- ờ thế đại ca về trước đây - nói rồi Nhất Nam giơ tay lên chào như kiểu quân đội rồi chạy thẳng

- Oái thằng kia đợi tao - Từ Tuyết chạy theo, nắng nóng và cả căn bệnh của cô khiến toàn thân cô bủn rủn choáng váng. Ko muốn Nhất Nam biết lên Từ Tuyết vẫn chạy theo chân anh như mèo đuổi chuột...1 giọt...2 giọt...và

....

- Anh....- Thiên Anh vẫy tay Khánh Anh

Nghe thấy tiếng Thiên Anh, Khánh Anh hơi ngoái đầu lại nhưng ko nói j

- Điện thoại của anh...chuyện là sáng...- Thiên Anh chưa nói xong thì Khánh Anh cầm lấy điện thoại và đi thẳng làm cô bất giác thấy anh thật bất cần

Thiên Anh nheo mắt. bĩu môi nhìn Khánh Anh..

- Haha. Vui chưa. Thôi mình về nhanh lên, nóng chết rồi - Đường Vy cười lớn

- Ủ - Thiên Anh gật cái rụp

...

Chiều...

2h..

- Thiên Anh...con này vẫn ngủ được à. Đi bơi...đi bơi ko? - Đường Vy đập tung chăn gối của Thiên Anh bay xuống đất và đập cả luôn Thiên Anh xuống giường

- Ôi mẹ Vy.mẹ uống thuốc chưa?, làm j mà đập như siêu nhân thế. tao bảo ko đi bao giờ đâu - Thiên Anh cau có

- Vậy dậy mau lên, tao hẹn cả anh Minh đấy, ảnh đang đứng ngoài chờ kia.

- Hắc hắc....có cả anh Minh nữa thì tao bị cho ra rìa rồi. Thôi tao ở nhà ngủ vậy...huhu - Thiên Anh kiểm có để được ngủ nướng tiếp. thật sự đã vào trong giấc ngủ rồi là ko muốn dậy đâu

- Dậy mau...mau nên ko tao cho mày đi gặp Thiên Lôi đây
- Thiên Lôi ở trên trời gặp sao được?
- Chết đi là gặp được chứ sao?
- Chết là gặp Diêm Vương mà.
- Con lạy mẹ mẹ dậy cho con nhờ, MAU NÊN - Thiên Anh nói từ từ rồi quát lớn

...

- Vy ơi, hình như có chuyện ko hay rồi? - Hải Minh toát mồ hôi lạnh đứng bên ngoài gõ cửa phòng Thiên Anh

Đường Vy nghe thấy vội chạy ra mở cửa

- Sao vậy anh?
- Từ Tuyết gọi cho anh, bảo anh đến nhà cô ấy gấp, giọng nói có j đó mệt mỏi và đau đớn lắm, hình như đang khóc, anh biết Tuyết là người lạnh lùng mạnh mẽ đâu có bao giờ khóc đâu mà lần này...em đi theo anh nhé ! Cả Thiên Anh nữa
- Vâng anh - Đường Vy và Thiên Anh đồng thanh. Cả hai người đều lo lắng ko biết chuyện j xảy ra với Từ Tuyết nữa

Vậy là phải hoãn lại buổi đi bơi

...

Hải Minh lái xe đưa 3 người đến nhà Từ Tuyết

Cẩn biệt thự cao cấp hiện lên trước mắt, vì là khách quen và thân với Từ Tuyết nên Hải Minh vào trong mà ko bị vệ sĩ ngăn lại

Từ Tuyết liên tục gạt nước vào mặt mình, nửa đi thử màu đỏ ấy đang cháy ra mặc kệ sự ngăn cản của chủ nhân.

- Tuyết.em sao vậy? - Hải Minh
- Chị...chị sao rồi - Đường Vy
- Chị Tuyết. Chị hãy dùng đến tủy của em. Em...

Tất cả đều lo lắng. Mỗi Hải Minh là ko hiểu Thiên Anh đang nói j vì Minh chưa biết Từ Tuyết bị ung thư máu

- Ko phù hợp đâu em. Hôm đó kiểm tra rồi mà - Từ Tuyết cất giọng lạnh lùng và đưa ánh mắt long lanh mệt mỏi nhìn Hải Minh như cần sự giúp đỡ
- Anh Minh, em nhờ anh 1 việc được ko??
- Được.

- Em bị ung thư máu. Vừa đi kiểm tra lại thì bác sĩ bảo ko sống được quá 1 tháng nữa nếu ko có tủy phù hợp. Giờ vẫn chưa có tủy phù hợp với em, em sẽ chết...đúng vậy...em ko muốn Nhất Nam phải đau khổ vì cái chết bất ngờ của em...nên em muốn Nam quên em đi, thậm chí là thù hận em cũng được để Nam có thể yêu người khác chứ ko day dứt vì tình cảm của em...anh hiểu em nói j chứ. Em chỉ cần anh đóng 1 vai diễn với em thôi. Chút nữa Nhất Nam sẽ đến đây...

- Tại sao chứ? Ko còn cách nào khác à? Trên đời này đâu thiếu tủy mà em phải...

Từ Tuyết cắt lời Hải Minh

- Nhưng ko có tủy nào hợp với em. Anh hiểu chưa?
- Vy. Chị mượn bạn trai em 10 phút nhé? - Từ Tuyết quay sang Đường Vy cười nhạt. bờ môi cô trắng bệch ko còn sức sống
- Chị....- Đường Vy khóc

Từ Tuyết biết mình ko còn sống được bao lâu nữa rồi....nên cô muốn chấm dứt tất cả vương vấn nơi thế gian này. Và cô muốn người ấy ko phải nhớ về cô nữa nhưng cô nào đâu biết...thù hận sẽ khiến con người ko bao giờ quên được 1 cách nhanh chóng

- nếu anh Minh đóng giả là người tình của chị thì tình cảm giữa anh Nam và anh Minh sẽ ra sao đây? - Thiên Anh buồn bã

- Chỉ anh Minh mới giúp được chị, chị ko muốn người ngoài biết nên chị mới ko nhờ họ. Anh Minh chỉ cần thay đổi giọng 1 chút thôi, vì cửa phòng đóng nên Nam sẽ ko thấy mặt anh Minh, với tính cách của Nam, khi cậu ta nghe thấy những j chị và anh Minh nói thì nhất định Nam sẽ bỏ đi ngay mà ko vào đối diện thẳng mặt chị và anh Minh đâu. - Từ Tuyết giải thích

- Vâng...

- Nhất Nam đến rồi...em với Vy tạm thời vào trong phòng bên cạnh tránh mặt đi, anh Minh vào trong phòng này cùng em...

Rất nhanh chóng...1 màn kịch được biểu diễn...

- Con...

Nhất Nam chạy đến phòng Từ Tuyết và định gõ cửa thì nghe thấy cuộc trò chuyện bên trong, anh chưa kịp nói hết câu thì phải dừng luôn. anh đứng ngoài nghe cuộc trò chuyện ấy 1 cách đau lòng

- Em chia tay với thằng Nam rồi chứ?

- Chia tay lâu rồi, em đâu có yêu cậu ta, chỉ yêu anh thôi...

Gương mặt anh phút chốc đã biến dạng hoàn toàn, từ đỏ chuyển sang tím rồi sang đen, anh định đập cửa xông vào nhưng lại thôi. Nhất Nam cười lạnh rồi bỏ đi

Nhất Nam đang đau. Đau rất nhiều

Nhất Nam đã về quá 1 đoạn đường rồi. Từ Tuyết ngồi bệt xuống đất, ko khóc nhưng tim đang rỉ máu...

Em không sợ đi một mình đến cuối đoạn đường. Em chỉ sợ bị bỏ lại giữa cuộc hành trình. Anh biết không? Nhưng cuộc đời bắt em phải làm thế. Em xin lỗi anh rất nhiều. Anh có thể hạnh phúc hơn khi yêu em - Với dòng suy nghĩ đau đớn., Từ Tuyết ko thể nào ko nhói lòng. Cảm giác của cô bây giờ chỉ cần diễn tả bằng 1 từ : Đau

.....

Một ngày mới với nắng lên...

Bầu trời nhuộm 1 màu xanh buồn bã

Gió vẫn thổi xuyên qua miền kí ức

Phút giây này lòng ngực thấy đau đau

Hôm nay. Nhất Nam ko đến đón Từ Tuyết đi học. Tuy có buồn chán nhưng Từ Tuyết biết mình đã thành công, 1 thành công đau khổ.

Một mình Từ Tuyết tự lái xe trên đường trong 1 tâm trạng tồi tệ nhưng gương mặt cô ko hề biểu lộ cảm xúc j. Lạnh lùng và buông thả.

Ngoài trời rất nóng nhưng sao con tim này ko thể ấm...

Đến trường. Hôm nay lớp 11a1 bất ngờ được nghỉ nên ko nghe thấy giọng của Đường Vy và Thiên Anh ở trường.

- Nhất Nam .sao hôm nay ko đến đón tao - Từ Tuyết vờ ko biết chuyện j. Bên Nhất Nam cô ko hề lạnh lùng buông thả như đối với những người khác, cô vẫn vui vẻ như trẻ con vậy

- Giả tạo - Nhất Nam ko thèm nhìn mặt Từ Tuyết mà buông 1 câu hết sức hàm súc

- Ko hiểu

- Cô là đồ giả tạo.,đều cáng.phản bội, từ bây giờ đừng đi theo tôi nữa. Chia tay đi - Nhất Nam bức tức.,mắt anh tia lên toàn lửa, gân xanh ở mặt và tay nổi hẳn lên rõ rệt.

- Ok. Nếu điều đó làm cậu vui - Từ Tuyết vui vẻ hơn bao giờ hết

Đang sau những vui vẻ...

Là những lặng lẽ nhuộm màu đau thương

- Vẫn còn giả tạo được. cô giỏi hơn tôi nghĩ đó. Thôi tránh ra cho tôi vào lớp

- Nhất Nam đẩy Từ Tuyết rất mạnh khiến cô ngã xuống đất

..

Vào trong lớp. Nhất Nam chuyển chỗ sang ngồi cùng Khánh Anh để mặc Từ Tuyết ngồi đó 1 mình. Nhất Nam đang rất đau...anh đau bao nhiêu anh càng hận Từ Tuyết bấy nhiêu

Từ Tuyết chỉ lặng lẽ nhìn Nhất Nam trong giờ học. Điều kì diệu và cũng là điều đau đớn nhất trong đời người là ở ngay bên cạnh người mình yêu nhưng khoảng cách lại quá xa vời mà ko thể đến cạnh họ được

Giờ đây em phải kìm nén con tim mình để giả vờ quên đi yêu thương mà em biết sẽ chẳng bao giờ tìm thấy thêm lần nữa trong đời. Mong anh hạnh phúc .

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

- Cha...sao giờ anh Khánh Anh vẫn chưa đến. - Yun nhăn nhó nhìn cha của Khánh Anh

Hôm nay là ngày đính hôn của Khánh Anh và Yun. Nhưng Khánh Anh nào đồng ý đâu mà đến chứ. Haizz

- Chắc phải hoãn lại thôi cháu yêu. Thằng Khánh Anh nó ngang ngược lắm. Bác nghĩ để nó tự quyết định chuyện này, cháu cố chờ đi - Khánh Đường - cha Khánh Anh lên tiếng

- Nhưng...- Yun định nói j đó nhưng thôi đành im lặng

Giờ cô mới thấy hối hận vì năm xưa đã bỏ Khánh Anh mà đi

Cứ tưởng anh sẽ suốt đời yêu và nhớ về mình nhưng hoá ra chỉ là ảo tưởng.

Luật đời mà

Hạnh phúc ngọt ngào được trả giá bằng nước mắt đắng cay !

Và chỉ khi hạnh phúc vụt bay, người ta mới cảm thấy chia tay là hối tiếc !

Khánh Anh đang ở bar. Hôm nay anh cúp học

Ko thấy Nhất Nam đi học. Cũng chẳng thấy Từ Tuyết đâu. Cuộc sống thường ngày như bị đảo lộn.

Ngày hôm qua. Hạnh phúc như thế. Ngày hôm nay. Đau buồn hơn thế

Nhất Nam ở trong 1 bar khác bar mà Khánh Anh đang ở đó

Lần đầu tiên. Nhất Nam tìm đến thuốc lá. Một thứ mà anh ghét...rất ghét...

Thế nhưng....

Nhất Nam mệt mỏi bên làn khói trắng

Quán bar này nhạc nhẹ lắm, khác hẳn hoàn toàn với những quán bar thường ngày anh vào cũng 2 người kia

- Này hotboy, sao anh buồn quá vậy? Em ngồi cùng được chứ? - Một người con gái lên tiếng, 1 giọng nói yếu điệu phát ỏi

Nhất Nam ko nói j thay cho lời đồng ý, anh gạt tàn thuốc đi và vút nó rơi tự do trong ko trung. Khói trắng vẫn bay...cay đắng vẫn bao vây nơi anh

Từ Tuyết đau lòng khi thấy Nhất Nam như vậy. Cô ko ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy, cô ko ngờ là Nhất Nam lại cư xử như vậy

Nhưng kia...

Từ Tuyết thấy anh đang cười. Cười rất tươi và ngọt ngào với người con gái trước mặt. Đây là điều cô muốn, cô muốn anh mãi cười như vậy, cô muốn người con gái nào đó...có thể là người con gái kia sẽ cướp lại trái tim anh từ cô nhưng sao....lại đau thế này

Khác người ko khí ở bar và tâm trạng của Nhất Nam

Khánh Anh đang dùng bạo lực để giải quyết 1 số công việc liên quan đến tổ chức Hắc Long.

Cát công đi kiếm bấy lâu nay...từ khi chiếc vòng hình bọ cạp biến mất. Khánh Anh ko ngừng cho người tìm kiếm nhưng mà vẫn chưa có tin tức j. Và hôm nay.. điều làm anh tức giận là có kẻ làm giả chiếc vòng đó và đưa cho anh. Cũng may là anh nhận ra điều khác biệt giữa hai chiếc vòng

Cái thật là có khắc tên thật của anh và cái giả là ko có. Đây là sự sợ ý nhưng cũng là cái kết thúc của người sợ ý đó

- Em xin lỗi anh. Chỉ vì anh cát công kiếm bao lâu nay mà ko thấy nên em mới cho người làm 1 chiếc như vậy để anh vui thôi...- Tên bị ăn đánh năn nỉ đến khóc

Mấy tên cùng đồng phạm cũng van nài tha thiết

Với Khánh Anh...thà mất đi còn hơn là có thứ giả mạo thay thế

Khánh Anh đánh người của mình ngay tại bar khiến những người xung quanh ko khỏi rùng mình e sợ

Cùng lúc đó, Thiên Kỳ và Vương Khang bước đến

- Kevin...có quá đáng vậy ko?, ám sát người ko cẩn thận làm mất chiếc vòng đó nên giờ mới ra thế này đây - Thiên Kỳ nói đều

Khánh Anh ko nhẫn nhịn. Anh ngừng đánh bọn kia và đối tượng của anh bây giờ là Thiên Kỳ

* Bụp*

Cú đấm trời giáng làm Thiên Kỳ lùi về sau vài bước

. Vương Khang nhân cơ hội đó cố tính toán để lấy được chiếc nhẫn bọ cạp ở ngón tay của Khánh Anh. Khánh Anh đã làm mất chiếc vòng cổ bọ cạp rồi nếu Khánh Anh mất nốt chiếc nhẫn đó là anh sẽ mất đi ghế ngồi hiện giờ trong thế giới ngầm của anh

Nhận ra ý đồ của Vương Khang chỉ trong giây lát. Khánh Anh hất hăm người của mình xông vào giải quyết Vương Khang hộ

Lũ đàn em như bị thôi miên bởi cái hất hăm đó và lũ lượt xông vào

.....

- Anh hai...anh đánh nhau hà...??? Anh đánh nhau với ai vậy, sao lại bị thương nhiều thế này - Thiên Anh vừa băng bó vừa quát anh mình, cô quát 1 cách lo lắng

- Anh ngã xe thôi

- Ngã xe mà bị thương như này sao? Anh...anh nói em biết đi...sao dạo này anh hay bị thương thế?

- Anh ko sao? Chiều em rảnh ko? Đi ăn cùng anh

- Vâng...

Thiên Anh lặng lẽ bôi thuốc và băng vết thương lại cho Thiên Kỳ

- Em và tên Vương Khang đó quay lại rồi sao?

Bỗng nhiên Thiên Kỳ nhắc đến cái tên này khiến Thiên Anh giật mình

- Sao cơ ạ...ai bảo anh thế?

Thiên Anh hơi nhúu mày vì câu hỏi của anh Kỳ

- Hấn !

- Em chưa có đồng ý. Em...em quên anh ta từ lâu rồi làm j có chuyện quay lại chứ. tình yêu chỉ đến 1 lần thôi mà anh

- Hấn vậy chứ !

- Vâng...

Nhắc đến Vương Khang mới nhớ. Từ hôm đó đến giờ Thiên Anh chưa hề gặp lại Vương Khang. Vương Khang nói cho Thiên Anh thời gian trả lời câu hỏi đó và đến giờ Thiên Anh cũng có câu trả lời cho chính mình và cho Vương Khang : cô sẽ ko quay lại...vì...trái tim cô đang hướng về 1 người khác....1 người mà cô nghĩ là vô tâm..lạnh lùng...buông thả...bất cần....

Chiều...Thiên Anh đi ăn cùng Thiên Kỳ...

- Em ở đây đợi anh, giữ hộ anh...anh quên ko để nó ở nhà - Thiên Kỳ lên tiếng và đưa cho Thiên Anh chiếc vòng bọ cạp rồi phóng ô tô đi

Thiên Anh gật đầu rồi đi lên via hè chờ anh

Sao lại xuất hiện ngay lúc này chứ???

Thiên Anh vừa nghĩ xong thì tiếng con gái phát ra

- Chị dâu tương lai đấy à? Chị làm j ở đây vậy? - Đó là giọng Hữu Tuệ, giọng nói khinh khỉnh, chắc Hữu Tuệ đã biết Vương Khag đang có ý định quay lại giả vờ với Thiên Anh nên nhỏ nói đùa như vậy

- Ăn nói cho hân hoi đi - Thiên Anh định đi ra chỗ khác thì Hữu Tuệ giựt tay Thiên Anh lại và lấy được cái vòng bọ cạp mà Thiên Anh đang giữ

- Cái vòng này đẹp thật, mượn chơi lúc nhé !

- Trả đây - Thiên Anh đưa tay cướp lại nhưng ko được

Hữu Tuệ chả hứng thú j với loại vòng to hồ pảo thế này, nhỏ chỉ hứng thú với kiểu vòng nhỏ dành cho con gái thôi nên nhỏ muốn ghi điểm nữa trong mắt Thiên Anh bằng cách ném chiếc vòng đó xuống đất rồi ào là bước đi

Thiên Anh vội nhặt lấy chiếc vòng nhưng đã có bàn tay khác nhanh hơn cô

Ngẩng mặt lên thì Thiên Anh giật mình vì gương mặt lạnh lùng của Khánh Anh đang gần sát mặt cô

Khánh Anh cầm lấy chiếc vòng và đứng lên....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

- Em lấy nó ở đâu? - Khánh Anh chỉ vào cái vòng rồi hỏi Thiên Anh

- Dạ...của anh hai em, anh cho em xin lại - Thiên Anh chìa tay ra

Ko dễ dàng gì Khánh Anh mới tìm lại được chiếc vòng này. Ko đời nào anh lại để mất lần nữa

- Anh hai em là ai? Tôi gặp mặt được chứ?

- Anh em tên Thiên Kỳ, vâng em sẽ nói lại với anh đi gặp mặt anh, và giờ cho em xin lại cái vòng đó được ko ạ?

- 2h chiều mai, quán cafe Keren. Ok - Khánh Anh nói xong rồi đi luôn

- Anh...trả em cái vòng, mất nó anh hai em mắng chết em đấy - Thiên Anh cuống quýt khi thấy Khánh Anh đang đi

- Sợ j chứ ? - Khánh Anh nói rồi phóng xe nhanh , để lại làn khói mịt mờ sau lưng và nỗi lòng nặng trĩu của Thiên Anh

- Anh... - Thiên Anh bậm môi bực tức, hiện giờ cô đang rất lo lắng. Chút nữa anh Thiên Kỳ đến phải giải thích ra sao đây???

Vừa dứt khỏi suy nghĩ. Xe của Thiên Kỳ đã thắng và dừng lại trước mặt Thiên Anh

- Lên xe đi

Thiên Kỳ gật đầu và mở cửa xe, cô ko dám nhìn thẳng vào mặt anh nữa

- Vòng của anh đâu - Thiên Kỳ hỏi

- Có...có....có người lấy rồi - Thiên Anh ngập ngừng

- CÁI GÌ? ai lấy chứ. Em giữ thế hả? - Thiên Kỳ dừng xe lại và quát lên

- Em...em xin lỗi mà, anh ta hẹn anh chiều mai 2h gặp ở quán cafe keren j đó?

- Em biết hẳn chứ?

- Ảnh tên Khánh Anh. học cùng trường em

- Thật là phiền phức quá đi mà - Thiên Kỳ đập mạnh tay vào vô lăng, anh đang rất tức, Thiên Kỳ nhìn thẳng vào mặt Thiên Anh với ánh mắt toàn lửa khiến Thiên Anh như bị thiêu đốt hoàn toàn

.....

- Mày đi du học thật sao? - Khánh Anh lạnh lùng nhâm nhi ly rượu trên tay

Nhất Nam bên cạnh trả lời 1 cách cương quyết

- Tất nhiên vậy?

- Từ Tuyệt thì sao?...tao nghĩ....

- Ko cần nói nữa đâu. Đi học thôi - Nhất Nam uống cạn ly rượu rồi đi ra xe trước

Đến trường

Nhất Nam đứng mặt Từ Tuyệt ở bãi đỗ xe cùng Thiên Anh với Đường Vy

- Thiên Em với Đường Vy sao lại đi cùng kẻ phản bội thế này, ko chừng có 1 ngày hai em cũng bị như anh đấy...haizz..thật là giả tạo hết chỗ nói mà - Nhất Nam giễu cợt

- Anh Nam....sao anh nói chị Tuyệt vậy chứ...chẳng qua chị ấy...- Thiên Anh chưa nói xong thì bị Từ Tuyệt ngăn lại

- Thiên Anh...

- Chị...

- Sao hả, anh nói đúng chứ, hạng người như cô ta giờ kể ra nhiều nhỉ, ko khéo...à mà thôi...ko phí lời nữa. Chào 2 em,anh vào lớp trước nhé!

Từ Tuyệt cố nuốt nước mắt vào lòng, Nhất Nam đi rồi. Chỉ còn lại cô buồn bã cô đơn. Nhìn theo bước chân anh đi. Lòng cô quặn thắt

Từ phía sau, có 1 cánh tay đặt lên vai Từ Tuyệt và cất giọng lạnh lùng

- Chuyện là sao?

Thiên Anh nghe thấy chất giọng đáng ghét đó liền quay ra, bắt gặp gương mặt của Khánh Anh đang nhìn Từ Tuyệt, Thiên Anh vẫn đang bức vì chuyện cái vòng, mắt cô bị anh Thiên Kỳ mắng, cô kéo tay Đường Vy vào lớp luôn ko quên tặng cho anh cái lườm cháy da thịt

Khánh Anh nhìn theo Thiên Anh rồi hơi nhếch mép cười, cũng may có cô thì anh mới tìm lại được chiếc vòng đó

- Thiên Anh, thái độ j đây? - Khánh Anh nói làm chân Thiên Anh khựng lại 1 bước rồi bỏ qua lời nói của anh, cô bước tiếp vào trong

Khánh Anh tiếp tục vào chủ đề hỏi Từ Tuyệt, Từ Tuyệt vẫn giấu căn bệnh ko cho Khánh Anh biết nhưng cô lại đâu biết rằng Khánh Anh đã biết tất cả, chỉ còn chuyện cô với Nhất Nam ra sao anh chưa được biết thôi

- Chuyện là sao? - Khánh Anh nhắc lại câu hỏi lần thứ 2.

- Chuyện j đã - Từ Tuyệt nhăn nhó

- Mày với Nam

- Ko có chuyện j đâu. thôi vào lớp đi, muộn rồi - Từ Tuyệt cố né tránh câu hỏi của Khánh Anh, cô định bước vào thì bị tay Khánh Anh kéo người lại

- NÓI - Khánh Anh quát, đây là lần đầu tiên Khánh Anh nói nặng với Từ Tuyệt như thế này, Từ Tuyệt cảm thấy rùng mình

- Chấm dứt rồi, đường ai nấy đi - Từ Tuyệt mạnh mẽ nói như đã ko còn yêu thật sự nhưng trong tim cô đang nhói lên từng cơn

- Lý do?

- Tao yêu người khác rồi, người đó xứng đáng hơn cậu ta, được chứ? - Từ Tuyệt nói xong rồi đi thẳng vào trong, đi qua bóng của Khánh Anh 1 cách lạnh lùng vô tâm

- Còn chuyện ở bang tính sao? - Khánh Anh gọi theo

- Tao nhường tất cả cho cậu ta, tao rút - Từ Tuyết khựng chân lại nhưng ko quay đầu lại

- Mấy ngày nữa cậu ta đi du học rồi, ai quản bang Thiên Long nếu mày rút?

Câu nói ấy như 1 tảng đá nặng đè lên người Từ Tuyết, cô như ko thể đứng vững nữa, con người cô, con tim cô. lý trí cô ép cô quay lưng lại

- Du học...

- Mày chưa biết sao?

- Thì kệ cậu ta chứ, cậu ta đi chết cũng ko ai quan tâm nữa đâu, thôi tao vào lớp trước đây

Nói 1 cách vô tâm vô tình để nén nỗi lòng lại xong cô bước vào lớp với vẻ mặt lạnh lùng vốn có của cô, làm ngơ với tất cả những thứ xung quanh.

Từ Tuyết lướt qua mặt Nhất Nam

Người im lặng

Kẻ làm ngơ

...

Tan học

- Thiên Anh

Có tiếng gọi, Thiên Anh quay đầu lại, phía sau cô là 1 người cô ko muốn gặp 1 tạo nào, người mà từng yêu cô, người từng làm cô ngã gục

Nhưng...

Gió cũng phải đổi chiều, lên cô cũng phải thay đổi nhiều, cô đã yêu 1 người khác..

- Vương...Khang...anh

- Em nhớ chứ, hôm nay em phải cho anh 1 câu trả lời, hy vọng em ko làm anh thất vọng

- Anh à...em yêu....

Thiên Anh mới nói đến đây thì Khánh Anh xuất hiện

- Muốn yêu đương thì ra chỗ khác !

Câu nói rất ư là hàm súc của anh làm Vương Khang đặc ý còn Thiên Anh thì suýt chút nữa ngã ngửa vì anh đã hiểu lầm cô rồi

Ý cô định nói là....em yêu...người...khác...rồi....

Đặc ý chưa được bao lâu, Vương Khang để ý lên cổ Khánh Anh thấy chiếc vòng bọ cạp đó, Vương Khang bất giác lo lắng.

Chỉ cần lấy được chiếc nhẫn thôi, vụ này giao cho Thiên Anh tiếp cận là quá dễ dàng thôi nhưng giờ hấn lại lấy được vòng đó, Thiên Kỳ anh đúng là... - Dòng suy nghĩ của Vương Khang

- Chuyện này để sau nói em nhé, giờ anh đi có chút việc - Vương Khang vỗ vai Thiên Anh rồi đặt lên má cô 1 nụ hôn bất ngờ, Thiên Anh ko kịp phản ứng. Tất cả đã bị đôi mắt của Khánh Anh nhìn thấy hết, lòng cô bỗng bồn chồn sao ấy, khi nhìn Khánh Anh, cô bất giác sợ hãi

Thoáng chốc. Vương Khang đã có mặt tại nhà Thiên Kỳ

- Thiên Kỳ, anh giữ chiếc vòng đó kiểu j mà thằng Kevin lấy được thế? - Vương Khang quát lên

- Sao...thằng Kevin lấy được hả? Ai nói mày thế?

- Vừa rồi em đến trường gặp Thiên Anh, thấy hấn đeo chiếc vòng đó ở cổ

- Sao có thể vậy được, chiều nay tao đi gặp người nào đó tên Khánh Anh, hấn là người lấy chiếc vòng đó từ tay Thiên Anh

- J chứ? Khánh Anh? Khánh Anh chẳng phải là tên thật của thằng Kevin sao?

- Kevin....- Thiên Kỳ ngạc nhiên đến quát lên

- Đúng vậy. Đạo này Thiên Anh rất thân với hắn ta., có thể nhờ Thiên Anh bí mật lấy lại chiếc vòng đó và cả chiếc nhẫn nữa - Vương Khang tính mưu

- Sao Thiên Anh lại thân với hắn?

- Chiều nay anh đừng đi gặp hắn. Đừng để hắn biết anh là anh trai của Thiên Anh, còn vụ này cứ để em lo - Vương Khang ko trả lời câu hỏi kia mà nói sang việc khác. Thiên Kỳ cũng gật gù nghe theo., vì anh cũng rất căm thù Khánh Anh, nếu Khánh Anh ko còn là j của thế giới ngầm nữa thì việc tiêu diệt Khánh Anh rất dễ dàng

...

Chiều 1h30'

Khánh Anh chuẩn bị xong hết thấy để đến quán cafe Keren thì tiếng chuông điện thoại của anh reo lên

Là số của Thiên Anh

- Em xin lỗi anh, anh trai em ko đến gặp anh được, thôi nha - Thiên Anh ko đợi Khánh Anh trả lời mà cúp máy luôn, cô sợ cái âm khí lớn như ở dưới âm phủ và cái lạnh tanh như ở bắc cực làm cô ngất ngay tại chỗ.

Khánh Anh có phần bức tức, anh ném mạnh điện thoại xuống giường và nằm xuống đó.

Anh lại nghĩ đến chuyện của Nhất Nam và Từ Tuyết

Chút nữa đến bar cũ gặp tao

Cùng 1 dòng tin nhắn. Anh gửi cho cả hai người đó là Từ Tuyết và Nhất Nam

..

Khánh Anh thay bộ đồ khác , trông anh sành điệu và vip hơn nãy rất nhiều. Bộ đồ đen toát lên mùi bá đạo làm rung mình bao con mắt xung quanh

Anh có mặt ở bar ngay sau đó 5 phút

Một lúc sau. Từ Tuyết và Nhất Nam cùng có mặt

Cả hai người cùng tiến đến bàn Khánh Anh, ko thèm nhìn mặt nhau nhưng có điều lạ là,....khi gần dừng chân tại bàn mà Khánh Anh đang ngồi thì cả hai mới chột nhận ra...

- Cô đến đây làm j? - Nhất Nam nói như xua đuổi

- Là tao gọi cả hai chúng mày đến, ngồi đi - Khánh Anh lên tiếng

- Sao mày...- Đồng thanh

- Tao về đây - Từ Tuyết ko ngồi xuống mà định về

- Lượn đi cho nước nó trong - Nhất Nam bức mình nói, ko ngờ Nhất Nam lại ghét dai như này

Từ Tuyết định quay lại vì Nhất Nam đã đi quá đà rồi., cô đang rất nhẫn nhịn mặc dù chính cô đã gây ra chuyện như ngày nhưng...có chất dịch lỏng đang tuôn xuống khiến cô ko dám quay đầu lại.

Cô đi thẳng mặc kệ tiếng gọi của Khánh Anh phía sau.

- Mày muốn tao khó xử à mà gọi cô ta đến đây, tao quyết định rồi mai tao đi du học luôn, lễ đính hôn của Đường Vy với Hải Minh chắc tao ko dự được. Gửi lời xin lỗi của tao đến họ, Ok, giờ hết chuyện rồi tao về chuẩn bị đồ đây....

Ngày hôm sau..

Nhất Nam nói thì sẽ làm., anh đã từ biệt tất cả mọi người chỉ riêng Từ Tuyết là ko. Anh đã lên máy bay và đi..

Mặc dù, Nhất Nam còn yêu Từ Tuyết rất nhiều.,những lời anh nói ra để giễu cợt Từ Tuyết đều là những lời nói làm con tim anh như vỡ tan. Anh yêu cô nhưng thôi thì để cô chọn 1 người tốt hơn.

Tạm biệt nhé, người tôi yêu

Nhất Nam ra đi để cố quên đi hình bóng của Từ Tuyết. 1 hình bóng đã in sâu trong lòng

Biết tin Nhất Nam đã lên máy bay. Từ Tuyết giật mình hoảng sợ. Có lẽ nào...cô đã mãi mãi mất anh rồi sao????

Cả ngày hôm nay,. trời tuôn mưa như nước mắt trong lòng Từ Tuyết

Cô ko ăn ko uống ko đi học. Chỉ ở nhà ngắm lại những tấm hình của Nhất Nam. Cô muốn gửi ngàn lời xin lỗi và ngàn lời yêu đến Nhất Nam. Mong anh mãi hạnh phúc...mãi mãi...

- Chị Tuyết...- Đường Vy và Thiên Anh đến bên Từ Tuyết. Hôm nay trời mưa to quá. Từ Tuyết nghỉ học nên hai người này cũng nghỉ nốt. Biết tin này chắc Từ Tuyết đau lòng lắm lên hai người đã quyết định đến đây..đến thăm Từ Tuyết

Từ Tuyết mới kịp nhìn rõ mặt Đường Vy. vừa quay sang nhìn Thiên Anh thì Từ Tuyết đã hoa mắt và ngã gục xuống sàn...

- Mau gọi cấp cứu đi. - Thiên Anh hét hoảng.

Máu cam càng chảy nhiều hơn...ko xong rồi

...

Từ Tuyết được đưa đến bệnh viện. Chị đang trong phòng cấp cứu.

Bác sĩ và y tá như chạy đua với thời gian. Ai cũng mang trong mình 1 nỗi lo lắng

Một lát sau. Khánh Anh cũng có mặt. Cả Hải Minh và Thiên Anh (Yun) cũng đến.

- Tuyết sao rồi...- Hải Minh hét hoảng hỏi Đường Vy

- Anh Minh...anh bình tĩnh. Chắc chị ấy ko sao đâu? - Yun chạy đến trấn an Hải Minh khi anh đang mất bình tĩnh.

Bấy giờ. Đường Vy với Thiên Anh mới nhận ra sự có mặt của Yun. Yun đi theo Khánh Anh...

Chắc đây là người yêu của Khánh Anh rồi - Dòng suy nghĩ của Thiên Anh và Đường Vy hệt nhau...

Khánh Anh ko nói j nhưng trong lòng anh như có lửa đốt, phải...anh rất lo lắng cho Từ Tuyết. Còn Nhất Nam..

Nhất Nam đang ở bên Mĩ. Khánh Anh và Hải Minh ko thể nào liên lạc được với Nhất Nam. Cứ như Nhất Nam ko còn tồn tại trên trái đất này vậy. Yahoo off nick, Đt thay số..Zalo..Ola...Fb cũng ko lên...

Giờ thì Khánh Anh mới nhận ra. Chính vì căn bệnh mà Từ Tuyết làm như thế với Nhất Nam...

- Bệnh nhân đang trong tình trạng nguy cấp. Phải ghép tủy ngay nhưng bệnh viện lại ko tìm thấy tủy hợp với bệnh nhân...e là... - Bác sĩ thờ dài

- Dừng tủy của cháu đi...dừng của cháu - Thiên Anh / Đường Vy cùng lên tiếng

- Hai cô bé này...lần trước đã kiểm tra là ko hợp, nếu ghép thì nguy hiểm cả đôi bên. ko khéo... - Bác sĩ nói đến đây thì ko nói nữa. Càng làm ko khí trở lên căng thẳng...

- Bác sĩ...vào xem bệnh nhân sao...ko ổn rồi - Một cô y tá hấp tấp chạy ra nói với vị bác sĩ đó.

Gương mặt ai cũng trở lên biến sắc...

Đừng mà...đừng bắt chị ấy đi. ông trời ơi...con xin ông đấy - Thiên Anh thảm cầu nguyện

Sẽ ko sao đâu mà...chị phải vượt qua - Đường Vy bật khóc. Cánh tay rắn chắc của Hải Minh ôm Đường Vy vào lòng...

Khánh Anh ko thêm để ý xung quanh. Anh chỉ nhìn về phía cánh cửa trắng. Nơi sự sống và cái chết cách nhau ko xa...

...

...

Từ Tuyết được đưa ra ngoài, cô vẫn phải thở bằng máy..mặt mũi cô trắng bệch hết sức sống

- Nếu ngày mai bệnh nhân ko tỉnh lại được hoặc ko được ghép tủy kịp thời thì người nhà hãy chuẩn bị tinh thần trước - Bác sĩ cúi gập người rồi cầm hồ sơ bệnh án đi trước

- Ko...ko thể nào...chắc chắn chị ấy sẽ tỉnh lại...- Thiên Anh sợ hãi bỏ đi, Đường Vy khóc to và cũng chạy theo Thiên Anh

- Anh...hai người họ là ai vậy? - Yun lên tiếng hỏi Khánh Anh. Nhưng anh ko trả lời. Chỉ lặng lẽ đi....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tối....

Con mưa trút xuống mang theo những nỗi buồn khác nhau. Hẳn là trong ai cũng đang rất lo lắng cho Tử Tuyết

Ở bên Mĩ, hình như Nhất Nam cũng đang có 1 tâm trạng ko ổn tẹo nào nếu ko nói là tột độ hết mức có thể. Anh vẫn điên cuồng trong những bản nhạc sôi động trong quán bar bên đó, nhảy...và nhảy....anh sẽ quên hết...

Nhất Nam có nhà riêng bên đó, 1 căn biệt thự xa hoa nhưng lạnh lẽo.

Bên Mĩ ko mưa, thời tiết khác hẳn với Việt Nam

...

Ly cafe đã cạn , bỗng nhiên rơi xuống đất....

- Ko xong rồi, sao mình cảm thấy bất an thế này. Phải đến viện xem sao mới được - Thiên Anh là người đánh rơi ly cafe ấy. Bỗng nhiên cô có cảm giác cháng lạnh, ánh mắt cô bỗng đỏ hoe và ngấn lệ, cô gọi cho Đường Vy

- Vy ơi, đến viện đi, tao có cảm giác lạ lắm..

- Mày cũng vậy à, tao cũng có cảm giác cháng lạnh, tao đang trên đường đến nhà mày đây..mày ra cổng trước đi

- Ừ nhanh lên đó

Con đường mưa rả rích, mọi người chìm đắm hết trong giấc ngủ,. hai cô gái vẫn đang đi trên đường, những cảm xúc khó tả đan xen nhau

Bệnh viện trước mặt rồi nhưng họ lại sợ...sợ mùi thuốc sát trùng..sợ mùi đau khổ

Đã quá nửa đêm rồi, bệnh viện cũng đã đóng cửa, Thiên Anh và Đường Vy ko nghĩ ra, bệnh viện cũng phải có giờ giấc, ko như những ngôi nhà bình thường thích đóng cửa mở cửa lúc nào cũng được..

Tất cả chìm trong màu đen và màn mưa lạnh tanh. Chỉ còn ánh điện đường và trong khu cư trú ngoại của bệnh viện sáng lên..

Họ đâu biết, chính căn phòng của Tử Tuyết nằm cũng đang sáng rực 1 màu trắng lạnh lẽo...

...

Tối hôm nay, biết tin con gái mình đang đấu tranh giữa sự sống và cái chết, cha của Tử Tuyết đã bỏ bê công việc bên Mĩ lại và trở về Việt Nam đưa con đi, sang Mĩ, có thể Tử Tuyết sẽ được cứu sống

Trước lúc đi, Tử Tuyết có tính lại 1 lần, lời cuối cùng trước khi cô lên máy bay cùng cha là nói với bác sĩ. yêu cầu ông ko được cho họ (Khánh Anh, Hải Minh, Đường Vy, Thiên Anh) biết về chuyến ra đi thầm lặng này của cô. Cô ko muốn họ mãi hy vọng là cô có thể sống và trở về bên họ để rồi họ lại tuyệt vọng...và có lẽ...nếu cô có được cứu sống thì cô cũng muốn sang Mĩ để quên đi nỗi buồn suốt mấy ngày qua tại Việt Nam, Việt Nam - nơi những kỉ niệm đẹp đẽ nhất giữa cô và Nhất Nam. giữa cô và Khánh Anh...và cả hai người kia nữa...chắc cô sẽ in sâu trong lòng nhưng...tình yêu giữa cô và Nhất Nam...có lẽ phải quên đi..

Nói xong. Tử Tuyết ngắt đi thật nhanh như chưa hề tỉnh lại. Đi kề bên cô ko thể thiếu 1 đoàn bác sĩ giỏi cấp quốc tế

Một chiếc máy bay tư nhân vút cao trong màn mưa. Tạm biệt. Tử Tuyết đã để lại tất cả nơi đây, những niềm vui, nỗi buồn,. sự quan tâm chia sẻ...cô đã ra đi...!!!!

Màn mưa dày đặc như nước mắt của Tử Tuyết, cô đã ko tạm biệt được mọi người mà đã lặng lẽ ra đi.

Ngày mai. Chắc sẽ là ngày đau thương của những con người ở lại..

- Tôi này rồi mà còn nghe tiếng máy bay nhỉ? - Thiên Anh ngậy thơ cổ nhìn qua ô cửa kính thăm nước mưa

- Giờ về, sáng mai đến viện sớm vậy? Chứ còn cách nào để vào trong đây - Đường Vy lái xe phóng nhanh trong màn mưa

....

Nắng lên sớm thật

Bình minh thật đẹp và yên bình.

Nếu nói hoàng hôn đại diện cho 1 tình yêu vô bờ bến thì bình minh sẽ là tượng trưng cho 1 tình yêu đẹp

Bệnh viện...

- Chắc hôm nay chị Tuyết sẽ tỉnh lại thôi, tao có đem theo cháo để chị ăn bồi bổ rồi nè - Thiên Anh cười và nói với Đường Vy nhưng trong lòng thật sự rất đang lo lắng

Hải Minh, Khánh Anh đi phía sau, Hải Minh ầm ập có thể nói là hơn cả Nhất Nam thế mà đi gần Khánh Anh, sự ầm ập của anh giảm đi 1 nửa.

Phòng bệnh của Từ Tuyết trước mặt. Cánh cửa đóng chặt ko có dấu hiệu j là có người bên trong

Thiên Anh là người chạy nhanh nhất mở cửa

- Chị...chị Tuyết...chị ấy ko có trong phòng, chị ấy đi đâu rồi - Nỗi lo lắng trong Thiên Anh tăng lên

- Từ Tuyết đi đâu rồi - Hải Minh hốt hoảng ko kém

- Có khi nào chị ấy tỉnh và đi vệ sinh chẳng hạn - Đường Vy hy vọng đó là sự thật

Khánh Anh ko để ý đến lời Thiên Anh và Đường Vy đang nói với nhau. Anh gọi cho bác sĩ riêng khám cho Từ Tuyết đến

Dù Khánh Anh nói nhỏ thế nào nhưng lời nói của anh cứ như 1 mệnh lệnh to tát, chỉ trong 10s là bác sĩ đã có mặt

Cái mặt hình sự thêm chút ái ngại ủ rũ của bác sĩ làm tăng con nguy lên gấp trăm vạn lần

- Bác sĩ, bệnh nhân phòng này đâu rồi - Hải Minh

- Tôi hôm qua bệnh nhân đã đi....

Bác sĩ chưa nói xong thì có hai vật thể nặng đổ rầm xuống. Đó là Thiên Anh và Đường Vy, hai cô đều ngất lịm đi trong nước mắt hoen mi

Hải Minh đỡ Đường Vy và Khánh Anh đỡ Thiên Anh

Lúc này,. Hải Minh cũng ko đứng vững được nữa. Anh bế Đường Vy trên tay và chạy. Những bước chân tưởng chừng như sắp đổ sụp

Khánh Anh, Anh vẫn giữ được vẻ mặt lạnh nhất có thể thế nhưng trong tim anh đang còn cào biết mấy, anh vẫn ko tin đó là sự thật, bác sĩ chưa nói dứt câu mà, bế Thiên Anh trên tay, anh cảm nhận được hơi thở gấp rút và nhịp tim đập mạnh của cô. Bỗng, anh cảm thấy đau đốn...

Bác sĩ khám cho Thiên Anh và Đường Vy xong, 1 lúc sau cả hai cũng tỉnh lại, tim Thiên Anh vẫn đập rất mạnh, cô cảm nhận được sự đau đốn trong lòng mình và tất cả mọi người trước cái ra đi ko báo trước của Từ Tuyết

Khánh Anh vẫn ko hề tin vào chuyện này. Anh gắng hỏi bác sĩ bằng được...

Anh muốn \ sống phải thấy người - chết phải thấy xác \

- Tôi hỏi nốt 1 câu, nếu bạn tôi chết rồi. thì thi thể cô ấy đâu? - Khánh Anh lạnh lùng nhìn bác sĩ như muốn ăn tươi nuốt sống

- Cậu cứ bình tĩnh lại đã, người nhà của bệnh nhân đã đem thi thể bệnh nhân đi từ tối hôm qua và họ yêu cầu mấy người đây ko được tìm Từ Tuyết nữa. Chắc họ có nỗi khổ tâm của họ. Cậu thông cảm cho họ và cho tôi nữa

- Đi đi - Khánh Anh phẩy tay, anh ngồi xuống ghế, cạnh Thiên Anh

Bao anh ko được tìm nữa sao? Thật là hoang đường, anh sẽ tìm bằng được Từ Tuyết dù cô đã hoá thành tro, anh cũng phải tận mắt được thấy.

Và anh...anh ko tin cô chết. Anh ko tin....

- Thiên Anh, đi bar với anh - Khánh Anh ko đợi câu trả lời của Thiên Anh. Anh nắm lấy bàn tay ướt mồ hôi và nước mắt của cô dắt đi

Thiên Anh chỉ muốn ngồi đây chứ ko hề muốn đi đâu bây giờ cả. Gương mặt cô xanh xao ko tả nổi, cô gạt tay anh ra, muốn chạy đi nhưng ko thể, bàn tay anh nắm quá chặt...

Đường Vy được Hải Minh đưa về tận nhà

- Có lẽ. Buổi đính hôn của chúng ta hoãn lại đi anh, anh Nam đi rồi. Giờ đến chị Tuyết thì cũng...

- Ừ em. Em vào nhà đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. mai anh đến đón đi học - Hải Minh nói giọng buồn bã nhất khi anh trở về Việt Nam, anh chào cô bằng nụ hôn nhẹ lên trán

- Chào anh ! - Đường Vy mỉm cười, hạnh phúc của cô là Hải Minh, anh chính là cả thế giới của cô nhưng Từ Tuyết, chị ấy cũng là thế giới của cô...mất chị...cô như mất đi 1 phần quan trọng nào đó trong thế giới nhỏ bé ấy.

Thiên Anh được Khánh Anh đưa đến bar

Chắc anh sẽ lấy bạo lực ra để giải toả nỗi buồn này mất, khi vừa vào trong bar, có những con người và lời nói đã khiến anh chường tai gai mắt rồi.

- Kevin có bồ mới sao. Giờ tao mới biết này. Chuyện này lạ à nha

- Mày ngu lắm. Mấy hôm trước anh ta chẳng đi cùng nhỏ này vào đây

- Đạo này tổ chức Hắc Long im nỉ, chả thấy hoạt động j cả, cả Thiên Long nữa. Thế này sớm muộn Mãnh Long của Vương Khang lên đứng đầu cho coi, haizz.

- Nghe nói Kevin tìm lại được chiếc vòng cổ đó rồi đấy. Mãnh Long muốn lên đứng đầu phải lấy được chiếc vòng đó với cái nhẫn j đó cơ mà. Kevin đòi nào để Vương Khang lấy được

...bla..bla...

Tiếng xì xầm to nhỏ, Thiên Anh đang buồn, và lại tiếng nhạc cũng ko cho phép cô nghe thấy nhưng Khánh Anh thì khác

Từ lúc sinh ra đến bây giờ, anh đã luyện cho mình 1 đôi mắt tinh anh và 1 đôi tai rất thính. Tất cả những lời nói dù được che đậy kín như vậy, dù dùng tay che mồm nhưng anh vẫn đoán ra...họ đang đề cập đến vấn đề j...

Anh thật sự đang rất ko vui. Cộng thêm cả chuyện này nữa... Ôi ko....

- Những ai vừa nói...đứng hết ra đây - Khánh Anh dùng động tác chỉ tay, máu lạnh trong anh bắt đầu trỗi dậy....và giờ...tất cả...đừng mong anh tha thứ cho dù chỉ là 1 câu

Ở 1 góc khác

- Kevin đi chung cùng em gái anh kìa? Nhìn cho kĩ đi ko bảo em vớ vẩn. em nói đâu có sai. Kevin đang cặp với Thiên Anh đấy - Vương Khang chỉ tay về phía Thiên Anh và Khánh Anh, Thiên Kỳ nhìn theo hướng Vương Khang chỉ. Anh hơi sốc nhưng cũng giữ được bình tĩnh. Thiên Kỳ ko muốn Thiên Anh là bạn gái của Khánh Anh,. Ko đời nào anh lại cho em gái yêu quý của mình đi yêu kẻ thù của mình. Và tất nhiên. Bằng mọi giá anh sẽ bắt Thiên Anh phải chấm dứt hết với Khánh Anh..

- Lệ Băng...em gọi lắm - Thiên Kỳ đập mạnh tay xuống bàn rồi quay sang Vương Khang - Nó là Lệ Băng, đừng gọi nó là Thiên Anh trước mặt tao, nó ko thể làm bạn gái kẻ thù của tao được. - Nói xong, Thiên Kỳ định đi ra chỗ Thiên Anh nhưng Vương Khang cản lại

- Nếu anh muốn trả thù hán. Nếu anh muốn hán phải quỳ gối xin anh tha thứ. Anh hãy nghe theo em. Thiên Anh....à ko..Lệ Băng của anh sẽ làm được điều đó thay anh...

- Nhưng..

- Anh cứ nghe theo em, chắc chắn, Lệ Băng ko còn yêu em nữa nên em ko thể nào lợi dụng được cô ấy, chỉ có anh là anh trai mà Lệ Băng quý nhất. Anh biết mình phải làm j chứ?

Mặc dù Thiên Kỳ rất muốn trả thù cho gương mặt của mình nhưng anh ko muốn lấy Thiên Anh ra để đạt được mục đích riêng của anh. Thà anh mãi mãi ko trả thù được còn hơn...và...anh đang lo lắng 1 ngày nào đó. Thiên Anh phát hiện ra người anh trai yêu quý của cô lại là 1 tay chơi trong giang hồ. Là 1 đại ca của băng đảng có tiếng trong giang hồ ko biết Thiên Anh sẽ sock đến cỡ nào

Là anh trai của Thiên Anh. Thiên Kỳ biết Thiên Anh thích j và ghét j. Anh biết rõ Thiên Anh rất ghét côn đồ và đặc biệt là giao lưu với họ nhưng anh đâu biết, từ khi Thiên Anh quen ATN thì cô đã dần quen với cuộc sống ồn ào, cái vĩa và chém giết hơn. Nên có lẽ. Thiên Anh biết được Thiên Kỳ là....thì cô sẽ ko sock mạnh giống như Thiên Kỳ đang nghĩ

...

Những âm thanh bạo lực bắt đầu vang lên, Khánh Anh tự tay đấu với hơn 30 tên to nhỏ khác nhau trong bar. Anh yêu cầu Thiên Anh ra chỗ khác tránh

bị va chạm và anh cũng cảm thấy ngu xuẩn khi đưa Thiên Anh đến bar vào giờ này

Hầu hết những người đang đầu với anh đều biết võ và là người của Mãnh Long, trong tay thì toàn dao với mã tấu còn anh thì tay ko

Chưa bao giờ anh xuống sức như bây giờ. 1 dòng máu chảy xẹt qua lưng anh. 1 con dao đâm xoẹt qua người anh. Thiên Anh đứng 1 góc., cô chứng kiến hết tất cả mọi việc đang diễn ra, nhìn anh bị đánh dã man, những cánh tay của anh đã chảy máu loang nỗ khắp da thịt và chiếc áo sơ mi hàng hiệu nhưng anh ko kêu đau 1 tẹo nào, Thường thì kể cả 50 người biết võ và hung hăng hơn 30 người kia anh cũng xử lý đẹp hết nhưng hôm nay...thật sự mà nói...anh ko còn đủ sức để đánh hết lũ này

Lần lượt côn, pho mã tấu bay loạn choạng trên ko trung, Thiên Anh thấy anh đau. cô cũng đau biết nhường nào, trong tim cô giờ đang muốn võ vụn ra vì thấy khuôn mặt đầy máu tươi của anh

Thiên Anh định lao ra, cô muốn thay anh đau đớn, cô chợt nhận ra mình đã yêu anh....yêu rất nhiều

- Dừng hết lại - Một giọng nói uy quyền của 1 chàng trai đeo mặt nạ vang lên, tất cả mã tấu...rơi lần lượt xuống đất, tất cả dừng lại theo đúng lệnh và ko đánh Khánh Anh nữa. Thiên Anh đang ôm lấy Khánh Anh. cô sợ anh bị sao...cô đang rất lo lắng

Người ra lệnh vừa rồi là Thiên Kỳ. Vì Thiên Kỳ thấy Thiên Anh lao ra muốn bảo vệ Khánh Anh, sợ cô em bị bắt chắc lên anh đã ra lệnh dừng lại

Cùng lúc đó. Người của Hắc Long đến bao vây cả quán bar, Khánh Anh vẫn ra lệnh lạnh lùng cho đàn em

- Xử hết đi

Rồi đám hỗn chiến lại bắt đầu, Khánh Anh bị thương nhưng ko thể để Thiên Anh diu mình được. Anh đổi tư thế thành mình diu Thiên Anh...

- Em đưa anh đến viện nha anh! - Thiên Anh run run nhìn anh. Nhìn vào những vết thương của anh

- Em biết bó vết thương chứ?

- Em biết.

- Thế thì đến viện làm j? - Khánh Anh nói rồi thông thả như ko đau đớn 1 tẹo nào. Anh ngồi vào vị trí lái xe rồi kéo tay Thiên Anh vào trong xe, ngồi bên cạnh anh

...

Khánh Anh đưa Thiên Anh về biệt thự của mình

- Anh Khánh Anh...anh bị sao đây. Ai đánh anh thành ra thế này...ôi ko - Khánh Anh vừa bước vào trong nhà. Yun đã chạy ra với vẻ mặt lo lắng tột độ

- Cô vẫn còn ở đây sao?. - Khánh Anh hỏi Yun

- Em chờ anh từ sáng, anh đi đâu, bị sao vậy, để em lấy thuốc bôi cho anh - Yun định chạy đi lấy bông băng nhưng Khánh Anh kêu lại

- Ko cần đâu, có người giúp tôi rồi - Khánh Anh kéo tay Thiên Anh lên phòng bỏ mặc Yun với cục tức lớn trong lòng

- Ai vậy anh? Sao cô ta lại được vào phòng anh chứ? - Yun hét lên

- Bạn gái ko được vào sao? - Khánh Anh hờ hững rồi đi thẳng. Anh mặc kệ Yun chạy theo nhưng anh ko màng đến

Đến cửa phòng, cho Thiên Anh vào trước rồi anh mới vào. Yun bên ngoài đập cửa nhưng anh ko quan tâm..

Trong phòng anh có hẳn 1 tủ thuốc dự trữ

Thiên Anh bắt đầu lấy bông băng và thuốc ra chuẩn bị bôi cho anh.

Anh cởi phăng cái áo sơ mi ra và bước lại phòng tắm

- Anh đi đâu vậy?

- Tắm

- Nhưng bị nhiễm trùng thì sao? Để em lau rồi băng vết thương cho anh...

- Sẽ bắn !

Câu nói khá hàm súc của anh làm Thiên Anh đành ngồi chờ anh bên ngoài. Đợi anh tắm xong

Căn phòng của anh rất rộng. Chắc phải rộng gấp mấy lần phòng của cô mất. Cô có tính là tò mò lên trong khi đợi anh tắm, cô đã đi khắp phòng, khắp góc ngách để ngắm nhìn căn phòng đồ sộ của anh

- Tò mò quá ko tốt đâu em - Khánh Anh bước ra từ phòng tắm, anh ở trần. tóc anh vẫn ướt, trông anh bây giờ thật quyến rũ...Thiên Anh nhìn anh ko rời mắt...

- Em nhìn đủ chưa?

Khánh Anh cất giọng lạnh làm Thiên Anh giật mình

- Ô...thôi anh ra đây ngồi để em giúp anh bôi thuốc rồi em còn phải về nữa - Thiên Anh ngượng ngùng dẫn đến lúng túng

Khánh Anh chỉ cười khẩy rồi lại gần chỗ Thiên Anh

Thiên Anh làm động tác bôi thuốc và băng bó lại khá nhẹ nhàng và chuyên nghiệp, vì chán quá ko có chuyện j nói. Thiên Anh tự nhiên lòi tuốt suy nghĩ trong đầu cô ra

- Vừa rồi anh nói em là bạn gái...

- Đừng nghĩ bậy...tiếp tục đi - Khánh Anh lên tiếng bá đạo làm Thiên Anh đau khổ đến méo xệch cả mặt, anh ko biết cho người khác hoang tưởng 1 lúc ư?

Băng bó hết vết thương ở hai cánh tay, rồi trên mặt và ngực, đến lưng..

Thiên Anh bàng hoàng với hình xăm con bọ cạp trên lưng anh...

Cô cố gọi nhớ ra 1 vấn đề j đó

\ Hình xăm bọ cạp ở lưng...Kevin...ô tô cửa kính dán hình bọ cạp...\\

Thiên Anh đau đầu trong dòng suy nghĩ ngắn. Cô giật mình khi phát hiện ra 1 điều thật kinh khủng đối với cô, tim cô như ngừng đập ngay tức khắc

\ Anh hai có nói, người làm khuôn mặt của anh ra như vậy tên Kevin j đó..và còn có hình xăm bọ cạp to phía sau lưng....Kevin...Kevin...chẳng phải tên của anh Khánh Anh sao, đúng rồi, mỗi lần vào bar là mọi người lại gọi anh là Kevin...ko thể nào...ko thể thế được. Sao anh Khánh Anh lại là kẻ thù mà anh trai mình hận nhất chứ.??? Sao có thể vậy được....\ - Thiên Anh lắc đầu mãi. Cô vô ý đập mạnh tay lên lưng Khánh Anh. Bất giác Khánh Anh quay lại thì thấy Thiên Anh đang nước mắt lưng tròng. Anh ko hề có bất kì cảm xúc nào trước nước mắt ấy

- Anh...anh...ko thể nào...- Thiên Anh lẩm bảm câu \ ko thể nào \ suốt, Khánh Anh ko hiểu 1 tẹo nào, chưa kịp hỏi thì Thiên Anh chạy đi, cô mở cửa phòng ra và chạy xuống. Cô khóc thật rồi

Khánh Anh khoác tạm chiếc áo sơ mi lên rồi chạy xuống theo Thiên Anh.

- Thiên Anh...- Khánh Anh gọi nhưng Thiên Anh ko quay lại. cô chạy thật nhanh...chạy mãi...

- Anh gọi em sao? Nhỏ kia về rồi hả? Anh gọi em lên bôi thuốc cho đúng chứ? - Yun lăm lăm Khánh Anh gọi mình. Vì cả hai người đều tên Thiên Anh mà...@@@

- Ko - Khánh Anh lạnh lùng rồi đi lên phòng, anh cũng mặc kệ chuyện Thiên Anh chạy đi..

Thiên Anh ko muốn tin nhưng chắc chắn đó là sự thật.

- Sao vậy...sao ông trời bắt công với con quá vậy. Chị thân yêu của con đi đâu rồi...đến người con yêu cũng lại là kẻ thù của anh trai yêu quý của con. Nhất định anh Thiên kỳ sẽ ko cho con yêu anh Khánh Anh đâu. Sao lại vậy chứ...ông trời ơi...con phải làm sao đây...con nữ yêu anh Khánh Anh mất rồi
- Thiên Anh ngồi co người lại bên 1 góc đường. Cô đang rất đau khổ. Nước mắt rơi...1 mình cô...đau...rất đau

Cô cảm thấy những điều mà cô hy vọng giờ tuyệt vọng hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Khánh Anh..anh tồi hơn tôi tưởng

Về đến nhà.

Hôm thư trước cổng nhà Thiên Anh hôm nay lại mở, bên trong là 1 lá thư tay trang trí cẩn thận, bên ngoài là 1 bó hoa hồng xanh to, loại hoa mà Thiên Anh rất thích

Lá thư chỉ vền vẹn 5 chữ \ ANH YÊU EM. KHÁNH ANH \

Một người ngồi trong xe đậu bên đường lặng lẽ quan sát biểu hiện của Thiên Anh với 1 nụ cười gian xảo

\ Chị à, ngoài hoa hồng xanh ra thì chị Anh có thích j nữa ko? \

\ Nó thích ăn pizza, thích gấu bông...nhiều nữa\

\ Ok.chị\

Lướt qua mấy dòng tin nhắn. Hữu Tuệ lại chuẩn bị kế hoạch tiếp theo, Hữu Tuệ đã rất đắc ý khi thấy Thiên Anh cầm lấy bó hoa và đưa lên mũi ngửi nhưng động tác tiếp theo của Thiên Anh là ném bó hoa đó và thùng rác ngay cạnh đó. Hiện tại cô có yêu Khánh Anh đấy...nhưng cô vẫn còn yêu anh trai mình nhiều hơn cơ.

Sau bao nhiêu ngày qua mất được Đường Vy, bằng cách giả mạo em gái của Thiên Anh ở bên nước ngoài về, Hữu Tuệ đã nắm bắt được tất cả những j Thiên Anh ghét và thích để báo cáo cho Vương Khang

....

1 tháng sau....

- Con khoẻ chưa? Con có muốn về Việt Nam ko? - Cha của Từ Tuyết ân cần

- Sống như người thực vật thể này, về Việt Nam còn có ích j nữa chứ, thà con ở đây suốt đời cùng cha còn hơn !

- Con ko nhớ thằng Nam với thằng Khánh Anh sao?

- Quên rồi.

Nhắc đến Nhất Nam, Từ Tuyết cảm thấy nặng nề khó tả, ko biết giờ này Nhất Nam ra sao? Anh sống có tốt ko? Có bạn gái chưa...v.vv

Đó là những câu hỏi liên tục vang lên trong đầu Từ Tuyết. Cô rất muốn trở về Việt Nam để được đi bar, đi học cùng bạn thân, mấy đứa em...nhưng từ lúc cô được cứu sống...cô vẫn chưa đi lại được,ngày ngày ngồi trên chiếc xe lăn, đó là thứ tội tệ nhất mà Từ Tuyết đang vướng phải.

...

...

Nhất Nam vẫn sống như bình thường chỉ có điều là anh cô đơn và buồn tẻ hơn thôi.

Nước Mĩ

Từ Tuyết và Nhất Nam sống gần nhau. cùng là thủ đô Washington, thậm chí là ở rất gần nhau nhưng cả hai đều ko hay biết j.

Từ Tuyết được người quản gia của cha đẩy ra ngoài hóng gió, Nhất Nam cũng lái xe đi dạo xung quanh thành phố để giải toả muộn phiền trong người

Nhất Nam cho xe đi chậm chậm và đã vô tình lướt qua Từ Tuyết mà ko biết j. Nhất Nam có nhìn người con gái trên chiếc xe lăn đó vì anh cảm thấy có điều j đó rất quen thuộc nhưng đúng lúc anh nhìn là Từ Tuyết lại vô tình cúi đầu xuống. Nhất Nam ko nhìn thấy mặt lên anh mặc kệ. Anh nghĩ Từ Tuyết đang hạnh phúc bên người yêu mới ở Việt Nam chứ làm sao bắt gặp được cái cảnh cô ngồi xe lăn ở Mĩ thế này được

...

Cứ như vậy, hằng ngày họ lướt qua nhau mấy lần mà ko hay biết j.

Trở lại với Việt Nam...

Sau 1 tháng...vì hai bên gia đình ép Đường Vy và Hải Minh phải đính hôn ngay ko thì sợ 1 ngày nó đó vì tính bùng bột tuổi trẻ mà hai đứa chia tay thì hai bên gia đình hết \ cười \. Thế nên chưa kết hôn thì đính hôn là cách tốt nhất hiện nay để siết chặt hai người lại

Thế nên, lễ đính hôn của họ tổ chức trong lặng lẽ vì họ mong muốn những người đó sẽ quay về và sẽ mở 1 party thật lớn...

1 tháng trôi qua...thật nhanh. Ko hiểu sao ngày nào Thiên Anh cũng nhận được quà mà kí tên lại là Khánh Anh. Cô ko dám đi hỏi anh vì sợ anh từ chối

...

- Thiên Anh với Đường Vy đi cùng anh đến nhà Khánh Anh đã rồi anh đưa hai em về, anh có thứ cần đưa cho cậu ta - Hải Minh

- Ok anh - Đồng thanh

Đến nơi. Hải Minh đưa cho Thiên Anh một vật j đó gói bọc cẩn thận

- Em vào trong đưa cho Khánh Anh đi, anh với Vy có chuyện cần nói nên...

- Thôi anh vào đi, cái này có phải của em đâu mà em đưa

- Hộ anh cái...

- Vậy hai người nói nhanh lên., em ra mà vẫn còn nói thì đừng trách nhau vô tình - Thiên Anh vờ dọa nạt rồi cầm lấy hộp quà đẹp đã man đó mang vào trong

Cô khá tò mò về món đồ bên trong nhưng ko dám mở ra.

Ở bên ngoài...

- Yeah...quà này Khánh Anh phải ngạc nhiên đến phát điên mất - Hải Minh cười ham hố

- Chứ còn j nữa. quà do chính tay Thiên Anh tặng..mà trong thư lại còn tình cảm thế cơ mà. hai người này yêu nhau mà ko dám tỏ tình nghĩ cũng khổ - Đường Vy hùa theo Hải Minh cười

Thì ra, thứ mà Hải Minh nhờ Thiên Anh mang vào là quà với cả thư tình để làm mối cho Thiên Anh và Khánh Anh đến với nhau. Ôi ! Thiên Anh ngây thơ quá...(câu chuyện sẽ ra sao đây ???)

...

- Cô về đi, cho tôi đi nghỉ - Khánh Anh lạnh lùng với Yun khi ngày nào Yun cũng đến thân mật với Khánh Anh. Mong 1 ngày anh sẽ thay đổi và quay lại với cô,mặc dù anh xưa đuổi và lạnh lùng như thế nào

- Em...aaaaa - Yun định đi đến cạnh Khánh Anh hơn nữa thì ko may vấp chân vào chân ghế lên ngã nhào xuống và ôm lấy Khánh Anh và kiss luôn vì hai gương mặt cách nhau ko quá 1cm

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...em ko nhìn thấy j...em ko nhìn thấy j đâu nha ! Em xin lỗi...hai người cứ tiếp...tiếp tục đi... - Thiên Anh từ ngoài vào trong đã được chứng kiến phim 5D lãng mạn vậy rồi, cô lấy cả hai tay che mắt rồi chạy ra khỏi cửa, cô ko muốn nhìn thấy cái cảnh ấy 1 tẹo nào, hộp quà của Hải Minh đưa cho cô rơi xuống đất, cô ko cả biết để nhặt lên., điều cô biết bây giờ là chạy thật nhanh ra cổng...

- Con nhỏ đó là ai mà hay đến nhà anh vậy? - Yun bức mình khi bị Thiên Anh phá hỏng giây phút ấy

- Bây giờ cô về được chưa hay phải để tôi gọi vệ sĩ lên - Khánh Anh đập bàn khiến Yun xém chút té ngã

- em về...em về....công ty em cũng có rất nhiều việc nên em phải về, em cũng có ở lại lâu đâu mà anh...

- Về...

Lần này thì Khánh Anh ko lạnh nữa mà thay vào đó là nóng tột độ, anh quát lên khiến tim Yun sút bay ra ngoài. Yun nhanh chóng lấy túi xách và ra về theo như yêu cầu của anh.

Khánh Anh ra đến gần cửa và nhặt cái hộp quà đó lên, tất nhiên là anh sẽ mở nó ra.

Bên trong là 1 chiếc vòng cổ nam đơn giản hình ổ khóa và tờ giấy với dòng chữ \ I Love You. Thiên Anh ♥ Khánh Anh \

Bỗng chốc đôi môi anh cong thành nụ cười, nụ cười mà bao lâu nay anh chôn giấu...

...

- Thiên Anh...sao em lại buồn thế? - Vừa lái xe Hải Minh vừa hỏi

- Ừ...sao mà lại buồn vậy, có chuyện j sao??? - Đường VY

- Sao anh ko vào trong lại bắt em vào chứ...huhu...em bị tổn thương nặng nề... - Thiên Anh oà lên như con nít , cô thật sự buồn nhưng trong chất giọng của cô vẫn có j đó là đùa nên Đường Vy với Hải Minh ko lo cho lắm

- Khánh Anh làm j em mà em bị tổn thương?

- Ko làm j cả, thôi anh đưa em về mau nên
- Ủ.

Những bức thư đó là sao chứ. Khánh Anh..anh tòi hơn tôi tưởng

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bạn gái giả thôi mà

Nhắn tin lâu rồi, chị có thể gặp mặt em ko

- Đường Vy gửi tin nhắn cho số mà cô lưu là em gái T.A

Hữu Tuệ đang chìm trong giấc ngủ thì bị nhạc chuông tin nhắn phá hỏng giấc ngủ ngon lành, nhỏ bật tin nhắn và khẽ nhủ mày

Em bận lắm, ko có thời gian đâu, mà em ở xa chị nữa.chị thông cảm

Vậy hả, mà dạo này cái anh mà chị kể qua cho em đấy hay tặng quà cho Thiên Anh lắm, mà toàn đồ nó thích thôi nhó. hình như là...

Đường Vy nhắc đến chuyện này làm Hữu Tuệ chợt nhếch mép cười ả ý

Vậy hả. Cái anh tên Khánh Anh đó ạ

Ủ`^^!, mong là họ yêu nhau thật nhĩ

Sao chị mong vậy?

Thiên Anh đã đau khổ vì mối tình đầu rồi nên chị mong nó hạnh phúc, chị thấy nó cũng yêu người đó nữa

....

- Haha, anh thấy em giỏi chưa. em biết ngay chiêu này của em có thể khiến Thiên Anh đến gần hẳn ta hơn mà - Hữu Tuệ cười nắc nẻ
- Em giỏi rồi...nhưng mà...
- Nhưng gì nữa...đừng nói với em là anh vẫn còn yêu nó nha...
- Anh ko, ko đời nào, rồi chuyện của em với Thiên Bảo tính sao? (Ngoài Thiên Anh và Đường Vy ra thì ai cũng gọi Thiên Kỳ là Thiên Bảo hết)

Vương Khang nhắc đến Thiên Kỳ, bỗng nhiên Hữu Tuệ thay đổi thái độ, từ vui mừng chuyển sang buồn bã, Hữu Tuệ trầm ngâm

- Anh ấy toàn tránh mặt em thôi, chắc em phải bỏ cuộc mất, mà cũng tại anh hết đó, nếu ngày xưa anh ko đến với con Thiên Anh thì em đã đến được với anh Thiên Bảo rồi, và nếu anh ko phá hủy khuôn mặt đẹp trai ấy của anh Bảo thì giờ anh đâu phải tránh mặt em hoài vậy.

- Trách anh đấy?
- Em đâu có trách ai đâu, anh tự nhận.
- Thiên Bảo của em - Vương Khang nhấn mạnh từ \\\ của em \\\'\\\ - vẫn có thể trở lại với gương mặt ngày xưa được mà
- Bằng cách nào?
- Phẫu thuật. Anh ta nói lúc nào trả thù xong thì cùng Thiên Anh sang nước ngoài định cư, lúc đó anh ta sẽ trở lại với gương mặt trước kia nhưng sẽ ko chắc là ko còn sẹo
- Hừ...tại anh hết đó, muốn hại tên đó thì làm j phải lôi anh Bảo vào cơ chứ, đau lòng thật đấy
- Xem xốt anh ta hơn anh sao?
- Anh bị sao đâu mà xốt, hừ, thôi em đi gặp tụi đàn em đây, anh đi làm việc của mình đi

Song, Hữu Tuệ lên thay quần áo và trang điểm để đi ra ngoài.

Mắt gần tiếng mới xong...haizz...

...

Một mình bước thật chậm trên đường. Sao nỗi cô đơn buồn tẻ lại đè nặng lên tâm hồn vui tươi của 1 cô bé đáng yêu ngày nào như thế này. Phải chăng khi yêu nó sẽ khiến con người ta thay đổi theo từng chiều.

Thiên Anh đi mãi mà chẳng biết mình muốn đi đâu nữa, đường phố đông đúc mà cô cảm thấy cô đơn kinh khủng, hình ảnh đó lại hiện về xé nát tâm trí cô, hình ảnh người con trai cô yêu hôn người con gái khác, nếu như ko có những bức thư đó thì Thiên Anh sẽ chẳng trách anh như bây giờ, Thiên Anh vẫn cảm thấy anh thật xấu xa, sao nỡ giết chết tim cô bằng cách đó chứ !

C.ty Anh Vương...

Sao cô lại đứng trước cửa c.ty Anh Vương thế này, hồi còn nhỏ, cô luôn mong được làm việc trong c.ty cùng gia đình và mẹ cô cũng có nói lúc nào cô học xong sẽ cho cô quản lý c.ty riêng của mẹ, mới đó thôi mà mẹ cô đã bỏ cô lại mãi mãi...

Nghĩ đến đây, Thiên Anh lại cảm thấy chạnh lòng vô cùng. Mặc dù cô có đi qua c.ty này nhiều rồi nhưng hôm nay, đứng lâu lại ngắm cô mới thấy, c.ty này rất rộng và giàu có, (nhìn phong cách là biết)

Ngẩn ngơ 1 lúc, từ phía sau có 1 bàn tay khẽ vỗ vai cô

- Sao em lại đứng đây, sao ko vào trong. Em là nhân viên ở đây à?

Đó là giọng 1 chàng trai, đôi mắt đen đi cùng với bộ tóc đen rất hợp với khuôn mặt anh. Trông anh rất đẹp và lịch lãm trong bộ vest đen

Thiên Anh giật mình và cũng cười trừ, cô đáp lại :

- Chào anh, em chỉ tình cờ đứng lại xem thôi. Em ko phải nhân viên, em vẫn đang đi học mà...ho ho, c.ty này đẹp quá !

Chốt lại từ cuối cùng là câu cảm thán của Thiên Anh, với cách trả lời thật hồn nhiên và vô tư, ko hề e ngại của Thiên Anh khiến chàng trai đó bất giác bật cười

- Vậy hả. Em muốn vào bên trong tham quan 1 vòng c.ty ko?

- Em được vào hả?

- Tất nhiên, đi cùng anh !

Thiên Anh vui vẻ đồng ý vì cô cũng muốn được thử cảm giác vào trong 1 c.ty lớn như thế này 1 lần, hơn nữa cô cũng đang buồn và rảnh rỗi nên đây cũng là cơ hội để cô bớt đi những muộn phiền trong mình

Thiên Anh đi song song chàng trai đó, cô tò mò hỏi

- Anh làm trong c.ty này à?

- Ko

- Thế sao họ phải cúi chào anh như giám đốc thế ? - Thiên Anh hiếu kì vì chàng trai đó đi đến đâu trong c.ty cũng được cúi chào

- C.ty này của nhà anh mà!

- A, ra vậy, thế nhưng hôm nay anh mặc vest như làm giám đốc hoặc đi làm vậy?

- Thật ra thì...cũng ko có j đâu - Chàng trai hơi thấp giọng rồi lại cao giọng - Anh chưa biết tên em? Anh là Vương Minh Hoàng

- Em tên Thiên Anh ! Em học lớp 11a1 trường Light - Thiên Anh vui vẻ đáp - nhìn anh trẻ vậy chắc anh vẫn đang học chứ ?

- Anh hơn em 1 tuổi, anh nghỉ học rồi.

- Mới lớp 12 đã nghỉ học rồi á??? - Thiên Anh nhìn Minh Hoàng như sinh vật lạ rơi xuống trái đất, vì cô nghĩ nhìn 1 người có vẻ IQ và tài năng như anh chắc phải học giỏi lắm nhưng chưa hết cấp mà anh đã nghỉ học rồi

- Anh học nhảy lớp, hết lớp 12 rồi - Minh Hoàng bình thản đáp

- AA. Em cứ tưởng

- À đúng rồi, em nói em tên Thiên Anh đúng ko?, giờ anh mới để ý là em cùng tên với em gái anh đây., em gái ruột của anh cũng tên Thiên Anh nhưng em gái anh lại ko dễ thương như em 1 chút nào !

- Anh trai lại đi nói xấu em gái thế hả? - Thiên Anh chọc

- Anh nói đúng sự thật thôi, từ bé nó được cưng chiều nên chả coi ai ra j, anh cũng chả thiết j 1 đứa em gái chẳng choẹ như vậy, mà thôi anh nhắc đến nó là j, em ở đây đợi anh 1 lúc anh mang bản thảo này lên cho cha anh rồi anh xuống, ông ấy để quên ở nhà nên nhờ anh mang đến c.ty hộ

Minh Hoàng rất lịch sự và hình như có j đó khiến anh ko muốn rời khỏi Thiên Anh..đợi cái gạt đầu của Thiên Anh thì Minh Hoàng mới đi về phía cầu thang máy và lên tầng 4

Thiên Anh đứng ở gần đại sảnh của c.ty

Thiên Anh đứng đợi Minh Hoàng 1 lúc theo như lời anh dặn, trong lúc đứng chờ có 1 cô gái chống nạnh trước mặt cô tỏ thái độ ko ưng ý, Thiên Anh thấy cô gái này rất quen...à đúng rồi....đó là Yun, người mà Thiên Anh nghĩ là bạn gái của Khánh Anh

- Cô làm j ở c.ty tôi thế này. Định đến đây xin việc à? C.ty tôi đâu có tuyển nhân viên nữa đâu nhĩ. Lạ nha ! - Yun nói với vẻ khinh miệt

- Ko, tôi đứng đây chờ...

- Chờ ai. Anh Khánh Anh đâu có làm ở đây mà chờ, mà cô ko biết tôi là bạn gái của anh à mà cứ tiếp cận anh hoài vậy.?

- Ko phải tôi...

- Mà cô tên j ý nhĩ?

- Tôi tên...

- Mà thôi ko cần nói đâu. Tôi chẳng cần biết tên cô làm j ?

Thiên Anh cứ nói được vài câu là Yun chặn họng ngay, tính nhỏ là thế !

- Đi ra ngoài. Đi ra...bảo vệ đâu...sao để cho con bé này tự ý vào đây chứ ! thích đuổi việc hết à??? - Yun vừa nói, vừa quát bảo vệ và vừa đẩy Thiên Anh ra ngoài

Thiên Anh đành phải ra ngoài, cô định về thì có tiếng gọi của Minh Hoàng từ xa. Theo phản xạ, cô quay lại

- Thiên Anh, nhỏ em gái của anh gây chuyện với em hả?

- Ko sao đâu, anh có công chuyện j thì làm đi, em về đây!

- Anh đưa em về!

- Có làm phiền đến anh ko?

- Ko đâu !

Thiên Anh cười, dù sao gặp được Minh Hoàng ngày hôm nay, cô cũng cảm thấy rất vui. Ngồi trên xe, anh bật nhạc. cô cũng ngân nga theo mấy dai điệu đó, cô như quên hết nỗi muộn phiền trong người

- Em ko ngờ trên đời có người cẩn thận như anh, đến c.ty 1 lúc thời mà cũng mặc vest. haha - Thiên Anh bật cười sảng khoái nhưng trái lại với vẻ cười của Thiên Anh là vẻ mặt ko mấy làm vui của Minh Hoàng

- Thật ra thì, anh bị bắt đi coi mắt nhưng thật sự anh ko muốn tạo nào, anh ko yêu cái người đó mà bố mẹ anh cứ bắt. Haizz !

Cái điệu thờ dài của Minh Hoàng làm Thiên Anh bối rối, đáng lẽ cô ko nên nói vậy để anh buồn bã thế này

- Em..

- À...em có thể giúp anh chuyện này được ko?

- Chuyện j ạ?

- Làm bạn gái anh !

- A. em ko thích đùa đâu nha ! - Thiên Anh giật nảy mình

- Ý anh là bạn gái giả thôi, vì gia đình bên đó biết anh chưa có bạn gái nên mới đồng ý tác hợp anh với cô gái đó, nếu họ biết anh có bạn gái rồi thì họ sẽ

ko chấp nhận anh đâu !

- Nhưng...sao anh lại chọn em??

- Vì anh muốn đó là sự thật - Minh Hoàng lẩm bầm

- Sao cơ ạ - Thiên Anh nghe ko rõ

- À...thật ra...à...anh thích vậy, được ko em? - Minh Hoàng giật bản mình, anh tự ko hiểu mình đang nghĩ cái j trong đầu nữa

- Anh ko nghĩ là em có bạn trai rồi sao? - Thiên Anh hỏi đùa nhưng khiến Minh Hoàng tưởng..

- Em có rồi sao?

- Haha, chưa có, nhưng đây mới chỉ là lần đầu tiên em quen anh, nếu em đồng ý giúp anh thì em có được liệt vào danh sách quá tin người ko?

- Anh là người ko đáng tin sao?

- Ý em ko phải vậy !

- Giúp anh !

Lường lự 1 lúc, cuối cùng Thiên Anh cũng chịu gật đầu giúp anh, chỉ làm bạn gái giả 1 ngày thôi mà, điều đó cũng ko quá khó đối với cô, nhưng cô cảm thấy có điều j đó lạ lắm

...

- Cảm ơn em. Giờ đến luôn chỗ hẹn của anh nha!

- Em ăn mặc như này liệu có được ko? - Thiên Anh do dự

Minh Hoàng ngắm cô 1 lúc rồi chốt câu

- Em đẹp lắm !

Thiên Anh đỏ mặt quay đi, cô quá đối bình thường, thật sự đây là lần đầu tiên có người con trai khen cô đẹp ngay trước mặt cô như này. nhìn sâu trong mắt anh, có điều j đó rất lạ...phải chăng Minh Hoàng đã trúng tiếng sét ái tình từ Thiên Anh...

...

Đến chỗ hẹn của Minh Hoàng, anh bạo dạn nắm lấy tay của Thiên Anh kéo vào trong, Thiên Anh cảm thấy rất run vì cô ko hợp với những trường hợp như này.

- Chào cha mẹ và hai bác, ơ cả Diễm My cũng đến à? Hôm nay có vụ j mà mọi người đến đủ thế này - Minh Hoàng tỏ vẻ hồ hững, anh nói như anh ko hề hay biết j

- Con bé nào đây? - Mẹ Minh Hoàng nhìn Thiên Anh với ánh mắt ko mấy đồng tình

- Bạn gái con, à, tiện có mọi người đông đủ ở đây, con xin giới thiệu với cha mẹ và hai bác cả My nữa, đây là Thiên Anh bạn gái của con - Minh Hoàng nói tỉnh bơ làm mặt cha mẹ anh tối sầm lại, riêng bên gia đình nhà cô gái tên Diễm My thì ngơ ngác và có j đó bức tức

- Chuyện này là sao? Sao bảo đi coi mặt con My nhà tôi cơ mà, thì ra Hoàng có bạn gái rồi hả, thế thì huỷ buổi coi mặt với cả đính hôn j đó đi - Mẹ Diễm My đứng dậy nói

- Kia...anh chị đợi đã - Mẹ Minh Hoàng cũng đứng dậy theo

- Minh Hoàng, con kop hợp với con bé này đâu, con bé này có j để con yêu chứ, có c.ty hay tài sản j riêng ko???

- Bác gái ạ, bác hãy hiểu cho cháu rằng trong tình yêu ko nhất thiết yêu vì giàu sang đâu, mà cháu là con gái chứ ko phải con trai mà cần tài sản riêng, cháu với anh Minh Hoàng có kết hôn thì cũng ko về nhà cháu ở đâu mà bác hãy hiểu điều đó ! - Thiên Anh nói hết sức nhỏ nhẹ nhưng thật sự cô đang rất ức chế vì lời nói mỉa mai của mẹ anh

- Về thôi - Mẹ Diễm My kéo tay Diễm My, cha Diễm My cũng đứng dậy và đi theo hai mẹ con, Diễm My cười tươi như hoa vì sự thật nhỏ cũng chẳng có tình cảm với Minh Hoàng. Coi như đây là giải thoát cho cả hai

- Minh Hoàng...con...- Mẹ anh tức ko nói lên lời, bà ngồi xuống ghế uống cạn ly nước lọc trên bàn và lên giọng

- Vậy thì hai đứa đính hôn luôn đi

- O...- Thiên Anh định nói thì Minh Hoàng chặn họng bằng cái nháy mắt, anh lên tiếng

- Chuyện này chỉ sớm muộn thôi, con đã nói rồi mà, cha mẹ chỉ ép con được 1 lần thôi còn đâu cha mẹ ko được ép con j nữa, giờ con đi đây, chào cha, chào mẹ - Minh Hoàng cười nửa miệng rồi cúi đầu chào hai người lớn và kéo tay Thiên Anh đi

- Kìa ông, sao ông để thằng Hoàng đi vậy, nhìn kìa, thằng Hoàng nhà mình ko hợp

với con bé tâm thường đó đâu - Mẹ Minh Hoàng lay lay người cha Minh Hoàng.

- Tôi thấy con bé đó cũng được mà! - Ông cười

- O kìa...

- Thôi về c.ty đi, lần sau ko ép iếc j hết nữa, bà ko thấy tội con cái à?

- Ông...

Mẹ Minh Hoàng cứng họng, bực tức thanh toán tiền nước và thức ăn, hậm hực đi ra xe để ông chờ về c.ty

...

- Haha, cảm ơn em, em diễn giỏi hơn anh nghĩ! - Minh Hoàng vừa lái xe đưa Thiên Anh về vừa cười sáng khoái, anh như thoát được bàn tay của thần chết ko bằng mà anh cứ cười suốt dọc đường

- Nhưng nhờ may điều mẹ anh nói là sự thật thì sao?

- Điều j?

- Đính hôn đó!

- Thì làm thật chứ sao em hỏi kỳ vậy?

- O anh...em ko đùa đâu, em...

- Anh đùa thôi, sẽ ko có chuyện đó đâu...

Minh Hoàng đưa Thiên Anh về đến nhà theo sự chỉ đường của Thiên Anh

Xuống xe, Minh Hoàng ga lăng ra tận nơi mở cửa cho Thiên Anh xuống

- Bye em! Giữ liên lạc với anh nhé!

- Vâng, cảm ơn anh đã đưa em về!

...

Minh Hoàng lái xe khuất sau hẻm nhỏ thì Thiên Kỳ xuất hiện

- Bạn trai em hả? Đẹp đôi nhỉ?

- Anh hai...ko phải đâu - Thiên Anh phủ định lời nói của anh

Mặc dù Thiên Kỳ biết Thiên Anh nói thật nhưng anh cố ý muốn gắn ghép với em gái mình với 1 người con gái khác mà ko phải Khánh Anh

Con gió nhẹ thoảng qua như mang bao nỗi buồn đến gửi gắm nơi Thiên Anh, cô ko nhìn anh trai mà bước thẳng vào nhà luôn, cô thật sự rất mệt mỏi, cô ko muốn nói bất kì điều j nữa, cô ko dám cãi anh trai nên cô đành ko nói còn hơn. Cô nhìn thấy anh trai, nhìn thấy gương mặt đỏ của anh là cô cảm thấy rất đau và căm ghét Khánh Anh, sao Khánh Anh có thể làm như vậy chứ????

Thiên Kỳ cảm thấy xót thay cho em gái mình nhưng ko đời nào anh có thể chấp nhận 1 người mà anh căm hận đến xương tủy làm bạn trai em gái mình được. Anh tự cảm thấy có lỗi với Thiên Anh, anh ích kỉ nhưng anh ko muốn đời bên bị dẫn dắt trong nỗi căm thù của nhau. Là kẻ thù, đối diện với nhau và cùng 1 người yêu thương thật sự là rất khó..

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sự thật

Ngày mới với nắng sớm nhưng ko khí dường như có j đó lạnh lạnh lắm. Gió thổi, mái tóc của Thiên Anh khẽ bay, một mình cô bước trên đường đến trường, 1 cảm giác buồn tẻ lại chảy xệt qua người cô khi bắt gặp hình ảnh của Khánh Anh hiện lên tràn ngập tâm trí cô. Cô tự nhủ lòng mình rằng anh là 1 con người thật ko đơn giản, mà cô lại rất đơn giản, anh còn là niềm ước mơ và mong muốn của bao cô gái khác, có lẽ...cô ko thể nào chạm đến anh được.

Mãi suy nghĩ mông lung, một chiếc ô tô đi sát cô từ lúc nào ko biết, phía bên trong xe là 1 chàng trai với nụ cười toả nắng, tai đeo headphone, nhẹ nhàng anh mở kính rồi chào cô với nụ cười ấm áp

- Thiên Anh

- Anh...anh Minh Hoàng à, sao anh lại ở đây? - Thiên Anh có chút ngạc nhiên

- Anh đi qua đây, thấy đáng em quen quen lên ghé lại xem phải em ko, thì ra là em thật. Em đi học hả? Anh có thể chở em đến trường chứ? - Minh Hoàng mở lời, anh thân thiện quá khiến cho con tim của Thiên Anh có chút j đó xao xuyến

- Thôi em ko dám làm phiền anh nữa đâu, anh thấy em đi bộ thì cũng biết trường em ngay đây mà. - Thiên Anh ái ngại khi làm phiền anh. Nhưng anh lại ko tỏ ra khó chịu j, anh lại vui.

- Anh ko nghĩ là em ko mời ! - Minh Hoàng chống tay nhìn cô cười, anh đang muốn chêu cô 1 lúc, thật sự cô rất thú vị, lần đầu tiên gặp cô, anh như thay đổi, anh vốn là người trầm tư, ít cười nói và cũng có thể được liệt vào danh sách những người lạnh lùng thế nhưng điều j đã làm anh thay đổi chỉ trong phút chốc

- Em đâu có mời ! - Thiên Anh nói vu vơ

- Thôi nào. Lên xe đi ! - Minh Hoàng cười

Thiên Anh cũng cười, anh khẩn cầu quá nên cô cũng ko nỡ chối, có lẽ bên cạnh anh, cô cũng cảm thấy có j đó rất ấm áp nhưng cái ấm áp đó lại khác xa với những lúc cô ở bên 1 người.

Minh Hoàng bật nhạc, đúng bài mà Thiên Anh rất thích, cô vu vơ hát theo nó như 1 sở thích đã có từ lâu, cô quên cả sự có mặt của người con trai bên cạnh.

Thiên Anh vừa lên xe Minh Hoàng, xe của Khánh Anh cũng tới nơi. Anh đến chậm 1 bước sao? Mục đích anh đi đường này cũng là để đón cô gái kia, trong lòng anh có j đó ko thoải mái nhưng rồi cũng phóng xe đi để lại làn khói mờ mờ còn vương vấn nơi không trung

Khánh Anh chợt nhớ đến món quà và lá thư đó, bất giác, anh đưa tay sờ lên cổ, chiếc vòng hình ổ khoá nhỏ bé khuất sau chiếc vòng hình bọ cạp của anh, anh ko biết mình đang nghĩ j mà lại chấp nhận 1 món quà từ người khác, thậm chí còn đeo nó, mang theo nó mỗi ngày. Thật sự, anh cảm thấy có j đó đang dần thay đổi trong anh.

Anh vẫn giữ nguyên cái thái độ lạnh lùng đó cho tới khi đến trường. Từ ngày ko còn Từ Tuyết và Nhật Nam đi cạnh nữa, anh đi 1 mình trong sân trường nhưng lại có j đó còn thu hút hơn khi đi cùng nhiều người khác, một mình anh toả nắng chói chang khiến ai nhìn cũng loá mắt, nhưng nói là toả nắng nhưng xung quanh anh là 1 màu băng giá

Khánh Anh với Thiên Anh...

Hai người vô tình chạm mặt nhau ngay cổng trường, Thiên Anh có phần lưỡng lự như ko muốn ngẩng đầu lên nhìn anh nhưng thật sự cô muốn ngắm nhìn anh lắm. Khánh Anh vẫn có vẻ mặt lạnh lùng và bất cần, hình ảnh của Thiên Anh được anh thu về đôi mắt, anh lại ko hiểu sao cái lần đang bôi thuốc cho anh mà cô lại bỏ đi ko nói lời nào. Anh rất muốn đến để hỏi cho ra nhẽ vì điều đó mới đúng như bản chất trong con người anh nhưng anh lại thấy cô có j đó như muốn né tránh anh.

Lớp học ko có 1 bóng dáng học sinh chỉ ngoài hai cô gái đang to tiếng nói chuyện với nhau

- Mày là đồ con gái bi ối, những trò đó mà anh em nhà mày cũng bày ra được sao? Số điện thoại đó mày giả danh chứ j? Tao biết hết rồi, mày lời tình cảm của Thiên Anh ra để đùa giỡn được sao...

Vừa bước đến cửa lớp Thiên Anh nhận ra giọng nói của Đường Vy, có vẻ Vy đang rất bức xúc chuyện j đó nên mới to tiếng như vậy, Thiên Anh ngỡ ngàng khi Đường Vy nhắc đến tên cô mà lại còn tình cảm...đùa giỡn j đó.

Thiên Anh bước vào trong, ko biết là học sinh trong lớp này đi đâu hết rồi mà chỉ còn lại mỗi Đường Vy và Hữu Tuệ đang cãi nhau

- Có chuyện j vậy Vy? Sao lại đùa giỡn tình cảm của tao - Thiên Anh hỏi với vẻ ngờ vực

- Thiên Anh, mày đến đúng lúc lắm, tiện đây tao nói cho mày luôn, mấy thứ quà và thư tình vớ vẩn đó ko phải anh Khánh Anh gửi cho mày đâu mà là cái

con cáo đứng trước mặt mày gửi đây - Vy lườm Hữu Tuệ

- Cái j???? - Thiên Anh hơi ngạc nhiên, cô có chút j đó hụt hẫng lắm, cảm giác này là sao? Thật khó chịu nhưng ko phải hẳn, cô vẫn có j đó thấy vui vui khi biết Khánh Anh ko tệ đến nỗi nói yêu cô mà lại hôn người con gái khác, thì ra từ trước đến nay anh đã nói yêu cô lần nào đâu, anh hôn người con gái khác cũng là chuyện đương nhiên, cô sao có thể trách anh được. Nghĩ vậy thôi nhưng Thiên Anh cảm thấy thật tệ và bây giờ người mà cô đang hận là Hữu Tuệ..sao Tuệ lại có thể bốn cợt, đem cô ra làm thú vui như thế

Ko đợi Vy nhắc lại, Thiên Anh đưa ánh mắt bức bối nhìn Hữu Tuệ, cái ánh mắt đó thật đáng sợ, khác với ánh mắt của cô thường ngày, cô ko kìm chế nổi bản thân mà đã ra tay tát Tuệ

Bốp...

- Con này mày dám cả gan tát tao sao? -Hữu Tuệ đau điếng vì cái tát bất ngờ của Thiên Anh

Thiên Anh cảm thấy bối rối vì cái tát đó, cô chưa bao giờ xử xử lỗ mãng như vậy, nhưng lần này cô ko thể nào kiềm chế nổi.

Hữu Tuệ đưa tay lên định tát lại nhưng bị tay Thiên Anh đỡ lấy và hất ra phía sau, nhỏ ko ngờ Thiên Anh lại khỏe như vậy

Vy vừa cảm thấy lo lắng vừa thấy thích thú, đáng đời Hữu Tuệ cả thôi, phàm làm j cũng phải nghĩ đến hậu quả của nó chứ !

- Mày ko sợ điều j sẽ đến với mày sao? - Hữu Tuệ nói với giọng đe dọa

- Điều mày nấn á, thôi Thiên Anh nhà tớ ko cần đâu - Vy chen vào, giọng châm chọc của Vy khiến Hữu Tuệ càng căm ghét hai người hơn, ko khí trở lên ngột ngạt

- Mà thôi nói nhiều làm j nữa mà, trong thời gian qua có người gọi mình là chị cũng đủ sướng rồi, haha - Vy nhấn mạnh từ sướng

Hữu Tuệ nở nụ cười nửa miệng, ko biết nhỏ đang cười hay đang mỉa nữa

Thiên Anh và Vy ra khỏi lớp, Thiên Anh cảm thấy buồn nhạt, hai người bước song song trên hành lang của trường, họ theo đuổi những suy nghĩ khác nhau

Gió từ bên ngoài sân thổi vào mang theo hương vị của những bông hoa phượng đỏ như đang cháy rực, có j đó mát mát xuyên qua gáy tạo ra 1 cảm giác mon man dễ chịu

- Mày buồn lắm hả? - Vy lên tiếng trước sự im lặng của T.Anh

-Ừh - T.Anh trả lời thẳng lưng suy nghĩ trong đầu của cô

- Thế có nghĩa là mày yêu anh K.Anh thật hả? - Vy chột húng lên và hỏi T.Anh, bất giác T.Anh giật đứng người, như bị nói trúng tim đen, à đâu trúng luôn rồi cần j như

- À...ko...ko có...

Thiên Anh e ngại đến lúng túng, cô ko dám nói ra vì cô rất sợ, sợ bị lừa dối, sợ bị phản bội, sợ bị bỏ rơi như mối tình đầu của cô

- Có j phải giấu tao chứ. mày có coi tao là bạn thân ko đấy? Nếu mày thật sự yêu anh ấy thì phải nói ra, phải sống đúng với bản thân chân thành của mày chứ, mày ko sợ 1 ngày nào đó phải hối hận à?

Nghe Vy nói cũng có lý, nhưng anh có bạn gái rồi còn đâu???

- Anh có bạn gái rồi và lại...! - T.Anh buồn bã, cô bỏ lửng câu nói vì ko biết là mình có nên nói với Vy về chuyện giữa Thiên Kỳ và K.Anh ko

- Lại gi? - Thiên Anh bỏ lửng câu như vậy khiến Vy tò mò lắm

Là bạn thân của Vy bao lâu nay, T.Anh cũng phải nói ra để Vy cũng biết, bởi vì Vy cũng coi anh Kỳ là anh trai của mình và bấy lâu nay cô nàng lại rất muốn K.Anh và T.Anh trở thành 1 couple, hai người cùng cái tên là Anh thì họ có thể gọi là song Anh rồi. điều đó khiến Vy rất khoái chí

- Chuyện j mày nói mau nên - Vy tò mò đến nỗi phát cáu vì thái độ chần chừ của T.Anh

- Thật ra thì tao vừa mới biết thôi, anh Khánh Anh là người mà anh Kỳ căm thù bấy lâu vì chính K.Anh đã phá hủy gương mặt của anh Kỳ

T.Anh tóm tắt ngắn gọn nội dung, chỉ nghe bấy nhiêu thôi mà Vy sock toàn tập, cô ko tin vào tai mình nữa

- Có thật ko? - Vy buột miệng hỏi lại

- Mày nhìn tao giống nói đùa lắm hả? - Thiên Anh nhún mày, đến cô nhắc lại cũng thấy sock nữa là lần đầu tiên Vy nghe thấy. Đúng là chuyện động trời mà

- Thế giờ tính sao? Còn mày yêu K.Anh, chắc anh Kỳ ko cho mày quen với K.Anh đâu

- Chắc chắn là vậy rồi

- Tình hình này là hơi bị gay go đấy, thế anh Kỳ nói j với mày chưa?

- Anh ấy vẫn chưa biết tao biết hết sự thật - T.Anh ỉu xiu

...

Vy và T.Anh nói chuyện với nhau ở hành lang mãi cho đến khi có tiếng trống vào lớp mới dứt ra được khỏi câu chuyện.

Cũng lâu rồi T.Anh ko gặp K.Anh, có cảm giác nhớ nhưng là lạ, dường như tình cảm trong cô đang dần lớn lên theo thời gian, cô càng yêu anh bao nhiêu thì càng lo lắng bấy nhiêu, cô thầm hỏi sao người mà anh Kỳ luôn luôn căm ghét lại và K.Anh chứ? Nếu có 1 ngày cô phải chọn 1 trong 2 thì cô sẽ chọn ai???

...

K.Anh đang đắm mình trong 1 bản nhạc, anh ko hề để ý mọi thứ xung quanh, vẫn lạnh lùng thế thôi nhưng trong anh đang có j đó len lỏi, cảm giác nhớ nhưng chẳng???

Anh dựa lưng vào tường 1 cách bất mãn, có tiếng chuông điện thoại reo lên, cái số điện thoại có mã vùng nước ngoài, theo linh cảm của anh, anh đoán ngay đó là Nhất Nam.

Anh bắt máy

- K.Anh hả, tao Nam đây, xin lỗi giờ mới gọi về cho mày, ở đó mọi người khoẻ cả chứ, Hải Minh, Đường Vy, Thiên Em, Từ...à thế nào rồi - Nam liệt kê danh sách những người mà anh muốn hỏi, anh buộc miệng định nhắc đến Từ Tuyết nhưng bất ngờ cản lại được lời nói của mình nhưng dù sao chữ Từ cũng được lọt vào tai K.Anh 1 cách rõ ràng rồi

- Khỏe. Mày về đi, bang Thiên Long cần mày làm chủ - K.Anh ko muốn nói ra là mọi người đều rất nhớ Nam nên đã kiếm ra 1 cơ khác

- Chủ hả? Tao đã nói là nhường cho cô ta rồi mà - Nam cười giễu cợt hai từ đầu, còn 10 từ sau thì anh nghiêm giọng

- Cô ta?

- Phải, Hàn Từ Tuyết đó ! - Nam khinh thường khi nhắc đến tên người con gái này mặc dù trong anh vẫn rất nhớ và yêu cô

- Từ Tuyết mất rồi. - K.Anh nói gọn lỏn, Nam ko tin vào những j mình đang nghe, quả thật là 1 cú sock với anh. anh đã gắng hỏi lại

- Ai mất cơ?

- Hàn Từ Tuyết, mày có về ko? Tao nghĩ mày sẽ phải hối hận đó !

....

Nam giật mình đánh rơi cả điện thoại, xung quanh anh ko khí như ù đặc, anh nghĩ có khi nào K.Anh nói dối để anh trở về Việt Nam ko, nhưng bác bỏ cái ý nghĩ đó là suy nghĩ khác của anh, K.Anh ko bao giờ nói dối những trò trẻ con lừa người thế này, là bạn thân lâu năm của K.Anh, Nam cũng hiểu anh rất rõ.

Bước chân cũng Nam ko thể vững nữa, tim anh đập mạnh dữ dội. đầu anh như choáng váng, anh muốn gặp Từ Tuyết ngay lúc này để chứng minh điều K.Anh nói hoàn toàn sai nhưng làm sao để gặp được bây giờ đây.

Lập tức, Nhất Nam thu dọn đồ đạc và anh muốn về Việt Nam tìm Từ Tuyết ngay lúc này, dường như anh đã quên mất cái lý do mà anh bỏ sang Mĩ thế này, lý do mà anh rồi bỏ tất cả...đó là biết Từ tuyết phản bội mình và có lẽ anh đã nhầm, qua cuộc điện thoại ngắn, Nam đã hiểu hết tất cả mọi chuyện...từ việc Từ Tuyết bị bệnh máu trắng đến sự phản bội....anh thật sự đã trách nhầm cô trong suốt thời gian qua rồi.

Đáng lẽ ra anh phải gọi về Việt Nam sớm hơn thì anh đã biết được mọi chuyện sớm hơn. Nhất Nam tự trách mình, anh đau lòng đến nỗi quăng tất cả đồ đạc trong phòng mình xuống đất, tất cả vỡ vụn...như trái tim anh vậy

Sự thật đôi lúc cũng khiến con người ta đau lòng đến thế đấy

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giữa tôi và hă.em chọn ai

- Khánh Anh. Lâu ngày ko gặp, cậu vẫn khỏe chứ ? - Một chàng trai đưa bàn tay ra trước mặt 1 người con trai khác tỏ ý muốn bắt tay, K.Anh cũng đưa tay và 1 cách hững hờ

Với sự cuốn hút và toả nắng của hai chàng trai này làm cả quán cafe cạnh công viên thủ đô như náo loạn. lời bàn tán chủ yếu là khen thưởng xen lẫn ngưỡng mộ.

- Khoẻ, Minh Hoàng, tôi ko ngờ cậu xuất hiện vào lúc này ! - K.Anh tỏ vẻ ngạc nhiên, tay anh vẫn về van ly cafe trên bàn

- Tôi về Việt Nam khiến cậu khó chịu sao? - Hoàng nói nghiêm giọng nhưng thật ra anh chỉ đùa mà thôi

Thật ra thì K.Anh và Hoàng có quen nhau lâu rồi, nhờ Hoàng thi Thiên Anh(Yun) mới có cơ hội quen với K.Anh đấy chứ. Dù j K.Anh và Hoàng cũng là bạn thân lâu ngày gặp lại

- Chưa hẳn ! - K.Anh hơi cười nửa miệng, nụ cười vừa hé được chưa đầy nửa giây nhưng cũng đủ làm mấy con tim trong quán lẫn ngoài quán phải đập liên hồi

- Nam với Tuyết đâu rồi?

-.....-

K.Anh im lặng, gương mặt lạnh lùng của anh bỗng chốc dần ra, có 1 sự mệt mỏi hiện lên khuôn mặt anh, ko quá đậm nhưng cũng ko quá nhạt để người khác phát hiện ra

Thấy K.Anh ko nói j, Hoàng hỏi

- Sao vậy?

- Chuyện này nói sau - K.Anh ko muốn nhắc đến chuyện ấy bây giờ

- Vậy thì...à...cậu với Thiên Anh dạo này sao rồi

Nghe đến tên Thiên Anh. Bất giác, hình ảnh của T.Anh hiện lên trong tâm trí của anh nhưng anh biết T.Anh mà Hoàng đang nhắc đến là Yun chứ ko phải Vĩnh Thiên Anh

- Chả sao? Nói ra thì em gái của cậu bám cũng dai đấy nhĩ? - K.Anh lạnh lùng nói, trong giọng của anh chứa cả sự khinh bỉ pha chút giễu cợt

- Ô thế à. Phiền cậu ghê nhĩ?, à mà tôi chuyển sang ở cùng cậu nhé !

- Đồng ý ! - K.Anh gật đầu

- Ngày mai tôi sẽ chuyển luôn, hy vọng được tiếp đón nồng hậu - Hoàng cười

K.Anh cũng hơi nhếch mép

...

Tối....

Học bài xong, Thiên Anh ném mình trên chiếc giường thân yêu cùng cái laptop bên cạnh.

Một cơn gió rít qua, khung cửa sổ đập mạnh khiến T.Anh giật mình, có tiếng j đó thật lạ, tiếng la hét đến ồn ào, có tiếng leng keng, chắc chắn đó là tiếng của dao kiếm chạm vào nhau.

Cô thấy tò mò nên mở cửa sổ ra, 1 cảnh tượng hỗn loạn đang xảy ra khiến cô ko khỏi rùng mình, trước con đường dẫn vào nhà cô, đám du côn đang đuổi chém nhau, ánh sáng ven đường làm sáng lên những thanh kiếm dài và sắc, nhưng con dao và mã tấu chúng cầm trên tay, ko ngừng xông lên lẫn nhau như săn 1 con mồi. Càng ngày, chúng càng chạy đến gần nhà cô, cô hoảng loạn khi thấy chúng có vẻ đang muốn xông vào nhà cô, trốn chẳng?

T.Anh rất sợ. Cô sợ du côn, trong đêm tối, chỉ mình cô ở nhà nên nỗi sợ hãi càng tăng lên. Nhìn xa xa, cô thấy 1 gương mặt nào đó, quen thuộc, gương mặt cô luôn nhớ nhung, xa nữa là 1 gương mặt mà cô luôn kính trọng và yêu thương

1 là Khánh Anh và 1 là Thiên Kỳ. Hai người họ đang đánh nhau? Cô thắc mắc

T.Anh vội vàng chạy xuống dưới nhà thật nhanh, cô muốn biết đó có phải sự thật ko hay mình đã nhìn nhầm. Nhưng sự thật đã khiến cô bất ngờ đến tím

mặt

- DỪNG LẠI ĐI - T.Anh hét lên vội vã, cô chạy thật nhanh ra ngoài trước sự ngạc nhiên của lũ côn đồ. T.Anh chạy đến bên T.Kỳ, anh đang bị thương, phải nói là rất nặng, K.Anh cũng bị thương nhưng ko nặng bằng T.Kỳ

- Thiên Anh - K.Anh bắt chợt gọi tên cô

- Phải, em là Thiên Anh, em xin anh đừng đánh anh ấy nữa - T.Anh thấy T.Kỳ thật sự đã kiệt sức vì những cú đánh bạo lực xen lẫn tức giận của K.Anh

Cô ko nghĩ giữa hai người họ lại có mối thù sâu sắc như thế. Cô đau lòng lắm

T.Anh khóc, nước mắt giàn giụa, giọng nói khản cầu tha thiết, bất giác K.Anh cảm thấy khó chịu

- Em ra đây là gì? - T.Kỳ nói hơi nhỏ nhưng cũng đủ để K.Anh nghe rõ, đám người của K.Anh và T.Kỳ đều ngừng đánh nhau, lắng nghe cuộc đối thoại của mấy người

- Em ko muốn nhìn người mình yêu thương bị thương, em ko muốn, anh hiểu ko?

Thì ra anh toàn lừa dối em thôi, anh bảo anh ko đẩy đưa đến giang hồ mà nhiều đàn em thế kia hả? Anh nói đi - T.Anh khóc nức lên, cô nhìn xung quanh thấy lũ đàn em ko ngừng nhìn T.Kỳ lo lắng, cô đoán ngay đó là đàn em của T.Kỳ

Người mà mình yêu thương. Câu nói đó văng vẳng bên tai K.Anh, Anh đã nghĩ, T.Kỳ là bạn trai của T.Anh, sao cảm giác này vừa căm ghét, vừa bức bối vừa khó chịu thế này. Tâm trí K.Anh đang rất rối bời.

- Anh xin lỗi em nhiều ! - T.Kỳ lau nước mắt cho T.Anh

K.Anh nửa cười nửa không, Anh quay đi, tìm anh bỗng đau lắm. T.Anh vội nhìn theo bóng anh bước đi, nỗi nhớ nhưng dang trào khiến cô ghen thờ. Sao anh ko nói lời nào với cô mà vội bước đi

- Anh...

T.Anh định gọi tên anh nhưng lại thôi, cô lại nhìn vào người anh trai yêu quý, cô thật sự rất đau khổ?

- Anh cùng họ đi đi, em muốn ở 1 mình, vết thương của anh em nghĩ anh lên vào viện khám đi ! - T.Anh nói giọng buồn rồi cô đi về phía cổng. Cô thật sự muốn quan tâm, muốn là người băng bó vết thương lại cho anh hai của mình nhưng cô đang rất giận anh.

- Thiên Anh

Một tiếng gọi khác làm cô quay lại. Cô đã thấy giọng nói này có j đó quen quen, nhưng cô ko tin đó lại là...

Đúng thật, giọng nói đó là Vương Khang. Sao anh lại đến đây?

Mặt Vương Khang có 1 vết xước to, hình như cũng vừa đi đánh nhau về lên mới bị thế

T.Anh ngỡ ngàng 1 lúc mới lên tiếng

- Em biết hai người quen nhau. Anh đưa anh Kỳ đến viện hộ em - T.Anh nói xong rồi mở cổng bước vào. Cô ko quay lại nhìn họ 1 lần nữa

Cô ko biết mình đang nghĩ j. Cô ko biết K.Anh cũng đang nghĩ j. Nhưng sao càng ngày khoảng cách của cô và anh càng lớn, có 1 sợi dây vô hình nào đó đã để cô biết anh nhưng cũng chính sợi dây vô hình đó lại đứt ra khiến cô như muốn gục ngã

Cô òa khóc nức nở, cô ngồi xuống cạnh hồ bơi. thả hai chân xuống và khóc như con nít, hai chân cô ko ngừng đập nước 1 cách tức bực

- Khóc đủ chưa?

Một chàng trai khẽ ngồi cạnh cô, anh nhìn thẳng lên trời, những vì tinh tú lấp lánh thật đẹp. Cô vẫn cứ khóc mà ko để ý j đến giọng nói bên cạnh cho đến khi anh lên tiếng lần hai

- Nếu ko ngưng khóc thì tôi đi đây - Anh đứng lên, lạnh lùng nói. Giờ cô mới để ý cái giọng lạnh tanh ko cảm xúc đó của anh, đã lâu cô ko nghe...

Cô chợt nín lại, khoé mắt vẫn đỏ hoe, khuôn mặt vẫn ướt nhèm,, cô quay sang nhìn anh. Điều làm cô ngạc nhiên đến nỗi suýt ngã xuống hồ bơi đó là người vừa lên tiếng lại là người ấy...

- Anh Khánh Anh...sao anh lại...lại vào được đây??? - Cô lúng túng

- Sao tôi ko vào được đây? - K.Anh lại ngồi xuống bên cạnh cô, với cái giọng điệu lạnh lùng ko thay đổi đó, anh làm cô có chút buồn

- Anh...

Cô ko biết nói j, cô lại im lặng chờ anh nói

- Hấn ta là j của em?

- Dạ???

Cô bất ngờ lên hỏi lại nhưng rồi cô sực nhớ đến anh Kỳ, có lẽ hấn ta mà anh đang muốn nhắc đến là anh Kỳ

- À.. là anh hai của em - Cô buồn bã

- Giữa tôi và hấn.em chọn ai? - K.Anh buộc miệng nói ra câu ấy, T.Anh trợn tròn mắt lên nhìn anh, anh cũng ko biết mình đang nói câu ngớ ngẩn ấy ra làm j?

- Em...em...em ko biết. Chắc là anh ấy - T.Anh hơi bối rối, cô rất muốn chọn người con trai ngồi cạnh cô nhưng...

- Ừ - Anh đáp cụt lùn, vì câu trả lời của anh khá gọn nên đã đẩy hai người vào tình trạng im lặng. T.Anh im lặng theo anh, thi thoảng cô ngước lên lạng lẽ theo dõi ánh mắt lạnh của anh.

Anh cứ im lặng, cô hơi khó chịu. T.Anh buộc miệng nói

- Anh hại anh em ra nông nổi đó anh có thấy thoải mái ko? Hai người ghét nhau như thế chắc sung sướng lắm nhĩ? - Giọng điệu của cô có chút bức xúc pha lẫn mỉa mai

- Tôi hại sao? Là anh em gây chuyện trước - K.Anh trả lời thẳng lưng, mặt anh ko cảm xúc, mùi băng giá cứ quẩn quanh người anh ko chịu buông làm T.Anh nhểm 1 tẹo băng giá đó của anh

- Anh ko phá huỷ gương mặt đó thì anh em cũng chẳng ghét anh như thế này, đó ko phải hại sao? - Cô trách anh, thật sự điều đó làm cô áy náy nhưng cô nhất định phải nói

- Tôi ư? - Anh hỏi lại như ko tin, đúng vậy? anh ko hề làm gương mặt của anh Kỳ thành ra như vậy mà. Có người hại anh, anh biết người đó là ai nhưng anh ko có bằng chứng chứng minh người đó hại anh. Đến khi nào anh tìm ra bằng chứng, tất cả sẽ ko được yên với anh.

- Em nói anh nghe ko rõ sao?

- Nếu em ko biết j, tôi khuyên em ko nên ăn nói linh tinh - Anh đứng dậy bức tức, thái độ này của anh là sao? chưa bao giờ cô thấy anh có thái độ như vậy, anh luôn giữ cho mình vẻ lạnh lùng, dù có chuyện j anh cũng ko nói 1 cách bức tức như này...đặc biệt là với cô

- Anh...

Cô nhìn theo bước chân anh, một lần nữa. Anh lại lạnh lùng bước đi, cô hụt hẫng đến xé lòng...

Cô ko nhìn theo bóng anh nữa, cô ngả người về phía sau, nhìn lên bầu trời cao, cô thầm nghĩ đến 1 nơi xa...rất xa...có lẽ cô muốn đến đó !

...

Sáng hôm sau, sự xuất hiện của Nhất Nam ở nhà K.Anh khiến mọi người đều ngạc nhiên, mọi người ở đây là chị Hải Minh, Đường Vy, Minh Hoàng và cả Yun

Ko thấy T.Anh đâu

- Anh về rồi sao? em tưởng 3 năm cơ mà - Vy

- Ừ anh về, anh muốn gặp người anh yêu - Nam buồn bã

Vy ko biết là Nam đã biết hết mọi chuyện, thấy anh nói giọng buồn bã, cô cũng khó hiểu lắm

- Sao mọi người cái j cũng giấu tôi, chuyện của Tuyết, sao lại giấu tôi, mọi người ghét tôi đến vậy à? Sao lại giấu tôi? Há??? - Nam hét lên với giọng bức xúc, anh luôn hỏi sao mọi người lại muốn giấu anh

Tất cả đều hiểu Nam đang nói j, ngoại trừ Hoàng, Hoàng là người mới về lên chưa biết chuyện xảy ra trong thời gian qua. Hoàng thắc mắc

- Có chuyện j sao?

Vy và Minh nhìn sang K.Anh rồi nhìn Hoàng với vẻ ái ngại. Yun im lặng ko dám nói j, nhìn gương mặt của Nam bây giờ khiến tất cả đều sợ. Nam như muốn phát điên lên...

Hoàng được Vy và Yun cùng kể cho tất cả mọi chuyện xảy ra, anh cũng bất ngờ và đứng tim ko kém, cái j chứ??? Hoàng ko tin Từ Tuyết ra đi dễ dàng

như vậy? Hoàng cũng có nghi ngờ y như K.Anh vậy. Nếu cô chết rồi thì tang lễ đâu??? Hoàng nghĩ giống K.Anh sống phải thấy người, chết phải thấy xác

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Mây trắng mịn cười lững lờ trôi nhẹ bay theo gió, 1 ngày nắng đẹp bắt đầu.

Nỗi nhớ 1 người cứ miên man trong đầu T.Anh, những bước đi nặng nhọc chứa đựng biết bao buồn tủi cô đơn, ko gian yên bình nhưng trong lòng cô thì như rối tung lên. Những cảm giác lẫn lộn đan xen nhau, những cảm giác ko mấy tốt đẹp

Phù...

1 chiếc xe máy phóng qua người cô 1 cách nhanh chóng và dừng lại ngay bước chân cô, T.Anh giật mình và sợ hãi, lùi lại vài bước, khoảnh khắc đó tim cô như muốn nhảy ra ngoài, đến khi chiếc xe máy đó dừng hẳn cô vẫn còn thấy run sợ

Bước từ trên xe máy xuống là 1 chàng trai quyến rũ và thu hút, anh xuất hiện như tô điểm thêm cho bức tranh mà chính anh đã trở thành nhân vật chính, so với anh, mọi thứ xung quanh quả thật quá bình thường

- Anh ko ngờ là em nhất gan đến thế? - Hoàng cười nhẹ, trong anh có điều j đó bí ẩn, ảm áp lạ kì

- Em...sợ xe máy - T.Anh thú thật, nhìn xe máy của anh là cô đã sợ phát khiếp rồi

- Em đùa chứ, giờ còn ai sợ xe máy đâu? - Hoàng cười thật tươi, nhìn cô thật đáng yêu, anh ko nghĩ cô lại ngốc nghếch đến nỗi xe máy cũng sợ chứ anh đâu nghĩ cô có quá khứ rất đáng yêu với chiếc xe máy đâu

- Còn em.- T.Anh hơi xụ mặt, cô định chào anh rồi bước đi tiếp, anh đưa tay ra hiệu là dừng lại

- Hôm nay được nghỉ học phải ko? Anh muốn vào chơi nhà em ! - Hoàng đưa ra đề nghị

- Em ko quen cho người lạ vào nhà - T.Anh vu vơ nói, cô ko nghĩ đến cảm giác trong anh khi nghe thấy từ người lạ " nó ra sao

- Em vẫn coi anh là người lạ? - Anh lạnh lùng nhưng trong lời nói có j đó trách móc và giận dỗi, tính anh có phải thế đâu, chưa bao giờ anh đem lòng trách móc hay giận dỗi 1 người nào đó, riêng anh chỉ có lạnh lùng, ko quan tâm và căm thù thôi

- Ko, ý em là em muốn vào nhà anh trước - T.Anh kiểm soát, cô chợt nhận ra lời nói vừa nãy cô ko cố ý nói vậy, cô quá lời chăng?

- Vậy được - Anh đồng ý luôn ko cần suy nghĩ - Anh ở nhà cùng thằng bạn, nếu em ko phiền thì mình đi luôn - Anh nói tiếp, trong anh bỗng nhiên vui lạ thường

- Bạn á, vậy thôi em ngại chết - Cô khẽ nhưn mày

- Chắc em cũng quen người đó mà, em là bạn thân Đường Vy mà, đúng chứ?

- Ồ...sao anh biết?

- Biết là biết chứ còn sao nữa - Anh đùa. cô bấu môi nhìn anh, bất giác anh đưa tay che má cô làm cô hơi xấu hổ những rồi cũng cười tươi nhìn anh. Vậy cô muốn biết lý do anh biết cô và Đường Vy là bạn thân và còn muốn biết cái người mà anh bảo cô cũng quen thật ra là ai?

- Thế nào? Đi về nhà anh hay nhà em trước đây? - Hoàng hỏi

- Nhà anh trước đi ! - Cô khẽ nở nụ cười

- Vậy lên xe đi !

- Ko, em sẽ đi taxi theo sau anh - Cô cười gượng gạo và trả lời 1 cách miễn cưỡng, cô thầm nghĩ tại sao hôm nay anh lại đi xe máy mà ko đi ô tô chứ??? Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ đến K.Anh, nhớ đến cái lần anh cho cô đi vào trong địa ngục 1 quãng đường dài, cô ko hiểu anh có nghĩ đến cảm giác của cô lúc đó ko? sợ chết đi được, cô sợ cái quá khứ đó và sợ cả xe máy luôn, nhưng anh vẫn lái bằng được cô lên xe máy khiến cô suýt chút nữa ngã ra đấy..lòng thầm trách anh nhưng lúc ngồi cạnh anh, được anh che chở cô lại thấy ảm áp và bình yên lạ thường, người lái xe lúc đó mà ko phải anh chắc cô nhảy xuống xe lâu rồi?

- Vậy anh đi cùng em - giọng nói của Hoàng cất lên nhanh chóng làm cô dứt khỏi dòng suy nghĩ, cô hơi ngại khi làm phiền anh như vậy
- Còn xe anh để đâu?
- Anh gọi người đến mang về !
- Có được ko ạ?

Anh ko nói nữa, anh chỉ cười và gật đầu, anh thấy rất vui khi nói chuyện cùng cô bé này, cảm giác trong anh là j đấy, như muốn vỡ tung ra, anh thật sự thấy cô rất đáng yêu có chút j đó ngọt ngào, khờ dại

Đi taxi cùng anh 1 chặng đường ko xa, xe rẽ vào 1 con đường có lẽ cũng rất quen thuộc với cô, quen lắm, ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy và có điều j đó bí ẩn lạ lùng mà cô đã từng vào đây rất nhiều, ko lẽ nào...ko thể trùng hợp như thế được chứ? Cô hơi quay sang nhìn anh với vẻ ngạc nhiên và khó hiểu, anh ko hiểu cái nhìn đó là j, anh chỉ cười rồi chỉ tay vào biệt thự đang xuất hiện to hơn trước mặt hai người

- Đến nơi rồi, em xuống xe đi - Hoàng cười rồi leo qua mở cửa cho cô, cô ái ngại, cô có phải con nít đâu mà anh luôn giúp cô từng việc nhỏ như thế?

Sau 1 lúc tranh giành giả tiền taxi, cô lúng túng khi anh cứ đòi trả cho cô, mà cô lại là người đề nghị đi taxi, cô có hơi ngại

Cô vẫn ko tin là anh ở trong biệt thự đó, cô ko tin là anh lại ở của K.Anh, cô tò mò hỏi

- Nhà anh ở gần biệt thự kia đó hả?
- Cũng gần - Anh mỉm cười gật đầu và dẫn cô đến gần biệt thự đó

Cái từ cũng gần của anh làm cô hiểu lắm, cô cứ ngỡ anh ở gần đó thật

Đến nơi mới giật mình

- Sao anh lại đưa em vào nhà của người ta?
- Người ta là ai ở đây chứ? Anh sống ở đây mà?
- Đầu ă, mọi khi em vào làm j thấy anh đâu?
- Á, thì ra em quen thằng K.Anh thật à?, anh đoán cũng chuẩn ghê nhỉ? - anh cười làm cô bối rối, ko biết có lên vào ko, cô vẫn chưa dám gặp anh vì câu chuyện vớ vẩn của hai người tối hôm qua
- Anh là j của anh ấy ạ?
- Là bạn, bạn thân rồi, anh mới về Việt Nam và ở nhờ nhà nó nè? - anh thân thiện đáp, bạn thân? hai từ làm cô hơi ỉn

Gương mặt của cô có chút thay đổi, sao cô hay động chạm vào họ hàng nhà K.Anh thế nhỉ?

- Hay thôi về nhà em trước đi - Cô e thẹn đưa ra ý kiến
- Đến nơi rồi thì vào đây trước đi, dù j hai người cũng quen nhau lên anh cũng đỡ phải giới thiệu, thôi vào trong đi, anh mệt rồi

Cô ko muốn phiền anh hết lần này đến lần khác , và lại trong giọng nói của anh cũng có đôi chút mệt mỏi, là vì anh ko quen đi taxi sao????

- Vâng.

Cô đáp nhẹ rồi theo anh vào trong

Bước vào bên trong, 1 mùi lạnh lùng bốc lên y như chủ nhân của nó vậy?

Nhưng chủ nhân của nó đâu?

- Em vào ghế ngồi đi, anh lên xem K.Anh đâu
- Vâng.

Cô đáp gọn rồi mau chóng lại gần ghế sofa rộng ở phòng khách

- Kh.Anh vừa ra ngoài rồi, mà mà đưa ai đến thế?

Một giọng nam cất lên, T.Anh cũng nghe thấy và chột dạ lại 5s để cố nhớ lại cái giọng đó vì cô thấy nó rất quen thuộc

- Anh Nam - Cô thốt lên với vẻ bàng hoàng

Nghe theo tiếng gọi, Nam ngoảnh mặt ra thì thấy T.Anh, Nam cười

- Thiên Em, lâu ngày ko gặp. Em thế nào rồi? - Anh té nhị nhưng cái cách gọi Thiên Anh bằng T.Em của anh vẫn ko đổi, có vẻ là anh trầm đi, điều này T.anh phát hiện được trong lời nói của anh

- Em vẫn thế, nhưng anh....

- Anh thì sao?

- Ko có j ả?

- Hai người quen nhau sao? - Hoàng chen vào

- Quen chứ? - Nam cười rồi từ từ đi lại chỗ T.Anh, theo sau là Hoàng, Hoàng cũng cười

Lâu ko được nhìn Nam cười, T.Anh thấy nụ cười đó vẫn đẹp 1 cách hoàn hảo

- Em với K.Anh dạo này tiến triển j chưa? - Nam ngồi xuống chêu T.Anh

- Dạ??? - T.Anh hơi giật mình, dạ là câu hỏi ngắn gọn nhất thể hiện sự ngạc nhiên

- T.Anh với K.Anh là j của nhau cơ mà tiến triển - Hoàng hơi bất ngờ trước câu hỏi đó, trong anh như có lửa đốt khi suy nghĩ của anh là...

- Là người yêu - Nam cười

Mặt Hoàng tối sầm lại, đau? Cảm giác j thế này?

- Anh Nam chêu em, em với anh ấy làm j phải đâu? - Cô hơi bối rối

- Ko tin cứ hỏi K.Anh mà xem - Nam lại cười

Trong lòng Hoàng có j đó thật khó chịu, ko thể tả được

- Anh ra ngoài chút - Hoàng bật dậy

- Vâng - Cô cười

Nam chăm chú nhìn theo Hoàng, Nam cảm nhận được có j đó trong Hoàng, thái độ của Hoàng vừa nãy khi nghe Nam nói vậy là sao????

...

T.Anh và Nam ngồi nói chuyện với nhau suốt, có chuyện vui khiến 2 người phải cười nắc nẻ nhưng có chuyện buồn khiến T.Anh xót xa, Nam thì đau nhói ko nói lên lời..

- Chị ấy rất yêu anh ! - T.Anh chột lại câu nói cuối

- Ủ - Nam hơi gật đầu, anh buồn lắm, giá mà lúc đó anh ở bên Tử Tuyết thì đến giờ anh đâu có ngồi đây nhớ cô ấy thế này.

..

Ko gian như nặng nề, T.Anh muốn né tránh sự nặng nề đó, cô kiếm cớ ra ngoài

- Ha, anh Hoàng đi đâu lâu quá, em ra ngoài xem ảnh làm j nha

- Ủ em !

T.Anh chạy ra ngoài. Đến chỗ cửa, cô ko cần để ý j mà mở cửa luôn, cánh cửa mở ra là tiếng rầm của 1 vật thể nặng, cô méo xệch mặt khi biết mình vừa gây ra 1 chuyện tày đình, trời ơi ! cái vật thể đó đang nằm ở dưới hiên vì bị cô đẩy cửa đến ngã, cô đẩy mạnh quá mà??? Cô bối rối, lo lắng khi biết cái người mà bị cô làm ngã đó ko ai khác mà chính là K.Anh...thế mới đau

- Anh...Khánh... - Cô hơi bất ngờ chạy đến định đỡ K.Anh dậy nhưng cô bất cẩn đến nỗi chưa kịp gọi hết tên anh thì...

- Ôi chúa, dừng...- t.Anh ko la hét mà than cầu, cô trượt chân bậc thềm rồi cũng ngã xuống. Cứ ngỡ rằng sẽ rất đau nhưng sao cô lại thấy ko đau chút nào, có j đó rất êm ở phía dưới. Cô cúi mặt nhìn xuống thì..

Khuôn mặt lạnh hơi nhẵn lại của K.Anh nhìn cô, thì ra cô đè lên người anh, cô cảm thấy xấu hổ tột cùng, mặt đỏ ửng

- Á..Thiên Em nặng đến nỗi K.Anh nhà mình cũng bị đè ra thế kia ? - Nam chạy đến chầu, T.Anh đã xấu hổ rồi nghe xong câu nói đó còn xấu hổ hơn. Cô bật dậy khỏi lòng K.Anh và cũng hơi cúi xuống định đỡ K.Anh dậy nhưng anh còn dậy nhanh hơn cả cô

- Hoàng đâu? - K.Anh hỏi để lơ đi mọi chuyện, nhưng trong anh có j đó vui vui, anh bất giác mỉm cười trong lòng, anh thấy mình thay đổi rồi, thay đổi nhiều nhưng vì 1 lý do j đó...anh ko thể !

- Hoàng đây, có chuyện j ko?

- Sắp được nghỉ lễ cuối năm, mọi người cùng đến Mỹ 1 chuyến - K.Anh vừa nói vừa bước vào trong nhà. Mọi người cũng lần lượt theo sau

Hoàng gật đầu hưởng ứng, Nam vẫn đang rất buồn nên anh ko có tâm trạng đi đâu cả. mà chính cái nước Mỹ, nơi anh vội vàng đến đó mà đã đánh mất người anh yêu

- Nam? - K.Anh nhắc tên Nam vì ko thấy anh phản ứng j như là đồng ý hoặc ko đồng ý, đang suy nghĩ mông lung chuyện j đó, Nam bị đánh thức, anh hơi nhún vai rồi gật đầu

- Vui lên đi, sẽ có bất ngờ cho mày đó, Nam - K.Anh vỗ nhẹ vai Nam, Nam ko hiểu K.Anh có bất ngờ j dành cho anh nhưng trong anh cảm nhận được đó sẽ là 1 niềm vui.

- Bất ngờ? - Nam thắc mắc nhưng K.Anh tỏ vẻ lạnh lùng, anh ko nói thêm về chuyện đó, anh nói như 1 mệnh lệnh

- Mày hoặc Hoàng báo cho Minh biết đề đi cùng nhé, chắc chỉ 2 ngày nữa là xuất phát thôi !

- Lần này là đi du lịch đấy hả? Vậy thì cả Thiên Em với Vy cũng đi luôn cho đông đủ

Nãy giờ Thiên Anh đứng lặng im nghe họ nói chuyện, cô như thể bị tách lập ra khỏi cuộc nói chuyện ấy, ko ai quan tâm đến cô, cô tủi thân nhưng ko trách họ, cô định chào mọi người rồi về chứ cô ko thể để mọi người ném cô sang 1 bên như ko có mặt của cô vậy nhưng nghe Nam nói đến tên cô, cô hơi ngạc nhiên

- Em..

T.Anh chưa kịp ra ý kiến thì Hoàng cười và mở lời

- Thiên Anh. Em đi chứ?

Nụ cười của Hoàng vô cùng ấm áp và thuyết phục, T.Anh cũng muốn đến Mỹ lắm nhưng đó chỉ là trong mơ thôi, ngược lại từ khi biết Thiên Kỳ muốn đưa cô sang nước ngoài sống thì cô lại cách mấy cái nước đặc biệt là Mỹ, vì Mỹ là nước anh Kỳ rất thích, có thể anh sẽ đưa cô đến đó sống? Cô nghĩ vậy

- Thôi em ko đi đâu?

Cô ái ngại nhìn nét mặt của K.Anh, anh vẫn lạnh tanh ko chút biểu cảm, cô sợ làm phiền đến anh và tất cả mọi người nên quyết định cô là muốn ở lại, cô biết ở đây toàn công tử nhà giàu, ăn chơi đến xa đọa, còn cô, cô ko dám như họ, cô sợ đi cùng họ, cô như là 1 người thừa hoặc là 1 osin. Nghĩ đến đây, cô như nhớ ra 1 điều j đó, cha cô, đúng rồi, cha cô làm giám đốc c.ty bất động sản bên Mỹ, đến lúc rồi, cô muốn gặp cha cô quá, cô nhớ ông, thật sự là rất nhớ. Ko biết bây giờ ông sống thế nào rồi, ông có nhớ đến cô, đến anh Kỳ ko? Cô tự hỏi lòng.

- Ko, em nên đi, anh nghĩ em chưa đến Mỹ bao giờ nhỉ? - Hoàng thuyết phục cô, có vẻ anh rất muốn đi cùng cô

- Em được đi cùng mọi người cơ à? - T.Anh hơi ngốc nghếch khi hỏi 1 câu như vậy. Câu hỏi này ko có hàm ý hay mỉa mai j cả, mà cô đang muốn hỏi thật, cô buộc miệng hỏi như vậy cô cũng thấy hơi ngu Tắt nhiên cô sẽ được đi cùng mọi người chứ? Có cả Đường Vy nữa mà, K.Anh có 1 thứ j đó rất đặc biệt đối với cô, Nam thì rất quý cô, Minh thì rất quý cô đã thế anh còn là bạn trai thậm chí là chồng sắp cưới của Vy bạn thân cô nữa, còn Hoàng... dường như thứ tình cảm của anh vẫn đang rất hỗn độn...thích, quý hay là...anh đã yêu cô rồi. Vậy thì để thời gian trả lời tất cả

- Ô.,em hỏi câu này hay lắm, tất nhiên em được đi chứ? - Hoàng cười nham nhở vì câu hỏi của cô, anh còn dùng trò dụ dỗ trẻ con, xoa đầu rồi tung cả tóc của T.Anh lên. anh cười, cả Nam cũng cười, gương mặt lạnh lùng của K.Anh bỗng chốc dần ra lạ thường, buồn cười đến thế sao?

- Thôi được rồi, tôi nghĩ em nên đi - K.Anh lên tiếng

Gi thế này? Anh mở lời với cô sao? Sao tìm cô bỗng đập mạnh thế này, cô hơi bất ngờ nhưng cũng rất vui. Thật sự là rất vui, bây giờ cô khỏi từ chối nữa, ánh mắt của anh nhìn cô hơi khác, ánh mắt chứa đựng thứ j đó bí ẩn lắm, cô nhìn nhưng ko thể đoán ra, và cả ánh mắt của Hoàng khi thấy cô đồng ý đi nữa, ánh mắt đó cũng có chút lạ thường, ấm áp và dễ chịu.

- Cả em đi nữa !

Giọng nữ vang lên, từ ngoài chạy vào là Thiên Anh(Yun). cô nàng háo hức ra mặt, cô đến đúng lúc lắm ấy chứ

- Cả em sao? - Hoàng hơi khó chịu vì trong anh có điều j đó ko ưa cô em gái này cho lắm, vì chính anh biết bộ mặt thật của Yun như thế nào? Ham

danh lợi, tham vọng và luôn muốn có những gì mình muốn và tất nhiên chính anh cũng từng bị Yun làm cho sock đến nổi rời khỏi Việt Nam luôn.

- Vâng, anh hai ko muốn cho em đi chứ j? - Yun nói với giọng có chút mỉa mai, có nhiều thứ để hai anh em nhà này ko ưa nhau 1 tẹo nào

- Tùy em gái thôi mà. Anh trai nào lại ko muốn - Hoàng cũng nói mỉa lại. Yun ko nói với Hoàng nữa mà quay sang Nam rồi đến K.Anh

- Anh Nam em được đi chứ hả? Anh K.Anh cho em đi với nha

Nam chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng tình còn K.Anh ko biểu lộ cảm xúc j, Yun có phần hụt hẫng nhưng ngược lại Thiên Anh có j đó vui vui nhưng điều đó cô vẫn ko thể phủ định được K.Anh với Yun có quan hệ j với nhau.

Thấy Nam đồng ý nên Yun cũng vui ra mặt, Yun bắt đầu liếc nhìn sự có mặt của Thiên Anh, Yun hơi khó chịu khi thấy cô luôn xuất hiện cùng mấy người này và đặc biệt cô còn đang đứng gần K.Anh nữa chứ. Đến giờ T.Anh mới chợt nhận ra mình đang đứng gần K.Anh, cô vội lùi sang mấy bước đứng cạnh Hoàng.

- Gặp mặt cậu cũng nhiều rồi nhưng tôi chưa biết tên cậu? - Yun nói với vẻ mặt tươi tỉnh, cái giọng điệu chanh chua ngày nào giờ thay đổi hẳn trước mặt mọi người, T.Anh thấy ghê sợ vì giọng điệu của Yun thay đổi quá nhanh, cô còn nhớ hôm ở c.ty Anh Vương, cái giọng điệu đánh đá, ghê gớm và có j đó thật độc ác, cay nghiệt đuổi cô ra khỏi c.ty, thế mà bây giờ...ngọt như đường

- Mình là....

- Em ấy là Thiên Anh ! - Hoàng xen vào.

Thái độ của Hoàng kì kì sao ấy khiến tất cả ở đây đều nghi ngờ

- Gì chứ? Thiên Anh, vậy cậu cùng tên với tôi rồi - Yun cười

- Bạn cũng tên Thiên Anh sao? - T.Anh hơi bất ngờ

- Ủ, tôi là Vương Thiên Anh...

- Ủ..

- Thôi cứ vậy đi, ai muốn đi thì đi, trước 11h tối ngày kia phải có mặt ở đây - K.Anh đứng dậy nói rồi anh bước ra ngoài luôn, cái bóng dáng kiêu ngạo ấy của anh làm cho hai cô gái tên Thiên Anh cùng phải xao xuyến. Anh càng lạnh lùng, kiêu ngạo bao nhiêu thì Yun càng yêu anh bấy nhiêu, ko lạnh lùng ko kiêu ngạo thì ko phải là anh, còn Thiên Anh, cô ko biết anh đang ở vị trí nào trong tim mình nhưng cô khẳng định được rằng, anh chiếm vị trí rất quan trọng trong tim cô, cô muốn nói lời yêu anh trước mặt anh, muốn công khai tình cảm của mình dành cho anh nhưng cô lại sợ một lời từ chối, lúc đó cô còn đau khổ hơn là yêu thầm như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nghĩ đến buổi du lịch này, lòng T.Anh cứ bồn chồn mãi, cô ko biết phía trước cô sẽ ra sao, cô chỉ muốn biết bố cô đang sống thế nào bên đó, muốn gặp ông để được ông ôm vào lòng, cảm nhận được hơi ấm từ người cha., Đã lâu ông ko gọi điện về cho cô và anh Kỳ nữa, có khi nào ông đã quên hai người con này rồi ko? Chắc ko phải đâu, ông còn lý do khác? Bạn quá chẳng?

- Cha mình ở Mexico, ko biết lần này qua Mỹ thì đến đâu đây? - T.Anh thờ dãi, tự hỏi mình

Nếu lần này ko phải đến Mexico, chắc cô buồn và thất vọng lắm!

Mãi suy nghĩ, cô ko để ý đến chuông dt của mình đang reo, mãi cô mới nhận ra, Vy đang gọi cho cô

- MÀY LÀM GÌ MÀY BẮT MÁY LÂU THẾ?

T.Anh mới bắt máy thì đã được nghe giọng ca triền vọng hét vang lấy lòng của nhân tài đầu dây bên kia

- Thùng mùng nhĩ tao rồi - T.Anh kêu

- Phải thùng, à mà lần này mày đi chứ?

- Ừm.Đi

- Lần này đi lâu lâu đấy,. anh Minh bảo hơn tuần j đó, anh bảo tao báo cho mày còn biết chuẩn bị hành lý

- Gì chứ? Hơn tuần,. sao đi lâu thế?

- Chứ mày nghĩ sang mỷ đi 1 ngày à?, cứ biết thế đi, tao đi ngủ đây, ộp bai

- Ủ

T.Anh đợi Vy cúp máy trước rồi cô mới cúp sau.

Hơn 1 tuần, có quá lâu ko?

Thiên Kỳ thì tính sao? Anh có cho cô đi những hơn tuần ko? Mà lại còn đi cùng bọn K.Anh nữa chứ?

Nhắc đến anh Kỳ mới nhớ. Đạo này cô luôn thấy anh và Vương Khang đi cùng nhau, theo cô biết, lần trước anh ghét Khang lắm cơ mà, còn ko cho cô yêu anh ta vì biết anh ta sở khanh, thế mà giờ lại...

Đúng là lạ mà.

Bầu trời về đêm thật là đẹp, mây mang 1 màu đen hoà vào màu tím than, những vì sao lấp lánh đẹp như trong tranh, ánh trăng lên cao, trăng chưa tàn, thành phố được nhuộm 1 màu lung linh huyền ảo bởi đèn nhấp nháy treo quanh những cái cây ven đường, đèn leg trang trí trên những tấm biển của các shop thời trang, quán bar, quán karaoke, quán cafe...đặc biệt vào những ngày lễ cuối năm như thế này..tất cả trở lên đẹp hơn bao giờ hết

Ở gần đường phố, T.Anh luôn phải hứng chịu những cảnh ồn ào náo nhiệt, tiếng xe cộ về đêm nhưng cô lại cảm thấy vui.

Có tiếng nhạc đâu đây phát ra từ quán cafe cạnh nhà cô, tiếng nhạc du dương, ấm áp

Cũng đã lâu T.Anh ko đi uống cafe ban đêm với bạn bè rồi. Cô chợt có hứng

- Vy ơi, đi cafe đi, đang rảnh

- Sorry baby, tao có hẹn trước với anh Minh rồi, hay mày đi chung cùng bọn tao nha

- Thôi, tao ko dám làm phiền đâu, vậy mày chuẩn bị đi đi, thôi nha

- Ủ..bye con

Đường Vy vội cúp máy trước khi T.Anh lên dây cót nói lại

Vậy thôi, đi dạo 1 mình cho đỡ chán vậy.

T.Anh ra khỏi nhà, từ khi cô cho người làm nghỉ hẳn, căn nhà trở lên yên ắng lạ thường, ko còn người để tâm sự nhưng cô nghĩ sống 1 mình ko nhất thiết cần đến người làm

Bước thật chậm trên con đường quen thuộc, gió hiu hiu thổi, mái tóc cô khẽ bay trong gió, hít thở ko khí thiên nhiên vẫn tốt hơn là ko khí của điều hoà

...

- Xin chú cho cháu ăn 1 ít thôi cũng được, 5 ngày qua cháu ko được ăn j rồi...

Đó là giọng 1 cậu bé tội nghiệp, chân tay lấm lác, quần áo rách và xộc xệch, cậu bé xin từng người một 1 bữa cơm hoặc thứ j đó bỏ vào bụng, bằng giọng tha thiết khẩn cầu và tội nghiệp, cậu bé chỉ nhận lại cái nhìn xa lạ và tò mò của mấy người xung quanh, thậm chí còn bị đuổi đi...

T.Anh thấy vậy,.cô cũng cảm thấy buồn và thương thay cho cậu bé...

Ở cạnh đó có hàng xôi với bánh mì. Cô mua thêm mấy hộp sữa và chạy đến bên cậu bé

- Em trai, em ăn này, em đói lắm phải ko? - T.Anh ân cần, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cậu bé đang ngồi 1 góc ven đường, cô xoa mái đầu sơ xác của cậu bé., mỉm cười thật nhẹ

Cậu bé nhận lấy và cảm ơn cô rồi rít, còn ôm chầm lấy cô. Cô hơi bất ngờ nhưng rồi cũng choàng tay ôm cậu, cậu bé khóc

- Em cảm ơn chị, em cảm ơn chị nhiều lắm

- Ko có j đâu, em ăn đi - Cô nhẹ nhàng ngồi cạnh cậu bé, nhìn cậu ăn, cô xót xa, cô ko nỡ hỏi cha mẹ em đâu, cô sợ đụng phải nỗi đau của em

- em có muốn ăn j nữa ko? - Cô hỏi

- Dạ, thế này em đủ lo rồi, em cảm ơn chị nhiều lắm, chị xinh đẹp và tốt thế này ông trời sẽ ko phụ lòng chị đâu - Cậu bé cười xoà, trên gương mặt hốc hác còn đọng lại vài giọt nước mắt

- Vậy hả? Cảm ơn em nha - Cô cười, nụ cười triu mến cô dành cho cậu bé, cô tưởng tối nay sẽ chán nhưng nào ngờ, cô ngồi suốt buổi nói chuyện với cậu bé này vui lắm..

...

Phía xa xa, có ánh mắt đang dõi theo cô, nhìn cô cười, nhìn cô vỗ về 1 đứa trẻ y như người mẹ, lòng anh xao xuyến, tim đập mạnh, anh bất giác mỉm cười

- Cô bé này tốt thật

Anh từ từ tiến lại gần cô, cười

- Hôm nay trời đẹp quá lại được gặp 1 cô gái tốt bụng thế này, Thiên Anh, em làm anh khâm phục đó!

- Anh này là bạn trai của chị ạ, hai người đẹp đôi lắm, em chúc hai anh chị hạnh phúc ! - Cậu bé kia cười, thoáng thấy khuôn mặt đỏ ửng lên vì ngại của T.Anh, Hoàng bất giác cười lớn

- Kia, T.Anh, em nghe cậu bé đó nói j ko? - anh châu

- Em có...à..em ko..- Cô ập úng nhìn anh rồi quay sang cậu bé - Ko phải như em nghĩ đâu, anh chị chỉ là bạn bè bình thường thôi

Thấy thái độ lúng túng của T.Anh, Hoàng ko khỏi bật cười nhưng thấy cô từ chối thẳng lờng như thế anh có chút hụt hẫng.

- Thôi em cứ ăn tiếp đi, chị với anh đi nhé - T.Anh mở lời, cậu bé kia gật đầu, vâng vâng dạ dạ

- Em với anh cùng đi dạo nhé ! - T.Anh đứng lên nhìn Hoàng

- Được em

- Em có làm phiền anh ko?

- Sao phiền, được đi dạo cùng em anh thấy vui mà - anh toe toét cười, cô thì hơi ngại

Cô ko nói j chỉ cười, hai người bước song song nhau, đi được 1 đoạn, anh mới lên tiếng hỏi

- T.Anh, em với K.Anh là gì của nhau?

Câu hỏi bất ngờ của anh làm cô hơi ngạc nhiên

- Là sao ạ?

- Chẳng hạn như có phải là người yêu của nhau ko?

- Ko phải, anh ấy...- Cô hơi lưỡng lự

- Anh ấy làm sao? - anh nôn nóng

- À dạ ko? Em ko biết anh ấy có yêu em ko nữa nhưng mà....

Nói đến đây, bất chợt cô ngưng lại, cô cảm thấy mình nói hơi quá đà, sao nhắc đến K.Anh, tim cô lại đập thành thịch như thế này.

- Em yêu cậu ấy đúng ko?

- Dạ...à..em ko biết - cô lúng túng, sao anh lại hỏi thế? Ừ thì cô yêu ! nhưng cô ko dám nói, nhưng nếu ko có gan thì rất dễ mất đi người mình yêu

- Em nói vậy là anh vẫn còn cơ hội rồi - anh nói thẳng những suy nghĩ của mình

- Cơ hội ý ạ?

Đừng nói là anh yêu em" nha. Ko thể nào đâu, mới biết nhau có chút à mà sao yêu nhanh vậy được. Đó là dòng suy nghĩ của cô

- Ừ, cơ hội - anh mỉm cười gật đầu, trước mắt anh là cô gái mà làm tim anh rung động, cô gái cực kì dễ thương, với vẻ đẹp phong trần ko sắc sảo như bao cô gái khác, với vẻ đẹp tự nhiên ko qua son phấn, cô như cướp đi trái tim anh ngay từ lần đầu gặp mặt rồi

Những ngày cuối năm, thời tiết có se lạnh, nhất là về đêm, nhiệt độ giảm thấp, T.Anh lại chỉ khoác lớp áo mỏng nên có j đó se lạnh phả vào người. Lạnh!

- Muộn rồi, em về nhé, anh có việc j thì cứ làm đi

- Anh đưa em về

- Thôi ko cần đâu ạ, nhà em gần ngay đây mà

- Nhưng..

- Phiền anh nhiều em ngại lắm, em về nhé, bye anh !

- Ủ..em về đi

...

...

-Ngày kia, em gái anh sẽ đi du lịch đến Mỹ cùng bọn thằng Kevin đấy ! - Vương Khang vừa nhấp ly rượu lên vừa nói

Quán bar về đêm thật náo nhiệt, hai người con trai ngồi cùng bàn nói chuyện đủ đề cho nhau nghe

- Ai nói vậy? - T.Kỳ hơi giật mình, nét mặt anh có chút ko vui

- Con Tuệ nhà em, nó quen 1 nhỏ em gái của tên Hoàng đó, mà anh biết thằng Hoàng về nước chưa?

- Biết rồi, nhưng nó ko liên quan j đến chuyện của mấy bang nên tao cũng chẳng quan tâm

- Kể ra em cũng thấy lạ, chơi thân với bọn thằng Kevin có mỗi thằng Hoàng là ngoan ngoãn nhất

- Kệ đi, nhưng Lê Băng đi du lịch cùng bọn thằng Kevin thật hả?

- Em nói dối anh bao giờ đâu, em khuyên anh nên bắt em gái anh ở nhà thì hơn, đi cùng bọn Kevin ko an toàn chút nào đâu, hắn ta đi đâu cũng có kẻ thù, anh nghĩ 1 cô gái như Thiên...à như Băng nhà anh đối mặt được với kẻ thù của hắn ta sao?

- Nhưng từ khi Băng biết tao là giang hồ nó vẫn giận lắm, chả biết nó có chịu nghe lời của tao ko nữa, từ bé đến lớn nó luôn ghét bọn du côn mà

- Anh nghĩ thằng Kevin ko phải du côn à, anh mềm yếu thế này từ khi nào thế? - Khang mĩa mai

- Thôi cậu im đi, chuyện này mai tao sẽ nói với nó

.....

Sáng hôm sau...

Cái se lạnh đi sâu vào trong lòng người, vài tia nắng ấm chiếu xuống vạn vật thêm sinh động

- Mày biết con Thiên Anh mà ko nói cho tao biết với, với lại mày còn là người yêu cũ của tên Khánh Anh đó thật à? - Hữu Tuệ ngồi đối diện với Yun ở 1 quán cafe

- Cũ j chứ? Ai nói tao với anh chia tay rồi nào? - Yun nói - Ủ thì tao mới chỉ biết nhỏ đó tên Thiên Anh, mà còn tên giống tao nữa, may khác cái họ, mà tao thấy nhỏ đó cứ bám theo anh Khánh Anh là sao ấy? Thật là khó chịu

- Hai người đó yêu nhau thì mày tính sao?

- Tất nhiên là ko dễ yên mà, nếu con nhỏ đó mà cướp mất anh Khánh Anh từ tay tao thì ko biết tao sẽ ác đến đâu đâu nhưng tao sẽ ác đến khi nhỏ đó buông anh ra thì thôi

Yun nói với giọng độc ác, cay nghiệt, nhỏ cũng đã từng nghĩ đến chuyện bị Thiên Anh cướp mất trái tim của K.Anh và ko biết nhỏ sẽ làm j nữa? Nếu nhỏ phát điên lên thì tất cả xung quanh nhỏ chỉ còn là mờ nhạt, hơn nữa nhỏ còn có Hữu Tuệ đỡ chân, thật ko tồi khi Hữu Tuệ cũng có rất nhiều đàn em. Đó là điều mà Yun ko cắt đứt quan hệ bạn bè với Hữu Tuệ mặc dù hai người rất hay xảy ra xung đột nội bộ

.....

Tại nhà Thiên Anh

- Anh hai, em đã nói rồi, em sẽ đi cùng họ, anh đừng cản em mà - T.Anh hơi bức xúc, lần đầu tiên cô dám to tiếng với anh Kỳ

- Lệ...Băng...em còn có coi anh là anh trai nữa ko? - anh tức giận

- Tất nhiên là còn, nhưng em xin anh cho em đi đi mà - từ gương mặt đỏ ửng vì giận dữ giờ chuyển sang gương mặt hồng hào pha đáng yêu, cô năn nỉ anh trai, cô biết mình to tiếng chỉ làm hai anh em thêm xích mích

- Ở nhà, đi cùng ai cũng được trừ thằng đó ra - anh cương quyết

- Em biết anh với anh ấy căm ghét nhau nhưng...

- Lệ Băng...- anh gằn giọng

- Đừng gọi em với cái tên đó nữa, em ko đủ lạnh lùng để được anh gọi như vậy đâu, em xin lỗi vì ko được như anh mong muốn, em nghĩ em ko hợp với cái tên Lệ Băng, em muốn mọi người và đặc biệt là anh, em muốn anh gọi em là Thiên Anh

- Em...

- Xin lỗi anh nhiều lắm - Cô trùng giọng, cúi gầm mặt xuống

- Được thôi, anh sẽ làm theo ý em, và anh sẽ cho em đi cùng hẳn ta nhưng lúc nào em về thì hai anh em mình sẽ chuyển sang Mexico sống cùng cha luôn
- anh hăm dọa cô bằng cách này, thật sự anh cũng chưa muốn rời khỏi VN, còn bao chuyện anh cần giải quyết, anh cần trả thù cho gương mặt của mình, anh cần dẫn dắt bang Bạch Long của anh, giờ bang Thiên Long đã có tình trạng suy sụp vì người đứng đầu bất ngờ ko quản bang nữa lên cơ hội dành cho Mãnh Long và Bạch Long cướp ngôi vị thứ 2 trong thế giới ngầm là rất cao. Anh chỉ nói thế để cho cô từ bỏ ý định đi sang Mỹ cùng bọn K.Anh chứ thật ra VN còn nhiều thứ để anh lưu luyến lắm

- Được nếu anh muốn, em cũng nhớ bố nhiều lắm - cô dứt khoát

Câu trả lời của cô ngược với suy nghĩ trong đầu anh, anh cũng hơi ngạc nhiên vì quyết định của cô nhưng rồi anh cũng tỏ vẻ bằng lòng

- Vậy đi, giờ anh về - Anh lạnh lùng bỏ đi, cô nhìn theo anh 1 cái nhìn buồn bã, là anh đang thay đổi hay là chính cô đang thay đổi.

Giả sử có 1 ngày, giữa K.Anh và T.Kỳ cô phải chọn 1 trong 2 người thì lúc đó cô ko dám 1 mạch nói rằng cô sẽ chọn anh Kỳ nữa, cho dù K.Anh ko yêu cô đi chăng nữa cô vẫn cảm thấy sự lựa chọn này thật sự rất khó, nếu cứ bắt em chọn 1 trong 2 thì cô sẽ ra đi, cô sẽ đi mãi và cô tự nhủ...cô...sẽ chọn Từ Tuyết (mọi người hiểu chứ)

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bất ngờ

- Chuẩn bị xuất phát thôi - Hoàng lên tiếng - Thiên Anh, em chuẩn bị xong chưa? - Hoàng quay sang hỏi Thiên Anh, cô chưa kịp trả lời thì Yun nhảy vào

- Xong rồi

- Anh ko hỏi Vương Thiên Anh - Hoàng nói thẳng làm Yun què độ giữa tất cả mọi người ở đây

- em xong rồi - T.Anh lên tiếng, cô chạy ra cùng Vy, hai cô cứ như trẻ con ấy, Hải Minh có trọng trách nặng nề là xách đồ cho Vy còn đồ của T.Anh thì Hoàng tự muốn xách hộ mà ko cần cô nhờ

- Lần này đi sẽ lâu đấy, ai mà nhớ nhà thì nên rút lui trước nhé - Nam lên tiếng, anh cũng đã chuẩn bị 1 số đồ đạc cho anh, tất cả ai cũng xong xuôi hết, nghe Nam nói vậy, ai cũng cười, chỉ riêng K.Anh vẫn đang bận rộn 1 vài việc khác, xong, K.Anh lên tiếng

- Đi thôi

...

Điểm đến của họ là thủ đô của Mỹ - Washington

T.Anh có chút thất vọng vì cô mong đến Mexico hơn là WST, đến Mexico cô có thể nhờ mọi người đưa đến chỗ c.ty bố cô dễ dàng hơn. Nhưng thôi, dù sao đến được WST cũng tốt rồi

Sau mấy tiếng dài ngồi lý trên máy bay, được đặt chân xuống đất, hình như ai cũng cảm thấy thoải mái và tự do hơn

- Giờ đi thuê khách sạn đã - Minh ra ý kiến. Tất nhiên là tất cả đều đồng ý. Vì đi du lịch ko thể ở nhờ nhà dân được, và lại ko thể mua nguyên căn nhà để sống trong 1 thời gian ngắn rồi bỏ.

Mọi người theo chân K.Anh đến 1 khách sạn rất sang trọng

- Ở đây có 7 người thì thuê 7 phòng - K.Anh lên tiếng, mức độ lãng phí của anh quả là cao, vừa nghe K.Anh nói xong lập tức mấy người kia phản lại ngay

- Thế thì sao tao với Vy ở chung phòng được - Minh cười đều

- Gì chứ? - Vy nhăn nhó định đấm Minh nhưng bị anh chặn lại

- Em muốn ở cùng phòng anh K.Anh, ở 1 mình sợ lắm - Yun

- Thôi trai gái sao ở chung phòng được, như vậy đi, tao, K.Anh ở chung 1 phòng, Minh với Hoàng còn ba người - chỉ tay vào Vy, T.Anh xong đến Yun ở chung 1 phòng đi - Nam ra ý kiến

- Vậy được đấy, 3 phòng sát nhau vẫn bảo vệ nhau được mà, phải ko Minh - Hoàng chọc Minh và nhìn Vy cười

- thế vẫn chưa an toàn tuyệt đối - Minh hứa theo định chêu Vy nhưng bị K.Anh lên tiếng phá đám

- Nhận chìa khoá phòng đi. Phòng 500-501-603

- Sao ko chọn phòng 502 cho sát nhau luôn - Minh thắc mắc

- Em nghĩ phòng 501 đối diện với phòng 603 nên gần với cả hai phòng 500 với 501 hơn là 603 sát phòng 501 nhưng lại xa phòng 500 - T.Anh lên tiếng, ko ngờ cô lại nói đúng như suy nghĩ của K.Anh

Tất cả nghe T.Anh giảng giải rồi ko ai bảo ai quay phắt ra nhìn K.Anh

- Em ấy nói đúng đấy - K.Anh lên tiếng nhưng hình như câu nói của anh có vấn đề hay sao mà cả đám há hốc mồm nhìn nhau

- Em ấy...phải nói là vợ tao nói đúng đấy chứ - Nam chêu

K.Anh ko nói j chỉ nhếch mép cười. T.Anh thì hơi ngượng nhưng có niềm vui nào đó nhen nhói trong tim. Yun thì tức lên mặt, Hoàng thì hơi khó chịu, còn riêng couple nhà Vy - Minh thì cười toe toét hưởng ứng

- Thôi vào phòng cất đồ rồi đi chơi đi - Minh cười đã rồi mới lên tiếng, tất cả cùng nhau vào phòng mình cất đồ

Trong lòng Yun thì vẫn bực tức và khó chịu với câu nói đó của Nam, Hoàng có khó chịu nhưng anh ko hề bực tức.

Yun vốn ko có cảm tình j với T.Anh và cũng ko thích Vy cho lắm, giờ phải ở chung phòng cùng hai người họ những tuần thì ko biết có chuyện j xảy ra ko nữa.

- Hey.....ya.....

Vào đến phòng, ko cần cất đồ vào trong tủ mà Minh và Hoàng đã ném đồ sang 1 bên rồi nhảy lên giường la hét rồi. Hai tên cứ như con nít được chia kẹo hay sao ý, vì cả 2 cùng đang mới nên nhìn thấy giường là chỉ muốn ném mình vào trong đó làm 1 giấc thôi, 2 phòng nam thì thật sự rất ổn định và thoải mái còn 1 phòng nữ thì như có chiến tranh xảy ra, tuy ko nói trực tiếp bằng lời nhưng qua ánh mắt và cử chỉ của Yun đã khiến hai người kia thật sự tức tối rồi, nghe thông báo từ K.Anh là chiều 3h mới đi chơi thế nên tất cả đều ngủ hoặc làm 1 vài thứ j đó, Vy với T.Anh rất mệt rồi mà Yun lại ko muốn cho hai người họ ngủ chung cùng mình

- Hai người thích thì thuê phòng khác đi, tôi ko quen ngủ chung cùng ai hết - Yun nằm ngả ngón, duỗi hai tay hai chân ra nhằm mục đích chiếm hết giường, nhưng tội nhỏ là giường to quá, dù đang rộng thế nào vẫn đủ cho 5 người nữa ngủ

- Cậu hơi quá rồi đấy, thuê phòng khác thì thuê - Vy tức tối

- Thôi Vy, giờ còn phòng nào trống cạnh mấy phòng này nữa đâu, giờ muốn thuê thì chỉ còn phòng xa thôi, như thế thì sợ lắm - T.Anh chậm rãi nói

- Sao mày biết?

- À...tao có xem qua máy tính của mấy chị nhân viên dưới kia

- Nhưng tại mình ngủ ở đâu? - Vy khó chịu nhìn Yun

- Ghế sofa cũng rộng mà, ở đây có hai cái, tao với mày đủ chỗ - T.Anh cười

- Mày còn thánh thiện đến bao giờ nữa đây? - Vy bực mình

- Chứ ko làm to cũng chẳng ích j?

Phòng nữ ở đây bên phải đi vào thì chỉ có 1 giường mà họ ko biết 2 phòng nam kia ở đây bên trái lại có hai giường.

Cạch

Minh mở cửa phòng mình ra và tiến lại phòng của ba người kia, lúc này là 3h kém, theo K.Anh nói thì 3h bắt đầu đi đâu đó nên anh muốn tự mình đánh thức Vy dậy.

- Vy ơi, dậy đi

Nghe thấy tiếng gọi của Minh, Vy choàng tỉnh dậy, nhìn xung quanh thì thấy Yun đang ngủ ngon lành trên giường ấm áp còn T.Anh đang chịu lạnh nằm ở sofa, Vy nhận ra trên thân mình có 1 tấm chăn mỏng thăm nào khi ngủ cô ko thấy lạnh lắm còn T.Anh ko có j. Cô nhớ lúc cô đi ngủ thì làm j đắp chăn đâu, Yun thì ko tốt đến nỗi cho cô chăn rồi, chỉ có T.Anh

Vy nhìn T.Anh mà thầm thương cho cô bạn, giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, ko ngờ sau bao nhiêu chịu đựng, T.Anh vẫn tốt bụng hơn ai hết. Vy lại gần chỗ T.Anh ngủ rồi đắp chăn cho cô rồi mới ra ngoài xem Minh gọi có việc j

Vy khẽ mở cửa

- Anh Minh, anh gọi em có việc j?

- Sắp 3h rồi, dậy còn đi chơi chứ , ko nghe K.Anh nói j sáng nay à?

- Em quên mất, để em vào gọi hai người kia dậy - Vy hơi cuống quýt. Minh có hơi nhòm vào trong thì thấy T.Anh đang ngủ ở ghế sofa

- Sao T.Anh lại ngủ ở kia, chết lạnh, ở phòng này ko có giường à?

- Có

- thế sao ngủ ở đây?

- Tại nhỏ Thiên Anh kia ko cho ngủ - Vy nói ra sự thật

- Sao lại thế, hay hai em chuyển phòng đi, cho cô ta ở phòng này 1 mình, hai em sang phòng anh hoặc phòng K.Anh, vẫn còn thừa 1 giường cơ mà

- Con trai với con gái ở chung phòng ko hay cho lắm

- Ko xảy ra chuyện j nghiêm trọng là được chứ j?

- Để em hỏi ý kiến T.anh xem sao

- Ủ, giờ anh ra ngoài chờ, mấy em nhanh lên nhé - Minh cười rồi bất ngờ kiss vào má Vy, cô nàng hơi bất ngờ, khi nhận ra mình bị lợi dụng thì Minh đã chạy về phòng từ lúc nào rồi.

...

- Đây là đâu? - Tất cả đồng thanh hỏi K.Anh

Xuất hiện trước mặt mọi người là 1 căn biệt thự thiết kế theo kiểu hình xoắn ốc, ko ai là ko ngỡ ngàng trước sự sang trọng kiểu cách của ngôi biệt thự này, nó có j đó thật yên bình

- Vào đi - K.Anh lên tiếng, tất cả đều hơi ngạc nhiên rồi cũng lùi thủi bước theo sau K.Anh

Vào đến bên trong mới thấy căn biệt thự này đã tuyệt còn tuyệt hơn, đá ngọc dải từ ngoài cổng vào đến tận trong sân nhà, hai bên cạnh là vườn hoa được tía thành hình rất đẹp, muốn vào đến trong nhà phải đi qua 1 cây cầu treo làm bằng gỗ sến, phía dưới là bể bơi rộng hình tròn khoét ở giữa xung quanh lắp đèn led, trước cửa nhà đặt hai con sư tử to và cao hơn 2m và phun nước ra từ miệng chảy xuống bể bơi.

- Đẹp quá ! - T.Anh và Vy bỗng thốt lên trước vẻ đẹp của biệt thự này, tất cả khẽ cười

- K.Anh, sao quen người ta à?

Nhất Nam nhận thấy chỗ này rất quen thuộc, hình như lúc anh ở đây anh có thường xuyên đi học qua chỗ này, và lại chỗ này rất gần chỗ anh ở.

- Tất cả quen - K.Anh hơi nhếch mép cười khiến tất cả khó hiểu nhưng ko ai hỏi thêm vì biết nếu K.Anh muốn giải thích thì chẳng cần phải hỏi làm j

Mọi người bước qua cây cầu ấy rồi đi thẳng vào khu nhà chính, riêng có T.Anh mãi mê ngắm cảnh đẹp nơi đây mà quên mất mọi người đã vào trong từ

bao giờ

Cô vội chạy theo nhưng bất ngờ thấy 1 dáng người rất quen thuộc đi qua, cái dáng người vừa đẹp vừa thanh cao toát lên 1 vẻ lạnh lùng ấy, cô ko bao giờ quên được, tuy ko nhìn rõ lắm nhưng T.Anh chắc chắn linh cảm của mình ko lầm, người con gái đó từ từ bước về phía T.Anh, T.Anh rung rung nước mắt khi nhìn thấy rõ khuôn mặt ấy,. cô ngỡ ngàng đến bàng hoàng, chẳng phải chị đã đi rồi sao? chẳng phải chị đã bỏ lại tất cả rồi sao? giờ chị xuất hiện trước mặt, có phải đang mơ ko?

- Thiên Anh

Cái giọng lạnh lùng vốn có của người con gái ấy cất lên, nhưng bên trong cái lạnh lùng đó là 1 nỗi nhớ nhung đến mãnh liệt, 1 thứ j đó ảm áp lạ thường. Nghe tiếng chị gọi, T.Anh mới chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Là chị..là chị thật rồi !

Cô vội chạy đến ôm lấy chị như 1 đứa con nít, cô khóc to khi thấy chị cười với cô, nụ cười ấy sao mà đẹp đến vậy?

- Chị Tuyết, chị vẫn còn...chị còn sống, chị biết..mọi người lo cho chị lắm ko? - Cô nói như khóc, cô đang rất vui, vui đến nỗi cô phải khóc

- Chị xin lỗi, K.Anh đưa mọi người đến đây sao? - Chị vừa nói vừa lau nước mắt cho T.Anh

- Vâng, thế thật ra anh K.Anh biết chị còn sống đúng ko ạ?

- Chắc thế, dạo này mọi người sống tốt chứ?

- Em ko biết chắc chắn họ sẽ sống tốt đâu, à chị, anh Nam...

- Anh Nam vẫn du học chưa về chứ? thôi mình vào trong đi

Nhắc đến Nam, Từ Tuyết có hơi buồn và nhớ nhung, tận sâu trong đáy lòng, cô luôn mong sớm khỏi bệnh để được trở lại với mọi người, dứt ra được khỏi chiếc xe lăn, cô như sống trở lại và niềm tin và niềm hy vọng của cô lại đong đầy, cô chưa từng mơ ước j ngoài mong cho Nam hạnh phúc nhưng giờ đây cô mơ ước muốn gặp anh biết chừng nào?

- Ko, anh Nam đang ở bên trong cùng mọi người

- Gì, sao lại thế?

Từ Tuyết có vẻ bàng hoàng lắm, T.Anh nghĩ chị ko có ý định muốn gặp Nam lên cô nói

- Chắc chị cũng biết anh Nam yêu chị lắm, khi biết tin chị mất anh ấy đã về ngay VN kiếm chị nhưng vô vọng, thường ngày anh ấy vẫn cố vui đùa nhưng thật sự anh ấy như phát điên lên, em mong hai người sớm trở lại như trước

Nghe T.Anh nói, sống mũi Tuyết đỏ hoe, khoé mắt cay cay, thật sự cô cũng nhớ Nam nhiều lắm, chỉ là cô sợ sẽ là gánh nặng cho anh nên cô đã từ bỏ anh để anh ko muộn phiền, nhưng bây giờ có lẽ tất cả phải trở về như cũ thôi, dù sao cũng đã mấy tháng trôi qua, cả 2 người đều sống trong đau khổ có, nhớ nhưng có và hận thù cũng có.

Bước chân của Tuyết như nhanh hơn, cô chạy nhanh về phía chiếc cầu, T.Anh cũng chạy theo, trong lòng có j đó nhẹ nhõm và vui sướng, tất cả đã trở lại thanh thản, dễ chịu hơn.

...

- K.Anh, mày đưa bọn tao đến đây ngắm nhà người ta à? - Nam khó chịu vì ngồi này giờ ko thấy chủ nhà ra

- Về trước đi - K.Anh hất mặt, anh chỉ có ý định chọc Nam nhưng nào ngờ Nam bực tức đứng dậy và định ra về thật.

Thật ko may, vừa bước ra đến cửa thì đâm sầm vào 1 cô gái, cô gái ấy chỉ mất đã lùi lại phía sau mấy bước còn anh thì ngã suýt đập đầu vào thành cửa

- Này cô kia, đi đứng kiểu đấy hả? xin lỗi tôi đi - Nam lồm cồm bò dậy rồi lớn tiếng nói cô gái kia, cùng lúc đó T.Anh chạy đến cầu, cô ko chạy lại gần mà chỉ đứng đó nhìn xem phản ứng của Nam như thế nào khi biết cô gái anh đang to tiếng là Từ Tuyết

Cô gái đó ko nói j mà quay mặt đi cười, cô thử xem anh có những trò j

- Này, bộ xấu lắm hay sao mà phải quay mặt đi, à cô là osin của nhà này hả?, chủ nhà của cô đâu rồi gọi ra đây cho tôi gặp - Nam hét lên đầy phẫn nộ, tiếng hét cao cả của anh đã đánh động tất cả những người bên trong kia và cũng chính vì thế mà họ đều chạy ra ngoài xem có việc j

Tất cả ko nhận ra cô gái quay lưng đứng trước mặt là ai nhưng lại thấy dáng người ấy rất giống...

Chỉ tại mái tóc của cô cắt ngắn nhuộm lại đen và chỉ lột phớt vài sợi màu đỏ trông slye hơn lên mọi người nhìn từ phía sau lên ko nhận ra

- T.Anh, em đứng đấy có thấy cô ta xinh ko? - Hải Minh ham hố. anh cười toe toét nhưng suýt chút nữa thì reo mình xuống hồ bởi cái đẩy của Vy

- Á...Vy - Minh nhăn nhó

Ko phải mình chờ câu trả lời của T.Anh mà hình như tất cả cùng chờ.

- Xinh ạ, phải nói là rất xinh - T.Anh cười

- Thế á, em j oi quay mặt lại xem nào, để tán cái coi - Đến lượt Hoàng ham hố

- Tán cái con khi ý, con gái j đâu mà hâm hâm giờ giờ - Nam bữu môi, độ nóng trong người của anh tăng lên ngùn ngụt lộ cả ra ngoài khiến khuôn mặt anh trở lên cực kì baby - Thiên Em, em cười cái j nữa? - Nam thấy T.Anh cứ cười làm anh khó hiểu

Tất cả cùng phải bật cười, K.Anh chỉ hơi gượng cười rồi anh ho lấy 1 tiếng và lên giọng

- Thôi, ko đùa nữa, quay mặt lại đi

Sau câu nói ấy của K.Anh, cô gái kia mới quay mặt ra trước sự ngỡ ngàng tột cùng của tất cả...

Ùm...ùm

Hải Minh loạng choạng kéo cả K.Anh ngã xuống hồ. Cái lan can bám cao thế mà hai anh ngã xuống được cũng thấy tài

- Anh Minh ơi - Vy cười sáng sặc nhìn xuống hồ

- Anh K.Anh - Cả 2 Thiên Anh cùng đồng thanh, Yun quay sang lườm T.Anh, dù có buồn cười thật nhưng cũng thấy lo lắng cho hai người kia, đang lạnh cóng người mà hai người đó ngã xuống đây, chắc lên được bờ cũng đóng băng nữa

Giờ mới để ý là đang cuối năm lên tiết trời rất lạnh, mà gần là mùa đông luôn rồi, chắc 2 người kia chết mất

Thấy mọi người hốt hoảng, Từ Tuyết lên tiếng

- Yên tâm đi, đây là hồ nước nóng, tắm giữa mùa tuyết rơi cũng ko lạnh đâu

Nghe Tuyết nói vậy, 3 cô gái kia liền an tâm hẳn.

- Thế à? - Vy hơi ngỡ người rồi sức nhớ ra, trước mặt mình là người chị yêu quý ấy, cô ko khỏi mừng mà quên luôn cả bạn trai đang nặng nề boi vào bờ, cho chết cái tội ko cẩn thận à

- Chị Tuyết, chị haha...chị vẫn sống....chị làm bọn em lo chết đi được,lần này chị chết với mọi người luôn rồi - Vy nhảy căng lên rồi ôm chầm lấy chị và bất ngờ

người chịu thiệt là Nam, anh bị Vy đẩy ra suýt chút nữa cũng xuống kia boi cùng hai người kia luôn, nhìn mặt Vy giờ còn biểu cảm hơn cả T.Anh vừa nãy

- Vy, tránh xa bạn gái của anh Nam ra - Nam lên tiếng

- Trời, anh Nam sợ mọi người nói là bạn gái của ai đó lên lời cả tên mình vào cơ đây - Vy chọc, tưởng anh đỏ mặt xấu hổ nào ngờ anh còn căng mặt lên nhìn trông rất oai

- Chứ còn j nữa - Nam nói với Vy xong rồi quay sang Từ Tuyết - lần này em chết rồi

- Anh Nam thay đổi cách xưng hô rồi kia, tình cảm ghê - Vy lại chê, Nam vẫn ko hề ngại mà người ngại lại là Tuyết, yêu nhau đã lâu nhưng họ toàn xưng hô theo cách trẻ trâu, giờ xưng hô anh - em cũng hơi ngang

- Đáng lẽ phải lần này chị chết rồi chứ nhỉ? - Từ Tuyết đùa rồi chạy đi, Nam cũng rượt đuổi theo, và tình yêu của họ đã đẹp trở lại

Và đây chính là bất ngờ mà K.Anh đã nói với Nam

...

Trở về khách sạn

Hải Minh tắm xong nhờ Vy lau tóc hộ chứ anh ko muốn dùng máy sấy, dù sao máy tay tốt hơn máy cầm điện mà

- Bỏ ngã đẹp quá làm còn thêm ngã quá, haha - Vy vừa lau vừa cười tươi như hoa, nói là lau nhưng thật ra cô đang vò đầu anh ra, mặt anh biểu cảm suốt từ nãy nhưng cô vẫn vò mạnh

- Muốn ngã thì ra bỏ đây con xuống chứ con đừng thêm đến nỗi hành hạ da đầu bố như thế này

- Á...được

Nghe Minh nói như vậy cô càng vô mạnh hơn, và...

- Thôi ko lau nữa

- Nhưng đã khô hẳn đâu

- Ha...mệt quá...ngủ thôi - Minh bỏ ngoài lời nói của Vy, anh cười nham nhở rồi kéo theo cô nằm xuống, bị anh kéo mạnh đến chao đảo nên cô nằm luôn lên người anh...

Cùng lúc đó, bạn cùng phòng của Minh là Hoàng bước vào

- Thôi chết rồi...tôi ko nhìn thấy j đâu nha, cứ tiếp tục đi, haha

Hoàng nói rồi vội đóng cửa lại, mặt Vy thì nóng ran xấu hổ đến bức xúc, còn Minh có hơi giật mình vì Hoàng vào bất ngờ nhưng rồi lại cười toe toét

- Tại anh đấy - Vy trách

- Tại em đè lên người anh làm j?

- Ô...anh...anh chết đi - cô bò dậy lấy chăn gói đè lên người anh, 2 người chiến tranh bùm nổ giữa chăn và gối

...

Tại phòng K.Anh

Nam với Tuyết đi chơi mãi suốt từ lúc gặp lại nhau đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của Nam đâu, 1 mình K.Anh ở trong phòng

Anh vừa tắm xong và bước ra với quần cộc và áo thun ba lỗ rộng, vì trong phòng anh cho nhiệt độ cao nên ko lấy làm lạnh.

cách

Cánh cửa phòng của anh mở ra, bước vào là cô gái mặc váy, tóc xoã, gương mặt cực xinh đẹp nhưng ko tìm được chỗ hiền cô ấy để ở đâu

- Anh có sao ko? Anh ngã làm em lo quá, anh lau tóc đi - Yun cười và đưa cho anh 1 chiếc khăn

- Ủ - Anh đáp gọn rồi nhận lấy chiếc khăn và lau

...

Bên ngoài

T.Anh định gõ cửa vào hỏi thăm anh nhưng chợt nghe thấy tiếng của Yun bên trong, cô lẳng lặng bước ra ngoài

- T.Anh - Từ phía sau, 1 chàng trai với chiếc quần jean kiểu cách, áo thun và 1

chiếc áo khoác da bên ngoài vẫy gọi cô

- Anh Hoàng - cô cười khi thấy sự xuất hiện của anh

- Đi dạo với anh đi, ở dưới kia có chỗ đẹp lắm - anh cười

- Vâng, em rất sẵn lòng - T.Anh cười, nụ cười của cô khiến con tim anh như lồi nhịp

Cô và anh bước song song nhau đi xuống tầng 1 của khách sạn. Anh đưa cô đến 1 nơi nào đó, ko khí trong lành và rất đẹp, đó là 1 công viên.

- Chỗ này đẹp quá anh nhỉ? - T.Anh cười rồi nhìn anh, tay cô vẫn ve van 1 bông hoa mới ngắt được

- Em thích chứ?

- vâng, em thích, à anh này, mình chỉ đến Washington thôi đúng ko, có đến Mexico ko ạ? - T.anh buộc miệng hỏi những câu mà cô đang nghĩ trong đầu

- Mexico, em thích đến đó sao? - anh hơi ngạc nhiên

- À...dạ ko..em chỉ buộc miệng hỏi thôi - cô hơi lúng túng vì câu hỏi quá đà của mình

- Chắc em thích đến đó rồi, nếu em thích thì chơi ở đây xong rồi đến đó 1 chuyến

- Vậy cũng được hả anh - cô mừng

- Được chứ, miễn là T.Anh thích - anh cười, cô hơi bối rối trước nụ cười anh trao cô, nó đẹp đến nỗi cô ko thể hình dung được nữa, nó làm cô hơi xao xuyến, sao anh luôn quan tâm cô đặc biệt như vậy? Nó làm cô khá khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Sáng chóng lạnh, T.Anh dậy từ sớm, cả tối hôm qua cô ko thể ngủ ngon giấc được, có chút j đó mệt mỏi nhưng cô lại muốn đi dạo vào sáng sớm, ngắm cái cảnh bình minh ở đất Mỹ.

T.Anh khẽ mở cửa bước ra để tránh làm 2 người kia thức giấc.

- Anh..

- Ừ!

T.Anh vừa bước ra thì K.Anh cũng bước ra, ko hẹn mà gặp, cả hai người đều dậy rất sớm và cùng lúc bước ra ngoài

- Anh dậy sớm vậy? - cô hỏi, ánh mắt hơi ngờng mệ nhìn anh, lạnh thế này mà anh chỉ mặc 1 áo thun dài tay trong khi cô phải mặc cả áo khoác bên ngoài và đội mũ len

- Ừ!

Anh lại trả lời ngắn gọn, cô thấy hơi hụt hẫng, sao anh lạnh lùng quá vậy, cô thờ dãi và cúi chào anh

- Em đi ra ngoài

- Ừ... đi cùng tôi - anh hơi lưỡng lự 1 lúc rồi mới nói ra câu ấy, trong anh có 1 cảm giác lạ nhen nhóm như ngọn lửa muốn bùng cháy

Cô hơi bất ngờ vì lời yêu cầu của anh nhưng rồi cũng gật đầu, cô muốn sánh bước bên ai đó để cảm nhận được sự ấm áp của mùa đông này.

Anh đi trước, cô bước theo sau, cô có phần rụt rè khi đi cùng cái dáng cao lớn ấy. Bỗng anh chậm chân lại, như đang đứng chờ cô

- Em có thể đi nhanh lên ko? - Anh lạnh lùng dứt tay vào túi quần nhưng trái với vẻ lạnh lùng toát ra từ lời nói đó, anh lại nhìn cô bằng ánh mắt dấu sự ấm áp

- Vâng - Cô hơi xấu hổ, cô đi nhanh được nhưng cô ko dám đi ngang hàng anh, giờ anh lại nghĩ cô đi chậm, xấu hổ chết mất.

T.Anh đi nhanh bằng anh, quả thật nói cô đi chậm cũng ko sai, 1 bước chân của anh đã bằng 2 bước dài của cô rồi

Anh dẫn cô đi rất nhiều chỗ bằng đôi chân, ko có phương tiện giao thông nào hỗ trợ, cô đi nhiều cũng thấm thương cho đôi chân của mình, nó nhèm nhũn, mệt lử như ko bước tiếp được, cô đành lên tiếng, giọng có chút thều thào

- Anh mệt ko?

- Ko, em mệt sao? - anh hỏi lại, đúng thật là cô đang rất mệt, anh đưa cô đi bộ phải hơn mấy cây số mất, anh khoẻ thật đấy

- Vâng, đi lâu quá rồi - cô nhăn mặt

- Mới thế mà đã mệt, ngày nào em cũng đi bộ đến trường anh tưởng em quen

- Tại nó gần lên ko mệt, đây...xa quá

Cô nói có vẻ hơi ngại, cô ko biết là mình có làm phiền bước chân của anh ko nữa. đúng là đi cùng anh cô ko thể đuổi kịp được mọi thứ mà

- Hay anh công em đi - cô buột miệng nói, nói xong cô mới thấy mình thật sự vô duyên, cô cứ ngỡ lại hỏi xưa, đi dạo bộ cùng anh Kỳ nếu cô mệt là cô lại bảo anh công, bây giờ cô bất giác nghĩ về anh lên buột miệng nói luôn câu nói ấy

- À ko, em nói nhầm, mình đi tiếp đi, cảnh ở đây đẹp quá anh nhỉ? - cô nói lệch chủ đề mong anh quên đi lời cô nói, thật sự cô đang rất rối bời và

ngượng chín người, trong tâm cô luôn tự trách cứ mình sao lại nói ra câu ấy, ngại quá đi mất!

Mới đầu nghe cô nói vậy, anh cũng hơi ngạc nhiên vì độ vô tư của cô gái này nhưng rồi anh cũng bắt gặp nụ cười, nụ cười đẹp nhất trong ngày, chính nụ cười ấy làm cô càng ngại hơn, cô cứ ngỡ anh cười giễu cợt mình, cô chợt thấy tủi thân và đi lên trước anh mấy bước

- Lên đi

Anh ngồi xuống với tư thế chuẩn bị đưa tay lên đỡ người cô vậy, cô ngạc nhiên khi cô chỉ buột miệng nói mà anh cũng làm thật, sao tim cô lại đập nhanh đến thế này, nó ko nghe theo lý trí nữa rồi, cảm giác j đây? hạnh phúc chăng?

- Em chỉ nói đùa thôi mà...anh ko... - Cô hơi nhúm mày và lưỡng lự, chưa kịp nói xong câu thì anh bắt đầu đếm...

- 1....

Cô trèo lên lưng anh để anh cõng, áp sát người anh, tim cô đập thình thịch, cô sợ là anh cảm nhận được, thế thì lại xấu hổ tập n nữa

Ở trên lưng anh, cô ko còn thấy lạnh, cái băng giá của mùa đông như tan ngay trong phút chốc, mùi hương từ người anh thoảng thoảng làm cô như mê man cảm nhận nó, cô ko tin là anh lại cõng mình như thế này.

Hai người họ cứ im lặng suốt 1 quãng đường dài, có j đó hạnh phúc như đang chạy xẹt trong tim hai người, suốt dọc đường ko ít người qua lại nhìn vào cặp đôi trẻ này với ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tỵ, ghen tỵ với cô gái trên lưng chàng trai, những lời bàn tán bằng tiếng Mỹ rộn lên ko khác j khi anh ở Việt Nam, và anh cũng hiểu được những người đó đang nói j, họ nói anh đẹp, ko phải đẹp mà là quá đẹp luôn vậy,. lần đầu tiên họ thấy người đẹp như vậy, cả cái dáng người dong dỏng cao hơn mét 8 của anh cũng làm họ phải ngước nhìn và trầm trồ khen ngợi. Chỉ anh hiểu tiếng họ nói mà T.Anh ko hề hiểu 1 chút j, cô bị mù tiếng Mỹ

- Họ nói gì vậy anh? - T.Anh cảm thấy tò mò vì những người gốc Mỹ nói mà cứ nhìn vào cô và anh, cô cũng đoán được phần nào là họ đang nói về ai

- Họ nói em nặng thế này mà bắt 1 người gầy như anh cõng - Anh chêu, anh ko biết nói sao cho hài hước, anh chưa từng mở lời chêu hoặc nói xoáy ai bao giờ nhưng lần này lại khác, anh thay đổi thật rồi. Nghe anh nói cô hơi cựa người ngượng ngịu, cô lúng túng đến suýt ngã

- Thế thôi...anh..anh cho em xuống đi.. em đâu có mệt nữa, em làm phiền anh quá

- Họ nói ta đẹp đôi đấy - Anh lại chêu, môi anh cong lên thành 1 nụ cười hoàn hảo, ko phải những nụ cười kiêu nhếch mép hay nửa miệng j đó, họ có nói anh và cô quá thật đẹp đôi, ko ai phủ định điều đó nhưng anh nói ra có làm cho cô chết trong hạnh phúc ko?

Cô bắt gặp nụ cười con mắt khó hiểu nhìn anh, nghe giọng điệu của anh nửa thật nửa đùa làm cô phân vân, nếu thật thì chẳng phải cô rất hạnh phúc sao? nhưng nếu đùa...

- Có phải mình đi quá xa rồi ko? về đi anh - cô đổi chủ đề

- Mình - anh hơi quay đầu lại nhìn cô gái trên lưng mình

- À đâu, ý em nói là em và anh đi xa rồi - cô thanh minh cho cái từ mình, cô biết anh đang nghĩ j mà, sao hôm nay cô lại bị anh nói đùa thế này cơ chứ?

hình như sáng nay anh ấy uống nhầm thuốc j đấy? - cô tự nghĩ, cô ko dám tin anh lại nói nhiều như hôm nay mà nói toàn lời khiến cô dễ hiểu lắm và khó tin

Nghe cô nói vậy mà bước chân anh chẳng dừng hoặc quay lại..anh vẫn đi thẳng, 1 lúc sau, 1 công viên đẹp tráng lệ khiến cô ko khỏi cảm thán

- Wow, ở đây nhiều chỗ đẹp quá vậy, sao anh biết chỗ này? - cô cười

- Đẹp là biết

- Anh từng sống ở đây rồi à, em thấy đường ở đây khó nhớ lắm mà anh lại thành thạo hết

Anh định nói j đó thì cô lại hét toáng lên....

- Yaaaa. Đẹp thật đó, em đến đó nha - cô reo lên vui mừng khi thấy ở trước cổng là mấy người mặc quần áo con vật hoạt hình và đứng vẫy chào quý khách

Cô cứ nói liến thoắng mà cô quên mất đây là Mỹ, mấy người Mỹ này có hiểu được tiếng Việt đâu

Nhìn mặt mấy người đó cứ đờ ra như vịt nghe sấm, K.Anh mới đến cạnh T.Anh. Anh nhìn mấy người Mỹ kia và đưa tay chỉ vào đầu T.Anh và nói

- Chỗ này có vấn đề.

Anh nói bằng tiếng Mỹ nên T.Anh ko hề hay biết j, chỉ những người Mỹ kia hiểu và họ trầm trồ lên cười, T.Anh đứng im như trời trồng, giá mà cô biết tiếng Mỹ thì hay

- Đi thôi, đứng đây làm j nữa - K.Anh lòi tọt cô ra khỏi dòng hoang tưởng, nhìn gương mặt ngờ ngạc đến ngơ ngác của cô mà buồn cười.

- Chỗ này là khu vui chơi sao? nếu muốn chơi thì phải có tiền, mà tiền phải là tiền nước Mỹ, mà tiền Mỹ là đôla hả anh? Mà anh và em làm j sai tiền đó - cô nói 1 thôi 1 hồi 1 cách hơi vô duyên

- Em ko biết nghĩ à, ko dùng tiền mỹ làm sao thuê khách sạn được?

- Em quên, em xin lỗi - cô cười trừ, sao cô bắt cần quá vậy? lần sau nói j phải nghĩ kỹ thôi chứ đừng nói rồi mới nghĩ, cô tự nhủ lòng vậy

Cô được anh dẫn đi chơi biết bao nhiêu trò, vì sáng trưa ăn j nên cô có hơi kiệt sức vì mấy trò chơi khủng như đua xe, đu quay dây văng, lượn tàu trên không, đu quay vòm..

Ở Việt Nam mấy trò này đã khủng và nguy hiểm rồi mà ở đây nó còn khủng và nguy hiểm hơn nhiều, cũng may là anh luôn bên cạnh cô ko thì cô ngất lúc nào ko hay.

Thời tiết lạnh nhưng chơi nhiều đến nỗi cô phải bỏ mũ len và áo khoác ra vì nóng, hiện giờ cô cũng như anh vậy, cô chỉ mặc áo thun dài tay, của anh màu đen còn của cô lại màu trắng, hai người đi cạnh nhau trông khác 1 trời 1 vực. Hai màu đối lập nhau như thiên thần với ác quỷ.

Tại 1 hồ cá vàng...

T.Anh ngồi cạnh bờ hồ và thả thức ăn xuống cho cá, K.Anh ngồi trên thảm cỏ ngay cạnh đó, cả hai cùng đang trong tình trạng rất mệt, T.Anh vui vẻ nhìn hàng trăm chú cá ngoi lên rồi lặn xuống ăn thức ăn cô ném xuống

- Cảm ơn anh, hôm nay em vui lắm - Cô lên tiếng, dù có hơi mệt nhưng cô vẫn rất vui, cô muốn như vậy mãi...

- Anh mệt - anh trả lời sai chủ đề, cô hơi ngỡ trước câu trả lời đó và câu trả lời có j đó thật đặc biệt. Đúng rồi, anh xưng anh với cô, mọi khi anh chỉ xưng tôi mà giờ anh lại xưng hô thế, có hợp với con người lạnh lùng buông thả của anh thế ko?

- Em ko công được anh đâu, giờ thuê taxi về vậy ạ? - Cô cười

- Anh ngủ đây - anh nằm xuống thảm cỏ, 1 tay anh đưa lên che mắt còn 1 tay anh để lên bụng. Lúc anh ngủ trông anh cũng thật thu hút, cái dáng vẻ mạnh mẽ, kiêu ngạo, vô cảm nhưng trông anh như 1 thiên sứ vậy? anh làm cô xao xuyến...

Có vẻ anh mệt thật, cô hơi khó xử trước hành động của anh, cô đang muốn về lại khách sạn, cô quên ko mang điện thoại đi, cô sợ mọi người tưởng cô lạc đi đâu lại lo lắng.

Có chút ánh nắng nhẹ chiếu xuống mặt hồ long lanh, cô cũng thật sự rất mệt nhưng ngồi 1 lúc cũng cảm thấy đỡ mệt hơn, cô nhìn anh ngủ, cô ko nỡ đánh thức anh dậy.

Ở phía bên hồ có đội phát thức ăn tình nguyện, đến lúc cô phải ra giúp rồi. T.Anh đứng dậy rồi khoác chiếc áo vào rồi nhanh chóng đến chỗ phát cơm tình nguyện đó, chắc anh tình nguyện cũng nhìn thấy cô lên cô ko sợ anh tưởng cô đi lạc.

Tuy ko hiểu tiếng họ nói j nhưng cô vẫn giúp được phần nào, thỉnh thoảng có những tiếng gọi và tiếng hỏi han, cô lại lúng túng ko biết nói sao? mà cô còn ko hiểu người ta hỏi j mình cơ

- Em là người Việt Nam sao? - có 1 cô gái cao hơn T.Anh khoảng cái đầu nói bằng tiếng Việt, cuối cùng cũng có từ khiến T.Anh hiểu được

- Dạ vâng, em là người Việt Nam, chị cũng là người Việt sao? - cô vui vẻ đáp lại

- Ủ, nhưng chị sống ở đây từ bé, em cũng muốn làm mấy việc này sao?

- Em muốn giúp mọi người chút thôi, em cũng sắp phải về rồi

- Thế thì em giúp chị mang đồ ăn và mấy hộp cơm này ra chỗ người già bên kia nha, mấy cụ già rồi lên phải mang đến tận nơi

- Dạ vâng. - cô cười nhiệt tình

T.Anh đi sau cô gái đó, may có cô ấy làm người dịch tiếng cho cô nên T.Anh thấy thoải mái hơn

- Bà ăn ngon miệng ạ

- Ông ăn ngon miệng ạ

....

Cô gái đó nói tiếng Mỹ rất rõ ràng, T.Anh chỉ mang đồ ăn giúp cô đưa cho mấy cụ ở đó chứ cô ko hề nói j chỉ cười còn việc nói thì phải nhờ đến cô gái kia

- Ở đây thường xuyên làm hoạt động tình nguyện này sao chị? - T.Anh hỏi

- Cuối tuần là làm, em mệt chưa thì nghỉ đi, trời cũng lạnh lắm - cô gái đó ân cần

- Em ko mệt lắm, giờ em đang rảnh nên em có thể giúp đỡ mọi người 1 chút - cô cười hồn nhiên

- Em tốt quá, em biết rửa bát ko?

- Em biết, chị để em rửa cho, chị làm j thì làm đi - T.Anh nhanh chóng thế chỗ cô gái đó, cô rửa bát rất nhanh và sạch, cô gái kia chạy đi chạy lại mang đồ ăn cho mọi người, thỉnh thoảng lại nhìn T.Anh cười hiền, quả thật hoạt động tình nguyện này rất đáng khen.

Ở phía thăm cỏ, K.Anh đang quan sát từng hành động của T.Anh bằng ánh mắt hết sức dịu dàng, trái tim anh đang hướng về nơi đó...

Hoàng hôn buông xuống nhuộm 1 màu tâm trạng nhưng yên bình, mọi người ở hội từ thiện ra về, T.Anh cũng chào tạm biệt mọi người bằng cái cúi đầu, cô cảm thấy tiếc khi ko nói được tiếng họ. Cô quay trở lại thăm cỏ ấy đợi người con trai ấy nhưng đâu biết anh mới chính là người đợi cô

- Anh dậy rồi sao? - vừa đến gần, thấy anh đang ngồi, cô hỏi

- Em nghĩ anh là j mà ngủ nhiều vậy?

Anh nói làm gương mặt cô thoáng biến sắc, cô cười

- Vậy giờ về ả?

- Ừ!

Anh nói ngắn gọn rồi đứng dậy, đến cả động tác đứng dậy của anh cũng thu hút những đôi mắt xung quanh nữa chứ!

Hai người ko đi bộ nữa mà bắt taxi về theo ý của anh, nhìn cô có vẻ ko có sức sống hơn là buổi sáng, anh hỏi

- Đói sao?

- Vâng - cô thành thật trả lời, vì từ sáng đến giờ đã ăn j đâu., cô chỉ định đi dạo ngắm bình minh 1 lúc thôi mà bây giờ ngấm luôn cả hoàng hôn rồi data-mce-src=http://img.me.zdn.vn/images/smilley/default/14.jpg

- Đi ăn ko? - anh hỏi

Sao hôm nay anh lại mở lời nhiều thế nhỉ???? - cô thầm nghĩ

- Dạ thôi, muộn rồi về khách sạn chắc mọi người cũng đang chờ - cô từ chối

- Ừ

Anh nói gọn lỏn làm cả hai rơi vào tình trạng im lặng, cô và anh ngồi cạnh nhau nhưng lại nhìn ra phía khác nhau, mỗi người mang trong mình 1 dòng suy nghĩ khác nhau. Từ khi người con gái này bước chân vào cuộc sống đời thường của anh cũng là lúc anh bắt đầu nghĩ ngợi nhiều hơn về những chuyện lãng nhăng, vốn dĩ anh chỉ nghĩ về những chuyện trong tổ chức và trong gia đình nhưng giờ...

Có lẽ 1 ngày nào đó ko xa, anh phải thành thật với bản thân thôi, anh phải chấp nhận rằng mình đã dần thay đổi, vì 1 ai đó, nói chính xác hơn là vì 1 cô gái

Đến khách sạn, anh trả tiền taxi rồi cả hai xuống xe, cô đi cùng anh. Vào trong cầu thang máy để lên tầng 5, suốt quãng đường ko ai nói 1 câu nào, có j đó khó chịu nhưng cô lại cảm thấy ấm áp khi đi bên anh giữa mùa đông thế này

Lên đến tầng 5

Đập vào mắt họ là tất cả mọi người. Nhất Nam - Từ Tuyết - Thiên Anh (Yun) - Minh Hoàng - Đường Vy - Hải Minh đứng cạnh bên nhau (chờ giấc tới)

- Tao cứ tưởng tao với Tuyết đi về muộn nhất mà có đôi còn đi về muộn hơn - Nam cười và chêu hai người kia, mọi người nhìn anh và cô với ánh mắt long lanh triu

mến riêng có Yun thì nhìn cô bằng ánh mắt hình khẩu súng đã nạp đạn và Hoàng thì nhìn cô với ánh mắt dò xét nhưng chứa đựng đầy tình cảm

- Ko phải như mọi người nghĩ đâu...chỉ là...

- Đi ăn thôi - K.Anh lên tiếng cắt quãng lời nói của cô, tất cả mọi người đều hiểu ý anh, anh ko muốn nhắc đến chuyện là y rằng anh lạc sang chủ đề khác.

- Mọi người xuống dưới sảnh trước nha em thay quần áo xong em xuống - T.Anh cất tiếng, mọi người gật đầu rồi đi xuống trước riêng có Yun thì đứng lại

Đợi mọi người vào cầu thang máy xuống tầng 1 hết. Yun mới vào phòng cùng T.Anh

- Hôm nay bạn đi đâu cùng anh Khánh Anh vậy? - Yun lên tiếng khó chịu hỏi T.Anh

- Bọn mình chỉ đi dạo thôi - T.Anh cười

- Bọn mình? Bạn nghĩ sao mà nói như vậy? Đúng là trơ trẽn, bám theo anh ấy hoài ko biết xấu hổ sao? - Yun bực mình lên tiếng, ánh mắt chứa đầy sự ghen ghét ghê lạnh

- Minh...

- Bạn cũng biết anh Khánh Anh là của tôi rồi mà, tôi với anh ấy chưa chia tay, bạn nên hiểu điều đó, nếu bạn còn thân thiết với anh ấy như hôm nay thì bạn là người thứ 3 muốn cướp đi hạnh phúc của người khác, bạn nghĩ làm như thế tốt sao? Bây giờ tôi xuống ăn đây, bạn đừng xuống ở trên đây suy nghĩ đi, tôi xin bạn đấy. tôi sẽ bảo với mọi người là bạn mệt ko xuống được. - Yun nói 1 tràng rồi nhìn T.Anh bằng ánh mắt khinh khinh.

Mày mà cướp anh K.Anh của tao, đừng trách tao ác, tởm nữa chỉ là khởi đầu thôi, tao xin lỗi nhé, trong tình yêu tao hơi bị ích kỷ - Yun nghiêng răng nói rồi đi nhanh

T.Anh nhìn theo dáng người của Yun, lòng nặng trĩu, ko lẽ thân thiết với 1 người là sai sao?

...

Ở dưới nhà ăn riêng mà K.Anh đặt phòng, mọi người đã có mặt đông đủ chỉ thiếu mỗi T.Anh, thức ăn cũng đã được bày lên trông rất bắt mắt, mùi thức ăn bay lên hoà vào không trung làm mấy cái bụng đói phải réo lên tục

- Mọi người ăn đi, T.Anh bạn ấy bảo là mệt ko xuống được - Yun nở nụ cười thân thiện nhưng bên trong lại chứa toàn sự gian xảo, ghen tỵ

- Mệt j chứ? Chắc cả ngày hôm nay nó chưa ăn j đâu? - Vy lên tiếng và đứng dậy khỏi ghế - Để em lên gọi T.Anh

Vy đứng dậy liếc qua xem thái độ của Yun, Yun nhìn lại cô cười nhếch mép, chỉ thoáng qua lên mọi người ko thấy cái nhếch mép khinh bỉ ấy của Yun, Yun đang rất bực mình Vy

- Bạn ấy mệt phải để bạn ấy nghỉ chứ ! Bạn ấy có nói thế rồi thì Vy ngồi xuống đi - Yun nói với giọng ngọt ngào quan tâm ảo

- Thôi Vy em ngồi xuống đi, chắc T.Anh mệt thật ko thì nó đã xuống đây rồi - Từ Tuyết cất tiếng, ngoài Vy và T.Anh ra thì ko ai biết được cái tính ẩn bên trong của Yun nó đáng sợ như thế nào? Nhưng chưa có bằng chứng xác minh điều đó và có lẽ vì ghen lên Yun mới có thái độ đó với T.Anh nên T.Anh và Vy cũng ko chấp nhặt j, dù sao cũng đang sống chung 1 phòng nên hai người ko muốn xảy ra bất hoà

- Vâng - Vy đặt mình xuống ghế

Mọi người bắt đầu ăn

Tất cả vui vẻ trò chuyện với nhau, ko gian riêng chỉ có mấy người nên họ tha hồ cười đùa

- Chị Tuyết, chị về khách sạn ở chung với bọn em được ko? - Vy

- Còn biệt thự đó, chẳng lẽ chị ấy bỏ chắc ? - Yun khó chịu nhưng cũng cười thật tươi để che giấu cái tính đều cáng trong mình

- Đẳng nào chị ấy chẳng về VN chứ ! - Vy cãi lại

- Thôi nào, chị ko muốn làm đề tài đề hai em cãi nhau thế đâu, tạm thời chị vẫn ở lại biệt thự của chị, đến lúc mọi người về VN thì chị mới về chung - Tuyết lên tiếng giảm độ nóng trong hai cô gái kia

- Lần này đi luôn cả Mexico nha mọi người - Hoàng lên tiếng, ánh mắt anh có j đó khẩn cầu lắm

- Sao lại đi cả Mexico, tao ko thích đến đó - Hải Minh hơi khó chịu khi nhắc đến Mexico

- Ko đi - K.Anh lên tiếng, anh cũng hơi khó chịu, cả Minh và Anh đều ko thích nơi này ko vì lý do j hết

- Đến cũng được mà, tao cũng chưa đến đó lần nào - Nhất Nam hứng thú

- Nhưng sao lại thích đến đó - Tuyết hỏi Hoàng

- Ko...chỉ là... - Hoàng ấp úng

- Sao? - Tuyệt nhìn thái độ của Hoàng mà ko khỏi thắc mắc

- Thiên Anh, em ấy có nguyện vọng đến đó - Hoàng thành thật

- Thiên Anh? - Tất cả đồng thanh trừ Khánh Anh

- Ko phải em - Hoàng nhìn Yun

- À....- Vy bất chợt nhớ ra điều j đó, làm bạn thân trí cốt của T.Anh nên Vy cũng biết cha của T.Anh hiện đang sống và làm việc ở Mexico, chắc vì muốn được gặp cha nên T.Anh mới có nguyện vọng đến đó

- Sao? - Minh nhìn Vy

- Chắc nó nhớ bố đó mà. Hêhe - Vy cười và từ từ nói cho mọi người biết về người bố tuyệt vời đó của T.Anh

T.Anh đã từng rất giận bố khi để lại mình cô và anh trai để ông sang nước ngoài tiếp tục công việc khi mẹ cô mất nhưng rồi hiểu được mọi chuyện bố phải vất vả nam nững để hai anh em cô sống tốt như bây giờ, cô yêu bố nhiều lắm !

- Thế tóm lại là có đi ko? - Hoàng lên tiếng

- Tôi ko đi - K.Anh lạnh lùng

- Mọi người đi đi, chắc tôi với K.Anh về nước trước - Minh

- Anh Minh... - Vy hơi cúi

- Đừng khuyên anh - Minh nhìn Vy

- Em...- Vy tức tối đứng dậy rồi lại bị Minh kéo ngồi xuống

- Em cũng về nước trước cùng hai người - Yun vui vẻ, mục đích cô đi cũng chỉ là được ở bên cạnh K.Anh chứ cô ko có ý định du lịch, đơn giản vì Mỹ là nơi cô từng đến nhiều lần rồi

- Vậy 3 người ko đi chứ j? - Hoàng cau mày

- Ừ - K.Anh và Minh đồng thanh, Yun gạt đầu hưởng ứng

- Ừ, thôi mọi người ăn tiếp đi, tôi lo rồi, tôi lên phòng trước đây - Hoàng kéo ghế đứng dậy

- Ở chưa ăn j mà - Nam và Tuyết cùng đồng thanh, công nhận cặp đôi này hợp nhau lắm luôn

Hoàng ko trả lời, chỉ lắc đầu rồi đi 1 mạch ra khỏi phòng để lại đằng sau mọi coi mắt khó hiểu, K.Anh thấy có điều j đó hơi khuất mắt ở đây

...

- Buông tôi ra, anh tha cho tôi đi, tôi xin anh đấy - T.Anh giãy giụa trong đau đớn, nước mắt cô ko ngừng rơi, tuyệt vọng, mệt mỏi, khó chịu, tất cả thứ đó hoà quyện lại rồi găm nhăm thân xác cô

- Em gái, ngoan nào - 1 tên cười ranh mãnh, nụ cười thâm hiểm và thêm thường, anh ta đã ngoài 25 tuổi j đó, trông mặt vẫn còn trẻ, hần ta nói bằng tiếng Mỹ nên T.Anh ko thể hiểu và ngược lại Thiên Anh nói bằng tiếng Việt nên hần ta cũng ko thể hiểu

T.Anh ngồi đó, co rố 1 chỗ, nước mắt giàn giụa thấm vào chăn gối, người cô run lên từng hồi, cô ko thể nhìn rõ mặt người con trai đứng trước mình vì mắt cô giờ đã bị bao phủ bởi màn sương mù dày đặc, cô chỉ biết mình đang phải hứng chịu 1 việc ko thể nào chấp nhận được? Cô làm j sai? Sao cô phải chịu những việc tồi bại như thế này?

Người con trai kia thật ra ko ham muốn j cô chỉ là hần ta được thuê đến, mục đích của hần chỉ là tiền.

Hần ta cởi áo khoác ra và xông lên về phía T.Anh như 1 con thú dữ, T.Anh điên cuồng trong hỗn loạn, người cô ko ngừng run lên

Chống lại ư?

Cô ko thể vì hần ta quá mạnh so với cô, hần ta đè lên người cô làm cô ngạt thở, cô ko ngừng la hét, cố tìm 1 hy vọng nhỏ nhoi trước khi hần ta đi và xoá tất cả dấu vết.

Đang là giờ ăn tối. Mọi người xuống phòng ăn hết, cô tự nghĩ mình ngu xuẩn khi nghe theo lời khẩn cầu ấy của Yun mà ở lại.

Cái áo khoác và áo thun lần lượt bị tên đó xé toạc và ném vào không trung, nỗi lòng của T.Anh càng dâng cao đến nghẹn thở, cô sợ...

Cô ko ngừng khóc và la lên đau đớn, tiếng khóc như tiếng than thân vạng vọng khắp phòng, tiếng la hét như tiếng còi lòng đang hứng chịu đau khổ. Cô đang rất đau, đau cả tinh thần lẫn thể xác, cô chỉ mới 17 tuổi thôi, cô sợ, cô đau lắm

Tiếng kêu la ngày càng bé đi và khàn đục, nổi nhục trong cô lại tăng..

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn thoang thoảng từ phòng của T.Anh, Hoàng vội xông vào, may cửa ko khoá nên anh có thể vào 1 cách dễ dàng, tên kia thật bất cẩn khi ko khoá trái cửa lại

Cảnh tượng trước mặt khiến Hoàng đau đớn, anh đau hơn cả T.Anh bây giờ, anh chỉ muốn xông lên giết chết tên kia

Anh nghiêng rặng rồi xông vào đập tên kia bay khỏi giường với 1 lực mạnh, thể mạnh của anh là ở chân, thường thì đánh nhau anh toàn dùng chân đá là chủ yếu, tên kia bị anh đá ngã lăn xuống giường

Ánh mắt anh hằn sâu sự tức giận, nếu ánh mắt anh mà giết được người thì người đầu tiên anh giết chính là tên kia, anh tạm thời ko nhìn người con gái đang khóc kia mà tập trung đánh cho tên kia toi bời hoa lá, cuối cùng tên đó bị anh đánh cho suýt ko thở được

- Cút đi - anh nói bằng tiếng Mỹ 1 cách rõ ràng, anh ko muốn bàn tay mình nhuộm máu của 1 tên đòi bại và anh đã tha cho hắn

Tên kia lê đôi chân chạy bạt mạng ra khỏi phòng, quần áo rách tả tơi.

Bấy giờ, anh mới nhìn cô, gương mặt cô ướt đầm, ánh mắt tội nghiệp đến vô hồn, quần áo xộc xệch, đôi môi trắng bệch ko còn 1 chút sức sống, bà vai của cô đổ tấy lên vì lực của tên kia.

Cô vẫn khóc ko dám ngẩng mặt lên nhìn anh, anh đau đến thất lòng, nhìn người con gái trước mặt khóc, anh chỉ muốn đập nát ko gian, anh nhìn cô đau, anh còn đau gấp trăm lần

- Thiên Anh - giọng nói anh khàn đục vang lên, gương mặt anh ko giấu được sự đau đớn và lo lắng.. anh nhìn cô với ánh mắt xót xa đau khổ

Nếu anh ko đến kịp thì ko biết cô sẽ ra sao?

Cô vẫn cúi gằm mặt xuống khóc, cô cắn môi đến bật máu, cô ko dám nhìn anh, đầu óc cô đang rối bời, tui nhục, đau đớn đang dần hành hạ cô

- KHÔNG.... - cô hét lên, cô ko nghĩ có 1 ngày mình bị thế này, thật ghê tởm, cô lắc đầu mãi, cô ko thể chịu đựng được, cô muốn khóc thật to nhưng tại tiếng nấc làm cô nghẹn lại

- Thiên Anh...ko sao rồi mà, có anh ở đây - Hoàng vụng về an ủi cô, anh ôm lấy bờ vai đang run rẩy của cô, nỗi đau đớn sợ hãi từ cô truyền sang anh, cả hai đều đang rất đau

Cô choàng lên ôm lấy anh khóc rồi rít

- Thôi, em đừng khóc nữa, anh ko thích - Hoàng buồn bã nói, anh ko chịu nổi khi nhìn thấy người con gái này khóc đau đớn thế này

Cô cứ ôm chặt lấy anh, cô sợ...thật sự cô đang rất đau khổ, thân xác cô như đang dã dờ. Anh cứ thế ôm lấy cô, làm chỗ dựa cho cô, giây phút ấy...con tim anh bỗng nhói lên..

- Anh...Khánh...Anh...

T.Anh bất giác gọi tên người con trai ấy trước mặt Hoàng, anh chỉ biết đau đớn vì nhận ra tiếng gọi ấy...

Tại sao? Tại sao? Sao ko phải gọi anh mặc cho anh mới là người đến cứu cô, sao cô vô tình vậy?

Cô đã vô tình bóp nát trái tim của anh chỉ bằng 1 câu nói.

Lúc đó...

Khánh Anh đang đứng ngoài cửa. Anh ko hiểu chuyện j đã xảy ra, anh chỉ biết hai người đó đang ôm nhau...rất thân thiện, trong anh có j đó đang xáo trộn, 1 cảm giác đau đớn mà chỉ anh cảm nhận được. Anh cười nhẹ rồi quay lưng đi...

Yun đi phía sau K.Anh, thấy anh nhìn vào trong phòng đó rồi lảng lảng quay đi, gương mặt anh có chút ko vui. Yun cũng nhìn vào trong, điều cô mong đợi cũng đã đến, bất giác đôi môi Yun cong lên nụ cười đắc ý nhưng ngược lại với nụ cười đó cô có cảm giác rằng K.Anh đã thích T.Anh kia thật, nếu ko thích thì chẳng có lẽ nào anh lại có thái độ đó khi nhìn hai người kia ôm nhau...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tối.

Tất cả như chìm trong màn đêm giá lạnh, gió rít qua từng kẽ lá mang lại 1 ko gian u ám lạ thường, bầu trời hắt lên vệt sáng của mây mù

Trong bóng đêm lạnh lẽo, giấc ngủ chưa được sâu thì con mèo bắt đầu ập đến.

Tất cả như 1 đoạn phim quay chậm khiến T.Anh đau thất lòng, người cô run lên từng hồi, mồ hôi chảy ra nhễ nhại

- Không...

T.Anh giật mình tỉnh dậy, cô nhớ lại tất cả, thật ghê tởm làm sao?, T.Anh khóc nhẹ, nước mắt dần chảy xuống, ướt đầm

Ko thể nào ngủ được, cô chọn cách tỉnh dậy và đi ra ngoài, cô muốn voi bớt phần nào sự sợ hãi, cô ghê tởm căn phòng này

Phía cuối dãy nhà, chỉ có 1 lan can nhỏ nhưng trải dài như vô tận. T.Anh đứng đó, gió lùa vào khe tóc, tấm áo mỏng lạnh buốt, cô muốn xoá tan cái chuyện đó đi ko muốn nhớ đến, cô đứng đây, nhờ gió cuốn trôi đi, nhờ cái lạnh đóng băng đi...

Ko thể chịu đựng được khi mỗi lần nhớ về chuyện đó, cô lại sợ, cô ko làm j sai nhưng sao cô luôn phải chịu hình phạt nặng nề như vậy

Ánh trăng cũng đã dần tàn thay vào đó là 1 màu đen bao phủ, cái âm u cứ quẩn quýt lấy cô, tâm hồn lạnh lẽo, trống trải...

- T.Anh

Một giọng trầm trầm từ phía sau gọi cô, giọng nói sao mà ấm áp vậy?, trong cái màu đen ấy, cô ko nhận ra đó là ai, cô nghĩ chỉ có Hoàng mới nói giọng ấm áp như vậy.

- Anh Hoàng hả? - giọng cô run run, cô hơi quay đầu lại, cái bóng đen ấy như lạc lõng và dần dần đến cạnh cô

- Ko. là Khánh Anh - anh nhẹ nói

- Anh...

Cô hơi ngạc nhiên, cô ko bao giờ thấy anh nói giọng nhẹ nhàng và ấm áp như vậy. Thế nên cô mới tưởng là Hoàng, cô lại vô tình làm anh nhói trong tim, cô tiếng gọi cô chỉ nghĩ luôn là Hoàng, tại sao ko phải là anh chứ?, anh nghĩ mà khó chịu

- Sao anh ra đây tầm này - sau 1 lúc im lặng, cô lên tiếng hỏi

- Ko ngủ được

Giọng nói của anh bắt đầu về là nguyên bản, lạnh lùng và vô cảm, đó mới chính là anh

- Vâng...

Hai người lại im lặng, cảm giác ngột ngạt đến khó chịu

- Thôi, em vào đây - T.Anh muốn trốn tránh cảm giác khó chịu này, cô gượng cười rồi định bước đi nhưng có thứ cản cô lại.

Bàn tay cô như bị siết chặt, có cảm giác đau hoà quện với cảm giác bình yên

Là anh!

Anh đã kéo tay cô lại, tuy bóng tối bao phủ, ánh sáng ko đủ để cô nhìn thấy gương mặt anh lúc này nhưng cô có cảm nhận được rằng anh có j đó lúng túng lắm

- Ở lại...với anh

Cô cảm thấy ấm lòng thật, những lời nói ấm áp lạ thường ấy, anh biết diễn tả ra từ khi nào. Thật quá lạ, ko giống với tính cách của anh tẹo nào

- Anh...

T.Anh chưa nói dứt câu, thì anh đưa tay lên miệng cô ra hiệu im lặng. Cô cũng im lặng theo anh

Hai con người đứng cạnh nhau, cái giá lạnh của mùa đông như vệt tắt. Họ ko còn cô đơn, cả hai đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình mặc kệ cho màn

đêm nuốt chửng hai cái bóng nhỏ bé ấy

..

Sáng hôm sau...

Cái lạnh của tối hôm qua vẫn chưa dứt, vẫn còn se se lạnh, trên hàng cây vẫn đọng lại sương mai mù mịt

Cuối dãy nhà, bên cạnh lan can...

- Hai...hai người...sao...sao...???? - Yun áp úng...- Sao hai người lại ngủ ở đây - Yun hét lên bức xúc

Cảnh tượng trước mắt Yun thật khiến cô phải ghen tỵ đến căm thù, một chàng trai và 1 cô gái ngồi bệt dưới đất bên cạnh nhau, cô gái dựa đầu vào vai chàng trai, họ nắm tay nhau 1 cách thân thiết nhất

Máu ghen của Yun nổi lên tràn cả ra ngoài

- dậy mau - Yun tách T.Anh ra khỏi K.Anh

Hai người bị tiếng hét của Yun làm tỉnh giấc

- Bạn...có chuyện j sao? - T.Anh vẫn chưa tỉnh lắm, cô ko để ý người bên cạnh

- Chuyện này là sao? Vĩnh Thiên Anh - Yun nghiêng rặng đầy cay nghiệt, từng chữ từng chữ Yun nhả ra đều mang 1 mối họa lớn

- Sao cơ....

T.Anh vẫn chưa hiểu chuyện, khi cô chợt nhìn sang người con trai bên cạnh mình thì cô mới chợt nhận ra...

- Sao...anh K.Anh, anh giải thích đi, hôm qua, chắc ngủ quên thôi mà...hơ

hơ...chẳng có chuyện j đâu - T.Anh nhìn K.Anh rồi nhìn sang Yun

- Ko có j - K.Anh lạnh lùng đỡ T.Anh dậy làm Yun tức càng thêm tức

K.Anh và T.Anh lướt qua mặt Yun khiến cô nằng tức đến tím mặt, Yun đưa ánh mắt toé lửa border=0 nhìn T.Anh 1 cách triu mến

" Tao đã bảo đừng thân thiết với anh K.Anh cơ mà, mày đừng thử thách lòng kiên nhẫn của Vương Thiên Anh này - T.Anh nghiêng rặng cay đắng với dòng suy nghĩ hiểm ác.

.....

Tại Việt Nam

Cũng cái se lạnh đến thất lòng ấy, tất cả trở lên dè dặt hơn.

Thế giới bóng đêm. Một thế giới huyền bí đầy nguy hiểm và cam bẫy nhưng đã rây vào nó là ko dứt ra được.

Tổ chức Hắc Long

Khu biệt thự được thiết kế theo hình chữ M kiểu cách với hai gam màu chủ đạo là màu đen trắng, trước cổng vào là một băng lớn in hình con bọ cạp cũng màu đen trắng nốt. Những bức tranh nổi gấn đá và ngọc trai đen trên tường tạo ra 1 khung cảnh ảo lạ thường, những cành cây bị tước lá như những bộ xương người, đi đến đâu cũng có mùi lạnh lùng và bí ẩn toát lên, nơi này ko lãng mạn, ko rực rỡ màu mè như cung điện nhưng nó lại rất thu hút bởi kiểu dáng thiết kế có 1 ko 2.

Mấy ngày nay, tổ chức HL thường gặp phải rắc rối khi K.Anh ko có mặt tại nước, cũng có thể nói là như rắn mất đầu nếu HL ko có K.Anh dẫn dắt

- Đại ca chúng mày chắc chết rồi mới lâu về thế, hôm nay tao cho HL tan tành luôn, xông lên - 1 tên đeo mặt nạ lớn tiếng

Tất cả cùng xông lên như tránh bão, ai cũng sắm cho mình 1 chiếc mặt nạ mang phần bí ẩn nhưng mục đích là để người của HL ko nhận ra

- Lại là bọn này, ko có đại ca ở đây chúng tao cũng có thể chấp tất cả bọn mày được - 1 người thuộc tổ chức HL lên tiếng, tất cả người của K.Anh có 1 quyết tâm đồng lòng lớn, họ nhất định ko chịu khuất phục, họ phải bảo vệ tổ chức, bảo vệ cả ghế ngồi cho chủ nhân của họ

Cuộc ẩu đả liên tiếp xảy ra, ko bên nào chịu khuất phục

Người của tổ chức HL rất đông nhưng cũng phân bố khắp mọi nơi trong nước và quốc tế, hiện tại chỉ có hơn 200 người sống ở biệt thự chính của HL - biệt thự Silver - đây cũng là nơi hợp bang của HL, thế nên người của bọn đeo mặt nạ kia mang đến đông hơn người của K.Anh đang chiến đấu bây giờ

Những chiếc mặt nạ dần bị tước ra khỏi từng khuôn mặt với những vũng máu loang lổ, ghê sợ kèm theo cả mùi tanh nồng, ko gian như náo loạn bởi tiếng rên rĩ trong đau đớn và tiếng gió thổi vì vu phả vào trong cái se lạnh của mùa đông

Đau ! Rát ! Lạnh !

3 cảm giác nói lên trận chiến bây giờ, tất cả những con người đeo mặt nạ kia có vẻ như đặc ý khi đang chiếm lợi thế hơn.

Người của K.Anh cũng ko phải dễ đánh, họ toàn là những người được huấn luyện đặc biệt và có võ công giỏi nên mới được ở tại biệt thự chính của HL thể này nhưng hôm nay có vẻ họ chưa phát huy được những tiềm ẩn trong họ...Giống như 1 bàn cờ nếu ko có quân tướng thì sẽ phải chịu thua thôi

- Gọi cho anh K.Anh đi, gọi cho cả những bang nhỏ của HL nữa - 1 tên thấy tình hình ko ổn liền lên tiếng

- Ko liên lạc được với đại ca, tạm thời gọi cứu viện trước thôi - tên khác vừa cầm điện thoại vừa vội vã nói trong khi cuộc chiến giữa người với người đang xảy ra ngày càng quyết liệt

- các người đừng gọi cho đại ca, có biệt thự chính ko bảo vệ được thì ko đáng ở đây, chúng ta cố lên đi - tên khác chen vào, có vẻ lời tên này nói rất có lý nên mấy chục người còn chưa ngã khuỵ đã gật đầu ủng hộ.

- chuẩn bị vũ khí, chúng ta tiếp tục

.....

Tại phòng ăn riêng của nhóm K.Anh

Những món ăn được bày lên bàn trông thật bắt mắt, cái bàn tròn xoay rộng thênh thang, thức ăn dành của họ đến hơn trăm người ăn ko hết

Trong bữa ăn chỉ có tiếng nói cười của Hải Minh và Nhất Nam là nhiều nhất, hai người tám chuyện với nhau đến nỗi K.Anh lạnh lùng thờ ơ cũng thỉnh thoảng phải nhếch môi cười

- Ăn xong đến nhà Từ Tuyết đi - Sau cuộc trò chuyện dài với Hải Minh, Nhất Nam cũng đổi chủ đề

- Mới sáng ko gặp đã nhớ đến vậy sao? - Hoàng châu

- Phải nhớ - Nam cười, cười đến nhiệt tình

- Rồi đi chơi luôn, được đấy, cũng sắp phải về rồi - Minh góp ý

- 5 ngày nữa lấy đâu mà sắp - Vy lên tiếng

- em thì 5 ngày nhưng anh ko, ngày kia anh với K.Anh về nước trước, em ko nhớ sao?

- Mai anh về luôn đi cũng được, đến Mexico làm sao chứ mà anh ko đi, em thật ko hiểu anh với anh K.Anh nghĩ j nữa - Vy có chút khó chịu trong lòng, cô hơi lớn giọng bừa trách anh. Chẳng lẽ họ đi lại để mấy thành viên khác về trước, thế thì mất vui và lại Vy cũng muốn đi khắp nơi bên cạnh Minh thôi

Điều Vy nói làm T.Anh bỗng thấy áy náy. Vy với Minh lớn tiếng với nhau khiến cô cảm thấy có lỗi, cô làm phiền mọi người chẳng?

- Anh đã bảo ko thích đến đó rồi còn ko hiểu cái j nữa - Minh cũng lớn tiếng ko kém

- Thôi, hai người đừng như vậy nữa, ngày kia chúng ta về chung luôn, em ko cần đến Mexico đâu mà - T.Anh lên tiếng giảng hoà cho hai người kia

- Sao lại ko đến nữa, đó là nguyện vọng của mày mà - Vy cau mày

- Thôi...- T.Anh nhẹ giọng

- Mọi người ko đi thì tao với mày đi, tao cũng muốn gặp bác - Vy nói

- Em cứ đi đi - Hoàng trầm giọng, anh im lặng mãi cuối cùng mới lên tiếng

- Cả anh cũng đi chứ sao lại có mỗi tao với mày được - Nam chen vào, mọi người ai cũng có thể phủ nhận được rằng nơi nào đông vui náo nhiệt, nơi nào có trò hay và nơi nào mà bạn bè anh muốn đến cũng đều có mặt anh...!!!

- Thôi ko cần đâu, em ko muốn Vy với anh Minh khó chịu nhau - T.Anh buồn bã

- Muốn đi quá thì nói ra - Yun lẩm bẩm

- Bạn nói to lên - Vy nghe tiếng liền quắc mắt về phía Yun nói với giọng mỉa mai khiến cô nàng giật bắn mình

- Vy, hôm nay em có quá đáng lắm ko? - Minh bực bội

- Em làm j mà quá đáng?

- Thái độ này là sao?

- Em làm j thái độ j

- Em đi mexico thì tự trả vé máy bay với lại những thứ linh tinh đi

- Anh nghĩ em ko có tiền trả chứ j, coi thường nhau là ko hay đâu - Vy nói như khắp bật khóc nếu cô ko cố mím chặt môi

- Vy...anh Minh...hai người đừng thế nữa - T.Anh áy náy vô cùng

Hải Minh thấy Vy có j đó ích ki lắm, muốn j cũng phải làm bằng được nhưng anh đâu nghĩ rằng cô chỉ muốn đi khắp mọi nơi cùng anh...

- Mọi người ăn tiếp đi - Vy kéo ghế và chạy đi, T.Anh cũng cúi chào mọi người 1 cái nhẹ rồi chạy theo Vy

Vy ko khóc, nước mắt cô kìm nén mãi, rất lâu rồi cô với Minh mới cãi nhau, thậm chí còn mĩa mai nhau.,chưa bao giờ cô thấy cay đắng tui nhục thế này...

...

- Minh, sao cậu lại vô lý vậy? - Hoàng

- Vô lý j chứ? Cái tính đó...tôi ko thích - Minh đập tay xuống bàn, mắt nhìn ra xa xăm

- Ko khí ở đây có vẻ ngột ngạt, anh K.Anh đi dạo cùng em lúc đi, em mong anh ko từ chối - Yun nở nụ cười tươi thành khẩn nhìn K.Anh

K.Anh cũng đang khó chịu nên anh cũng gật đầu đại. Cái gật đầu đó làm Yun sững như mở cò trong bụng

Hoàng ko thích cãi nhau nên anh đứng dậy bỏ đi, Nam cũng đứng dậy và lượn...

Bàn ăn sang trọng hầu như chưa ai đụng đến giờ trống người, đến người duy nhất là Minh cũng đập ghế mà đứng dậy

...

Dưới 1 gốc cây, tán lá như đông cứng bởi cái lạnh giá, vì lạnh quá có lẽ đường xá cũng vắng vẻ người qua lại hơn...

Có 2 cô gái...1 người đội mũ len lồi, áo da màu bạc và quần khăn len, quần jean hồng đi giày đen cao đến mắt cá chân. 1 cô gái mặc áo len , váy ngắn có kèm theo tất da chân và vớ giày nâu đến mắt cá chân nốt

- Về mặc áo vào đi, trời lạnh quá rồi - T.Anh nhìn Vy nhưng Vy ko nhìn lại, Vy cúi mặt xuống hai đầu gối mặc cho cái lạnh như muốn xé nát người cô

- Vy, mày giận tao sao? Sao mày ko nói chuyện với tao

- Ko, tao muốn yên tĩnh - Vy ko ngẩng mặt lên, có vẻ cô đang rất buồn phiền

- Mày như vậy tao cảm thấy có lỗi kinh khủng đấy, việc j mày phải cãi nhau với anh Minh vì cái chuyện còn con ấy

- Kệ tao đi, anh ấy đâu hiểu cho cảm giác của tao, tao chỉ muốn đi Mexico cũng có mặt anh ấy thôi chứ nhưng anh ấy lại ko thích, ko bằng lòng - Vy nói như khóc...

- Nhưng...

- tao biết anh Minh ko thích nhưng tao cũng có ép buộc j đâu, nơi nào anh ấy cũng đi được sao lại ngoại trừ Mexico chứ?, tao biết anh ấy đang nghĩ j...anh ấy nghĩ tao ích kỉ...anh ấy có hiểu được tao đâu, anh ấy còn khinh thường tao như tao ko có tiền trả vé ấy, tao đi như này anh ấy coi tao là ăn bám sao? hay là có ý j... - Vy bật khóc thật rồi, giọt nước mắt mặn chát chảy xuống da mặt...rất...

Cuộc đối thoại ngắn của hai người đã được 1 người nghe thấy hết.

Minh đứng sau 1 gốc cây khác gần chỗ T.Anh và Vy ngồi, anh cảm thấy mình thật có lỗi, anh muốn chạy đến bên Vy để xin lỗi nhưng...

- Về đã - T.Anh đứng dậy lôi Vy đứng lên bằng được, bằng mọi giá ko thể để Vy ngoài trời lạnh như này mà khóc được

- Mày nên xin lỗi Vy đi - Nam đứng từ đằng sau Minh tự bao giờ, Nam vỗ nhẹ lên vai Minh nhưng cũng đủ để anh phải giật mình

- Ủ - Minh nửa cười nửa ko...

.....

- Anh K.Anh, em lạnh quá, anh có thể đi gần được ko? - Yun
- Lạnh thì về - K.Anh lạnh lùng rồi định quay đầu lại nhưng bị Yun kéo lại
- Thôi mà, em hết lạnh rồi, em nhớ ngày xưa anh luôn đứng gần em, bên cạnh em để em ấm lòng mà....- Yun nhắc lại chuyện cũ nhưng bị anh chặn họng
- Xưa khác nay
- Nhưng tình cảm của em chưa khác, em vẫn vậy, vẫn yêu anh, sao anh lại thay đổi chứ?
- Cô tham vọng mới đánh mất tình yêu này - Anh điềm tĩnh nói
- Em...
- Về - anh quay về thật, Yun đứng lại nhìn anh lúc nhanh rồi cũng lảo đảo chạy theo anh...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

- Vy à, em có trong phòng ko? - Minh gõ cửa phòng của Vy và 2 người tên Thiên Anh
- Gì đấy? - Vy vẫn chưa nguôi giận chuyện vừa nãy, nghe giọng của Minh bây giờ chỉ làm cho cô càng thêm giận
- Anh có chuyện muốn nói
- Em ko muốn nghe
- Ra đây
- Ko ra
- Em ăn nói hằn hoi đi, giờ muốn sao? - Minh bực tức
- Em nói vậy sao mà ko hằn hoi ?
- Đầu đuôi em để đầu hết rồi?
- Em ko muốn nghe thuyết minh, em ko có khiếu học văn, anh về phòng đi đừng phiền em hôm nay
- Anh bảo em ra đây cơ mà, em học được cái tính kì quặc này ở đâu ra thế?
- Em bảo ko rồi cơ mà
- Chia.....t.ay.....chia tay đấy
- Ok.....o..k... nếu điều đó làm anh vui - Vy hơi lưỡng lự rồi cùng mạnh dạn nói, trong lời nói có j đó tiếc nuối và xót xa
- Anh Minh, sao anh lại đứng ngoài cửa thế này? - T.Anh
- Ừm...anh...anh với Vy sẽ chia tay
- Sao...sao...cơ...ko...ko được, đừng bảo là vì chuyện đi Mexico đấy, em sẽ ko đi đâu mà, anh với Vy làm hoà đi - T.Anh cuống quýt
- Chắc ko được - anh lắc đầu rồi bỏ đi

T.Anh lập tức chạy vào trong..

- Vy Vy...anh Minh...mày với anh chia tay à, anh ấy buồn quá nhảy lầu rồi kìa - T.Anh nói dóc để Vy nghĩ kĩ lại nhưng cô nàng chưa kịp nghĩ đã xông ra khỏi phòng như tên lửa rồi, T.Anh cũng chạy theo

- Anh Minh...anh ở đâu rồi, em có muốn chia tay đâu, em xin lỗi mà mình hoà đi, anh Minh ơi - Vy chạy dọc theo dãy nhà để đến phía hành lang phía cuối dãy

- Anh ở đây - Minh từ phía sau đi đến cạnh Vy, Vy oà khóc nức nở khiến Minh chạnh lòng và day dứt

- Anh chưa chết à? - Vy hỏi 1 câu rất ư là ngây thơ, chỉ T.Anh hiểu được câu hỏi ấy còn Minh thì ngỡ ngàng

- em rửa anh chết à? - Minh cau mày

- Chuyện là....\$%^&\$@&@...- T.Anh ghé sát tai Minh nói thầm cho anh biết về việc cô lừa Vy là anh nhảy lầu, Anh hiểu ý cô liền gọi chuyện chiều Vy

- Anh nhảy xuống nhưng bị mắc lên ko sao, lần sau em mà đồng ý chia tay là anh..

- Anh đừng nói nữa, em ko bao giờ chia tay anh đâu, thật đấy, đừng làm em sợ nữa - Vy khóc

- Ủ - Minh ôm chặt lấy Vy, cảm giác ấm áp vào mùa đông là đây !!

T.Anh ko muốn làm phiền hai người họ nữa nên cô cũng rút lui về phòng

...

Tất cả có mặt đông đủ tại nhà Từ Tuyết

- Chiều nay, chúng ta đến điện Capitol - Hoàng cười khi nhìn vào lịch trình du lịch ở tờ giấy mà K.Anh viết

- Gì cơ...điện Capitol á....ôi...nghe nói ở đó đẹp và quyền lực

lắm....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA- Vy và T.Anh hét lên sung sướng hét lên 1 tràng dài

- Thật hả anh - Yun cũng mừng

- Ủ!! - Hoàng gật đầu

- Giờ ăn trưa ở đây rồi 2h đi - Minh lên tiếng

- Vâng anh - T.Anh và Vy đồng thanh

Tất cả ngồi nhìn nhau 1 lúc...

- Vâng lâu thế rồi mà ko đi chuẩn bị bữa trưa đi - Minh muốn gây sự với hai người kia

- Ko, người giúp việc chuẩn bị gần xong rồi, Vy với T.Anh ko cần đi chuẩn bị đâu - Từ Tuyết lên tiếng làm đại ca Minh tụt hứng, anh chỉ biết vò đầu nhìn Vy bấu môi chầu tức...

...

Bữa ăn trôi qua trong tiếng cười đùa vui vẻ...

1h30'

- Mọi người nghỉ ngơi lúc đi rồi đi - Hoàng lên tiếng

- Ủ - Nam/ Tuyết / Minh đồng thanh

...

Tuyết đứng dậy và định đi đâu đó

- Này ! - Nam cũng đứng dậy và chạy theo cô

- Sao?

- Đi dạo đi - Nam cười, có j đó khiến anh ái ngại trong lời nói

- Thì đi - Cô cũng cười

Hai người đi song song bên cạnh nhau, ko ai nói là họ ko đẹp đôi, công nhận rất đẹp là đằng khác, 1 chàng trai phong cách năng động có chút trẻ con nhưng đầy cá tính, 1 cô gái ấm lòng bên trong nhưng lạnh bên ngoài, gương mặt dù có cười thế nào vẫn toát ra 1 vẻ lạnh lùng bí ẩn

Khuôn viên vào buổi trưa thật đẹp, dù ko có nắng nhưng những bông hoa trong vườn vẫn luôn toả nắng, mùi hoa ngát thơm dịu dịu hoà vào trong gió đông lạnh

Trước 1 hồ bơi rộng ngay cạnh khuôn viên phía sau biệt thự nhà Tử Tuyết

- Bơi đi - Tuyết kêu

- Đi - Nam cười và định đẩy cô xuống hồ thật nhưng cô đã bỏ chạy

Thời tiết như thế này mà bơi để còng người à? Hồ bơi nước nóng còn lạnh huống chi là hồ bơi nước lạnh

Hai người như trẻ con dí nhau xung quanh hồ bơi? (ngã phát thì đẹp \\\)

- Mệt - sau 1 hồi chạy cuối cùng cũng tìm được chỗ dừng chân là 1 cái xích đu màu bạc

Cô ngồi xuống và Nam cũng ngồi xuống.

Tất cả trở lên yên tĩnh lạ thường, Nam trầm giọng

- Anh xin lỗi

Nghe thấy lời xin lỗi đó của anh, cô thấy hơi nhói lòng 1 tẹo nhưng cũng bật cười thành tiếng

- Sao xin lỗi?

- Thời gian hiểu lầm em và nói những lời làm tổn thương em - Nam hối hận về những việc mình đã làm. nhưng có ai trách anh đâu? ko phải anh muốn mà.

- Thì vì em trước mà, giờ ko sao rồi, em ko muốn nhắc lại chuyện đó nữa - cô cười nhưng bỗng nhiên cô ôm bụng gập người xuống

- Em sao vậy? - anh lo lắng đến giật mình

- À ko, chắc tại lần phẫu thuật thôi, mà tại anh nói chuyện ko vui lên đến bụng em còn thấy buồn đấy- cô an ủi nỗi lo lắng của anh

- Anh...

Nam định nói j đó nhưng bị tiếng của Minh cản lại

- Đây đôi bạn trẻ, hú hí j ở đó thế, có biết hơn 2h rồi ko? Nhanh lên ko ở nhà đấy

- Biết rồi - đồng thanh tập 1

- Thì nhanh lên còn ngồi đó, sắp xích đu giờ.

- Muốn ăn hành à? - đồng thanh tập 2

- Nhanh lên đi trước đây - Minh nói rồi chạy vụt đi trước sự truy lùng của hai người kia

....

Tất cả tập trung trước cổng biệt thự, có hai chiếc ô tô đậu cạnh đó đang chờ chủ nhân lên xe

K.Anh / Nam / Tuyết / Yun đi chung 1 xe

Hoàng / Minh / Vy / T.Anh đi chung 1 xe

Đây là do Yun sắp đặt

Tất cả đều đồng ý nhưng có ai đó vẫn cảm thấy chạnh nhớ...

Tài xế là K.Anh và Hoàng

- Xuất phát - Nam đứng lên nói, vì đây là xe mui trần lên đứng lên ko sao, như xe bình thường thì có mà vỡ đầu rồi @@

Xe chạy, luồng gió thổi vào xe lạnh nhưng nhất quyết mấy người con trai ko cho kéo nóc xe lên làm mấy người con gái rét như được mùa. Với đẳng cấp lái xe nhanh như tên lửa của cả K.Anh và Hoàng thì chỉ sau 5 phút họ đã có mặt tại cổng chính của điện Capitol rồi

- Woww...nơi này đẹp quá, ngưỡng mộ thật - Vy nhảy xuống xe reo lên sung sướng, tất cả con mắt đều nhìn chủ yếu vào mái vòm của điện, nó quả thật là đẹp và đồ sộ. Từ bên trong, đèn sáng lên lung linh huyền ảo kể cả ban ngày, họ thì say sưa trong cảnh đẹp nơi đây mà ko để ý rằng người qua lại lại say sưa trong vẻ đẹp của họ. Đặc biệt là các cô gái da trắng tóc vàng thì ko thể nào rời mắt khỏi 4 chàng trai nhà ta được, ai cũng phải trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp như 1 thiên sứ của họ

K.Anh dẫn đầu vào trong, khung cảnh trong đây còn đẹp hơn cả đứng bên ngoài nhìn vào rất nhiều, những cột Capitol cao lên nghênh đứng thẳng nhau được đặt trên 1 nền tảng rất đẹp cạnh 1 hồ nước lộng lẫy

- Đẹp quá anh ơi - Vy thốt lên và vúi tay áo Minh

- Đẹp bằng anh ko? - Minh chau kiêu tự sướng

- Anh đẹp bằng con kia kia - Vy chỉ về phía bên phải, Minh nhìn theo hướng tay cô chỉ thì nhăn mặt lại vì phát hiện ra được sự thật đau lòng đó là cô chỉ vào 1 con cún đang được đưa trẻ bế trên tay

- Em thích.....gì...??? - Minh gằn giọng đe dọa

- Em thích anh - Vy cười nhẹ xoa dịu cái gương mặt đùng đùng sát khí của Minh, tưởng anh sẽ trừng phạt cô thích đáng ai ngờ anh bật cười nhiệt tình khiến cô suýt ngã ngửa

...

Đi dọc hồ bơi phản ánh được nuôi bằng một lạch nước nhỏ chạy xuống một kênh trong các bước phản ánh các cột và cung cấp âm thanh và chuyển động, con đường cong nhẹ nhàng đẩy họ đến gần các cột đó hơn, phải ngạc nhiên đến ko tả nổi vẻ đẹp nơi đây, nhưng hoa văn hoạ tiết được khắc tạc 1 cách nghệ thuật. Phải mất hơn nửa tiếng thì họ mới khám phá xong các cột ở đây.

Hiện lên trước mắt họ là 1 ngôi nhà to có thể nói, ít người nhận ra được nó rộng đến mức nào, 1 ngôi nhà màu trắng nhiều cửa sổ

Họ đang đứng ở phía Bắc của nhà và nhìn thấy ngay cửa chính của nhà

- Đây phải nhà Trắng ko mọi người, em nghe nói nơi đây rất rộng - T.Anh hỏi

- Đúng rồi đó, rộng lắm - theo vốn hiểu biết của mình thì Minh cũng phải khẳng định rằng ngôi nhà này rất rộng

- Ở đây có cả đường băng bowling nữa này - Vy

- Chơi đi - Nam có hứng

- Mày đi lung tung cẩn thận lạc đấy, ko ai rảnh đi tìm đâu - Hoàng chau khi thấy Nam lon ton chạy đến cạnh đường băng chơi bowling

- Gì chứ? tao với mày làm ván đi, ai thua thì phải gọi người kia là bố, chơi ko?

- Hả, đùa nhau à?

- Sợ à?

- Chơi thì chơi, đi vào - Hoàng kéo Nam vào đường băng, hai người cầm trên tay quả bóng hai lỗ và bắt đầu cuộc chiến

....

- AAAAAAAAAA hahaaa, thua chưa, thực hiện nhiệm vụ đi chứ hả? - Hoàng reo lên khi thắng, Nam thì nhăn mặt đau đớn và tỏ ý muốn chơi lại

- Đừng xin xỏ, gọi bố đi...nào...con ngoan - hoàng xoa đầu Nam chau tức khiến tất cả cười rầm rộ lên

- Gọi đi, chơi phải chịu chứ anh Hoàng nhẽ.? - Tuyết hùa vào

- Ko đỡ cho người ta thì thôi lại còn... - Nam nhìn Tuyết bĩu môi chau rồi quay sang Hoàng - bố...Hoàng

Mặc dù tiếng \ bố \ bé tẹo nhưng cũng đủ để tất cả nghe và cảm nhận được

- Sướng quá - Hoàng cười và nhảy lên như siêu nhân gao (klq nhưng t/g thích xem siêu nhân gao lắm đấy)

- Xong chưa, giờ ra rạp chiếu phim đi, ở đây chắc nhiều phim hay lắm đấy - Minh

- Thời gian đâu mà còn ngồi lại xem phim - Nam cần nhàn

...

- K.Anh, cậu đến đây từ bao giờ thế, mời cậu và mọi người vào chơi bowling - 1 người đàn ông quốc tịch Mỹ cúi đầu lễ phép trước K.Anh (nói bằng tiếng Mỹ nha)

- Bận rồi - K.Anh cũng trả lời bằng tiếng Mỹ

Như tất cả mọi người trừ Vy và T.Anh ra đều biết K.Anh có cả đàn em ở Mỹ, rất nhiều là đồng khác mà giờ lại đứng luôn ở đây

- Ai vậy anh - T.Anh hỏi Hoàng, rất nhỏ

- Đàn em của bố K.Anh đã nghỉ hưu rồi - Hoàng cười nhẹ và nhìn về phía K.Anh

- Lại đàn em...- T.Anh lẩm bẩm

- Sao vậy em?

- À...ko ạ...

Đường Vy cũng hỏi Minh với câu hỏi giống y hệt T.Anh hỏi Hoàng

- Lạnh quá - T.Anh biểu cảm

- Vậy à? À hình như ở đây có lò sưởi nhỉ? - Hoàng nói

- Giờ đi ra ngoài đi, ở trong đây mãi làm j có j đâu, ra ngoài ăn đi em đói rồi - Yun chợt kêu lên khi nghe thấy Hoàng nhắc đến lò sưởi, cô nghĩ ngay rằng anh sẽ đề nghị mọi người vào sưởi nên đã né tránh để phục thù T.Anh

- T.Anh lạnh, vào bên trong có lò sưởi ko phải thích à? - Hoàng nhăn mặt nhìn Yun

- Thôi, nếu mọi người đói thì ra ngoài đi, em cũng hết lạnh rồi mà - T.Anh

- Vừa ăn trưa xong đói j nữa - Hoàng

- Anh ko đói nhưng em đói, đi ăn đi - Yun kêu ca và nhìn Nam, Tuyết, K.Anh cùng 1 lúc tỏ ý muốn ra khỏi đây

K.Anh thì ko nói j, Nam cũng vậy còn Tuyết cũng đồng ý với Yun vì thấy cô nàng đang kêu ca chắc hẳn đói

- Ra ngoài quán cũng có lò sưởi, T.Anh em chịu lạnh chút nhé

- Dạ vâng, em cũng đâu lạnh lắm ạ - T.Anh

- em mặc vào đi - Hoàng cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác vào vai T.Anh khiến cô vô cùng ngại ngùng

- Thôi, anh sẽ lạnh - T.Anh trả lại anh áo

- Mặc đi - anh hơi lớn giọng, T.Anh đành mặc vào theo ý anh

Mọi người cùng nhau ra quán ăn gần đó, Vy và T.Anh đi sau cùng nói chuyện với nhau

- nhỏ Thiên Anh đó như muốn đổi đầu với mày á, tao thấy nhỏ kiểu j ý, chả tốt tý nào, mày nghĩ sao? - Vy hần học

- Ủ'! - T.Anh cười và ko muốn trả lời câu hỏi ấy

- Mày ko biết đường mà đào bới lại thì có ngày nhỏ hại chết ý, thôi tao lên đi cùng anh Minh đây, mày lên đi cùng anh K.Anh đi, haha - Vy cười lớn rồi chạy đến bên Minh, 1 lần nữa cô lại gắn ghép T.Anh với K.Anh, nó làm trong lòng T.Anh cảm thấy nôn nao lạ thường

Tại nhà hàng C.R (viết tắt của Chesapeake Room)

- Ai ăn j thì gọi đi, tôi ăn hamburger bò - Tuyết mở mồm

- em cũng ăn HBG bò - Yun

- Bia marylan thôi - Nam

- Ở đây có cua Old bay ko nhỉ? - Minh chống tay suy nghĩ

- Xem ở menu này - tuyệt ném quyền menu cho Minh

Sau 1 hồi lướt tay dò tìm, cuối cùng Minh cũng hài lòng

- Có, thế thì tao với Vy ăn của old bay nhé - Minh cười nhìn Vy, thật sự vy có muốn ăn j đâu nhưng dù sao cũng là Minh gọi nên chơi luôn

- Mà quên tao rồi đấy, tao cũng ăn của - Nam nhảy vào đòi hỏi

- Gì chứ? ai cho mày ăn, mày bảo uống bia thôi mà - Minh cau nhàu

- Của mày à mà cấm tao - Nam vênh mặt lên cái

- Im hết coi - Hoàng - Bánh kẹp thịt với Rickey

- Bia Heavy Seas Marze - K.Anh lên tiếng

- À đấy, tao cũng uống bia HSM nữa - Nam

Nghe Nam nói xong thất cả đều có thái độ như nhau đó là đơ mặt nhìn Nam rồi toát cả mồ hôi (chắc như này \\\)

- T.Anh, sao em ko ăn j à? - Hoàng nhìn T.Anh

- Em ko biết ăn j - T.Anh cười, nghe mọi người nói mấy cái món sang trọng ấy cô nào dám ăn đâu và lại nhìn vào menu toàn tiếng Mỹ lên khó mà có thể chọn món vừa ý được

- Thế em ăn bánh mì bơ kem được đấy, ở đây ăn ngon lắm, thử đi - Hoàng

- Dạ vâng

....

- Mai chúng ta đến Francisco nhé, cả tôi với K.Anh cũng sẽ đi - Minh cười và đặc biệt anh nhìn Vy, trong Vy có j đó rất vui và hài lòng

- Thật vậy sao? Oh yeahhhhhhhh - Vy reo lên

- Thế em cũng đi - Yun cười

- Mặt dày thế nhì - Vy lăm bằm, Yun có nhìn thấy Vy lăm bằm nhưng ko muốn đấu đá trước mặt mọi người thế này và đặc biệt lại có cả Minh và K.Anh ở đây nữa...

..... ◡ ◡

- Thiên Bảo, anh nghĩ sao về kế hoạch lần này?

- Cũng ổn

- Trước khi thăng Kevin về phải cho hán thấy 1 tổ chức Hắc Long tan nát dưới những kẻ dẫu mặt. lúc đó hán ko biết bang nào làm thì ko thể gây phiền cho bang Bạch Long của anh và Mãnh Long của em được

- Cậu nói câu tương tự thế này bao lần rồi? Giờ tôi có chuyện, tôi ra ngoài trước - Thiên Bảo đứng dậy ra ngoài, anh đeo lên mặt 1 chiếc mặt nạ để che đi vết sẹo hành hạ khuôn mặt mỹ nam ngày nào của anh. Anh ko có ý định phẫu thuật lại khuôn mặt đến khi trả thù xong thì thôi.

- Hữu Tuệ, Thiên Bảo của em vừa ra ngoài đấy - Khang gọi điện cho Hữu Tuệ

- Em biết rồi

- Ai nói mà em biết rồi

- Em đang ở ngoài cửa đây làm j cần ai nói, anh ra đây đi

Nghe vậy V.Khang tắt máy rồi ra ngoài, đúng là Hữu Tuệ đang đứng đó thật, khuôn mặt đưa em gái đánh chua ngày nào giờ tột tệt thật, nước mắt ngấn nước mắt dài thì nhau chảy xuống

- Em sao vậy?

- Thiên Bảo ko bao giờ chấp nhận em đâu anh nhì? - Hữu Tuệ nói cợt nhạo mình

- Tưởng chuyện j, bỏ tên đó đi đi, trên đời này hết trai rồi sao? Lần này anh giết được thằng Kevin xong thì tên Thiên Bảo đó cũng ko sống nổi với anh

đầu

- Sao anh lại nói vậy? Anh định làm j anh Bảo nữa đây?
- Ko làm j cả, hết giá trị lợi dụng phải vứt đi, em ko nghe mẹ nói à?, giờ thì đi về đi, em là con gái ko nên đến bang của anh nhiều
- em cũng là cô chủ của bang này đây
- em xem bọn trong bang nể ai hơn, về đi
- hức...về thì về...

Những này cuối năm ở Việt Nam, ko có những con người đó hình như trầm lặng và buồn bã hơn, dòng người bon chen sầm đò, Thiên Kỳ lái xe 1 mình đi qua dòng người tấp nập đến cạnh 1 bờ suối nhỏ

Ko gian yên lặng để anh nghĩ về mọi chuyện đã và đang diễn ra, anh ko biết nói ra tâm trạng bây giờ của mình như thế nào? Anh nhớ cô em gái của mình chẳng? Vì anh cô đã khổ nhiều rồi, là anh trai mà ko giúp j được em gái anh cũng cảm thấy day dứt trong lòng lắm, là anh trai lại đi phá hỏng tình yêu chớm nở của em gái anh cũng thấy áy náy và thương em lắm nhưng biết làm sao bây giờ?

Sao lại trùng hợp đến như vậy? Người cô yêu lại là kẻ thù mà anh hận nhất. Làm sao có thể hoà hợp để sống chung được đây

Dòng nước dưới suối cứ róc rách chảy như 1 vòng tuần hoàn, gió se lạnh thoảng qua mang 1 nỗi buồn vô hạn.

Ở Mỹ...

T.Anh cũng đang có 1 tâm trạng bồn chồn khó tả, cô cũng nhớ anh trai của mình sau mấy ngày xa cách và nỗi mong mỏi khi sắp được đến mexico gặp cha

- Em chuẩn bị đi tối nay lên máy bay mai đến Francisco luôn - Hoàng đứng từ phía sau T.Anh khẽ đặt tay lên vai cô
- Dạ...em cảm ơn anh nhiều lắm
- Anh ko thích nghe từ này lên lần sau em ko cần cảm ơn đâu, vào chuẩn bị luôn đi cho kịp giờ
- Vâng...

T.Anh cúi nhẹ người rồi vào phòng của mình, Hoàng đứng lại, lặng người 1 chút, suy nghĩ 1 chút, anh thấy người con gái ấy rất đáng yêu, đáng để anh mong nhớ, anh yêu cô là sự thật nhưng sự thật là cô có yêu anh ko?? Anh luôn tự hỏi mình và anh lại cảm thấy lo lắng khi hình ảnh cô và K.Anh như đang quen nhau hiện về làm khuấy động tâm trí anh.

Nếu hai người họ có yêu nhau thật thì anh sẽ ko bao giờ chia rẽ họ. anh biết mình là người đến sau lên phải nhường bước cho kẻ đến trước chứ biết làm sao bây giờ? Hơn nữa K.Anh lại là bạn thân của anh nên anh càng ko thể đành giết 1 người con gái với bạn được nhưng nếu K.Anh làm người con gái đó tổn thương anh nhất định sẽ can thiệp vào

- Nghĩ j mà say sưa vậy - Minh đứng cạnh Hoàng từ bao giờ mà Hoàng ko hay biết
- Ko có j, chuẩn bị xong hết rồi à? thằng Nam đón Từ Tuyết chưa? - Hoàng cô ý lảng sang truyện khác
- Đến rồi, giờ vào ăn tối rồi đi luôn
- Ừ!

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Sau vài giờ đồng hồ ngồi trên máy bay, tất cả đã có mặt tại San Francisco vào sáng sớm

Thành phố đông đúc náo nhiệt như đang chờ đợi sự xuất hiện của những người này. Ra khỏi sân bay, mọi ánh mắt muôn hướng đều đổ dồn vào họ đặc biệt là 4 người con trai, sự xuất hiện của họ nhưng tia nắng ấm áp giữa mùa đông làm cho tim của bao cô gái ở đây loạn nhịp

Sao họ đẹp quá vậy?

- Giờ thuê khách sạn xong nghỉ 1 lúc đã, mệt quá - Nam vươn vai thở dài, anh cố tình ngã vào người Từ Tuyết nhưng ko may cô biết ý nên tránh ra làm anh ngã gập người

- Chàng trai trẻ, anh có sao ko, để em đỡ anh dậy nha - 1 cô gái người Mỹ chạy đến sau khi Nam bị ngã, trông có vẻ là kết anh Nam rồi, Nam cười hiền rồi định đưa tay lên để cô gái kia kéo dậy thì bị Tuyết đập 1 phát ngã hoàn toàn, 1 cú ngã mạo hiểm trên mong đợi

- Cô kia, tránh xa người yêu tôi ra, nhanh - Tuyết nói bằng tiếng Mỹ 1 cách rõ rệt, giọng nói lạnh lùng vốn có làm cô gái kia phải rùng mình gật đầu lia lịa rồi quay đi. Làm j mà phũ thế chứ??? Hixhix ^^!

- Vui quá - Minh vỗ tay và bị cái quắc mắt của Tuyết làm cho dựng tóc gáy, nhìn mặt Minh bây giờ mọi người chỉ còn nước cười thầm, cười thâm nhiệt tình quá đến nỗi đỏ hết cả mặt

- Thôi, vào khách sạn đi - K.Anh lên tiếng, có lẽ anh ko thích hợp xem phim hài

...

Khánh Anh vs Minh

Hoàng vs Nam

Thiên Anh vs Vy

Yun vs Tuyết

Họ thuê tất cả là 4 phòng

Sắp xếp đồ đạc xong, tất cả nghỉ ngơi đến bữa trưa mới dậy.

Tất cả tập trung tại phòng ăn

- Hình như lần này ở đây dễ chịu hơn hẳn - Vy nói và chứa 1 hàm ý sâu xa chỉ T.Anh hiểu được

- Khách sạn lần trước ko dễ chịu à? - Minh hỏi

- Nhưng ở đây còn được nằm trên giường nên ấm hơn - Vy liếc nhìn Yun, bây giờ Yun mới hiểu được câu nói của Vy, cô cũng lờm lại Vy

- Này Thiên Anh...em - Minh nhìn Yun và định nói nhưng Vy ngăn lại

- Thôi uống đi - Vy đưa cốc bia lên tận miệng Minh

- Ở ngoài kia có j mà đông vậy nhĩ? - Nam nhìn ra ngoài. Vì xung quanh chỗ phòng ăn này toàn là cửa kính cao cấp nên có thể nhìn ra ngoài 1 cách dễ dàng

- Ra xem đi, tò mò rồi đấy - Minh uống xong cốc bia cũng hứng lên

- Chưa ăn xong mà, ăn đi rồi ra - Tuyết nói

- Thôi ra luôn đi, nhờ may ăn xong lại hết - Hoàng chen vào, anh cũng muốn ra xem y như hai người kia

- Đi thôi - Nam kéo tay Tuyết và chạy đầu tiên, mấy người phía sau cũng bỏ dao đĩa xuống và chạy theo

- Anh có đi ko? - Yun nhìn K.Anh

Anh chỉ gật đầu chứ ko nói bất kì 1 câu nào, nhưng dù sao điều đó cũng làm Yun cảm thấy vui

...

- Trời ơi, thì ra là 1 trò chơi, trò này phổ biến cả bên Mỹ sao??? - Nam thốt lên

Mô tả trò chơi : 1 nam 1 nữ phải bịt mắt và ăn xong quả táo trong thời gian nhanh nhất, ai xong trước thời gian là 1 phút thì được tặng 1 vé xem phim dành cho 2 người, vì đây là vé xem phim đặc biệt ko có bán nên rất nhiều người đến dự để mong nhận được sở hữu những chiếc vé đó. Quả táo được treo lơ lửng trên 1 sợi dây cao chừng 1 mét rưỡi và ko được dùng tay để chỉnh quả táo, nói chung là ko dùng j ngoài mồm để ăn, nếu vi phạm thì coi như thua...@_@

- Chơi nhé - Hoàng nhìn T.Anh rồi bất ngờ nắm tay cô chạy vào trong khi cô chưa kịp từ chối

Hoàng nói tiếng Mỹ rất giỏi và cộng thêm vẻ đẹp trai của anh nên đã được chơi luôn, T.Anh thì ko biết từ chối như thế nào bởi vì cô chưa chơi trò này

bao giờ, cô rất ngại, và quả táo bé thế kia nhờ may mắn táo lại cắn trúng môi nhau thì sao???... (thì đẹp)

Hoàng và T.Anh được người dẫn chương trình (MC) bật mắt cho rồi vào vị trí.

- Anh trai em và bạn Thiên Anh ấy đẹp đôi anh nhĩ? - Yun hỏi K.Anh. anh ko hề có ý định trả lời nhưng anh lại gật đầu, cái gật đầu của anh làm Yun như phát điên, anh thấy họ đẹp đôi sao? Vậy là Yun càng có cơ hội rồi, phải ko?

- Cố lên, hai bạn sắp làm được rồi - Mc hô to và mọi người cùng vỗ tay

- Thế kia kiss nhau cũng nên - Minh cười và khoanh tay đứng xem

T.Anh mặc dù rất xấu hổ nhưng cũng muốn làm hoàn thành xuất sắc của chơi, bị bật mắt lên xác định phương hướng rất khó, hai tay thì bị thả tự do trong ko trung nên coi như vô ích, chỉ còn thỉnh giác để cảm nhận mà thôi

Đầu của hai người nghiêng sang bên này nghiêng sang bên kia y hệt đang hôn nhau, điều đó khiến ai đó thật khó chịu và ai đó thấy rất đặc ý.

- Công nhận trò này vui thật đấy, vợ chồng mình thử ván đi - Minh nhìn Vy ko chớp mắt

- Trước mặt đông người thế này á, oh no - Vy từ chối

- Nhìn Thiên Anh mà phát huy chứ - Minh kêu ca, Minh có biết được T.Anh phải miễn cưỡng vì ko thể từ chối đâu, thật ra T.Anh cũng như Vy vậy, ngại đám đông lắm

56s....

- Hai bạn đã là cặp đôi dành chiến thắng, đây là 2 vé xem phim đặc biệt cho 2 bạn, hai bạn rất đẹp đôi và ăn ý nhau, chúc hai bạn hạnh phúc - Mc đưa cho T.Anh và Hoàng mỗi người 1 vé và cười thật tươi, mọi người xung quanh cũng phải ngưỡng mộ cặp đôi này vì chưa cặp nào dành được nửa vé cả.

- MC nói j vậy anh ? - T.Anh hỏi Hoàng

- Anh cũng ko biết - Hoàng cười, thật ra là anh biết rõ Mc nói j là đằng khác, trong lòng anh cũng mong lời nói đó sẽ thành sự thật

- Mc nói j họ đấy anh - Vy cũng ko hiểu lên quay sang hỏi Minh

- Họ đẹp đôi này, ăn ý này và chúc họ hạnh phúc nữa - Minh giờ tay ra đếm ngón và cười như trẻ con

- Trời - Vy suýt ngã vì cái tính trẻ con quái dị của Minh nhưng chính vì cái tính đó mới đẩy họ đến với nhau được

- Mc, tôi có thể tham gia chứ? - Yun chạy đến phía chính giữa trò chơi và cười nói, vì cô rất xinh nên đã làm mấy tên đàn ông nghiêng ngả, Yun cũng khá thành thạo tiếng Mỹ nên có thể phát âm chuẩn như nhóm K.Anh vậy

- Được, tất nhiên, bạn chơi cùng của bạn là ai? - mc hỏi

Sau câu hỏi của Mc mấy tên đàn ông đứng dưới cứ nhao nhao đòi chơi nhưng ánh mắt Yun lại hướng về phía người kia...người có ánh mắt vô cảm, gương mặt lạnh lùng đến vô cùng

- Anh K.Anh, đó là bạn chơi cùng tôi - Yun nói với Mc và cười với tất cả

- Chàng trai đó sao?, đẹp thật đó, hai người là người yêu của nhau hả? - cô mc nhìn thấy K.Anh đã say nắng ngay từ cái nhìn đầu tiên, phải? anh rất đẹp, ko ai có thể phủ định điều đó, và trong lòng của mc cũng như các cô gái này đều mong 1 câu trả lời ko từ Yun bởi vì họ ko muốn anh đẹp trai ấy có người yêu @_@

- Đúng vậy - Yun trả lời tỉnh bơ khiến những cô gái kia như mất hy vọng, mọi người đặc biệt là Vy đều ngạc nhiên trước câu trả lời ấy, sao câu trả lời ấy lại nói ra 1

cách dễ dàng như vậy. T.Anh cũng thấy họ thật đẹp đôi nhưng tất cả những j đã và đang diễn ra, cô thấy rối bời lắm

- Đúng là...- Vy cắn môi nhìn Yun, giá mà cô thạo tiếng Mỹ thì cô có thể phủ định lời nói ấy trước mặt tất cả để cho Yun bề mặt rồi.

Sao K.Anh ko nói j? Anh ko gật đầu cũng chẳng lắc đầu, anh ko hề có thái độ j? Là sao vậy? Khó hiểu quá !

- Vậy hả? Thế thì mời chàng trai ra cạnh bạn gái của mình, trò chơi sẽ bắt đầu - mc lên tiếng

- lên đi, cố lên - mọi người xung quanh hò reo và cổ vũ, tất cả như náo loạn nên , mấy cô gái đã chết đứng trước vẻ đẹp của Hoàng rồi giờ lại được chết lâm sàng trước vẻ đẹp của K.Anh nữa (Minh với Nam ơi, trốn đi cái ko mấy cô gái lại chết 2 lần nữa thì ko hay đâu)

Hôm nay là ngày j mà lăm trai đẹp xuất hiện thế này???

Tiếng hò reo cổ vũ nhiều quá K.Anh lâm vào tình trạng bị ép buộc, anh rất lấy làm ko vui, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng ko thích chơi cái trò mạo phạm môi người khác như này, bịt mắt ư? Anh ghét điều đó!. Riêng anh, chỉ người anh yêu lên tiếng thì anh mới chấp nhận còn đâu....còn lâu nhé !!

- Ko vui, về - K.Anh thờ ơ trước tất cả khiến Yun tụt hứng, cô cứ ngỡ trước đám đông anh sẽ ko từ chối nhưng bây giờ điều cô nghĩ lại hoàn toàn sai sự thật.

Anh lạnh lùng bước đi trả lại ko gian im lặng cho mọi người, tất cả im lặng nhìn theo bóng dáng của anh, nó cao và đẹp lắm!

- Ko vui, haha, về - Vy cười chêu tức Yun

...

Tối...

Bầu trời ko hẳn là đen mà đâu đó vẫn còn hắt ánh trăng mờ mờ, mùa đông nên rất lạnh

- Đây là phim bom tấn , em ko thích xem sao? - Hoàng hỏi T.Anh khi cô lưỡng lự ko muốn đi xem phim

- Vâng - cô trả lời thẳng thừng, cô ko muốn nói dối nhưng cô cảm thấy lời nói của mình khiến Hoàng ko vui, cô muốn trả lời lại

- À, đi chứ

- Nếu em ko thích thì thôi, em miễn cưỡng anh vui được chắc - Hoàng cười hiền, anh tốt với cô thật, anh ko thấy giận, ko thấy buồn, anh biết nếu cô thích đi cô sẽ ko lưỡng lự

- Hay mình mua vé phim khác

- Thật ra anh cũng ko thích xem phim lắm đâu, chỉ là...- Hoàng ấp úng

- Chỉ là sao ạ? - cô tò mò

- Ko có j, hay giờ đi dạo đi, em cũng cần biết cuộc sống về đêm ở F mà

- Dạ được đấy

- Đi thôi...

...

Bóng tối bao trùm lên vạn vật, bao trùm lên cả bóng hình cao lớn của người con trai băng giá ấy, anh chịu được lạnh, anh ko hề sợ lạnh có lẽ vì trong con người anh nó cũng quá lạnh rồi, dù lạnh thêm nữa đối với anh đó là điều bình thường

- K.Anh, làm j mà giờ này đứng đây? - Tuyết hỏi

Khách sạn này đẹp thật, sân sau của khách sạn có 1 khuôn viên rất đẹp và nhiều xích đu, như 1 công viên vậy

Tuyết ngồi trên xích đu còn K.Anh ngồi cạnh bờ hồ

- Cảnh ở đây đẹp - câu trả lời ko đúng chủ đề của K.Anh khiến Tuyết có j đó nghi ngờ, chưa bao giờ anh khen nơi đâu đẹp mà giờ lại...

Ừ thì chỗ này đẹp thật nhưng chưa đẹp bằng chỗ anh đang sống.

- K.Anh, nói thật nhé, mày thích Thiên Anh ko? - cô đến cạnh bờ hồ ngồi cạnh anh

- Có hai người, mày muốn nói Thiên Anh nào? - K.Anh hỏi, giọng anh vẫn lạnh lùng nhưng ngồi cạnh người cũng lạnh lùng như Từ Tuyết, phần lạnh lùng của anh cũng được cô đón nhận 1 cách bình thường bởi vì cô quá quen với tính cách này của anh rồi, đối với cô và Minh-Hoàng-Nam thì anh ko hề lạnh 1 tẹo nào.

- Vĩnh...- cô chưa kịp nói xong thì anh đã trả lời

- Ko biết

- Thế còn...

- Ko

- Tao thấy Vương Thiên Anh yêu mày thật đấy, mày tính sao với tình cảm của em ấy

- Kệ chứ?

- Nếu còn Vĩnh T.A yêu mày thì sao?

- Chưa biết

Theo cách trả lời của K.Anh, Tuyết đã đoán ra được phần nào suy nghĩ của K.Anh, cô chỉ cười nhẹ...

- Có 1 chuyện muốn nghe ko?

- Chuyện j?

- Vĩnh Thiên Anh, em ấy yêu mày đấy, nghe Vy nói vậy, chắc em ấy ngại nên ko dám thể hiện tình yêu của mình, nếu mày có cảm giác j với em ấy thì nên nói ko hối hận đó, dù sao mày cũng ko yêu Vương T.A kia cơ mà

- Gì? - K.A có hơi bất ngờ trước câu hỏi đó, thật ra trong lòng anh cũng...

- Ko nói lại lần 2 - cô học cách trả lời của K.A khi ai hỏi lại anh

- Ừ

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Ánh sáng nhẹ nhàng và thuần khiết, một ngày mới bắt đầu.

- T.Anh, hôm nay em biết chúng ta sẽ đi đâu ko - Hoàng hỏi, câu hỏi có phần bí ẩn làm cho T.A cảm thấy tò mò

- Đi đâu ạ?

- Em ko nhớ hôm qua anh nói j sao? Em có biết c.ty bố em ở đâu ko?

- À em biết, đây là danh thiếp của bố em, trước khi đi ông có để lại cho em giữ - T.A lấy trong túi xách danh thiếp ra rồi đưa cho Hoàng xem

- Bố em làm bất động sản sao?

- Dạ vâng, chắc thế, em cũng ko rõ

- Ừ, anh thấy ghi trong đây, giờ gọi mọi người lại mình cùng đi - Hoàng cười

- Vâng

- Ê, thuê taxi đến địa điểm này nhé - Hoàng vứt danh thiếp cho K.Anh xem, anh gật đầu.

Nam có nhiệm vụ gọi 4 taxi đến...

...

- Ô, người ở đâu mà đẹp trai vậy đây, anh...có bạn gái chưa vậy??? - 1 cô gái người Mỹ xinh đẹp với mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh và nước da trắng, cô bị thích Hoàng từ cái nhìn đầu tiên, anh có sức thu hút thật công phá

- À, người yêu anh đây - Hoàng kéo T.A lại gần, thấy ánh mắt của cô gái kia T.A cũng đoán được cô gái đó thích Hoàng và Hoàng đang cố né tránh, dù sao cô cũng từng đóng giả bạn gái anh 1 lần lên lần này cô cũng ko muốn từ chối để anh rắc rối với cô gái kia

- Ô, vậy hà, tôi đi đây, làm phiền anh quá - cô gái kia bước đi trong sự nuối tiếc, tuột mất trai đẹp còn j nuối tiếc bằng đây =.=

- Hai người kia còn đứng đó làm j, mau lên xe đến rồi này - Minh gọi

- Yêu đương để lúc khác đi - Yun

- Thiên Anh, em ăn nói cho hẳn hoi - Hoàng quát Yun nhưng lại làm T.Anh giật mình, Hoàng quay sang chỉ vào T.Anh

- Anh ko nói Thiên Anh này
- Em nói đúng thì thôi, chẳng phải vừa rồi anh ôm T.Anh đó sao? - Yun cãi
- Thôi lên xe đi - Tuyết ngăn

Từ Tuyết thoáng nhìn thái độ của K.Anh nhưng chả có j là cho thấy anh đang quan tâm đến lời nói đó, anh vẫn bình thản ngồi lên xe trước...

- Lên xe đi - Hoàng nói

...

C.ty của cha T.Anh đã xuất hiện ngay trước mặt họ, c.ty bất động sản nhà đất mang tên Welsa

- T.Anh, kia phải cha mày ko?, sau nhiều năm vậy mà ông ấy vẫn ko thay đổi cho lắm - Vy chỉ vào 1 người đàn ông đang bước từ xe ô tô xuống và định đi vào bên trong

- Phải rồi, đến đó đi - T.Anh mừng. cô cảm thấy rất vui khi được gặp cha, ko biết ông còn nhớ cô ko nữa?

Tất cả cũng xuống xe và đi sau T.Anh, nhìn cô nàng hào hức như trẻ con khiến ai đó cảm thấy ảm lòng hơn

Nhưng...đến gần cha cô thì thấy ông đang ôm hôn 1 người đàn bà nào đó, trông vẫn còn trẻ và đẹp lắm

- Cái gì thế kia, đừng bảo cha mày... - Vy ko tin nổi vào mắt mình

- Ko đâu - T.Anh khẳng định và chạy đến gần đó

..

- Cha, cha ôm ai thế này ?

- Con...con gái...Thiên Anh, sao con lại đến được đây? - ông lấp bắp

- Cha trẻ lời con đi...- T.Anh quát, vì thương ba nên cô mới có thái độ đó

- Ai thế anh yêu - người phụ nữ kia nói bằng tiếng Mỹ nên T.Anh và Vy ko hiểu j chỉ ông hiểu được và.. nhóm K.Anh cũng hiểu

Ông ko trả lời câu hỏi của người phụ nữ đó mà trả lời câu hỏi của T.Anh

- À đây là bạn đồng nghiệp của cha, ở đây gặp nhau thường chào hỏi bằng cách đó - ông cười

Thiên Anh chưa kịp nói câu nào thì K.Anh chen vào, anh nói bằng tiếng Mỹ 1 là ko muốn T.Anh hiểu 1 là muốn người phụ nữ kia hiểu được và cuộc đối thoại bằng tiếng Mỹ bắt đầu

- Tôi cho ông nói lại với cô gái đó

- Thằng ranh này chui ở đâu ra mà dám nói với tao bằng cái giọng đó - ông lườm

- Tôi nhớ ông từng là đàn em của Hạo Khánh Đường mà, thế ông từng nghe qua cái tên Kevin chưa? - K.A lạnh lùng

- Hạo...gi chứ...??? chẳng lẽ...cậu là....con trai ông chủ sao??? - ông sợ

- Cũng thông minh

- Tôi...tôi xin lỗi, tôi ko biết...tôi - ông định quỳ xuống thì ánh mắt của K.A ra hiệu lên ông ko quỳ, hai người đối thoại bằng tiếng Mỹ làm T.A cứ ngẩn người ra tò mò

- Tôi cho ông 2 lựa chọn, 1 là bỏ bà ta và về VN với T.A, hai là ăn mày ở đây

- Tôi...

- Sao nào?

- Tôi sẽ bỏ bà ấy nhưng cậu hãy cho tôi ở lại đây, tôi phải quản lý công ty, tôi hứa sẽ ko bao giờ phản bội mẹ con nhà T.A đâu - ông thành khẩn

- thích thế sao?

- Vâng, mong cậu hiểu cho, c.ty này là cả tâm huyết 1 đời của tôi, tôi ko thể bỏ được

- Được rồi, như lời ông nói đi, nếu tôi biết ông nói dối thì...ông biết hậu quả rồi đó

- Dạ vâng

- Này, anh dám bỏ tôi sao? - người phụ nữ kia lên tiếng

- Bỏ, về nhà đi, kí giấy ly hôn - ông lạnh lùng...

...

- T.A con đi chơi cùng các bạn trước đi, giờ bố có việc bận lắm - ông cười với T.A

- Nhưng..

- T.A, đi thôi - K.A lên tiếng

- chúng ta lên rừng chơi đi - Yun ra đề nghị

- Ấy các cháu đừng lên rừng, nguy hiểm lắm - ông cản

- nguy hiểm j chứ? ông nghĩ bọn tôi là ai? có anh K.A ở đây rồi thì sợ j chứ? - Yun kênh mặt lên

- Nhưng..

Ông chưa nói hết thì Yun đã kéo mọi người đi, ông đuổi theo nhưng taxi đã đi, ông định lên xe đuổi theo nhưng bị mẹ đàn bà kia ngăn lại

...

- Nhiều đường thế này biết đi lối nào, ko khéo lạc mất - Vy than

- Ủ, trong đây bị là ngoài vùng phủ sóng, ko gọi cứu được đâu - Minh nói

Có tiếng thờ hồng học đầu đó, tiếng gió vi vu, tiếng cười ẩn ý

- Mọi người mệt thế sao mà thờ kinh vậy? - tuyết hỏi

- Ai thờ đâu, tôi cũng định hỏi bà này - Hoàng trả lời

- AAAAAAAAAA - từ Tuyết kêu lên, 1 bóng đen vụt đến đánh ngất cô và lòi đi 1 cách nhanh chóng, tên đó chạy nhanh như bay thoát ần thoát hiện khiến mọi người ko thể nào đuổi theo được

- AAAAAAAAAAAAAA - đến Vy kêu...và...lần lượt tất cả đều bị những bóng người bí ẩn đó bắt đi

...

Tỉnh dậy trong 1 ko gian âm thấp và nồng nặc mùi máu tanh khiến khứu giác của mọi người đều như ngạt thở.

- THỔ DÂN - tất cả đồng thanh trừ K.Anh

- Ôi mẹ ơi - Vy phát sợ

Tất cả đều bàng hoàng trước lũ người trước mắt, đúng là đám thổ dân thật, đám ấy nói j mà tất cả ko thể hiểu nhưng theo kinh nghiệm lâu năm của K.A sống ở khắp mọi nơi, anh có thể hiểu được

Đám thổ dân cứ nhao nhao lên, chúng đang bàn bạc vấn đề j đó

Những tên thổ dân mặt dài, hầu như chỉ có đàn ông, chúng mặc trần, móng tay chúng như móng vuốt trông rất đáng sợ, là thổ dân có khác mặt toàn lông lá như vượn

- Đám này có đáng sợ ko ? - Hoàng hỏi K.A

- Có, chúng là thổ dân chuyên ăn thịt người - K.A trả lời tỉnh bơ, gương mặt anh chẳng có biểu hiện j là nói dối nhưng tất cả muốn xác minh điều anh nói là...giả...

- Sao..sao anh biết - Vy hỏi

- Nhìn xung quanh đi, ở đâu cũng toàn máu và xương người - K.Anh đảo mắt nhìn xung quanh và mọi người cũng nhìn theo, tất cả đều đổ mồ hôi 1 cách nghiêm trọng

Yun thất bàng hoàng trước những việc đang diễn ra, cô có chút hối tiếc khi ra ý kiến là lên rừng chơi

...

Trời bắt đầu sấm tối....và cũng là lúc đám thổ dân kia cần bữa tối

- Chúng làm j kia - Tuyết hỏi

Đám thổ dân đang lao nhao bên cạnh đồng lửa cháy to, mấy tên đi vào khiêng vài cái cột gỗ to tướng

....

- Đừng nói là chúng định buộc chúng ta lên thân gỗ đó rồi nướng như nướng thịt vịt nha - Vy

- Ko đâu, chúng ko ăn thịt chín - K.A

- Đáng sợ quá, em còn chưa lấy chồng mà - Vy đùa, thật sự bây giờ cô cũng đang rất lo lắng nhưng cô muốn giảm bớt căng thẳng trong bụng

- Anh là chồng đây - Minh cười

- Nhấn đâu, hoa đâu

- Lại còn làm giả á?

Hai người đang chảnh chọe với nhau thì nguyên cây gỗ thả tự do xuống gần chỗ Vy, Minh vội lê người sang đỡ cuối cùng anh bị khúc gỗ rơi vào chân

- Anh Minh, anh có sao ko? - Vy hét hoảng

- Anh ko sao, em sao ko?

- Em ko sao, anh...- Vy khóc

- Em yên tâm đi anh chưa chết đâu, lúc này đừng nên khóc - Minh dùng ánh mắt của mình an ủi Vy, anh đau lắm, bị cả khúc gỗ to đè vào chân ko đau mới lạ

...

Đám thổ dân lao nhao lên như đang nói cái j đó, may có K.A hiểu được nên anh dễ dàng đề phòng bất chấp hơn

- Lên ăn tên nào trước đây - thổ dân 1

Đám thổ dân nhìn tất cả với ánh mắt thèm thuồng như bị bỏ đói nhiều năm

- Tên đó - 1 tên thổ dân khác chỉ tay vào K.A (trời ơi trai đẹp đó)

- Được đấy, vậy đi, khiêng hắn ta ra ngoài. Đến lúc trăng ở khu rừng này lên cao sẽ làm thịt - 1 tên khác nói, có vẻ tên này là bộ trưởng đám thổ dân này

K.A biết mình sẽ ra sao nhưng anh vẫn ko tỏ thái độ sợ, anh vẫn bình thản dựa lưng vào tường

Những khúc gỗ xung quanh dùng để chới họ lại, mỗi người bị buộc chung với 1 khúc gỗ, tay chân đều bị thắt nút lần này có trốn cũng khó.

- K.A, mày hiểu chúng nói j đúng ko? chúng vừa nói j mà chỉ vào mày vậy? - Nam hỏi

- Đêm nay, trăng lên cao cũng là lúc tao... - K.A bỏ lưng câu và tất nhiên những người kia ko dốt đến nỗi ko biết về sau câu đó như thế nào, tất cả đều tròn tròn mắt lên nhìn K.A, 1 phần vì lo lắng và sợ hãi phần còn lại thì thấy ngạc nhiên với thái độ dũng cảm của K.A, anh ko sợ sao????

Trong bóng tối, mùi máu xung quanh căn phòng càng trở lên nồng nặc và tanh nồng hơn, có ánh sáng bên ngoài soi vào....

- Trăng lên rồi - Tuyết lạnh lùng, cô cũng đang rất mệt mỏi và đau đớn vì bị chới, tất cả chỉ chờ dài lo lắng

- Chúng kia - Hoàng nhìn ra phía đám thổ dân đang đi về phía K.A

- Thiên Anh, em hát cho anh nghe - K.A nhìn T.Anh, thấy ánh mắt của anh ko phải nhìn mình lên Yun đành ngậm ngùi lắng nghe, đây ko phải lúc ghen tuông mù quáng, ko phải lúc tranh giành đàn ông

- Em...sao... - T.A hỏi với giọng run run, cô đang rất lo cho anh nhưng thái độ của anh khiến cô lầm tưởng rằng anh đang cố vui

- Ừ

- Em hát dở lắm - T.A cau mày cũng là lúc K.A bị hai tên thổ dân cời chói cho...

- Em hát đi - Hoàng lên tiếng.

K.A bị đưa đi và T.A cất tiếng hát, tiếng hát nhẹ trong như phá tan bầu ko khí nặng nề và nguy hiểm, tất cả như ngưng đọng lại...

...Xin đừng bỏ em ở lại, xin đừng đập tắt đi

Nỗi nhớ không tên theo em theo em đến cuối cuộc đời

Yêu là chẳng nghe điều gì, yêu là chẳng tiếc chi

Dù mai nắng sau cơn mưa kia em sẽ đón đau thật nhiều

Nhưng không hề hối tiếc và chẳng cần lo âu

Vì trái tim em không anh chắc sẽ ngừng đập...

Lời bài hát cũng giống như tiếng lòng của T.A, cô ko dám khóc khi hát vì biết anh đang nhìn cô, cô đang rất sợ...

Hai thổ dân bỗng buông K.A ra, tất cả như đắm trong lời bài hát, tiếng hát của T.A như làm rung động lòng người và 2 thổ dân đó cũng bị tiếng hát đó làm rung động cho dù ko hiểu nó có ý nghĩa gì (thổ dân mỹ thì làm sao hiểu được tiếng việt)

Thấy lâu quá hai tên thổ dân kia ko ra lên đám bên ngoài chạy vào xem, cuối cùng thời gian như ngưng đọng lại...

- Bắt cô gái đó đi - tên bộ trưởng chỉ vào T.A

Đám thổ dân xông vào cời chói cho T.A rồi đưa cô đi, tất cả ko hiểu chuyện gì xảy ra vì ko hiểu tiếng thổ dân.

- Đừng mà, đừng - Vy gào lên, giấy rủa khi đám đó lôi T.A đi, K.A cũng ko làm gì được

- Thiên Anh - Hoàng ngẩn lệ nhìn theo bóng T.A

K.A bị hai tên kia chói lại và ném vào chỗ T.A

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

- Ở trên đó nhiều thổ dân ăn thịt người lắm, Thiên Anh và cậu Khánh Anh sẽ gặp nguy hiểm - cha Thiên Anh gọi điện cho cha K.Anh

- Sao ông ko ngăn bọn trẻ lại - ông Đường tức giận

- Tôi...- cha T.A chưa nói xong thì ông Đường chặn họng - thôi được rồi giờ ko cần giải thích, để tôi điều người đến đó cứu chúng, cho tôi địa chỉ đi

...

Ông Đường đang rất lo lắng cho cậu con trai quý tử của mình, dù K.A có hận và ko coi ông như 1 người cha đúng nghĩa nhưng ông vẫn luôn yêu thương cậu và cả cái tên Thiên Anh nữa, ông Đường nghĩ đó là Yun chứ ko phải Vĩnh T.A, Yun là 1 cô gái mà ông rất có cảm tình và muốn kết đôi cho K.A cho nên ông đang rất lo lắng cho cả hai người

...

T.A vẫn hát, nước mắt cô chảy ra trong đau khổ và sợ hãi, đám thổ dân như say mê giọng hát ấy và ko cho cô đi bất kì đâu, cô ko muốn bị giam cầm

Tối đến, T.A lại được trả về chỗ cũ, cô là người duy nhất ko bị chói, đám thổ dân còn lương tâm lên đưa cô về chỗ nhóm K.A bị nhốt là để gặp mặt m.ng lần cuối

- T.A, em có sao ko? em có bị chúng làm j ko? - Hoàng lo lắng đến toát mồ hôi, cái giá lạnh của mùa đông như lan toả khắp cơ thể của m.ng, ở đây rất lạnh, tối đến ko có chân đắp, ko có lò sưởi nhưng trong lòng m.ng đang nóng như có lửa đốt

- Em ko sao - T.A vừa nói vừa lắc đầu, có lẽ vì quá mệt lên cô gục xuống

- Thiên Em - Nam

- T.A - Tuyết / Hoàng / Minh / Vy đồng thanh

- Em ấy mệt, để em ấy nghỉ - K.A nhẹ giọng nhìn T.A, ánh mắt anh có j đó xót xa ẩn chứa trong cái nhìn băng giá

- Có chắc là chỉ nghỉ ko thôi - Hoàng hỏi, anh lo T.A ngất

- Chắc - K.A khẳng định và lời nói của anh luôn đúng và m.ng luôn tin tưởng

Đám thổ dân lại đi vào, Vy sợ quá xích người gần đến chỗ Minh, vì chân tay đều bị chói nên Minh ko thể ôm lấy người anh yêu và che chở cho cô được, điều này khiến anh cảm thấy mình bất cần

- Nếu m.ng muốn bị thả thì hãy để lại cô gái này - tên bộ trưởng nói và chỉ vào T.A

- Tên đó nói j vậy? - Hoàng hỏi K.A

- Nếu muốn được thả thì để lại T.A - K.A nhắc lại lời nói ấy, anh ko muốn giữ cho riêng mình hiểu, anh muốn tất cả cùng hiểu để cùng nhau giải quyết

- Ko thể thế được - Hoàng thốt lên

- Đúng, sao có thể để mình T.A lại được - Nam chen vào

- Kệ đi các anh, chỉ để T.A ở lại thì tất cả sẽ được cứu - Yun

- Em im mồm, chính em muốn lên đây chơi đó, em mới là người phải ở lại - Hoàng quát

- Em...- Yun cứng họng m.ng nhìn Yun bằng ánh mắt khó hiểu, Tuyết ko tin là Yun có thể nói như vậy, Nam là người rất vui vẻ và có quý Yun nhưng qua lời nói này anh thấy Yun có j đó mà m.ng ko thích, Minh nhìn Yun với ánh mắt soi xét, qua nhiều lời kể của Vy anh cũng nhận thấy Yun ko tốt cho lắm, Vy thì đương nhiên ánh mắt của Vy toàn lửa nhìn Yun, còn Hoàng và K.A thậm chí còn ko nhìn

- Tối nay, trăng lên cao là lúc tất cả ra ý kiến, nếu ko tất cả sẽ phải chết - tên bộ trưởng đó cho m.ng nốt 1 cơ hội và bỏ ra ngoài

Căn phòng âm u trở về trạng thái im lặng và bắt đầu có tiếng bàn bạc của m.ng

- Tên đó nói j nữa đây - Nam hỏi

- Tối nay trăng lên cao là phải ra quyết định ko thì tất cả đều chết - K.A thuật lại

- Nhưng ko thể để T.A ở lại 1 mình được, em ấy sẽ chết mất - Hoàng nói bằng giọng đau khổ

- 1 người chết còn hơn tất cả mà - Yun lên tiếng

- Đã bảo im mồm cơ mà - Hoàng trừng mắt quát Yun

- Thiên Anh, em ko nói nữa - Tuyết lạnh lùng nhìn Yun, ánh mắt của Tuyết làm Yun rùng mình

- Nếu đi thì tất cả sẽ cùng đi - Minh nói cương quyết

- Em nghe theo anh Minh - Vy

Tất cả cứ ngỡ T.A ngủ, trông cô có vẻ mệt mỏi lắm lên ko nghe thấy j vì m.ng nói rất bé nhưng tất cả cô đã nghe thấy hết

- Ko, m.ng đi hết đi, để em lại 1 mình, em sẽ ko sao đâu - T.A lên tiếng làm tất cả giật mình. Căn phòng đã có ánh sáng mờ nhạt bên ngoài hắt vào chiếu lên gương mặt từng người, mỗi gương mặt có 1 nỗi niềm khác nhau

- Ko được, T.A, sao bọn anh có thể để em lại 1 mình chứ - Hoàng hét lên

- Em ko biết tiếng của chúng em sống sao nổi, và cũng ko thể biết chúng sẽ làm j em mà - Nam

- Hình như chúng thích giọng hát của em, chúng muốn em ở lại hát cho chúng nghe, điều đó sẽ cứu được tất cả m.ng, em muốn lập công - T.A cười rạng rỡ, thật ra cô cũng đang rất lo sợ, ko biết nếu cô phải ở lại đây 1 mình cùng đám thổ dân thì cô sẽ ntn.

- Ko được - K.A lạnh lùng nói to

T.A ko bị chói nên cô có thể đi lại dễ dàng

- trắng lên rồi. mng hãy quên T.A đi, em đi đây, mng bảo trọng - T.A đi ra phía cửa, cánh cửa hé ra là nước mắt của mng tuôn rơi. Vy nắc lên gọi tên T.A, K.A cũng rất đau lòng và bất mãn, anh cảm thấy anh đang dần tuột khỏi tay 1 món quà vô giá mà có nghìn năm sau anh cũng ko mua nổi, còn Hoàng, Hoàng như chết lặng theo

bóng dáng nhỏ nhắn và cương quyết ấy, ko biết T.A nghĩ j mà cô lại mạnh dạn như vậy. Minh / Tuyết / Nam có cùng 1 suy nghĩ và tất cả cùng đồng thanh

- T.A, em đứng lại đó, ko được đi

T.A ko quay đầu lại, cô chỉ khựng chân lại và đôi môi bất chợt nở nụ cười, nụ cười ấy mang nhiều tầng ý nghĩa : nụ cười hạnh phúc khi nhìn họ được cứu, nụ cười tự hào khi mình cứu được họ, nụ cười đau đớn khi phải tạm biệt họ, nụ cười xin lỗi dành cho người anh trai luôn yêu thương cô và nụ cười xót xa khi cô chưa thể hiện được trọn vẹn tình yêu của mình cho 1 người.

Cô ko muốn ngoảnh mặt lại để rồi mang 1 nỗi buồn nữa, cô muốn đôi chân mình bước tiếp chứ ko bước lùi, cô ko muốn phải lưỡng lự thêm 1 giây nào nữa

Trắng lên cao rồi, ánh trăng đôi soi bước chân của cô, ánh trăng bàng bạc gọi lên 1 nỗi buồn vô hạn cho người ở lại và kẻ ra đi

Đám thổ dân vui mừng khi thấy T.A bước ra, cả đám xúm lại tỏ ý muốn nghe cô hát và vài tên khác cùng bộ trưởng vào lời tất cả những người còn lại ra ngoài và tuyên bố

- Cô gái này ở lại, tất cả đi đi trước khi bộ trưởng đổi ý - 1 tên thổ dân con con hò hét

- Ko đi đâu hết, muốn đi thì tất cả đi - K.A nói tiếng thổ dân làm lũ thổ dân giận tím mặt

- Được lắm, bây giờ ăn thịt tên đó đầu tiên - tên bộ trưởng ra lệnh cho bọn đàn em

Mấy tên xông vào bắt K.A, T.A hiểu ra chuyện nên hét to

- Anh K.A, anh đừng cố chấp, nếu mng ko đi bây giờ thì đừng trách em, em chết ở đây đây, mng ko được cứu mà em cũng sẽ chết, anh chọn đi

- Khánh Anh - Hoàng gọi

- Ko được - K.A nhìn T.A

- Nhưng em được - T.A khóc

Đám thổ dân ko hiểu họ nói j nhưng chúng thấy T.A đang nói lên im lặng nghe cô nói

- Thiên Anh, mày ở lại đây khác j chết - Vy quát

- Còn hơn tất cả chết - T.A

- Nhưng...

- Được rồi, bọn anh sẽ quay lại - K.A nhìn T.A, ánh mắt chứa chan bao yêu thương và có chút nuối tiếc

- Em sẽ ko sao - T.A cười

- Đừng làm hại cô gái này đây - K.A nói với đám thổ dân

- Cô ấy sẽ là người hát cho chúng ta, trước khi trăng tàn tất cả ko rời khỏi khu rừng này thì sẽ phải chết - bộ trưởng

- Sao cái j cũng trăng thế nhỏ - Vy bực mình

- Đi thôi - K.A

Tất cả biết chỉ riêng 8 người họ sẽ ko làm j nổi đám thổ dân này bởi vì chúng quá mạnh, 1 tên đá hạ được trăm người dân bình thường rồi

.....

.....

.....

Ánh trăng đã tàn, vạn vật trở lên yên tĩnh lạ thường, nhóm K.A đã rời khỏi khu rừng

Nước mắt của T.A lại rơi xuống, đám thổ dân lại nhao nhao lên nói j đó mà T.A ko thể hiểu

- Ko để cô gái khóc - đám thổ dân cùng nhau nói từ này nhưng T.A nào hiểu được, cô càng khóc to hơn...

- T.A, em ấy sẽ ko sao thật chứ, tao muốn quay lại - Hoàng đứng ko được mà ngồi cũng ko xong, trong lòng anh như đang có ngọn lửa tiêu diệt mọi bộ phận, vừa nóng vừa đau

- Hay chúng ta quay lại đi - Vy

- K.A, anh nói j đi - Vy nhìn K.A, vì cô tin những lời nói của anh đều đúng và chính xác nhận, mừng đều đặt hết niềm tin vào anh

- Yên tâm đi - K.A lạnh lùng, anh ngồi xuống ghế, mừng đứng nhìn anh với ánh mắt dò xét

- Sao có thể yên tâm được chứ? khi T.A đang gặp nguy hiểm kia - Hoàng nóng vội

- Chúng ăn thịt người đó anh - Vy

- M.ng phải nghe K.A - Minh lên tiếng

...

1 ngày sau...

Tiếng hát của T.A vang vọng trong rừng, tiếng hát ấy đã cảm hoá được đám thổ dân bên cạnh đồng lửa, lúc này đây cô ko hề khóc mà cô đang cười rất tươi. Ko hẳn đám thổ dân này chỉ ăn thịt người mà chúng còn mang về rất nhiều hoa quả nữa.

Cuộc sống của chúng như bị đảo lộn khi nghe thấy tiếng hát của T.A, lúc đầu T.A có sợ hãi nhưng bây giờ, khi ngồi cạnh đám thổ dân, hát cho chúng nghe cô còn được vài tên đám lung và đưa hoa quả tận nơi cho cô ăn

Tuy nhìn mặt chúng rất đáng sợ nhưng T.A đã cảm thấy an lòng. Những bài hát cô cất lên đều nói lên tình cảm của cô đối với 1 người, nó da diết và thật mãnh liệt, đám thổ dân cũng ko đến nỗi quá lạc hậu, chúng biết bóc vỏ những loại quả như cam quýt theo sự chỉ dẫn của T.A, tuy cô ko nói được để cho chúng hiểu nhưng cô dùng tay và ánh mắt miêu tả, may chúng hiểu được

T.A cảm thấy rất vui vì điều đó, cô ngờ ở đây cô như bà hoàng, muốn j chỉ cần ra hiệu là đám thổ dân lấy về cho cô, ngày cô được chúng cho ăn uống và chơi đùa, tối đến thì cô hát cho chúng nghe đến khi trăng tàn, càng lúc cô càng thêm thân thiết với chúng...

..Pằng..pằng..pằng.....(x100)

Hàng loạt tiếng súng nổ lên chói tay, T.A hoảng sợ nhìn đám thổ dân cứ thế la liệt ra đất, mùi thuốc súng bốc lên nồng nặc đến ngạt thở.

Lần lượt, đám thổ dân đã hoàn toàn bị bắn hết, chúng như những con cá thiếu nước nằm quần quai dưới đất

Bất giác T.A khóc nhìn chúng, sống cạnh chúng hơn 1 ngày cô thấy rất vui và an toàn, chúng ko hề làm hại cô mà còn đối xử tốt với cô, cô xem chúng như những người bạn thế nhưng..

AA - T.A hét lên khi 1 tên thổ dân vịn vào người cô, móng vuốt của hắn quá nhọn làm tay cô chảy máu, hắn nhìn cô với ánh mắt chứa chan cảm phục và như muốn nghe cô hát nhưng cô chưa kịp hiểu ánh mắt đó muốn j thì hắn đã lăn ra chết

Quá nhanh, tất cả đám thổ dân đã chết hết...

- Thiên Anh, Thiên Anh, Thiên Anh - Vy hò hét xung sướng chạy đến bên T.A

- Thiên Em/ Anh, em có sao ko - Nam/ Tuyết đồng thanh

- Thiên Anh, chúng có làm j em ko, 1 ngày qua anh lo lắng lắm em biết ko? - Hoàng ôm chăm lấy T.A nhưng cô đã đẩy ra, cô hướng ánh mắt thương cảm về đám thổ dân

- Tay em chảy máu rồi, về viện đi - Hoàng nâng tay T.A lên

- Ko, em ko - T.A lắc đầu

- Vết thương sâu quá, nó sẽ thành sẹo - Hoàng

- em muốn thành sẹo, em muốn để lại vết sẹo này - T.A khóc oà lên, qua 1 ngày \ gần bó \ với đám thổ dân, cô như được thêm tình yêu thương kì diệu, 1 ngày quá ngắn ngủi.

- Em nghĩ sao vậy?, đây phải vết thương do bọn thổ dân gây ra ko? - Hoàng cuống quýt

- dạ phải, thế nên em muốn giữ lại, thật ra chúng đối xử với em rất tốt, em thật ko ngờ đấy, giờ nhìn chúng vậy em cũng cảm thấy mình có lỗi - T.A buồn bã

- Vậy nên em mới giữ lại vết sẹo để làm kỉ niệm sao? - Nam chen vào

- vâng, họ là những người bạn mới của em rồi

- Hay quá, T.A có bạn là thổ dân, em tài thật đấy đến thổ dân cũng phải mê em - Minh cười

Tất cả cùng cười...

- Vậy ra cô gái này là Thiên Anh con của Thiên Nhất sao? (Thiên Nhất là tên của cha T.A) - ông Đường lên tiếng

Giờ T.A mới để ý đến sự xuất hiện của ông Đường và đám người áo đen tay cầm súng còn lại, chắc là đàn em của ông Đường phải đến khi nhận được điện thoại của ông Nhất

- Dạ vâng, là cháu

- Thôi, các cháu về VN sớm đi, ở đây nguy hiểm lắm - ông nói rồi cho quân rút, Yun cười tươi vẫy tay cái người mà cô ao ước được gọi là \ bố chồng \

- Ở tớ chưa đi tham quan hết nước Mỹ mà - nam cười

- Ở tớ chưa được ăn hết đặc sản ở đây - hoàng

- Ở tớ chưa được ngắm hết gái đẹp ở đây...aaaaaaaaaaaaa - mình nói và kêu luôn 1 điệp khúc, quay sang thì thấy Vy đang cắn tay mình

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Về Việt Nam

Tại 1 căn biệt thự ngay ngoại ô thành phố nước Mỹ, ko gian se lạnh vào buổi sáng, mùi hương cỏ cây thoảng qua dễ chịu. Đó chính là biệt thự mà cha của Thiên Anh đang sống ở bên này

- Bố ko về nước cùng con sao ạ? - T.Anh nói giọng buồn

- Ko, bố còn nhiều việc bên này lắm, cuối tháng sau bố sẽ về - ông vuốt tóc con gái

- Nhưng...

- Thiên Em ơi, nhanh lên sắp trễ chuyến bay sáng nay rồi đấy - tiếng Nam từ bên ngoài vọng vào

- Vâng em ra liền - T.Anh nhìn ra phía cửa và hét to - thôi con đi đây, cuối tháng bố nhớ về VN nhé, bố ở lại giữ gìn sức khỏe - ns rồi T.Anh cúi người chào bố rồi nhanh chóng ra ngoài

Bóng T.Anh vừa khuất sau cánh cửa là giọng nói của 1 người phụ nữ cất lên đi kèm với ánh mắt đáng sợ

- Anh yêu tốt lắm, nhưng có chắc chắn là anh chọn em thay vì con bé đó ko? Em thấy con anh có thằng Ke...j đó đỡ lưng cho mà?

- Nếu anh ko chọn em thì em còn cơ hội đứng đây mà nói sao? cứ để con bé thân với thằng Kevin đó thì càng tốt sẽ dễ đạp lên đầu c.ty của Hạo Khánh Đường hơn và hơn nữa thằng Thiên Ki cũng có thể trả thù được vết sẹo của nó - ông nói và cười nắc nẻ

Trái tim yêu thương con cái ngày nào giờ đã nhạt dần và thay vào đó là những tham vọng, bất chấp, mù quáng. Người phụ nữ kia chính là nguyên nhân biến nhân cách của ông ra nông nổi này

- Anh ko quan tâm đến con bé đó sao? - bà ta hỏi với ánh mắt nghi ngờ

- Đến lúc c.ty này đạp đổ được c.ty của Hạo Khánh Đường rồi quan tâm vẫn chưa muộn, nhưng...- ông ngắt quãng bằng ánh mắt ngập ngừng nhìn

người phụ nữ có thể nói là mẹ kế của T.Anh

- Nhưng sao...- bà ta tò mò

- Con trai hấn ta rất uy quyền trong thế giới ngầm, anh chỉ sợ..

- Sợ j chứ, thế giới ngầm khác thế giới kinh doanh, à mà tháng sau anh về VN 1 chuyến thật sao?

- Ủ, anh có hợp đồng quan trọng với c.ty Anh Vương bên đó

- C.ty Anh Vương...sao???

- Ủ, em muốn giao tiếp dễ hơn thì học tiếng Việt ngay bây giờ đi, chắc ko khó đối với em đâu nhỉ?

.....

Sau vài giờ đồng hồ ngồi li bì trên máy bay cuối cùng tất cả đã đặt trên xuống mảnh đất VN thân yêu sau những trải nghiệm ở nước bạn

Trước mặt họ là nhà K.Anh

- Wow, về Việt Nam mới thấy ko khí ở đây thật dễ chịu - Vy hưng phấn

- Vì em ko quen ở bên đó thôi - Minh chen vào, anh luôn là người đập tan cảm giác căng thẳng của Vy

- Nhớ nơi này ghê ấy - Tuyết chen vào, giọng Tuyết lạnh lùng nhưng ko giấu khỏi sự ảm áp lạ kì

- Chị Tuyết trở lại rồi, anh Nam cũng phải đưa chị ấy đi đâu chứ, sao cứ nhìn chị ấy hoài vậy? - Thiên Anh đùa, cô nàng hồn nhiên vô tư khiến tim ai đó đập lồi nhịp. T.Anh đã mất đi cái hồn nhiên ấy từ bao giờ rồi mà ko ai hay biết nhưng giờ cái tính cách thật sự của cô nàng đã dần trở lại. Điều đó khiến Vy ngạc nhiên và vui mừng nhất

- À ờ, Thiên Em nói đúng nhưng anh chị sợ có người ko muốn đi thôi - Nam nói và liếc xéo Tuyết

- Ờ, chị chỉ sợ có người tiếc tiền ko dám rủ chị đi chơi thôi - Tuyết đá đều

- Hai ông bà cứ ờ mãi, tôi với Vy xin phép next trước đây, haha - Minh cười phá lên rồi kéo tay Vy chạy vào gara để xe nhà K.Anh và lấy chiếc mũ trần trắng của mình ra rồi phóng vượt qua đám Khánh Anh để lại làn khói mịt mờ

- Thằng chết tiệt kia...ax.ax...- Nam là già nói, ko chỉ anh đưa tay lên bịt mặt mũi mà tất cả đều có động tác giống anh (quả này Minh hết cửa về nhà rồi)

- Thế thôi tao với Tuyết xin phép next nốt nhá, tụi tao đi rình đôi kia đây - Nam cười và cũng chạy vào gara lấy xe của mình

Còn lại 4 còn người, 4 về mặt khác nhau - hồn nhiên - nham hiểm - lạnh lùng - ảm áp

- Anh hai chắc phải đưa bạn Thiên Anh này về rồi nhĩ, em có chuyện muốn nói với anh Khánh Anh nên cần ko gian riêng - Yun lên tiếng sau khi lướt web trên điện thoại 1 hồi

- Ko cần em nhắc - Hoàng lạnh lùng rồi đi vào trong lấy xe ra. Thiên Anh đứng đó chờ , nhìn Yun vui vẻ bên Khánh Anh mà cô cảm thấy mình lạc lõng, thật ra Yun với anh rất đẹp đôi, cô khẳng định lại rằng rất đẹp đôi...

..

- Thiên Anh, đi chơi nhé - Hoàng lái xe đến cạnh chỗ T.Anh và cười tươi

- Em đi cùng anh sợ lắm - T.Anh cười chêu anh

- Sợ j chứ? - anh ko hiểu, đôi mắt nhìn trăm trăm cô

- Em sợ bị đánh ghen á !

- Em nói vậy anh mới là người sợ bị mấy chàng trai ngoài kia đánh ghen ấy - anh cười, nụ cười ko có chút phiền toái mệt mỏi nào, sau những căng thẳng vừa trải qua, anh cảm thấy người con gái này thật đáng để anh trân trọng và muốn bảo vệ, anh muốn thấy nụ cười ấy lúc nào cũng hồn nhiên trong sáng, anh muốn nụ cười ấy luôn hướng về nơi trái tim anh...

.....

- Anh Khánh Anh, anh đi đâu đấy, em đi với - Tiếng Yun gọi với theo khi anh lấy xe và phóng ra ngoài cửa

- Ở nhà đi - anh lạnh lùng rồi hất mắt về phía vệ sĩ đóng cổng lại. Cánh cổng đóng vào 1 cách vô tình

Sau nhiều ngày ko ở VN, anh muốn biết tổ chức Hắc Long như thế nào rồi. Và địa điểm anh đang lái xe đến là tổ chức Hắc Long

- Chào đại ca, anh đã về rồi sao? - 1 tên gác cổng cúi đầu trước xe của K.Anh

Anh bước xuống xe như thay đổi ko gian nơi đây, nhìn gương mặt của anh đáng sợ và lạnh lùng hơn bao giờ hết,. ko trách anh được vì đây mới là con người thật sự của anh.

Cánh cổng của tổ chức hé mở và tất cả đều có mặt đồng đủ để chào đón sự xuất hiện của người đứng đầu thế giới ngầm

Vừa bước vào, đôi mắt anh có j đó ánh lên 1 tia tức giận, tất cả ko như anh nghĩ, ko còn nguyên vẹn như mấy tuần trước. Anh đưa ánh mắt quét mọi góc ngách trong gian chính của tổ chức, có những chỗ hỏng hóc vẫn chưa sửa xong, có những chỗ vẫn đang có thi công lau chùi và đâu đó vẫn còn mùi tanh của máu phảng phất

- Chuyện này là sao? - anh lạnh lùng hỏi, ánh mắt anh toé lên những tia đáng sợ. ko ngờ anh chỉ đi vài ngày mà đã có \ anh hùng \ lộ diện muốn phá tổ chức của anh rồi

- Chuyện là...mấy ngày nay có bang phái nào ko rõ tên tuổi luôn kéo theo đông đàn em đến đây đập phá, em có gọi điện cho anh nhiều lần nhưng ko có tín hiệu - 1 tên trả lời

- Ko tên tuổi? - anh cau mày

- Dạ, bọn chúng đeo mặt nạ, tụi em chưa thấy bang nào đánh nhau lại chuyên đeo mặt nạ cả - 1 tên khác chen vào

- Có điều tra chưa? - anh nghiêm giọng

- Dạ có..nhưng vẫn chưa biết đó là bang nào

Anh hơi gật đầu và lời điện thoại trong túi mình ra, anh gọi cho Nhất Nam và chỉ nói 1 câu vắn vắn 2 từ \ Mạnh Long \

Nhất Nam cũng hiểu anh đang nói điều j nên cũng \ ừ \ rồi cúp máy

- Có chuyện j sao? - Tuyết hỏi Nam

- Mạnh Long gây sự với Hắc Long - Nam trả lời

- Được quá , đến bang Thiên Long đi

- Đến đó làm j giờ này?

- Có chuyện rồi

- Ừ...

Nam quay đầu xe và phóng nhanh với vận tốc kinh hoàng để đến Thiên Long trong thời gian sớm nhất

...

Bang Thiên Long đang đóng cửa, ko cả có vệ sĩ canh ở bên ngoài, thấy hơi lạ và theo linh tính của Tuyết mách bảo bang đang xảy ra chuyện j đó, cô tự mở cửa chính để vào bên trong

Bên ngoài tưởng im hơi lặng tiếng lắm vào bên trong thì mới thấy đàn em của Thiên Long đang la liệt hết dưới sàn, 1 vài tên thì bị chối lại trông đến khổ sở, đây chỉ là 1 số ít còn 1 số khác thì ở chỗ khác, cũng như tổ chức Hắc Long, biệt thự chính của bang chỉ để cho những người có võ cao và trung thành nhất trông coi

- Thấy bọn mình ko ở đây ra trò đây mà - Tuyết tức tối đập mạnh bàn

Nam ra tay cời chối cho lũ đàn em

- Thiên Long làm j đến nỗi thiếu người mà lại thành ra như thế này? - Tuyết lạnh lùng hỏi 1 vài tên còn thở được

- Em ko biết, tại bọn chúng đến ko báo trước nên bọn em ko chuẩn bị kịp - 1 tên lý nhí

- J chứ? Trong giang hồ mà còn nhắc đến từ \ chuẩn bị \ sao? toàn lũ vô dụng thế sao?, thế thì chết quách đi cho vừa, lúc ý còn mải ăn chơi đúng ko? - Tuyết quát lên lạnh lùng, gương mặt cô chỉ còn lại sự tức giận ko kìm nén

- Tuyết, ra khỏi đây đi - Nam nhanh chóng kéo tay cô khi hàng loạt mái nhà và cột chống xung quanh đổ rầm rập xuống 1 cách vô tình. Tất cả chỉ còn

nghe thấy tiếng la hét một nhòai bên trong

- Mãnh Long chơi lần này hơi đau rồi đấy - Nam bức tức nhìn những bức tường của bang dần đổ xuống ko thương tiếc
- Có chắc chắn là Mãnh Long ko?
- Ko sai đâu, ngoài Mãnh Long thì ko bang nào muốn đối đầu với Thiên Long và Hắc Long
- Cả bang Bạch Long thì sao? Tên Thiên Bảo đó cũng có thù với Khánh Anh mà
- Vì vết sẹo đó sao?
- Đúng
- Vậy thì thêm 1 kẻ thù nữa cũng ko sao? Về quay lại biệt thự của Khánh Anh đi
- Có cần gọi cả nhóm Minh với Hoàng nữa ko?
- Thôi kệ đi, chắc hai tụi nó đang đi chơi rồi, mà hai người đó ko ở trong tổ chức nào mà
- Ừ...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nhập học Chuyện quyền giáo án

Những chiếc xe hạng vip nhất lần lượt phóng vào trong trường với tiếng hò hét cao cả của hàng nghìn học sinh

Hôm nay xuất hiện thêm 3 chiếc xe nữa. 1 chiếc của Hoàng, 1 của Minh và 1 của Yun

3 người này vào nhập học 1 thời gian để đỡ nhàn chán.

Minh và Hoàng bước xuống xe làm sân trường rung đến nỗi cây to vĩ đại cũng suýt bật rễ, đối với Nam và K.Anh chuyện này là điều bình thường nhất khi đến trường rồi nhưng Minh và Hoàng hơi ngạc nhiên, mặc dù hai người đi đâu cũng được gái xếp hàng theo và lượng fan đông đến đảo để nhưng lại chưa nghĩ đến 1 lần nào khi đến trường nhập học mà lại bị con gái vây như thế này.

Vì Hoàng và Minh đều học qua bên nước ngoài và hầu như toàn học với con trai rất hiếm con gái nên chưa thấy fan nữ đông như ở cái trường này

- Wow, thêm hai hotboy nào nữa kia, lần đầu tiên tao được gặp đấy, đẹp quá
- Đẹp thật nhưng có bằng anh Khánh Anh với anh Nam ko nhĩ?
- Bằng đấy, đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế kia
- Đẹp quá....

Quay sang Vương Thiên Anh thì toàn boy bao vây, xinh quá mà

...

- Anh Nam kia, tưởng anh ấy du học 3 năm cơ mà đã về rồi, OMG
- Cả chị Tuyết nữa, hầy là ngày j mà những nhân vật nổi tiếng hội tụ hết 1 chỗ thế này
- Mấy con này hết ít thôi để tao ngắm anh Khánh Anh của tao
- Ồ con này, anh Khánh ANh mà của mày à, nhận vợ tỳ nữ lại ăn đủ...

Bla...bla...

....

- Anh Minh đẹp trai...- Vy hét lên chạy đến ôm Minh như kiểu trẻ con khiến toàn trường phải ngỡ ngàng trước hành động ấy. Đám girl trong trường tức nổ mắt cứ ngỡ Vy bị thần kinh hoặc trả vờ thần kinh để được tiếp cận trai đẹp nhưng...

- Vợ YÊUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU - Minh ôm lấy Vy như 10 năm ko gặp khiến toàn trường sock nặng trước hai người và cái từ \ Vợ Yêu \ của Minh thốt ra đã làm tổn thương trái tim hàng trăm cô gái đang mơ mộng

Thì ra họ là 1 cặp sẵn rồi, bao hy vọng của các nàng giờ thành bọt biển hết.

Ko chỉ đề ý đến Minh mà Hoàng cũng đang bị mấy em nhõng nhẽo chạy theo ráo riết. Anh cảm thấy buồn cười nên cứ cười nhiệt tình làm mấy em hưng phấn lạ thường. (Anh ơi làm ơn đừng cười nữa ko mấy em tưởng có thằng điên nào đồng giả anh đây @_@)

- Mọi người lên lớp đi, tao ghé qua phòng hiệu trưởng lúc rồi vào lớp - Minh cười và đưa mắt nhìn anh em Hoàng - Yun

- À ừ, nhập học phải lên hỏi thăm hiệu trưởng lúc chứ nhỉ? - Nam cười tỏ vẻ thích thú

Thế là nhóm Nam đi về phía cầu thang còn nhóm Minh thì đi về phía phòng hiệu trưởng ở bên phải.

Yun nhanh nhất là người mở cánh cửa phòng hiệu trưởng đó ra, 1 người trung niên tóc ngắn và đã có vài sợi bạc. Ông thấy cánh cửa mở ra cũng nheo mắt lại nhìn về phía đó. 1 cô gái và 2 chàng trai

- Hôm nay sao? - ông tươi cười hỏi. Ông biết 3 người này sẽ đến đây nhập học và ông cũng biết bọn này chỉ nhập học chủ yếu là chơi thôi chứ cả 3 đều học qua chương trình cấp 3 rồi

- Vâng, hôm nay ạ, bác đạo này vẫn khoẻ chứ ạ? - Yun chạy đến y như 1 đứa con nít ngồi bên cạnh hiệu trưởng

Ông mỉm cười gật đầu và nghiêng đầu nhìn Minh và Hoàng

- Lần này 3 cô cậu nhập học ở đây chắc loạn trường tôi rồi - ông đùa

Minh vẫn ko quen hiệu trưởng cho lắm nên anh ko có hứng thú đùa cợt còn Yun và Hoàng quá quen thuộc rồi bởi vì ông chính là bác ruột của hai người

- Con ngoan mà bác - Hoàng cười

- Vâng, cậu ngoan nhưng còn cô này thì sao? Năm xưa đi học mà trường nào cũng ko dám nhận cô may sang nước ngoài còn có trường nhận đó, giờ thôi cũng sắp vào lớp rồi, đây là thẻ học sinh của ba đứa nhà trường mới làm xong, Hoàng và Minh học lớp 12a1 còn Thiên Anh nhà bác thì học lớp 11a1

- Trời ơi lớp chọn luôn hả? Thế thì học mệt lắm - Yun than thở

- Một j hay là học lớp chót vậy? - ông cau mày

- Dạ ko, lớp chót thì học làm j, thôi xin phép bác tụi con lên lớp đây - Yun cười

- Ừ, khối 12 ở tầng 3 còn khối 11 ở tầng 2, lên đến đó có giáo viên chủ nhiệm đón 3 đứa nhé - ông nói vọng theo bước chân của 3 người kia

- Dạ con biết rồi mà - Yun nói nhưng ko quay đầu lại

Cánh cửa phòng hiệu trưởng khẽ khép lại. 3 con người thật sự thu hút đi giữa sân trường vắng cũng đủ làm mấy lớp xung quanh ngó nghiêng ra hết, sượng nhất là bọn ngồi gần cửa sổ ko phải nghiêng ngả chạy đi đâu để xem. Đến giáo viên cũng thăm nể phục trường Light này toàn nhân vật khiến dân chúng điên đảo

Hoàng và Minh đi bằng cầu thang máy lên tầng 3, lớp chọn ở cuối dãy nên hai anh khá than thảm

- Hai em là học sinh mới đúng chứ? - 1 cô giáo trẻ tuổi nhìn hai người bằng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn chút mộng mơ tuổi học trò, nhìn thấy mấy học sinh như này cô chỉ muốn quay lại thời học sinh thôi

- Dạ đúng ! - Minh hơi nhếch mép nhưng cũng nói 1 cách lễ phép

- Cô là giáo viên chủ nhiệm lớp 12a1 - cô mở lời

- Vâng em chào cô - Minh cười

- Chào cô - Hoàng kiêu lòi

- Vậy hai em vào lớp đi - cô mỉm cười

- Giới thiệu với cả lớp hôm nay có hai bạn nam mới chuyển đến - cô chưa nói xong câu cả lớp đã nhốn nháo lên và cô nói xong thì cả lớp bắt đầu hơn trạì điên vì biết được rằng hai bạn nam đó chính là hai chàng trai đã làm biết bao cô gái xịch máu mũi ở sân trường vừa rồi

- Lý Hải Minh - Minh cười với mọi người, anh thân thiện thế này các cô gái làm sao ko xiêu lòng được đây

- Vương Minh Hoàng - anh cười nhẹ rồi cùng Minh đi xuống cuối lớp. Xuống cuối mới kịp nhận ra là lớp đã hết bàn trống. Chỉ còn trống duy nhất 1 chỗ của Khánh Anh nhưng bàn này ko ngồi 3 được

- hết chỗ rồi sao? - Minh nhú mày

- Anh Minh, anh ngồi chỗ em này, vẫn còn rộng lắm ạ - 1 girl í ới hy vọng

- Hoàng ơi ngồi chỗ tớ cùng được này - girl 2

Lớp rầm rộ lên vì vấn đề chỗ ngồi mà ko thấy cô giáo ý kiến j, cô chỉ cười và chưa đầy 1 phút sau bảo vệ khiêng hai cái bàn khác lên và đặt ở cuối lớp, 1 bàn ở dưới Khánh Anh và 1 bàn ở dưới Nam và Tuyết

- Hai em có thể ngồi riêng hoặc ngồi chung cũng được - cô giáo

Hoàng và Minh ko ai bảo ai cùng nhìn nhau rồi hai người quay mặt về hướng khác tỏ ý là ngồi riêng. Song, Minh ngồi dưới Nam và Tuyết, Hoàng ngồi Khánh Anh.

Cả buổi học hôm ấy của lớp 12a1 đều xôn xáo và náo nhiệt ko tài nào vào bài học nổi, đến mấy cô giáo bộ môn cũng phải bó tứ chỉ ngồi nghe lũ học trò của mình bàn bạc và ngăm \ trai đẹp \

Cùng lúc lớp 12a1 giới thiệu có hai học sinh mới thì lớp 11a1 cũng vậy nhưng có vẻ lớp này thì giọng của con trai to hơn giọng của con gái còn lớp 12a1 thì hầu như toàn giọng của con gái

- Chào, mình là Vương Thiên Anh học sinh mới của lớp và hơn hết mình là bạn gái của Hạo Khánh Anh lớp 12a1 khỏi trên lên mình muốn cảnh cáo các bạn nữ trước là...tự hiểu nhé ! - Yun kiêu ngạo

- HẢ?????? - Vy hét lên

- Sao...sao lại cho cái thể loại này vào lớp mình được chứ, 1 Hữu Tuệ đã chương mất rồi giờ thêm Hữu Tuệ nữa có mà - Vy lăm bằm

Thiên Anh chỉ cười với cái suy nghĩ hài hước đó của Vy

Nghe Yun giới thiệu như vậy làm đám con gái như muốn ăn tươi nuốt sống cô nàng vậy?

- Có thật bạn là bạn gái của anh Khánh Anh ko? - 1 girl tiếc nuối hỏi

- Chính xác - Yun kênh mặt lên nói

- Sai bét - Vy phủ định

- Đường Vy....- Yun nhìn Vy

- Thôi, bây giờ ko phải lúc để các em nói mấy thứ linh tinh này, đây là việc cá nhân chứ ko phải việc học hành, Thiên Anh em về chỗ đi - cô giáo tức tối đập bàn

- Em ngồi đâu? - Yun hỏi

- Em thích ngồi đâu cũng được

- Vậy...- Yun ko nói hết câu mà đi xuống chỗ Hữu Tuệ. Cả lớp đều phải ngoái nhìn xuống và đi cùng lời bàn tán

- Thiên Anh mới xinh quá, thế này Hữu Tuệ có đối thủ rồi - nam 1

- Trường mình ko khéo tuần sau lại tổ chức thi chọn hotgirl lần 2 trong năm mất - nam 2 cười, cả lớp cùng reo lên bàn tán 1 chủ đề mới

- Ê, Tuệ, sao im lặng vậy? - Yun huých tay Hữu Tuệ

Hữu Tuệ ko nói j mà chỉ tay vào cổ họng

- A, đau họng hả? Đạo này đi bar nhiều thế cơ đấy, mà mày có nghe bọn nó nói j ko? Nói gặp tao là mày có đối thủ rồi đấy, công nhận rằng tao xinh thật đấy, chức hotgirl của trường này mày đang nắm hả? - Yun tự sướng, Vy và T.Anh ngồi trên nghe thấy mà bò ra bàn cười

Hữu Tuệ khản tiếng lên hôm nay nhỏ ko muốn nói nhiều, nhỏ chỉ trừng mắt lên nhìn Yun

- Các em vào bài mới....- tiếng cô giáo vang lên trấn an lại cả lớp

...

Giờ ra chơi

Căn-tin luôn là địa điểm đông người nhất vào những giờ giải lao của trường và nơi đây luôn xảy ra nhiều thảm họa như động đất, lũ lụt và học sinh đánh nhau có thể liệt vào danh sách \ bạo lực học đường\

Dưới căn-tin, 1 cái bàn rộng và sang trọng nhất thì nhóm Khánh Anh đang chiếm lĩnh. Họ là những người nổi bật nhất trong mọi hình thức

Vy và Thiên Anh cất sách vở xong cũng lon ton chạy xuống căn-tin để chuộc lỗi với cái bao tử rỗng tuếch, hai người họ ko hề biết nhóm Khánh Anh đang ở dưới đó

Còn Yun và Hữu Tuệ thì ở lại lớp có chuyện j đó mà hai người cứ bàn với nhau mãi, tiếng Hữu Tuệ đã khàn khàn rồi nay nói thêm mấy câu nữa lại càng tồi hơn

- Mày học ở đây có thấy ghét hai con này ko? - Yun hỏi

- Cũng ghét nhưng con Thiên Anh này lại là em của anh Bảo, chán thật - Hữu Tuệ lắc đầu dựa vào tường, hai tay lướt điện thoại liên tục

- Anh Bảo nào cơ?? - Yun thắc mắc

- Anh Thiên Bảo ấy, mới đó đã quên rồi

- À, ừ, nó là em gái anh sao? Thế còn nhỏ Đường Vy thì sao? - Yun hỏi tiếp

- Nhỏ đó thì nhiều lời hơn con kia nhưng mà tao với nó cũng chẳng hận thù j nên tao cũng ko ghét cho lắm - Hữu Tuệ thành thật, từ lâu nhỏ đã có những suy nghĩ chệch lạc đi về Thiên Anh hoặc Vy, hai người đó thật sự rất tốt nên được bọn bạn trong lớp cũng như bọn ngoài lớp cũng ưa thích (ưa thích vì chưa biết Vy là bạn gái của Minh và Thiên Anh...và sau này sẽ còn gặp nhiều phiền phức đây, bị đánh ghen là cái chắc)

- Thế tao tưởng lần trước gọi điện cho tao mày tức hai nhỏ đó lắm mà, bảo phải giết bằng được ko đội trời chung giờ lại...

- Tại vì...

- Sao??? Hay là con Thiên Anh đó là em của Thiên Bảo người mày yêu chứ j? Tao là tao đang căm thù con nhỏ đó, nó sẽ là mối họa của tao nếu tao ko trừ được nó - Yun đưa ánh mắt độc đoán nhìn lên bàn của Thiên Anh

- Họa j? - Hữu Tuệ nghiêng đầu hỏi

- Tao sợ nó cướp mất Khánh Anh lắm, anh Khánh Anh mà yêu nó thì tao sẽ ko tha cho cả hai đâu - Yun nghiêm giọng

- Ừ, tao luôn ủng hộ mày mà, có j thì cứ nhờ tao tao sẽ giúp - Hữu Tuệ nở nụ cười gian hiểm, mọi suy nghĩ tốt tốt 1 chút xiu về T.Anh và Vy bao ngày qua đã bị ánh mắt của Yun đập tan hết

- Chán quá mày ơi, có trò j làm loạn cái lớp này lên đi - Yun than

- Mày nghĩ ra đi, mày nhiều trò hơn tao đấy - Hữu Tuệ thích thú

- Tạm thời chưa có trò j mới lắm tại chưa chuẩn bị được, hay là....- Yun ghé sát tai Hữu Tuệ và nói thầm

- Giáo án sao? - Hữu Tuệ hơi trợn mắt lên nhìn Yun, Yun chỉ cười và gật đầu

Hữu Tuệ thích thú nhìn Yun.....

...

...

- Cả lớp đứng nghiêm - lớp trưởng hô to, rống rạc, cả lớp đứng dậy chào cô giáo chủ nhiệm bước vào

Cô chỉ gật đầu và phẩy tay ra hiệu cho lớp ngồi xuống. Cô lục đục tìm kiếm j đó trên mặt bàn, trong ngăn bàn...mà ko thấy, cô bắt đầu đỏ mặt và lấm tấm mồ hôi. Cô lên tiếng

- Có ai lấy quyển giáo án của tôi trên đây ko? Rõ ràng tôi để trên mặt bàn giờ ko thấy là sao?

- Dạ thưa cô, cô tìm kỹ chưa ạ? - Yun lên tiếng vẻ quan tâm ảo, trong lòng thì ko ngừng cười thầm

- Tôi tìm khắp bàn rồi, rõ ràng tôi để ở đây, quyển giáo án bìa xanh, quyển đó rất quan trọng, tôi phải soạn hơn 1 tháng để chuẩn bị cho cuộc thi giáo viên dạy giỏi đây - cô nói với giọng hơi bức xúc

- Cả lớp xem lại có ai cầm nhầm của cô ko đi - Yun ra giọng \ anh hùng\

- Các em thử kiểm tra lại cặp sách cho cô coi - cô lo lắng

- Dạ thưa cô, có phải quyển giáo án màu xanh viền trắng ko ạ? - Hữu tuệ đứng lên nói

- Đúng rồi, em cầm nó sao? - cô vui mừng

- Dạ ko, em thấy trong cặp sách bạn Thiên Anh có quyển vở đó giống màu giáo án của cô, ko biết có phải ko? - Hữu Tuệ chỉ vào Thiên Anh, bất giác cả T.A và Vy đều giật mình, nghe Hữu Tuệ nói chắc nịch như vậy hẳn là có chuyện xảy ra thật

Cô giáo tự mình đi xuống chỗ của T.A và Vy để tự tay kiểm tra

- T.A, cô mượn cặp sách - cô chìa tay ra

- Dạ đây - T.A đưa cặp cho cô nhưng có j đó rơi ra từ cặp sách làm cả lớp tròn tròn mắt nhìn

- Thế này là sao? - mắt cô long sông sọc nhìn quyển giáo án rách tuộm và nhìn T.A với ánh mắt toé lửa

- Dạ, thưa cô em ko biết j hết - T.A giật mình

- Sao nó lại ở chỗ em, ở trong cặp của em và bị rách thế nào, cô cần lời giải thích từ em - cô quát

- Em...- T.A chưa kịp nói thì Yun chen vào

- Chắc bạn ấy làm rách xong sợ cô phạt nên mới giấu đi vậy đó ạ - Yun liếc nhìn cô giáo và nhìn T.A

- Cái j chứ, cả giờ ra chơi tôi với Thiên Anh ở dưới căn-tin làm j có thời gian rảnh lên phá giáo án của cô chứ - Vy chen vào

- Tôi nhớ là cô giáo để giáo án ở trên mặt bàn từ đầu giờ cơ mà, có phải vừa để đâu - Hữu Tuệ thấy Yun bí lời nên chen vào

- Đúng vậy, làm rách xong giấu đi là chuyện thường tình của những kẻ dối trên lừa dưới mà - Yun đắc ý

- Sao bạn hay quá vậy. Hay chính bạn là người đó - Vy nói khinh khỉnh, Hữu Tuệ và Yun bị nói trúng tim đen nên hơi lúng túng

- Đây ko rành nhá - Yun lườm Vy

- Các cô có im đi ko? - Cô giáo quát - Cô, Thiên Anh tý nữa ở lại gặp tôi giải thích, giờ thì vào bài học mới - cô chỉ thẳng tay vào mặt T.A ko thương tiếc. hữu tuệ và Yun cười đắc ý

- Thưa cô, trong các lớp chọn của trường hình như được gắn camera quan sát cho nên cô hãy kiểm tra lại để xác minh bạn Thiên Anh ko có làm chuyện đó - Vy nói tiếp

Nghe Vy nói vậy Hữu Tuệ và Yun mặt biến sắc, từ đắc ý chuyển thành lo lắng sợ sệt

- Camera - cô giáo nhắc lại

- Dạ vâng, sau nghỉ lễ là nhà trường lắp camera rồi, lần này nếu Thiên Anh có làm thì cô phạt bạn ấy thế nào cũng được nhưng nếu Thiên Anh ko làm thì cô...- Vy ko nói nữa

- Thì sao???

- Thì tùy cô thôi ạ, nhưng em tin chắc cô sẽ có hình phạt thích đáng với bạn đã gây ra chuyện này và đã đổ lỗi cho bạn khác - Vy nói chắc nịch và hơi liếc thái độ của Yun và H.Tuệ

- Được, vậy thôi vào học bài mới

Cả lớp nhón nháo lên dù cô có nói bao nhiêu lần \ cả lớp trật tự, học bài mới \ nhưng cũng ko ăn thua, tụi này ác quá

\ thật lắp camera ko? \ - thiên Anh viết thư cho Vy

\ Ko đâu, tao bốc phét tẹo, tý nữa hết giờ tao sẽ gặp riêng cô, tao sẽ thanh minh cho mày, mày yên tâm \

\ Mày thanh minh kiểu j?\

\ tao có cách mà, mày nghĩ tao là ai? tao là Nguyễn Đường Vy thông minh tuy ko xinh đẹp nhưng giỏi giang...hahaa\\

\\ Mày xinh mà?

\ Tao đùa thôi, ai chẳng biết tao xinh \ (tự sướng level max)

\ Ko, ý tao là xinh kiểu chưa tiến hoá hết ý, như đực\

\ Con này ngon đấy, về mày biết tay tao \

\ Tao đợi mày, gọi cả chồng mày ra tao cũng ko sợ nhé !\

\ Hơ hơ, ngon lắm, cứ chờ đi \

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hình phạt

Mệt quá - Nam ném mình xuống ghế sofa thờ dốt

- Có chuyện j sao? - Hoàng ngồi kế bên, chân này gác lên chân kia và cầm cái ipal lướt qua lướt lại

- Ko có chuyện j cả? Mày vào bếp làm tao mấy món cái, ôi đói quá ! - Nam xoa bụng cảm thán

- Ủ đợi (kiếp sau) nha - Hoàng nói to ba từ \ Ủ- Đợi - Nha\ và nói nhỏ từ \ Kiếp-sau\ và anh đi về phía bếp

Nam hưng phấn khi tưởng Hoàng ra tay nội trợ thật, anh nằm ra và bật tivi xem 1 cách sáng khoái mà đâu biết Hoàng đã lên phòng nằm chơi game từ lúc nào

Vì Khánh Anh ko thích trong nhà có hơi của đàn bà nhiều nên anh ko thuê người giúp việc nữ, anh chỉ có người giúp việc nam nhưng gọi chung là vệ sĩ, nam thì ko rành trong việc nội trợ lắm, hầu như anh toàn gọi món ở khách sạn mang đến tận nhà

- Nam oi, Nam à, mệt quá - Tuyết đến nơi chưa kịp cởi giày ra đã nằm bệt xuống ghế sofa bên cạnh Nam rồi

- Chuyện đó giải quyết xong rồi chứ? - Nam vừa nằm vừa lên tiếng hỏi như đàn anh

- Chưa xong, vẫn chưa thấy Bạch Long với Mãnh Long lên tiếng j cả, Thiên Bảo và Vương Khang cũng ko thấy đâu mấy ngày nay - Tuyết thở hắt ra

- Chắc đi nghỉ mát rồi - Nam cười

- Chắc vậy, cũng may bang mình với tổ chức Hắc long ko thiệt là bao , à mà Khánh Anh đâu rồi

- Ko biết nữa, mà thằng Hoàng này nấu món j mà chả thấy mùi nhĩ? Đã thế lại còn lâu nữa chứ - Nam co mình ngồi dậy

- Hoàng đâu?

- Dưới bếp ý - Nam tỉnh bơ

- J chứ, nhìn kỹ đi dưới bếp làm j có ai? - Tuyết ngồi dậy xoay đầu Nam nhìn ra hướng bếp. Trông tron

- AAAAAAAAAA, thằng o-sin của mình dám trốn việc - Nam hét lên

- Đói mà sung sức thế, nhìn kia - Hoàng đi xuống từ cầu thang và hất mặt ra cửa nơi mấy nhân viên của khách sạn nào đó mang đồ ăn đến

Mắt Tuyết còn sáng hơn mắt Nam, cả hai người chạy đến tíu tít cầm lấy đồ ăn

- À mày vừa nói tao là cái j của mày ý nhĩ? - Hoàng giật lại đồ ăn của Nam còn cứ để Tuyết ăn

- Nói j đâu, à...mày là ô-s....à nhầm, là bạn thân của tao, thôi trả tao tao ăn cái đã - Nam nịnh bợ

Hoàng định đưa lại cho Nam nhưng có tiếng gọi của Thiên Anh lẫn Đường Vy, anh mừng quá lên đưa nhầm cho Tuyết thế là Nam \ tay trắng \ . Đã đưa cho Tuyết là mất chứ ko còn. Nam méo xệch nhìn Tuyết và Hoàng

- Thiên EM...Vy Vy ơi cứu anh với....- Nam than
- Sao vậy anh Nam - T.A cười nhìn nét mặt baby dễ sợ của Nam
- Anh đóiiii....- Nam kéo dài từ \đôi\
- À...em với Vy có mua bò bít tết cho mng đây, anh....- T.A chưa kịp nói xong thì Hoàng nhảy vào cướp lấy đồ ăn
- Anh thích cái này nè? Thằng Nam ko biết ăn cái này đâu
- J chứ??? - nam bặm môi định lên tiếng tiếp thì..
- Anh Nam ko ăn được bò bít tết hả. thế thôi vậy - T.A cười
- Khổ thân anh Nam ghê ấy - Vy chen vào

Nam đành ngậm ngùi giữ thế diện mà nhin đôi. Anh bèn bỏ đi ra nhắn tin cho Minh là khi nào đến thì nhớ mua mấy hộp com đến nhưng..

- Tao đến rồi - Minh vừa đọc xong tn thì cũng ló mặt ra làm Nam suýt té ngã. Mặt Nam méo xệch
- Đợi Khánh Anh về là đi được rồi - Minh cười lớn
- Hello cả nhà...em đến rồi đây, đi chơi đừng bỏ mặc em chứ - Yun cười và cầm 1 đồng đồ ăn trên tay, cô tíu tít chạy vào
- \ Mặt dày thế nhĩ? Nghiệp chướng ! Nghiệp chướng\ - Vy lẩm bẩm
- Anh Nam, em mua cho anh đây - Yun đưa cả đồng đồ ăn cho Nam, Nam vui vẻ nhận lấy
- Của chị đâu - Tuyết lên tiếng
- Dạ em mua nhiều lắm đây - Yun đưa cho Tuyết vài hộp bánh mà Tuyết thích ăn nhất...
- Đi dạo cái đi, ở đây em khó chịu quá - Vy giả vờ phẩy tay xua đi cái khó chịu trong người. Minh hiểu ý cô nên cũng đưa cho đi dạo
- Anh cũng đang định rủ em đi đây - Minh cười
- Thế thì đi thôi - Vy nhanh chóng kéo tay Minh đi ra ngoài

...

Buổi chiều đi dạo cạnh công viên còn j bằng. Minh và Vy bước song song nhau nói chuyện luyên thoắng (cho đôi này vào top những đôi lảm chuyện nhất được đây)

- À quên, anh có thứ này tặng vợ - Minh nói ngọt sớt
- Eo nghe ghê quá - Vy cau mày, nghe Minh nói mà buồn cười
- Minh bấu môi rồi đưa cho Vy 1 sợi dây chuyền rất đẹp. Mặt là hình chữ nhật khoảng 2x4cm tựa 1 lá bài nhưng khắc tên Minh - Vy ở giữa
- Đẹp quá - Vy trầm trồ khen ngợi, Minh chỉ vào cổ mình, anh cũng đeo 1 cái. Vy xúc động choàng lên ôm Minh, cô cảm thấy thật hạnh phúc.
- Nhìn này - Minh cảm nhẹ chiếc dây chuyền mà Vy đang giữ, anh nhẹ bấm nút ở dưới chứ Minh - Vy và mặt trước của sợi dây chuyền bật lên và hiện lên là hình của hai người chụp chung
- Có hai lớp á, đẹp quá đi - Vy reo lên nhìn hình của cô và Minh
- Haha, thấy chồng lựa thế nào, quá đẹp, ôi mình khâm phục mình quá - Minh tự sướng
- Thôi đi, đeo cho em - Vy chìa chiếc vòng ra. Minh nhận lấy và đeo lên cổ cho Vy. Hai người lại nắm tay nhau đi về phía công viên
- Em đi mua nước nhé, anh ngồi im ở đây, cảm động đây - Vy dặn dò Minh
- Ok, anh biết rồi - Minh chịu thua cái tính trẻ con của Vy

Ngồi trên ghế đá, anh bỏ đt ra lướt web, cái dáng người của anh nổi bật cả khi ngồi làm mất girl trong công viên lao lên lao xuống vì độ quyến rũ của anh...

- Này anh...anh có n.y chưa? Minh hẹn hò nha - 1 cô gái ăn mặc se..xy. Chỗ cần che ko che, chỗ cần hở ko hở, nhìn mặt cũng xinh nhưng tại phần phủ gần hết cả mặt, chân đi guốc cao 10 phân cầm 1 túi xách nhỏ hàng hiệu đến trước mặt Minh ve vãn

- A...hả??? - Minh ngẩng mặt lên bắt gặp ngay ánh mắt đưa tình của nhỏ cộng thêm độ ăn mặc quá sexy của nhỏ đã thể nhỏ còn cúi sát mặt anh làm anh hơi bất ngờ

- Minh hẹn hò nha - nhỏ nhắc lại

Minh chưa kịp nói j chỉ cười thì 1 cô gái mặc quần jean bạc, áo thun form rộng thùng thình có mũ, giày bánh mì cao, mái tóc nâu dài, ánh mắt to tròn đáng yêu tay cầm mấy chai nước hết lên

- Cô kia, anh ấy có vợ và 5 con rồi đấy, tránh raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Vy chạy đến cạnh Minh và đẩy nhỏ kia ra, cô rất chướng mắt ai ve vãn làm tình với bạn trai cô, cô đặt mấy chai nước ra và dang tay ra như đang bảo vệ thân chủ của mình khỏi bị xâm phạm khiến Minh phải bật cười

Cô gái kia lấp bắp chỉ vào Vy và nhìn Minh

- Cô ấy nói đúng, cô ấy là vợ tôi và chúng tôi có 5 con rồi - Minh nói, anh vừa nói vừa cười mặc dù anh cố nghiêm giọng hết sức, cũng may cô gái kia tin lên đành rút lui

Nhỏ vừa đi xa được 1 quãng thì Minh cười sặc sụa lên. Nhìn gương mặt đỏ bừng ko giấu nổi sự ghen tuông của Vy mà Minh thấy lạnh người

- 5 con...có nhiều quá ko? - Minh chê. Vy thấy hơi ngại khi nói quá nên cô ko muốn đôi co nhiều với anh

- Chỉ là...em buột miệng thôi - Vy lúng túng

- Đáng lẽ vợ phải nói 10 con mới đủ chứ, à đâu 11 con, 5 thì quá ít ko thể chấp nhận được - Minh cười lớn

- Anh nói bé thôi - Vy bịt mồm Minh lại tại cô thấy mọi ánh mắt đang tập trung về phía mình

Minh cứ cười vì thái độ ấy của Vy, Vy tức quá liên quát lớn

- Này tên kia, anh nghe em nói đây, từ bây giờ có cô gái nào ve vãn...sexy...xinh đẹp...tò tình với anh thì anh hãy tránh xaaaaaaaaaa ra nếu ko thì hình phạt sẽ là...- Vy ngắt quãng tại chưa nghĩ ra

- Là j? - Minh thích thú

- Là....là ko được gặp mặt em 1 tuần....à đâu 1 tháng và phải gọi em là CHỊ hoặc BÁC cũng được - Vy nghiêm nghị

- Ồ...kia...- Minh suýt hãm vì hình phạt này

- Ko nói nhiều, giờ về chắc anh Khánh ANh về rồi đấy - Vy chuyển chủ đề. Mặt Minh méo xệch vác nước cho Vy

Về đến biệt thự, Minh và Vy chạm mặt ngay Khánh Anh ở bên ngoài. Mặt anh có vài vết sước, tưởng chừng sẽ giảm đi độ đẹp trai quyến rũ của anh nhưng ko hẳn, nó vẫn quyến rũ như ngày nào

- Khánh ANh, mày sao thế? - Minh hỏi

- Ko sao? M.ng đến hết chưa? - Anh trả lời

- rồi, chỉ chờ mày thôi, nhưng mà mày vác gương mặt này vào m.người sẽ lo cho mày đấy

- Anh Khánh Anh đánh nhau hả? - Vy hỏi

- Anh ko - K.A trả lời

- Em biết j mà nói - Minh đùa

- Anh biết j mà nói - Vy chêu lại

K.Anh vào trong trước, anh đi thẳng lên phòng mặc ánh mắt của m.ng nhìn anh đắm đắm

- K.Anh bị sao thế - Hoàng và Nam đồng thanh hỏi Minh

- Sao bọn mày lại hỏi tao? - Minh hỏi lại làm hai người kia long sòng sọc mắt ra lườm Minh
- Chồng em bị điên, hai anh thông cảm - Vy chêm vào
- Hừ?? - Minh liếc Vy
- Dù sao anh cứ nhớ cái hình phạt đó cho em - Vy bí lời ko biết nói j, Minh chỉ cười và lắc đầu

-
- Kevin và bọn thằng Nhất Nam đã về nước rồi, tính sao, chúng biết bang mình làm việc đó rồi anh - Vương Khang hỏi Thiên Kỳ
 - Chuyện đó tính sau, tối nay ở bar Vinzy có chương trình đặc biệt , đi ko? - Thiên Kỳ lạnh lùng
 - Tất nhiên phải đi rồi
 - Nhưng chắc chắn sẽ chạm mặt bọn hần !
 - Bọn thằng Kevin sao?
 - Ừ
 - Kệ đi, mà bọn hần về thì em gái anh cũng về rồi chứ hả? - Vương Khang có j đó quan tâm đến Thiên Anh hơn
 - Ừ
 - Vậy nhé, em cúp máy đây
 - Ừ...

Cuộc đối thoại ngắn ngủi. Thiên Kỳ mệt mỏi vào nhà tắm, anh xả nước xuống và bắt đầu nghĩ ngợi đến em gái của mình. Anh phải trả thù? tất nhiên là vậy? và anh sẽ làm mọi cách để ngăn cản tình yêu của Thiên Anh và Khánh Anh

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đụng đến Hàn Tử Tuyết ? Cái giả phải trả

Buổi tối hôm ấy, cái se lạnh vẫn bám rít lấy cơ thể từng người. Từng đợt gió mạnh thổi qua như tiếng kêu gọi tha thiết và ai oán.

3 người. 3 phong cách khác nhau.

Khánh Anh - Nhất Nam - Tử Tuyết song hành bước vào trong quán bar Vinzy, nơi hội tụ những dân play chính hiệu và đẳng cấp và là nơi chỉ có những người có tên tuổi trong giang hồ hoặc đi cùng những người có tên tuổi trong giang hồ mới được vào đây và đặc biệt là buổi tối hôm nay. Kỷ niệm 10 năm thành lập ra quán bar nổi tiếng này

Miêu tả chút

Tử Tuyết : cô nàng cá tính trong trang phục bụi bặm nhưng vô cùng thu hút. mái tóc cột cao để mái chéo và có nhiều highlight khác màu , đôi khuyên tai to bản hình tròn, áo lưới đen và khoác bên ngoài 1 chiếc áo da đen cộc tay, 1 đôi găng tay đính tán đen nốt, quần tron bóng đi cùng đôi boots kim loại đế kiêu kì lên đến vài chục triệu. Cô phá cách trong cả cử chỉ lẫn lời nói, giọng nói lạnh như băng nhưng thu hút, body chuẩn ko cần chỉnh làm lũ xối trong bar chết mê chết mệt

Khánh Anh : Mái tóc anh được chải chuốt hơn mọi ngày và vuốt ngược lên để lộ màu tóc xanh tím dưới mái, 1 chiếc khuyên tai hình bọ cạp, 1 chiếc vòng cổ hình bọ cạp và chiếc nhẫn to bản hình bọ cạp nốt, tất cả làm anh trở lên nổi bật hơn thế nữa là áo khoác nam phối màu đen trắng và đôi giày da màu đen từ trên xuống dưới

Nhất Nam : có vẻ anh thích chơi trội hơn bởi vì gam màu của anh luôn trộn đủ mọi màu nhưng ko quá rực rỡ và bóng bẩy. Anh chọn cho mình 1 đôi giày lười bằng da có khoá đen, đôi găng tay đen đính tán, quần jean xanh rêu mài rách từ trên xuống dưới rách đến tận mắt và xung quanh những chỗ rách đó được gắn thêm mấy viên đá làm cho anh thêm nổi bật. Anh chỉ mặc duy nhất áo thun tron màu đỏ hơi khoét cổ để lộ lên 1 body 6 múi rắn chắc.

Ba người bước vào là hàng loạt cái nhìn ngưỡng mộ xen lẫn thêm thường nhưng ko thể khẳng định rằng trong số những cái nhìn đó ko có cái nhìn ghen tức và đố kỵ

Tối nay là 1 tối đặc biệt, vì là kỉ niệm 10 năm thành lập ra bar này lên hôm nay mọi thứ được miễn phí hoàn toàn 100% và đặc biệt hơn là sự có mặt của bá chủ thế giới ngầm kỳ trước.

Ai cũng phá cách trong đêm nay đến kinh ngạc, những phong cách bụi bặm, sexy nhất có thể đều tập trung lại ở nơi đây

DJ bật to là những điệu nhảy điên cuồng càng sôi động hơn, những thằng đàn ông 1 tay ôm vai em ăn mặc thiếu vải xém chút nữa là lộ hết.

Trở về phong cách lạnh lùng, đó là tính cách vốn có của Từ Tuyết khi ở những nơi như thế này. Còn Nhất Nam, anh vẫn vui vẻ tươi cười mặc dù bị Từ Tuyết lườm khá là nhiều.

- Phải anh Nam ko đây, lâu lắm ko gặp anh em ko cả nhận ra - 1 nhỏ ve vãn, 1 tay cầm ly rượu đang uống dở 1 tay kéo áo của Nam

- Ủ...cô là...? - Nam đáp trả

- Em là ai anh cũng biết nên em ko muốn nói, mình lên nhảy 1 điệu chứ hả? - nhỏ cười tươi, hai má ửng hồng dấu hiệu của việc bị rượu hoành hành trong cơ thể, giọng nói của nhỏ lẽ nhè đang say nhưng nhỏ đủ tỉnh táo để nhận ra người con trai trước mặt mình thật sự rất quyến rũ, từ đầu đến cuối. Thấy nhỏ đó gần được Nam nên mấy nhỏ khác đứng ngoài cũng thấy ghen tỵ và có chút tiếc nuối, nhưng điều đó chỉ xảy ra trong chốc lát thì những cái tiếc nuối đó chuyển thành may mắn

Rầm...keng...keng

Nhỏ đó ngã xuống ko kịp trở tay và thân hình nóng bỏng của nhỏ va vào mấy cái bàn tròn ở phía sau làm mấy ly rượu và đĩa hoa quả trên bàn rơi xuống kêu tiếng chối tai

Hậu quả cho việc ve vãn Hoa đã có chủ

Nhỏ đó húng chọn cú đập thần tốc của Tuyết, gương mặt Tuyết lạnh lùng nhìn Nam rồi quét sang nhỏ, gương mặt đáng sợ đến chết chóc, ánh mắt chứa cả 1 núi băng khó di rời

- Lần sau ăn mặc hần hoi đi rồi thưa trai - Tuyết lạnh lùng nhìn nhỏ kia đang méo mó giữa cảnh tượng này, mặt nhỏ tái mét ko còn giọt máu, ko chỉ nhỏ tái mặt mà mấy nhỏ bên ngoài khao khát được gần Nam cũng như Khánh Anh cũng đang sợ chết khiếp, họ ko để ý rằng 2 chàng trai đặc biệt là Nam có 1 vệ sĩ nữ hùng hổ như thế

Từ Tuyết ghét cái kiểu ăn mặc hở hang khoe khoang ấy. Người ta muốn che ko được đây còn phô trương ra

Tuyết ko nói j nữa chỉ lặng lẽ quay lưng đi, gương mặt vô cảm khiến Nam rùng mình, anh chỉ cười trừ ko dám lên tiếng ko thì sợ cô cho đăng ký 1 vé miễn phí ở nghĩa trang luôn

Mấy nhỏ đứng bên ngoài cứ nhìn trầm trầm vào Tuyết với ánh mắt khó hiểu xen lẫn chướng mắt. Còn những tên đàn ông như bày xối đang ham muốn 1 chú cừ non chưa có chủ. Đây là 1 cô gái có khuôn mặt thiên thần ai nhìn cũng thấy ngưỡng mộ bởi cái đẹp sắc sảo quyến rũ mà ko ai muốn cũng có được nhưng ngược lại với khuôn mặt thiên thần ấy là 1 nhân cách ác quỷ có thể trở dậy trong cô bất cứ lúc nào, nếu cô ra tay mà phải dùng đến vũ khí là lúc đó tất cả đối với cô sẽ chỉ còn là mờ nhạt, lúc đó suy nghĩ trong đầu cô chỉ vẩn vẩn 1 từ chết

- Đây cô gái trẻ ! - 1 người đàn ông có dấu hiệu của lứa tuổi đã quá già và chính xác ông ta chính là người cầm quyền lớn nhất và là bá chủ của thế giới ngầm kỳ trước. Trước khi có sự xuất hiện của Khánh Anh, ông là 1 người cầm đầu mà hề ai thấy cũng phải cúi chào, ai cũng tôn trọng và mỗi khi nhắc đến tên ông là m.ng phải nể phục và sợ sệt. Kỳ này là Khánh Anh cầm đầu, vì anh còn quá trẻ nên m.ng ko coi anh là 1 người có năng lực và hiểu biết như những người già dặn như ông nên có 1 số bang luôn tỏ ra khiêu khích và ko sợ tổ chức Hắc Long cũng như bang Thiên Long nhưng ngay sau đó họ đã bị tài năng và bộ óc thiên tài của K.A đánh gục. Nếu giang hồ mà ko có chém giết thì còn gọi j là giang hồ và đã gọi là giang hồ rồi thì ít nhất kể cả bang đó có lớn mạnh thế nào nhưng cũng sẽ có bang khác muốn chống lại và bây giờ điều đó quá rõ ràng thể hiện qua những việc làm, hành động dù cho là ko đối mặt thẳng nhưng cũng cho thấy bang Mãnh Long và cả Bạch Long đang muốn chống lại người cầm đầu. Đơn giản vì hai bên có mối thù sâu nặng, 1 là vì cá nhân, 1 là vì cả dòng họ và vinh dự cho người mẹ là xã hội đen làm mưa gió bên Italy

- Chào ông - Tuyết lạnh lùng đưa bàn tay ra tỏ ý muốn bắt tay, trong giang hồ ko phân biệt lứa tuổi với nhau, chỉ phân biệt cấp trên cấp dưới lên việc ăn nói và xưng hô sẽ dễ dàng hơn

- Đây có phải Hàn Từ Tuyết ko vậy? Cả đây nữa? Cậu là Lý Nhất Nam? - ông cười lớn. Nụ cười ko có j là bốn cột hay chêu đùa nhưng ông cười như vậy để khiến người khác hiểu rằng ông đang coi thường 2 nhân vật kia

- Đúng vậy? - Nam và Tuyết đồng thanh

- Còn 1 người nữa? À....Kevin...cậu ta đâu rồi? - ông nhắc đến cái tên này làm khối người rùng rờ chân tay

- Cậu ấy có chút việc, vừa vào xong lại ra ngoài luôn - Tuyết lên tiếng, giọng nói ko cảm xúc, ông chỉ mỉm cười gật đầu

- Cha...cha quen con nhỏ này sao? - Nhỏ ve vãn Nam vừa rồi bị Tuyết đánh giờ chạy đến bên cạnh người đàn ông lớn tuổi kia nói như mếu

- Đúng vậy? Vài năm về trước Từ Tuyết là hậu duệ của ta - ông nói rồi cười tự hào, chính ông cũng ko thể tự hào hơn khi năm xưa Từ Tuyết lại là hậu duệ bảo vệ ông, đến giờ ông vẫn có chút tiếc nuối khi để Từ Tuyết làm người tự do . Ko phải ông muốn bắt ép j Tuyết nhưng để mất 1 nhân tài , 1 hậu duệ như Tuyết chẳng phải quá tiếc sao?

- Hậu duệ của cha? - nhỏ nói có j đó mừng mừng và nhỏ đâu biết bây giờ cha nhỏ còn phải nể Từ Tuyết nữa là , nhỏ nói tiếp - Thế thì cha phải xử cô ta rồi, nhỏ vừa đánh oan con gái của cha nè !

- Đánh? Bao giờ - ông nói có chút ngạc nhiên và hơi nghiêng đầu nhìn Tuyết

- Vừa xong, nhỏ đó còn làm mất hình tượng của con - nhỏ đó mách nẻo, gương mặt sáng đến rục rờ vì ngỡ là sẽ trả thù được Tuyết

- Hình tượng? Ồ, khá hay cho câu nói này, hình tượng của cô là cách ăn mặc hở hang, giọng điệu ve vãn đàn ông đến ngọt sớt và cái cách mách nẻo như này sao? Hình tượng mới nhé ! - Tuyết khinh khỉnh

- Mày...- nhỏ đó hơi cứng họng nhưng lại nói tiếp - mày có biết cha tao là ai ko, năm xưa ông ấy là chủ nhân của mày thì phải, mày là hậu duệ của ông ấy à đâu hậu duệ khác j 1 con chó bảo vệ chủ nhĩ, thế mà giờ mày dám cắn cô chủ của mày thế à?

Nghe câu nói ấy mà mặt Tuyết tối sầm lại nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng chỉ có điều rằng nó khác hẳn cái lạnh lùng thường ngày mà thay vào đó là cái lạnh lùng lạnh đến thấu xương và lạnh đến nỗi âm phủ còn nóng hơn. Nam định nói j đó nhưng bị ánh mắt của Tuyết cản lại

- Tôi chưa nghe rõ, cho cô nói lại ! - Tuyết nhìn nhỏ đó và liếc sang cha nhỏ, ông ta đứng im ko nói j chỉ biết rằng con của ông sắp có chuyện xảy ra vì giờ ông làm j có cái quyền quản lý Tuyết nữa chứ và cái chức bá chủ thế giới ngầm của ông cũng chỉ là quá khứ mà thôi. Nhỏ đó định kênh mặt lên nói lại thì ông mới lên tiếng

- Hải Chi, ko nói nữa

Hình như lời nói của ông ko có tác dụng, nhỏ đó vẫn tiếp tục muốn chế giễu Tuyết và luôn coi cha mình là 1 chỗ dựa vững chắc ko sợ ai hết

- Tao nói mày là 1 con chó của cha tao...- Nhỏ tên Hải Chi chưa nói xong câu tiếp theo thì bị cái tát của Tuyết làm giọng nhỏ cứng đờ, người hơi run lên và má đỏ chót in hằn rõ rệt màu máu đỏ tươi vì Tuyết đeo găng tay có cả đinh tán ở phía dưới nữa, hứng chọn cái tát này chẳng khác j bị gai xiên vào từng mớ thịt, vừa đau vừa rất

- Trời lạnh lắm đó, tôi khuyên cô về mặc thêm quần áo vào đi, nổi hết gai ốc rồi kia - Tuyết mỉm cười lạnh lẽo

- CHa...người để nhỏ đó đánh con gái mình thế sao? - Hải Chi bực bội 1 tay ôm má 1 tay vùi áo cha mình, ông hơi lắc đầu và nhìn Tuyết

- Từ Tuyết, cô...- ông chưa nói dứt câu thì Hải Chi bực bội chen vào

- A, thì ra nhỏ tên là Tuyết, về con phải đặt con cún nhà mình tên vậy mới được - nhỏ khinh khỉnh vô đối và cuối cùng kết thúc câu nói đó là 1 tiếng hét oai oái đến xé lòng và tiếng rên rỉ đến khô khốc

Phải? Tuyết vừa rút con dao phía sau lưng mình ra và soẹt lên má nhỏ hai đường khá dài, có thể nói rằng khá sâu nữa. Quả này ko để lại sẹo nhỏ đó ko phải là người mà là yêu quái

Hải Chi ôm hai má vật vã khóc và cứ trách cứ cha mình ko bảo vệ con và nhìn Tuyết với ánh mắt cay nghiệt

- Mở mồm ra nói câu nữa? - Tuyết nhìn chăm chăm vào con dao dính máu rồi hơi giơ lên khiến nhỏ Chi suýt té ngửa, máu trên mặt cứ giàn giụa đến đau đốn, nhỏ ko chịu được nữa đành cầm miệng và yêu cầu cha đưa đến viện ngay lập tức. Đó là cái giá phải trả cho việc xúc phạm đến Hàn Từ Tuyết

Mở đầu của buổi tối hôm nay có thể nói nhân vật chính là Hàn Từ Tuyết và nhỏ ông ọ Hải Chi, Tuyết đã cho mng thấy bản chất thật sự trong con người của cô, ko muốn nói nhiều mà hành động luôn, tuyệt đối ko tha thứ cho những lời nói xi bảm và chế nhạo. Tuyết là cô gái duy nhất khiến cái thế giới ngầm này phải hỗn loạn và khâm phục

Thế này thì các cô gái trong đây phải cách xa Nam 10 mét...à đâu trăm mét vẫn sợ bị đánh ghen

Thế là hai cha con nhà kia mất luôn 1 buổi tối ăn chơi ở cái nơi xa đọa này vì cô con gái nóng vội và khinh thường người khác

Nam và Tuyết ngồi cạnh 1 cái bàn tròn to rộng ở phía góc khuất nhưng náo nhiệt nhất của bar, hai người thính thoảng mới nói và chủ yếu quan sát mọi thứ diễn ra ở đây. Ko có j đặc biệt cả? Một buổi tối chán phèo...Tuyết nghĩ vậy.

...

Bên ngoài. Một đám khác bước vào, nhìn tên nào cũng bụi bặm đến đáng sợ đặc biệt là tên cầm đầu. Mái tóc bạch kim luôn là tâm điểm cho cái gương mặt ấy và gương mặt ấy lại rất đẹp nhưng có j đó kiêu kì và rất cáo...già. Ko ai khác đó chính là Vương Khang - thủ lĩnh của bang Mãnh Long

- Kia là...- Nam nhìn Vương Khang với ánh mắt cháy đen thui

- Vũ Vương Khang - Tuyệt nói và cũng chĩa ánh mắt lạnh lùng về nơi ấy và ánh mắt ấy chuyển 1 mạch sang người vừa đi qua cánh cửa chính của quán bar. Một chàng trai cao ráo, gương mặt lạnh với 1 vết sẹo ko hề nhỏ, anh luôn giữ lại vết sẹo ấy để so sánh với vết sẹo anh muốn gây ra cho kẻ thù, vết sẹo kinh khủng đi cùng anh theo năm tháng, dù căm ghét vết sẹo ấy nhường nào nhưng anh vẫn chưa muốn phẫu thuật lại nó...và đó chính là Thiên Kỳ

- Cuối cùng cũng lộ diện rồi - Tuyệt cười nửa miệng

- Tối nay chén luôn đi - Nam cũng nhìn vào hai con người đó

- Tối nay sao? Chắc ko được, tối nay là kỉ niệm 10 năm của cái bar này mà, chén luôn hôm nay thì đồng nghĩa với phá luôn cái bar này, tội. - Tuyệt nhếch mép. Cô có nghĩ đến cái bar này hồng hóc hoặc tan nát ra sao đâu, chẳng qua hôm nay cô ko muốn ra tay nhiều

- Ya...- Tuyệt chống tay xuống bàn và kêu lên, 1 tay ôm bụng, mặt hơi biến sắc nhưng ngay sau đó cô lấy lại vẻ mặt lạnh lùng như thường ngay

- Sao..sao vậy? Lại đau nữa sao? - Nam lo lắng đỡ tay cô

- Ko sao đâu, vài tuần nữa mới lành hẳn

- Vậy thôi, để lúc nào hẳn thì quyết 1 trận cũng được chứ đang đánh mà lại thế này thì chết chắc

- Ừ...

Tình hình sau ca phẫu thuật ghép tủy của Tuyệt vẫn còn để lại chút biến chứng vì nhóm máu của cô khá khác biệt, hầu như ko có tủy phù hợp nên cứ mỗi lần làm việc hoặc bay nhảy quá sức thì cô vẫn thường đau và tức ngực.

- Khánh Anh đi lâu vậy? - Tuyệt nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại. Bây giờ là 12h tròn và cũng là khoảnh khắc thăng hoa nhất của những vũ công trên sân và những tay DJ chuyên nghiệp đến từ mọi quốc gia khác.

- Đây rồi - K.Anh đã đứng trước mặt hai người từ lúc nào. Chắc tại ánh đèn mập mờ quá lên 2 người kia ko nhận ra kịp

- Đi đâu vậy? - Nam và Tuyệt đồng thanh (ăn ý nhau thế cơ mà)

- Giải quyết 1 số việc thôi - K.Anh ngồi xuống, gác 1 chân lên thành ghế và 1 chân duỗi thẳng có vẻ mệt mỏi

- Sao ko giao cho bọn trong tổ chức ý - Nam kêu

- Nó quan trọng - K.A trả lời

- Quan trọng? Chuyện j vậy? - tuyệt

- Thái Vương Liên, bà ta cho chuyển 3 lô vũ khí hạng cao cấp đến Việt Nam, mai là đến nơi - K.Anh vào thẳng vấn đề

- Thái Vương Liên, cái tên này nghe quen quen - Nam hơi ngỡ ngàng

- Phải mẹ của tên Vương Khang đó ko? - Tuyệt chêm vào

- Ừ - K.Anh gật đầu - số lượng vũ khí lần này khá lớn, họ sắp công bố khiêu chiến thắng với tổ chức Hắc Long và Thiên Long rồi - Anh nói tiếp

- Coi bộ lần này mất ngủ mấy ngày rồi - Nam thở hắt, ko phải anh lo lắng hay sợ sệt j cả mà anh đang thấy sung sức

- Lần này lại phải ra trận rồi - Tuyệt cười nhẹ

- Ra trận j, vẫn chưa khoẻ hẳn cơ mà, ở nhà đi, việc này để đàn ông lo - Nam mắng yêu

- Đàn ông? hơ...ý anh là đàn bà ko có khả năng vào mấy việc này sao? - Tuyệt véo tay Nam làm anh đau đến méo mặt

- Đầu...đầu có, ý anh là em đang chưa khoẻ ấy - Nam dùng sức mình dứt tay Tuyệt ra khỏi tay mình vì cô cấu đau quá

- Nói tóm lại lần này phải cẩn thận hơn tuyệt đối đừng để chúng có cơ hội đập đổ HL và TL - K.Anh cắt quãng 2 người kia định cãi nhau

- Ừ, cũng phải chuẩn bị đi chứ ! - Tuyệt

- Có nên nói với Minh và Hoàng về vụ này ko? - Nam hỏi

- Chắc ko - K.Anh

- Nhưng tao thấy thằng Minh nó rành mấy việc vũ khí này lắm mà, thằng Hoàng thì thông thạo tiếng Italy mà đàn em của bà ta hầu như toàn người Italy, nhờ may họ nói j thằng Hoàng có thể hiểu được - Nam nói mà 2 mắt có j đó gian gian

- CỪng đúng đấy, cho 2 người họ biết đi nhưng mà....- Tuyết ngưng lại
- Mà sao? - K.Anh hỏi
- Lần này sẽ rất nguy hiểm, nếu Minh mà xảy ra chuyện j thì Đường Vy....- Tuyết im lặng
- Hay thôi vậy. - Nam
- Tính sau - Khánh Anh
- Mà lần này mày nên để ý mấy thứ trang sức bộ cặp của mày vào đấy, mất là ko xong đâu, nhất là nhẫn đó - Nam dặn
- Rồi - K.Anh hơi nhú mày
- Ừ, giờ chơi 1 lúc rồi về đi - Tuyết đứng lên rồi bắt đầu đi về phía đông người.

.....

Nói là chơi 1 lúc nhưng mãi đến hơn 4h sáng cả 3 mới đặt chân về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vạch trần

Vạch trần

Trường Light, ngôi trường náo nhiệt như mọi ngày. Nơi đây quá quen thuộc với tất cả học sinh của trường. Nơi trải qua biết bao kỉ niệm buồn vui và hơn hết đây là 1 ngôi trường ko phải ai thích là được vào học, nó là niềm ao ước của rất nhiều người.

Thiên Anh cùng Vy bước vào lớp. Hôm nay tiết đầu sẽ là tiết của cô giáo chủ nhiệm nên cô đã đến ngay từ giờ truy bài. Mục đích là để nói đến chuyện quyền giáo án hôm qua.

...

Tối hôm qua. Chính xác hơn là 9h p.m

- Bác ạ, trường mình có gắn thiết bị camera trong trường học ko? - Yun hỏi người bác mà là hiệu trưởng trường Light
- Trường mình sao? Có đấy cháu, sao ko? - ông trả lời
- À dạ ko sao đâu? Thôi bác ngủ đi, cháu xin phép cúp máy

Song, Yun cúp máy, gương mặt hiện lên 1 nỗi lo, đây là thể diện của cô và của cả Hữu Tuệ nữa, chuyện này mà bị phơi bày chắc...haizz

Yun gọi cho Hữu Tuệ để báo tin, lúc bấy giờ Hữu Tuệ đang nghe lén đt của V.Khang tại vụ mẹ nhỏ và anh nhỏ có chuyện j đó mà nhỏ chưa biết chính xác lên nhỏ cứ thấp thòm lên xuống, vì tiếng chuông đt khá to lên V.Khang đã phát hiện Hữu Tuệ đứng ngoài cửa và mắng nhỏ tội bởi hoa lá

- Hữu Tuệ, em làm j ở đây? Em định nghe lén đt của anh hả?
- Đầu...đầu có, em mới đi qua đây, ai thèm nghe lén của anh - nhỏ cãi
- Nếu em muốn nghe lén thì từ bỏ ý định đi - anh cảnh cáo
- Cái j chứ? Anh nói vậy ý j đây? Anh với mẹ có chuyện j mà giấu em chứ? Em là người ngoài hay người đứng đây? - nhỏ bức xúc
- Em im cái miệng vào, em còn bé ko nên biết mấy chuyện này ! - anh quát
- Mấy chuyện này là chuyện j? Anh hơn em 1 tuổi thôi đấy lại còn to tiếng là em còn bé, hừ...- nhỏ hừ lạnh và lườm anh
- Anh ko còn nhiều thời gian đôi co với em, em xuống nhà hoặc về phòng đi - anh nói xong đóng sập cửa phòng mình và khoá trái lại. Hữu Tuệ đứng bên ngoài đập cửa bức xúc, nhỏ biết đập thế nào cũng ko bật được cửa lên cứ đập cho người con giận

Tiếng chuông đt của nhỏ cứ reo lên từng hồi

- Alo, tao nghe - Hữu Tuệ bắt máy, giọng nhỏ vẫn còn đang khó chịu

- J mà khó chịu với tao vậy? Trường mình có camera thật đấy? Sao giờ?

- Sao j nữa? Nhận tội chứ còn j? Mày phải sợ bị phạt à? Tao tưởng mày là cháu hiệu trưởng mà? - Hữu Tuệ hỏi 1 tràng dài như tra tấn lỗ tai của Yun mà trong khi đó giọng nhỏ lại còn to nữa chứ

- Ko sợ nhưng lỡ chuyện này đến tai nhóm anh Khánh Anh thì sao?

- Tao ko biết, giờ tao đi ngủ đây, mệt rồi, mai còn đi học, cúp máy nhé !

.....

Tại lớp học. Cả lớp căng thẳng như nén tiếng thở, nén những câu chuyện mà giờ nào cũng chém gió lại và chờ xem cô giáo giải quyết vụ giáo án thế nào?

Cô giáo với vẻ mặt hình sự đứng trên bục giảng mà ko đi xuống tận chỗ *thủ phạm* cả lớp nhìn gương mặt ấy mà rùng mình, bà cô còn trẻ nhưng kinh nghiệm ko trẻ chút nào. Bỗng nhiên cô nở nụ cười khó hiểu làm cả lớp đơ người ra, cô cất tiếng

- Mời em Thiên Anh mới vào và em Hữu Tuệ đứng dậy - cô nói nhẹ nhàng nhưng trong câu nói ấy chứa đầy sự phẫn nộ mà chỉ cô hiểu được còn học sinh của cô ko hiểu nổi

- Dá?? - Cả 2 khi nghe thấy tên mình đều ngạc nhiên, đây chỉ là 1 phần của sự ngạc nhiên thôi bởi vì cả 2 đã biết rõ chuyện này sớm muộn bị cô vạch trần rồi

- Hai em ko nghe rõ sao? Mời hai em đứng dậy - cô nhắc lại, giọng nói ko còn hiền hoà như ban nãy nữa mà thay vào đó là giọng nói đầy khó chịu

Nghe vậy Yun và Hữu Tuệ đành đứng lên theo lời cô.

- Hai em thật sự đã làm việc đó ! - cô hỏi chắc nịch

- Dạ..ừm..à vâng - Hữu Tuệ nhận lỗi luôn còn Yun vẫn hơi chần chừ nhưng cuối cùng cũng nhận.

- Hai em đã làm sai còn đổ lỗi cho bạn khác, tội này sao có thể tha đây? hai em biết hình phạt của lớp thế nào rồi chứ?

- Em chưa - Yun nói to

- Thế để cô nhắc lại cho hai em hay, hình phạt là 1 tuần dọn vệ sinh cả nam lẫn nữ, các giờ ra chơi nếu các bạn trong lớp có làm xộc xệch bàn ghế thì phải kê lại cho đúng và ngay ngắn, giờ tan học phải đợi các bạn về trước mới được về, và luôn giờ ra chơi hôm nay 2 em chính thức dọn khu vệ sinh nam nữ khối 11-12 luôn cho tới, thế thôi - cô nói 1 tràng và kết thúc bằng cụm từ mà khiến cả lớp há mồm. Vâng, thế thôi !

- CÁI...CÁI GÌ?? - Yun há hốc mồm, cả Hữu tuệ cũng vậy, chỉ chuyện này thôi mà phạt kinh thế

- Em...em phản đối - Yun khó chịu

- Em cũng vậy. Cần thì em sẽ đền cho cô 1 quyển giáo án khác là được chứ j? - Hữu Tuệ cũng nói 1 cách kịch liệt và làm như mình vô tội. Thật sự đây là 1 hình phạt quá ác ôn đối với cô cũng như đối với Yun.

- Đó là quy định của lớp này, cả lớp đều làm theo từ trước đến nay và bây giờ ko phải vì riêng 2 em mà phá hỏng quy định này được, nếu ko can tâm 2 em có thể chuyển lớp

- Hừ...- Yun hừ lạnh và ko cần cô cho ngồi cũng tự ngồi xuống. Cả Hữu Tuệ cũng vậy. Đường Vy thì cười đắc ý vì chiêu thức của mình, chỉ cần 1 chút thông minh thôi cũng đủ làm cáo lòi đuôi. Haha, điều này làm Vy cười suốt từ nãy giờ

Cô giáo nhìn Vy và Thiên Anh với đôi mắt cười, thật sự chưa bao giờ 2 cô học trò này làm cô giáo thất vọng cả và lần này cũng thế, họ hoàn toàn trong sáng, tất cả đã được vạch trần bởi mưa mọ nhỏ nhoi của Vy

Tan học ngày hôm qua

- Dạ thưa cô, thật ra trường này ko gắn camera đâu ạ, em chỉ nói vậy để cho Hữu Tuệ và bạn Thiên Anh kia tự thức mà nhận lỗi - Vy khéo léo

- Nhưng em có thể chắc chắn chứ? - cô hỏi

- Em chắc chắn, em tin hai bạn đó sẽ phải nhận lỗi thuộc về mình, cô hãy tin em lần này, tuyệt đối ko bao giờ Thiên Anh làm những việc đó đâu cô

- Nhưng em có thể chắc là hai bạn đó nhận lỗi chứ?

- Em chắc mà cô

- Vậy được, mai sẽ thử, giờ em về đi, tan học rồi

- Vâng, em xin phép...

Đường Vy nói đúng, trường này ko hề lắp đặt camera ở trong phòng học j cả chỉ lắp đặt ở những phòng quan trọng như phòng thư viện, phòng hiệu trưởng, phòng chứa tư liệu của trường..., Yun hỏi ông hiệu trưởng là ở trường có camera ko thì ông chả trả lời là có, haizz, cái lỗi là nhỏ quá ngu xuẩn ko hỏi rõ ràng mới dẫn đến việc này..

.....

- Ô la la, la la la...sướng cả mắt, đi vệ sinh cái đê - Vy nói như thách thức lòng kiên nhẫn của hai cô gái đang cặm cụi dọn vệ sinh 1 cách nặng nhọc và vụng về

- Oái chỗ này còn bẩn quá đi - Vy cười lớn với Thiên Anh

- Haizz tội nghiệp quá nhi ? - Thiên Anh lên tiếng

- Mà y vừa nói tội nghiệp tao sao? - Hữu Tuệ liếc xéo

- Ko, ý mình là tội nghiệp sản đồ, đang sạch giờ có bàn tay của hai bạn đụng vào bẩn luôn - Thiên Anh nói xoáy, đi theo Vy lâu năm cũng phải học được cách chêu tức người như vậy chứ?

- Thiên Anh nói chuẩn ớ, thôi ko đi nữa, giờ vào căn tin cái đê - Vy cười nhiệt tình

- Hai con đáng ghét kia, chúng mày liệu tao đấy - Yun lườm

- Này bạn Vương Thiên Anh, ở nhà bạn ra về thân thiết với bọn tôi để qua mặt nhóm chị Tuyết có thấy tự hào ko? Mà ko phải ở nhà mới có những anh chị đó đâu mà anh chị đó cũng học trường này mà? Bạn cẩn thận đó ko khéo lại mất hết hình tượng - trước khi đi Vy để lại câu nói đều làm Yun giận tím mặt

- Đường...Vy - Yun nghiêng răng nhấn mạnh tên nó

- Thế này mà cũng là cháu của hiệu trưởng đó, sướng thế, hihi - Vy cười thách thức

- Mà...đừng để ngày mai bác tao liệt mày vào danh sách bị đuổi học đó - Yun tức giận

- Tôi biết hiệu trưởng là người thế nào mà, thầy luôn coi trọng công việc, công ra công tư ra tư, dù là con cái của thầy đi chăng nữa mà ở thầy vẫn luôn coi là học sinh bình thường thôi, điều đó chứng tỏ bạn có nịnh hót gây lười thầy cũng ko dễ dàng đuổi học 1 ai đó vô cớ đâu, chấm hết , đi đây - Vy cười rồi lôi Thiên Anh đi

- Thật tức chết mà - Yun tức quá ném chổi xuống và cái chổi nằm trợn trên mu bàn chân của Hữu Tuệ

- AAAAA, mày điên à mà ném tao? - Hữu Tuệ hét lên và đá cái chổi mà nhỏ nghĩ là bẩn thỉu đó đi

- Chẳng may - Yun bực mình ngồi xuống ghé đá cạnh đó nghỉ

Giờ ra chơi vẫn còn 5 phút nữa. Khu vệ sinh nữ các bạn nữ kéo nhau đến đông quá nên Yun và Hữu Tuệ lên xử lý khu vệ sinh nam trước.

- Mệt quá rồi đấy, hôm nay bà ấy mà ko theo dõi tao cũng chẳng làm đâu - Hữu Tuệ than

- Hừ...tao chưa bao giờ động vào mấy thứ dơ bẩn thế này đâu đó

- Mà nghĩ tao khác chắc, thôi nghỉ lúc đi

Yun và Hữu Tuệ ném dụng cụ hỗ trợ vào 1 xô rồi lon ton đến cạnh ghế đá gần đó ngồi buồn

- Ô.....Thiên Anh, em ngồi ở đây làm j? - Nhất Nam và Minh có mặt làm nhỏ và Hữu Tuệ bối rối

- Ô...à...em ngồi đây chơi thôi mà ! - Yun bịa lý do quá cùn

- Chơi? Chơi ở đâu đây? - Nam chỉ vào chữ WC và hình người là con trai to đứng ở trước mặt hai nhỏ

- Ồ dạ....- Yun lúng túng

- Hai cô kia, tôi bảo dọn ko được nghỉ cơ mà - cô giáo chủ nhiệm của lớp nhỏ từ xa hét lên chỉ tay vào hai nhỏ. Trời ơi sao xuất hiện đúng lúc này thế chứ? - Yun lăm bằm và Hữu Tuệ cũng có suy nghĩ như vậy?

- HẢ????????? - Nam kéo dài từ, vô cùng ngạc nhiên, Minh ko nói j chỉ cười

- Em...em.. - Yun nghiêng ngả lúng túng

- Haha, thôi ko làm phiền em nữa, dọn sạch đi, vào trong đó kéo có bạn đang..thôi anh đi đây - Nam cười rồi cùng Minh bỏ đi để lại hai cái gương mặt đỏ như nhót chín ở phía sau. Xấu hổ...tất nhiên là quá xấu hổ rồi.

- Tại 2 con nhỏ đó, tức quá mà - Yun hét lên đá chân vung tay loạn xạ

- Lần sau dọa cho tụi nó sợ tiếp - Hữu Tuệ bức rức, thật ra nhỏ cũng đã từng có tình cảm với Nam nhưng đó chỉ là quá khứ quá lâu rồi và từ cái ngày Nam từ chối nhỏ và yêu Tuyết thì nhỏ đã chấm dứt tình cảm của mình và trao trọn nó là 1 người, 1 người tên Thiên Bảo (Kỳ). Hôm nay cái người nhỏ yêu năm xưa xưa lắm rồi thấy được tình trạng éo le của nhỏ thế này bảo sao ko xấu hổ được chứ??

- Ê, mày thấy Nam với Minh thế nào? - Yun huých tay Hữu Tuệ

- Tất nhiên là đẹp...traí rồi

- Vậy kiếm 1 anh đi - Yun cười

- Ko, tao có người để tao yêu rồi, tuy họ đẹp nhưng tao ko thích cho lắm bởi vì...à với lại họ lại là kẻ thù của anh hai tao nữa

- Vậy à? Tiếc quá nhỉ? Tao mà ko yêu anh Khánh Anh thì tao yêu anh Minh mất, anh ấy vừa đẹp trai, vừa phong độ nói chung là hoàn hảo nữa, thế mà lại đi yêu con nhỏ đáng ghét Đường Vy ấy.

Hai nhỏ gác lại việc dọn dẹp mà ngồi buồn chuyện với nhau suốt . Trong ko gian yên tĩnh thỉnh thoảng vang lên những điệu cười đáng sợ và bí hiểm.

Chuyện j sẽ xảy ra tiếp theo đây?

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Cảm giác chẳng lành

Tại tổ chức Hắc Long, trong 1 căn phòng bí mật mà chỉ riêng Khánh Anh biết cách mở khoá phòng. Nó cần đến 1 cái thẻ bằng vàng tính kim loại có in dấu vân tay của Khánh Anh

- Thời gian gấp rút, chuẩn bị nhanh đi, 10 phút nữa phải có mặt tại sân bay - Khánh Anh vừa gõ máy tính vừa lên tiếng, giọng nói có chút căng thẳng nhưng gương mặt anh vẫn giữ nguyên thái độ bình tĩnh đến lạ thường

- Đã kiểm tra xong, người của bà ta khá đông, gồm 50 tên vệ sĩ đi cạnh, 50 tên chuyên 1 lô thì có 150 tên chuyên 3 lô ngoài ra còn 200 tên đi theo bảo vệ hàng của chúng nữa - Tuyết vừa nói vừa đắm chiều nhìn vào màn hình laptop

- Đã xong, Hoàng với Minh có đến ko? - Nam hỏi

- Có đấy, lần này nhất định ko để ra xai sót j, có chết thì cùng chết, ok nha - Tuyết lãnh đạm, 1 tay đeo thắt lưng, 1 tay vẫn gõ bàn phím

- M431, mật khẩu là j? - Nam hỏi Khánh Anh, M431 là 1 tầng hầm bí mật nằm sâu trong lòng đất ở tổ chức Hắc Long

- 77842 - Khánh Anh lập tức trả lời

- Ok, tao sẽ để thiết bị này ở dưới đó, để quan sát tất cả hơn là để trên này - Nam đếm 1 bộ đàm gồm vài thiết bị điện tử khác nhau kèm theo laptop và máy quay gắn kề bên cùng máy phản chiếu ánh sáng, dù ở nơi tối tăm nhất cũng có thể nhìn rõ mọi vật và hơn hết nếu bộ máy này đặt dưới lòng đất thì tín hiệu và dữ liệu cung cấp sẽ chính xác hơn, hình ảnh máy quay ghi lại cũng thiết thực hơn

- Ở đây, cần 1 người điều khiển chúng - Nam lên tiếng, ý anh là cần 1 người điều khiển bộ máy này

- Để tao, tao chuyên ngành này, bộ máy này quan sát được rõ nơi bị giám sát chứ? - Minh bước vào với bộ đồ khá lưu manh

- Ủ - Nam gật đầu chắc nịch

- Vậy tốt rồi, để tao điều khiển cho, nhớ đừng làm rơi mất hết thiết bị liên lạc đó ko thì vô tác dụng - Minh nghiêm giọng

- Sao mày biết sẽ vô tác dụng - Nam hỏi

- Hẳn là mày ngu, nếu rơi thì tao chỉ theo dõi được chỗ đó thôi, mày có hiểu tao nói j ko đấy - Minh nhìn Nam

- Tất nhiên hiểu - Nam cười nhẹ. Anh hiểu thiết bị liên lạc luôn ở trong người anh, Khánh Anh, Tuyết thậm chí cả Hoàng, nếu m.ng làm rơi hết thì lấy nước liên lạc bằng niềm tin...@_@

Một thiết bị giám sát đeo trên tay Khánh Anh và 3 người còn lại cũng đủ phủ sóng toàn thành để máy giám sát và máy quay do Minh điều khiển sẽ theo dõi được toàn khu vực đó

- Ok đi thôi, 5 phút nữa máy bay sẽ đáp đó, ko nhanh chúng đưa về kho của chúng hết thì ko ăn thua đâu - Hoàng bên ngoài giục

- Ok - đồng thanh

Tất cả chuẩn bị...xuất phát bằng những chiếc ô tô kín đáo để khó bị phát hiện hơn là phô trương như đi mui trần. Theo sau bí mật là người của tổ chức Hắc Long và Thiên Long

* Ting Ting *

Thiết bị liên lạc của Khánh Anh, Nam, Tuyết, Hoàng reo lên.

Là Minh

- 3 lô hàng chuyển đi tận 3 nơi khác nhau, lần này phải chia ra đánh đó, đi theo hướng Đông - Tây - Bắc nhé, hướng Nam ko có j đâu - Minh truyền đạt thông tin quan sát được trên máy

- Bọn tao chưa đến nơi - Nam

- Ủ, còn 3 phút nữa cơ mà, cẩn thận nhé ! - Minh

- Chia ra đi - Khánh Anh lên tiếng qua thiết bị liên lạc

- Hoàng chưa quen với những việc như thế này thì ở lại sân bay tiếp mấy tên vệ sĩ đi cạnh bà ta còn Nam hướng Bắc, Tuyết hướng Tây đi còn tao hướng Đông, ok nhé - Khánh Anh nói, lời của anh như mệnh lệnh và tất cả đều tuân lệnh.

Lệ Băng, anh nói rất nhiều lần về ý nghĩa cái tên đó rồi. Phải làm sao thì em mới chịu dứt khoát ra khỏi đám người ấy? Anh ko muốn em rơi lệ vì bất cứ ai trong cuộc sống này, với sự ra đi của mẹ và đánh mất người yêu là quá đủ. Lệ Băng? Một tảng băng ko bao giờ rơi lệ, nếu có rơi cũng chỉ vì quá mất bình tĩnh thôi, anh muốn em lạnh lùng điều đó sẽ tốt hơn nếu như em luôn là 1 cô gái đa sầu đa cảm, em ko bao giờ làm những việc sai trái nhưng em sẽ sai trái nếu còn yêu hấn ta....

Thiên Kỳ ngồi buồn 1 mình uống cạn tầm chục lon bia, những chiếc lon trống rỗng lăn lóc khắp cùng, anh vẫn chưa say, trong đầu anh mông lung nhưng suy nghĩ kì lạ đến vô bờ, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm ngày nào giờ đã trở thành 1 khuôn mặt chứa chan nỗi sầu u uất. Lối lo cho mối thù và lo cho tình cảm của em gái...đặt ko đúng chỗ

Bầu trời đêm như nuốt chửng cái bóng dáng to cao ấy trong sự cô độc, anh đang nghĩ làm sao để dứt cô em gái của mình ra khỏi cái tình cảm viên vông ấy. Anh nghĩ tha để Thiên Anh yêu lại Vương Khang còn hơn là yêu Khánh Anh. Đó chỉ là suy nghĩ lúc này bởi vì còn 1 sự thật anh vẫn ko hề hay đó là.....

- Anh Kỳ...- giọng nói ngọt ngọt chứa chan tình yêu thương phảng phất đâu đó là 1 niềm cảm xúc khó tả khi thấy anh hai mình ngồi giữa trời lạnh mà uống gần ấy bia. Ko biết anh đang nghĩ j nhưng cô thấy anh có chuyện j đó ko vui, chắc tại chuyện của cô

- Em, Băng, sao em lại đến đây? - Thiên Kỳ trút lon bia tiếp theo rồi nhìn cô

- Em đi học thêm về tiện thể ghé qua thăm anh, em muốn nói...- cô ngập ngừng

- Nói đi - anh hỏi

- Nếu em làm sai lời anh thì sao? - cô hơi mỉm cười nhưng trong chất giọng chứa 1 nỗi buồn sâu thẳm

- Anh ko biết - anh trả lời, gương mặt lạnh tanh nhìn lên bầu trời đêm, nơi những vì tinh tú đang toả sáng

- Anh, anh có thể bỏ qua mọi chuyện được ko? - cô nhìn gương mặt anh với 1 nỗi xót xa, cái gương mặt đẹp trai quyến rũ ngày nào đã bị huỷ hoại, cô đau lắm chứ. Tất nhiên cô cũng rất giận, rất ghét người đã làm anh cô ra nông nỗi này nhưng trước lúc đó cô ko hề hay biết đó lại chính là người trong tương lai mà cô có ý định yêu, nếu cô biết trước thì cô đã dễ dàng quên người đó nhưng bây giờ vì quá sâu đậm rồi nên ko thể? Nếu cô phải chọn giữa hai người, cô sẽ ko chắc chắn !

- Em nghĩ sao nếu anh có thể bỏ qua mọi chuyện - anh gắt

- ...- cô im lặng , rung rung nhìn anh

- Lệ Băng, em hiểu tính anh mà, dù thế nào anh cũng phải bắt hẩn đền bù những ngày tháng khổ sở, kinh hãi khi sống cùng gương mặt này của anh - anh nói tiếp

- Anh...anh đừng gọi em với cái tên đó nữa, em ko thích, em là Thiên Anh, là Vinh Thiên Anh chứ ko phải Lệ Băng j cả, dù sao cái tên đó cũng ko hợp với tính cách trong cng của em đâu. Em yêu anh ấy, em muốn anh và anh ấy duy trì mối quan hệ tốt đẹp, muốn mng vui vẻ với nhau, muốn thay đổi cuộc sống này và...mà thôi, em nói anh mãi anh có bao giờ chịu nhường nhịn cô em gái này đâu - cô hét lên, nước mắt hoà quện vào làn gió khẽ rít làm sống mũi cô cay cay, đôi mắt đỏ hoe

- Anh...- anh xót xa nhìn cô, từ bao giờ anh lại là người anh để em gái của mình phải khóc nhiều thế này, anh nhận ra rõ sự đơn độc trong tâm hồn cô, anh đau lắm !

- Thôi em về đây - cô gạt nước mắt sau khi khóc toi bời

- Em đi bằng j?

- Em đi bộ

- J chứ, lạnh thế này, tối nữa mà em 1 mình đi bộ ngoài đường sao được, đợi anh anh lấy xe đưa em về

Cùng lúc đó, tiếng chuông dt của cô reo lên, là Vy gọi, theo phản xạ, cô bắt máy

- Thiên Anh à? Từ hồi chiều tao liên lạc với anh Minh ko được, đến giờ cũng ko được thỉnh thoảng còn mất tín hiệu nữa, sang tận nhà cũng ko gặp, ở nhà anh Khánh Anh thì cũng ko, tao có cảm giác j đó lạ lắm, cảm giác ko lành ý - Vy vội nói

- Chắc anh ấy bận j đó thôi, những người như anh ấy với mấy người kia ko bận sao được - T.A cố nói để trấn an Vy nhưng trong sâu thẳm cô cũng cảm nhận được điều j đó chẳng lành

- Ủ, mấy bữa tới bố mẹ tao từ bên Pháp về nên họ cho tao đi du lịch Đà Nẵng dài ngày, mai đi cùng đi

- Còn việc học?

- Lo j mà, xin phép là được, bố mẹ tao xin phép cho, tao gọi thêm cả chị Tuyết nữa còn mấy lão kia cho nghỉ hết

- Sao vậy?

- Bố mẹ tao khó tính lắm, ko thích tao chơi thân với bọn con trai chỉ cho tao thân với mỗi anh Minh thôi à

- Hi, vậy là giữ chặt quá rồi còn j

- Hẩn là vậy, thôi tao cúp máy trước đây, bye nhé, ngủ ngon !

....

- Thôi em tự đi bộ về - T.A cương quyết khiến T.K chịu thua, anh để cô đi bộ về những cũng có cho mấy tên vệ sĩ đi lên theo cô đề phòng cô gặp bọn ma đen

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cướp lô hàng

- Đến rồi, cẩn thận - Minh nhìn lên những nốt chấm đỏ dày đặc trên màn hình hiển thị và nhìn lên máy giám sát có camera.

Hoàng hơi nở nụ cười ranh mãnh rồi thực hiện nhiệm vụ của mình, chỉ cần anh đối phó với đám vệ sĩ đi cạnh bà Liên thì anh sẽ hoàn thành được nhiệm vụ

Lúc bấy giờ, Khánh Anh, Nam, Tuyết mỗi người ở một chặng đường khác nhau, ko ai mất bình tĩnh mà tập trung cao độ chờ con mồi đến.

Tiếp đó, Hoàng nhảy xuống xe với bộ đồ đen trông anh ko khác j 1 sát thủ lành nghề. Anh chưa từng tham gia vào những cuộc tranh chiến , giết nhau thế này nhưng có lẽ tối hôm nay sẽ là 1 tối kinh hoàng nhất của anh đây

* Pằng...pằng...*

Tiếng súng nổ lên dài và đặc quánh, tất cả như hỗn loạn lên đặc biệt là người của bà Liên

Hoàng cùng đàn em nhanh chân hơn nên lợi thế đang nghiêng về anh, hàng rào vệ sĩ ngày càng được cử đến đông hơn nhưng Hoàng ko lấy làm sợ, anh càng ra sức đánh hơn, tiếng súng nổ lên kinh hoàng

- Chia lô hàng ra và chuyển đến kho của bang mau nên, số còn lại giết chết thẳng áo đen đó đi - tiếng bà Liên vang vọng, ra lệnh khẩn khoản

- Có những trạm kiểm tra đã bị mua chuộc, cẩn thận là ko xong đâu đấy - Minh báo cho 3 người kia qua thiết bị liên lạc

- Lần này nhiều côm lắm, 3 lô vũ khí chuyển trái phép mà bị côm phát hiện là đi tong luôn đấy - Minh nói tiếp, mắt anh ko rời khỏi màn hình, càng ngày càng tăng, anh thầm nghĩ Hoàng có đánh được bọn vệ sĩ đó ko mà ngày càng nhiều tên hơn thế này.

Hiu...hiu...

Tiếng còi báo động và lực lượng CIA đã đến, nguy hiểm rồi.

- Hoàng cẩn thận, nếu ko đánh nổi thì rút - Minh lo lắng, lần này côm đến bắt lô hàng ấy cũng có 1 phần nguy hiểm cho bên Khánh Anh vì bên anh cũng đang tranh giành lô hàng ấy mà, có cái này thì các bang là kẻ thù của Hắc Long và Thiên Long chết chắc

Khánh Anh đạp thắng và lái với tốc độ kinh hoàng đuổi theo chiếc container phía trước, đường về đêm lạnh lẽo và tối om. Chỉ có những chiếc đèn pha ô tô làm sáng lên 1 mảnh đường

Kítttttttt.....

Khánh Anh nhanh chóng thắng xe lại khi trước mặt mình là lối cụt, phía dưới là 1 vực thẳm, hai bên đường được lũ người của bà Liên dùng chất XXM3 làm giảm tốc độ xe đi phía sau và giám tầm nhìn, đã tối còn bị 1 mảng như sương mù dày đặc che lấp tầm nhìn nên Khánh Anh có vẻ hơi khó khăn trong việc di chuyển. Từ lâu anh đã luyện cho mình đôi mắt tinh anh để phòng trường hợp nguy hiểm nhất trong bóng tối, anh đã nhìn thấy chiếc container ấy ở đường bên phải nhưng đường bên trái cũng có 1 chiếc container với biển số giống y hệt. 1 trong 2 có cái giả, nếu đi theo chiếc bên phải nhờ may là giả thì tất cả công sức của anh coi như vứt, và nếu đi theo chiếc bên trái nhờ may là giả thì cũng thế.

- Đi theo đường có nhiều sương mù ấy - Tiếng Minh vang lên qua tai Khánh Anh, Minh cũng có suy nghĩ y hệt anh đang nghĩ bây giờ, đường có nhiều sương mù thì tầm nhìn bị hạn chế, đó cũng chính là thử thách mà Khánh Anh phải vượt qua

Anh nhanh chóng phóng xe theo, đây ko phải sương mù bình thường, nó có mùi rất hắc và độc, anh vội đóng hết cửa xe và cho tấm gác mui trần xuống, trước đó anh chỉ kịp ho vài tiếng và hơi khó chịu

Khối lượng hàng lần này ko nhỏ lên ko thể qua nổi những chiếc mũi của cảnh sát, từ lúc nào tiếng xe, tiếng còi cơ động đã bám rít lấy xe của Khánh Anh

- Gọi người đến giải quyết lũ côm này trước đi - Khánh Anh nói với Minh

- GỌI rồi, người của mình đi phía sau cảnh sát đó, mày cứ yên tâm giành lô hàng đó đi còn cảnh sát để bọn nó lo - Minh trấn an

Khánh Anh tập trung cao độ, anh lại tăng tốc độ để đuổi kịp chiếc container kia, do chiếc container quá nặng và to nên tốc độ ko thể nào sánh bằng xe đua có tiếng của Khánh Anh được. Xe anh chặn ngay đầu container ấy khiến bọn trên container giật mình

Anh giắt hai khẩu súng bên mình, đã đến lúc anh phải sử dụng rồi.

.....

.....

- QUa trạm kiểm soát đi, ko sao đâu, chúng mua chuộc rồi - Minh nhắc Tuyết, cô đã chiến thắng trong việc tranh giành lô hàng đó của lũ kia và bây giờ nhiệm vụ cuối cùng của cô chỉ là lái xe về kho của Hắc Long thôi

- Ko được rồi, trạm này hình như ko nhận mua chuộc, quay xe lại đi - Minh nhận thấy 1 điều ko lành xảy ra, lũ công an trong trạm nhìn về mặt rất khác và có vẻ đặc thẳng khi thấy chiếc container Tuyết đang cầm lái tiến tới

- Ko được, phía sau nhiều côm lắm - Tuyết cau mày hơi quay đầu về phía sau

- Cho xe rẽ phải - Minh nhìn vào con đường bên phải ở hệ thống gắn liền với thiết bị liên lạc của Tuyết

- Có vực tầm 5 mét, phải bay xe qua - Tuyết hơi mất bình tĩnh

- Bay qua đi, chỉ 3 mét thôi mà

- Có được ko, container quá nặng - Tuyết dừng xe lại, nếu cô bay qua được đường bên kia thì chắc chắn cô thoát khỏi lũ côm này bằng ko cô chết

chắc

- 1 là bỏ lại hàng 2 là bay qua - Minh nhắc

Bỏ lại hàng thì đồng nghĩa bỏ lại mạng sống của cô luôn, dù sao chọn 1 trong 2 đều chết, Tuyết quyết định thả lỏng người mạo hiểm với cách thứ 2

- Yên tâm, bay được - Minh trấn an

- Thành công rồi - Tuyết cười đắc thắng khi đã vượt qua được khoảng cách 5 mét từ bên này sang bên kia, cô phải tự nhận mình là rất may mắn, cô cứ cười suốt và ngang nhiên thông thả đi trên đường mặc lũ cớm ráo riết còi đèn bên kia đường, bây giờ chỉ còn cách ngoảnh lại để chặn đầu xe cô nhưng quá là vô ích, có quay lại thì rất xa, lúc đó cô đã lái về đến kho rồi.

.....

Phía Nam, anh cũng phải đầu trời với phía sau là cảnh sát và phía trước là người của bà ta

- Sương mù độc, đóng hết cửa xe và gác mui trần lại - Minh nhắc, anh cũng làm theo, ngay sau đó anh lại tăng tốc độ, anh gặp phải trường hợp giống y Khánh Anh đó là có 2 chiếc container biển số y hệt nhau

- Đường nào ít sương mù thì đi theo - Minh nhắc, lần này khác lần của Khánh Anh 1 tẹo, Minh đoán chắc ko sai nên anh cũng đi theo, lũ cớm chọn cho mình con đường có sương mù dày đặc lên phía sau Nam đã vắng hẵn, ko coi định tai nhừ óc với tiếng còi của xe cảnh sát nữa

Container phía trước do chính tay Vương Khang lái, hẵn ta cũng thông minh khi lựa chọn con đường này, 1 con đường đầy rẫy nguy hiểm mà chính hẵn và mẹ hẵn tạo ra.

- Cẩn thận phía trước là....tít...tít....

Minh đang nói thì mất tín hiệu, anh vội vã cài lại tín hiệu vì phía trước Nam đang có nguy hiểm ko hề nhỏ, có thể cướp đi sinh mạng anh ngay tức thì....

Đã có người truy nhập vào phòng điều khiển của Hắc Long, tất cả thiết bị máy móc như ngừng hoạt động, camera cũng mờ tịt ko xem được bất kì hình ảnh nào, điều này cả 3 người kia đều biết, Nhất Nam thì chưa hoàn thành xong nhiệm vụ nên có lẽ anh đang là người nguy hiểm nhất.

Minh đang cố gắng hết sức để phá hỏng mục tiêu của tên hacker kia, hệ thống vẫn im ỉm ko được hồi phục, có lẽ tên kia quá đẳng cấp nhưng Minh vẫn ko chịu thua, cái chính vẫn nằm trong phòng của Khánh Anh. Minh lập tức đi lên tầng trên, căn phòng của Khánh Anh phải cần mật mã để mở nhưng có lẽ lần này ko cần vì mật mã cũng bị hacker kia giải được. Minh nhanh chóng vào trong, lấy laptop ra và điều khiển hệ thống an ninh, sao có thể để 1 tên hacker trà trộn được vào trong tổ chức chứ, chắc có nội gián trong tổ chức nếu ko những thiết bị hiện đại và mạng lưới an ninh bảo vệ dày đặc như thế này dù cho hacker giỏi đến cỡ nào cũng chịu chết với mật mã mở công của tổ chức.

Hệ thống an ninh dần có tín hiệu, Minh đánh mật mã vào nhưng cả 2 lần đều sai, rõ ràng là mật mã này sao lại sai. Chắc chắn có người đã đổi.

Tít...tít....sai 3 lần. tín hiệu vang lên là có người đột nhập, toàn bộ tổ chức như náo loạn lên chạy lên tầng

- Cũng chẳng sao, cho chúng kiểm tra hộ - Minh hơi nhếch mép, anh lại xuống tầng hầm để hoạt động lại máy tính và bảng điều khiển.

Có lẽ vì Minh ấn sai 3 lần mật mã của hệ thống an ninh trong tổ chức nên phía máy tính của tên hacker kia cũng bị khoá mã, điều này cũng có lợi.

....

Phía trước Nam, 1 con đường dưới lưới điện dày đặc, làm sao anh có thể di chuyển được qua đây???

Cứ cách 1 đoạn là 1 hệ thống mạng điện được lắp đặt dưới lòng đường lại phát sáng, Nam ko hề biết có hệ thống đó nên anh vẫn lái xe theo chiếc container trước mặt

- Phía trước có đường điện, chỉ bánh xe container mới ko va chạm được thôi, xe con thì ko đủ - quá nhanh khi Khánh Anh đã xuất hiện cùng Nam

- Xong rồi sao? Nhanh vậy? - Nam cau mày hỏi Khánh Anh trong khi nhiệm vụ của anh còn đang dở dang mà Khánh Anh đã hoàn thành và có mặt ở đây rồi

- Lũ cớm phía sau, quay lại thôi, để cho chúng đuổi theo - Khánh ANh nhếch mép

.....

- Nam, mày chết chưa? Còn sống ko, nghe thấy tao nói j ko? - sau khi máy móc được hoạt động lại, Minh lập tức liên lạc với Nam

- Ở người anh em nói hỏi j kì vậy? - Nam khó hiểu

- Phía trước mày....tít...tít....

Lại mất tín hiệu, lại có kẻ đột nhập vào hệ thống an ninh của tổ chức. Minh điên tiết đập bàn rồi mò mẫm mật mã. Anh mở webcome lên và cũng đúng lúc tên hacker kia cũng mở webcome. Hai người cùng truy cập 1 hệ thống camera nên có thể nhìn thấy nhau qua màn hình máy tính. Quá rõ rồi. Minh đã biết tên hacker đó là ai? nhưng thật sự anh hơi sốc khi đó là Thiên Bảo(Kỳ)

- Chết tiệt, nếu anh ko phải anh của Thiên Anh thì chết chắc rồi - Minh nghiêng răng.

Anh mò mẫm cuối cùng cũng đã hack lại được hệ thống từ Thiên Kỳ và đổi mật mã cổng chính luôn, giờ khó mà hack.

.....

Súng hết đạn, Hoàng chỉ còn cách cướp mã tấu từ tay lũ người của bà Liên, sức anh hơi kiệt khi chưa bao giờ anh đánh nhau nhiều thế này.

Có thể anh sẽ ko đầu nổi nữa nếu như người của bà ta kéo đến càng đông.

Những vết chém dài liên tục xoẹt qua người Hoàng, những giọt máu thấm cả chiếc áo đến khó chịu

- Hoàng.....- Minh hét lên khi thấy đầu súng đang chĩa về phía mi tâm của anh chàng. Và....

- Tránh ra đi - Minh chạy đến đẩy Hoàng sang 1 bên và ko may vết đạn sượt qua cánh tay trái của anh, may chỉ sượt qua nên máu chảy có ít và ko nghiêm trọng

- Mà ko ở nhà điều khiển hệ thống mà ra đây làm j? - Hoàng hỏi

- Lo cho mày - Minh cười rồi rút 2 khẩu súng của mình ra và ném cho Hoàng 1 cái. Hai người nhập vai sát thủ và liên tiếp những thân xác to kềnh ngã đổ xuống.

.....

- Cảnh sát đến rồi, rút đi, cho chúng chơi với nhau - Minh cười khoái trí nhưng nói rất nghiêm túc, anh hơi ôm cánh tay của mình ra vớt súng xuống rồi lên xe. Hoàng cũng bắn nốt mấy tên mới rút.

Khánh Anh, Nam, Tuyết đã có mặt tại tổ chức

- Minh đâu? - Khánh Anh hỏi 1 tên gác cổng khi ko thấy Minh ở trong hầm

- Thưa, cậu ấy đã ra ngoài từ lúc này - tên đó đáp

- Ra ngoài? - cả 3 người đồng thanh

- Là sao? Về rồi đây - Minh cùng Hoàng bước vào. Thấy 2 người trong bộ dạng tàn tạ mà 3 người kia hơi sốc

- Mày...- Nam chỉ tay vào Minh

- Hoàng ăn đủ - Tuyết chau

- Hừ....- Hoàng lườm Tuyết

- Thôi vào trong đi, tao có việc muốn nói - Minh kéo mọi người vào trong

- Việc j? - Nam hóng

- Lên thay quần áo trước đã, ko thấy khó chịu à? - Minh chau cả đám rồi kéo nhau đi thay quần áo, mỗi tên 1 phòng

Tuyết thay quần áo xong, cô nàng trẻ trung trong bộ quần áo mình yêu thích đó là quần sooc và áo thun dài tay. Đợi mấy tên kia thay , Tuyết nghiên cứu mấy vị thuốc để bôi tạm cho Minh và Hoàng

- Chết tiệt, lũ điên ấy - Vương Khang đập mạnh tay vào tường nghiêng răng nói

- Còn 1 lô đúng chứ? - Bà Liên cau mày ngồi xuống ghế

- Còn, toàn lũ ăn hại với lũ ngu - Vương Khang chửi

- Sao việc này để chúng biết - Bà liên cau

- Hừ....hỏi vậy con trả lời sao? - Khang gắt, hần đang rất phẫn nộ

- Lần này coi như thất bại, lần sau tôi chuyển vũ khí về cho mà xảy ra chuyện như này thì coi chừng đấy - Bà Liên dọa rồi đi lên phòng, hôm nay bà cũng được lãnh giáo mấy chiêu của Hoàng làm cho phát sợ

- Anh hai.....MẸ.....- Hữu Tuệ hét lớn gọi hai người

- Con bé này cái j thế? Mẹ vừa về đến nơi ko cho nghỉ hả - bà Liên từ trong phòng bước ra

- Anh hai, anh Thiên Bảo đâu, sao anh ấy lại đi làm hacker chứ, bị phát hiện thì chỉ có nước chết thôi - Hữu Tuệ gắt

- Chết với sống cái nỗi j, sao mà cái j cũng biết thế - Khang gắt

- Hừ...thì ra bấy lâu hai người giấu em chuyện này, có j hay ho đâu chứ, anh Thiên Bảo bị sao thì.....- Hữu Tuệ bỏ lửng câu

- Thì sao? - Khang trừng mắt

- Hai ko biết tên Minh đó hacker giỏi lắm sao?

- Sao em biết người hacker cho bọn chúng là thằng Minh - Khang bắt ngờ

- J em chẳng biết - Tuệ hậm hực đi lên phòng

- Con bé này thật ra là người thế nào, sao cái j cũng hay vậy? - Khang lăm lăm nhìn theo dáng của em gái

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

- Thiên Bảo, tên đáng chết ấy, suýt chút nữa Nam mất mạng rồi, lần này ko thể bỏ qua được – Minh tức tối đập mạnh tay vào bàn làm ly nước trên bàn sòng sánh, có vẻ tất cả mọi người ngồi đây đều cùng quan điểm giống anh

- Đúng vậy? Dù là anh hai của Thiên Anh đi chăng nữa cũng ko thể nhường nhịn lâu dài được, mình ko giết thì người ta cũng giết mình – Tuyết xen vào

- Nhưng Thiên Anh sẽ thế nào? – Hoàng cau mày

- Nếu ko giết thì chúng ta sẽ thế nào? – Minh nhăn mặt và ánh mắt của anh dừng lại ở phía cửa ra vào. Thiên Anh và Đường Vy đứng đó, 1 nỗi buồn hiện rõ trên khuôn mặt Thiên Anh khiến tất cả e ngại

- 2 em đến từ khi nào ? – Minh hỏi

- Cũng vừa mới đến thôi anh – Vy trả lời

- Ko nhắc đến chuyện này nữa, Thiên Anh ra ngoài gặp anh có chút chuyện – Khánh Anh vờn mình đứng dậy, 1 chút ám áp của anh làm cô nhẹ bẫng nhưng ngược lại Hoàng có cảm giác như đang dần mất đi thứ j đó rất quan trọng, cõi lòng anh thổn thức và đau đốn dần, Hoàng nhìn theo bước chân 2 người song song nhau, anh ko thể phủ định rằng 2 người họ ko đẹp đôi.

Một chút sương vẫn còn vương trên cành lá hoà vào tiết trời se lạnh

- Em / Anh – Thiên Anh/ Khánh Anh ko hẹn mà cùng nói, Thiên Anh lúng túng quay đi, Khánh Anh khẽ cười nhẹ và đưa tay xoay đầu cô lại

- Em muốn nói gì? – Anh hỏi

- Ko, anh nói trước đi – Cô cười

- Làm bạn gái anh đi – Anh nói 1 cách nghiêm nghị, ko đùa, Thiên Anh như chết lặng trước câu nói của anh, à đâu trước câu tỏ tình của anh mới đúng, mới ngày nào cô luôn khao khát được nghe thấy câu nói này của anh nhưng giờ....

- Em có thể ko? Anh hai em....- cô thở dài buồn bã nhìn anh 1 cách lúng túng, đôi mắt ấy trong veo làm anh khẽ mỉm cười ngời xuống, anh nhìn lên bầu trời 1 lúc lâu, cô nhìn theo ánh mắt của anh, anh đang nghĩ 1 điều gì đó nhưng nội tâm của anh khó đoán ra quá

- Có hay ko? – anh hỏi

- Tất nhiên là có rồi, em chờ câu nói này lâu lắm rồi, em, em yêu anh từ lâu lắm rồi, ko gặp 1 ngày em đã nhớ, chưa bao giờ em có cảm giác như

vậy...- cô mừng đến nỗi nói lung tung, mặt cô đỏ như cà chua chín

- Vậy sao? Giờ anh mới biết em cũng cuồng anh vậy đó? – anh chê làm cô càng ngượng hơn

- Em...- Thiên Anh cứng họng trước lời chê chọc của anh, cô đang tự trách bản thân mình nói ra những điều này chưa đúng lúc

....

Phía xa, khuất sau 1 chiếc xích đu trắng, 1 bàn tay con gái khẽ đặt lên vai chàng trai và nói với giọng mỉa mai

- Anh thấy thế nào khi người mình yêu yêu người khác – Yun khẽ đụng đến nỗi đau của anh hai mình đó là Hoàng và hon hết nhỏ cũng đang tự đụng vào nỗi đau của mình

- Anh sẽ chúc phúc cho họ? Sao ko? – Hoàng nhìn Yun với ánh mắt khinh khinh khi cô em của mình lại bắt đầu có những ý nghĩ xấu trong đầu – anh biết em đang muốn làm gì, em nên dừng lại ngay trước khi quá muộn – Hoàng nói tiếp và bước đi, để lại phía sau 1 ánh mắt tràn đầy phẫn nộ

.....

Tiếng chuông điện thoại của Khánh Anh vang lên, anh nghe và đứng dậy

- Em vào trong đi, anh có việc – Khánh Anh nói với Thiên Anh

- Anh lại đi đánh nhau sao?

- Đó là công việc của anh rồi, vào trong đi – anh cười trấn an lòng cô

.....

Đội Khánh Anh đi trước Thiên Anh mới vào nhà nhưng khi đi được 1 quãng thì bị Yun kéo ra vườn sau

- Này, Vĩnh Thiên Anh, cô có thấy xấu hổ khi làm bạn gái của anh Khánh ko? – Yun hét lên và nắm chặt lấy cổ tay Thiên Anh

- Tôi...tôi có lỗi đâu – Thiên Anh khẽ nhăn mặt

- Anh hai cô hại nhóm anh Khánh như vậy mà cô còn mặt mũi bám lấy mọi người ở đây ư? Trơ trẽn quá mức – Yun si và

- Cậu quá đáng vừa thôi – Thiên Anh hét lên, cô rất buồn và tức, cô có muốn mọi chuyện như vậy đâu

- Quá đáng sao? Tao khuyên mày từ bỏ anh Khánh trước đi, Hạo Khánh Anh hợp với Vương Thiên Anh hơn nhiều con ạ - Yun mỉa mai và cười khả ố

- Vương Thiên Anh, mày về nhà mà thể hiện đi, ở đây ko có khán giả đâu, buông bạn tao ra, anh Khánh Anh với Vĩnh Thiên Anh xác định là của nhau từ khi họ gặp mặt rồi, mày làm gì còn cửa – Đường Vy từ đâu xông vào, theo sau là Minh, có vẻ hai người này đang giận nhau nên Minh ko ho he gì

Thấy Minh cũng có mặt, Yun ko muốn chuyện này đến tai nhóm Tử Tuyết nên nhỏ đã cãi

- Bạn nghe ko thùng rồi, tôi đâu có ý j, thôi hết chuyện rồi đi đây – nói rồi nhỏ ẹo lướt qua người Thiên Anh và Đường Vy

- Thiên Anh, chuẩn bị đồ đạc đi, mai bố mẹ tao về đón đấy, đi dài ngày, chị Tuyết cũng đang chuẩn bị rồi – Vy vào thẳng vấn đề mà cô đang muốn tìm Thiên Anh để nói

- Tưởng...

- Tưởng cái gì, đi sớm hơn vài ngày sao đâu? Về chuẩn bị đi, tối nay bay rồi

- Ok

- Còn anh đứng đó làm gì, làm chuyện của mình đi – Vy quát Minh khiến anh giật mình

- Tối nay em đi rồi, khoảng tuần sau mới về, ở lại đừng đó giờ trò gì, em mà biết thì đừng trách – Vy hăm dọa rồi bỏ đi trước khi Minh định lên tiếng, anh chỉ biết thờ dài nhìn Vy và lắc đầu

.....

Sân bay...

- Đi đây, ở lại đừng có mà tìm mấy em sexy làm bạn đấy – Tuyết nói với Nam

- Ko bao giờ đâu, anh chung thành nhất trong đám này mà – Nam cười

- Cái gì? Cho mày nói lại – Minh lờm
- Nghe gì chưa? Hơn 1 tuần bọn em mới về, tha hồ chơi đi – Vy nói
- Đến giờ rồi, vào trong đi – Minh tiếp
- Muốn đuổi nhanh thế à? – Vy đùa
- À đâu có – Minh cười
- Nhưng mà đôi song Anh làm gì mà lâu thế nhỉ? Bảo đi 5 phút mà giờ hơn 10 phút rồi chưa quay lại – Vy nhăn nhó
- Chắc Khánh Anh bị gái vậy, Thiên Anh bị trai bắt rồi – Nam chêu
- Ày, anh cẩn thận đằng sau có boom đấy – Vy liếc

Nam quay lại phía sau thì hứng ngay cú đâm của Khánh Anh

- Ay da – Nam kêu
- Nói xấu người ko có mặt là phải bị thế - Khánh Anh cười đùa , từ bao giờ nụ cười thương hiệu của anh đã ngự trị trên môi anh nhiều hơn bao giờ hết
- Thôi tụi em vào trong đây, bọn anh ở ngoài tha hồ đánh nhau – Vy nói xong thì cùng Tuyết với Thiên Anh vào trong

Đến khi 3 người khuất dạng thì Minh và Nam hò hét và đập tay vào nhau

- Ô yeah, thoát khỏi “ bà chằn “ rồi, tối nay bar đề, haha - Nam cười lớn
- Ngày này hiếm, quẩy hết mình đi, tối này Khánh Anh trả tiền – Minh đề nghị
- Cho nói lại đi – Khánh Anh nhìn Minh
- À nhầm, tối nay tao trả tiền – Minh nói lại
- Thế còn được

3 người con trai rời khỏi sân bay, hôm nay vắng mặt Hoàng vì vừa tối Hoàng uống say ko thể dậy được

.....

- Bố mẹ em bảo hoãn đến ngày mai, chán quá – Vy thn thờ bước ra khỏi sân bay
- Chán gì mà, tối nay rù mẩy ông tướng đi bar đi – Tuyết cười
- Thôi em chả đi đâu – Thiên Anh nói
- Em ko đi là mất chồng đấy, vào bar phải có đôi có cặp thì mới ko bị làm phiền – Tuyết cười gian
- Vậy em đi – Thiên Anh thay đổi quyết định đến tuyết phải bật cười xoa đầu cô nhóc
- Giờ về cất đồ đã, Vy gọi Minh , Thiên Anh gọi Khánh Anh đi, chắc Hoàng ko đi được rồi, cậu ta đang say, à mà thôi hai em ko cần gọi 2 tên đó đâu, đến bar rồi tính – Tuyết nói
- À cái này để mấy tên đó bắt ngờ hả chị - Vy nhí nhảnh
- Phải rồi, giờ về cất đồ thôi
- Vâng.....

.....

Quán bar.....

- Này Minh, Vy thế nào? Có hay bắt nạt mày ko? – Nam hỏi trong khi hai tay ôm hay cô em ăn mặc thiếu vải
- Có, như bà chằn ấy – Minh cười trong tay ôm 2 cô em cũng ko kém Nam 1 phần nào

- Khánh Anh, sao ko gọi em nào vào, sợ Thiên Anh biết à? Làm gì phải sợ, mấy bà ấy đi những 1 tuần cơ mà – Nam nói

- Ko hứng – Khánh Anh trả lời

Thay đồ xong, Tuyết đến đón Thiên Anh và Vy đến bar, 3 cô gái với 3 bộ đồ khác nhau làm nổi bật cả 1 màu đen tối của bầu trời đêm

Vào đến bar, người trong đây ko khỏi khen ngợi cách phối đồ của 3 cô gái, ko quá hở hang mà rất kín đáo nhưng lại thu hút

- Phòng Vip 1 – Tuyết nói với quản lý

- Phòng đó đã có người rồi – tên quản lý trả lời

- Ai? Đuổi ra

- Là nhóm anh Kevin, ko đuổi được ạ

- Sao? Kevin, mấy tên đó đã có mặt ở đây rồi, đúng thật là – Tuyết lăm lăm rồi quay sang tên quản lý – phòng đó có camera ko?

- Dạ, có nhưng bí mật, ko ai được phép xem

- Tôi được chứ nhỉ? – Tuyết lạnh lùng nói

- Dạ... nhưng

- Trong phòng đó toàn bạn bè của tôi, tôi muốn biết họ đang làm j cái thôi – Tuyết nói tiếp

- Mời 3 người theo tôi – tên quản lý bẽn lẽn đi trước vì sợ ánh mắt giết người của Tuyết

Đập vào mắt 3 người là hình ảnh ko đáng xem chút nào, Khánh Anh thì ko nói còn 2 tên kia quá là đào hoa, mấy em bao vây vẫn chưa đủ mà còn định gọi thêm mấy em nữa

- gì đây? Tên Lý Hải Minh chết tiết, lần này đừng trách tôi – Vy bực tức định đến phòng vip 1 làm cho rõ mọi chuyện thì bị Tuyết cản lại, sắc mặt Tuyết cũng ko tốt hơn Vy là bao chỉ có Thiên Anh hạnh phúc nhất lúc này thôi

- gọi cho tên đó đi – Tuyết nói

- sao phải gọi ạ? Tên Minh chết tiết này? Được lắm – Vy tức giận

- Gọi hỏi hán đang làm j? đang ở đâu – Tuyết nói tiếp

Hiểu được ý của Tuyết, Vy lòi đơ ra bấm số “Ck hân”

Đang mải mê trong nhan sắc của mấy em xinh tươi thì màn hình đt của Minh hiện lên chữ “Vk yêu” to đùng khiến anh giật mình. Minh cho giảm âm thanh và nghe máy

- Vợ yêu gọi anh tâm này có chuyện gì? Em đang trên máy bay mà

- Anh đang ở đâu đấy?

- Anh đang ở nhà

- Với ai?

- Khánh Anh với Nam

- Còn ai ko?

- Hết rồi, em hỏi kì vậy?

- Ra ngoài đi, em đang đứng trước “nhà” của anh đây

- Nhà nào? – Minh giật mình

- Phòng vip 1 ấy, mở cửa nhanh lên – Vy hét lên

Minh tím mặt chạy ra mở cửa thì thấy “bà chằn” của mình đang cầm đt trên tay, Nam cũng giật mình khi thấy Tuyết còn Khánh Anh thì bình thản nhìn Thiên Anh

- Mấy con kia cút hết ra ngoài đi , ko thì đừng trách – Tuyết chỉ thẳng tay vào đám con gái đang ve vãn ở ghế, mấy nhò thì nhau chạy ra ko dám nhìn vào Tuyết

- Bây giờ anh muốn nói gì trước khi chia tay thì nói nhanh lên, tôi ko còn thời gian đâu – Vy vào thẳng vấn đề

- Vy, anh...- Minh nhăn mặt lo lắng nhìn màu đỏ của sự tức giận hằn trên mặt Vy

- Chia tay đi – Vy dứt khoát

- Anh, anh xin lỗi, anh.....dù thế nào đi chăng nữa anh ko bao giờ đồng ý chia tay, Vy...anh...lần sau anh ko thể nữa, anh hứa, Vy ơi....

- 1 tháng ko gặp mặt em, 1 tháng gọi em là chị hoặc bác , ok – Vy nhắc lại luật

- Vy ơi...- Minh choáng váng

- Ko thì chia tay, có thể thôi – Vy nói rồi bỏ đi

....

Đôi Tuyết – Nam thì khác, sau 1 hồi Tuyết đánh Nam toi bởi hoa lá thì Tuyết bỏ đi ko nói lời nào luôn, Nam thê thảm hơn bao giờ hết

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

- Vy, đề anh giải thích, mọi chuyện ko như em nghĩ đâu ??? – Minh chạy theo sau Vy cố muốn bày tỏ

- Anh nghĩ tôi đang nghĩ gì mà “ mọi chuyện ko như em nghĩ đâu ? “ – Vy vẫn tiếp tục đi mà ko thèm quay lại nhìn Minh, anh chàng đang rất nóng ruột

- Anh xin lỗi mà, anh.....- Minh đang nói thì bị Vy ngắt quãng

- Anh im đi, đi mà đi chơi với đám con gái khác, đừng làm phiền đến tôi, – Vy nói xong bắt luôn taxi và leo lên ko để Minh nói thêm một câu gì nữa

Minh đứng thần thờ nhìn theo chiếc xe taxi đã vô tình lướt qua mặt anh, anh thấy có lỗi với Vy, ngay từ lúc đầu anh ko nên làm như vậy, lần này phải làm sao thì Vy mới chịu tha thứ cho anh đây????

- Thiên Em, em có thấy Từ Tuyết đâu ko? – Sau 1 hồi tìm kiếm Tuyết lâu dài, Nam trở về biệt thự của Khánh Anh với đôi mắt lơ dờ mệt mỏi , Nam ngả người xuống ghế và tự vò đầu mình

- Em ko biết ? Sao hai anh lại- Thiên Anh nói rồi dừng, cô ko muốn chút thêm mệt mỏi cho Nam nữa

- Thế này tại em lại phải hủy chuyến đi chơi rồi – Thiên Anh than thầm

- Thiên Anh, anh đưa em về - Khánh Anh đứng lên nói, giờ cũng đã muộn rồi

- Ồ, vâng – Thiên Anh cũng đứng dậy theo

Chỉ còn mình Nam ngồi lại đó, đôi mắt anh mệt mỏi nhưng ko thể nào cụp được xuống để nghỉ ngơi, tính anh đào hoa nhưng từ khi có Tuyết anh đã từ bỏ cái tính đó nhưng giờ sao lại vậy chứ, anh cảm thấy mình thật ngu ngốc và bất lực đã để cho người anh yêu thêm buồn phiền

- Em...em muốn đi tìm chị Tuyết với Vy – Thiên Anh nói

- Ừ - Khánh Anh gật đầu , anh định lôi con xe đưa ra thì Thiên Anh đã gạt mình

- Anh nhầm – Khánh Anh nhận ra vấn đề nên đã lấy chiếc BMW mui trần ra, Thiên Anh cười vì may ra Khánh Anh ko vô tâm đến nỗi chuyện cô sợ đi xe máy mà anh cũng quên

Trên đường, gió hiu hiu thổi 1 cảm giác se lạnh và đơn độc. Minh cô chưa đủ giữ lửa cho anh sao mà anh phải đi tìm người khác, Vy nghĩ 1 hồi lâu rồi rẽ mình vào quán rượu gần đó, mắt cô nàng đã đỏ hoe và sưng lên vì khóc, bây giờ trong Vy rất tồi tệ, chẳng có gì có thể làm bạn với cô bây giờ ngoài vị cay cay đắng đắng của rượu. Điện thoại Vy đã tắt nguồn, lúc này mở ra phải hơn trăm cuộc gọi nhờ của Minh mất.

Minh lái xe 1 mình trên đường đi tìm Vy, mong được cô tha thứ cho lỗi lầm của mình lần này nhưng tìm hoài ko thấy, dòng người cứ thế hối hả đi nhưng

bóng dáng nhỏ bé quen thuộc ấy sao đâu mất rồi, Minh mệt mỏi ghé vào quán rượu ngay đó cũng là quán rượu Vy đang “ngủ nghỉ”

- Kia chẳng phải là Vy sao?? – Minh lảo bầm rồi cũng chạy đến bàn của 1 cô gái đang uống rượu như uống nước lã, càng đến gần Minh càng thấy xót xa khi nhìn thấy cận cảnh Vy như điên cuồng nốc mấy chai rượu, hai má cô đỏ hồng, đôi mắt lơ đãng... và

- Vy ơi...anh...- Minh chưa kịp nói dứt câu thì Vy đã nằm gục xuống bàn, chiếc ly trên tay bị Vy làm rơi kêu 1 tiếng rất to, những mảnh thủy tinh vỡ vụn trong nước mắt của Vy, chỉ vậy thôi Vy đã ko chịu nổi được, Vy ko bao giờ nghĩ Minh lại như vậy, lần này quá shock với 1 con tim quá tin tưởng vào người mình yêu như cô, Vy cần yên tĩnh,...

.....

- Chị Tuyết, chị dừng tay lại đi, chúng sẽ cho người giết chị mất – 1 tên đàn em của Tuyết nói như van xin, những vũng máu liên tục xuất hiện, tanh nồng 1 khoảng ko gian yên lặng của buổi tối, những thân ảnh to con đều lần lượt ngã xuống trước lưỡi dao của Tuyết

- Là tự bọn nó muốn chết thôi – Tuyết lạnh lùng vớt con dao đã dính đầy máu xuống đất và cầm lên tay 2 khẩu súng lục, cô bắn lên trời, những âm thanh man rợ cứ liên tục vang lên thay cho nước mắt của cô rơi, thật tồi tệ

- Chị Tuyết, dừng tay lại đi, ko được, anh Kevin sẽ...

- Sẽ sao??? – tuyết cười khinh khỉnh – tâm trạng ko tốt, chị mày chơi chút ko được à? – Tuyết lườm khiến tên kia sợ dựng tóc gáy

- Nhưng...kia...chị cẩn thận, tụi người của bang Bạch Long đến rồi – tên đó hét hoảng chạy đến gần Tuyết hơn. Tất nhiên cô cũng nghe thấy tên đó nói j, theo phản xạ, Tuyết quay sang, bất ngờ 2 khẩu súng đã hết đạn

- Muốn gì? – Tuyết lên giọng hỏi người đứng đầu đám Bạch Long kia, đó là Thiên Kỳ

- Hàn Từ Tuyết đây sao? Cô vừa giết bao nhiêu người của bang tôi giờ cô đèn mạng đi – Thiên Kỳ lên tiếng, với mối thù sâu với Khánh Anh, Thiên Kỳ ko bỏ qua bất kỳ 1 cơ hội nào có thể làm thế lực của Khánh Anh bị lung lay và diệt được Tuyết bây giờ là cơ hội tốt

- Dễ lắm thì vào hết đây – Tuyết nói và cười khẩy. Lũ người của Bạch Long vừa chạy đến thì tất cả đã lẫn ra ho sặc sụa và nôn ra máu vì Tuyết vừa phun chất MN22 gây khó thở ban đầu và chết ngay tức khắc, đó là công nghệ tiên tiến có 1 ko 2 bên Italy mà đội của Khánh Anh đã lấy được từ lô vũ khí mà mẹ Vương Khang chuyển đến

Thiên Kỳ thông minh lên cũng đã phòng ngừa trước lên ko làm sao, ánh đèn điện mờ ảo từ đường hắt vào cũng đủ thấy hoa lá cây cối xung quanh đều héo úa và bốc cháy hết

- MN22 – Khánh Anh lảo bầm và quay đầu lại phía sau, anh thấy lửa và ý nghĩ trong đầu của anh ko hề sai

- Sao ạ? – Thiên Anh thắc mắc và cũng quay đầu lại phía sau giống anh. Khánh Anh tạm thời chưa giải thích cho Thiên Anh, anh lao xe về phía đám cháy rồi lao xuống xe

- Tuyết, mày làm gì vậy? – Khánh Anh quát lên, chưa bao giờ thấy anh có thái độ như vậy? Dù trường hợp nào, trong hoàn cảnh nào thì anh vẫn bình tĩnh cơ mà nhưng sao.....

- Vào viện đi, ở đây dễ tao lo – Khánh Anh nói tiếp và ra lệnh cho đàn em phía sau Tuyết đưa cô vào viện, chắc chắn vừa rồi Tuyết cũng có hít vào 1 chút nên có thể bị nguy hiểm đến tính mạng, nhẹ nhất là viêm họng và khó thở. Ban đầu Tuyết ko chịu rời nhưng Khánh Anh tận tay lôi cô ra xe và đóng sập cửa lại, với lời nói ngàn vàng và đầy uy quyền của Khánh Anh, cuối cùng Tuyết cũng chịu phục tùng

- Anh hai....- Thiên Anh lên tiếng, nước mắt lưng tròng nhìn Thiên Kỳ

- Lê Băng....

- Ko, em là Thiên Anh

- Ừm. Thiên Anh

- Thiên Anh, em tránh ra đi – Khánh Anh lên tiếng, hơi đẩy Thiên Anh ra phía sau

- Anh... – Thiên Anh nhìn Khánh Anh

- Sao em đi cùng hắn ta – Thiên Kỳ quát Thiên Anh

....

....

- Tuyết...Tuyết....em có sao ko? Em bị gì ko? Em đau ở đâu ko? Sao em lại dùng chất gây chết người đó???? – Nam hỏi 1 tràng dài khi Tuyết đang được nẩy cô y tá đẩy trên ca-bin, vừa hỏi vừa nắm tay cô

- Ko sao, đừng đi theo tôi – Tuyết lạnh lùng gạt tay Nam ra
- Anh...
- Anh cứ chạy theo nữa là tôi chết luôn đấy - Tuyết bực mình
- Anh xin lỗi...
- Tôi nhiều lỗi lắm hay sao mà anh xin hoài vậy? Về đi – Tuyết quát. Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, ca-bin đẩy vào trong
- Anh xin lỗi mà...- Nam ngồi xuống ân hận

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

- Vy ơi, Vy đại ca ơi, em uống gì mà nhiều thế này ??? – Minh vừa bế Vy lên xe vừa tha thiết gọi, vì tội ham chơi bởi của anh làm cho cô gái nhỏ bé trong tay anh bị tổn thương nặng nề, tuy say nhưng Vy vẫn nghe được những lời Minh nói, cô muốn chia tay nhưng thực ra trái tim ko cho phép.

....

....

- Sao em đi cùng hẳn ta, Thiên Anh – Thiên Kỳ hỏi lại, giọng anh ko được vui cho lắm
- Anh...- Thiên Anh chưa kịp nói gì thì Thiên Kỳ vung tay ra kéo lấy tay cô và nói lớn
- Theo anh về !
- Bỏ tay em ấy ra – Khánh Anh lạnh lùng giữ 1 tay còn lại của Thiên Anh
- Đây là em gái tao sao tao phải bỏ - Thiên Kỳ bực bội nói rồi nhìn gương mặt đỏ ửng của Thiên Anh

Bóp

Khánh Anh ra tay với Thiên Kỳ, vì Khánh Anh ra tay quá bất ngờ nên Thiên Kỳ ko kịp trở tay

- Anh...- Thiên Anh nhìn Khánh Anh
- Em muốn hẳn chết hay thế nào?? – Khánh Anh lạnh lùng
- Em muốn về - Thiên Anh nói như sắp khóc, ở giữa 2 người đàn ông này thật sự cô rất khó xử và khó chọn, giờ cô chỉ muốn về, muốn chìm vào giấc ngủ, muốn quên đi mọi thứ để lòng thanh thản mà thôi

Khánh Anh ko từ chối mà gạt đầu luôn, anh mặc kệ những thứ ở phía sau và đưa Thiên Anh về. Ngồi trên xe, cả 2 ko nói với nhau câu nào, im lặng và im lặng, ko gian như bị đè nén, khó chịu. Cho đến khi ngôi nhà quen thuộc của Thiên Anh hiện ra trước mắt thì Khánh Anh mới đập tan sự im lặng ấy

- Về rồi
- Vâng

Thiên Anh xuống xe và mở cổng, cô định chào anh và bước vào thì anh ngoái đầu ra phía cửa xe và lên tiếng

- Em mở to cổng ra
- Sao cơ? – Thiên Anh nghe thấy nhưng ko hiểu sao anh lại yêu cầu vậy nhưng miệng thì hỏi nhưng tay thì mở cả hai cánh cổng đến hết cỡ. Khánh Anh lái xe vào , anh cố tình bật đèn ô tô lên soi thẳng vào Thiên Anh làm cô chói mắt và neho lại, cô hơi điên vì hành động của anh
- Anh vào đây làm gì, sao anh ko về ? – Thiên Anh hỏi khi anh đang bước xuống xe
- Tối nay anh ở đây, giờ muộn rồi anh ko muốn đi 1 mình – anh bịa có

- Nhưng...

- Đứng...

- Vâng...

Thế là anh thần nhiên dứt tay vào túi quần rồi thông thả bước vào trong. Thiên Anh vẫn đứng đấy nhìn anh, đôi mắt cứ dõi theo anh bất giác mỉm cười hạnh phúc, có lẽ anh cũng cảm nhận nụ cười đó nên anh cũng mỉm cười rồi ra giọng

- Còn đứng đấy, vào đi

Câu nói của anh khiến cô giật mình rồi cũng lon ton chạy vào theo anh

- Em ở đây 1 mình chán nhĩ? – anh hỏi

- Cũng bình thường, em quen rồi – cô đáp

- Hay chuyển về ở với anh đi – anh ra đề nghị, nhìn sâu tận đáy mắt anh lời nói này ko có chút đùa cợt, anh đang nói thật và anh muốn...

- A há...- cô cười vô thức – em ko điên

- Ý em là sao? – anh nheo mắt

- Em...em ở đây 1 mình quen rồi, vả lại em cũng ko thích ở chung nhà có đàn ông...- cô nói sai sự thật, lần cô xin anh hai cho cô ở chung nhưng anh từ chối đó thôi

- Mai sau em cưới chồng thì ở riêng chẳng? – anh cười thú vị

- Lúc đó tính sau – cô thần nhiên

- Em nghĩ anh sẽ cho em tính sau sao???

- Anh...anh muốn gì?

- Thôi anh muốn đi ngủ, anh ngủ ở đâu? – anh chuyển chủ đề, anh đoán nếu mình nói nữa thăm nào cũng có cãi nhau

- Anh theo em – cô nói rồi vơ điện thoại trên mặt bàn rồi đi lên gác

- Đây – cô chỉ vào phòng kế bên phòng cô

- Đủ ấm ko? – anh nhìn cô

- Có chần ảm lấm – cô ko hiểu ý của anh nên cứ vô tư nói như anh đang nói nghĩa bóng, anh đang muốn cô hiểu nghĩ đen cơ...

- Anh muốn ngủ bên đó – anh hất mặt về phía phòng cô

- Ko, đấy là phòng của em mà, phòng này ấm mà anh

- Anh ngủ cùng em, sau này thường xuyên rồi, tập đi cho quen – anh cười gian, anh muốn chêu cô xem phản ứng cô ra sao

- Hơ...hơ...em làm gì anh đâu mà anh bị bệnh nói năng lung tung vậy, em ko thích đùa đâu...NGỦ PHÒNG BÊN ĐI – cô nói nhỏ nhỏ rồi dần dần to và 4 từ cuối cô hét lên, tay chỉ vào phòng kế bên

- Em ghê gớm cũng ko vừa đâu nhĩ? Thôi anh đi ngủ đây – anh cười đều rồi bước vào phòng kế bên theo yêu cầu của Thiên Anh. Thiên Anh cảm thấy nhẹ lòng rồi cũng vào phòng của mình

- Từ Tuyệt sao rồi? – Khánh Anh gọi điện cho Nam

- Kiểm tra rồi ko có vấn đề j nặng hết chỉ bị khản giọng mấy ngày thôi, vừa kiểm tra xong đã tránh mặt tao, chạy đi đâu mất hút rồi – Nam thờ dãi

- Ủ, hỏi thế thôi cúp máy đây, mày ngủ đi mai tính

- Ủ...

...

Sáng hôm sau...

Sau 1 đêm mệt mỏi với mùi rượu nồng nặc, Vy từ từ thức dậy, đầu óc vẫn choáng váng chỉ nhớ mang máng tối hôm qua mình đã đi đâu và được 1 người bế và nói linh tinh gì đó chứ cô ko nhớ đó là ai. Cô ngoảnh đầu sang bên phải thì chợt giật mình

- Minh...- cô nói nhỏ nhưng cũng đủ để Minh nghe thấy, cả tối hôm qua lo cho cô mệt quá nên anh gục luôn ở cạnh giường lúc nào ko hay. Vy nhận ra đây là phòng của Minh

- Vy...em...

- Về đây – Vy lạnh lùng ngắt lời Minh rồi kéo chăn và đứng lên leo xuống giường

- Em có cần giận anh đến mức đó ko? – Minh mất bình tĩnh mà hét lên

- Có – Vy thản nhiên như ko – vsen nhờ - Vy nói tiếp. Cô biết mấy công tử như Minh lúc nào cũng có sẵn bàn chải và khăn mặt mới và lần này đến lúc Vy phải dùng nhờ rồi.

- Anh cũng biết hình phạt em nói lúc trước rồi đấy, giờ em là chị anh đấy, đừng vô lễ , về đây, coi như ko quen biết nhau 1 tháng, nếu chịu nổi thì tiếp tục còn ko thì tùy - Vy nói rành mạch nhưng cũng rất miễn cưỡng và vô tình lắm mới đủ can đảm để nói ra, cô cũng sợ trong 1 tháng ấy mất Minh lắm nhưng vì cô muốn anh thay đổi và biết sợ

- Đường Vy

Vy nghe thấy tiếng Minh gọi nhưng ko thèm quay đầu lại mà bước thẳng

Minh bực tức đập hết gối trên giường xuống và leo lên giường.....ngủ tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

- Aaa....- Nam thức giấc sau 1 đêm dài mệt mỏi, anh luôn trần trọc nhớ đến Từ Tuyết thế nhưng anh lại gục ngay xuống ghế sofa nhà Khánh Anh

- Dậy rồi sao? – Tiếng Hoàng từ trong bếp vọng ra , sau 1 đêm Hoàng cũng tỉnh rượu hẳn

- Ủ, làm gì trong đó đấy? – Nam tò mò vì rất ít khi thấy Hoàng xuống bếp

- Tìm xem có gì ăn được ko nhưng hết rồi – Hoàng từ từ đóng tủ lạnh và bước ra

- Tối qua Khánh Anh ko về à? – Hoàng hỏi tiếp

- Ko biết, tối qua nó đưa Thiên Em về mà xong mất tích luôn – Nam hơi cười. Nhắc đến người con gái ấy Hoàng cảm thấy có gì nâng nâng trong người, 1 sự day dứt, tiếc nuối và đau khổ chẳng? Hoàng bắt giác mỉm cười lạnh lẽo rồi ra đề nghị

- Đi ăn sáng đi, đói chưa?

- Thôi, giờ chả còn tâm trạng ăn uống nữa – Nam chán nản ngả người ra ghế tiếp

- Có chuyện rồi à, chuyện gì kể xem nào – Hoàng hứng thú nhảy tót lên ghế chỗ Nam nằm

- Chỉ là.....- Nam thành thật kể hết mọi chuyện tối hôm qua ra cho Hoàng nghe, mới đầu Hoàng ko thể tin nổi nhưng sau đó anh lén ra cười nắc nẻ làm cho mặt Nam tối sầm lại

- Cười gì?

- Haha, hai chúng mày đáng mất vợ lắm, haha – Hoàng tiếp tục cười chê chọc Nam

- Biến ngay ra chỗ khác chơi – Nam xua đuổi

- Ô em đi đây, haha, hay quá, hài quá, lẳng mạn ghê ấy, haha – Hoàng cứ thế cho đến khi ra đến gara xe, Nam ngồi bên trong nghe thấy mà sắc mặt thay đổi liên tục như tắc kè hoa vậy

.....

8h a.m

Thiên Anh thức dậy, vscn xong mới xuống nhà, vừa bước xuống đã thấy Khánh Anh ngồi ở ghế xem phim rồi

- Anh, anh dậy rồi sao? – Cô vừa chào vừa hỏi

- Máy giờ rồi em? – Anh ko ngoái đầu lại

- Dạ, mới 8h

- Mới 8h, giờ mới biết Thiên Anh thích ngủ nướng

- Được nghỉ học thì dậy sớm làm gì đâu anh – cô nói lí

- Thôi, chuẩn bị đi ăn sáng cùng anh

- Anh vẫn chưa ăn sáng ă?

- Đợi em

Nghe anh nói vậy, cô chỉ cười trừ, cô đang cảm nhận được hạnh phúc dần dần lớn lên thật nhiều và cảm giác như anh đang truyền yêu thương sang cô ngày 1 rõ rệt, giá như ngày nào cũng được bên anh thế này, chỉ vậy thôi.

Mặc dù đang hạnh phúc như này nhưng cô ko quên hai người thân của cô đang “đau khổ” và như muốn chạy trốn khỏi người mình yêu, cô biết rõ tính Vy, âm áp hoà đồng nhưng rất ngông cuồng và bá đạo, Vy ko thích lắng nghe đặc biệt là “any” của mình còn Từ Tuyết thì lạnh lùng thẳng thắn và ghét đối trên lửa dưới, qua việc này chắc 2 tên kia học được 1 bài học để nhớ đời. Nhưng liệu Vy và Tuyết có quá đáng lắm khi ko tha thứ cho Minh và Nam ko? Liệu 1 quyết định hôm nay sẽ là 1 hối tiếc của sau này ko????

Thấy Thiên Anh đang trầm tư suy nghĩ, hình như Khánh Anh cũng đọc được suy nghĩ của cô

- Hai đôi ý ko sao đâu !

- Hả, sao anh biết em đang nghĩ về họ? – cô tò mò về chỉ số IQ cao ngất ngửa của anh

- Ko biết – anh tỉnh bơ trước đôi mắt căng tròn đang tìm câu trả lời từ anh, ai ngờ anh trả lời hàm súc đến nỗi...

- Anh này...em muốn hỏi anh 1 chuyện

- Ừ

- Thôi

- Em muốn hỏi có bao giờ anh giống hai thằng kia chứ gì? Em nghĩ anh là ai????

- Sao anh hay thế?

Anh ko trả lời mà chỉ lắc đầu cho qua, cô cũng im lặng ko nói gì? Cô có thể tin tưởng vào tình yêu của anh 1 cách tuyệt đối ko???

.....

1 tuần sau.....

- Lâu lắm ko đi học – Vy nói với Thiên Anh

- Ừ, bố tao sắp về rồi, vui quá – Thiên Anh mừng mà đâu biết những ngày kế tiếp cô nàng sẽ phải chịu những đau đớn gì đây

- Vy...- tiếng gọi của Minh từ phía sau, bộ tứ Khánh Anh / Nam / Minh / Hoàng đã đến đông đủ thiếu duy nhất Từ Tuyết

- Vào lớp đi – Vy kéo tay Thiên Anh trong khi cô nàng đang ngắm Khánh Anh trong bộ quần áo đồng phục mà bấy lâu cô ko được ngắm và có thể nói là ko dám ngắm, giờ thì thoải mái rồi

- O..- T.Anh chưa kịp phản ứng thì đã bị Vy lôi vào gần đến cầu thang rồi

- Hơ hơ Vy giận mày đến thế cơ à? – Nam hỏi

- Còn mày nữa đấy ! – Minh lờm

- Hai bọn mày đã từng nghe chuyện 1 người đàn ông chẳng hoa đã đánh mất người mình yêu thương thật sự suốt đời chưa? Haizz – Hoàng chọc giận 2 tên kia và tỉnh bơ đi vào lớp, vẫn trung diện khuôn mặt lạnh tanh ko chút thay đổi, Khánh Anh cũng bước vào, đứng ngoài đây làm model cho nữ sinh chụp ảnh sao???

Vừa vào đến lớp, Nam đã bắt gặp ngay dáng người của Tuyết đang gục mặt xuống bàn, thì ra Tuyết đi sớm chứ ko phải nghỉ học, Nam chẳng quan tâm đến những con mắt xung quanh mà lao vào í ới

- Tuyết ơi, anh xin lỗi, tha lỗi cho anh đi mà, anh hứa lần sau ko bao giờ tái phạm nữa, anh hứa, em muốn gì anh làm hết, đừng giận anh nữa.

Nghe 1 lý thuyết dài của Nam mà mấy girl trong lớp shock đến tận cổ, boy thì tụt áp huyết @@

- Rồi – Tuyết trả lời cụt lùn nhưng cũng đủ để Nam hiểu rằng cô chịu tha thứ cho anh sau lỗi lầm ấy

- Thật ko? Tuyết ơi..haha – Nam lao vào ôm Tuyết trước những đồng tử đang tròn xoe chĩa vào hai người, cả lớp được phen shock nặng, Tuyết thấy hành động ấy của Nam quá là trẻ con, cô chỉ cười lặng lẽ rồi im lặng vào tiết học

- Minh ơi, của thằng Nam 1 tuần của mày phải 1 tháng cơ, chia buồn – Hoàng

- Mày cần thận cái mồm làm khổ cái thân đấy – Minh ừ hừ rồi mau chóng về chỗ...

Từ khi được Tuyết tha thứ thì Nam cứ cười suốt còn Minh thì vẫn cứ mặt nặng mày nhẹ.

...

- Mày cứ mãi tránh mặt anh Minh thế sao được, dù sao anh ấy cũng biết lỗi và xin lỗi rồi mà – Thiên Anh khuyên bảo Vy

-- im lặng, Vy chỉ thờ dài

- Tha thứ đi, mày giận mãi đâu có vui gì? – T.Anh nói tiếp

- Thôi mặc kệ đi, đừng nhắc đến chuyện này nữa – Vy nói nhẹ như rất mệt mỏi.

Tan học...

Từ lúc yêu nhau, Khánh Anh luôn đưa Thiên Anh về còn đi thì Thiên Anh đi cùng Vy nên anh cũng ko cần.

Thấy Thiên Anh và Khánh Anh luôn thân thiết với nhau như vậy mấy người kia ai cũng mừng và luôn chúc phúc cho cặp đôi song Anh này nhưng có 1 người vẫn luôn thầm phá hoại tình cảm của họ, ghen tị và bức tức, đó chính là Yun, những ngày qua cô nàng ko xuất hiện vì ốm lì bì, chỉ có Hữu Tuệ ngó ngang đến ngoài ra không-một-ai

Hôm nay Yun chính thức “ tái xuất giang hồ “ thì bắt gặp ngay cảnh Thiên Anh leo lên xe của Khánh Anh, 1 từ ghen để miêu tả tâm trạng của Yun lúc này, nhò phóng xe đuổi theo

Đến nhà Thiên Anh

- Chào anh – T.Anh cười. Khác với cô thì anh chào bằng cách khác, cách của riêng anh, anh đặt lên môi cô 1 nụ hôn phớt lờ nhưng khiến cô choáng váng, đầu óc như quay cuồng, tim đập mạnh, hơi thở của anh thật ấm áp vẫn đọng lại nơi tim cô, đang đến giây phút cảm xúc dâng trào thì có kẻ phá đám

- Khánh Anh, anh với em chưa chia tay đâu đấy, Vĩnh Thiên Anh con ranh này mày muốn chết hả???? – Yun lao vào lôi Khánh Anh tách biệt Thiên Anh

“ Anh với em chưa chia tay đâu đấy ”, Thiên Anh biết Khánh Anh và Yun trước kia là 1 cặp trời sinh, đẹp đôi và khiến người ta ghen tị và ngưỡng mộ nhưng vì cái tính tham lam ích kỉ khó chấp nhận của Yun đã khiến tình yêu ấy vụt tắt, chỉ còn lại con số 0 tròn trĩnh

- Cô định làm trò gì ở đây- Khánh Anh nhìn thẳng Yun khiến nhò hơi sợ

- Em...em chỉ muốn kéo anh ra khỏi cô ta thôi, anh là của em, ngày xưa ngày nay và cả sau này, mãi mãi là của riêng em thôi, ngày trước anh nói vậy mà – Yun nói như khóc

- Cô im và biến đi, nể cô là em của thằng Hoàng ko cô đừng trách – Khánh Anh bức

- Em nói lại, anh là của em – Yun nói rồi lên xe phóng đi, cố tạo ra làn khói mù mù làm cay mắt Thiên Anh và Khánh Anh

- Anh về đi, em vào trong đây – Thiên Anh cười rồi vẫy tạm biệt anh

- Ủ. – anh ko cười giống cô mà lạnh lùng bước vào xe

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

- Con Thiên Anh – Yun bậm môi nói, nhỏ và Hữu Tuệ đang đi lượn xung quanh thành phố thì gặp Thiên Anh ở cửa hàng bán tạp hoá
- Gì, sao tự gọi mình là con thế - Hữu Tuệ chưa nhìn thấy Thiên Anh nên hơi ngạc nhiên thành ra hỏi 1 câu hơi ngu
- Ko, tao đang nói con Vĩnh Thiên Anh cơ – Yun hất mặt về phía T.Anh đang đứng
- Thì sao? Định làm gì nó ak?
- Đoạ phát – Yun cười nửa miệng và chăm chú nhìn T.Anh cho đến khi T.Anh rời khỏi cửa hàng với 1 túi đồ
- Xem đây – Yun khởi động động cơ và lái nhanh như 1 cơn gió ko rõ tốc độ, nhỏ ko thèm nhìn trước nhìn sau mà cứ thế lao vun vút đến phía T.Anh. Tiếng rú của ô tô làm T.Anh quay đầu lại thì thấy 1 chiếc ô tô đang lao về phía mình như mất kiểm soát. Chỉ còn 1 mét là cô đi đời ngay nhưng chiếc ô tô đó là quẹo phải tạo với lề đường 1 lực ma sát lớn như muốn nổ tung , T.Anh bị va nhẹ nên hơi chao đảo ngã xuống lòng đường, tìm cô vẫn đang đập thình thịch, bàn tay phải quệt mạnh vào mặt đường bê tông nên xước chút xíu nhưng rất đau và rát...
- Thấy thế nào ? – Yun đắc ý lái xe lao vun vút trên đường cao tốc
- Mày làm mặt nó sợ ko còn 1 giọt máu – Hữu Tuệ hòa theo trò đùa của Yun và cười khà ồ
- Hạng người vậy mà làm bạn gái anh Khánh đúng thật là...ko chấp nhận được – Yun tặc lưỡi
- Đã rồi sao? Nhanh vậy? Giờ tao mới biết đó – Hữu Tuệ nói với giọng điệu ngạc nhiên
- Thì tao cũng mới biết lúc tan học sáng nay , định chơi tao đây mà, lần này đừng hòng sống yên với Vương Thiên Anh này – Yun nói rồi đập ga mạnh hơn nữa như muốn bay theo gió và....xuống gặp bác Vương luôn.
-
- AAA, bố về đến đâu rồi ạ, có cần con ra đón ko? – T.Anh vui mừng nói như hét vào điện thoại, ruột gan cô như múa cả lên khi nhận được cuộc đt từ bố cô
- Bố về gần đến nơi rồi – ông cười nhưng ko chân thành cho lắm
- Vâng, bố về sớm, con nấu bữa tối rồi gọi luôn cả anh hai đến, con cúp máy chuẩn bị bữa tối cho 2 người đây – cô vui vẻ rồi đợi một câu “ừ “ của bố rồi mới cúp máy, T.Anh lon ton chạy vào bếp vừa chạy vừa gọi đến báo cho Thiên Kỳ, cô đang rất vui mà quên mất anh Kỳ đang giận cô rất nhiều vì chuyện cô với Khánh Anh.
-- T.Anh gọi cho Thiên Kỳ mà mãi anh mới bắt máy, cô nghĩ đơn giản là anh bận chứ đâu nghĩ đến chuyện khác, nhưng rồi sau đó anh cũng bắt máy, ko để anh nói gì cô đã làm 1 tràng dài rồi cúp máy, cô tin anh hai sẽ đến ko cần cô năn nỉ
- Cô vừa nấu ăn vừa tập trung nghĩ, chắc bố cô sẽ đến sớm hơn anh Kỳ nhưng...
- Bâng...em nấu chưa xong ? – T.Kỳ ko cần ấn chuông vì cổng đã mở toang hoang vắng
- Anh hai, anh đến rồi hả? Anh ra kia ngồi đi, em sắp xong rồi – cô cười tươi rói
- Thiên Kỳ để ý tay Thiên Anh có dán tri trit Ergo
- Tay em bị sao?
- Dạ ko sao đâu anh, em va chạm chút thôi ý mà, anh ra kia ngồi chờ đi...
- Một lúc sau, có tiếng gọi phát ra từ bên ngoài, chính xác đó là tiếng khăn khăn của đàn ông và chính xác hơn nữa đó chính là bố hai người, người bố mà bao lâu T.Anh luôn mong được sống chung, cô đã thiếu tình thương của mẹ nên cô dành hết yêu thương nơi bố.
- Thiên Anh, Thiên Kỳ.....
- Anh hai, bố về đến rồi kìa – cô sung sướng reo lên. Thiên Kỳ cũng ko ngờ là T.Anh lại vui đến như thế và anh cũng ko biết trước được cô sẽ vui được bao lâu khi bố cô – ông Thiên Trí cũng là một người rất hận ông Khánh Đường – bố của Khánh Anh vì trong suốt thời gian ông trí làm việc cho tổ chức

của ông Đường luôn bị ông ta làm khó và lại c.ty Welsa bên Mỹ đang phát triển vuron tâm thế giới có khả năng vượt được c.ty của ông Đường nên lần này về nước chủ yếu ko phải vì Thiên Anh mà vì 1 lý do khác.

- Bố, cuối cùng bố đã về - T.Anh chạy đến ôm ông , cười giòn tan như 1 đứa trẻ lên 3

- Ủ - ông gật đầu cho qua rồi nói tiếp – bố lên tắm cái đã, con chuẩn bị cơm đi xong bố xuống liền

- Dạ vâng...

.....

.....

- Sắp tới công ty Anh Vương sẽ ký hợp đồng cho xây dựng công trình Hanan bên Mỹ với c.ty Welsa, cha muốn con về nhận dự án này và hoàn thiện nó – cha của Hoàng trình bày ý muốn của mình qua đt cho Hoàng biết

- Con em của con đâu? Nó quản lý c.ty kia mà, con liên quan à? – Hoàng ko muốn tham gia bất kì thủ tục hay hợp đồng j trong c.ty, những thứ đó chỉ đem đến rắc rối và phiền toái, đang tuổi ăn chơi nên anh ko muốn đâm đầu vào công việc làm gì cho mệt người

- Nó ko dày dặn kinh nghiệm bằng con và lại con rất am hiểu về mấy thứ liên quan đến xây dựng nhà đất như thế này

- Con ko thích, con bận học lắm

- Lần này lợi nhuận sẽ cao, c.ty sẽ phát triển hơn, có lợi cho cả đôi bên, con ko làm nhờ c.ty có chuyện thì tính sao?

- Bố cứ giao cho con Thiên Anh ấy, có gì con trợ giúp nó là được

- Vậy cũng được, có gì hai anh em chỉ bảo nhau, dự án lần này rất quan trọng, cơ hội ngàn năm có một, hai đứa đừng để hỏng

- Vâng...

.....

Hoàng cúp máy rồi lần ra ghế thờ dài

- Lại có chuyện à? – Khánh Anh hỏi han

- Cha tao muốn tao về nhận dự án xây dựng công trình Hanan với c.ty Welsa bên Mỹ

- Welsa? – Khánh Anh nhắc lại cái tên ấy, hình như anh đang nghĩ ra 1 thứ j đó

- Ủ, sao?

- Hình như đó là c.ty của cha Thiên Anh

- À, cái c.ty lần trước bọn mình đến Francisicodó sao? À ừ, giờ mới nhớ ra

- Ủ.....K.Anh đang định nói gì đó thì chuông dt anh reo lên - Ủ, đến ngay

- Thôi tao ra ngoài có chút việc – Khánh Anh nói rồi cầm lấy chiếc áo khoác đen vắt ở ghế và đi

- Tội này đi đâu? – Hoàng hỏi vọng theo, biết là ko có câu trả lời nhưng Hoàng cứ tiện mồm hỏi, quan tâm tẹo chứ !!

....

- Lần này bố ở lại lâu ko? - T.Anh hỏi

- Cũng chưa biết được, chắc vài tuần thôi – ông Trí trả lời

- Thế bố ở lại đây hay ở với anh Kỳ - cô hỏi tiếp

- Chắc ở lại đây, ở đây gần với c.ty Anh Vương hơn – ông nói với T.Anh và cũng hơi nhìn T.Kỳ, gương mặt ấy khiến ông hơi xót xa, ông thương T.Kỳ nhất nhà, thương hơn cả T.Anh có thể nói là nhiều

- T.Kỳ, con ko định phẫu thuật mặt sao? – ông hỏi

Nghe thấy câu hỏi ấy, ko chỉ T.Kỳ ngừng ăn mà cả T.Anh cũng ngừng theo

- Bao giờ con phải thấy thằng đó có gương mặt như này thì con mới...- T.Kỳ siết mạnh bát com như siết mạnh đôi tay kẻ thù

- Cha ủng hộ con, có gì thì cứ nhờ - ông nói

T.Kỳ có hơi quay sang nhìn T.Anh, mặt cô hơi đỏ và khó chịu nhưng biết làm sao bây giờ, cô cứ nghĩ bữa com này sẽ ngon lắm nhưng giờ cô ko nuốt trôi nữa, cô nhớ Khánh Anh và cô cũng lo lắng cho anh nhiều lắm.

- Bố và anh ăn đi, nguội hết rồi – T.Anh cố nặn ra cho mình 1 nụ cười để ăn tiếp.

- Thiên Anh, nếu cha cấm con qua lại với thằng Kevin đó thì con sẽ tính sao? – ông hỏi

- Kevin nào cơ ạ? – cô vô tình hỏi và trong đầu cô nhớ đến ngay và biết ông đang muốn nhắc đến Khánh Anh – à, anh Khánh Anh ý ạ?

- Khánh Anh? - ông hơi nghiêng người vì ông chưa được nghe qua cái tên này trong giang hồ

- Khánh Anh là tên thật của Kevin – T.Kỳ giải thích

- Hai người...- T.Anh nói đứt đoạn

- Sao? Trả lời đi, con sẽ tính sao? – ông hỏi như dồn cô vào bước đường cùng

- Con...con ko biết

- Thật là...- ông lắc đầu, nhìn ông có vẻ buồn buồn (ảo ả) nên T.Anh cũng hơi chạnh lòng, cô thấy ko gian như bị đè nén đến ngạt thở nên đã xin phép ra ngoài

....

Màn đêm bao phủ 1 màu lạnh lẽo, hôm nay bầu trời ít sao, hầu như là ko có, chỉ vờn vờn 1 màu đen nhuốm đầy tâm trạng, màu đen ấy như nuốt trọn bóng dáng nhỏ bé cô độc của 1 cô gái, cô đang khó xử trước tình thân và tình yêu, trước câu hỏi của cha mình, làm sao từ bỏ người đó khi cô đang quá yêu và làm sao cô có thể từ bỏ cha và anh khi cô họ rất đỗi quan trọng với cô. Cô muốn 1 lời khuyên của ông trời, có sao họ phải hỏi những câu hỏi mà cô ko muốn tl như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

- Anh đi mà nhận dự án đó, em mệt lắm và lại anh cũng là cổ đông lớn nhất của công ty kia mà, anh sẽ làm tốt hơn em – Yun từ chối sau khi nghe Hoàng phổ biến

- Ai bảo mày làm quản lý công ty, giờ thì đi mà nhận, anh chỉ nắm nhiều cổ phiếu chứ anh ko muốn dây dưa nhiều, anh định bán hết đi cho rảnh nợ đây

- Vậy sao? Bao giờ anh bán để em chuẩn bị - Yun hào hứng hẳn

- Chuẩn bị gì? – Hoàng chau mày nhìn cô em gái đang sáng mắt, anh biết nó đang nghĩ gì? Muốn chuẩn bị gì?

- Chuẩn bị tiền mua chứ còn làm j, nhưng bố ko cho phép anh bán hết đâu

- Ai cản được đâu, mày cứ chuẩn bị dự án Hanan sắp tới đi rồi anh bán hết cho mày, lúc đó chỉ cần 1 cuộc họp cổ đông thôi là mày làm chủ tịch c.ty này ngay – Hoàng dụ

- Thế được – Yun vui sướng, từ quản lý nhảy phát lên ngồi chiếc ghế chủ tịch ai mà ko muốn và đây cũng là ham muốn của Yun

- Vậy có mà làm tốt dự án sắp tới vào, càng nhanh càng tốt nhất là đừng để công trình bị đình trệ, vật liệu thiết bị phải đạt tiêu chuẩn, công nhân đáng tin cậy đừng để họ làm loạn – Hoàng nhắc

- Chuyện đó thì em biết, thôi em cúp máy đây

- Ừ

Hoàng gác máy xong chỉ biết thở hắt ra và lắc đầu, cùng mang 1 cái tên Thiên Anh sao tính tình lại khác nhau đến thế, mãi mê suy nghĩ 1 lúc Hoàng lại nhớ đến Thiên Anh, nhớ nụ cười ấy, đôi mắt trong sáng, ấm áp, dễ gần

“Em đã là của người ta rồi” – Hoàng tự nghĩ rồi tự lắc đầu bỏ qua mọi suy nghĩ về Thiên Anh.

....

- Anh hai, chuẩn bị xong chưa? Nhanh lên mẹ đợi lâu lắm rồi kìa – Tiếng Hữu Tuệ phát ra từ sân vọng vào trong nhà 1 cách rõ rệt, Vương Khang đang thắt nút cái lưng da rồi mới xuống nhà

- Anh Khang... - Hữu Tuệ gọi tiếp

- Đợi

- Thằng Khang làm gì mà lâu thế con - Bà Liên hỏi Hữu Tuệ

- Con ko biết, chắc lại chửi chuốt ngấm vuốt thôi ý mà – Hữu Tuệ trả lời. Hữu Tuệ vừa dứt câu thì Vương Khang lù lù trước mặt

- Đi thôi

- Sao anh lâu thế?

- Mà hỏi nhiều thế?

- Ở kia...

- Thôi đi nhanh còn có việc – bà Liên ngăn chặn chiến tranh giữa hai đứa con của bà

Gió lồng lộng cuốn sâu vào tận ghế ngồi, nghĩa trang phảng phất mùi khói hương, 1 vài người qua lại. Vương Khang dừng xe lại

- Xuống xe đi đến rồi – Vương Khang ra hiệu cho 2 người ngồi ghế dưới. Cùng 1 lúc cả 3 đều xuống xe

Một nghĩa trang lạnh lẽo và heo hắt, ba mẹ con bước vào cùng bó hoa và giỏ hoa quả, đi qua những con đường được trải dài đến 1 chỗ hẻo lánh hơn, 1 ko gian âm u sau nghĩa trang

Mộ của chồng bà Liên cũng là cha đẻ của Hữu Tuệ và Vương Khang đã xuất hiện ngay trước mắt, ngôi mộ đã được sửa sang trang nghiêm hơn sau lần bị phá.

- Về Việt Nam lâu giờ tôi mới có thời gian đi thăm mộ ông.- Bà Liên lặng lẽ nói 1 tràng dài

- Trời sắp mưa rồi – Vương Khang lên tiếng sau khi bà Liên đã nói xong

- Xong chưa mẹ - Hữu Tuệ hỏi

- Rồi – bà Liên gật đầu trả lời, cả 3 người rời khỏi chỗ này, đi qua nghĩa trang và đến chỗ để xe, bà Liên dặn

- Hữu Tuệ về trước đi, mẹ với anh đi có chút việc

- Việc gì? Sao con ko được đi

- Con con gái ko nên xen vào chuyện này

- Chẳng phải mẹ cũng là con gái đó sao? – Hữu Tuệ cãi bướng

- Mẹ nói thì về đi, lằng nhằng nhiều – Vương Khang xen vào

- Con về bằng gì? – Hữu Tuệ cố tình hỏi

- Gọi taxi – Vương Khang trả lời thay bà Liên

- Em hỏi anh đâu – Hữu Tuệ trừng mắt

- Thích chết.- Vương Khang chưa nói dứt câu thì Hữu Tuệ đã ba chân bốn cẳng chạy đi sau khi chữ “à” được phát ra

.....

- Alo, theo dõi mẹ và anh hai cho tao, chuẩn bị đi rồi đấy, họ làm gì thì báo cáo cho tao biết – Hữu Tuệ gọi cho 1 số mà nhỏ ko lưu trong danh bạ mà lưu trong trí nhớ của mình

- Dạ rõ – tên đó trả lời, đó là 1 nam thanh niên

.....

- Haizzzz. Mệt quá !!!!!!! – Minh than ngắn thở dài trong nhà Khánh Anh
- Suốt ngày sang đây than ko chán à ? – Hoàng đặt quyển sách đang đọc xuống bàn rồi bật tivi
- Đang chán quá nè? – Minh tiếp tục thở dài thì bất gặp ánh mắt của Thiên Anh bên cạnh đang nhìn mình
- Thiên Anh nhìn gì anh? À mà em thấy Vy đâu ko?
- Nó ở nhà ấy? Chắc đi tu 1 tháng, hi, vì anh đấy – Thiên Anh cười
- Đợi 2 tuần nữa đi, làm sao mà căng – Hoàng chau
- Ồ. – Thiên Anh bật cười
- Phải làm sao đây? Nhớ vợ chết đi được mà ko được gặp, tao đi chết đây, đừng cản – Minh đứng lên khỏi ghế sofa nói 1 cách hùng hồn
- Ai cản – Hoàng tỉnh bơ
- Anh định đi đâu đấy? – Thiên Anh hỏi
- Nó lại chuẩn bị đâm đầu vào game ý mà – Hoàng hống
- Game gì ý nhĩ?
- Máy game đập chuột, gấp thú ấy , vui lắm, Minh nó nghiện mấy trò đó lắm, haha – Hoàng cười sáng khoái

Bóp * AA, đầu...

Minh đập thẳng vào mặt Hoàng cục gạch đen đen của anh đến rơi xuống đất và rơi cả pin và vỏ ra

- Ay, thằng kia hâm à? Mất 1 phần đẹp trai của tao thì sao? – Hoàng đùa
- Tao ko cho mày chuyển hộ khẩu vào nhà xác là may đấy
- Ha ha, Minh ơi, giờ dùng 1280 à? U uầy, ở trong kia tao vẫn thừa mấy cái Ip5s đấy lấy mà dùng – Hoàng phát hiện ra thứ mà Minh đập anh là điện thoại 1280, thậm chí lúc Minh chạy ra nhặt vẫn lắp ghép vào được mà ko vỡ màn hình. Hihi
- Anh Minh á? – Thiên Anh hơi bất ngờ
- Hình phạt thôi, bao giờ Vy tha thứ thì mới được dùng mấy thứ xa xỉ đó, giờ sai cái này cho hay – Minh cười
- Máy này có trò gì nhĩ? Tao mượn chơi lúc – Hoàng cười nhiệt tình
- Thiên Anh ơi sáng thằng này uống thuốc chưa? – Minh nhăn nhó
- Hết tác dụng rồi anh ơi – Thiên Anh cười
- Mà tao dùng cái này để đỡ muốn ăn chơi trong tháng này thôi – Minh nói tiếp
- À ra vậy? Sợ ghê nhĩ? Hôm nay mày đạp xe sang đây chứ gì? – Hoàng lại cười
- Ko, đi xe máy
- Wase tàu hay deam thái – Hoàng đùa
- Ko, SH – Minh trả lời
- Thế vẫn ăn chơi, mày đi xe đạp là tốt nhất
- Mày chuẩn bị ăn gạch tiếp đấy, Thiên Anh đi cùng anh đến nhà Vy đi – Minh ra yêu cầu
- Nhưng đi bằng gì ạ? – Thiên Anh hơi sợ vì vừa rồi Minh nói anh đi bằng SH
- SH của anh

- A..ha...thôi, em ko đi đâu, hơ – Thiên Anh nói dờ khóc dờ cười

- Sao vậy? À.....ừ.....anh nghe thằng Khánh nói rồi – Minh sực tỉnh ra rằng Thiên Anh kị đi xe máy – nhưng sao lần trước thằng Khánh nó vẫn chở em bằng xe máy đó – Minh hỏi tiếp

- Lúc đó....ơ...hơ...lú.c...em...cũng chẳng hiểuuuu – Thiên Anh nhớ đến vụ lần trước, đó chỉ là bị “ép buộc” thôi chứ cô có muốn đâu

- Ngôn ngữ của em dạo này phong phú ghê nhỉ? Mà thằng Khánh biến đâu mất rồi – Minh ngó nghiêng

- Khánh Anh nó ra ngoài từ sớm rồi, giờ chưa thấy về - Hoàng chen vào

- Vậy à? Tao lên phòng mày ngủ nhờ cái, mệt quá

- Ở thế ko đi chết nữa à?

- Mày thích.....Gi???

- Thôi đi ngủ đi, tý nữa ngất xỉu ra đấy ko ai thương đâu

- Rồi, đợi tao phục thù – Minh nói rồi lên phòng Hoàng ngủ nhờ , đầu võ mồm với Hoàng cũng là 1 vấn đề lớn nhưng cũng may võ mồm của Hoàng vẫn chưa tu luyện được bằng Vy

- A...ha, Thiên Em cũng ở đây luôn sao? – Nhất Nam vác 1 túi đồ lớn về cùng Tuyết

- Vâng, anh chị mang gì về mà nhiều thế ạ? – Thiên Anh hỏi

- Ủ uôi, toàn đồ ăn – Hoàng ra sờ mó mấy túi đồ

- Ồ, hôm nay ăn trưa ở đây luôn mà, Thiên Anh gọi Vy đến đi cho đủ - Tuyết nói

- Để em gọi – Thiên Anh nói rồi lôi đt ra gọi cho Vy....

-.....- sau 1 hồi nói chuyện có cả vài câu năn nỉ nặng nhẹ nhưng cuối cùng thì Vy cũng từ chối

- Nó ko đến đâu , chắc tại vụ anh Minh – thiên Anh nói

- À, thế thằng Minh đâu rồi – Tuyết hỏi

- Anh ấy ngủ trong phòng anh Hoàng

Thiên Anh vừa chuẩn bị vào bếp thì bố cô gọi điện đến...sau 1 hồi dạ dạ vâng vâng Thiên Anh hơi chán rồi cũng xin phép mọi người ra về

- Em phải về, anh chị cứ ăn đi vậy

- Ở nhưng sao lại về , em ở 1 mình ai bắt em về - Tuyết

- Ko, bố em vừa về nước từ hôm qua, thôi em xin phép về, bố em gọi với lại anh hai em cũng ăn chung với bố con em nên....

- Ủ thôi em về đi – Tuyết ko ngăn nữa

- Thiên Em/ Anh ở lại đi – Nam/ Hoàng cùng đồng thanh

- Dạ thôi để hôm khác ạ, giờ em phải về thật

Và cứ thế 1 hồi giằng co về hay ở lại được gần 15 phút thì cuối cùng Thiên Anh vẫn ra về.

- Con đi đâu mà gọi suốt từ bây giờ mà giờ mới về - vừa về đến nhà Thiên Anh đã bị cha khảo sát

Cô định nói sự thật rằng cô ở bên nhà Khánh Anh nhưng chợt nghĩ lại và thấy anh hai và cha có vẻ ko ưa gì Khánh Anh nên cô đành bậm bụng nói dối

- Con bên nhà Vy, nó đang buồn nên...

Nghe vậy ông ko hỏi han thêm j nữa mà kêu con vào dọn cơm

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61

Tối...

- Thiên Anh, quyết định của con thế nào? – ông Trí vừa ăn vừa hỏi, Thiên Anh hơi cúi đầu vì câu hỏi đó, cô thử liếc nhìn thái độ của Thiên Kỳ, anh dừng đọng như ko biết gì nhưng thật ra anh cũng rất muốn biết quyết định của Thiên Anh. Thiên Kỳ ko muốn Thiên Anh qua lại hay quen biết gì Khánh Anh bởi vì như thế anh sẽ khó mà trả thù còn ko biết ông Trí suy nghĩ gì về vấn đề này, ông muốn tốt cho con trai hay 1 lý do khác?

- Con ko biết – giọng Thiên Anh ỉu xìu rõ chán

- Vấn đề này ko nên nói nhiều đâu, nó con ko muốn thì cha cho con 1 cơ hội, nếu con đồng ý thì bố nói cho biết cơ hội đó là gì?

- Cơ hội sao??? Nhưng...- Thiên Anh lưỡng lự 1 lúc lâu mới gật đầu, cơ hội gì đây? Cô nghĩ chỉ cần được quen Khánh Anh thì cơ hội nào cô cũng ko bỏ qua

- Chắc Thiên Anh cũng biết tên tuổi của thằng Kevin đó trong thế giới ngầm đúng chứ? – ông vào vòng vo lúc

- Con biết, nhưng liên quan gì ạ?

- Con cũng biết biểu tượng của tổ chức Hắc Long là con bọ cạp đúng ko?

- Dạ con biết – Thiên Anh hơi hồi hộp chờ cái cơ hội của cha dành cho mình

- Ta chỉ cần con làm 1 chuyện thôi còn chuyện khác sẽ có người khác tính, Thiên Anh phiền con lấy giúp ta sợi dây chuyền hình bọ cạp của hắc – Lúc này ông vào thẳng vấn đề mà ông đang suy nghĩ nhưng vấn đề đó làm Thiên Anh hơi giật mình, cô biết chiếc vòng đó quan trọng đối với anh như thế nào, lần trước anh đánh mất chiếc vòng đó ko ít người ra đi vì anh...lần này...

- Nhưng anh Khánh luôn đeo bên mình, con ko thể...- Thiên Anh ko nói tiếp mà thay vào đó là cô quay mặt ra chỗ khác, né tránh ánh nhìn của cha mình, Thiên Kỳ biết cô đang nghĩ gì, cô lo cho Khánh Anh, phải ! Nhưng cô cũng lo cho cả anh hai và cha của mình

- Nếu ko lấy được thứ đó con có thể lấy chiếc nhẫn cũng hình con bọ cạp trên tay hắc, cái này lấy chắc dễ hơn...- ông nghiêm mặt khiến Thiên Anh khó chối, cô lúng túng và buồn bực ko biết trả lời sao? Cha là người đàn ông cô yêu thương nhất, nếu từ chối thì là ko nghe lời, mà từ trước đến nay cô luôn là 1 đứa con vâng lời cha mẹ nhưng lần này có lẽ khó, làm như vậy là cô có lỗi lớn với người cô yêu và có thể người ấy sẽ là chỗ dựa cuối đời của cô. Phải lựa chọn sao đây? Phải trả lời sao trong khi cô ko muốn mất 1 bên nào hết, khó quá..

- Nếu con ko làm thì sao ạ? – cô thử hỏi vặn lại cha mình

- Thì đừng xem ta là cha của con nữa, và cả Thiên Kỳ, con ko muốn giúp anh hai mình sao? Được thôi nếu vậy thì con chuẩn bị sẵn...- ông chưa nói hết thì Thiên Anh bật khóc...

- Con...

Thì ra từ trước đến nay Thiên Anh luôn tưởng rằng cha luôn yêu thương mình hết lòng, sẽ ko bao giờ đánh đổi hay ép buộc cô trong bất kì chuyện to nhỏ gì mà giờ này...

- Thiên Anh, từ bé đến lớn con luôn ghét bọn côn đồ mà, đúng ko? Nghe cha lần này thôi, con với thằng đó ko hợp đâu – ông nói tiếp

Sao ông cứ phải nói ra những điều này, những điều làm tổn thương tâm hồn lẫn thể xác 1 cô nhóc mới được hưởng hạnh phúc chưa được bao lâu. Ông có bao giờ nghĩ về 2 hướng đâu, ông chỉ nghĩ về 1 hướng đó là hướng của ông thôi.

Thiên Anh im lặng ko nói gì? Thật sự từ bé cô luôn có những suy nghĩ xấu về bọn côn đồ và những bọn hai tay hai súng, chém giết nhau, cô tự nhủ ko bao giờ dây dưa hay kết bạn với bọn chúng nhưng từ khi gặp được nhóm Từ Tuyết và Khánh Anh, cô đã có ý nghĩ khác và cô biết họ sẽ là những người quan trọng ko thể thiếu trong cuộc đời cô sau này.

Thấy Thiên Anh im lặng, ông Trí lên tiếng

- Im lặng là đồng ý, cho con hạn 5 ngày. Thiên Kỳ đi ra ngoài cùng ta có chút việc – ông nói rồi uống cạn ly rượu trên bàn ăn rồi đứng dậy, Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn Thiên Anh 1 cái rồi đứng dậy theo lời cha. Thiên Anh lại 1 mình, cái cảm giác cô đơn trống trải, đau khổ lại hiện về. Cô khóc, và cứ thế bao nhiêu nước mắt thi nhau rơi xuống gương mặt hốc hác ấy, đôi mắt buồn thấm nước giờ rất thâm, cô gục mặt xuống bàn ăn khóc cho đã, mong thời gian trôi qua thật nhanh. Cô cứ nghĩ cha mình về, nhà cửa sẽ được ấm no hạnh phúc, cô sẽ được cha nuôi nấng và quan tâm hơn nhưng sự thật thì họ vẫn quan trọng vấn đề trả thù và kinh tế hơn là cô.

- Thiên Anh, mày sao vậy? – tiếng Vy phát ra làm Thiên Anh giật mình ngẩng đầu lên và vuốt nước mắt đọng trên khoé mắt

Khoảng 1 phút trước

- Đường Vy à em, em rảnh ko sang chơi với em gái anh, nó đang buồn đấy – tiếng Thiên Kỳ hơi trầm
- Vậy ạ? Vâng em sắp xếp xong mấy việc rồi em sang
- Ủ, chào em
- Chào anh
-
- Sao đến đây giờ này? – Thiên Anh vừa nói vừa dọn thức ăn trên bàn
- Linh cảm của tao cho thấy mày đang buồn – Vy cười để cố tạo ra ko gian thoáng hơn, cứ đà này thì ngạt thở mất
- Ủ
- Sao? Có chuyện gì?
- Ko có gì đâu
- Sao lại ko, ko mà khóc, nói đi mày ko nói đừng nhìn mặt tao – Vy giả bộ dỗi
- Tao...khó nói lắm, tao xin lỗi – Thiên Anh cố né tránh, cô bê mâm cơm vào rửa trước sự tò mò của Vy
- Thiên Anh – Vy hơi quát – mày ko nói tao gọi anh Khánh Anh đến đây bắt mày nói đấy, mày chối ai cũng được nhưng chắc ko chối được anh Khánh đâu nhỉ? – Vy nói tiếp
- Đừng nhắc đến anh Khánh Anh mà – Thiên Anh buồn bã, cô đang nghĩ có nên quên anh ko đây.
- Sao vậy? Hai người cãi nhau à? – Vy hơi bất ngờ trước thái độ của Thiên Anh
- Ko phải !
- Thế thì là gì, mày đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tao chứ? – Vy quát – nói đi, ko nói thì tao đi hỏi anh Kỳ vậy – Vy nói nhẹ hơn nhưng lời nói này lại tác động mạnh đến Thiên Anh
- Tao nói.....bố tao.....- Thiên Anh kể hết mọi chuyện cho Vy nghe, Vy chăm chú nghe thỉnh thoảng nghe thấy cả tiếng thở dài buồn bã của Thiên Anh
- Vậy mày tính sao?
-- Thiên Anh im lặng ko nói gì, chỉ khẽ lắc đầu
- Buồn ngủ chưa? Đi ngủ đi, hôm nay tao ngủ cùng mày nhé !
- Ủ. Cảm ơn mày lúc nào cũng ở bên tao – Thiên Anh khách sáo
- Nghe chối quá rồi đấy, thôi lên ngủ đi, đừng bận tâm nhiều – Vy cười
-
- Tại 1 nhà hàng lớn, tiếng nhạc du dương đi sâu vào lòng người, trời đổ cơn mưa, 1 cơn mưa rào như 1 nỗi lòng ai đó....
- Tôi là Hữu Tuệ, tôi muốn biết thông tin chính xác về bang Mạnh Long – Hữu Tuệ đeo 1 chiếc kính dâm đen đậm chất giang hồ, tóc búi cao để rơi xuống vài sợi vàng choé.
- Bao gồm những gì? Cô có thể nói chi tiết ? – 1 người đàn ông hơn nhỏ khoảng 4 tuổi trăm ngâm lên tiếng
- Số người, địa bàn hoạt động, thù với ai, thân với ai?
- Dạ được, khi nào có kết quả tôi sẽ báo cho cô
- Được, đây là số điện thoại của tôi, có gì anh cứ gọi vào đây
- Dạ được, tôi xin phép – Người đàn ông đó đứng lên, Hữu Tuệ cười và cúi đầu thay 1 lời chào và gương mặt trở lên nghiêm nghị khi nhận được cuộc gọi đến từ tên đàn em của mình

- Bà chủ và cậu chủ có nhắc đến tên Thiên Bảo, lần này hai người sẽ dùng Thiên Bảo làm con mồi như bên tổ chức Hắc Long. và

- Thôi đừng nói nữa, khi nào rảnh gặp trực tiếp – Hữu Tuệ cúp máy

“ Mẹ và anh làm hại đến anh Bảo thì đừng trách đưa con gái này bắt hiểu “ – Hữu Tuệ nghĩ trong đầu và xuống gara lấy xe phi thẳng trong màn mưa dày đặc.

- Mày chưa ngủ sao? Đang nghe gì đấy ? - Vy hỏi Thiên Anh

- Ừ, nghe blog radio, nghe ko? - Thiên Anh bỏ 1 bên tai nghe ra đưa cho Vy, Vy nhận lấy và cũng nghe theo. hai người như chìm trong giọng nói âm ỉm rồi đi sâu vào trong giấc ngủ

.....

Một thứ gì đó của quá khứ bất chợt tràn về...

- Anh yêu em. Nhưng anh có dám chết vì em không?

- Tại sao lại hỏi câu hỏi ngốc ngếch ấy.

- Em không biết, nhưng anh có dám chết vì em không? Đừng đánh trống lảng, trả lời đi.

- Nếu chúng ta gặp nạn. Và chỉ một người sống. Anh sẽ chết và em được sống, như thế đã coi là chết vì em chưa?

- Không, cái đó khó xảy ra lắm. Cái khác đi anh.

- Vậy nếu em bị người ta vây đánh. Anh sẽ lao vào đánh chúng nó, lôi em ra và bị chúng nó đánh chết. Như thế đã gọi là sẵn sàng chết vì em chưa?

- Không nghe, cái đó càng không. Lần nữa mà không nói được là em dối đó nghe chưa...

- Thế nếu em bắt anh nhảy xuống nước. Anh sẽ nhảy dù anh chả biết bơi. Như thế chắc em vừa lòng rồi chứ gì.

- Hi, vâng, thế thì được

- Còn em. Em có sẵn sàng chết vì anh không?

- Chết vì anh, không đâu. Em xinh như thế này, em phải sống chứ!

- Anh hiểu rồi.

Đó là những tin nhắn vào đêm 28 tết mà chúng tôi nói với nhau. Cười, ừ thì cười nhiều đấy. Nhưng lúc ấy tôi đã nghĩ rằng. Rốt cuộc em chẳng hề yêu tôi nhiều lắm. Em đâu có dám chết vì tôi. Em đã nói ra như vậy cơ mà. Còn tôi dám nói. Tôi dám nói tôi chết vì em. Nhưng rồi trong thâm tâm lại nghĩ. Nếu những điều kia thành sự thật, tôi có dám không. Tôi có dám chết như tôi đã nói không. Chắc không đâu. Vì thế tôi chẳng suy nghĩ gì nữa. Im lặng và ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

- Mày dám chết vì anh Khánh Anh ko? – Vy trầm ngâm hỏi

- Dám, thật sự giờ trong tao anh ấy còn quan trọng hơn cả chính tao rồi nhưng. .- Thiên Anh bỏ lưng câu, ánh mắt buồn nhìn về xa xăm

- Mày đang lo bác trai và anh Kỳ sao?

- Ừ..tối qua hình như 2 người đó ko về, thôi chuẩn bị đi học đi, giờ phải về nhà mày lấy sách vở nữa mệt quá – Thiên Anh cười đùa

- Một cái đầu mày á, đi – Vy cũng cười

.....

Đến trường.

- Nhà đa năng có vụ gì mà đông người thế nhỉ? Đến xem đi – Vy lôi kéo Thiên Anh

- Oa, mấy tên đó đang làm trò mèo gì vậy? – Vy bật cười khi lần đầu tiên thấy nhóm Minh, Nam, Hoàng và đặc biệt là Khánh Anh đang tập nhảy dance kết hợp hiphop trong nhà đa năng

- Lần đầu tiên đấy.à, đẹp thật đó – Thiên Anh ngưỡng mộ

- Giờ lên qua đám này thế nào để vào trong được đây, đông quá – Vy than

Vì chiều cao của hai người ko quá cao mà nữ sinh và nam sinh trường này ai cũng cao và to lên Vy và Thiên Anh muốn xem được thì đều phải nhảy lên nhảy xuống đến khổ mà cửa sổ lẫn cửa ra vào đều bị bầu chặt và tiếng hò hét kinh hoàng cứ la lên om sòm đình tại nhức óc

Từ Tuyết ngồi ở ghế cạnh chỗ tập nhất, gương mặt lạnh ko chút biểu cảm ko ngó ngang gì ra phía khác mà chỉ chăm chú nhìn mấy boy hăng say tập, vì sao hôm nay 4 người đó là có sự thay đổi ác đến thế??? Mặc dù 4 người này chưa bao giờ ham mê mấy thứ văn nghệ nghệ thuật này nhưng 1 khi đã ra tay thì ắt phải hay trên tuyệt vời

- Hay thôi, lên phòng đi, cũng sắp vào lớp rồi – Thiên Anh nhồm người đến chân bị chuột rút luôn, đau lắm, tê lắm nhưng mà ko kêu

- Hi, cũng được – Vy cũng đồng ý, chen lấn mãi cũng có xem được gì đâu

..

- Anh hai, anh nhảy đẹp mà sao ko tham gia – Hữu Tuệ vừa đi song song với Yun và Vương Khang vừa nói. Bỗng chân Vương Khang hơi khựng lại khi thấy Thiên Anh và Vy đang đi về phía đó. Bất giác hai đôi mắt bắt gặp ánh nhìn của nhau, Thiên Anh hơi lúng túng rồi cũng quay đi và kéo tay Vy đi, Vương Khang ko nhìn theo nhưng trong hân bỗng có gì đó khác bình thường, 1 nỗi nhớ nhưng sao, hay 1 nỗi hận.

- Học anh còn ko muốn nữa là mấy trò này, hôm nay anh cúp tiết, về trước đây – Vương Khang lắc đầu rồi bước đi luôn, quả thật học hành với hân chả khác j một sự trừng phạt, 1 năm học có 9 tháng thì hân ta nghỉ những 8 tháng (giải thích lý do vì sao Vương Khang theo học trường Light mà t.g ko hề cập đến nhiều)

- Thiên Anh, mày có còn ghét nhỏ Thiên Anh kia ko? – Hữu Tuệ đổi chủ đề khi Vương Khang rời khỏi

- Có , sao tự nhiên mày hỏi vậy – Yun nghi ngờ thái độ của Hữu Tuệ

- Tại tao thấy anh Khang vẫn có gì đó với nhỏ đó, thấy ánh mắt anh nhìn nhỏ kì kì sao, mà Thiên Bảo lại là anh ruột của nó hay là...- Hữu Tuệ nhìn vào Yun như muốn nói về tiếp theo nhưng ko cần nói Yun cũng đoán ngay được

- Mày đừng bảo với tao là kết bạn với nhỏ đó nhá, mày cũng từng ghét và ngứa mắt nó và con Vy lắm cơ mà

- Ngày trước thôi, nhưng giờ thìtại anh Bảo đối xử với tao tốt tốt rồi nên tao ko thấy ghét nó nữa..hihi – Hữu Tuệ cười nhẹ

- Tao ko biết đâu, ghét hay ko là việc của mày nhưng mày luôn phải về phe tao đến khi tao giành lại được trái tim của Khánh Anh đấy – Yun lờm

- Ủ, tao bảo sẽ phản mày bao giờ đâu – Hữu Tuệ cười

.....

Những tiếng trống báo hiệu vào lớp

- Đấy mãi nói chuyện quên ko xem được bọn anh Khánh tập thế nào rồi – Yun tiếc nuối

- Có phải tập 1, 2 lần là xong đâu. Tuần sau mới thi mà, chắc phải tập 5 buổi nữa là ít – Hữu Tuệ cười

-.....-

Vào đến lớp, tránh được vô vàn ánh mắt hình trái tim của nữ sinh trong trường, mấy chàng bắt đầu buồn chuyện cho qua giờ truy bài

- Ha, mệt quá , thấy anh thế nào, quá tỉnh và quá đẹp trai – Nam mở miệng cho cuộc tự sướng

- Tao quá đẹp trai và nhảy đẹp, tỉnh thì ko phải nói rồi – Hoàng hất mặt và tay vỗ vỗ ngực mình ra vẻ

- Còn tao....- Minh định tự sướng theo phong trào thì Tuyết lên tiếng

- Tao tao cái j nữa, trại thương điên đang đăng báo tìm mấy người đấy

- Đấy, đến trại thương điên còn mê tao nữa, chúng mày thấy sao? – Nam nổi hứng chém gió

- Thấy mấy em đang nhìn mày kia – Minh cười

-

- Thiên Anh, mày bị sao thế? – Vy hỏi han khi thấy T.Anh hơi choáng và gục đầu xuống

- Ko sao? – T.Anh lắc đầu

- Mày đang lo sao? Chỉ còn 4 ngày nữa, mày tính sao đây? – Vy cũng đang lo cho nhỏ bạn

- Tao ko muốn cãi lời bố và anh nhưng tao ko thể làm chuyện có lỗi với anh Khánh được, hay là...

- Là sao?

- Chiếc vòng và chiếc nhẫn đó quan trọng với anh ấy lắm, tao lấy thà tao chết còn hơn – Thiên Anh gượng cười

- Thôi, mày nghỉ đi – Vy cười 1 cái rồi thở dài.

Đoạn đối thoại vừa rồi như 1 cuốn phim ngắn đã bị 1 người nghe lén thấy. Cuốn phim thật hay và có ích. ...

“Nghĩ ra rồi, lần này mày chết chắc !” – Yun cười mà quái với suy nghĩ trong đầu của mình và bỏ đi

Màn sương đêm giá lạnh, bao giờ mới kết thúc tháng 4 đây, buổi tối hôm ấy

“Em nhớ anh !” – đó là dòng tin nhắn ngắn ngủn chỉ với 3 từ 8 chữ nhưng đủ nói lên cảm giác bây giờ của Thiên Anh

Nhận được tin nhắn, Khánh Anh bất giác mỉm cười nhưng nụ cười mang chút gì đó khó hiểu và khó tả lắm. Nhớ anh !

“Em ngủ đi ! sáng mai nghỉ học anh qua đón ” – Khánh Anh nhắn lại, anh rất lười nhắn tin đơn giản vì anh là 1 người sống nội tâm, ít chia sẻ, ít buồn chuyện, nếu có chuyện thì anh luôn gọi thẳng trực tiếp nhưng từ khi yêu cô, anh lại dành cho mình nhiều thời gian nhắn tin hơn bởi vì anh biết khi nói sẽ ko thể nào nghĩ ra được những điều mình muốn nói.

Cô bất giác mỉm cười, lại bỏ headphone ra nghe nhạc, chỉ lúc nào buồn cô mới nghe blog radio nhưng dạo này tối nào cô cũng nghe blog radio, nó như thấm sâu trong lòng của cô vậy.

Tối hôm nay, cô luôn suy nghĩ mông lung ko ngừng nghỉ. Cô ko thể quên được câu nói của bố, cô lại nhớ đến người mẹ quá cố của mình. Giá mà mẹ ở đây, cho cô 1 lời khuyên thì tốt biết mấy, cô sẽ ko phải bối rối như lúc này. Có lẽ nốt ngày mai thôi, cô được hưởng hạnh phúc từ tình yêu to lớn của mình và những ngày tiếp theo cô sẽ làm theo lời bố đầy hình bóng anh ra khỏi tâm trí của mình.

Cốc cốc...*

Có tiếng gõ cửa, cô chẳng buồn đứng dậy ra mở, cửa khoá trái nên người bên ngoài ko vào được, chỉ còn cách gõ....

- Em gái !- tiếng anh Kỳ vang lên, trầm ấm, tha thiết và đầy yêu thương đúng với chất giọng mà anh luôn gọi cô.

Thiên Anh định thưa nhưng nghĩ lại, cô cần 1 không gian yên tĩnh, cô muốn 1 mình nên đã tắt đèn đi ngủ. Thiên Kỳ hiểu rõ em gái mình nên anh chỉ lắc đầu và bỏ đi

.....

Cùng lúc đó, tại 1 con đường heo may quen thuộc bên cạnh 1 bờ hồ có treo đèn rất lãng mạn và nổi bật trong màu đen của đêm khuya

- Vy ơi, chị tha thứ cho em chưa? – Minh nói như trẻ con, giọng nói đầy hối lỗi như 1 đứa trẻ đang xin lỗi mẹ

- Đi theo tôi làm gì, về đi mà – Vy cau, đang đi dạo thì gặp ngay tên này

- Em đi đâu tối thế này – Minh thay đổi thái độ

- Đi đâu là việc của tôi, quan tâm làm gì?

- 2 tuần rồi, em ko tha thứ cho anh được sao? Sao em thù dai vậy ?

- Anh nói ai thù dai – Vy đang nói thì chuông dt của Minh đổ, anh ko nói nữa mà chăm chú nhìn vào số hiển thị trên màn hình, Vy liếc dt Minh nhưng chả thấy anh lưu tên tuổi hay có hình liên hệ j cả nhưng trong đầu Vy nghĩ... lại 1 em nào đang nằm trong bẫy của Minh đây, 1 em sexy chân dài...

Minh ko nghe mà tắt đi, mặt anh hơi đỏ và biến sắc, sợ Vy ghen vì.....

- Hey, thì ra anh ở đây ! – 1 cô gái giống y cô mà hiển thị hình ảnh liên hệ trên màn hình dt của Minh
- Sao, em ở đây ? – Minh hỏi
- Em nhớ anh chứ sao nữa, hôm qua anh bảo tối nay hẹn mà đã quên rồi ạ, em gọi còn ko nghe máy nữa chứ !- cô gái nhõng nhẽo
- Hẹn bao giờ, hôm qua tôi say lên ko biết gì thôi – Minh cãi lời cô gái kia và sốt ruột nhìn Vy, Vy đang điên level max
- Anh đừng đùa nữa, mà em gái anh hả, học lớp bao nhiêu rồi – cô gái đó nhìn Vy
- 11 – Vy cười và trả lời
- 11 mà chân ngắn nhỉ, mình cũng lớp 11 đây này – cô gái đó cười vui vẻ
- Chân dài càng dễ ung thư, chưa đọc báo à? – Vy tức và cô gái kia tức ko kém
- Anh Minh, mình đi thôi, em gái anh chắc nó tự biết đường về nhỉ ? Mà em này, về nhắc bố mẹ em chuẩn bị lễ cưới đi, hôm qua chị và anh Minh đã...- nói đến đây cô gái đó ko nói nữa vì bị Minh bịt miệng lại
- Thì ra là vậy à? Anh...anh được lắm, đã vậy thì...- Vy cười nửa miệng, nụ cười che giấu nước mắt và tay cô giựt mạnh làm đứt chiếc vòng cổ Minh tặng, chiếc vòng cổ đứt dây và cổ Vy cũng đỏ ửng lên vì đau, ko chờ đợi gì tiện thể có cái hồ ở đó, Vy ném thẳng chiếc vòng đó và bỏ đi trong sự níu kéo của Minh
- Cô bị điên à, hôm qua tôi say tôi ko biết gì và lại chúng ta chỉ nằm chung 1 giường thôi chưa có j đâu, đừng ở đó mà ăn vạ tôi cho cả nhà cô về với diêm vương đây – Minh quát cô gái kia và đẩy nhỏ đó ra mình và lao xuống hồ. Cô gái kia cũng bỏ đi vì ngượng

Chiếc vòng đó như 1 kỷ vật giữa tình yêu của hai người, anh ko thể làm mất đi 1 cái được,. anh phải tìm bằng được

Tối tháng 4, thời tiết càng khắc nghiệt hơn, nước trong hồ lạnh lẽo đến buốt xương, có 1 người vẫn đang loay hoay lặn hụp dưới hồ, cố tìm cho ra bằng được. Chiếc áo khoác ngoài đã bị ướt sũng, Minh như ko còn cảm giác...và....

Một người con gái đã khóc và ko ngại mình nhảy xuống kéo anh lên....

Anh vô tâm lắm

Nhưng mà thôi em sẽ chẳng khóc nữa.Chỉ cười thôi. Rồi đến một lúc nào đó anh sẽ hiểu được rằng nụ cười đó nó đau đớn như thế nào.....Đến bao giờ em mới là tất cả của anh, đến bao giờ anh mới coi em chính là cuộc sống của anh, anh ác lắm, em chỉ đủ sức cứu anh lần này thôi, em mệt mỏi lắm rồi

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Sáng. Cuối tháng 4 rồi, trời vẫn heo hút lạnh đến tận da thịt, nắng yếu ớt tách từng đám mây màu buồn để chiếu từng vệt nắng thừa thớt

- Thiên Anh, con định đi đâu – ông Trí thức dậy sớm và thấy Thiên Anh ra khỏi cửa với bộ đồ gọn gàng và đầu tóc chải chuốt hơn mọi khi
- Con...con đi có việc
- Việc gì? Có ai ngoài đó chờ à mà cứ nhìn ra đó vậy – ông Trí hơi nghiêng đầu nhìn ra bằng phía cửa sổ
- Dạ ko, thôi con đi đây, bữa sáng con làm xong hết rồi đó ạ
- Ừ, đi đi – ông gật đầu rồi phất tay

Chiếc ô tô quen thuộc của anh đã đậu trước ngõ, Thiên Anh mỉm cười rồi chạy đến chào anh. Như 1 thói quen trước khi đi chơi chỉ có hai người, Khánh Anh đều hôn phớt lên môi Thiên Anh thay lời chào hỏi....

- Minh ơi, mày đủ thế, lạnh vậy mà nhảy xuống hồ làm gì? – Hoàng vừa ra tay chăm sóc cho Minh vừa than
- Tao phải tìm chiếc vòng đó, tao phải tìm – Minh cựa quậy trong khi con sốt của anh vẫn chưa giảm 1 tẹo nào, Minh cảm thấy trong mình một mối đến vô cùng

- Mày ở yên đó đi. Người ko ra người rồi còn bày đặt j nữa, chiếc vòng đó đã thuê người tìm rồi, khổ thế đấy – Nam bước vào cùng Tuyết, anh hơi bức xúc

- Chuyện hôm qua là sao ? – Tuyết hỏi

- Ko sao – Minh nhắm hờ mắt và lắc đầu

- Mày biết tối hôm qua ai rước mày về đây ko? – Hoàng lên tiếng

- Lại là cô ta sao, chết tiệt, hạng con gái như vậy tao gặp lại thì đừng trách – Minh ko cần nghe câu trả lời đã phun 1 tràng lời nói cay nghiệt ra rồi

- Lại cãi nhau nữa à? – Hoàng hỏi, cả Hoàng, Nam và Tuyết đều thắc mắc và shock nặng khi Minh nói vậy đơn giản vì họ ko biết “ cô ta “ ở đây là ai mà họ nghĩ là Vy

- Cãi nhau gì? Nghĩ thấy tức – Minh nhòm người dậy

- Sao mày nói vậy? mắt công em ấy lao xuống hồ đêm tối lạnh vậy để cứu mày còn đưa mày về đây , giờ ko biết nó ra sao kia kìa, thôi kệ mày tao sang nhà thăm nó đây – Tuyết bực mình ngồi dậy

- À khoan, mày đang nói đến ai vậy – Minh chợt nghĩ đến Vy

- Còn ai vào đây nữa, Vy chứ còn ai, mày đúng là, hôm qua đưa mày về đây nó ko còn 1 chút sức lực nào đâu, mặt thì ko còn 1 giọt máu, quần áo ướt hết, bảo ở lại thì cương quyết ko – Tuyết cho 1 tràng

- Vy sao? Chết...tao...ôi vợ của anh – Minh ko lo đến bản thân mà lao luôn xuống giường, tý nữa thì vấp vào người Hoàng mà lăn quay ra đấy...

- Thằng này nó bị làm sao rồi ý – Nam nhìn theo dáng vẻ hấp tấp của Minh mà náo lòng.

- Có cần báo cho Thiên Anh ko? – Hoàng hỏi

- Thôi, em ấy với Khánh Anh có hẹn rồi, mắt công hụi hẹn – Tuyết trả lời

.....

Tại c.ty Anh Vương

- Con nhớ phải lễ phép vào đấy, dự án lần này quan trọng lắm – cha Yun nhắc nhở

- Mà cha này, đối tác là người Mỹ luôn hả? – Yun tò mò

- Ko, là người VN

- Thế quá dễ rồi, cha cứ yên tâm ở con

Thế là cuộc nói chuyện kết thúc ở đó, mỗi người đi về 1 hướng

.....

- Hôm nay em muốn cả ngày bên anh – Thiên Anh nhìn Khánh Anh nói ra suy nghĩ của mình, cô quen dần cái tình cảm của anh rồi nên giờ cô ko có j là ngại cả

- Hôm nay thôi sao? Hôm nào cũng được mà – Anh nắm tay cô đi vào rạp chiếu phim. Cô nhìn anh cười tươi và anh đâu biết ẩn sâu trong nụ cười đó là những dòng thác chảy ko ngừng, nỗi đau ko diễn tả nổi khi sắp phải rời xa anh

- Em thích xem phim gì? – Anh hỏi tiếp

- Hoạt hình ý anh – Cô nhanh chóng trả lời

- Lớn rồi còn xem phim trẻ con ý , phim khác đi

- Gì chứ , anh bảo em thích xem phim gì cơ mà – Cô chu mỏ lên cãi

- Xem phim người lớn – Anh cười

- Hà?Phim người lớn ? – Cô chau mày tỏ vẻ ngạc nhiên kinh khủng

- Ủ - Anh gạt đầu

- Sao anh...??? Lại...- cô lắp bắp

- Em đang nghĩ gì trong đầu đấy? Ý anh là xem phim hành động viễn tưởng hoặc kinh dị - Anh lắc đầu với suy nghĩ của cô

- Vậy em cứ tưởng, thế xem phim anh chọn – Cô gật gù

- Em đi mua 1 chút đồ ăn vào trong được ko?

- Được !

Trong khi chờ Khánh Anh mua vé, Thiên Anh đã mua cho mình và anh rất nhiều bông ngô và nước uống.

- Sao đàn ông các anh thích xem phim kinh dị thế nhỉ? – Cô thắc mắc và hơi sợ sợ khi anh mua vé xem phim kinh dị

Anh ko trả lời chỉ lắc đầu và nhún vai, cô koo hỏi nữa mà theo anh vào trong

- Anh ơi anh giết em đi, ghê quá ! – Thiên Anh đau lòng nói, mắt mở mắt ko.....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

- Vy, Vy ơi, em sao rồi ? – Minh hét hải khi nghe thấy tiếng hét của Vy, mặt mày cô đầm đìa mồ hôi lạnh, người run lên ko ngừng, vẫn chưa tỉnh táo nên 2 mắt vẫn hơi nhắm hờ lại

- Thiên Anh đâu, em mơ thấy nó chết, nếu kêu to lắm (đang xem phim kinh dị kêu chả to) – Vy nắm lấy tay Minh mà ko cần biết người trước mặt mình là ai, riêng mà biết đó là Minh thì chắc Vy đuổi về mất

- Ko sao đâu, anh xin lỗi để em ra nông nổi này – Minh nắm chặt tay Vy như sợ buông ra sẽ tuột mất người anh yêu mãi mãi, bỗng đầu óc Minh oang oang như có búa bổ, đau đến choáng váng, Minh bắt đầu thấy lạnh...rất lạnh, như đang ở giữa Bắc cực

- Haizz, ko biết lo cho sức khỏe gì cả - Tiếng của Tuyết vang lên. Tuyết và Nam bước vào, theo sau nữa là Hoàng (ông này chúa lè mề)

- Nam với Hoàng, ra tay – Tuyết hát hằm về phía 2 người kia. 2 tên cũng hiểu ý lên đã khiêng Minh lên giường nằm cạnh Vy (đợi đến khi Vy tỉnh hẳn là có bão to)

- Sao thẳng này nặng dữ vậy? – Hoàng than

- Than gì nữa, cô mà chăm nó vào, sắp thi văn nghệ với trường Moon rồi mà chưa tập tành xong – Tuyết bắt lực ngồi xuống

- Hi, mày thấy trường mình với trường Moon có j đó gắn kết lắm ko. Light là tối, Moon là mặt trăng, mặt trăng thì chỉ xuất hiện khi trời tối...- Hoàng hí hửng nói như phát minh ra được gì đó bí ẩn và quan trọng lắm

- Liên quan à? Rảnh quá rồi đấy, đi lấy nước với khăn ẩm vào đây – Tuyết từ từ nói nhẹ rồi thành quát, Hoàng giật mình chạy mất dép, Nam ngồi cười như thằng trốn trại – Cười gì? Đi mua thuốc hạ sốt về đây – Tuyết nhìn Nam quát y như Hoàng, anh chàng cũng gật gù làm theo.

Phần đầu có vẻ Thiên Anh rất sợ nhưng càng về sau cô nhóc càng hứng nên Khánh Anh cũng yên tâm hơn, thà nhìn cô gái này dần to mắt ra xem chăm chú ko rời bỏ chi tiết nào, thậm chí có lúc cười 1 mình như tự ki còn hơn là nghe cô hét toáng lên như phẫu thuật ko có thuốc tê.

Kết thúc tập phim cũng là 11h trưa. Khánh Anh và Thiên Anh cùng nhau ra khỏi rạp ko cần chen lấn vì đa số con gái đều nhường đường cho Khánh Anh đi còn con trai thì cũng mãi ghen tị với nhan sắc của anh quá nên quên cả việc ra về.

- Giờ về hà anh? – Thiên Anh hỏi

- Ko, đi cả ngày cơ mà – Anh trả lời

- Vậy giờ đi đâu?

- Đi ăn trưa

Thế là hai người lại tay trong tay đi kiếm nhà hàng ngay trong rạp chiếu phim.

Thời gian cứ tích tắc trôi qua, hầu hết những món ngon đều được mang ra bày bệ trước mặt hai người cho đến khi cái bụng no căng, Thiên Anh gục luôn mặt xuống ngủ vì mệt. Khánh Anh lắc đầu rồi đứng dậy bế cô ra cạnh chiếc ghế to dài ở trong phòng chờ của rạp để cho cô ngủ thoải mái hơn. Anh ngồi bên cạnh và cứ thế, rạp chiếu phim vắng dần rồi anh cũng đi vào giấc ngủ. Anh ko nằm mà ngồi ngủ, bàn tay anh vẫn nắm lấy bàn tay cô ko buông.

Chuông điện thoại trong túi quần của Thiên Anh rung, cô chợt mình tỉnh giấc và nghe điện

Là anh Kỳ

Cô phân vân nên có nghe hay ko? Buổi đi chơi vẫn chưa kết thúc cô vẫn chưa muốn về, cô sợ anh gọi là bắt về

Thiên Anh ko nghe máy, cô lặng lẽ cho chế độ im lặng rồi muốn ngủ tiếp nhưng đến lúc này cô mới để ý người bên cạnh cô.

- Anh...

Trông anh ngủ cứ như 1 thiên thần vậy, mọi khi anh đều mặc áo đen hoặc áo xám là chủ yếu nhưng hôm nay anh mặc áo khoác trắng có mũ, trông anh trẻ trung và năng động và đặc biệt hơn lúc này anh giống hệt 1 thiên thần vậy, chỉ thiếu đôi cánh. Thiên Anh ko kìm lòng được trước vẻ đẹp của anh mà nhòm người lên hôn anh làm anh tỉnh giấc

- Em định cưỡng hôn anh – anh bất ngờ lên tiếng làm cô giật mình và đỏ mặt quay đi

- Anh đẹp quá.....

- Tối nay anh cho em hôn thoải mái, giờ thì đi – Anh hơi cười và đứng dậy rồi kéo cả cô dậy cùng

- Đi đâu ạ? – cô hỏi

- Chơi – anh trả lời cụt lùn rồi đưa tay chỉnh lại chiếc mũ phía sau lưng

Khu vui chơi giải trí tầng 3, trong quá trình chơi tuy hơi có xích mích nhưng đều là Khánh Anh nhường nhịn Thiên Anh rồi cuối cùng đến chơi bowling

- Cái này em đâu biết chơi

- Anh dạy

Cô tươi cười nhận lấy quả bóng anh đưa cho

- Nặng...- cô chưa nói dứt câu thì...AAAA...bố mẹ ơi

Quả bóng tuột khỏi tay và rơi đúng chân trái của cô, Thiên Anh đau quá cứ nhảy cẫng chân trái lên

- Thiên Anh – Khánh Anh lạnh lùng nhìn cô rồi cũng công cô lên đến tiệm thuốc ngay cạnh chỗ chơi bowling

- Tại nó nặng – cô thanh minh vì biết anh ko muốn người con gái của mình sơ xuất đến nỗi tự làm bản thân mình đau như vậy

- Ủ - anh chỉ từ

Cô cứ sợ anh trách cô hậu đậu nhưng thật ra anh có trách cô đâu, anh chỉ lo cho cô thôi, đi chơi cùng anh mà bị thương là trường hợp anh ghét nhất.

- Xong rồi – người xoa bóp và băng lại chân cho Thiên Anh lên tiếng

- Bao tiền? – Anh hỏi

- Dạ (ôi mẹ ơi đẹp quá !)...dạ....3...33...30 nghìn – chị nhân viên lấp bắp mãi mới nói nổi 1 câu mà ko nguyên vẹn, từ ngữ phong phú quá

Anh rút ra tờ 500k và đưa cho chị nhân viên và đi luôn ko cần trả lại tiền thừa

- Đẹp trai còn nhà giàu nữa, ko biết cô gái kia là j của cậu ta nhỉ? Chắc là em gái thôi, lùn thế kia cơ mà – chị nhân viên cười và nghĩ thầm...

....

Hoàng hôn dần buông xuống, màu đen bắt đầu tràn ngập bầu trời

- Hết đau chưa? – anh vừa lái xe vừa hỏi han

- Hết rồi anh – miếng băng đã bị cô tháo ra từ lâu rồi, quả thật cô hết đau rồi, vết sưng tấy cũng giảm đáng kể

- Giờ đi đâu vậy anh? – cô hỏi khi đập phá hết cả khoản tiền lớn của anh rồi

- Đến nơi rồi biết

.....

- Cảm ơn bác, mong bác sẽ giữ đúng lời hứa, dự án lần này sẽ được triển khai ngay vào ngày mai – Yun lịch sự nói sau khi kết thúc thủ tục kí kết hợp đồng

- Được, được – ông Trí cười – ko ngờ c.ty Anh Vương lại giao công việc quan trọng như này cho 1 người tuổi trẻ như cháu, chắc cháu phải tài năng và hiểu sâu rộng về chính trị và kinh doanh lắm đây – ông nói tiếp

- Dạ, bác nói quá thôi, mà cho cháu hỏi, bác phải bố của Vĩnh Thiên Anh ko ạ?

Những phút đầu gặp ông Trí, Yun đã thấy quá quen thuộc vì nhớ lần đến Mỹ có gặp người này và chính xác hơn là ở San Francisco, lần đó vì ko quan tâm đến bố con nhà Thiên Anh quá nên Yun chẳng buồn để ý ông Trí nhiều nhưng theo trí nhớ nhỏ vẫn cảm thấy quen thuộc lắm

- Sao cháu biết, à, cháu có phải bạn của nó lần sang tận Mỹ thăm bác ko? – ông Trí chợt nhớ ra

- Dạ phải rồi

- Mà trùng hợp ghê khi cháu cũng tên Thiên Anh giống con bác

- Dạ vâng, mà bác bảo bạn ấy thế nào chứ, cháu với Khánh Anh là người yêu của nhau mà tự nhiên bạn ấy lại làm người thứ 3, giờ bạn trai cháu cứ đòi chia tay – Yun bắt đầu giờ tính gian xảo

- Sao cơ? Cháu là người yêu của thằng Khánh Anh, Kevin đó hả? – ông hơi ngạc nhiên

- Dạ hơn 1 năm rồi, tự nhiên con bác xuất hiện lại... cháu nhờ bác chuyện này được ko? Và lại cháu cũng thấy 2 người đó ko đẹp đôi chút nào với cả con trai bác cũng có thù sâu với người bên đó mà

- Ủ. Bác biết rồi

- Nhưng bác đừng nói là cháu nhờ nhé, ko thì họ sẽ ko để yên cho cháu đâu. Dự án lần này cháu sẽ ko làm hai bên thất vọng. C.ty của bác trăm phần trăm sẽ phát triển đứng đầu thế giới cho coi

- Được, được – ông Trí phấn khích

- dạ cháu xin phép

- Ủ, chào cháu..

Yun hơi cúi đầu rồi bước đi, trên môi nở nụ cười mà mị

.....

- Oa, đẹp quá ! – Thiên Anh ko ngừng cảm thán khi trước mắt cô là 1 cánh đồng rất đẹp, ko u ám mà rất lãng mạn, những cột đèn kiểu cách thẳng tắp nổi bật trong đêm, những cành cây được cắt tỉa thành hình trái tim, hình ngôi sao và nhìn các con vật và treo cả đèn nhấp nháy kín từng chỗ ko hờ 1 tẹo. Những chùm bóng bay được kết lại bằng những sợi dây màu rồi được treo trên các cành cây cao, những bức tường được khắc chữ LOVE và được lắp đèn cuộn xung quanh viền.

Chính giữa là hồ bơi, vì trời lạnh ko bơi được lên khắp mặt hồ dài toàn cánh hoa hồng và cả bóng bay....

Những lối đi toàn làm bằng cỏ hoặc sỏi rất đẹp, đi sâu vào bên trong là 1 ngôi nhà bé bé như đẹp trong truyện tranh nhưng bên trong đầy đủ tiện nghi

- Sao anh biết nơi này mà đưa em đến vậy?

- Đẹp ko?

- Dạ đẹp lắm, đẹp dã man nhưng sao ở đây ko có ai hết vậy?

- Ủ, chỗ này anh mua rồi

- Tối nay ở đây, ko về - Anh nói tiếp

- Nhưng còn tắm chứ ?

- Bên kia...- anh hất mặt về phía ngôi nhà

- Làm gì có đồ để thay

- Trong đó có sẵn rồi..

- Em sợ?

- Em sợ gì?

- Bỏ mạng

- Thế em về đi

- Thôi – cô bừa bãi vì cái kiểu nói của anh

...

Sau khi tắm và ăn tối xong, hai người ra vườn ngồi. Thiên Anh tựa đầu mình vào vai anh rồi bắt đầu nói. Hôm nay cô cảm thấy rất rất hạnh phúc

- Em yêu anh – Thiên Anh nhìn lên trời và nói

- Em nhớ anh, em nhận ra anh rất quan trọng đối với em và em cũng không hiểu vì sao bản thân mình lại yêu anh đến thế - cô tiếp tục “tự kỷ”, anh chỉ lặng nghe xem cô trình bày đến bao giờ. Bỗng nhiên cô dừng vì như biết mình đang đi quá đà

- Tiếp đi – Anh cười, mặc dù anh cười tươi vậy nhưng gương mặt anh vẫn lạnh lùng vô đối

- Em kể chuyện nhớ?

- Ừ

- Có 1 chàng trai và 1 cô gái yêu nhau, ngày nào hai người cũng nhắn tin cho nhau, cô gái thường nhắn “em yêu anh” “em nhớ anh” “em cần anh” “anh đang làm gì vậy?”... và hôm nào cũng cô cũng nhắn như vậy. Chàng trai quá chán cái kiểu nhắn tin như vậy. Buổi tối hôm đó, có tin nhắn của cô gái, chàng trai không thèm đọc mà đi ngủ. Sáng hôm sau có điện thoại của mẹ cô gái “Cháu à? Con gái bác đã mất rồi, cháu đến đây đi”. Chàng trai bàng hoàng và nghĩ ngay đến dòng tin nhắn tối qua của cô gái “Anh à? Có ai đó đang cố tình theo em? Làm ơn đến xyz giúp em đi”. Lúc đó chàng trai hối hận và trách mình cũng không kịp nữa rồi. Vậy, chỉ 1 phút vô tâm mà chàng trai đã đánh mất người con gái đó mãi mãi....

- Sao em lại kể chuyện đó?

- Em thấy nó hay

- Chứ không phải em có hàm ý gì sao? Ngày nào em cũng nhắn tin kiểu đó cho anh mà

- Nếu anh là chàng trai đó, anh có vậy không?

- Anh không biết

- Hừ, chắc cũng vậy rồi – cô giả vờ đổi rồi quay mặt đi chỗ khác

Anh hơi cười và lắc đầu vì cái tình trẻ con của cô, anh kéo người cô gần lại với anh và ôm cô vào lòng. Hơi ấm của anh truyền qua cô 1 cảm giác thật ấm áp và dễ chịu.

- Em muốn hôn anh – Cô nhìn anh bày tỏ và chưa cần sự đồng ý của anh, cô đã nhướm người lên hôn má anh rồi cười như trẻ con, trông cô thật đáng yêu, bảo sao anh lại yêu cô đến như vậy.

- Đây này – Anh chỉ vào môi mình

- Sao cơ ạ? – cô ngây ngô hỏi

- Lần sau hôn thì hôn ở đây này – anh nói rõ hơn

- Dạ, thôi. Em không biết hôn, em sợ cắn anh lắm – Cô thành thật khiến anh bật cười. Rồi anh kéo mặt cô lại và trao cho cô nụ hôn nồng cháy. Ban đầu cô hơi run, tim đập thình thịch nhưng càng về sau, nhịp tim của cô như hoà chung nhịp đập với anh, đưa 2 người tận hưởng giây phút hạnh phúc nhất

Anh cảm nhận được làn môi mềm ấy, vị ngọt ấy làm anh như điên cuồng không dứt ra được.

Mưa.....

Con mưa xối xả ào xuống không báo trước.

- Chết tiệt – anh buông câu chửi thề

Cả 2 người chạy vào trong nhanh rồi lại phải thay bộ đồ khác

- Em định thay bộ đồ đó sao? – Anh hỏi

- Dạ vâng

- Đi ngủ?

- À, không, à em quên – cô cười trừ rồi lấy luôn bộ đồ ngủ ra và vào trong phòng tắm thay

Thiên Anh bước ra với bộ pijama màu hồng phấn dài tay.

- Tối nay anh ngủ đâu ? – cô hỏi khi chỉ nhìn thấy 1 chiếc giường duy nhất
- Đây – anh đang ngồi máy tính chơi thì chỉ tay vào giường
- Thế còn em
- Ngủ chung
- Thôi, em ko – cô lập tức nhảy cẫng lên từ chối
- Tối nay lạnh, em ko ngủ đất được đâu – anh nhún vai về khiếu khích
- Thế phải lấy thêm chăn gối để cách ngăn giường, em sợ em ko chịu nổi lại...
- Đúng là suy nghĩ của em, cái đầu em chứa j vậy? – Anh than
- Ừ...em nói sai đâu
- Bên trong còn 1 giường đó, em chả chịu thăm quan j cả, em ngủ trong đó
- Thế em ngủ trước đây, anh ngủ ngon.hihi– cô cười tươi rồi chạy vào phòng trong.

Giả như thời gian cứ ngừng lại ở giây phút này thì em đâu sợ gì??? Có ai biết đằng sau tiếng cười “hihi” là nỗi buồn lặng lẽ và đằng sau con người mạnh mẽ ban ngày là cái cúi đầu khe khẽ giữa đêm khuya. Thiên Anh nghĩ lại những hạnh phúc của mình trong thời gian ngắn ngủn qua và lặng lẽ rơi nước mắt. Cuộc đời này sao lắm chông gai quá, cô sắp phải từ bỏ người ấy ư???????

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Ngày hôm nay khác với bao ngày còn lại, hôm nay là ngày đặc biệt. Là 1 bất ngờ lớn trong cuộc đời của 4 con người. Sân trường Light đã đông kín người nhất là phía sân khấu. Sau cánh gà...

- Chuẩn bị xong hết chưa? – Tuyết bước vào với khuôn mặt tươi cười
- Chưa, đi ra – Hoàng hét lên khi Tuyết vào đúng lúc mấy người đang thay đồ
- Hừ, làm gì mà căng, đã nhìn thấy gì đâu – Tuyết bĩu môi rồi rút ra ngoài theo yêu cầu
- Tao thấy kì kì sao ấy, lần đầu tiên nhảy trước đám đông như này.....- Nam vừa thay đồ vừa nói
- Thằng Khánh ko than thì thôi mà còn than cái nỗi gì – Minh
- Ừ – Nam bĩu môi
- Chúng mày ơi, có mấy anh trường Moon cũng đẹp trai lắm đấy, thua mấy 4 anh kia trường mình chút xíu thôi à – 1 girl cười tí mắt nói
- Công nhận đẹp trai thật
- Chúng mày thấy trai đẹp là mắt sáng lên
- Mày khác gì...
- Tối rồi mà mắt chúng mày tỉnh thế? Tao chưa nhìn thấy....

Bla...bla.....

.....

- Thiên Anh, tối rồi con định đi đâu? – Ông Trí bước từ trong phòng ra nói với giọng nghiêm nghị làm Thiên Anh hơi sợ

- Hôm nay trường con với trường bạn có thi nhảy với nhau, con đến xem cùng Vy

- Có liên quan đến con không? ở nhà đi, đến đó lại gặp thằng Kevin à? Cho thời hạn 5 ngày để lấy chiếc vòng đó vẫn chưa lấy được thì đừng ra khỏi nhà làm gì? – ông Trí vô tình tức giận quát làm Thiên Anh chạnh lòng. Đây có còn là người bố mà cô hằng mong nhớ, hằng mong được sống chung nữa ko? Bố ngày xưa dịu hiền của cô đâu rồi???

- Con đã bảo rồi mà, con sẽ ko lấy, con chấp nhận ko quen anh Khánh nữa rồi mà – Thiên Anh nói như sắp khóc, giọng cô run run nhưng vẫn cố kìm chế. 5 ngày trôi qua cô luôn tỏ ra tránh né anh cô đã rất đau khổ rồi, cô chưa muốn cho anh biết lí do vì sao. 5 ngày đó, cô sống như 1 cái xác ko hồn hoặc như 1 con rô bốt ko cảm xúc..

- Thế thì ở nhà đi, ko đi đâu hết, ko thì đừng trách

- Sao bố lại thế? Từ trước đến giờ bố có bao giờ to tiếng với con đâu? Vì gì? Vì chiếc vòng đó hả? Vì trả thù cho anh hai mà bố làm vậy với con hay vì gì? Bố nói đi – Thiên Anh bật khóc

- Cầm mồm và đi vào trong, từ giờ đến tối đừng có mà ra ngoài ko thì tao cho mày chết luôn đấy – Ông Trí quát

- Sao bố tệ thế? – Thiên Anh khóc nức lên, ông thay đổi cách xưng hô làm cô bất ngờ đến đau lòng

Bóp

Một cái tát vào má bên phải của Thiên Anh khiến cô đau rất, ông Trí hơi chạnh lòng và ko ngờ có ngày mình lại tát con gái mình như vậy? Vì gì mà ông lại thay đổi như thế này

- Thiên Anh – Thiên Kỳ từ bên ngoài đi vào chưa kịp thấy cái tát đó, chỉ thấy mặt Thiên Anh đỏ ửng và cô nàng đang khóc

- Bố làm gì em con – Thiên Kỳ bức xúc khi thấy đứa em gái của mình khóc to vậy – Nếu vì việc trả thù của con mà làm tổn thương nó thì con ko cần nữa, con sẽ tự nghĩ cách, ko cần bố can thiệp đâu – Thiên Kỳ nói tiếp

Thiên Anh mặc kệ hai người nói chuyện mà chạy đi, cô muốn đến trường xem anh biểu diễn, đây là lần đầu tiên trong đời anh biểu diễn mà, Cô sẽ đứng lặng lẽ quan sát anh từ xa chứ ko dám tới gần, cô sợ cô ko làm được theo lời bố, cô sợ đến gần anh cô sẽ ko quên anh được nhưng liệu khi đến đó, cô có làm được như những j cô đang suy nghĩ hay ko? Hay khi gặp anh, cô sẽ ko chịu được mà lảng xảng chạy đến bên anh như 1 đứa con nít chờ mẹ đi chợ về?

Thiên Anh vừa đi vừa khóc, vì trường cũng gần lên có lẽ cô muốn đi bộ nhất vào lúc này, có gì đó vẫn đang nhói lên trong lòng “ bố tát mình ư?”

...

- Vy, em đến rồi sao? Thiên Anh ko đi chung à? Sao nhìn em mệt mỏi thế này, vẫn chưa khỏi hẳn à ??? – Tuyết hỏi Vy

- Em hơi mệt thôi, nhảy xuống hồ giữa mùa này sao khỏi nhanh được. Còn Thiên Anh nhắn tin bảo em đi trước, chắc nó cũng sắp đến rồi – Vy cười

- Chuẩn bị xong hết chưa chị - Vy hỏi

- Xong rồi đây, thằng Minh mong em mãi cứ bảo chị đi đón em này may em đến rồi – Tuyết cười chêu Vy

- Nhắc đến tên đó em lại khó chịu rồi, thôi sắp biểu diễn chưa? Đến đó đi – Vy chỉ tay về phía sân khấu rồi cùng Tuyết đến đó

- Tao đến nơi rồi đây, đợi tẹo, đang vào – 1 chàng trai hấp tấp vừa nghe điện thoại vừa chạy vào sân trường...

A

- Cô / Anh đi đứng kiểu gì thế hả? – Thiên Anh và cậu con trai đó cùng đồng thanh

- Hừ...tôi đang bận, chắc tôi sai – Chàng trai đó vội nói rồi chạy đi thật nhanh. Thiên Anh cũng chẳng buồn nhìn theo và bước tiếp

Tối nay ko chỉ có học sinh trường Light đông như kiến mà cả học sinh trường Moon đều kéo đến đông kín trường đặc biệt là lối đi lên sân khấu đến nỗi mấy bác bảo vệ phải giải tán bằng đe dọa. Sân khấu được trường Light thiết kế rất đẹp và hoành tráng, đủ mọi tiện nghi lên đến tiền tỉ

- Hôm nay chắc hẳn các em ở đây đều biết hằng năm hai trường Light và Moon có tổ chức cuộc thi văn nghệ dành cho học sinh nam. Năm nay trường Light sẽ có rất nhiều bất ngờ dành cho các em học sinh ở đây cũng như trường Moon cũng vậy? Đề nghị các em cách xa sân khấu 3m theo yêu cầu của học sinh Khánh Anh. Cuộc thi sắp bắt đầu. ...- tiếng MC vừa dứt là tiếng nhạc DJ nổi lên. Cả sân trường như loạn loạn và chờ mong. Có lẽ bất kì học sinh nào đang học ở trường Light đều ko muốn bỏ qua 1 cuộc thi lý thú như năm nay. Ko biết năm nay là năm đặc biệt gì mà 4 hoàng tử trường Light lại đăng kí tham gia làm căn đường hàng trăm nam sinh trường này đăng kí (4 người này tham gia thi ko cần thi vòng loại lũ nam sinh kia đã bị choại rồi, công bằng quá đấy @_@)

Những băng rôn, hình ảnh, dòng tên của thí sinh làm bằng đèn led được “Fan hâm mộ” giơ lên như đánh xem 1 liveshow thực tế của thần tượng mình. Trường Light vẫn chiếm ưu thế hơn vì hầu hết fan trường Light lần này tăng theo cấp số nhân những cuộc thi năm ngoái. Không biết lũ nữ sinh chụp trộm được hình của đội Khánh Anh bao giờ mà đã dán đầy tường, trước cổng trường và còn giơ lên như lá cờ nữa, chưa thi mà đã thái quá thế này rồi lúc 4 tên này thi chắc nổ trường mất.

- Cách xa 3m ư? Lắm chuyện – Tuyệt nhăn mặt khi bị bảo vệ đẩy lùi về phía sau sân khấu 3m

Đầu tiên là phần mở đầu do 2 hotgirl số 1 của 2 trường lên diễn thời trang và bày tỏ ý kiến của mình về cuộc thi lần này? Không ai khác hotgirl trường Light là Hữu Tuệ và có rất nhiều thắc mắc của học sinh trường khác khi sao hotgirl đó không phải là Từ Tuyết. Những ánh mắt gần xa bỗng nhiên hướng về phía Tuyết dồn dập nhưng cô nàng vẫn đứng đung lưng lưng như không có chuyện gì? Những ánh mắt đó... chỉ là không khí. So về độ đẹp thì Hữu Tuệ không bằng 1 góc của Tuyết nhưng so về độ chảnh khoe của 1 hotgirl thì Tuyết không bằng 1 góc của nhỏ !!

Tối nay quả thật đẹp trời, ánh trăng vàng trải dài xuống sân khấu đang bao phủ 1 màu tối vì không bật đèn, những chiếc đèn nhả khói liên tục hoạt động như 1 chốn thiên cung, đẹp đến mê mẩn và sẽ còn đẹp hơn nữa khi những chàng trai đó xuất hiện

Tiếng nhạc nhẹ du dương đưa tất cả chìm vào trong đó, đầu đây, 1 giọng hát trầm lắng vang lên, khung cảnh lặng im như tờ, không còn nghe thấy tiếng hò hét ở bên dưới nữa, lặng yên đến bất ngờ và cứ thế, tiếng hát dần vang lên mãi cho đến đoạn điệp khúc, đèn sân khấu mới rực sáng muôn màu, chủ nhân của giọng hát đó bước ra với bộ quần áo trắng tinh khôi. Tất cả học sinh bên dưới như điên cuồng mà hét lên, tung hô tên người đó...

Đó là 1 bài hát tên I'm sorry, lời bài hát là lời muốn nói của chàng trai đến 1 cô gái mà cậu đã làm tổn thương

Lần đầu tiên trong đời tôi nghe thấy 1 giọng hát hay như thế? Nó buồn? Cảm xúc đúng với lời bài hát? Tôi thật ngưỡng mộ? Đó là dòng suy nghĩ của Thiên Anh? Cô không ngờ bấy lâu nay mình quen với 1 “ca sĩ bí ẩn”

“Đồ điên này cũng biết hát ư? Lạ thật? Chán ngắt. Không có cảm xúc gì cả?”

Phải công nhận là giọng hát ấy rất hay và có cảm xúc nhưng Vy muốn bác bỏ điều đó? Cái tên này ngoài hét và gào ra cũng biết hát thì Vy hơi ngạc nhiên đã thế giọng hát lại còn rất hay nữa chứ?

- Tôi yêu 1 người theo trái tim tôi mách bảo, 1 tình yêu đúng nghĩa và không bao giờ tôi muốn phá vỡ nó. Tôi yêu người ấy hơn cả bản thân mình nhưng tôi đã làm tổn thương người ấy vì tôi quá bất cẩn, - nghe đến đây, Vy rung rung nước mắt, Tuyết lặng lẽ nhìn Minh trình bày nỗi lòng của mình và liếc trộm thái độ của Vy... càng về sau Minh càng nói khiến bao con tim như vỡ vụn “Anh ấy có bạn gái rồi à???” “Nhỏ nào mà may mắn dữ” - người đó rất đáng yêu và cũng rất “đáng ghét” đặc biệt là rất lắm mồm – Vy đang động lòng vì những lời bày tỏ chân thành sâu sắc và thuyết phục của Minh thì anh chàng làm cho cô nàng hụt hẫng vì từ “rất lắm mồm”. Thế nhưng Minh vẫn cứ nói, vừa nói vừa nhìn về hướng Vy 1 cách say đắm và có gì đó hối lỗi. Kể xấu người ta trước mặt thiên hạ vậy còn tỏ vẻ hối lỗi là sao? Sau lần này chắc Vy banh xác Minh ra mắt – người ấy có cá tính mạnh mẽ, vì mạnh mẽ cho lên hay bạo lực với tôi suốt, chuyên gia quậy phá và ghen tuông, chắc yêu tôi quá??? (thôi ngay lại đi, càng nói càng “ngu” là sao vậy???).- Nguyễn Đường Vy, em tha lỗi cho anh đi, anh không chờ đến cuối tháng được đâu – Minh kết thúc bằng cái cười “kinh dị” mà đáng yêu làm Vy méo xệch mặt còn fan nữ ở dưới vẫn hò hét kinh khủng. Đây chính là lý do Minh muốn tham gia cuộc thi này, anh nghĩ ở chốn đông người như vậy chắc Vy không dám từ chối đâu nhưng anh đâu biết cô nàng đang đỏ mặt vì ngưỡng kìa kìa.....

“trời ơi, về nhà anh chết với em, cái gì mà lắm mồm, bạo lực, quậy phá, ghen tuông..... đồ điên, anh được lắm” – Vy bực bội nghĩ thầm. Chắc cô muốn bỏ đi quá, tên biến thái kiaaaaaaaaaaaaaa

- Cảm ơn Lý Hải Minh bên trường Light đã làm nóng sân khấu với bài hát quá tuyệt vời, sau đây không để các em chờ lâu. Cuộc thi bắt đầu với màn trình diễn của đội bên trường Moon trước – MC nói, ánh đèn trên sân khấu liên tục đổi màu, những làn khói toả ra làm nền sân khấu mờ ảo... từ bên trong bước ra là 3 chàng trai.....

- Let's goooo – chàng trai đầu tiên mở màn bằng giọng hét đầy nội lực khiến cả sân trường như vỡ oà, cũng bởi vì chàng trai đó có gương mặt đẹp không tì vết

Hai chàng trai còn lại lộn vài vòng trong không trung rồi bắt đầu bắt nhịp và nhảy theo điệu, những bước nhảy điêu luyện làm fan bên dưới không hò hét, trầm trồ khen ngợi.....

Sân khấu lại trở về tối om... 1 chàng trai từ dưới sân khấu được nâng lên đến gần đỉnh sân khấu, chàng trai đó thật sự quá thu hút nữ sinh... trong những ánh đèn màu sắc của sân khấu và ánh trăng bàng bạc, chàng trai như xuất thân của 1 thiên thần vậy, đẹp đến ngây ngất lòng người... và vì thế, sân khấu như bùng nổ, những ngọn lửa trên sân của được bùng lên theo tiếng nhạc, fan bên dưới hò hét đến rớt cả họng ra bên ngoài (t.g hơi điệu ^^)

“Là chàng trai đó !” – Thiên Anh bất giác thốt lên. Chàng trai vừa vô ý làm ngã cô lại là chàng trai mang vẻ đẹp ấy ư? Ấy thế mà vừa rồi cô không kịp nhìn, chỉ nhìn thoáng qua, may cô vẫn nhớ được nguyên vẹn cái mặt đó. Cái mặt đẹp như tạc, được khắc tỉ mỉ công phu lắm. Nhưng đem ra so sánh với Khánh Anh thì sao nhỉ??? Chắc không bằng rồi (Thiên Anh nghĩ thế). Khánh Anh là đệ nhất mỹ nam từ trước đến nay chưa ai qua nổi kìa mà

....

- trong khi chúng nó đi xem cuộc thi quan trọng vậy của 2 trường mà mình phải ngồi nghiền bản hợp đồng này cho cuộc họp hội đồng ngày mai, điên chết đi được? Đen quá, sao lại tổ chức vào đúng hôm nay cơ chứ? Tức quá!!!!!!!!!!!! – Yun vừa làm việc vừa than trời đất

- Thiên Anh, đến đâu rồi – cha nhỏ từ bên ngoài bước vào và tiến về phía bàn làm việc của nhỏ

- Con đang xem danh sách công nhân, sao ít vậy , để con đi kiểm thêm nhớ - Yun bày đặt có để chuẩn ra ngoài
- Ủ, tuy con mà, làm xong sớm rồi đi ngủ đi, mai làm cách nào để lấy lòng các cổ đông vào, họ sẽ hỗ trợ con trong dự án lần này
- Vậy con đi kiểm đây.....- Yun cười rồi hồ hởi đứng dậy và chạy đi ko quên đem theo cái túi xách bên mình
- Ô, đi đâu tầm này, kiểm gì? – ông gọi với theo, ông đâu hiểu lời nói của đứa con gái mình “ Để con đi kiểm thêm nhớ”
- Làm nốt hộ con đi, con đi kiểm người choooo – tiếng Yun vọng vào là lúc cánh cổng to đồ sộ mở toang hoang ra...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Kết thúc phần dự thi dance hoành tráng của trường Moon là đến trường Light, chắc phần thi tiếp theo của Light sẽ làm cho sân khấu nóng lên đây. Trong cái giá lạnh tiết trời tháng 4 thế nhưng những người có mặt ở đây đều đã nóng ran người.

- Vy? Em ko khỏe à? Sao mặt em xanh vậy? – Tuyết nhìn Vy lo lắng, trong ánh đèn, đôi môi của Vy run lên từng đợt, ít ai để ý đến cô và chỉ theo dõi lên sân khấu, đến giờ Tuyết mới nhận ra sự khác biệt của Vy.
- Em ko sao? Em chỉ hơi lạnh thôi mà – Vy nói rồi cười trừ, đó là 1 câu nói dối, sức khỏe của cô vẫn bị ảnh hưởng vì trận tắm hồ hôm bữa, trong người nóng ran nhưng lại cảm thấy rất lạnh
- Có thật ko sao ko? Có gì nói với chị đấy nhé, đừng có giấu – Tuyết ngờ vực
- Hi, em ko sao thật mà, chị cứ lo thừa

...

Một lần nữa, đèn điện trên sân khấu tắt hết trả lại 1 màu tối âm u với những làn khói trắng nhân tạo, bất giác làn gió thoảng qua khiến tất cả khẽ rung mình, ánh trắng vàng soi xuống khẽ tôn lên vóc dáng cân đối, chuẩn ko cần chỉnh của 4 người đang lên sân khấu từ thang máy phía dưới sân. Mới vậy thôi, những tiếng hò hét đã bắt đầu vang lên dữ dội. Nhạc đã bật lên, những ngọn lửa giữa sân khấu phập phồng, những gương mặt đang được mong chờ từng giây phút đã hiện lên mỗi lúc một rõ, ánh đèn rực rỡ cùng khói trắng tạo nên 1 bức tranh huyền ảo tuyệt đẹp và đẹp nhất khi có 4 chàng trai.

- Ôi bố mẹ ơi? 4 anh đẹp trai quá , chết mất – Nữ sinh trường Light đều có suy nghĩ như vậy
- Anh Khánh, tình yêu lớn của emmmmmmm.
- Ko ngờ trường Light có người đẹp trai như vậy đó, một vẻ đẹp thiên thần – Nữ sinh trường Moon than lên tỏ vẻ ngưỡng mộ và say nắng mặc dù đang là buổi tối
- Lần đầu tiên tao được gặp người đẹp trai như mấy anh này đây, mấy boy trường mình chắc thua xa, tao muốn chuyển trườnggggggggggg – nữ sinh trường Moon tiếp tục công việc khen ngợi
- Lần này trường mình thua cũng mất nguyên – n.s trường Moon

4 vẻ đẹp khác nhau liên tục di chuyển trên sân khấu khiến bao con tim ở dưới như bùng nổ và ngây ngất. Bình thường nhìn họ đã quyến rũ ko chịu được rồi hôm nay lại thêm phần make-up nhẹ khiến cả 4 đều đẹp hơn bao giờ hết, quyến rũ và thu hút

“Khánh Anh, ngay từ đầu em ko nên bỏ anh, lần này em quyết sẽ ko bỏ anh 1 lần nữa đâu, anh phải là của em nếu ko thì anh sẽ ko là của ai” – 1 suy nghĩ bỗng nảy lên trong đầu Yun cùng với nụ cười ma mị.

- Đây là cuộc thi văn nghệ nam giữa hai trường mà cứ như liveshow ý chị nhỉ? – Vy vừa chăm chú xem vừa hỏi Tuyết
- Công nhận, chúng nó đẹp mà, có lợi ghê – Tuyết nói đùa
- Thiên Anh chả biết đến chưa nhỉ? Nó ko xem thì chắc tiếc cả đời mất
- Đến rồi đó
- Sao chị biết?

- Ủ, chị nhìn thấy nó rồi nhưng ở xa lắm, chắc ko mang đt, gọi ko thấy trả lời

- Đề em thử gọi

- Tất cả cùng cho phần dự thi của trường Light 1 tràng vỗ tay nào.- Tiếng Mc vang lên bất ngờ và to khiến Vy giật mình suýt rơi điện thoại, tiếng nhạc to vậy rồi mà bà này vẫn hét to hơn cả nhạc. Mc là giáo viên thanh nhạc trường Moon, chắc cũng đang thăm like về đẹp của 4 tên này mà ko dám thổ lộ vì sợ mất thể diện đây mà (-_-)

Khánh Anh vẫn thế, anh lên sân khấu mà vẫn đem nguyên tảng băng bên người mà ko chịu bỏ ra, gương mặt lạnh tanh đầy kiêu ngạo, mỗi điệu nhảy của anh, mỗi lần anh nghiêng là nhịp tim ai đó cũng nghiêng theo. Anh là vậy, anh đã cướp đi trái tim của hàng trăm cô gái mà anh ko bao giờ trả lại. Trái lại với Khánh Anh là Nam và Hoàng, 2 người diện mặt cười suốt cả bài nhảy, chỉ đến những đoạn nhạc chậm và trầm thì 2 người mới nghiêm mặt kiêu lạnh lùng nhưng chưa được bao lâu thì lại...khoe răng...

Mình thì khác, anh ko cười cũng chẳng tỏ vẻ lạnh lùng, đơn giản vì ánh mắt anh đang dõi theo một người, 1 người mà anh cảm thấy có j đó ko ổn, anh muốn nhảy xuống sân khấu ngay lập tức khi thấy bóng dáng nhỏ bé đó vừa chăm chú xem vừa co ro vì lạnh. Mình muốn ôm người ấy vào lòng, dùng chính hơi ấm của mình để sưởi ấm cho người ấy!! Sao ko mặc áo ấm vào cơ chứ? Đồ ngốc? Mình vừa nghĩ vừa nhảy, mặc dù nghĩ ngợi nhiều như vậy nhưng anh vẫn nhảy rất đều với 3 người còn lại và rất chính xác. Hình như, Khánh Anh nhận ra sự khác biệt của Minh và đoán được những suy nghĩ trong đầu của cậu, với hành động đặt tay lên vai Minh như 1 lời nói, may Minh cũng hiểu ra ý anh và tiếp tục chăm chú nhảy hơn, hành động đó của Khánh Anh ko nằm trong động tác nào của bài nhảy cả nhưng nó tạo ra 1 thứ j đó lạ lắm khiến tất cả râm rồ lên

Dù lạnh lùng thế đấy nhưng ánh mắt của Khánh Anh như đang hướng đi đâu đó, tìm kiếm 1 bóng hình nào đó mà trong 5 ngày qua luôn bị tránh né, ko lí do...

- Tầm này phòng y tế trường mình còn mở ko chị? – Vy nghiêng đầu hỏi Tuyết, vì tiếng nhạc to nên Vy nói như hét

- Còn đấy

- Vậy em xuống đó 1 lúc nha chị, hihi – Vy nói rồi lượn lờ ko đợi Tuyết dò hỏi j thêm

Cuộc thi diễn ra trong tiếng hò hét và đèn plast, máy quay là nhiều nhất thì phải. Trước khi công bố kết quả và những người có mặt bình chọn thì đại diện cho 2 trường sẽ biểu diễn 1 phần phụ đó là hát. Chính vì năng khiếu hát của Minh cao nhất đội nên anh sẽ đảm nhiệm vai trò này, phía bên trường Moon sẽ là 1 anh chàng tên Phong đảm nhiệm.

.....

- Vy, em có sao ko? Em sốt còn ko chịu mặc ấm vào, có biết anh lo cho em thế nào ko hả? – Minh vừa chạy vào phòng y tế vừa nói, ko cần biết ai đang có mặt trong đó

- Anh bị điên à mà lắm mồm thế - Vy quát trong khi đang được truyền nước, ai bảo nói cô lắm mồm giờ cô nói lại

- Hừ, đồ đầu đất này, em quát to như vậy chắc ko sao rồi, may quá – Minh cười tít mắt

- Sao anh biết em ở đây mà xuống – Vy hỏi

- Nó nói – Minh chỉ tay vào Tuyết đứng phía sau đang rủ rì trò chuyện cùng Nam

- Thiên Anh cũng vừa ở đây, trùng hợp ghê, nó cũng đau đầu xuống đây xin thuốc, nó vừa ra ngoài xong, chả biết có quay lại ko? – Vy kẻ lể, đúng là chuyên gia “lắm mồm” mà, ko j là ko phun ra được, đến những chuyện còn con cũng bị năng lời ra bần bạc

Nghe đến cái tên này,. Khánh Anh bỗng nhủ mày, qua gương mặt lạnh lùng che giấu bao cảm xúc ấy, ko ai là ko thể thấy anh đang có j đó khó chịu, nếu ko thấy là ko nhìn anh mà thôi.

Ko chỉ Khánh Anh có cảm giác j đó mà còn 1 người cũng vậy đó là Hoàng, cũng lâu lắm Hoàng và Thiên Anh ko thân với nhau như trước rồi..

A

- Lại là cô sao? Lần này cô tự đâm vào tôi đó nhé! – Tiếng chàng trai đó vang bên tai Thiên Anh

Tự đâm vào người khác và ngã ra đất khiến Thiên Anh có 1 phen xấu hổ kinh khủng. Thiên Anh khẽ lấy tay xoa xoa đầu gối rồi nhanh chóng đứng lên và định bước đi

- Này, đâm vào tôi đó, xin lỗi đi – tên đó cười đều và ra đề nghị

- Vừa nãy cậu va vào tôi đó, xin lỗi chưa? – Thiên Anh hỏi vặn lại, gì đâu mà lại gặp tên ám quẻ này, chưa quen mà nói chả chút lịch sự nào của người Việt cả

- Ô – tên đó như cứng họng ko nói thêm được j

Thiên Anh ko buồn nói thêm j nữa và đi luôn, trước khi đi cô vẫn nghe văng vẳng bên tai một câu nói – tôi tên Phong, tôi muốn làm quen với cô...

Yêu từ cái nhìn đầu tiên là tình yêu như nào nhỉ??? Hay đơn giản chỉ là say nắng 1 chút thôi, cảm giác thích thích chứ chưa đến nỗi yêu...

Anh chàng tên Phong nhìn theo dáng Thiên Anh và hơi lắc đầu, có duyên ắt sẽ gặp lại...

Thiên Anh đi về phía cổng và nhanh chóng muốn về vì sợ đụng mặt ai đó. Cô biết anh vẫn còn đang ở đâu đây trong trường và chưa về.

Càng về đêm nhiệt độ càng hạ xuống thấp, sương bắt đầu rơi...

- Thiên Anh

Từ phía sau, có tiếng gọi, giọng nói ấy, một giọng nói lạnh tanh ko chút cảm xúc và cô có thể nhận ngay ra đó là ai

Trời ạ? Sao lại đụng vào lúc này chứ? Phải đối diện sao đây?

Thiên Anh cố tính giả vờ ko nghe thấy mà bước tiếp

- Ngụ ngốc – cái giọng lạnh lùng ấy lại cất lên khiến tim Thiên Anh hơi nhói lên, đôi chân như chùn bước

- Em nghĩ sao khi cứ mãi tránh mặt tôi? Lý do j? - Khánh Anh nói tiếp, anh mở lòng mà cô cứ mãi trốn tránh, điều đó làm anh cực kì khó chịu

- Em đâu có... – Thiên Anh hơi quay đầu, lầy bầy nói

- Ngày mai, 2h chiều, chỗ cũ, ko đến đừng trách – Khánh Anh lạnh lùng, trong giọng nói mang ngữ khí đe dọa

Khánh Anh ko nói thêm j nữa, anh lạnh lùng bỏ đi, mọi thứ xung quanh như đóng thành băng, lạnh ngắt.

Đôi khi bóng anh khuất, cô mới lặng lẽ bước đi, trên má rơi 1 giọt nước mắt nóng hổi. Một bài toán trắc nghiệm có 2 đáp án, chọn đáp án này thì sợ đáp án kia đúng và ngược lại...

Đang đi bộ trên vỉa hè thì Thiên Anh liên tục được nhận những lời mời nhiệt tình từ các bác xe ôm khiến cô như choáng váng...choáng váng vì xe ôm là tất nhiên phải đi xe máy.....ôì...cô sợ...

....

- Hữu Tuệ, làm bạn gái anh nhé ! - đó là 1 lời tỏ tình thật lãng mạn bên bó hoa hồng thơm dịu, quá vui, quá hạnh phúc, Hữu Tuệ reo lên sung sướng và gạt đầu lia lịa, Thiên Kỳ trao cho cô bó hoa trên tay và đặt lên trán cô 1 nụ hôn phớt lờ...

- Anh Kỳ, em yêu anh – cô nàng ôm chầm lấy anh

- Anh cũng vậy, anh hối hận khi tỏ tình với em muộn như vậy

- Ko sao đâu ạ?

- Thành phố về đêm đẹp em nhỉ? Em muốn đi chơi chứ?

- Em muốn...

- Đi nào.....

Thiên Kỳ cười tươi rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa ô tô cho Hữu Tuệ lên

Băng qua bao nhiêu dãy phố, đến những bờ hồ đẹp tuyệt vời, ánh trăng trên trời như chiếu sáng hạnh phúc của đôi tình nhân, hôm nay, bầu trời rất nhiều sao, nhiều đến nỗi nhìn lên còn hoa mắt, Hữu Tuệ ngửa mặt lên trời và nói

- Em yêu anh nhiều hơn chúng...

Thiên Kỳ cũng nhìn lên trời và cười, nụ cười hạnh phúc hơn bao giờ hết. Sau 1 hồi ngắm sao, 4 con mắt vô tình chạm nhau...và...từ từ...1cm...1mm...và.....

- Hữu Tuệ, dậy đi học đi, trễ rồi – Yun vào tận trong phòng Hữu Tuệ gọi cô dậy...

Thì ra đó chỉ là 1 giấc mơ, nếu giấc mơ nào cũng hạnh phúc như vậy thì ko bao giờ cô muốn thức dậy nữa.

- Mày gọi đúng lúc lắm đấy – Hữu Tuệ liếc xéo Yun

- Mày đang mê gì đúng ko? Nhìn mặt là biết ngay mà – Yun chêu nhưng ai ngờ nói trúng tim đen luôn

- Hừ...mày chỉ biết suy đoán lung tung...

- Hi hi, đúng rồi chứ gì? Lại được anh nào tỏ tình hả? – Yun châu chọc

- Con điên – Hữu Tuệ buông 1 câu xanh rờn rồi đi thay quần áo

....

Tại căn-tin

- Tao cứ thấy tao bị đẹp trai làm sao ý? Haizz, rõ khổ - Nam than

- Tao khổ hơn, vừa bị đẹp trai lại bị tài năng nữa chứ - Hoàng

- Thế đã là j? Tao vừa bị đẹp trai, vừa bị tài năng, vừa bị ga lăng.- Minh chưa nói dứt câu xong thì Vy nhảy bổ vào...- Vừa bị hoang tưởng nữa

Vy nói xong là tròng cười lẫn lộn của Thiên Anh và Tuyết

“Thiên Anh, em cứ như thế phải hơn ko?” Khánh Anh nghĩ thầm trong lòng và bất giác mỉm cười

- Còn định hoang tưởng nữa à, gọi thức ăn đi – Minh định lên tiếng thì Vy giơ tay lên làm động tác đám, anh chàng nhăn nhó chấp nhận thua...bà chán này

- Bây giờ mấy người thích hoang tưởng quá nhỉ? Thằng nào nhìn trông cũng như là....- Tuyết cười đầy ẩn ý

- Là gì? - Nam và Hoàng đồng thanh, Minh đi lấy thức ăn rồi ko thì ông này mồm to nhất

- Là khi đó - Vy héch mặt lên

- Lai tinh tinh - Thiên Anh đệm

- Ha ha, 2 em của chị có khác - Tuyết cười rồi đập tay với cả 2.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

- Trường mình kì cục ghê ý, lúc nào cũng thấy tổ chức đi dã ngoại là sao? – Thiên Anh nói

- Là vui chứ còn là sao nữa, trường mình thắng thì tất nhiên phải dã ngoại rồi, em ko thích dã ngoại ư? – Hoàng đáp lại

- Tầm này còn j tâm trạng đi nữa hả anh – Vy chen vào – Lần này em cũng chẳng đi đâu, ở nhà dưỡng sức còn hơn – Vy nói tiếp

- Vy ko đi thì tao cũng chẳng đi nữa đâu – Minh lên tiếng, giọng nói của anh có vẻ rất nghiêm túc

- Đi đi, nể mặt anh lần này đi...Thiên Em, Vy Em...- Nam lay lay tay Thiên Anh rồi lay lay tay Vy như con nít năn nỉ người lớn khiến tất cả đều bật cười thành tiếng

- Nhưng lần này đi dã ngoại trên rừng đó, em sợ lắm – Thiên Anh bất giác nhớ lại lúc trước khi ở trên rừng và bị thổ dân bắt, có gì đó len lỏi vào tim thật khó chịu, cô thấy thương những con người chưa tiến hoá hết ấy

- Em sợ gì? – Tuyết và Nam đồng thanh hỏi, có vẻ như hai người này rất ẩn ý với nhau

- Em sợ mấy con vật ko chân...và thổ dân – Giọng Thiên Anh mỗi lúc 1 bé

- Ha ha, em nghĩ ở rừng Việt Nam có thổ dân ư? – Nam bật cười nắc nẻ khiến Thiên Anh ngượng chín mặt

- Lý Nhất Nam – Tiếng Khánh Anh vang lên, lạnh lùng có, hăm dọa có và đặc biệt là anh đang cảnh cáo...

Nam thoáng rùng mình nhưng rồi cũng cười trừ, cười nhiệt tình, ko hiểu Nam ăn phải thứ gì nữa mà cười suốt như vậy

- Thế còn Vy, sao em ko muốn đi – Tuyết quay sang hỏi Vy

- Em cũng giống nó – Vy cười rồi chỉ tay vào Thiên Anh, thật ra Vy ko hề sợ bất cứ con gì, đến rắn cô còn dám cầm trờ rắn độc (ngu gì mà chơi thứ rắn đó) nhưng cô đang mệt, cô đi sợ làm gánh nặng và làm cho ai đó lo lắng

- Hoàng, Khánh Anh, ý kiến đi chứ? Cuối cùng có đi hay ko? – Nam ríu rít nói

- Có – Cả 2 đều đồng thanh, có vẻ mấy người này rất thích đi dã ngoại nhưng vẫn giấu ko muốn nói ra, vì ai ư??

- Thế, Thiên Em, Vy, đi đi, ko đi đừng nhìn mặt anh đấy – Nam năn nỉ rồi dờ giọng đe dọa. Thiên Anh nhìn Vy nhún nhó, Vy chỉ nhún vai chưa có câu trả lời thì Hoàng lên tiếng – Đi đi, nó nói là làm đấy

- Nhưng...- Thiên Anh hơi ngập ngừng nhưng lên nhìn thái độ của Nam, cô hơi rùng mình, mặt anh đỏ như quả cà chua chín, mắt long sòng sọc màu lửa...(giả vờ có nghệ thuật ghê !)

- Vâng, em đi – Thiên Anh gượng cười...

- Em...- Vy định nói gì đó nhưng nhận được cái liếc mắt của Tuyết, cô đành gật đầu. Ngay sau lúc đó, Nam phá lên cười nắc nẻ và hài lòng, ai cũng tưởng anh giận thật thì ra chỉ là “chơi đùa”, thái độ anh quay phắt cả 360° khiến nạn nhân nhìn chỉ muốn đâm cho anh vài cái vào mắt cho bỏ tức vì bị ăn thịt lừa

- Lời nói đã nói ra cũng như bát nước đã đổ đi, ko lấy lại được đâu nhé ! – Nam nói rồi ung dung đứng dậy bước vào lớp, tiếng trống báo hiệu vào lớp cũng vang lên..

- Hừ...- Vy hừ nhạt rồi dậm chân tại chỗ, Minh chỉ cười nhìn điệu bộ trẻ con của Vy và vỗ vỗ vai cô như an ủi. Mấy “anh chị” cùng nhau bước vào để lại hai cô em mặt mếu xệch.

- Ha...tức quá...- Vy buồn bực nói rồi nâng ly nước màu đỏ đỏ dưới bàn lên uống...và – Phụt – ôi bố mẹ ơi ! Rượu – Vy hét toáng lên lau lau mồm và uống cạn ly nước khác trên bàn.

- Thả lỏng...thả lỏng – Thiên Anh buồn cười quá nhưng ko dám cười, đành cười thầm khiến cả mặt đều đỏ lên...

Cả 2 cùng chạy vào lớp trả lại không gian yên tĩnh cho sân trường.

...

- Vy ! – có tiếng gọi, Vy quay đầu lại, cô ko nói gì, chỉ hơi nhăn mặt

- Em đeo lại đi – Minh đưa cho Vy chiếc vòng cổ đôi của 2 người. Vy hơi mỉm cười rồi nhận lấy nó, Minh thờ phào nhẹ nhõm rồi cười tươi như hoa

- Mai anh đến đón em đi học nhé !

- Anh tốt thế á ? – Vy hỏi đều

- Ừ, anh tốt mà – Minh cười

- Nếu là người đàn ông tốt trước hết đừng lãng nhãng, em về trước đây – Vy nói rồi quay bước đi, dù nói thế nhưng trong lòng cô có gì đó vui khôn siết. Ánh mắt lộ 1 tia cười...hạnh phúc

Minh đứng phía sau, anh hiểu câu nói đó của Vy, anh hơi bủi môi rồi cười. Chắc cô đã hoàn toàn tha thứ cho anh rồi !

.....

Ánh nắng yếu ớt bắt đầu chiếu xuống vạn vật, những đám mây cuộn tròn như đắp xuống mặt đất, buổi sớm vẫn còn đọng lại chút sương tối qua...trời se lạnh và hanh khô

Nơi góc phố...

- A, đau...- Tiếng 1 cô bé khoảng 5 cất lên lanh lút, 1 cô bé nhỏ, rất xinh, hai bím tóc màu đen mượt, nó ngã xuống đất

- Bé Sam có sao ko? Anh xin lỗi...- 1 đứa con trai khoảng 8 tuổi chạy đến đỡ, gương mặt lo lắng và hối lỗi.

- Hu.hu...Sam đau tay, tại anh Bi đuổi em...- cô bé với đôi mắt trong xanh ngấn nước

- Anh xin lỗi Sam mà, em muốn gì nào?

- Em muốn ăn kẹo...

- Sao hai anh em lại ra đường chơi thế này, vào trong ăn sáng đi, mẹ nấu xong rồi – 1 người đàn bà có gương mặt ưa nhìn, hiền hậu nói với chúng

- Ăn sáng đã nha, tý nữa anh dẫn đi ăn kẹo

- Vậy thì móc ghẹo đã – cô bé lấy tay lau lau nước mắt 1 cách vụng về rồi đưa ngón tay lên... Hai đứa trẻ cười toe toét rồi nắm tay và chạy lon ton vào trong. Trông chúng thật hạnh phúc...

Nhìn hai đứa trẻ yêu thương nhau và cả gương mặt hiền dịu của người mẹ, cô bất giác cười rồi nhớ đến kỉ niệm đã qua, gương mặt mang một nỗi buồn xót xa và nỗi nhớ khôn nguôi.

Ngày xưa, em ngã anh nâng, tiếng mẹ hiền bên con ko ngớt, ba luôn quan tâm đến con...bây giờ thì...

Có gì đó như đang tuôn trào nơi khoé mắt, cay cay và đắng chát, ngậm ngùi chua xót. Cô muốn quay về ngày xưa, khi mẹ cô còn sống, cô hận bản thân mình... vì cô mà mẹ đã ko còn trên cõi đời này nữa...

Thiên Anh cố nín khóc rồi bước tiếp đến trường, cô lại nhớ đến những lời nói tới hôm qua của bố...

- Mày ko coi bố mày ra gì à???

- Sao ạ?

- Còn sao nữa, sáng nay ở trường sao vẫn ngồi chung bàn cùng thằng đó

- Ở đâu cơ ạ?

- Mày định chối sao? Tưởng tao ko biết à? Ở căn-tin trường mày đó

Cô ko biết vì lý do gì mà ông lại biết, những lời quát mắng của ông như ngàn mũi dao muốn đâm trái tim của cô ra thành trăm mảnh, thật sự đau lắm, rất đau, rất xót.

Từ khi quen Khánh Anh, cô luôn phải nín đắng cay, mặc cho bao lời mắng nhiếc, coi thường, ghen tị, cô phải trải qua nhưng cô đâu nghĩ, 1 ngày lại như thế này, có phải, tình yêu phải trải qua nhiều thử thách mới đến được với nhau như trong phim ko???

- Hey girl, lại gặp rồi – Tiếng của 1 chàng trai lôi cô ra khỏi dòng suy nghĩ đau đớn, cô quay lại theo quán tính thì bắt gặp khuôn mặt đẹp như hoa ấy đang cười toe toét và lái chiếc xe màu vàng thể thao chói lóa nổi bật giữa lòng đường.

- Gọi tôi à? – Thiên Anh nhủ mày hỏi

- Tất nhiên – Chàng trai nói, đáy mắt sáng lên một tia cười

- Có chuyện gì à? – Thiên Anh nhìn vào đáy mắt ấy thoáng rung mình

- Đi học à? Lên tôi chờ

- Tôi biết gì về cậu đâu mà lên xe, tôi ko lên xe của người lạ - Thiên Anh từ chối rồi bước tiếp.

Chàng trai lái xe chậm chậm theo và nói

- Tôi là Triệu Ninh Phong, rất vui được làm quen với cô, Thiên Anh – chàng trai nở nụ cười tao nhã, đẹp mê hồn nhưng tiếc là Thiên Anh ko bị say đến nỗi hét toáng lên vì...t.r.a...i đẹp

- Sao biết tên tôi?

- Gì cũng biết, thế nào, lên xe đi

- Ko, trường gần lắm, chỉ tốn công mở cửa xe – Thiên Anh liên tục từ chối, cô chối bao nhiêu Phong lại mời bấy nhiêu khiến cô ko thể ko chối được. Đến lúc Thiên Anh định mở cửa bước lên thì Phong phóng xe đi luôn, ko quên để lại câu

- Trường Light gần mà, đi bộ đi, ha ha

Thiên Anh tức đến điên người, cô hùng hổ nhìn theo bóng xe và buông câu xanh rờn

- Đồ thần kinh

Con người này thật khó hiểu, mà thôi cô cũng chẳng cần hiểu hắn ta làm gì. Va chạm nhau 1 lúc thôi mà quen được hần chực lần sau cô ko dám va vào thằng con trai nào mất. Nghĩ đến đây cô lắc đầu xua đi rồi nhanh chóng bước tiếp đến trường, vì về những con người có vấn đề về não như hắn ta chỉ tốn phí thời gian

...

- Lần này trường chúng ta tổ chức đi dã ngoại vì lý do lớp 12a1 có 4 bạn thi nhảy thẳng trường Moon. Đáng lẽ ra chỉ lớp 12a1 được đi thôi còn tất cả cả lớp khác phải tiếp tục học nhưng lần này giải thưởng lớn hơn mọi năm lên cả trường đều được đi – Vừa nói đến đây, cả lớp 11a1 hò hét tán loạn, đập bàn đập ghế, đập tay vào nhau rồi tiếng bán tán xí xón vang lên như 1 cái chợ vỡ. ...

- Im nào, cô chưa nói xong, ngày mai sẽ tổ chức luôn. Sau buổi học hôm nay các em nhớ chuẩn bị những thứ đủ dã ngoại 3 ngày, đi biển trước và cuối cùng là lên rừng cắm trại. – cô giáo nói tiếp, lũ học sinh bên dưới mồm ko ngừng hoạt động

- Ê mày, có chuyện vui rồi – Hữu Tuệ nhìn Yun và cười gian xảo, ánh mắt nói lên điều đó - Thiên Anh, tôi xin lỗi nhé, ai bảo cô ko cho phép anh Thiên Bảo yêu tôi - Hữu Tuệ nghĩ rồi nhìn Thiên Anh đầy ghen ghét. Có hiểu lầm gì đó ở đây

Từ đây bên trong cùng, hai đôi mắt liên tục nhìn ra dãy ngoài cùng cười thoả mãn, cái hay của việc được đổi chỗ là ở đây, Có thể bàn âm mưu kế hoạch thoả mái mà ko sợ đối phương nghe thấy

- Cảm ơn mày đã bày cho tao trò này, tao cũng nghĩ rồi nhưng ko nghĩ nó đến nhanh như vậy – Yun cười đắc ý

- Tao là bạn mày mà, vậy nhé, Ok, lần này mày nắm chắc tình yêu trong tay rồi đó, đừng để bị tuột mất

- Ok, yên tâm. ...

...

...

- Anh Hoàng, mai cho em đi chung xe với nha – Yun lên tiếng nịnh nọt

- Ko được – Hoàng từ chối thẳng thừng

- Ko được là thế nào? Sao con Thiên Anh kia với con Vy thì được – Yun quát luôn ko nhẫn nại

- Ko giải thích – Hoàng lạnh lùng rồi cúp máy

Yun bực tức chửi thề vào trong điện thoại rồi ném lên giường và đi ngủ

Một lúc sau...tiếng chuông dt của cô vang lên

- Alo – Yun bắt máy, giọng nói ngái ngủ

- Thiên Anh, mai có cuộc họp khẩn cấp, con làm ăn kiểu gì mà để công nhân bỏ việc nhiều thế - tiếng cha của cô vang lên bên đầu dây thật khó chịu

- Liên quan gì? – Yun nói dài

- Sao lại liên quan gì? Mai con phải đi họp đấy, đừng có nghỉ ko thì đừng trách, biết thế cha ko giao cho con còn hơn, làm ăn kiểu này có mà chết à?

- Thế ba tự làm đi

- Chủ đầu tư kí tên con rồi sao cha lãnh đạo được, haizz. Ngủ sớm đi mai đi họp, mà nghỉ luôn học đi cho đỡ mệt, học hết cấp 3 rồi còn muốn học là sao?

- Kệ con, mai con ko đi đâu, con bận rồi, cúp máy đây

- Bây, ... này...

Ông bực mình vì đứa con gái này của mình. Gọi lại mấy cuộc mà Yun cũng ko chịu nghe.

....

Thiên Anh vừa bước đến nhà, mọi mệt mỏi vút sang một bên khi thấy trước hòm thư nhà mình có cái một bó hoa và một chú cá sáu bông rất dễ thương...

Nhưng ai là người tặng cô đây? Chẳng lẽ nhầm nhà sao??

Tò mò quá, cô chạy nhanh đến đó, mới đầu cô cứ nghĩ là nhầm thật nhưng khi có tờ giấy cài trong bó hoa lộ ra, cô mới biết là ko nhầm

“Tặng em ! Thiên Anh”

Bốn chữ ngắn ngủi, dòng chữ lạ hoắc cô chưa từng nhìn bao giờ. Ko phải của Khánh Anh. ...là ai chứ???

Tạm thời ko nghĩ nữa, cô nhận lấy bó hoa và chú cá sấu bông dễ thương và mang vào bên trong. Hôm nay có lẽ ba cô đang chuẩn bị cuộc họp gì đó với đối tác lên ko có nhà, cô thở phào nhẹ nhõm rồi bước vào trong. . .Ai đã tặng hoa cho cô đây?

Tầm này vẫn còn người bí ẩn như vậy sao? Hay có ai đó muốn tạo bất ngờ cho cô. . .

Hoa đẹp quá ! Đúng loại hoa mà cô thích đó là hoa hồng, màu nào cô cũng thích, chỉ cần đó là hoa hồng.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

- Yeahhhhhh. . .xuất phát thôi, biển ơi, đội taooooooooo – Nam hét lên sung sướng và chạy vòng quanh xe như con nít

- Tuyệt ơi, sáng cho thằng này uống thuốc giảm đau chưa mà sao bệnh vẫn nặng vậy? – Hoàng cau mày rồi cười cười

- Hết thuốc rồi còn đâu, ngày lên con mấy chục lần bao nhiêu thuốc cho vừa – Tuyệt cười

- Thảm nào. . .ê Nam ơi, ai hỏi gì thì đừng báo mày là bạn bọn tao nhớ, haha – Hoàng cười chê, cả đám cười lớn

- Á, thằng quý - Nam hét lên rồi đuổi theo Hoàng chạy vòng quanh xe đến mệt thì mới chịu buông

- Vy với Thiên đâu rồi nhĩ? Muộn rồi, sao chưa thấy đến – Minh nhìn vào đồng hồ đeo tay mà nheo mày khó chịu

Cùng lúc đó, Yun đi tới và ồ ồ ồ. . .

- Lên xe đi mọi người, đến giờ đi rồi

- Đây là khu vực của em à? Về lớp đi – Hoàng dừng chạy và lên tiếng

- Hừ. . .anh có quyền cấm em sao, anh trai?? – Yun nói tiếng “Anh trai” rõ khinh bỉ

- Có quyền đó. Về lớp đi – Hoàng nói như quát

- Chị Tuyệt, hôm nay em đi chung xe với mọi người được ko? – Yun ko thèm cãi nhau với Hoàng nữa mà thay đổi giọng ngọt sớt nói với Tuyệt

Tuyệt ko nói gì chỉ nhún vai đi ra chỗ khác gọi điện thoại. Yun hơi bực mình và nheo mắt lại, gương mặt xinh đẹp hiện lên vài nét nhăn như đã già.

- Toàn trường tập trung lên xe, đã đến giờ khởi hành – tiếng loa thông báo vang lên, Vy với Thiên Anh vẫn chưa đến

- Anh Khánh, anh Minh chắc chờ Thiên Anh với Vy đúng ko? Chắc họ ko đến đâu, lúc ở lớp họ bảo là ko đi rồi mà – Yun cố tình nói sai sự thật để nhóm Khánh Anh mau lên xe. . .bỏ rơi hai người kia ở lại

- Thật ko? – Minh hơi nghiêng đầu hỏi

- Có ngu mới tin nó – Hoàng chen vào

...

...

5 phút. . .10 phút. . .thời gian cứ thế trôi qua. Bỏ ngoài tai những lời hỏi thúc của mọi người trên xe và vài cán bộ trong trường và người lái xe. . . Minh và Khánh Anh vẫn đứng đợi hai người con gái ấy. . .

- Lên xe trước đi rồi đợi, đứng đó mãi ra – Tuyệt thò đầu từ trong xe ra nói, nói xong cô bật nắp coca ra uống lấy hơi vì khá khát

Minh và Khánh Anh hơi gật đầu rồi cũng bước lên xe. . .nhưng vừa bước lên xe, ổn định được chỗ ngồi, bác tài xế theo thời gian xuất phát của nhà trường nên đã lái xe đi luôn. . .

- Dừng lại – Cả Khánh Anh và Minh đều đồng thanh nói, hai chất giọng khác nhau, 1 giọng lạnh lẽo đến rợn tóc gáy và 1 giọng gay gắt đến thiêu cháy tất cả.

Do bác tài đeo tai nghe lên mớ mành ko nghe tiếng gì? Chỉ nghe thấy qua qua nhưng lại tưởng lũ học sinh bên dưới chêu đùa nhau nên cũng chẳng thèm mảy may đến

- Sao đã cho chạy xe rồi. Đúng là...- Vy cầu nhàu khi vừa vội nhảy từ taxi xuống cổng trường thì cũng là lúc chiếc xe du lịch còn lại lăn bánh, cả Thiên Anh và Vy đều gọi theo nhưng có lẽ người trên xe ko nghe tiếng

Vy vội bấm điện cho Minh xem anh đang ở đâu, lên xe chưa, vì có lẽ vừa rồi vội quá nên dt cô cũng ko thèm để ý đến (để chế độ rung nhẹ mà, cả Thiên Anh cũng vậy)

Thấy số của Vy, Minh vội nghe máy nhưng chưa kịp nói gì thì Vy đã cho 1 tràng

- Anh đã ở đâu đấy, có phải lên xe đi rồi ko? Đến muộn 1 chút mà ko đợi được sao? Đúng là...hừ...

- Em đâu rồi, đến chưa? Xe dừng lại rồi đây – Minh quay đầu về phía sau. Vì anh ngồi ghế cuối cùng nên nhìn mọi vật từ kính sau lưng rất rõ

Vy ko nói gì cúp máy luôn và chạy đến phía xe. May sau 1 hồi la hét của lũ học sinh lên bác tài cũng nghe tiếng mà cho dừng xe lại, ko thì suýt chút nữa là nghỉ hưu sớm với 2 cha nội kia rồi

- Mẹ kiếp,.Hai con nhỏ đáng ghét – Yun buông câu chửi thề rồi quay lên, tay siết chặt điện thoại – đã thế thì lần này ko thoát được đâu.

“Này, tý nữa vẫn thực hiện như vậy nha, hai con đó lên xe rồi, hừ...”

“Ok”

Yun nhắn tin cho Hữu Tuệ, vì Yun mặt gầy có trình độ lên đã leo được lên xe của lớp 12a1 còn Hữu Tuệ bị “ kì thi” vì là em của Vương Khang lên nếu mặt gầy cỡ nào cũng ko ngồi chung xe nổi với nhóm Khánh Anh

.....

- Ok ok, để tôi gọi con bé đến, chắc nó đang trên đường đến, mọi người thông cảm – ông Vũ (cha của Hoàng với Yun, đặt tên để gọi cho dễ vậy) đau đầu vì nghe những lời phàn nàn từ phía bên đối tác và c.ty vì chưa thấy Yun đến họp

- Ông Vũ, nếu con bé ko đến thì hủy họp đồng lần này được rồi đấy, thiệt hại gì tất nhiên phía c.ty Anh Vương phải chịu trách nhiệm và bồi thường – ông Trí lên tiếng như 1 lời đe dọa

- Đúng rồi đó, hay là làm dờ quá nên giờ ko dám đến đây họp – 1 người khác lên tiếng

.....

Ông Vũ đang rất rối bời ko biết phải làm thế nào,.Gọi cho Yun thì nó ko nghe máy, thậm chí còn tắt luôn đi. Ông đành gọi cho Hoàng nhưng cũng ko được.

- Hừ...- Ông tức giận đập bàn rồi mau chóng tự mình đi giải quyết, trông chờ vào đám con thì có ngày cạp đất mà ăn..(0_o)

Biển ơi, mày đẹp quá !

Tất cả sung sướng reo lên sau một hồi ngồi vật vã trên xe. Nhất là Hoàng khổ sở phải nghe Minh và Vy cãi nhau suốt buổi, Tuyết và Nam đá đầu nhau ko ngừng nghỉ, Song Anh thì chuyện gì cũng nói với nhau thật vui vẻ (F.A ngồi chung với bọn có gấu cũng có cái khổ)

- Trường mình bị rò.....rồi....- Vy chợt nhớ ra gì đó và hét toáng lên. Khổ sở nhất là cái tai của Minh ngay bên cạnh

- Sao vậy? – All đồng thanh nhìn Vy

- Giữa tháng 5 mà cho đi tắm biển để chết người à? – Vy nói tiếp

Tất cả như chợt tỉnh, vì ham chơi quá quên mất đang là mùa lạnh, mất hứng toàn tập

- Thế mà vẫn có người nhảy xuống hồ đó – Nam nháy mắt chêu Vy

- Đây gọi là mĩ nhân cứu anh hùng đó – Tuyết đệm vào

- Này...- Vy đỏ mặt quát

- Ha ha, Vy ơi là Vy – Nam cười lẫn lộn

- Thằng kia...thích chết đuối à? – Minh lên tiếng ,hất mặt ra biển và nói tiếp – Biển chắc sâu hơn hồ đó, nếu có sao Tuyết ko cứu nổi đâu – anh châm biếm làm cả bọn cười sặc sụa. Đây là câu hay trong ngày...ya ya

- Chắc ra đây chỉ để ngắm biển quá à? – Thiên Anh lên tiếng
- Ngắm biển đẹp chứ sao? Nhất là ở cùng với. . .ha ha – Nam cười đã man rồi kéo tay Tuyết mát hút
- Chỉ được cái đi chơi mảnh là cùng – Minh chớp chớp mắt

Sau 1 ngày bơi phờ lạnh lẽo bên bãi biển chỉ ngắm mà ko thể tắm, lũ học sinh mong mỏi lên xe để đi lên rừng và . . .leo núi.

Đến nơi, cảnh vật xung quanh hơi hiu quạnh, những thác nước cheo leo, róc rách chảy, những ngọn núi xung quanh bao phủ bởi xương mù dày đặc. ko gian thật mát mẻ và dễ chịu

- Em tưởng rừng ko có trò gì chơi chứ mà đằng kia nguyên một khu vui chơi kia – Thiên Anh cười cười và chỉ tay về phía xa xa
- Em muốn leo núi, đi thôi – Vy xung phong
- Núi này ko có bậc thang đâu mà leo, đây gọi là trò chơi thám hiểm, em ko chơi được đâu, đừng có hững – Minh nhảy vào nói làm Vy tụt hứng thật. Nhìn vách núi cheo leo mà ko có bậc thang đi lên, chỉ đơn giản 1 sợi dây an toàn mà leo được đến đỉnh núi thì cũng đủ xuống gặp Diêm Vương luôn, đang leo mà ko may thì có mà bay xuống núi mất xác
- Lốp mình có ai dám leo núi ko kìa?? – 1 girl nhanh nhẩu lên tiếng

Vì Hoàng có vẻ sợ độ cao lên anh ko chơi những trò như này

Lúc đó, Minh, Nam, Khánh Anh đã chuẩn bị cho cuộc chinh phục đỉnh núi cao vời vợi ấy lần đầu rồi

- Cẩn thận đó mấy cha nội – Vy hét lên, có gì đó hơi lo lắng
- Cẩn thận nhé !!!! – Tuyết và Thiên Anh đồng thanh

Trong thời gian họ leo núi, mọi người có thể vui chơi những thứ khác nhưng 3 người – Vy – Anh – Tuyết ko thể rời mắt khỏi những người mình yêu thương

Tự nhiên thấy nóng nóng, tiện có chiếc mũ lưỡi trai đen cạnh balo của Khánh Anh, Thiên Anh lấy tạm để quạt luôn, biết đấy là của Khánh Anh nên cô rất giữ gìn

...

Chiếc balo đen đỉnh đầy đinh nhọn xung quanh đang dần được mở ra. . . và . . .

Nhân cơ hội 3 người kia ko để ý và Hoàng ko có ở đây, 1 cánh tay đã thò vào balo và lấy đi chiếc vòng hình bọ cạp to bản ở đó rồi nhanh chóng thu tay về và nở nụ cười tươi rói nhưng cực đều

Chiếc balo màu hồng cũng dính đinh dần được mở ra và chiếc vòng bọ cạp được cất vào ngăn nhỏ nhất của chiếc balo ấy mà ko có ánh mắt nào nhìn thấy. . .

“Hữu Tuệ, chuẩn bị đi, đội họ leo núi xong”

“Đội tự hấn thấy mát đồ đã, giờ mình nói hấn nghi chết”

“À ừ nhì, quên đấy, vậy nhé, coi như đã thành công 1 nửa”

“Ừ”

...

- Thiên Anh oi, khát nước quá, lấy giùm chị lon coca trong balo Khánh Anh đi – Tuyết lên tiếng
- Sao lại trong balo anh Khánh ạ - Thiên Anh hỏi
- Ừ, chị để nhờ
- Vâng

Thiên Anh từ từ ra cạnh chiếc balo của Khánh Anh và mở nó ra

- Em cần gì à? – Hoàng đứng phía sau lên tiếng
- Dạ. . .em – Thiên Anh chưa nói dứt câu thì Hoàng có chuông dt, anh liền nghe và đi ra chỗ khác. Thiên Anh tiếp tục công việc của mình

- Đây chị

- Cảm ơn em !

Tối...

Ánh sáng chủ yếu từ phía đồng lửa đang rực cháy và ánh trăng vàng trải dài vô tận

Khánh Anh mở balo và tìm kiếm thứ gì đó !

Nó đâu rồi

Anh hơi mất bình tĩnh tìm kỹ lại nhưng càng tìm càng ko thấy...

- Ai lấy nó – Khánh Anh đứng lên và nói, giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương khiến tất cả chùn mình

- Lấy gì? Nói rõ ra xem nào – Minh nghiêng người hỏi

- Mất gì? – Hoàng hỏi

- Chiếc vòng hình bọ cạp, ai đã lấy – Khánh Anh hơi gắt

- À, anh, có phải chiếc vòng đen đen có ít viên trắng ko? – Yun lên tiếng, cố nín cười đều cẳng trong tâm

- Sao? – Khánh Anh ngờ vực hỏi

- Lúc bọn anh leo núi, em có thấy Thiên Anh kia lục cặp sách anh, chắc nhỏ lấy – Yun nói

- Đừng nói bậy – Hoàng bèn vực Thiên Anh

- Anh biết gì ko mà bảo em nói bậy? Chính mắt em thấy mà? Và lại nhỏ muốn lấy chiếc vòng đó để trả thù cho anh trai nhỏ từ lâu rồi, à mà anh thử lục trong balo nhỏ xem nào

Thấy Yun nói có lý và Hoàng chợt nhớ đến cảnh Thiên Anh đang mở balo của Khánh Anh vào đúng lúc 3 người kia đang leo núi, lúc đó Hoàng có dt gấp lên ko để ý xem Thiên Anh làm gì...

- Thiên Anh ko có ở đây, đợi em ấy về rồi mới lục ko thì... – Hoàng vẫn lên tiếng muốn giải vây cho Thiên Anh nhưng trong thân tâm anh có gì đó nghi ngờ Thiên Anh. Anh ko biết điều anh đang nghĩ có phải sự thật ko? Mong là ko?

- Luôn đi – Khánh Anh lạnh lùng cắt ngang lời Hoàng. Yun nhếch mép đầy tự đắc

Chính tay Hoàng là người lục và...

- Đây thấy chưa? Em đã nói là chỉ có chuẩn, chính cha nó và anh trai nó lập mưu cho nó đấy, anh thấy thế nào – Yun cười khà ồ và nói mỉa mai Khánh Anh và Hoàng

- Cảm ơn – Khánh Anh quát và nắm chặt nắm đấm ngăn cục tức trong người

- Có chuyện gì ồn ào vậy? – Tuyết từ đâu bước ra cười toe toét với Nam nhưng

khi nhìn thấy gương mặt của Khánh Anh như muốn giết người cô liền lạnh mặt lại

- Thiên Anh đâu – Khánh Anh hỏi Tuyết

- Ai biết, nó với Vy đi cùng nhau ấy – Tuyết trả lời rồi Nam kéo Tuyết ra chỗ khác nói chuyện

Mình nghe thấy nhắc đến Vy thì lập tức mở máy ra và gọi cho Vy

- Các bạn đi tìm Vĩnh Thiên Anh 11a1 về đây đi – Yun lên tiếng nghiêm nghị

- Ko cần – Khánh Anh lạnh lùng rồi bỏ đi...

..

Sau khi nghe Minh kể, Vy hơi chạnh lòng và ko tin...

- Thiên Anh...mày lấy của anh Khánh hả? – Vy hỏi ngập ngừng

- Lấy gì? À ừ...sao ko? – Thiên Anh cười vì cô cứ nghĩ cái mà Vy đang hỏi là chiếc mũ lưỡi trai hay lon coca của Tuyết chẳng hạn

- Mà...là mà thật sao??? Mà đúng là – Vy ko nghĩ Thiên Anh lại là người như vậy?

- Cô dám...- Khánh Anh tình cờ nghe được cuộc nói chuyện ngắn ngủi ấy và đập tay lên thân cây trút giận. Dứt khoát Khánh Anh bỏ đi và ko thèm nghe tiếp câu chuyện, anh chỉ biết mọi chuyện đã quá rõ ràng

- Thôi, anh Minh gọi tao rồi, tao đi trước đây – Vy lấy cớ rồi bỏ đi, cô muốn tự mình Thiên Anh nghĩ lại mình đã làm ra chuyện tày trời gì mà đâu hay biết cô đang bị oan...

...

...

- Anh, ko phải em mà, em ko lấy...sao mọi người ko tin em – Thiên Anh lên tiếng giải thích

- Hừ...- Khánh Anh lạnh lẽo nhìn cô bằng ánh mắt đầy sát khí và tức giận như muốn nuốt chửng cô

- Ko giải thích gì nữa, mọi chuyện đã quá rõ ràng, mang về cho bố cô đi – Yun cười mỉa mai nhưng ko ai nhìn thấy

- Bạn...- Thiên Anh nhìn Yun bằng ánh mắt đầy phẫn nộ khiến Yun hơi giật mình, đúng là có tật giật linh tình mà...

- Kết thúc ở đây? Tất cả ko bàn gì thêm, còn cô...biến đi – Khánh Anh chỉ thẳng vào mặt Thiên Anh mà nói..

Anh ko muốn đối xử với cô như vậy nhưng anh rất ghét phản bội, vì quá yêu cô nên anh ko kìm được lòng trước hành động này, riêng người khác, anh đã ko cần giải thích mà đã cho đi gặp tổ tông luôn.

Dù giải thích như nào thì cô vẫn bị hắt hủi, ngay cả Hoàng và Vy đều ko tin cô, vì Hoàng nhìn thấy, vì cô đã vô tình “thú nhận” với Vy

Thiên Anh buồn bã chạy đi, nước mắt rơi lã chã thấm ướt khuôn mặt

.... Chắc cô sẽ ko bao giờ quên được cái cảm giác bất mãn ngày hôm nay và ánh mắt đó, ánh mắt nhìn cô chằm chằm đầy cay nghiệt và lạnh lẽo như muốn nuốt chửng cô và rút sạch mọi sự sống và tình yêu bé nhỏ trong con người cô. Đau quá, sâu quá...!!!

Con mưa vô tình trút xuống ko báo trước, lạnh ! Cảm giác khó chịu làm sao? Đau? Buồn? Tôn thương???

- Khánh Anh, có hiểu lầm gì đó ở đây chẳng? Tao nghĩ Thiên Em ko phải là người như vậy đâu – Nam lên tiếng khi con mưa trút xuống, mọi người đều vào trong hang trú mưa còn Thiên Anh đâu? Cô đang ở đâu? Đang đau khổ ra sao?

- Mà mà để vòng ở balo làm j? – Hoàng hỏi

- Leo núi đeo vòng to vậy vương nên bỏ ra – Khánh Anh trả lời ngắn gọn

- Đi tìm Thiên Anh đi, trời đang mưa, mà trên rừng núi lại nguy hiểm nữa – Hoàng tiếp tục nói

- Mà quan tâm thì đi mà tìm – Khánh Anh cúi kinh

- Trời tạnh mưa rồi về thành phố - Khánh Anh nói tiếp

.....

.....

...

- Cha ko ưa con, anh thì ko quan tâm em như ngày xưa, giờ bạn thân duy nhất là Vy mà mà ko tin tao anh chị cũng ko nghe em, người yêu cũng vậy? Ông trời ơi, con làm gì nên tội chứ sao ông trời ác với con vậy? Con ko làm...con ko lấy mà – Thiên Anh hét lên trong vô vọng, màn mưa dày đặc như lấp trời cả thân thể cô. Dưới vách núi ko thấy đáy...Thiên Anh nhắm mắt...- Có phải nhảy xuống là kết thúc mọi chuyện ko? Có phải nhảy xuống là hết đau ko? Có phải chết là hết đau

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Vượt qua nguy hiểm Cái tát từ người lạ

Khi tất cả chìm vào trong giấc ngủ, Hoàng vội đứng dậy và chạy đi tìm Thiên Anh. Khánh Anh thấy nhưng cô vội đi như không biết, anh hơi nhắm hờ mắt theo dõi khuôn mặt Hoàng và bóng dáng thấp thòm của Hoàng cho đến khi khuất sau màn mưa.

- Thiên Anh, em đâu rồi – Hoàng chạy trong màn mưa lấm bầm liên tục 1 câu như thế, mưa càng to anh càng thêm lo lắng, đường trên rừng bình thường đi đã khó mà giờ lại mưa, bùn dưới đất bồi lên rất khó đi, nhưng cảnh cây vô tình cản đường Hoàng, những hạt mưa lạnh lẽo tạt vào mặt anh không thương tiếc.

Là ông trời muốn trừng phạt nên trút mưa xuống cản đường hay ông đã khóc thay cho số phận ai đó nhưng đã vô tình làm bản thân ai đó thêm náo nê...

Dù nghi ngờ thế nào anh cũng phải tìm cho ra Thiên Anh bằng được, anh sợ chỉ chút hiểu lầm, nghi ngờ mà sẽ khiến người nào đó hối hận và day dứt cả đời.

Mưa ơi! Thôi nhé đừng rơi nữa...

Hoàng đang dần cảm thấy mất hết sức lực vì bị cơn mưa và thời tiết rút hết sạch, vừa lạnh vừa ướt. Chiếc áo khoác mỏng không còn tác dụng gì nữa, anh vẫn cố đi tiếp và gọi thầm tên ai đó... đôi chân anh còn bước được là anh còn hy vọng...

Vách núi có từ thần đang đợi nhưng Thiên Anh đã lạc đầu và quay đi, cô không nghĩ mình ngu dại đến nỗi chưa rửa sạch oan ức mà đã ra đi, cô đi bây giờ chẳng phải cô chấp nhận sự thật không đúng đó sao?

Phải tỉnh táo lên, mạnh mẽ nữa, mày làm được mà Thiên Anh.

Cô tự lấm bầm rồi chợt cười nhạt, cả thân hình run lên từng đợt, không khí ẩm thấp và khó chịu, cơn tim ngột ngạt và bị thương. Cô có mạnh mẽ nỗi gì đây...

- Thiên Anh... - Tiếng Hoàng vang lên, vừa lo lắng vừa sợ sệt khi thấy Thiên Anh đứng đó, rất nguy hiểm, tận sâu trong đáy mắt anh vẫn cảm nhận được nỗi sợ hãi to lớn nhường nào.

- Anh Hoàng... - Thiên Anh hơi bất ngờ khi Hoàng xuất hiện, người anh ướt nhèm, dù có khỏe mạnh đến đâu mà râm mưa vào tháng này thì cũng không chịu nổi được lâu.

- Thiên Anh, em lại đây đi, ở đó nguy hiểm lắm – Hoàng kêu lên, khuôn mặt anh tái nhợt đầy lo lắng.

Anh lo cho cô ư? Chẳng phải anh cũng nghi ngờ cô sao? Có ai tin cô đâu? Nhưng thôi, dù sao anh vất vả vượt mưa đến đây thì anh vẫn còn quan tâm cô rồi. Nghĩ vậy Thiên Anh hơi gạt đầu.

Roẹt...roẹt...bùm...bùm...

- AAA... - Thiên Anh hét lên, tiếng sấm và những vệt sét dài đến quá bất ngờ không báo trước, những vệt sét đáng sợ như tách cả bầu trời thành nhiều mảnh. Bàn chân Thiên Anh như không còn vững vì giật mình, 1 hòn đá tách mặt đất và lăn xuống vách núi khiến Thiên Anh trượt chân theo...

- Thiên Anh, cẩn thận – Hoàng chạy đến và nắm lấy tay Thiên Anh, bàn tay cả hai đều run lên. Một tay Thiên Anh bám lấy vách đá, một tay bị tay trái của Hoàng nắm chặt, tay còn lại của Hoàng bám vào cành cây ngay đó...bây giờ, anh đang cầu nguyện, anh cầu nguyện từ thần đừng mang cô ấy đi, anh đau lắm. Hạt mưa càng rơi, lòng anh như chơi vơi, tìm đâu ra ánh nắng bây giờ.

- Anh Hoàng... - Thiên Anh chợt khóc khi thấy nước mắt Hoàng tuôn ra, dù mưa to đến cỡ nào thì cô vẫn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má của Hoàng, giọt lệ rơi mãi, rơi hoài.

May người Thiên Anh nhẹ nên Hoàng có thể trụ vững lâu nữa, nhưng không vì thế mà anh không sợ được.

- Thiên Anh, em tìm điểm đặt chân rồi nhún lên được không? Phía dưới có đá nhô ra không? – Hoàng vội nói. Tình yêu mà anh áp ụ phải sống để được hạnh phúc, không thể ra đi khi tuổi xuân còn trẻ vậy được.

- Không có đâu, anh buông em ra đi, em không muốn cả hai đều chết ở đây đâu – Thiên Anh vừa khóc vừa nói. Đúng vậy, thà cô đi một mình còn hơn lười theo cả anh đi.

- Không được, em nghĩ anh có thể bỏ em được sao? Em cố lên, cố lên mà – Hoàng như gào lên đau đớn, bàn tay run lên vì lạnh.

- Lạnh lắm rồi, anh không chịu nổi đâu, em nặng lắm, anh đừng làm khó bản thân mình nữa, em bắt cần, vô ý, ăn hại, em muốn đi 1 mình chứ không muốn lôi cả anh theo, em không muốn mang tiếng, bỏ tay em ra đi, em không cần anh cứu đâu, đừng thương hại em, bỏ ra đi, em ghét anh – Thiên Anh cố lạnh lùng để anh nghĩ lại nhưng không, anh không thể... tâm trí anh, trong đầu anh giờ chỉ vang vọng mỗi tên cô, dù cô có nói ghét anh như thế nào.

- Sao anh cứng đầu quá vậy? Anh bị điên à? Bỏ tay tôi ra đi – Thiên Anh quát lên, cô nhắm mắt vào nhìn xuống dưới, có lẽ cô phải đi thôi.

- Thiên Anh... - Anh chỉ gọi tên cô, duy nhất 2 tiếng làm tim anh thất lòng, anh khóc...giọt nước mắt hòa tan với nước mưa, đau, đau lắm.

- Vì sao lại cứu em, bỏ em ra đi mà...- Thiên Anh nói nhỏ dần, hàng mi nặng trĩu như muốn sụp xuống

- Vì...anh yêu em...dù anh chết em vẫn phải sống – Hoàng cố hít thật sâu để lấy sức kéo Thiên Anh lên. Mưa dần nhỏ hơn để lộ đôi mắt đỏ hoe của Hoàng, Thiên Anh đau lòng cố gượng tay kia của mình lên lau nước mắt cho Hoàng.

- Em cảm ơn và xin lỗi – Thiên Anh nói rồi buông tay, cô nhắm mắt vào và tưởng tượng mình đang ở chốn nào đó rất xa, cô đã ngất đi, môi tím bất, khuôn mặt ko còn 1 giọt máu. Cô như mất hết sức sống

- Thiên...Anh, em cố lên – Thấy Thiên Anh ngất, Hoàng hơi hoang mang và vì thế, anh càng cố kéo cô lên hơn, và cuối cùng, anh đã đánh bại tử thần và mang cô về...anh đã làm được rồi, nguy hiểm ấy anh đã vượt qua

....

Đưa Thiên Anh vào trong một cái hang vừa tìm được, Hoàng đặt cô xuống rồi đi tìm củi trong hang để nhóm lửa.

Đồng lửa cháy lên sau bao công sức của Hoàng. Chưa bao giờ anh thấy cô cần phải sưởi ấm như bây giờ. Sưởi ấm cả thân thể lẫn tâm hồn bên trong.

Những lốm đốm của đồng lửa bay lên không trung, chưa bao giờ Hoàng phải tự mình nhóm lửa như thế này lên anh có vẻ rất vững vẻ, khói bay khiến anh ho sặc sụa, anh hơi tựa người vào tường rồi khẽ nhìn cô gái nằm bên cạnh, ánh mắt mệt mỏi sụp xuống như ko muốn mở, đôi môi anh đảo ngày nào giờ tái lại, khuôn mặt bơ phờ, lạnh ngắt, trong giấc ngủ, anh vẫn cảm nhận được nỗi đau từ cô truyền sang anh, và cô...cô có cảm nhận được nỗi đau của người bên cạnh

Hoàng cúi đầu khe khẽ vuốt tóc Thiên Anh rồi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ vội...

...

- Hoàng đâu rồi – Tuyết vừa tỉnh giấc, nhìn xung quanh ko thấy Hoàng đâu, cô liền hỏi

- Cả Vy nữa, đi đâu rồi – Minh cũng ngó nghiêng và ko thấy Vy đâu.

- Ai kia...- Nam nhìn ra ngoài hang và chỉ chỉ vào 1 người đang cầm ô đi đến cửa hang, đó là Vy, hình như cô đang khóc

- Vy...- Minh vội bật dậy và chạy ra cửa hang đón Vy, nhìn cả thân hình ướt đẫm cho dù đã che ô của Vy làm Minh ko khỏi đau lòng

- Em sao vậy? Đi đâu mà ướt thế này? – Minh lo lắng đến nỗi hét toáng lên. Cả Tuyết và Nam cùng chạy ra

- Em đi tìm Thiên Anh, ko thấy nó đâu...hức hức – Vy ôm Minh và khóc

- Thiên Anh...- Minh nhẹ giọng, vì chuyện đó mà anh đã quên đi còn 1 người quan trọng đối với bọn anh đã bỏ đi từ lúc ấy, anh tự trách mình...vô tâm

- Ừm...- Vy mệt mỏi ngã vào lòng Minh

- Em tưởng em khỏe lắm sao? Lần thì nhảy xuống hồ lần thì rằm mưa, mùa nóng anh còn chấp nhận được nhưng đây là mùa lạnh, em biết ko? Em uống thuốc gì mà ngốc vậy hả? Có gì nói với anh, anh sẽ giúp, tự mình làm khổ mình, em đúng là...- Minh nắm tay

- Anh thôi đi, để em yên – Vy cúi kính gắt lên rồi từ từ tự mình đi vào trong

- Ôi, Vy, bạn tôi sao thế này, mưa này mà rằm, bộ khỏe ghê ha – Yun nhào tới nói mỉa mai

- Tôi khỏe lắm, cho nên đừng nói gì nữa ko đừng trách tôi đã bay cô ra ngoài đấy – Vy tức giận nhìn Yun như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ - đồ mặt dày – Vy nói tiếp

Dù Yun có tức như nào cũng cố nhịn vì Khánh Anh và Minh đang ở đây

- Hừ...

- Còn đứng đó nữa, ra chỗ khác đi, ngứa mắt – Vy tức

Yun hậm hực nuốt cục tức vào trong rồi lỉnh lỉnh đi vào trong. Hai tay vo tròn thành nắm đấm, mắt nhỏ như muốn rớt ra ngoài vì lùm Vy

.....

- Muốn nói gì? – Khánh Anh nhìn Thiên Anh lạnh lùng, gương mặt vô cảm ko 1 cái nháy mắt nào, lạnh hơn cả băng

- Thật sự thì em ko có lấy chiếc vòng đó của anh, nếu em nói là đã có người hãm hại em, anh có tin ko?

- Cô muốn nói ai? Giở đồ lỗi cho ai? – Vẫn giọng điệu lạnh như băng ấy, lời nói của anh như gáo nước lạnh tạt vào mặt cô giữa mùa đông giá rét, ko

lạnh bên ngoài đầu, lạnh trong tim ấy

- Vương Thiên Anh, chắc chắn cô ta hãm hại em – Thiên Anh khẳng định

Chát...

Một cái tát ko báo trước giáng xuống mặt Thiên Anh đau đốn, tui nhục

- Anh...

- Cô muốn lời cô ta ra làm bia đỡ đạn sao? Trơ trẽn – Khánh Anh lạnh lùng nhất có thể để ngăn lại giọng điệu tức giận

- Anh bênh cô ta sao? Anh tát em...

- Đúng vậy? Ko những tát cô, tôi có thể giết chết cô

- Được, vậy thì anh giết em luôn đi, giết luôn đi – Thiên Anh đắm vào người Khánh Anh và nói như khản khoản ra lệnh, tận trong đáy mắt đều đỏ rực màu máu, cô cố mạnh mẽ ko để nước mắt chảy ra, để nó chảy ngược vào tim

- Được, tôi cũng đang thiếu việc làm đây – Nói rồi anh rút ra từ người 1 khẩu súng đen, khẩu súng lạnh như tiền, súng ko có mắt, ko có trái tim nên ko thể ngăn việc mình làm lại được

Păng...

Viên đạn vô tình bay thẳng vào mi tâm Thiên Anh, lạnh lẽo và dứt khoát...

Bây giờ em mới nhận ra, nhận ra một điều, em đã đánh mất người em thương nhất, Em đã đánh mất rồi. Đánh mất anh rồi ;((

- AAAAAA

- Thiên Anh, em sao vậy? – Hoàng hốt hoảng khi Thiên Anh hét toáng lên, mồ hôi chảy ròng rã, cô đưa tay lau 1 cách vụng về

- Em ko sao – Thiên Anh trả lời đơn giản, biết cô ko muốn nói nên anh cũng ko muốn hỏi, có lẽ để cô nghỉ ngơi một mình thôi

Thế đấy, anh luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô, vô tình và lặng lẽ, người ta thường nói, giấc mơ chỉ là giấc mơ và rất khó thành sự thật, cô cũng mong, giấc mơ ban nãy ko bao giờ thành sự thật

- Em ở đây nha, anh ra ngoài có chút việc?

Đang mưa thế này ra ngoài có việc gì chứ? Nói xạo ko có chút thuyết phục để người khác tin gì cả?

- Mưa vậy anh đừng đi, ở đây với em đi – Thiên Anh nói nhỏ đủ để 2 người nghe tiếng

- Em cứ nghỉ đi, lúc nào hết mệt thì anh đưa đến chỗ cắm trại – Hoàng đứng ở cửa hang, nhìn lên bầu trời ko ngớt mưa, những giọt mưa long lanh lạnh buốt như xoáy sâu vào tâm can anh

- Vâng – Thiên Anh ngoan ngoãn như một chú mèo con, cô hơi dựa người vào tường, gục đầu vào hai đầu gối rồi lim dim mắt

Qua một ngày, mưa ko ngớt, niềm đau ko ngơi

Như một vòng tuần hoàn, tất cả trở về đúng quỹ đạo của nó, mặt trời lên cao, lười biếng chiếu những ánh nắng thừa thớt xuống mặt đất. Hôm nay, trời ko lạnh như bao hôm khác, ngược lại còn rất ấm

Con gió lạ thoảng qua cuốn theo những chiếc lá trên cây rơi lả chã xuống đất, cuốn theo nỗi lòng của ai đó bay xa...

- Em tự đi được ko? Để anh công – Hoàng thấy Thiên Anh mệt mỏi đi ko cả vững, đường đi thì rất khó, qua 1 ngày mưa gió, đường trơn trượt, bùn lầy, anh lên tiếng

- Thôi, em đi được mà – Thiên Anh cười

- A.. – Thiên Anh vấp vào khúc cây ngay đó, hai tay vô tình bám vào người Hoàng khiến cả hai đều ngã

- Em ko sao chứ? Đau ko? – Hoàng quan tâm, nâng tay Thiên Anh lên

- Em ko sao? Em vô dụng anh nhì? Anh đừng quan tâm em quá, em lại hiểu lầm – Cô cố tình chêu anh

- Anh ko quan tâm em anh biết quan tâm ai – Hoàng lặng người

- Thôi nào, cười lên đi, em ko thích anh buồn – Thiên Anh cố tình cười lớn và đưa hai tay lên véo má anh làm anh bật cười

.....

- Hu hu, anh Hoàng ơi, em bị đuổi ra khỏi nhà rồi, anh cho em sang ở cùng anh được ko? – Yun vờ khóc nhưng chuyện nhỏ bị đuổi khỏi nhà là đúng, cái tội đi chơi mà bỏ bê công việc khiến c.ty và cha nhỏ bị lung lay

- Sao bị đuổi – Hoàng bình tĩnh hỏi

- Tại em...- Yun kể nê

- Ko được, mày cũng có tiền mà, đủ để mua 1 căn biệt thự khác đấy, anh ko muốn ở chung cùng mày, thế nhé – Hoàng vô tình rồi ngắt điện thoại, tiếng tút tút kéo dài liên tục khiến Yun muốn điên lên

- Anh em thế đấy – Yun hét lên, hét vào trong đt

...

- Khánh Anh, tao nghĩ chuyện đó ko phải Thiên Anh làm đâu, mày nên tìm hiểu kĩ trước khi kết tội em ấy, tao khuyên thật lòng

- Tìm hiểu?

- Ủ, nên đi xin lỗi Thiên Anh đi

- Ko thích...- Nói rồi Khánh Anh đứng dậy bước vào trong phòng, để mình Hoàng ngồi đó

- Hạo Khánh Anh, mày có thể mất Thiên Anh mãi mãi đó, nếu mày cứ vậy thì tao cũng chẳng nhường Thiên Anh cho mày nữa đâu, mày ko cho em ấy được hạnh phúc thì tao sẽ cho...- Hoàng gắt lên rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài

Nghe Hoàng nói vậy, gương mặt lạnh tanh của Khánh Anh có thay đổi chút, có gì đó khó chịu và ích kỉ

....

- Thiên Anh ơi ! Thiên Anh – Tiếng Vy giồn tan gọi vọng vào trong

- Mày gọi gì tao? – Thiên Anh vác bộ mặt giận ra ngoài mở cổng

- Vẫn giận tao à? Tao tin mày ko lấy từ lúc mày chạy đi rồi mà – Vy lay lay tay Thiên Anh tỏ ý hối lỗi, cô thật nông cạn khi vội hiểu lầm đứa bạn thân trí cốt của mình

- Ko, tao ko giận mày, ai ko tin tao tao cũng ko giận, tao chỉ giận tao ko biết giải thích ra sao để mọi người tin thôi – Thiên Anh buồn bã, ánh mắt hờ hững

- Thế sao hôm tao hỏi mày lấy à còn ừ

- Tao biết được mày hỏi chuyện đó, tao tưởng mày hỏi tao lấy mũ của anh Khánh à thì tao chẳng ừ, chưa kịp nói đã đi rồi

- À ra thế

- Chứ còn gì nữa, nói tao gì thì nói chứ đừng ép tao vào việc trộm cắp, sống trên đời phải có lương tâm tý chứ

- Hừ...thôi đi, à mà ai tặng hoa cho mày đây, đẹp thế, anh Khánh à? Hihi – Vy cười rồi lấy bó hoa to dùng cạnh hòm thư xuống, bấy giờ Thiên Anh mới để ý bó hoa, cô muốn đó là bó hoa do anh tặng nhưng thật ra thì ko phải

- Tao ko biết, hôm nào cũng tặng nhưng lại ko cho tao biết mặt

- Vậy thì rình đi

- Rình thì có rồi nhưng toàn là người đưa thư gửi thôi, tao hỏi người đó thì lại “ người giao cho tôi bảo giữ bí mật, tôi ko thể nói cho cô biết người đó là ai được?”

- Vậy hả?

- Ủ...

- Bác trai ko có nhà à? – Vy ngó nghiêng

- Ủ, bố vừa chuyển sang nhà anh Kỳ ở rồi, 2 tuần nữa là về Mỹ

- Vậy hả? Giờ đi chơi đi, coi như tao bù mảy vì khoản ko tin mảy, nha ! ,ok – Vy giờ tay phải lên làm hiệu ok và nháy mắt (cứ như là đang chụp ảnh ko bằng)

- Tao thích điều này – Thiên Anh cười, tạm quên hết muộn phiền để trải nghiệm cuộc sống 1 ngày thật tươi đẹp cùng con bạn thân

- Ừm...ngon quá...haha – Vy vừa ăn cá viên chiên vừa nói. Mồm vẫn nhai nhồm nhoàm ko để ý những người xung quanh đang trở to mắt và cau hết hàng lông mày lại nhìn cô. Cái mặt xinh xắn đáng yêu vậy mà ăn uống “chán” ko kìa

- Trông kìa...- Thiên Anh cười và liên tục gọi thêm tiếp. Hai người cứ ăn uống đến no nê rồi mới đi chơi

- Ê mảy, có đập bóng kìa – Vy chỉ chỉ

- Tao muốn chơi...- Vy nói tiếp

- Ừ đi...

- Mảy chết với bà...mảy chết với bà này...haha – Vy vừa đập bóng vừa cười khoái trí

- Mảy đập thế nào nát mấy người ta rồi về - Thiên Anh kêu

Vy cứ đập điên cuồng, Thiên Anh là người liên tục chạy đi chạy lên mua xu cho Vy. Đến lượt Thiên Anh chơi, Vy đi mua đồ ăn thì...

- A – Cô gái có mái tóc vàng óng cắt kiểu vic, đôi mắt sắc bởi đánh màu đen và kẻ mi đến nỗi đáng sợ kêu lên khi va vào Vy và bị ngã xuống

- Mảy đi đứng cái kiểu gì đó hả? – Cô gái đó tức lên quát vì bộ cánh đắt tiền chạm đất 1 cách vô thức

- Xin lỗi, tại tôi ko nhìn thấy bạn

- Mắt mù à, dơ hết bộ đồ của tao mặc rồi, mảy đền đi ko thì tao la lên đấy – Cô gái đó nhìn chằm chằm Vy, một cái nhìn đe dọa

- Có dơ đâu, hơi bị ăn vạ rồi đấy – Vy cau kinh

- Bây giờ mảy thích thế nào? Tao ghét nhất là quần áo chạm đất đó? – Cô gái dùng giọng đanh đá cực kì, nói như thách thức Vy

- Thích bạn biến ra khỏi đây – Vy bực bội nhưng cố nặn ra nụ cười “toả nắng” khiến cô gái tức run người

- Đền đi, mảy biết bộ đồ này mắc lắm ko – cô gái gắt, hai tay múa loạn xạ

- Này, bỏ tay xuống đi, ròi ví bây giờ, bộ đồ bạn đang mặc chắc là đồ thanh lý, mấy chục một bộ đúng ko? Cần thiết tôi cho hần trăm này– Vy cười khinh miệt

- Gì chứ? – cô gái trừng mắt lườm Vy, bộ đồ cô ta mua phải tiền triệu, Vy nói vậy làm cô ta tức lộn ruột

- Ko lấy chứ gì? Ok – Vy nói rồi ngang nhiên ngoảnh mặt bước đi

- Này, đứng lại – Một giọng nam vang lên. Vy hơi quay đầu lại

- Gọi tôi? – Vy chỉ tay vào người mình “ ủa, sao tên này nhìn quen vậy ta” – Vy nghĩ trong đầu (gặp hôm thi dance rồi thì chẳng quen)

- Chứ còn ai nữa? Lại đây và xin lỗi bạn gái tôi mau nên – Hần ta gắt vào mặt Vy khiến cô suýt ngã ngửa

- Tôi chỉ xin lỗi một lần thôi – Vy ngúng nguẩy định quay đầu đi

- Cô kia? – Phong gắt

- Cái gì?

- Xin lỗi bạn gái tôi mau

- Ko đấy, thích bênh nhau ở nơi công cộng à? Tôi ko xin lỗi đấy, thái độ đó tôi ko chấp là còn mảy đó – Vy bực bội

Bóp

- Tên chết tiệt này – Vy quát lên khi nhận ngay cái tát vào mặt 1 cách vô ý thức và bất ngờ, cô gái kia đứng cười khoái trí và toại nguyện

- Đó là cái giá phải trả - nhỏ kia cười miệt thị rồi cùng tên kia đi

- Hừ...- Vy xoa xoa má lần 5 ngón tay thô bạo rồi cứ hướng 2 người đi mà chửi thề. Người qua lại nhìn cô chỉ trỏ đều bị cô lườm cháy mặt. Cô đã giữ ý tứ lắm rồi, ko muốn đánh nhau ở nơi công cộng thế mà hấn dám...nhận được “món quà” là cái tát từ người lạ, Vy cảm thấy phần nộ vô cùng. Nếu hấn ta ko phải con trai, ko to cao và khoẻ mạnh hơn cô thì đừng hòng thoát khỏi tay cô...

Vy quay về chỗ Thiên Anh đang đập bóng rồi lại cùng Thiên Anh đi chơi những trò khác, có lẽ cái tát của người lạ đó cô sẽ khắc sâu trong lòng mắt. Cô ghét bị tát và đặc biệt là bị con trai tát...

- Lấy cháu hai trà sữa mang về - Thiên Anh lên tiếng

- Của cháu đây – Nhân viên bán hàng đưa hai trà sữa cho Thiên Anh và nhận lấy tiền, Thiên Anh đưa 1 hộp cho Vy rồi đi đường uống. Hai người vừa đi vừa nói chuyện rôm rả

...

Căn-tin

- No quá – Vy xoa xoa bụng mình rồi cười

Thiên Anh và Vy nhìn nhau chăm chăm một cách hành sự rồi lẫn ra cười vì đồng chiến trường của hai đứa

Ai nghĩ đồ ăn này là giành cho hai người ăn đâu

- AAA. Ăn mảnh, ăn mà ko rú anh với nhá – Minh từ đâu chạy đến lảng xảng nói dòn dập

- Ăn mảnh đâu, hai người này – Vy chỉ chỉ

- Nhưng ko rú anh là tội – Minh vờ giận

- Giờ anh muốn ăn gì, gọi đi

- Em gọi đi

- Anh ăn gì? Hamboger

- Ko ăn cái ý

- Pizza

- Ko

- Thế ăn gì? Sandwich nhé !

- Anh ăn sandwich bao giờ đâu

- Bim Bim

- Đồ trẻ con...- Minh bấu môi

Mặt Vy đỏ bừng nhưng cố nhẫn nại xem Minh “nhòn” đến mức độ nào

- Hay ăn xúc xích

- Ko thích

....

Đến giờ Vy ko chịu được nữa, cô liền bẻ bẻ cục tay, xoay xoay cổ và hùng hổ giơ tay lên không trung...

- Vậy thì...ăn đấm

- A, ko ko, anh ko ăn gì hết – Minh né cú đấm của Vy rồi chạy ra xa

- Thôi, tính tiền rồi còn lên lớp, haha – Thiên Anh vẫn chưa hết cười nhưng vẫn nói rồi ra trả tiền

- Kìa rồi, Thiên Em kìa, ra xin lỗi đi, nghe Vy nói rồi đấy, chắc hiểu làm thôi – Nam đẩy đẩy cánh tay Khánh Anh

Mấy người đang bước xuống căn-tin thì tiếng trống báo hiệu vào lớp, Thiên Anh cũng nhanh chóng chạy vào, chạy qua mặt Khánh Anh...vô tình hay cố ý?

Chương 69

- Trước khi đi ngủ, em vẫn cầu nguyện cho anh ! Một ngày trong xanh...anh sẽ...về với chúa – Vy vừa nói dứt câu thì ngay lập tức Minh quăng cho cô nàng 1 cái lườm sém thịt và điệu cười nguy hiểm

- Anh muốn nghe lại – Minh nham nhở

- Em nói gì đâu, ơ – Vy chối

- Lại còn ko? Thích chết à? – Minh hăm dọa rồi lòi xềnh xệch Vy ra ngoài, mặt cô nàng méo xệch chạy vội theo bước chân người yêu

- Thiên ơi cứu chị, à nhầm cứu tao – Vy vừa chạy vừa ngoái đầu lại phía sau cầu cứu Thiên Anh

- Tao chuẩn bị sẵn đồ đặc cho mày xuống chơi với Diêm Vương 1 kiếp rồi – Thiên Anh cười chêu Vy

- Con bạn đâu, mày cứ cười đi, lúc nào mày cũng giống tao thôi,...aaaaaaa – Vy hét lên khi Minh bế thốc cô ném vào trong xe

- Anh bị điên à? Đau chết đi được – Vy than

- Ô hoá ra em là người yêu của thằng điên à? Anh đùa chút thôi, anh muốn đi chơi, ha ha – Minh cười phá lên khi thấy mặt Vy đỏ phừng phừng vì cú tưởng câu nói chêu ầy của cô mà làm anh giận thật? Nhầm to luôn, cái mặt anh như vậy biết giận là gì? Trừ khi...

.....

- Anh...em xin lỗi, cho em ở nhà đây vài bữa đi, em vẫn chưa kiếm được nhà – Yun kéo vali vào, vừa nhìn thấy Hoàng ngồi xem tivi, nhò liền chạy đến nịnh bợ, gương mặt sắc xảo chỉ còn 1 nụ cười tao nhã và ngọt ngào để lấy lòng anh trai mình

- Hừ...thằng Khánh sẽ ko thích – Hoàng hừ lạnh, ánh mắt nhìn Yun một lượt và nhìn vali nhỏ kéo rồi lại quay ra xem tivi. Năm xưa, từ lúc Yun với Khánh Anh đến với nhau, nhò luôn tỏ ra ương bướng và kiêu ngạo với mọi người xung quanh đặc biệt là ko coi Hoàng ra gì. Hoàng bảo ko nghe? Từ đó 2 người cứ như dog với cat, luôn cãi lộn và cứ như kẻ thù của nhau, vốn dĩ hai người đã ko ưa gì tính của nhau rồi

- Em sẽ ko làm phiền, đi mà anh, chỉ cần anh nói thì anh ấy sẽ chấp nhận thôi, có phải em ở hần đâu mà, vài bữa nữa em sẽ chuyển đi...

Dù sao thì, ở gần người mình yêu cũng sẽ dễ dàng lấy đi tình cảm của người đó hơn là ở xa.

- Mấy ngày? – Hoàng hỏi ngắn gọn

- Hết tháng này – Yun trả lời

- Lâu thế, giờ mới đầu tháng – Hoàng cau mày khó chịu

- Hừ...làm anh gì mà kiệt sĩ vậy anh, vậy nhé, em lên dọn đồ, mà phòng em ở đâu nhĩ?

- Ko biết – Hoàng đứng dậy, tắt tivi và đi ra ngoài, anh ko thèm đuổi nữa, tính đùa em gái này của anh như vậy rồi, càng đuổi càng dai, ko đuổi có khi chán nản bỏ đi ầy chứ

- Em chỉ cần lấy được tim anh thôi, rồi em sẽ đi...đến lúc đó, anh sẽ là người đi theo em suốt đời – Yun mỉm cười nhìn vào căn phòng chủ đạo màu đen của Khánh Anh, nụ cười ảm áp và có gì đó muốn chiếm đoạt.

- Nhìn gì vậy? – Giọng Khánh Anh vang lên, từ phía sau, một chàng trai với đôi mắt hừng hờ quét sâu vào đáy mắt Yun khiến nhò hơi lạnh người rồi từ từ tiến về phía sau 1 chút

- Em định ghé qua thăm anh – Yun buột miệng nói

- Giờ đi được rồi chứ? – Anh nghiêng đầu, hai tay rút túi quần, kiêu ngạo bước qua mặt Yun, mùi hương nam tính thêm chút nước hoa đắt tiền của anh thoang thoảng làm Yun như mê mẩn một lúc lâu mới chợt nhận ra anh đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy sát khí

- Rồi...em về phòng đây – Yun cười nói rồi chạy về phòng của mình

Dù sao anh cũng ko muốn nói nhiều về vấn đề nhỏ sẽ ở lại đây đến cuối tháng, dù sao nhỏ cũng là em gái của Hoàng và cũng là... người yêu cũ của anh. Một người anh đã từng yêu đến... phát điên

- Mấy ngày ko gặp em, em thế nào rồi? – Một chàng trai hơi nhẹ nhàng nói, nụ cười hơi phảng phất trên môi, nụ cười lạnh nhưng chứa đầy yêu thương
- Em ổn – Thiên Anh cười
- Vậy thì tốt rồi, anh về đây
- Anh hai..- Thiên Anh gọi với lại...- Anh ko ở lại chơi với em được sao? – Cô buồn bã
- Anh bận rồi, để khi khác em nhé ! – Anh cười xoa đầu cô, anh vẫn yêu thương cô lắm, chỉ là tính ích kỉ của anh, anh muốn trả thù nên để cô em gái bé bỏng đầy khát vọng yêu thương của anh luôn bị tổn thương và khó xử
- Vậy, anh về đi...- Cô nói rồi vẫy tay chào anh. Thiên Kỳ lên xe, mở cửa kính và vẫy tay chào đứa em của mình rồi phóng đi để lại làn gió thoáng qua... lạnh buốt

Thiên Anh rơi vào trầm tư, cô đứng đó 1 lúc lâu, nhìn theo bóng xe chìm vào trong bóng tối, cô hơi cười

- Hello – Một câu chào phổ biến và tiếng cười vang lên khiến Thiên Anh giật mình nhưng ko dám chào lại đến khi người trên xe chưa quay mặt ra. Và sau đó.. Một chàng trai mặc đồng đen, gương mặt được che đi bởi chiếc kính đen to bản và chiếc mũ rộng
- Ninja...à nhầm, ai vậy – Thiên Anh suýt cười vì bộ dạng của chàng trai đó nhưng cũng kịp ngăn mình lại
- Nhớ tui ko? – CHàng trai cười rồi tháo mất kính ra
- À...ừ,...thì ra là cậu, Cứ tưởng ninja ở đâu chứ? Sao ăn mặc kì vậy? – Thiên Anh cười
- Bình thường mà
- À sao đến đến giờ này? Muộn rồi mà
- Ừ, nhớ em, có sao ko?
- Đùng châu, ko vui đâu
- Thật mà, tối nay...đi chơi với anh đi
- Ai anh em với anh
- Đây...
- Nhầm...ai anh em với cậu
- Có người yêu chưa? – Phong hỏi, ánh mắt nhìn Thiên Anh đầy trêu mếu nhưng đầy chêu chọc
- Tôi...- Thiên Anh chưa kịp nói thì Phong đã nhảy bổ vào chặn họng
- Nhìn mặt ngu như này lấy đâu ra người yêu nh?
- Đây nhớ...

Lại bị cắt ngang câu nói, Thiên Anh bị Phong kéo đi...

- Đi đâu, ko đi...- Bị kéo như vậy, Thiên Anh giãy nảy lên và hét to, đơn giản vì trước mắt mình là xe máy, nếu đi cùng Phong, tất nhiên cô phải đi xe máy rồi. Nhìn thấy xe máy, cô ko cần mở mắt cũng nhìn thấy sao trên trời
- Em sao vậy? Thiên. – Phong hơi hốt hoảng khi thấy ánh mắt cô ngấn nước, anh kéo mạnh tay quá sao? Hay vì lý do gì?
- Ko sao, ko đi đâu...- Cô giằng tay ra, gạt nước mắt để ko cho nó chảy xuống, kí ức đó lại hiện về...cô...nhớ mẹ...

Yếu đuối quá? Thật sự cô ko mạnh mẽ được nữa rồi, nhớ mẹ lắm. Nước mắt cô tuôn trào. Chết tiệt ! Sao ko ngăn được vậy?

Phong hơi bối rối khi thấy Thiên Anh khóc vậy? Sao tự nhiên lại vậy? Phong thắc mắc, tự hỏi lòng, biết là ko có câu trả lời nhưng cậu vẫn ko ngừng hỏi? Vì sao cậu có cảm giác lạ vậy? Chưa bao giờ cậu bối rối khi nhìn thấy 1 cô gái khóc...dù có khóc vì mình đi chăng nữa...nhưng bây giờ...ko chỉ bối rối còn có gì đó...xao xuyến...đau lòng

- Anh ko biết anh đã làm sai điều gì? Nhưng...anh xin lỗi – Phong dang rộng cánh tay của mình ra, kéo Thiên Anh vào lòng, vỗ vỗ nhẹ lưng cô

Thiên Anh chỉ khóc, ko đẩy Phong ra cũng ko ôm lại nhưng dù thế nào đi chăng nữa. Hai người đang trong tư thế ôm nhau, ko thể ko phủ nhận được. Ánh mắt ai đó lạnh lùng nhìn theo bóng hai người đổ xuống mặt đường. Lạnh lùng có, đau khổ có, tức giận có. Mái tóc anh mềm mại rủ xuống mắt trong gió, đẹp mê người nhưng ko ai nhìn thấy... nỗi đau trong đó

- Khánh... - Nam đứng bên cạnh Khánh Anh, vỗ vai để cậu bớt run lên vì tức giận

- Ko sao? – Khánh Anh lắc đầu rồi quay đi. Nam vẫn đứng đó... nhìn về phía kia... bất chợt mỉm cười... nụ cười chua xót

- Bỏ ra được rồi – Thiên Anh ngượng ngùng nói, cô khóc đến nỗi ko để ý gì sao? Ôi ngượng quá, mặt cô đỏ như quả cà chua chín, hình như Phong cũng nhận ra điều bất thường. Cậu chợt cười rồi chêu chọc

- Yêu anh rồi sao mà mặt đỏ vậy?

- Tôi hâm đầu mà yêu cậu, tôi có người yêu rồi – Thiên Anh chu mỏ lên cãi

- Người yêu em đâu, gọi ra đây – Phong tiếp tục tấn công

- Nhưng... - Thiên Anh chợt lặng người. Khánh Anh? Anh đã hiểu ra mọi chuyện chưa? Anh biết em bị oan chưa? Anh đâu vậy? Sao ko đến tìm em?

- Nhưng là ko có rồi – phong nở nụ cười ranh mãnh

- Thôi bỏ đi, tôi muốn đi dạo, cậu đi cùng thì đi ko thì về đi – Thiên Anh cố lảng sang vấn đề khác ai ngờ vấn đề này được Phong hưởng đón nhiệt tình

- Á. Đi dạo hả? Lên xe đi

- Ko, đi bộ

- Ủ. Vậy anh muốn đi cùng, cất xe đâu giờ?

- Bên trong đó – Thiên Anh chỉ vào trong sân và cho Phong tự mang xe vào trong đó

....

- Haizz. Hắc Long và Thiên Long mãi yêu đương quá hay sao mà để đàn em tìm đến Mãnh Long nhiều thế này? Hay thật? - Vương Khang cười khẩy, nhắc một ly rượu lên, ánh mắt gian xảo ánh lên 1 tia cười

- Ko nói nhiều, vào thẳng vấn đề đi – Thiên Kỳ bức bối nói

- Như anh nói, Bãng với Kevin đang giận nhau đúng ko? Vậy thì lần này ra tay với chúng ko phải đụng mặt cô ấy rồi

- Ủ, đây là cơ hội

- Ra tay luôn chứ?

- Ủ, càng sớm càng tốt...

- Vậy nhé, có gì tối mai gặp

- Được

Tiếng nhạc radio buồn bã phát ra từ khuôn viên. Một chàng trai nhắm hờ đôi mắt tựa lưng vào thành ghế, thả lỏng người chìm vào trong lời nhạc. Mái tóc anh khẽ bay trong gió, mềm mại mà băng giá. Càng lúc càng lạnh, ánh trăng cũng dần tàn, những vì sao tinh tú cũng lu mờ trả lại 1 bầu trời chỉ có màu đen

- Anh... chưa ngủ sao? Ngoài này lạnh lắm, anh vào trong đi – Yun bước đến khẽ nói, nhìn anh như vậy cô ko thể chịu nổi được, ánh mắt khép hờ đẹp đẽ, gương mặt tựa thiên thần, 1 vẻ đẹp phong trần được tạo hoá ban tặng. Khi anh vờ ngủ phải nói sao đây nhỉ? Quá đẹp?

Anh phớt lờ câu nói ấy, đôi mắt vẫn lơ lửng biếng nhác lại, đôi tay hơi đưa lên chỉnh lại âm thanh

- Em ngồi với anh được ko? Em ko ngủ được – Yun nói tiếp

- Tuy... - Khoé môi khẽ nhếch lên, giọng nói vô cảm nhưng đủ sưởi ấm tim nhỏ, Yun bất giác mỉm cười... có lẽ trong đầu nhỏ đang nghĩ... tình cảm của anh và cô đang trở lại chăng? Hay chỉ là hoang tưởng

- Hay lắm anh, đây là bài gì vậy?

Anh ko nói gì. Tay trái khẽ đưa chiếc máy nghe nhạc lên trước mặt Yun, Yun nhìn vào màn hình và biết tên bài hát đó. Anh kiêu kì quá

- Anh ko thích nói chuyện với em sao? Ngày xưa....- Yun chưa kịp nói thì bị anh chặn họng khi nhắc đến hai từ “ngày xưa”

- Im và lượn đi – Anh hơi mở mắt nhìn chằm chằm vào Yun – Nói thêm nữa thì dọn đồ đi luôn hộ tôi

- Em sẽ im nhưng...em muốn ngồi đây – Yun nói rồi im lặng. Cả hai rơi vào trầm tư, chỉ còn tiếng radio phát lên... buồn bã

Ở đâu đó, cũng có một người ko ngủ được, tiếng nhạc nhẹ trong radio phát ra, buồn bã và tâm trạng. Đã quá nửa đêm rồi, Thiên Anh vẫn ko ngủ được, lặng lẽ ngồi cạnh cửa sổ...ngắm màu đen của trời. Thả người vào với gió...muốn là lá để được gió cuốn đi xa. Bản radio buồn cất lên ko ngừng...hai con người, ở hai nơi...cùng 1 tâm trạng...đó là....NHỚ !

Nhớ một người mà ko dám nói, nhớ mà ko dám chạy đến đòi được ôm, nhớ mà ko được thể hiện ra bên ngoài để cho người ta thấy. Phải chi...đây chỉ là nhớ đơn phương khi yêu

Một giọt...hai giọt.... nước mắt trắng tinh khiết chảy xuống...Em nhớ anh !

Những hạt mưa dù không màu nhưng ai cũng nhìn thấy Có sao nước mắt tôi rơi chỉ có mình tôi biết?

Mới ko quan tâm vài ngày mà nỗi nhớ đã cồn cào như vậy rồi? Vậy thời gian sau...sẽ cách xa rất lâu...em...thậm chí cả anh...có chịu được ko????

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mát Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Một kết thúc buồn liệu có một khởi đầu mới cho người ở lại

- Thiên Anh, dậy đi học ko? Muộn rồi, hôm nay lớp mình đổi cô chủ nhiệm mới đây, nghe nói cô này ghê lắm....- Vy đập chăn ra khỏi người rồi vội vã dậy

- Khổ quá mẹ ơi! Hết nhỏ thôi – Thiên Anh nghe tiếng hét kinh thiên động địa của Vy mà suýt lăn xuống giường, cô dụi dụi tay mắt rồi nhảy phốc xuống giường, vừa chạy vào vsen vừa tranh thủ nhìn đồng hồ. Cả hai chạy vào làm vsen rồi mau chóng chạy xuống dưới

- À quên, đợi tao tạo – Nói xong Vy chưa kịp hỏi gì thì Thiên Anh đã chạy lên phòng rồi

10’ sau...

- Xong rồi, đi thôi...- Thiên Anh bước ra với bộ đồng phục nhà trường

- Mà chết trong đây à mà lâu thế? – Vy nhăn mặt

- Con điên ! Chết mà tao ra đây được

- À ừ nh? Thôi bắt taxi đi – Vy nói rồi gọi taxi

.....

Chưa đầy 5 phút xong, cả hai đều có mặt ở trường. Sân trường vắng tanh ko có một bóng học sinh, cổng trường bị khoá nhưng vì bác bảo vệ đã bị nhóm Khánh Anh mua chuộc lên bọn này được ra vào thoải mái, đi học muộn chưa đến nỗi bị đuổi ngay từ cổng trường

- May thế, hôm nay lớp 12a1 ko phải đi học, ko tý nữa ông Minh kia hỏi làm sao mà đi muộn ko xót chỗ nào mất – Vy vừa chạy vừa nói

- Quan tâm mà quá mà – Thiên Anh cười

Hai đứa chạy lăng xăng trong cái sân trường rộng lớn, mãi mới lên được lớp

- Thưa...em...à...em thưa cô...cho em vào lớp – Vy thờ hồng hộc, vừa vuốt ngực vừa nói làm cả lớp bật cười, nhìn bộ dạng của cả hai hài ko chịu nổi

- Em là Vy, còn em kia là Thiên Anh sao? Đứng ngoài đó cho tôi, tý nữa tôi xử sau – Cô giáo lườm hai đứa rồi quay lại hớn hờ với lớp mình

- Ủa? Sao giáo viên mới mà biết tên tụi mình? – Thiên Anh ngây ngô hỏi

- Chắc điểm danh, mà mồm lũ lớp này như loa phát thanh ấy? Sao cô ko biết được – Vy nói

.....

- Mọi quá ! – Vy vươn tay dài và ngoáp
- Mà xin bố mẹ mày cho sang nhà tao ở đi, ở vài bữa thôi cũng được, ở một mình nhiều rồi, tự nhiên thấy chán - Thiên Anh lên tiếng
- Tao cũng định ra ở riêng, bố mẹ tao cho phép rồi, giờ ở nhà mày luôn, đỡ tốn tiền mua nhà, haha – Vy cười
- Thế là đồng ý rồi hả? Chiều dọn sang luôn đi
- Ok luôn !
- Hello...
- Oái, ai đấy? Giật mình – Thiên Anh giật nảy lên
- Ai đây? – Vy ngó nghiêng vào trong ô tô
- Phong? – Thiên Anh nhủ mày khi Phong từ trong ô tô bước xuống, cậu như ánh hào quang toả ra giữa mùa đông giá lạnh, độ đẹp trai của cậu có thể so sánh với Khánh Anh...nhưng non hơn Khánh Anh 1 ít...khiến toàn bộ nữ sinh nhìn thấy đều ngớ người ra vì say nắng
- Tên điên này, mày quen à? – Vy bực mình nói với Thiên Anh vì cô nhận ra tên này là tên đã tát mình hôm bữa
- Ừ, chỉ vừa biết thôi – Thiên Anh trả lời
- Hừ...đi về, hạng người này đừng nên quen – Vy nói rồi kéo theo Thiên Anh đi
- Đây, nhỏ kia, nói ai là hạng này hạng nọ đấy – Phong lên tiếng
- Gì chứ? Hôm đó tôi chưa tính sổ cái tát của cậu đâu nhớ - Vy quay lại lờm
- Tát á? Chuyện này là sao vậy? – Thiên Anh ngớ người ko hiểu gì đang xảy ra
- Nhìn tên này sao ngứa mắt thế nhỉ? Thôi về đi, ko nói nhiều – Vy nói rồi về thật, Thiên Anh cũng lon ton chạy theo
- “Ko ngờ con nhỏ này lại là bạn của Thiên Anh, phiền phức thật” – Phong cau mày nghĩ rồi gọi với
- Đây, cô kia...- Phong chạy lên chắn mặt Vy và Thiên Anh – Cô tên gì nhỉ? Cho tôi xin lỗi đi, hôm đó tôi hơi lỗ mẫn, là tôi sai? Ok, nếu cô muốn phạt gì tôi chịu – Phong xuống giọng
- Ồ hay...quen hay ko mà phạt này phạt nọ, tôi là Vy – Vy nói lạnh
- Thiên Anh ! – Phong đưa ánh mắt qua Thiên Anh đề cầu cứu
- Ừm...Thôi Vy ơi, có chuyện gì bỏ qua xem nào, cậu ấy xin lỗi rồi đấy – Thiên Anh cười cười giải hoà
- Chuyện này đâu dễ dàng, mà sao mày quen được cậu ta vậy? – Vy nhìn Phong rồi hỏi Thiên Anh
- Ờ...thì...- Thiên Anh ko biết nói sao đành chuyển vấn đề - Bỏ qua nhanh đi rồi còn về, đau đầu quá
- Thấy Thiên Anh cúi lên, Vy hơi giật mình rồi cười gượng, thôi thì bỏ qua vậy, may mắn cho cậu ta vì cũng lọt vào hạng...trai đẹp...(oái oái, có chủ rồi mà còn đại trai khác nữa à..????)
- Bỏ qua – Vy gạt đầu lưỡng lự rồi kéo tay Thiên Anh đi nhưng chợt nghĩ ra gì đó lại quay lại nhìn Phong cười gian
- Ê, cậu !
- Hả? – Phong ngờ ngác
- Vừa này cậu nói chịu mọi hình phạt gì đó à? – Vy cười nửa miệng, đáy mắt long lanh kì lạ...hình như nhìn thấy đồ ăn
- Sao...sao vậy? – Thấy Vy kì kì, Phong hơi lạnh người, sợ cô bắt bẻ gì đây
- Ko sao? Tôi có yêu cầu nhẹ nhàng thôi, cũng đến giờ ăn trưa rồi, tôi muốn cậu đưa tôi với Thiên Anh đi ăn nè, chiều đến chở đồ của tôi sang nhà Thiên Anh hộ nè...với cả...- Vy ko nói nữa để gây căng thẳng
- Với cả gì? – Phong vội hỏi

- Đã cô ta đi – Vy khoanh tay nhìn Phong đầy thách thức

Tưởng chuyện gì chứ? Chuyện này quá dễ dàng, dù sao Phong cũng có yêu con nhỏ đó đâu, con nhỏ chẳng chơi hay ăn vạ đó, cậu chỉ chơi cho vui thôi, cậu đá từ hôm qua rồi, vì cậu biết, từ bây giờ cậu sẽ ko cần những thú vui qua đường ấy nữa, cậu đã tìm được 1 nửa thực sự của mình rồi. Cô gái ấy...ngay trước mặt cậu đây

- Đã rồi – Phong cười

- Thật đấy, ko nói đùa chứ? – Vy hơi bất ngờ, cô chỉ thách thức cậu ta xem thế nào thôi chứ có thật đâu

- Thật. giờ đi ăn được chưa? – Phong cười tươi như đã quen từ lâu

- Hừ...- Vy hừ lạnh

- Hai người đúng là...- Thiên Anh bất đắc dĩ lắc đầu cười

Bất ngờ Phong nắm tay Thiên Anh khiến cô giật mình rút lệ tay ra

- Ẹ hèm, hoa đã có chủ và lại đang ở công trường đấy – Vy lườm dài đến đáng yêuuuuu

- Phong? – Thiên Anh nhăn mặt

- Hừ...sao hai con nhỏ đó hay đi chung với mấy anh đẹp trai vậy nhỉ? Ghen tị thật...- dòng suy nghĩ chung của nữ sinh bây giờ...

- Em được lắm! – Từ trên xe, 1 người con trai khẽ nói, giọng nói lạnh lùng, gương mặt vô cảm như đóng băng tất cả mọi thứ xung quanh.

- Alo...

- Khánh Anh, về bang đi, có chuyện rồi...- Từ đầu dây bên kia, tiếng Nam ko giấu nổi sự lo lắng

- Hắc Long?

- Ko, Thiên Long!

- Rồi...đang về - Nói xong, Khánh Anh mau chóng gác máy, những tiếng tút tút vọng lại, Nam đang lo lắng bồn chồn đứng ngồi ko yên

Chưa đầy 10 phút sau, Khánh Anh có mặt ở bang, và cái tên Kevin 1 lần nữa được hô to khi đàn em của Thiên Long thấy chiếc xe “thương hiệu” của anh thắng lại trước lối đi vào bang

- Có chuyện gì vậy? – Khánh Anh nhìn thấy Minh và Hoàng ngồi đó liền hỏi vội

- Tuyệt bị bắt. Thăng Nam lo quá đi tìm trước rồi – Hoàng trả lời và đưa cho Khánh Anh tờ giấy ghi vài dòng chữ nguệch ngoạc

- Chết tiệt, ngoài tờ giấy, còn gì nữa ko – Khánh Anh đọc xong, vừa vo viên tờ giấy vừa nói

- Còn đây! – Hoàng ném cho Khánh Anh chiếc ip của Nam để lại

Khánh Anh biết chắc có tin nhắn lên anh bỏ ra đọc

- Khánh Anh về rồi, mau đi tìm thôi, giết chết bọn chúng đi – Hoàng kích động

- Lần này rất nguy hiểm, tao biết đó là bọn người của Mạnh Long với Bạch Long, Tuyệt còn đang trong tay chúng, ko được manh động – Minh lên tiếng

- Có lẽ thời cơ đã đến, chúng muốn quyết đấu với ta một trận nhưng lại

dùng cách bôi oỉ như này, lần này ko thể bỏ qua được - Hoàng đứng lên nói, đôi mắt ánh lên sự tức giận. Mặc dù những chuyện liên quan đến bang này bang nọ anh ko bao giờ động vào vì anh ko liên quan gì đến bang nào...nhưng lần này...máu ác quỷ của anh bỗng nổi lên...

- Gọi thăng Nam về trước, tối nay sẽ đi đến chỗ đó – Khánh Anh hùng hờ phán một câu rồi thả người xuống ghế - Giờ đi ngủ - Anh buông 1 câu rất ư là thánh thoi khiến hai thăng kia nhìn mà muốn đâm phát vào mặt

- Giờ làm gì thánh thoi ngủ được nữa chứ? Giờ đi luôn đi ko phải tốt hơn sao? Để càng lâu Tuyệt càng gặp nguy hiểm, mà chưa biết đó ở đâu, giờ đi tìm trước chứ? – Hoàng quát lên

- Cũng phải đợi 1 cuộc điện thoại thách đấu chứ nhỉ? – Khánh Anh nhắm hờ mắt và nói, giọng nói ung dung rất có thể. Nếu Tuyệt đang nguy hiểm thì anh ko dễ dàng ngồi đây đâu. Thật ra anh đã tính cả rồi...

- Giờ gọi thằng Nam về đi – Khánh Anh nói rồi đi lên phòng dành cho mình ở bang Thiên Long. Anh mang ip của Nam vào trong phòng, đóng sập cửa rồi bắt đầu làm 1 vài động tác dò tìm. Anh đang tự mình tìm ra chỗ bọn chúng nhốt Tuyết nhưng ko thể tìm được chỉ với 1 dòng tin nhắn, trong lúc đang căng thẳng, có 1 cuộc gọi đến...

- Alo – Khánh Anh bắt máy

Đầu dây bên kia là giọng con gái vô cùng quen thuộc nhưng anh cũng chẳng thèm để tâm đó là ai, người con gái đó nói nhanh chóng rồi gác máy luôn

Khánh Anh chạy xuống nhà, gọi Minh và Hoàng ra và nói

- Đây ko đơn giản là muốn thách đấu, lần này chúng muốn giết Tuyết thật sự để bang Thiên Long đi xuống, đến đó thôi, nhanh ko muộn – Khánh Anh nói rồi mau chạy ra nhà xe, anh hơi vội nhưng cũng rất bình tĩnh

- Thằng Nam chưa về - Minh cũng chạy ra nhà xe lấy xe của mình

- Nó đang ở đó – Khánh Anh nói chắc nịch, tay lướt trên màn hình đi

ện thoại và gọi cho ai đó....

.....

- Ha...cuối cùng cũng dọn đồ xong, mệt thật – Vy ngã người lên ghế sofa nhà Thiên Anh mà than

- Mệt quá đi – Thiên Anh cũng than

- Hai cô có làm gì đâu, độc tôi làm – Phong cau mày

- Ai bảo cậu ngu...- Vy bĩu môi

- Yeahhhh... - Thiên Anh đập tay với Vy khiến Phong tức ói máu

- Giờ thì về đi, con trai ở nhà con gái ko tiện...- Thiên Anh nói đều

- Đuối à? Ko về đây – Phong vênh mặt thách thức

- Mặt dày nh? - Thiên Anh

- Ngứa mắt – Vy thành kiến

- À này, hôm nay ko thấy tên điên kia tặng hoa cho mày nh? – Vy sức nhớ ra gì đó và nói lớn. Như nói trúng tim đen, Phong hơi giật mình

- Gì đấy? - Thiên Anh nhìn thái độ của Phong mà cau mày

- Ko phải cậu là...- Vy nghi ngờ hỏi

- Đâu...đâu...ai biết gì mà tặng, ko phải tôi – Phong xua xua tay

- Có tạt mới giật linh tinh thế kia chứ? Khai mau...là cậu à??? – Vy trừng mắt, giơ tay lên dọa đánh

- Ko phải... điên mới tặng hoa nhỏ đó - Phong chối, chỉ chỉ tay vào Thiên Anh

- Thế thì tốt...tôi chỉ sợ thằng điên đó là cậu thì nên bỏ cuộc sớm đi – Vy nói

- Sao phải bỏ ? – Phong buột miệng nói

- Quan tâm điều đó làm gì? – Vy nói

- Mà sao cậu cứ ở nhà con gái nh? Về đi ko khéo lại bị hiểu lầm – Thiên Anh lên tiếng giải vây, cô cũng mệt rồi, muốn đi ngủ

- Hứ...tôi thèm ở lại nhà cô chắc, về đây – Phong đứng dậy rồi đi ra cửa

- Hơ hơ, tên này bị thần kinh rồi, vừa nãy mãi ko về giờ mới nói phát về luôn – Vy cười cười

- Ồ, sáng nắng chiều mưa..là thế - Thiên Anh cũng cười

- Đồ điên – Phong từ ngoài chui qua khe cửa mà hét lên khiến cả 2 người kia đều giật nảy mình

- Khùng rồi à? Tưởng về rồi chứ? – Vy xoa xoa ngực mà nói, giật mình thật nên suýt lăn ngửa ra đó

Màn đêm buông xuống lạnh lẽo, màu đen trải dài khắp bầu trời, ánh trăng vàng dần nhô lên... cô đơn... bầu trời hôm nay ko có sao

- Tên Minh làm gì mà cả ngày nay ko liên lạc được vậy nhỉ? Cả chị Tuyết cũng vậy? Dám bỏ ta hả- Vy xoay xoay điện thoại và nói, nhấn tin cả chục lần, gọi điện cả chục cuộc mà ko có tín hiệu từ đầu giây bên kia. Dt của Tuyết thì ko cả gọi được, mỗi lần thử gọi thì chỉ nghe được hồi tút tút kéo dài nặng nề

- Chắc họ bận gì thôi, ai dám bỏ mày - Thiên Anh chêu

- Bận gì giờ này, hay là....- Vy lắc đầu để đánh tan suy nghĩ ko hay trong đầu mình, cô mong là ko có chuyện gì như cô đang nghĩ

Thấy Vy ko nói nữa mà rơi vào trầm tư, Thiên Anh leo lên giường cùng Vy rồi hỏi

- Mày nghĩ gì?

- Tao có linh cảm ko tốt mày ạ, nhưng chắc ko phải đâu, tao hay lo xa quá ! - Vy hơi nhăn mặt, ngã người xuống nệm và ôm gấu...

- Mày thử gọi cho anh Khánh đi, tao gọi ko thấy bắt máy - Vy nói tiếp

- Tao...- Thiên Anh ngập ngừng

- Sao nữa?

- Ừ...đợi - Thiên Anh lúi đút ra gọi. Đáp lại mong mỏi của cô chỉ bằng vài tiếng tút tút rồi tắt hẳn

- Ko được - Thiên Anh lắc đầu nói

.....

- Đây rồi ! - Khánh Anh cùng nhóm người của mình nhảy xuống xe, Hoàng và Minh đi ngay sau Khánh Anh vài bước

- Vào đi - Minh lên tiếng

- Như kia có đông ko? - Hoàng đi lên hỏi Khánh Anh

- Cũng khá đông - Khánh Anh trả lời

- Hơn 500 người là ít - Minh chen vào

Ở bên trong...

- Hữu Tuệ, cút ra ngoài đi, nếu ko muốn tao giết - Vương Khang mạnh mẽ nói

- Anh hai...dừng lại đi, bên ngoài người của nhóm Kevin quá đông, anh ko làm gì nổi bọn họ đâu, anh Bảo...anh dừng lại đi...- Hữu Tuệ đưa ánh mắt đau thương nhìn Thiên Kỳ

- Con em chết tiết này? Mày thông báo cho bọn hấn đúng ko?- Vương Khang gần như gầm lên

- Em...”bóp”- Hữu Tuệ chưa kịp nói hết thì Vương Khang đã ra tay với nhỏ, cái tát quá mạnh khiến khoé môi nhỏ rom rớm máu

- Tránh sang 1 bên - Khang ra lệnh cho Hữu Tuệ tránh ra rồi hé mắt ra cửa nhìn ra bên ngoài. Một trận hỗn chiến đang xảy ra...

Những thanh kiếm sắc nhọn được loé sáng trong đêm tối, mùi máu tanh xộc lên tận mũi khiến ai nấy đều khó chịu...nhóm Khánh Anh đang có ưu thế hơn lên dần đi đến cửa chính của căn nhà hoang. Tiếng suối vẫn róc rách chảy, thiên nhiên nhuộm 1 màu đỏ tươi của máu...màu của tang thương, chết chóc

Bây giờ, Hoàng với Minh còn máu mặt, thậm chí còn ra tay ác hơn cả Khánh Anh, những tia lửa giận cứ hiện lên mắt hai người...những thanh kiếm lao xuống là 1 sinh mạng ra đi...

- Thiên Bảo ! - Khang hét mặt về phía Nam và Tuyết, hai con người đang quần quạy vì vết thương trên người mình, Tuyết có vẻ ổn hơn Nam một chút, Nam bị hành hạ nặng hơn đến gãy sống lưng và gãy tay, mặt mũi đỏ tươi 1 màu máu.

Thiên Bảo rút ra một khẩu súng...

- Kết thúc đi ! - Khang cũng rút ra 1 khẩu súng rồi bắt đầu bóp cò...

- Anh Bảo...- Hữu Tuệ hét lên khi 1 viên đạn đang bay với tốc độ thần chết về phía mi tâm Thiên Bảo...đó là phát súng của Khánh Anh...ko nhẹ nhàng và rất dứt khoát...viên đạn vô tình và đã cướp đi nụ cười của một người...

- Chết tiệt – Khang bị bắn trúng vào vai, hấn mau chóng nhảy ra phía cửa sổ, nhảy xuống suối và trốn thoát. Phát đạn của Minh bị trượt vì bị Hữu Tuệ va vào trong khi chạy đến đỡ viên đạn cho Thiên Bảo

- Hữu Tuệ...- Thiên Bảo dần ngồi xuống và đỡ Hữu Tuệ trong tay...mắt anh hơi rung rung nhưng anh ko khóc, Hữu Tuệ nở nụ cười cuối cùng và cố nói khó nhọc...những dòng máu đỏ tràn nơi khoé mi...

- Anh Bảo...mấy người...thật ra thì...hự...kẻ thù của anh ko phải là nhóm Kevin đâu...mà chính là anh hai em...chính anh ấy đã hãm hại anh năm xưa chứ ko phải Kevin...anh hiểu chứ?? Em...hự...em...- Hữu Tuệ ko kìm nổi nữa, máu từ trong khoang miệng cứ trào ra ko ngăn lại được, bàn tay run run lạnh lẽo khẽ nắm lấy bàn tay Thiên Kỳ.. viên đạn bay trúng đầu nên ko thể cứu sống được nữa...và nhỏ đã ra đi ngay lúc đó...Một nụ cười nơi khoé môi, nhỏ cười vì cuối cùng cũng đã làm được việc tốt cho đời, nhỏ muốn người nhỏ yêu được sống hạnh phúc và yên ổn. Nhỏ biết, thể lực của anh ko đủ để trả thù được thể lực của Khánh Anh nên nhỏ đã nói...xin lỗi anh hai...xin lỗi anh nhiều....

- Cứu người – Khánh Anh nghe xong rồi bỏ súng xuống và quay sang phía Nam và Tuyết, hai người họ đang bất tỉnh...

Trước khi rời khỏi đó...Khánh Anh có để lại lời nói rồi lạnh lùng quay đi

- Anh với tôi, giờ ko thù oán

Một mình Thiên Kỳ với thân xác Hữu Tuệ ở đó...Thiên Kỳ ko khóc nhưng trong lòng anh đau lắm...tự nhiên nhói lên 1 cảm xúc khó tả...Hữu Tuệ cảm ơn em...cảm ơn em nhiều lắm...anh sẽ ko quên em đâu...

Thiên Kỳ nói rồi đặt lên trán Hữu Tuệ 1 nụ hôn...muộn rồi bé nhỏ ra khỏi đó...

Ánh trăng bàng bạc soi đường anh đi...nỗi lòng nặng trĩu, cô gái trên tay anh đã nín thở lâu rồi nhưng giọng nói của cô còn vang vọng lại...

Một lần nữa. Cảm ơn em...

“Em đã ko hi sinh một cách vô nghĩa...trọn đời...trọn kiếp...em mãi yêu anh...Vĩnh Thiên Anh, tôi xin lỗi cậu...trước kia luôn gây khó dễ với cậu...mong cậu được hạnh phúc...” – Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi Hữu Tuệ nhắm mắt

Một ngày trước

- AAAA....buông tôi ra....anh làm cái gì vậy???????? – Tiếng 1 cô gái hét lên yếu ớt

- Em xinh đẹp, em là hotgirl trường Light mà, cho anh 1 đêm đi – Tên đàn ông cười khà ồ, hàm răng đã vàng, còn vuron lại mùi thuốc lá khiến cô gái kinh tởm suýt phát khóc....

- Bỏ ra...đi mà...- cô gái khóc, 1 giọt nước mắt khẽ rơi, bộ đồng phục bị xé toạc nhìn thấy cả nội y bên trong

- Tên điên kia.....

Đó ko phải giọng cô gái đó mà là giọng của cô gái khác, cô gái có khuôn mặt băng giá và đẹp mê hồn. Đó chính là Tuyết

Tuyết ra những cú đòn rất mạnh khiến tên yêu râu xanh kia ngã ngửa, quần quai ko đứng lên được...

- Hữu Tuệ, có sao ko? – Tuyết hỏi

- Cảm...cảm ơn...- Hữu Tuệ gật đầu lý nhí nói. Tuyết hơi lắc đầu vì bộ đồ đã bị xé tan nát, cô cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác lên người Hữu Tuệ

- Hôm nay tôi làm người tốt 1 lần, giờ về đi – Tuyết lạnh lùng nói rồi miễn phí cho tên nằm dưới đất và phát đạn nữa

Từ đó...Hữu Tuệ cảm kích Tuyết vô cùng. Và vì thế, nhỏ mới bí mật báo cho Khánh Anh biết chỗ nhốt Tuyết ở đâu...nhưng nhỏ đâu có ngờ...mọi chuyện lại thành ra như vậy. Nhưng cũng đáng thôi!

Một kết thúc buồn liêu nó có cho những người còn lại một khởi đầu mới...đẹp hơn ko?

.....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Màn đêm vẫn vô tình cuốn những con gió lạnh lẽo đến thất lòng. Bệnh viện đã vắng người qua lại, chỉ phút chốc, những bước chân dồn dập chạy trong từng hành lang, mùi đặc trưng của bệnh viện thoáng thoáng mà xé lòng. Hàng loạt y, bác sĩ được điều đến, lập tức... 2 cánh cửa phòng cấp cứu mở ra... 2 chiếc xe đẩy vào trong...

- Bằng mọi cách cứu hai người đó ! – Khánh Anh lên tiếng rồi quay ra ghé ngồi chờ.

“Tĩnh”

Cánh cửa màu trắng lạnh lẽo đóng lại. Mọi thứ xung quanh như yên lặng lắng nghe tình hình bên trong

Một lúc sau, Hoàng nhận ra sự khác thường của Minh, Khánh Anh cũng vậy, Hoàng liền hỏi :

- Minh, mày bị thương sao?

- Không sao đâu – Minh lắc đầu, tựa người vào ghế, có vẻ anh đã mệt mỏi

Hoàng ko nói gì thêm, bấm điện gọi cho ai đó. Chỉ trong tích tắc, một vị bác sĩ có mặt.

- Vào trong đi – Hoàng đẩy Minh vào bên trong phòng khám, nơi vị bác sĩ kia đứng chờ

- Ở cái thang này, tao ko sao mà – Minh nhăn mặt vì bị Hoàng đẩy

- Vào trong đi – Bấy giờ, cả Khánh Anh và Hoàng đều đồng thanh, rùng mình vì bá khí toát ra từ người cả 2 khiến Minh lạnh người, gật gù đi vào trong khám

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, trời đã tờ mờ sáng, cửa phòng cấp cứu của Tuyết đã mở ra nhưng vẫn chưa thấy cửa phòng của Nam mở ra

- Sao rồi bác sĩ ? – Hoàng nhanh nhau nói trước

- Bệnh nhân bị đánh đập mạnh đến bất tỉnh, ở đầu và một số chỗ bị thương nhưng ko nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần dưỡng sức vài ngày sẽ ổn, bây giờ bệnh nhân vẫn đang hôn mê, người nhà có thể đến thăm. Một cậu đi theo tôi làm thủ tục nhập viện – Bác sĩ nói rồi nhanh chóng đi

- Để tao đi, làm thủ tục cho Nam luôn – Hoàng nói

- Để hai người đó chung phòng luôn nhé ! – Minh nói

- Ừ - Hoàng gật đầu rồi đi

...

Khánh Anh và Minh sai chân về phía phòng của Tuyết, cả đêm hôm qua hai người ko thể chợp mắt được 1 lúc vì chờ đợi, có lẽ cả hai đã quá mệt nhưng vẫn mặc kệ

Hơn 1 tiếng sau, cánh cửa phòng cấp cứu của Nam cũng mở ra, Nam đang trong tình trạng hôn mê và cũng được đưa vào phòng của Tuyết, phòng 307. Chắc chắn Nam bị nặng hơn Tuyết vì trên người anh toàn những thứ kim chọc khắp cùng, bình thở oxi cũng đi theo có lẽ 24/24

...

Kể từ tối hôm qua, Vương Khang mất tích ko thấy đâu, Mạnh Long cũng bàn tán xôn xao nhưng ko biết kết quả ra sao, bà Liên cũng mất tích theo con trai luôn và cái chết của Hữu Tuệ sẽ được giấu kín, chỉ là Hữu Tuệ đi du học... mà thôi

Cổng trường mở ra, học sinh ủa vào, một buổi học mới bắt đầu nhưng có lẽ cả trường đang chờ đợi bóng dáng ai đó, những người con trai thanh tú, cao ráo, chờ đến trống vào lớp nhưng vẫn chưa thấy họ đến

Tất cả nữ sinh ù xù bước vào lớp.

Tại lớp 11a1

- Hai em .hôm nay ko đi học muộn nữa à? – Vy và Thiên Anh vừa bước vào lớp thì tiếng bà chủ nhiệm vang lên, cả lớp râm râm

- Cô thích học sinh đi muộn ạ? Vậy lần sau bọn em đi muộn vậy – Vy nói tỉnh bơ

- Ăn nói với cô giáo thế đó hả? – Yun đứng dậy lên tiếng

Tất cả im lặng nhé ! Hôm nay cô có thông báo với lớp chúng ta – Bà giáo cười cười bỏ qua rồi nói tiếp – Bạn Vũ Hữu Tuệ lớp chúng ta sẽ nghỉ học hẳn ở đây, bạn ấy đi du học dài hạn bên Mỹ nhé ! Hiệu trưởng thông báo cho cô vậy, giờ thì vào tiết mới

- Con nhỏ này, đi ko báo cho tao một cái, hừ...- Yun vừa lòi sách vở ra vừa lăm lăm

- Càng vui – Vy cười cười, Thiên Anh cũng cười
- Mất một hotgirl, tiếc ghê nhỉ? – 1 nam sinh lên tiếng
- –

Tan học

- Hôm nay mày thấy họ đến trường ko? – Vy hỏi Thiên Anh
- Ko thấy
- Là vậy nh? Có chuyện gì cũng phải báo cho người ta một tiếng chứ - Vy bực bội dậm chân tại chỗ
- Về đi, đứng đây làm gì? – Thiên Anh nói
- À ừ...

Về đến nhà, Vy liền gọi lại cho Minh xem có được ko, có tiếng nhạc chờ cất lên, hy vọng anh sẽ nghe máy, anh nghe thật

- Minh, anh đang ở đâu đấy? Sao hôm nay bọn anh nghỉ học? Sao hôm qua em gọi ko được? – Vy hỏi một lèo
- Ủ, anh đang ở viện – Minh nói
- Cái gì? – Vy hét lên rồi lấy lại bình tĩnh – Sao vậy? – Thiên Anh chen vào – Anh bị sao à? Hay ai bị sao? Ở viện nào? Phòng bao nhiêu, em đến – Vy hỏi
- Đến đây....

Vy gác máy, ko kịp thay đồng phục ra, cùng Thiên Anh chạy đi bắt taxi rồi đến viện ngay. Theo lời anh nói, anh đang ở phòng 307, hai người vừa bay xuống xe liền chạy đi tìm phòng 307 luôn

Phòng 307 xuất hiện trước mắt, Thiên Anh và Vy cùng chạy vào, Minh, Hoàng, Khánh Anh ngồi đó, Khánh Anh và Hoàng nhắm hờ mắt, ko biết hai người ngủ hay thức, Nam và Tuyết nằm đó, im lặng, mỗi người 1 giường. Tuyết đang được truyền nước, còn Nam thì sao??? Người anh dày đặc ống dẫn khí và kim chọc vào, chân tay được băng bó kín mít. Sao lại thế này? Đó là câu hỏi của Vy và cả Thiên Anh, hai người bàng hoàng 1 lúc, mắt ngấn nước nhưng chưa đến nỗi tuôn trào ra như trẻ con khóc, Vy hỏi Minh

- Anh Minh, họ bị sao vậy?
- Bị thương – Minh khẽ trả lời, câu trả lời của anh cụt lùn, Vy hơi nghiêng đầu, bị thương? Nhìn như vậy ai chả biết là bị thương? Sao anh trả lời kì vậy
- Ý em là....- Vy đang nói nửa chừng liền thôi ko nói nữa khi thấy nét mặt khác lạ của Minh, hai người con trai bên cạnh cũng ko kém

Cả Vy và Thiên Anh đứng đó một lúc, lặng quan sát từng người, sao tất cả trở lên lạnh lẽo như vậy?

- Hai em ngồi xuống đi, đứng vậy mỏi lắm – Hoàng lên tiếng, anh khẽ mở mắt, người đầu tiên anh nhìn thấy là Thiên Anh
- Vâng – Đồng thanh

Một lúc sau, Minh đứng dậy, kéo Vy ra ngoài, Vy chỉ im lặng đi theo, ko nói 1 lời. Nhận được tin nhắn, Hoàng cũng đi ra ngoài, bên trong chỉ còn hai con người đang ngồi đó, song Anh lặng yên, ko nói gì. Thiên Anh ko dám nhìn thẳng vào anh, cô chỉ khẽ liếc nhìn anh 1 lúc rồi lại chăm chú nhìn vào hai người bệnh, cô muốn biết lý do vì sao hai người đó lại nằm đây nhưng chưa dám mở lời hỏi anh, tự nhiên cô cảm thấy mình rụt rè vậy.

Ko gian như bị đè nén, từ hôm qua đến giờ, chỉ hai từ “im lặng” cứ được nêu lên mãi, Khánh Anh đứng dậy đi ra ngoài, anh vừa mở cửa ra, Thiên Anh quay người gọi anh

- Anh Khánh...

Khánh Anh quay lại

- Em muốn nói chuyện với anh, được ko ạ? - Thiên Anh tiếp lời
- Ra ngoài đi

Thiên Anh đứng dậy đi theo anh, khuôn viên của bệnh viện vắng bóng người vì đây đang là buổi trưa, bệnh nhân nghỉ ngơi hết rồi

- Em muốn biết vì sao...

- Em chỉ cần biết họ bị thương là đủ rồi, em ko cần biết lý do đâu – Khánh Anh quay nhẹ người về phía Thiên Anh, nói đều đều
- Nhưng...tại sao? Em muốn biết
- Nghe anh đi – Khánh Anh lạnh lùng, anh ko muốn cho cô biết người hại Nam và Tuyết chính là người anh ruột của cô, anh biết như vậy cô sẽ khó xử và rất đau lòng
- Thiên Anh? – Anh nhẹ giọng gọi tên cô – Em có đang quen người con trai nào ko? – Anh hỏi
- Em ko – Thiên Anh trả lời luôn ko cần suy nghĩ. Bất giác anh cười
- Em ko quen anh à?
- À...em có...- Cô gãi gãi đầu, cô có hiểu anh hỏi gì đâu, cứ buột miệng nói thôi chứ

.....

10h tối...

- Thiên Anh? Em về nhà anh cất cho anh thứ này đi – Khánh Anh lên tiếng rồi đưa cho cô một cái vòng cổ hình bọ cạp

Cô cười – Anh tin em hẳn rồi chưa?

- Anh tin, anh có việc gấp phải đi trước, phiền em nhé ! Yêu em – Anh nói rồi hôn lên trán cô, cô cười chào anh
- À mà, cất ở trong phòng anh à? – Cô gọi với
- Ừ

Cửa phòng mở ra, đập vào mắt Thiên Anh là một cô gái đang ngủ rất ngon lành trên chiếc giường rộng rãi đó, ko ai khác là Yun, sao cô ta lại ở đây? ở trong phòng của anh

Nghe thấy tiếng mở cửa rõ mồn một, Yun ngỡ là Khánh Anh, nhỏ nhồm dậy định nói thì khựng lại 1 lúc khi thấy Thiên Anh

- Sao cô ở đây? – Yun hỏi
- Tôi mới là người phải hỏi câu này chứ? - Thiên Anh
- Nói trước đi, sao cô vào đây? – Yun gất vô cớ

Thiên Anh ko trả lời, mặt đỏ chót, bấm số gọi Khánh Anh. Anh nhắc máy, cô liền hỏi

- Anh...sao cô ta lại ngủ trong phòng của anh
- Ai?

Thiên Anh đang định nói nữa thì đt hết pin, sập cả nguồn, Khánh Anh gọi lại ko được, ngỡ có chuyện gì? Lại hiểu làm à? Chắc ko phải

- Làm sao mà đt mất thế kia? Tôi với anh ấy ngủ chung 1 phòng từ lâu rồi mà có sao đâu – Yun cười gian
- Ừ, có sao đâu - Thiên Anh cười khinh bỉ rồi cất thứ cần cất rồi đi ra ngoài

Yun hơi lắc đầu, đầu tiên cô chỉ vào đây xem anh về chưa? Chưa về, cô ngồi chờ 1 lúc, tự dưng ngủ quên...

Thiên Anh đi kiểm cái sạc rồi sạc luôn tại nhà Khánh Anh, cô mệt mỏi ngả người ra ghế rồi ngủ luôn

Cạch...

Hoàng bước vào, trên tay là túi đồ ăn nhanh, nhìn thấy Thiên Anh, anh hơi ngạc nhiên định gọi cô nhưng lại thôi, anh ko muốn đánh thức giấc ngủ kia, anh khẽ đi vào lấy chăn ra choàng lên người cô. Anh choàng nhẹ vậy mà cô tỉnh

- Ồ anh...
- Anh xin lỗi đã làm em thức
- Ồi, em ngủ quên, em cảm ơn anh mới đúng - Thiên Anh cười

- Ủ, sao em lại ở đây
- Em sạc nhờ pin...hi...ơ mấy giờ rồi anh
- 1h sáng rồi
- A...thôi em về đây
- Muốn vậy về gì, em ở đây đi, pin chưa đầy...- anh cười
- Anh ăn muốn vậy? Anh từ viện về à?
- Anh ko, anh có chút chuyện riêng thôi
- À, anh, em muốn hỏi 1 chuyện...
- Chuyện gì?
- Sao Thiên Anh lại ở đây ạ?
- À, nó ở nhà mấy hôm, nó bị đuổi
- Dạ vâng...thế thôi anh ăn đi
- Mà có chuyện gì sao? – Hoàng nghiêng đầu nhìn nét mặt của Thiên Anh
- Dạ ko
- Anh biết em đang nghĩ gì ! Nhưng em đừng hiểu lầm nhé, ko có chuyện gì xảy ra đâu...- Hoàng cười xoa xoa đầu Thiên Anh
- Em nghĩ gì đâu...- cô đỏ mặt cười

2 tháng sau...

Nam được xuất viện, tình trạng sức khỏe của anh bây giờ đã hoàn toàn hồi phục, trước đó, Tuyết được xuất viện từ tháng trước rồi. Cuộc sống trở lại những gì đẹp đẽ như ban đầu. Riêng về chuyện Hữu Tuệ đã đi mãi còn đang là một bí mật với những người ko có mặt trong đêm hôm đó.

Trong 2 tháng đó, cứ mỗi tuần, Thiên Anh lại thấy Thiên Kỳ đi đâu đó với 1 bó hoa hồng bạch, cô hỏi, anh chỉ im lặng lắc đầu. Có lẽ anh ko muốn nói, cô ko muốn hỏi nữa...đù sao...cô cũng phải tôn trọng hành động của anh. Và anh cũng sắp về Mỹ sống luôn rồi, cô chưa quyết định có nên đi cùng anh hay ko? Sao lần nào cô cũng phải lựa chọn như thế này...

“Thiên Anh, tối nay cậu rảnh ko? Đi ăn nhé !” – đó là dòng tin nhắn của Phong

“Sao lại là tối nay?”

“Ủ, hôm nay sinh nhật tôi, được không?”

“Được chứ ! Vậy mấy giờ?”

“8h nhé! Tôi sẽ đến đón”

“Rồi.Ok”

“Tối nay đẹp vào nhá!”

....

Có một chuyện quan trọng mà Thiên Anh vô tình quên mất...hôm nay cũng là ngày kỉ niệm 6 tháng yêu nhau của cô và Khánh Anh..thế mà cô đã vụng về quên mất...

Trở lại 2 ngày trước...

- Tính ra 2 ngày nữa là tròn 6 tháng nhỉ? Hai người có kế hoạch gì chưa? – Vy cười cười nhìn song Anh
- Kế hoạch gì? – cả hai đồng thanh...
- Đi chơi...kỉ niệm hoặc gì đó chẳng hạn...

- Chắc có – Khánh Anh cười, nụ cười tròn vẹn nhất từ trước đến nay
- Mà hai người hơn 2 năm rồi đấy nhỉ? - Thiên Anh chuyển chủ đề, ánh mắt nháy nháy Vy và Minh
- Liên quan gì? – Cả hai đồng thanh, 4 con mắt nhìn nhau lờm lờm 1 lúc rồi quay ra cười sảng sặc như vừa trốn trại
- Chẳng liên quan...

...

Một cô gái với mái tóc buộc gọn gàng, mái bằng ngộ nghĩnh nhìn trông rất vô (số) tội, gương mặt bầu bĩnh đẹp mê hồn y như 1 con búp bê sống mà trên mặt ko có gì là tác dụng của son phấn cả, mặt trắng, môi đỏ như cánh hoa anh đào sẵn rồi... hoàn toàn là mặt mộc. Áo phông trắng cùng chân váy đen, đôi giày đế bánh mì cao năng động, trẻ trung. Nhìn gương mặt với bộ đồ ko liên quan gì với nhau cả nhưng hôm nay trông cô rất đẹp...

Thiên Anh vừa bước ra. Vy đang uống coca và ăn bánh rán cũng sặc, coca bắn đầy sàn nhà..

- Con nào vào nhà tao đây? – Vy chớp chớp mắt
- Con người...
- Thôi đi đi, kéo trễ giờ...- Vy cười
- Tao đi khỏi đây cũng đi ngay ấy mà, mau mà lau dọn đi.- Trước khi đi, Thiên Anh nói vọng lại
- Biết rồi...

Vy ko có ý định hỏi Thiên Anh đi đâu vì cô tự đoán được hôm nay có lẽ nhỏ bạn mình sẽ ko đi đâu với ai ngoài 1 người...đó là Khánh Anh. Nhưng sự thật thì...cô nàng vẫn chưa hề nhớ ra điều gì.

Chiếc xe của Phong đậu ngay trước cổng nhà Thiên Anh, Phong hơi ngó người 1 lúc rồi cũng vội khởi động máy

Đúng như Thiên Anh nói, 1 lúc sau...Vy cũng chuẩn bị chơi cùng Minh luôn

Bây giờ hơn 8h 1 chút, tại nhà hàng Helen sang trọng, Phong đã đặt bàn sẵn. Cậu là 1 người ko thích “nhốt” mình trong phòng nên thường chọn những bàn ăn thoáng đãng và hoà nhập chung cùng mọi người nên cậu ko bao giờ chọn phòng riêng. Bàn của cậu đặt trên tầng 3 gần cửa sổ, nhìn ra bên ngoài rất đẹp, ánh đèn đường và đèn xe cộ nổi lên ngày 1 nhiều.

Những ngọn nến lung linh được sắp lại 1 cách đẹp đẽ, những bông hoa được chăm chút và cắm vào lọ một cách tỉ mỉ...Thiên Anh nhìn chúng mà cứ tưởng tượng đến 1 buổi cầu hôn gì gì đó thật lãng mạn, màu vàng của nhà hàng bao trùm lên thật ấm áp...

Cũng Helen nhưng tầng 4, một chàng trai đang hướng mắt nhìn ra ngoài bầu trời đêm. Người con gái ấy đã trễ hẹn 20 phút rồi...

- Sao sinh nhật chỉ có tôi và cậu? – Thiên Anh thắc mắc
- Lần này đặc biệt hơn mọi lần...

...

11h...

- Thiên Anh, tôi và cậu cũng quen nhau được hơn 2 tháng rồi, tôi muốn nói với cậu một việc...- Phong chưa nói dứt câu thì điện thoại của Thiên Anh vang lên. Là Vy gọi.

- Xin lỗi, có điện thoại - Thiên Anh cười rồi bắt máy

“Mày với anh Khánh đi chơi vui ko?” – Vy cố tình chêu vì Vy đoán tâm này đang là lúc cao trào lên cô muốn phá tẹo

- Sao lại anh Khánh” - Thiên Anh cau mày

“Mày bị ngu à? Đi chơi kỉ niệm 6 ...- Vy chưa kịp nói xong thì Thiên Anh đã hét âm lên

- Chết tao rồi...tao quên.- Thiên Anh vội cúp máy luôn ko cho Vy ho he thêm gì.

- Đúng rồi, tầng 4...- Thiên Anh lẩm bẩm – Phong này, có chuyện gì khi khác nói nhé, tôi có việc gấp mất rồi – cô nói rồi vội chạy đi, Phong tròn mắt nhìn theo

“Thiên Anh ơi, sao mày quên được cả chuyện này cơ chứ, huhu, mà sao anh ko gọi cho em phát...chết mất thôi” – cô vừa chạy vừa nghĩ, mong là anh vẫn đợi mình. Ái...sao vẫn mong dù trễ hẹn những 3 tiếng như vậy chứ, ai mà đợi nổi

Chạy lên đến tầng 4, ko thấy anh đâu... cô chạy vào phòng vệ sinh tìm (tìm người yêu trong phòng vệ sinh hả bà?) cũng ko thấy. Gọi điện lần đầu tiên ko nghe, cô gọi lại mấy lần...cuối cùng anh cũng bắt máy...

- Anh Khánh Anh...anh đâu rồi...AAAAA...- Thiên Anh vội chạy quá ngã luôn xuống cầu thang vì bất cẩn...

Đầu dây bên kia, Khánh Anh chỉ lắc đầu, ngay lúc đó, anh xuất hiện ngay trước mặt cô, đỡ cô dậy và cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng. Với cú ngã có 102, Thiên Anh sứt tay và tím cả vùng ở lưng và bụng... gì mà nhẹ thế ko biết

Khánh Anh đưa Thiên Anh về nhà mình, lôi cô lên phòng và đóng cửa lại (thói quen rồi)

- A...đau em...- Thiên Anh nhăn nhó vì bị Khánh Anh “ném” xuống giường ko thương tiếc

- Ngồi yên đây – Anh lạnh lùng và đi lấy thuốc

...

- Hình như Khánh Anh về rồi đấy – Nam lên tiếng

- Ủ, cả Thiên Anh nữa...- Tuyết

- Sao chúng nó ở trong phòng cùng nhau làm gì nhỉ? – Nam cười gian

- Nghĩ gì đấy...- Tuyết chớp chớp mắt nhìn Nam rồi buông 1 câu – Lên rình đi

Thế là cả hai rón rén đến cạnh phòng của Khánh Anh

- A, anh nhẹ thôi, đau em...- Thiên Anh nhăn nhó vì anh bôi thuốc mạnh tay quá, tím gì mà cả lưng lẫn bụng vậy, chắc lúc ngã lộn mấy chục vòng mất

Xoẹt

- Ồ...- Khánh Anh bất ngờ xé áo của Thiên Anh làm cô nàng bối rối ko biết làm gì

- Vướng – Anh nhẹ giọng, tay vẫn bôi thuốc đều đều lên lưng cô, Thiên Anh đưa hai tay lên giữ áo vì sợ bị hở

- Chúng nó làm gì đấy? – Nam áp tai mà nghe mãi ko thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng Thiên Anh la hét om sòm... bị đau mà

- Gọi...gọi cả Vy với Minh lên đi...chắc vui – Tuyết cười rồi nói thầm vào tai Nam

- Ko cần gọi, chúng nó đây này

- Oái, lên từ bao giờ đấy – Tuyết giật mình khi thấy Vy và Minh đang đứng phía sau

- Hai người kì ghê, họ vui với nhau mà cứ rình là sao...đã thế...- Vy lập lững ko nói hết câu vội

- Đã thế gì? – Nam và Tuyết đồng thanh

- Đã thế ko rú em...- Vy phun ra 1 câu rất ư là bình thản

-Ặc..sắc...

- Nói bé thôi...- Minh đưa tay lên miệng Vy ra hiệu cho tắt cả. thế là 4 người 4 kiểu đứng 4 kiểu rình như lũ ăn trộm...đáng ai cũng đến buồn cười

Bên trong...

- Hình như nhóm anh Nam đang ở ngoài - Thiên Anh lên tiếng

Khánh Anh cũng biết điều đó nhưng anh phải bôi thuốc xong cho cô đã rồi anh rình lại trộm sau...

Anh đi ra cửa...khẽ mở cửa...

- AAAAA.../ Ôi bố mẹ ơi.../ Ai ngu mà mở cửa ra thế - Tuyết và Minh kêu / Vy than / Nam cúi

Hiện giờ...Nam đang nằm đè lên người Tuyết, Tuyết bị úp mặt xuống đất, Minh đè chân lên Nam và bị Vy đè lên người...trông đến khổ sở...

Cả lũ lom rom đứng dậy..

- Aaa...bọn tao ko nhìn thấy gì, ko biết gì, hai người cứ tiếp tục đi.- Nam hét lên khi cả lũ thấy Thiên Anh đang nude phần trên nhưng cô nàng đã che

phần trước... đơn giản vì mới bôi thuốc xong vẫn còn sót lên chưa mặc áo vào được.

Đi ra – Khánh Anh nghiêng rãnh trước khi đá bay cả 4 ra ngoài – Phạt nhé ! Cả 4 chạy xung quanh khuôn viên 50 vòng – Khánh Anh cười nhếch mép rồi đóng sầm

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Ngày hôm nay, trời mưa tầm tã, màn mưa trắng xóa mờ ảo, những hạt mưa cứ thế rơi mang 1 màu tâm trạng, ko thay đổi được những gì đã trải qua, chỉ làm nỗi đau càng rộng thêm ra.

Nơi đây vắng bóng anh, vắng bóng người con gái đó. Từ lúc nào, anh nhận ra, anh đã yêu cô rất nhiều, ko hẳn vì sự hi sinh đó mà hơn hết chính tấm lòng cao cả đó đã cảm hoá con tim anh

Nhìn đi ánh của cô, anh chỉ khẽ cười, lòng nặng trĩu, ánh mắt chăm chú, nhìn sâu có thể thấy những vết đỏ dài

Anh – với khuôn mặt đã hoàn toàn khác, anh sẽ thôi trả thù vì đơn giản anh đã biết hết sự thật, sự thật làm cho anh do dự, bối rối, người con gái đó hi sinh vì anh nên anh có thể coi đây là 1 sự bù đắp cho lỗi lầm người anh trai của cô gái gây ra cho anh. Anh đã trở lại với khuôn mặt ngày nào của mình, nhưng những vết sẹo vẫn còn mờ nhạt, phải chăng kí ức, dĩ vãng của anh vẫn đọng lại trên khuôn mặt ấy

- Thiên Kỳ - Ông Trí ngồi vỗ vai con trai, giọng ông có vẻ mệt mỏi sau bao thăng trầm

Tháng qua, c.ty của cô đã phá sản vì làm ăn thua lỗ và vì sự tham lam của ông, tất cả đã biến mất, và giờ... ông chỉ là 1 người dân tầm thường, ông đã nhận ra mọi chuyện đều có cái kết của nó, gieo nhân nào tất thấy gặp quả đó, những sai lầm dù chỉ nhỏ bé thế nhưng ông đã ko lường trước được mọi chuyện, hằng đêm, ông luôn nhớ về đứa con gái của mình, hối hận và lo lắng, ko biết nó sống thế nào, có tốt ko. Tình yêu của nó đi đến bước nào

rồi... Ông hối hận, hối hận lắm, chắc ông chả còn mặt mũi nào gặp lại đứa con gái đã bị ông làm tổn thương nữa đâu.

- Con muốn đón Thiên Anh sang đây – Thiên Kỳ lên tiếng, giọng trầm lại

- Nó đồng ý thì tùy con... - ông cười và gật đầu... nhưng trong lòng ông đang rất lo sợ, ông lo sợ đứa con gái đó sẽ kinh tởm ông nhưng ông đâu biết nó vẫn yêu ông lắm

- Vậy 2 ngày nữa con về nước đón nó sang...

Ở một nơi khác...

“Thiên Anh, hôm qua tôi chưa kịp nói cậu đã về rồi, chiều nay hẹn chỗ cũ được ko?” – sent to Thiên Anh

“Được” – cô nhắn tin trả lời Phong một cách vui vẻ

Thiên Anh bấm nút sent và chuẩn bị bữa trưa cho cả Vy thì nhận được tin nhắn của Khánh Anh

“Chiều nay rảnh đi ăn nhé !”

Do dự, phân vân mãi Thiên Anh mới dám bấm nút sent với nội dung “Em bận rồi, khi khác nha anh”

Lỡ đồng ý hẹn với Phong rồi giờ cô ko muốn từ chối, sao anh rủ trùng lúc thế????

.....

Ăn xong, Vy lon ton chạy lên phòng thay đồ rồi lượn lờ ra ngoài, (chắc lại có hẹn với Minh nhà ta đây mà -_-)

Công viên đông đúc nhưng có thể dễ dàng nhìn thấy cặp đôi nổi bật nhất ở đây... đang chỉ choé cãi nhau..ko biết vì lý do gì @@

- Anh bị hâm à? – Vy cúi kính giật cốc trà sữa trên tay Minh

- hâm có nhiều nghĩa lắm đấy:

H: hạnh phúc khi có anh bên cạnh.

Â: âm thầm và quan tâm anh.

M: mãi mãi yêu anh. – Minh chêu người Vy

- Anh điên à? Em chỉ vô tình nói thôi, chả ý nghĩa gì hết – Vy bĩu môi, mặt đỏ lựng, có lẽ anh nói đúng chẳng???

- Vô tình hay cố ý ai mà biết được, yêu anh như thế thì cứ nói thẳng đi – Minh cười híp mắt, vừa đáng yêu vừa đáng ghét

- Anh nằm mơ giữa ban ngày à? Tỉnh đi – Vy tròn tròn mắt, 1 tay giữ cốc trà sữa 1 tay liên tục càu véo Minh

Và bốn mắt nhìn nhau. Minh cười nhẹ, làn gió thoảng qua làm tóc cả hai khẽ bay bay. Vy nhắm mắt lại, cô sắp được thưởng thức 1 thứ gì đó ngọt ngào mà thế gian này chỉ duy nhất 1 người mới đem lại được cho cô. Minh hiểu Vy đang nghĩ gì, anh đẩy cô ra và cười lớn

- Ha ha, em tỉnh lại đi, anh chỉ đùa thôi, anh không kiss em đâu, dù kiss cũng chẳng có cảm giác gì

Vy bặm môi tức giận nhưng không thể hiện ra bên ngoài, cô vẫn giữ nguyên cái nụ cười mặt ngọt chết ruồi trên khuôn mặt ấy, từ từ kéo anh lại gần môi mình, Minh cũng từ từ nhắm mắt lại thì lại bị Vy đẩy ra suýt lăn đùng ngã ngửa xuống đất. Vy nhìn Minh cười đều

- Hơ hơ, thẳng khùng tỉnh lại mauuu, em ko kiss anh đâu, dù kiss cũng chẳng có cảm giác gì... ề... ề

- Hơ hơ, em bị điên à? Anh chỉ thử em thôi

- Có phải ko đấy, thử mà cứ như thật ý – Vy lè lưỡi

- Anh thêm vào...

Và cứ thế, tiếng của hai người cứ vang vọng mãi trong ko gian cùng tiếng cười hạnh phúc. Họ hạnh phúc đến mây của trời cũng phải ghen tị, người xung quanh đi qua nhìn họ mà ko thấy chán

Đã đến giờ hẹn, Thiên Anh nhanh chóng thay đồ rồi đến chỗ hẹn với Phong, ngắm mình trong gương, cô thấy mình cũng tạm ổn, cô vẫn giản dị và chân thực nhất.

Vẫn chỗ cũ ở cửa hàng đó, Thiên Anh sai chân bước vào, từ xa cô đã thấy Phong ngồi kia và đang trầm tư suy nghĩ gì đó

Thấy Phong ko để ý, cô định tạo bất ngờ bằng cái oà thì Phong lên tiếng kịp thời

- Đến rồi đấy à? Ngồi đi định uống gì sao?

Thiên Anh bĩu môi rồi ngồi xuống tươi cười

- Cậu tỉnh thế?

- Từ xa tôi đã ngửi thấy mùi của cậu rồi – Phong chêu

- Mùi gì? Làm gì có gì? – cô đưa tay áo rồi vạt áo lên ngực, quả thật là ko có mùi gì, nước hoa cũng ko xài mà cô tắm rửa sạch sẽ lắm, ko có cái mùi chua ngoa kia đâu ^^

- Đùa thôi, ăn gì gọi nhé – Phong chìa cuốn menu ra trước mắt cô, cô cầm lấy và lật qua lật lại vài trang, cuối cùng thì lác đầu, đặt cuốn menu xuống và nói

- Thôi chả ăn gì đâu, vào vấn đề chính đi, hôm nay tôi phải về sớm

- Đến đây với tôi – Phong kéo ghế đứng dậy, mỉm cười nhìn Thiên Anh, nụ cười khó hiểu làm cho cô bối rối và quay đi

- Đi đâu?

- Đến nơi rồi sẽ biết – Cậu cười nhẹ, từ lúc nào, những nụ cười của cậu đã hoàn toàn khác với ngày xưa, ngày cậu là một thằng con trai lãng nhăng đào hoa và chỉ biết cười gian, cười cho có, nhưng bây giờ, nụ cười ấy thật khác, nó ẩn chứa một thứ gì đó rất lạ và hình như nụ cười này chỉ dành cho người con gái đứng trước mặt cậu

Lại là cái câu này “đến nơi rồi sẽ biết”, sao cô thấy bức xúc khi nghe thấy câu này thế nhỉ? Tính cô đã tò mò rồi mà bắt cô đợi chờ kết quả thì thật là...

Một ngọn đồi xanh mấp mô đá, những viên đá với những hình thù khác nhau như được tạc khắc chứ ko phải tự nhiên, bãi cỏ xanh như trải dài đến vô tận, nơi đây ko có hoa, chỉ có cây xanh bao phủ mọi vật, buổi chiều xé tà những con gió rít qua lồng lộng, mát dịu

Nơi đây thật đẹp nhưng có vẻ âm u khác thường, xung quanh thật vắng, ko có nhà dân ở, ko có một bóng người, chỉ có hai con người đang leo lên đỉnh đồi, vì những viên đá nhấp nhô tạo thành bậc thang nên việc đặt chân đến đỉnh đồi là rất dễ dàng

Lên trên đỉnh, có một cái cây tùng to, rất to, gió rít qua từng kẽ lá, lá rơi xuống đất, rơi lên chiếc xích đu cạnh đó

- Cậu có thấy gì ko? – Phong đưa mắt nhìn Thiên Anh

- Khác với các ngọn đồi khác, ở đây ko có hoa. Mà ở đây lại lắm đá, ngã hẳn là đau lắm – cô nói theo suy nghĩ của mình, những gì mình nhìn thấy và cảm nhận

Phong lắc đầu nhìn Thiên Anh, cậu cười rồi bước thêm vài bước nữa, Thiên Anh ngó ngàng rồi bước theo, xuất hiện trước mắt hai người là hai ngôi mộ được xây cẩn thận, tỉ mỉ và giống nhau y đúc nhưng hai ngôi mộ này rất bé, hai ngôi mộ nép sau thân cây tùng to lớn kia thăm nào Thiên Anh ko nhìn thấy, giờ cô đã biết câu trả lời mà Phong muốn hỏi cô

- Đây là... - Thiên Anh khẽ đưa mắt nhìn Phong

- Mộ của ba mẹ tôi – Phong mỉm cười và quỳ xuống bên cạnh hai ngôi mộ

- Con chào hai bác – Thiên Anh cũng quỳ xuống cạnh Phong, cô đang rất thắc mắc tại sao Phong lại đưa cô đến đây

- Khi còn sống, hai người luôn mong đứa con trai này có thể tìm được 1 nửa trọn vẹn chứ ko phải vui chơi qua đường, giờ con đã tìm thấy cô gái đó và dẫn cô ấy đến đây cho hai người xem mặt đây, hai người yên tâm rồi nhé – Phong nói nghiêm túc, Thiên Anh nghe vậy vừa bất ngờ vừa bối rối, cứ tưởng mình nghe lầm

- Cậu nói gì? – cô nhìn Phong

- Thiên Anh, thật ra thì tôi thích em từ lâu lắm rồi, từ cái lần đầu tiên gặp mặt cơ, nhưng tôi chưa có thổ lộ vì chưa phải là lúc, tôi đã hứa với ba mẹ tôi nếu yêu ai thật lòng sẽ dẫn người đó đến đây, để hai người chứng giám, giờ thì tôi dẫn em đến đây, em biết ý tôi rồi chứ? Vậy em làm bạn gái anh nhé!

Nghe những lời nói đó thốt ra từ miệng cậu, cô như bị shock nặng, cậu đưa cô đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, có lẽ nào đây chỉ là lời nói đùa? Mà ko thể, nói đùa thì dẫn cô đến trước mộ của cha mẹ cậu làm gì cơ chứ.

Người ra đi là thiêng liêng bất tử nhưng cô phải xin lỗi họ, cô đành phải nói thật những gì mình nghĩ và cô phải nói thật lời của con tim mình, ngay tại đây

- Xin lỗi cậu, tôi có bạn trai rồi, tôi ko thể...

- Đừng... - Phong chặn lời của cô, cậu ko muốn nghe, cậu đâu biết cô đã có bạn trai, nếu cậu biết cậu đã từ bỏ ngay từ lần đầu gặp mặt, nếu trường hợp khác cậu sẽ giành giật bằng được nhưng đó chỉ là yêu chơi, còn đây là yêu thật, cậu ko muốn giành giật gì cả. Lần này ko biết lỗi có phải của Thiên Anh ko? Vì sao ư? Vì cô ko nói với cậu là cô đã có n.y rồi chứ, tại sao cô giấu chuyện đó.

Ko hẳn là cô giấu, vì cậu đâu có hỏi, cậu quá bông bột mà thôi, quen nhau lâu vậy mà chút tin tức bé nhỏ này cậu cũng ko nắm bắt được. Có quá vô dụng ko?

Phong im lặng nhìn vào di ảnh trên hai ngôi mộ, cậu cười nhẹ và nói nhỏ điều gì đó

- Ko yêu thật à? – Cậu cố tình chêu đùa để tránh làm cả hai xa lánh nhau

Thiên Anh lắc đầu nhưng lại nở nụ cười tươi rói như thể cả hai đang diễn kịch vậy

- Vậy thì trả dép đi về đây – Phong cười

- Ko trả đây – cô cũng cười và hếch mặt lên kiểu thách thức

- Có trả ko thì bảo...

- Ko

Cả hai người giao kèo qua lại, rồi rượt nhau chạy xung quanh ngọn đồi, gió thổi đi những xúc cảm trong tim của hai con người lúc bấy giờ, chỉ thổi tạm thời lúc này thôi, thổi gió, cảm xúc ấy lại quay lại ngay.

Phong liên tục nở nụ cười tươi rói nhìn Thiên Anh chêu đùa, cậu cố che đi cái đau khổ bên trong và những giọt nước mắt chảy ngược. Thình thoảng tim cậu lại nhói lên khi những dòng miên man cứ liên tục văng vẳng trong đầu cậu.

Biết những nụ cười ấy là giả tạo, biết cậu đang nghĩ gì, Thiên Anh cũng buồn lắm, mặc dù cười to lắm nhưng cô vẫn đang rất tự trách bản thân mình... sao lại làm nhiều người đau khổ như thế...

Phong lái xe đưa Thiên Anh rời khỏi nơi này và về thành phố, nơi ồn ào nhộn nhịp tiếng xe cộ và tiếng người dân. Vẫn chưa muộn nên Phong vẫn muốn đi chơi, cậu muốn bên cô, cứ mãi như vậy...

Dù sao cũng ko thể từ chối lời yêu cầu của Phong, Thiên Anh cũng gật đầu và hai người lại có chuyến hành trình “đập phá” tại khu vui chơi trung tâm thành phố

Những chiếc lá rụng xuống, trải dài trên màu xanh của đất trời, ko gian yên tĩnh và lắng đọng, thỉnh thoảng có một vài con gió nhẹ thổi qua làm mái tóc nâu nâu kia nhẹ bay trong gió, đẹp đến ma mị

Anh nằm trên xích đu, dưới một tán cây rộng, xung quanh toàn hoa là hoa, cảnh thiên nhiên nơi đây như 1 bức tranh sơn mài, đẹp và có hồn, đặc biệt là người con trai trong bức tranh, đôi mắt khẽ nhắm hờ, hàng mi rủ xuống, mái tóc phớt phơ cùng gương mặt lạnh như gió đông.

Đây là khuôn viên trong biệt thự của Khánh Anh, và người con trai kia chính là anh.

Gương mặt anh đã lạnh giờ còn lạnh hơn khi đọc được dòng tin nhắn từ số của Yun và kèm theo đó là những tấm hình 1 nam 1 nữ đi chung với nhau trong khu vui chơi

“Cô ta đi cùng 1 người con trai khác thật tình cảm anh nhĩ? Em sợ anh ko tin nên em gửi ảnh cho anh xem, em tình cờ nhìn thấy”

Anh khẽ nhếch môi và ném đt sang 1 bên, anh sẽ ko ghen đâu...

.....

Sáng hôm sau...

Thiên Anh và Vy đến trường với bộ đồng phục ko được gọn gàng cho lắm, đầu tóc thì chải được 1 nửa đã tóm gọn lên rồi. Đơn giản vì hai bà ngủ dậy muộn, cái tội tối hôm qua đi thâu đêm với nhóm nam kia

Cả hai chạy thục mạng với “tốc độ bàn thờ” đến lớp

Từ khi lớp thay đổi chủ nhiệm, Vy và Thiên Anh đều đi học đầy đặn và đúng giờ hơn, tại chủ nhiệm mới vừa ghê vừa nghiêm khắc. Hôm nay muộn những nửa tiết đầu của cô chủ nhiệm với tiết truy bài, chắc hai người ko còn đường sống mất

- Em...ôi..à...em chào cô...ôi trông cô hôm nay đẹp thế? – Vy vừa thở dốc vừa nịnh hót

- Ô. Vẫn như mọi hôm mà đẹp cái nỗi gì? – Thiên Anh buộc miệng nói, ko to quá nhưng đủ cho cả lớp nghe thấy

- Ô..ơ – Vy vội bịt miệng Thiên Anh lại và nói tiếp – Hơ hơ...cô cho bọn em vào lớp, trờ ôi cô xênh thế ko biết, ôi kia cả tóc cô cũng mới nữa à? Xoăn nhó, đẹp lắm cô ạ - Vy hót 1 tràng dài khiến cả lớp bật cười thành tiếng, gvcn cũng cười phớt lờ rồi gật đầu cho cả hai vào lớp

Ngồi trong lớp, Thiên Anh chỉ mãi mê nghĩ lại chuyện tối hôm qua mà cười thầm chứ chẳng chịu chăm chú nghe giảng

Tua lại đoạn kí ức tối hôm qua...

- Này, sao anh đi nhanh vậy? Chờ em với – Thiên Anh hậm hực nhún chạy theo bước chân Khánh Anh, Mặc dù nghe Thiên Anh kêu này giờ anh vẫn đi nhanh, mặc kệ cô như đang giận dỗi

- Anh Khánh, anh có nghe em nói gì ko? Anh đi bước nữa em về - cô tức thật rồi, cô đứng lại thờ, hai tay quệt vài giọt mồ hôi trên mặt

Bấy giờ, anh mới dừng lại, đưa đt cho Thiên Anh, mở zalo cho cô xem

- Gì đây? – cô cau mày khi thấy ảnh của cô và Phong

- Nhìn mà ko biết à?

- Sao? Đừng nói là anh đang ghen nhé, em vô tội mà

- Anh tưởng chiều nay em bận gì, thì ra bận đi chơi với tên này hả?

- Em...tại cậu ấy hẹn em trước anh, em xin lỗi, em sai rồi – cô thành thật, gương mặt buồn buồn cúi gầm xuống, ko dám cãi anh

- Ngẩng mặt lên xem nào – Anh đưa hai tay nâng mặt cô lên và nói tiếp – Lần sau đi chơi nói với anh, đừng nói là bận,ok

- Ha ha, được, ôi yêu anh thế ko biết – cô nhảy cẫng lên ôm lấy anh, tự nhiên cô lại thấy mình càng yêu anh nhiều hơn, ko thể mất anh trong đôi được...

Quay về hiện thực

- Họ và tên Vĩnh Thiên Anh, đứng dậy ra cửa đứng cho tôi – tiếng bà chủ nhiệm vang lên khiến Thiên Anh giật mình ngơ ngác như con nai

- Em...làm gì?

- Tâm hồn cô trên mây, ra ngoài trời mới lấy về được

- Vâng...

Thiên Anh ngẫm nghĩ bước ra ngoài đứng, cô bảo ra ngoài trời mới lấy lại được mà tâm hồn cô còn bay cao bay xa hơn đến nỗi chẳng biết xung quanh đang diễn ra hoạt động gì nữa....(pó tay)

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đánh ghen hội đồng

Mới sáng sớm. Nhóm Nam đi học trước còn Khánh Anh nói là sẽ đi theo sau một vài phút. Anh vừa chuẩn bị mọi thứ xong thì ngay lập tức bị tiếng nhõng nhẽo của một đứa con gái bên cạnh, ko biết từ lúc nào, Yun đã vào nhà anh

- Anh, anh có thể chờ em đi học được ko?
- Xe cô đâu? – Anh ko thèm nhìn nhỏ và lạnh nhạt nói, hẳn là anh càng lạnh nhạt bao nhiêu, nhỏ càng yêu anh thêm bấy nhiêu
- Xe em bị hỏng rồi, anh chở em đi học với nha, nha anh! – Yun nhõng nhẽo khiến Khánh Anh khó chịu
- Lên xe đi – Anh kiêu lời nên ko muốn nói thêm gì nữa. Hông xe ư? Chẳng nhẽ nhỏ thiếu tiền đi taxi ư? Mà nhỏ rất “tiểu thư”, sẽ ko đi bộ đến đây để nhờ đi xe anh đâu? Đúng là yêu quá hoá thừa lý do mà

Học hành đối với nhóm của anh là thứ giải lao, tính ra mấy người trong nhóm của anh đã đỗ đại học trước vài năm rồi, đi học chỉ như đi chơi nên dạo này Nam, Tuyết và Khánh Anh thường xuyên nghỉ học và bỏ tiết. Còn Minh và Hoàng vẫn đi học đều đều (2 người này nghỉ nữa thì còn “hoàng tử” nào để nữ sinh ngắm nữa)

Giờ giải lao, ko có chuyện gì tám, Minh thắc mắc

- Dạo này, chúng mày làm gì mà nghỉ học lắm thế, một tuần có 6 buổi đi học thì chúng mày nghỉ những 5 buổi rưỡi. Là sao?
- Thời tiết này nghỉ ở nhà là sướng nhất, học hành chán lắm rồi – Nam bịa có
- Đồng ý kiến – Tuyết cười nghiêng đầu để tránh bị ánh mắt của Hoàng tia
- Còn mày? Đồng ý kiến luôn hả? – Minh hỏi Khánh Anh
- Ủ - Khánh Anh ừ qua loa, đôi tay liên tục lướt qua lướt lại trên màn hình cảm ứng, đôi mắt thỉnh thoảng nhúu lại như đang gặp vướng mắc gì chưa giải đáp được
- Ko, tao nghĩ có chuyện gì đó – Hoàng chen vào, gương mặt đẹp sắc sảo ánh lên một sự nghi ngờ
- Làm gì có chuyện gì – Tuyết nhúu mày, huých vai Nam
- Bạn bè phải chia sẻ chứ, đến lúc bọn mày chết hết rồi tao sống để làm gì? – Hoàng gắt
- Đúng vậy? Ko giấu được bọn tao đâu, bọn tao sẽ tham gia trận đấu lần này, có 2 người bọn tao càng thêm sức mạnh chứ sao? Tự nhiên 3 bọn mày lại “ngủ” thế - Minh cười
- Đúng là ko có gì giấu được lũ “chó xóm” bọn mày – Tuyết lác đầu
- Ê, cho nói lại, ai là chó xóm – Minh nguyệt dài, và trận đấu võ mồm giữa hai bên: Nam, Tuyết và Minh, Hoàng xảy ra cho đến lúc trống vào lớp

.....

- Nghe xong câu chuyện mà Thiên Anh kể, Vy cũng bất ngờ và bàng hoàng như Thiên Anh mới nghe lần đầu vậy? Ko thể ngờ một người như Hữu Tuệ lại dám xả thân để cứu anh Thiên Kỳ. Bây giờ, Vy mới biết Hữu Tuệ lại yêu Thiên Kỳ đến như vậy, dám hi sinh vì người mình yêu cho thấy nhỏ yêu anh thật lòng. Đúng là ko thể nghĩ trước được mọi chuyện được, chúng diễn ra khá phức tạp

Vy và Thiên Anh cùng vào lớp, mãi suy nghĩ vẫn vơ, Thiên Anh bị Yun va vào, đây ko phải vô ý mà là cố ý, Yun đã cố ý va vào Thiên Anh, khiến cô suýt ngã, may có cậu bạn đi ngang qua đỡ được

Thiên Anh tính ko dễ bụng, cô định về chỗ thì Vy ngăn lại, Vy tiến tới chỗ Yun, đâm phát vào chân nhỏ khiến nhỏ la oai oái vì suýt chẹo, cái tội đi giày cao gót 7 phân

- Này, con kia, ai đụng chạm đến mày? – Yun cau tiết, ném cái nhìn bức bối về phía Vy, nhỏ định giơ tay tát Vy thì Thiên Anh chặn lại

“Con gái của mẹ ko dễ bắt nạt, con đừng quá yếu đuối con nhé ! Phải mạnh mẽ lên, con mới dễ dàng đứng vững trong cuộc sống” – Lời khuyên nhủ của mẹ trong giấc mơ tới qua làm Thiên Anh sực tỉnh, cô phải thôi cái tính yếu đuối, khoan nhượng đó đi và thay vào đó là sự mạnh mẽ, gan dạ hơn nữa mới ko bị bắt nạt nhiều.

Yun gạt phang tay mình ra khỏi tay Thiên Anh, dùng giấy mềm lau qua lau lại chỗ bị Thiên Anh nắm tỏ ý khinh bỉ những thứ rác rưởi, bẩn thỉu

- Ngu dốt – Yun chửi thề ra tiếng

- Cô nói cô sao? – Thiên Anh cười

- Ko, tao nói mày đó, Thiên Anh – Yun lờm

- Thì cô tên Thiên Anh mà? – Thiên Anh chọc lại

- Mày...- Yun cứng họng, mặt mày nhăn nhó lại

- Tôi thấy cô đang già quá nhanh...và thông minh thì đến quá chậm đó, thôi cái kiểu đó đi, tôi và cô ko nợ nhau, đừng làm phiền đến tôi, giờ tôi ko dễ dãi để cô bắt nạt nữa đâu – thiên Anh mạnh miệng nói rồi về chỗ trước những con mắt tròn xoe của cả lớp đặc biệt là đôi mắt mở to kịch cỡ của Yun. Vy được phen cười ha hả...như... “con điên”. Chắc bác sĩ nào ở 3tk nhìn thấy Vy lúc này phải tặng cho cô năng vé vào khám bệnh miễn phí mất

...

- Nammmmmmmmmmm – Tuyết gào thét khi gặp Nam ngoài công viên cùng một em nào khác ko phải mình

- Ô em...- Nam hơi giật mình khi thấy Tuyết, trong lòng nơm nớp lo sợ Tuyết nhà ta lên con ghen thì chết cả ruồi muỗi bay xung quanh mất

- Thằng cha này sao anh đào hoa thế nhỉ? Lần này anh chết với em – Tuyết sẵn tay áo lên định nhào vào cho hai người kia một trận lên thân thì tiếng chuông đt kêu, cô liền bắt máy. Lúc đó, cô gái kia chạy biến mất vì bị Nam...đuổi

Nghe máy xong, Tuyết quay sang nhìn Nam với đôi mắt toàn lửa là lửa, khuôn mặt thì lạnh như tiền, nhìn xung quanh thấy chiếc xe đạp ở đó, cô giả bộ cười cười và nói

- Anh...ăn bánh ko?

- Anh..anh có – Nam thấy Tuyết cười cũng hơi cười theo, đầu gật gật trông cực kì đáng...ghét

- Ồ...bánh xe đây, anh ăn đi rồi về - Tuyết vớ luôn cái xe đạp đạp thẳng vào người Nam ko thương tiếc, may Nam né được ko thì bây giờ cái mặt đẹp như khắc tạc của anh giờ đang được phẫu thuật chỉnh hình rồi. Tuyết đi trước ko đợi Nam, anh vút cái xe sang một bên rồi chạy đuổi theo Tuyết.

Chiều nay, lớp Thiên Anh có giờ học ngoại khoá, chỉ mình lớp cô phải đi học còn cả trường được nghỉ.

Đúng giờ, Vy và Thiên Anh đến lớp, Vy liền đi vệ sinh còn Thiên Anh ngồi nghe nhạc và đọc truyện.

“tìng tìng”

Cùng một lúc, Thiên Anh và Vy nhận được tin nhắn từ số lạ

“Vệ sinh xong ra sau trường nhé, tao có chuyện muốn nói. Sim tao hết tiền, đây là sim tao mượn, miễn thắc mắc”

“Thiên Anh. Ra sau trường đi, tao có chuyện muốn nói. Sim tao hết tiền, đây là sim tao mượn, miễn thắc mắc”

Nhà vệ sinh cũng gần ngay sân sau của trường, Vy tiện đường xuống luôn, xuống sau Vy khoảng 10s, Thiên Anh cười toe toét và nói trước

- Muốn nói gì lại phải ra đây vậy mày?

- Nói gì? Mày hẹn tao ra đây chứ? – Vy cau mày, nghi ngờ rồi bỗng có một bàn tay đập mạnh vào gáy của cô khiến cô choáng váng nhưng ko ngất.

- Bị lừa rồi – Vy khó nhọc nói, tay phải xuyết xoa gáy sau. Ngay giây đó, hơn chục đứa con gái ăn mặc ko đồng nhất gì cả, đứa thì trên đồng dưới hè, đứa thì trên hè dưới đồng, đứa thì thiếu vải, đứa thì khoác áo choàng khăn kín mít nhưng ko thấy đứa nào quen cả, Thiên Anh lên tiếng hỏi

- Các người là ai?

- Là người ghét mày và nó – Một con trên đồng dưới hè, tóc tím rực rỡ chỉ tay vào mặt Thiên Anh rồi vào mặt Vy

- Đúng là lũ thừa gạo mà – Vy bực tức nói to

- Hai con này gan to lắm nha ! Bọn tao ở đây muốn hai bọn mày phải từ bỏ một thứ, bọn tao sẽ ko đụng đến 1 sợi tóc của chúng mày – Nhỏ tóc tím nhìn cả hai bằng ánh mắt đầy thách thức

- Thứ gì? – Thiên Anh và Vy cùng đồng thanh

- Mày (chỉ vào Thiên Anh) bỏ anh Khánh, mày (chỉ vào Vy) bỏ anh Minh, ok – nhỏ đó tặc lưỡi, cười mỉa mai. Nhỏ thách thức một điều quá ngu xuẩn, làm sao bắt được những cặp đôi hạnh phúc lại bỏ nhau ko lý do được chứ? Tình yêu chứ đâu phải trò đùa, nói bỏ là bỏ đâu

- À thì ra là đánh ghen hội đồng – Vy lườm – Hai bọn tao ko sợ chết đâu? Giỏi đánh chết luôn đi – Vy cười khinh

- Còn việc mày yêu cầu, bọn tao ko làm được – Thiên Anh thêm vào

- Xông lên đánh luôn đi, chần chừ như thời gian – Một con khác lên tiếng, giọng đã chua rồi hét to lại càng chua hơn. Cả lũ xông lên đánh hai người, Vy và Thiên Anh ko biết võ mấy lên ko chống cự nổi mấy chục thân hình khác nhau liên tục cầu xé, dẫm đạp, túm tóc,...

Máu trong miệng của cả hai cứ thế trào ra theo phản xạ tự nhiên, bị những đôi giày cao gót nhọn hoắt dẫm đạp lên bụng, lên mặt còn gì đau đớn hơn, Vy và Thiên Anh ko chống chọi lại được nữa, nằm quần quai dưới đất mặc cho lũ con gái liên tục chửi bới cầu xé

Từ phía sau, một người con gái đứng khoanh tay, một chân nhún xuống, cười đắc ý và lắm bằm

- Là do chúng mày ngu, động đến Vương Thiên Anh này.

- Chúng mày, chúng mày làm cái gì thế hả? Dừng tay lại ngay...- Từ phía bên phải, 2 bác bảo vệ trường chạy đến, hét to, đám kia thôi ko đánh và bỏ chạy, Yun cũng lùi đi. May hai bác bảo vệ đến kịp ko thì Vy và Thiên Anh đang chờ người đến nhận xác rồi, lũ này ác thật.

Nói như vậy nhưng Thiên Anh và Vy ko bị thương nặng lắm, chỉ bị xước sát bên ngoài và chảy máu một số chỗ chứ ko đến nỗi nhập viện cấp cứu, nhìn cả hai bây giờ trông thật thảm hại...

Cả hai cùng nghỉ học buổi này, được xuống phòng y tế và cả buổi nằm đó để mấy chị y tế phục vụ

- Ui da...đau quá ! – Vy than khi chị y tế bôi cồn lên khử trùng một số vết thương

...

- Ôi ôi vợ anh, em có sao ko? Ai đánh em ra nông nỗi này để anh đi giết chúng...- Minh từ đâu nhảy vào nói một thôi một hồi, tay cầm nắm tay Vy, hai mắt long sòng sọc. Cả nhóm Khánh Anh đều có mặt, anh đuổi mấy cô y tế ra ngoài rồi cả đám riu rít vào hỏi thăm 2 bệnh nhân

Khánh Anh tự tay bôi thuốc cho Thiên Anh, anh bôi rất nhẹ nhàng nên cô ko đau, còn Vy thì bị Minh hành hạ đến nỗi đau hơn cả lúc chưa bôi thuốc

- Ai đánh biết ko? – Khánh Anh đòi mất khỏi vết thương của Thiên Anh rồi lên tiếng, giọng lạnh tanh và đầy tức giận

- Là một nhóm nữ, khoảng 30 người – Vy nói

-

Lạ lắm, bọn em chưa gặp bao giờ - Thiên Anh thêm vào

- Có con tóc tím? – Hoàng nghi ngờ một lúc rồi lên tiếng

- Có – Vy và Thiên Anh đồng thanh

- Sao? Mày biết à? – Tuyết hỏi Hoàng

- À ko – Hoàng lắc đầu, Hoàng nghĩ “ Lại là con em gái hư hỏng”

Khánh Anh hơi lắc nhẹ đầu rồi rút đi ra gọi cho ai đó, đầu gối bên kia bắt máy, anh nói lạnh lùng - Điều tra cho tôi một nhóm nữ khoảng 30 người đánh hai học sinh trường Light chiều nay, ko điều tra được biết hình phạt rồi đây !

Hoàng lặng lẽ nhìn vào vết trầy xước trên mặt Thiên Anh mà ko khỏi xót xa, đau lòng, anh bấm số cho ai đó nhưng kết quả anh nhận lại chỉ vồn vện hai chữ “máy bận” anh ra ngoài và lái xe đi tìm ai đó.

Anh lao xe trên con đường dài tấp nập với những suy nghĩ vẩn vơ nửa nghỉ trong đầu

Xe dừng lại một ngôi biệt thự màu vàng quen thuộc đối với anh, đó là biệt thự của gia đình anh

Hoàng đỗ xe ngay ngoài cổng rồi vào nhà tìm đứa em gái của mình

- Cậu chủ về chơi à? – Đám người hầu cúi đầu đồng thanh nói. Hoàng chỉ lắc đầu thay câu trả lời rồi
- Hoàng – tiếng ba của Hoàng vang lên từ phía sau
- Bố, con Thiên đâu – Hoàng vội hỏi
- Nó mệt, ngủ trên lầu đó – ông nói – mà con tìm nó làm gì? Mấy đứa có đủ ở đây thì về công ty quản lý giúp ta đi – ông nói tiếp
- Thôi, con ko thích quản lý c.ty đâu, con lên phòng tìm nó rồi con đi luôn – Hoàng vừa nói vừa chạy lên phòng Yun. Anh đập cửa gọi Yun nhưng cô ko trả lời, cửa ko khoá trái lên anh tự mở vào luôn, thấy Yun đang nằm trên giường “ngủ” một cách ngon lành, anh hét
- VƯƠNG THIÊN ANH, ĐỪNG GIẢ VỜ NGỦ NỮA. DẬY !

Nghe tiếng hét cao cả của anh, Yun bừng mình ngồi dậy và nói

- Anh bị điên à? Anh bảo gì em?
- Chuyện đó là em làm đúng ko? Mau đến xin lỗi hai người đó ngay
- Chuyện gì? – Yun giả ngô
- Ko giấu được anh đâu, chỉ có em mới làm chuyện đó với Vy và Thiên Anh
- Thôi, làm ơn ra khỏi phòng em đi, em mệt, em muốn nghỉ, em mệt chiều nay em ở nhà đây, làm sao em đánh được hai con đó !
- Sao em biết hai người đó bị đánh – Hoàng nhìn chăm chăm vào Yun với ánh mắt đầy nghi ngờ
- Thôi, anh ra ngoài đi, em ngủ đây – Yun nói rồi nằm xuống chầm kín chắn vào người. Nhỏ thầm nghĩ “Sao anh lại nghi ngờ mình nhỉ? Mình ko có lộ mặt mà? Haizz, mấy con kia làm ăn cũng chán”
- Mấy cứ cẩn thận đấy, thằng Khánh biết là ko xong với nó đâu – Hoàng lạnh lùng nói rồi bỏ ra ngoài, đóng sầm cái cửa làm tim Yun cứ như sắp nhảy ra ngoài vì giật mình

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Liên lạc với tác giả qua page <https://www.facebook.com/HaoKhanhAnhYeuVinhThienAnh> hoặc fb <https://www.facebook.com/Tao.la.Kevin>

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Lời thách đấu

Ánh nắng buổi chiều đã nhẹ dần thay vào đó là một không gian thật mát mẻ, những cơn gió thoảng qua đưa những cánh hoa bồ công anh nhẹ lướt trong không khí

Đứng cạnh người con trai mà cô luôn yêu thương, gương mặt anh đã thay đổi, và thời gian... liệu có thay đổi cả con người anh được hay ko?

Anh đứng đó, nhìn cô mỉm cười rồi hát vu vơ, trông anh lúc này thật yêu đời làm sao? Cô thắc mắc, tại sao anh lại đưa cô đến đây? Đến để nghe anh hát sao?

Nắng nhẹ nhàng vô tư đậu trên vai cô, những giọt nắng tinh khiết vàng ươm. Cô khẽ cười tinh nghịch rồi ra hiệu cho anh thôi hát. Cô vào thẳng vấn đề chính

- Anh? Anh có chuyện muốn nói với em đúng chứ?

- Trời hôm nay đẹp, em nhỉ? – Anh cười. Cô thầm nghĩ “anh có bị sao ko vậy?”
- Anh...- Cô tung ngay cú đá vào chân anh khiến anh nhúm mày và co chân lên xuýt xoa
- Lâu ngày ko gặp em dám bạo hành anh sao? – Anh cười đùa, tay phải đưa lên xoa xoa mái tóc cô em gái rồi nhẹ nhàng nói thẳng vấn đề chính. Mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, đôi môi mấp máy, nói với giọng nghiêm túc nhất có thể
- Em, chúng ta về Mỹ sống nhé, ở đây bề bộn ko thích hợp với chúng ta, bên Mỹ ba cũng đang chờ, em nghĩ thế nào?

Cô hơi chau mày, giọng cô hắng lại, tận sâu trong ánh mắt cô đã cho thấy cô ko muốn rời xa nơi này một chút nào. Cô ko muốn bỏ lại bạn bè, những người làm cho cô cười mỗi ngày, làm cho cô giận rồi dỗ dành cô và đặc biệt là người ấy, một người rất quan trọng trong tim cô mà chưa có ai thay thế được

- Anh thích sống bên đó à? – cô nhìn anh bằng ánh mắt buồn nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ
- Ừ - Anh gạt đầu, cô thở dài, anh nhún vai và nói tiếp – Nếu em ko thích, em ko cần đồng ý, anh biết ở đây em còn thứ quan trọng hơn kia

Lại là lựa chọn? Sao lúc nào cô cũng phải lựa chọn hết vậy?

- Hay anh cho em thời gian đi, bao giờ anh trở lại đó
- Bao giờ em quyết định! – Anh nói rồi ra hiệu cho cô lên xe, chiếc xe BMW dần lăn bánh trên con đường tấp nập như cuốn dòng người vào vòng xoáy của xe cộ vậy

Ngồi trên xe, Thiên Anh suy nghĩ mông lung rất nhiều. Việc quyết định của cô đang là cả một vấn đề, nên đi hay nên ở?

Nhớ đến chuyện Vương Khang nói với anh, cô muốn thắc mắc nhưng chưa dám hỏi, cô lại sợ anh gắt với cô. Suy nghĩ một hồi lâu, cô mới quyết định hỏi

- Em muốn biết, chuyện anh với anh Khang muốn...

Cô chưa nói xong, gương mặt anh đã trở lên xám xịt, anh lên tiếng cắt ngang câu nói

- Em dám nghe lên!

Anh lại xe chậm chậm, rồi cho dừng lại hẵn ven một lề đường

- Anh lái tiếp đi! Em muốn về...- cô yêu cầu, anh lại đạp thắng và đi chậm, cô nói tiếp – Đúng vậy, em nghe lên, anh đừng mắng em vội mà hãy nói cho em biết, anh muốn hại anh Khánh Anh sao?
- Đúng vậy – Anh nói với giọng lạnh tanh, nhìn vào biểu cảm khuôn mặt anh, cô chắc là anh ko giỡn rồi, cô lặng buồn, mắt rơm rớm
- Lại định khóc hả? Anh sẽ ko làm tổn thương em gái của mình đâu, anh ko hại hần đâu – anh thu lại gương mặt lạnh tanh khi chêu cô, thay vào đó là nụ cười tươi rói, tay anh xoa xoa đầu cô, ví cô như một đứa trẻ
- Anh hứa đi – cô hơi nghi ngờ nhìn anh, và cô cười
- Việc gì anh phải hứa? – anh nhìn cô thách thức

Môi cô bặm lại, gương mặt liên tục thay đổi sắc thái

- Anh...
- Được rồi, anh hứa – anh phì cười vì thái độ đáng yêu của cô em mình, lâu lắm rồi hai anh em mới chêu chọc nhau vui như thế này, có lẽ mọi chuyện của anh nên chấm dứt, anh nên học cách yêu thương lại cô em gái bé nhỏ này của anh thôi, anh ko thể nào làm tổn thương nó được

Anh thầm nghĩ, anh sẽ làm mọi việc để bảo vệ cô, bảo vệ linh hồn thứ hai của người mẹ quá cố, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô mỗi ngày là anh mãn nguyện lắm rồi, mẹ trên trời có linh thiêng cũng rất mong muốn điều đó, anh sẽ để cô lại sống ở đây, sống với người con trai cô yêu thương còn hơn là để cô trở lại Mỹ sống một cuộc sống ko mong muốn. Mặc dù anh rất muốn sống với cô, muốn làm một người anh trai tốt để bù đắp cho cô những tháng ngày anh lầm lỗi, để cô khổ sở.

Ánh nắng nhẹ vụt tắt, con đường vắng rộng thênh thang, chiếc xe vẫn liên tục lăn bánh trên xa lộ, nhìn gương mặt anh đắm chiều suy nghĩ, ánh mắt như vô hồn chả thèm để ý đường đi phía trước, cô đưa tay hươ hươ trước mắt anh mà chả thấy anh phản ứng gì, kiểu này có ngày bị xe tông chết chắc

- Anh ơi, tai nạn – Cô hét lên vào tai anh khiến anh giật mình hãm phanh lại
- Đâu em...- anh thở dài rồi nhéo tai cô em gái – đùa chứ
- Anh nghĩ gì mà đắm chiều vậy? Anh đi kiểu này có ngày tai nạn thật chứ

- Anh nghĩ gì đâu?
- Có mà
- Ko có

Thiên Kỳ ko chịu thua Thiên Anh, hai người chạt chém nhau đến lúc về đến nhà

Cô mở cửa xuống xe, anh gọi vọng lại

- Thiên Anh này, em đừng suy nghĩ chuyện anh nói hôm nay, em cứ sống ở đây đi, ko cần về Mỹ với anh đâu, Tuần sau anh sẽ về đó, anh có việc bận rồi
- U, anh đi sớm vậy, anh về đây được mấy hôm, chưa cả đưa em đi đâu – cô nhõng nhẽo, y cái tính cách của cô hồi xưa. Anh khẽ mỉm cười
- Còn 3 ngày nữa cơ mà, cả 3 ngày đó anh sẽ giành thời gian cho em. Em chuẩn bị đồ đạc 3 ngày nhé, chúng ta sẽ đến Tokyo chơi – Anh cười và nghĩ nhanh trong 3s rồi nói tiếp trước khi cô bước vào nhà – À em, i em rủ cả Vy đi nhé, lâu lắm anh với nó chưa trò chuyện rồi
- Ok anh – Cô cười vui vẻ chào tạm biệt anh rồi tung tăng chạy vào nhà

Ngày mai, anh muốn đưa hai chúng nó đi đến một nơi thật xa để ngày hôm đó, 3 người được cười và sống như những chú chim bay trên trời ko lo lắng gì cả, ko vướng víu gì đến cái nơi này. Vì anh biết, ngày mai và hai ngày tiếp theo sẽ là ngày “máu đỏ” giữa hai phe đối lập nhau.

Anh ích kỉ lắm, ích kỉ vì sợ cô em và Vy bị ảnh hưởng, thấy người mình yêu lao vào cuộc chiến máu me đó, ai mà ngồi yên cho được, với tính cách của Thiên Anh và Vy cho dù nguy hiểm thế nào cũng lao vào đỡ đạn hoặc giành cái chết với Khánh Anh và Minh, thậm chí giành với cả Hoàng, Nam, Tuyết. và anh cũng ko muốn đẩy đưa vào chuyện giang hồ nữa.

Anh phải đi thật xa trước khi viễn cảnh đó xuất hiện, nửa cuộc đời anh sống xung quanh máu, nửa cuộc đời anh chỉ biết giương mắt nhìn những con người dần ra đi mãi mãi vì cái gọi là hận thù.

Thật sự bây giờ, đôi mắt anh cần nghỉ ngơi, anh ko muốn thấy cái cảnh máu me đó nữa, nó thật kinh tởm biết bao. Anh sẽ ko để màu máu che lấp khát khao sống yên bình của một người bình thường được!

Những đám mây đen đùng đỉnh trên trời, màu đen của buổi tối hoà trộn với màu đen của tâm địa một con người, một tâm địa xấu xa, tham lam, độc chiếm

Vương Khang bước ra từ chiếc BMW đậu cạnh bar Vinzy. Hắn bận trên mình một bộ quần áo theo phong cách bụi bặm nhất có thể, chiếc áo khoét cổ để lộ hình xăm gương mặt một cô gái và một con rắn bên cạnh. Bar hôm nay chỉ cho phép những người trong 4 bang Hắc Long, Thiên Long, Mãnh Long và Bạch Long và những người đứng đầu của các bang nhỏ khác mới được vào, còn đầu dân chơi thường ngày hôm nay bị “cắt vế”

Vương Khang bước vào trong, đi theo sau là một vài thằng cao to bụi bặm ko khác gì chủ nhân đi phía trước.

Quán bar đủ mọi màu sắc chói rọi, những âm thanh như muốn nổi loạn theo tiếng hò hét của mọi người trong bar

Tiếng nhạc nhỏ dần khi Khánh Anh, Nam và Tuyết bước ra

Phải là người của 4 bang kia mới được có mặt ở đây, nên Khánh Anh quyết định tuyên bố Minh và Hoàng là phó bang chủ của Hắc Long

Đáy mắt Vương Khang lộ lên một tia cười ma mị, hắn vỗ tay bồm bộp rồi đưa tay ra tỏ ý bắt tay và nói

- Chào hai phó bang chủ của Hắc Long

Hoàng và Minh học được cách lạnh lùng, hai người ko tỏ thái độ gì ra bên ngoài, lạnh cắt như băng, ko thèm ngó ngang gì đến bàn tay dơ bẩn đang đưa ra

Khánh Anh lên tiếng, giọng lạnh hơn bắc cực vào mùa đông

- Vào thẳng vấn đề !
- Chức bá chủ của thế giới ngầm nên phải thay thế, và người thay thế chỉ duy nhất có mình tôi, vậy nên hai bên sẽ quyết đấu với nhau một trận phân thắng thua, nếu tôi thắng thì tất nhiên Kevin tổ chức Hắc Long phải giao lại ghế ngồi cho tôi, được chứ nhỉ? – Vương Khang nói, tất cả những người có mặt trong bar xì xầm bàn tán
- Phải có nhẫn, vòng cổ hình bọ cạp của thế giới ngầm mới được làm người đứng đầu, dù người có thắng cũng ko thể làm bá chủ nếu ko có 2 thứ kia – một bang chủ của bang nhỏ khác lên tiếng
- Bá chủ mà ko thắng nổi một bang chủ bình thường thì có hai thứ đó cũng vô dụng, lần này tôi thắng, Kevin sẽ phải giao hai thứ đó ra, đây là lời thách

đầu vì tất cả các người trong giang hồ đều có quyền giành ngôi vị bá chủ đó, theo thời gian cái gì cũng phải thay ngôi đổi chủ thôi – Khang cười nửa miệng

- Vậy ngươi muốn sao? – Tuyệt ko chờ đợi được nữa, cô lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt sắc lạnh quét dọc ngang trên người hắn
 - Chưa xong , tôi chưa nói hết dừng vội – Hắn cười cười và búng tay ra hiệu cho Thiên Kỳ ra
 - Đây là Thiên Bảo, anh ta có điều muốn nói với mọi người – Hắn nói rồi hất mặt với Thiên Kỳ, anh gật đầu cười nửa miệng rồi nói
 - Bang Bạch Long của tôi sẽ giao lại cho tổ chức...Hắc Long – nghe thấy hai chữ “Hắc Long”, mặt mày của Vương Khang tối sầm lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt long lanh lửa nhìn Thiên Kỳ , Thiên Kỳ vẫn nói tiếp -tôi sẽ rút khỏi giang hồ, chỉ thế thôi
- Nói rồi Thiên Kỳ bước đến chỗ Khánh Anh, giao cho Khánh Anh chiếc thẻ đầu đàn của bang, từ bây giờ, bang Bạch Long sẽ gia nhập vào tổ chức Hắc Long
- A ha, chắc hẳn có người đang tưởng Bạch Long sẽ gia nhập Mãnh Long đây? Chia buồn nhé – Nam cười khinh, Vương Khang khẽ đưa ánh mắt chết chóc nhìn về phía Nam, tưởng chừng hắn sẽ tức điên lên nhưng hắn lại nhẹ cười, nụ cười ma mị
 - Được rồi, vào thẳng vấn đề chính. Mọi người ở đây chắc hẳn cũng biết, muốn làm bá chủ phải thông thạo về việc đua xe, ko sợ chết , IQ cao, võ giỏi và tổ chức mạnh, tôi muốn thi đấu 3 phần, một là đua xe vào ngày mai, 2 là đấu võ ngày kia , và cuối cùng là hai bên cùng đọ sức vào ngày tiếp theo
 - Nếu bên này ko đồng ý? – Khánh Anh lên tiếng
 - Ko đồng ý là thua – Hắn lạnh
 - Cho luôn cái địa điểm – Anh lạnh hơn hắn
 - Đua xe tại đường đua Iven tử thần, đấu võ tại đấu trường Kaale, đọ sức ở nhà hoang đường xxx ngoại ô thành phố

...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hãm hại

Sớm hôm sau, Thiên Kỳ đã tỉnh dậy. Những suy nghĩ viển vông cả tối hôm qua làm đầu anh đau như búa bổ. Có lẽ cả đêm hôm qua anh mất ngủ, làm bạn với ánh trăng và mãi đến tờ mờ sáng anh mới chợp mắt được một lúc.

Đồ đạc anh cũng đã sắp xếp xong, chỉ còn chờ đến lúc ra sân bay đến Tokyo thôi

Anh chuẩn bị rất nhanh, thời gian còn lại anh ngồi nhâm nhi cà phê và suy nghĩ, anh day dứt mãi giữa hai sự lựa chọn : ở lại giúp đỡ nhóm Khánh Anh hay ra đi để Thiên Anh không phải chứng kiến cảnh máu me ấy.

Anh không biết cô em gái mình đã từng chứng kiến sự tàn ác của Khánh Anh chưa nhưng lần này anh sợ cô sẽ bị sock khi thấy sự tàn ác đó trở lại, như một con quỷ đói, con quỷ đó sẽ nuốt sạch mọi thứ trước mắt và làm tổn thương tất cả những gì xung quanh nó.

Nghĩ vậy, anh lại lắc đầu, từ đôi mắt thâm quầng đầy mệt mỏi kia đã chứng tỏ anh lo lắng cho cô em gái của mình như thế nào!

Và rồi, anh quyết định đi...

Ánh nắng yếu ớt chiếu vào khung cửa sổ qua tấm rèm mỏng manh màu phấn, khẽ ôm ấp hai cô gái đang ngủ ngon lành trên giường.

Tiếng chuông báo thức điểm 6h. Vy và Thiên Anh khẽ co người, cựa quậy. Cả hai từ từ mở mắt, Vy đập tung chăn gối dậy rồi vươn tay vươn vai như tập thể dục mà không quan tâm đến người bên cạnh mình. Vy khua tay mạnh quá đến nỗi đập luôn cả bàn tay vào mặt Thiên Anh khiến cô nàng nhăn nhó ôm mặt, rên rĩ

- Ô cái con này...

- Mày bảo ai là con? – Vy trừng mắt kiểu đe dọa, mặt vênh lên kiểu thách thức

- Ở đây có tao và mày, tao không bảo tao là con thì chỉ còn mày, sáng chưa ăn gì mày bị ngu à? – Thiên Anh cười như được mùa, cứ như thế, sáng nào giữa hai chúng nó cũng xảy ra xung đột chấn gối và gấu bông.

Những em gấu bông được chủ nhận phi lên đáp xuống bay lung tung từ trên nóc nhà bay xuống một cách phũ phàng, khổ than mấy em vô tội, sáng nào cũng được đi máy bay không mất vé..

Vy ôm cả con gấu bông to nhất hội đề lên người Thiên Anh, cười khanh khách như phải bệnh, hai đứa tiếp tục đập và đánh nhau

- Này thôi nhớ, mày về nhà mày lấy gấu ra đây mà đề tao, lấy gấu của tao làm gì? Phải biết giữ chứ? – Thiên Anh cười giả lả

- Không phải của tao tao mới đề mày chứ, của tao thì tao đã không đề rồi, bản lắm, haha

- Ôi..con bệnh..!!

...

Mở tung cửa sổ ra, ánh nắng chiếu vào gay gắt làm sáng cả căn phòng khi không bật đèn, từng tiếng gió thổi vi vu báo hiệu một ngày mát lạnh. Tuy nắng đấy nhưng mát thật!

Lần này đi Thiên Anh và Vy cũng không mang gì mấy, chỉ vài bộ quần áo thay qua ngày và vài đồ tiện dụng thường ngày, tất cả chỉ vền vện đựng một cái vali con con

Thở hắt, Vy và Thiên Anh một nhòai lao mình vào wc làm vsen , xong xuôi , cả hai xuống làm bữa sáng rồi mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng trong đầu

Không ai biết ai đang nghĩ gì, và cũng không ai biết người kia cũng đang cùng suy nghĩ với mình.

Một nỗi lo lắng vô hình hiện hữu trong tim hai người, tự nghĩ có gì đó giấu mình phải không?

Vy thì đang suốt sáng vì cả đêm hôm qua Minh không nhắn tin hay gọi điện cho cô, đến nick yahoo cũng không online, và cô gọi cũng không có tín hiệu gì từ anh. Chán quá cô quăng luôn điện thoại xuống giường rồi lăn ra ngủ.

Hồi tưởng...

10 tối...

Trời mưa bay bay, se se lạnh. Đèn đường chiếu yếu ớt. Chiếc xe màu đen lăn bánh chậm dần đều trong màu đen của bóng đêm.

- Sao giờ mới nói?

Khánh Anh lên tiếng lạnh lùng, sau khi nghe Thiên Anh kể chuyện đi Tokyo 3 ngày tiếp theo, anh hơi chau mày, không chấp nhận vì cô đi đâu cũng phải có anh đi cùng, anh thích thế nhưng lần này có lẽ...

Nghe giọng nói ấy cất lên mà cô khẽ giật mình, chăm chăm nhìn vào cái cần gạt nước phía trước mặt rồi cười cười, cô không muốn nhìn thẳng vào mặt anh, có gì đó khiến cô sợ sợ. Cô là thế, trong tình yêu luôn lép vế đối phương, bởi cô quá hiền lành

- Anh đi chung với em đi ! – Cô ra đề nghị

- Anh không đi, em đi đi, vui vẻ - Anh không cười, giọng nói anh có phần ảm áp hơn.

Cô đi cũng tốt, để cô ở lại cũng chỉ mang lại nguy hiểm đến cho cô. Xa cô 3 ngày thôi, chắc sẽ chịu được

Cô hơi ngạc nhiên khi anh từ chối, từ trước đến nay, từ khi quen anh, anh luôn theo sát cô mọi lúc mọi nơi, theo cô nghĩ vậy, cô đi đâu xa anh cũng kèm bên cạnh..để bảo vệ nhưng lần này khác. Thôi cũng không sao, cô cười nói lại, ánh mắt rời khỏi cần gạt nước mà hơi quay sang anh

- Buồn nhỉ ?Vây lúc khác anh đưa em đi đấy!

- Ừ, nếu còn cơ hội !

Nếu còn cơ hội? Anh không biết vì sao mình lại nói như vậy? Anh chưa bao giờ nghĩ đến cái chết vì anh không sợ chết, trải qua bao năm trên giang hồ anh đã từng “chết đi sống lại” rất nhiều lần. Nhưng có lẽ lần này sẽ nguy hiểm và gian nan hơn mọi lần rất nhiều, đường đưa Iven từ thần ấy đã cướp đi bao sinh mạng của những tay đua cừ khôi, đến anh còn không chắc mình có thể vượt qua “cạm bẫy” ấy không. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy không tự tin vào bản thân mình. Anh bị sao thế này???

- Anh nói vậy là như nào? Lúc nào mà chẳng còn cơ hội mà, sao phải nếu – Cô nhủ vậy, anh nói thật làm cô khó hiểu

- Không có gì ! – Anh lảng tránh, gương mặt lạnh tanh – Máy giờ em bay? – Anh hỏi tiếp

- Em 8h bắt đầu rồi

- Ủ! – Anh chỉ ừ một cái, đơn giản là nhếch mép

Cô cười nhẹ, rồi cả hai không nói gì, cứ thế đi vào im lặng. Ngồi cạnh bên nhau thế này nhưng sao tự nhiên cô thấy có cảm giác xa vời quá !!

Anh cứ lạnh lùng như này? Cô không thích một chút nào? Yêu cô sao anh vẫn chưa thay đổi hẳn thái độ với cô??? Âm áp khiến anh “xấu xí” đi chăng?

Mưa cũng dần tạnh hẳn, để lại những vũng nước ngênh ngang trên mặt đường.

Tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, màn hình hiển thị tên Hoàng, anh lướt nhẹ màn hình cảm ứng rồi cầm tai nghe vào nghe

“Đang đâu? Tạnh mưa rồi có tính về thử xe không? Hay thôi để sáng thử?” – Hoàng hỏi

- Đưa tôi lên thử thôi – Anh nói gọi, lịch sự chờ đầu dây bên kia trả lời rồi mời cúp máy

- Em mệt rồi, anh đưa em về được không? – Sau một lúc nào im lặng, nghe thoang thoảng cuộc nói chuyện của anh, cô cũng hiểu ra phần nào, chắc anh đang có việc bận, thôi cô không làm phiền anh nữa, cô lên tiếng. Anh khẽ gật đầu rồi lái xe nhanh hơn. Thoáng chốc, ngôi nhà xinh xắn của cô đã hiện lên trước mắt.

Anh mở cửa cho cô xuống, cô bước xuống nhưng không vào trong luôn mà hình như cô còn có điều gì đó ấp úng chưa nói thành lời, anh hiểu ý nên hỏi :

- Muốn nói gì à?

- Vâng. Em muốn anh bớt lạnh lùng với em đi được không? Em không thích!

Dứt câu, cô choàng chạy luôn, cứ như sợ anh ăn thịt không bằng. Ngồi trên xe, anh hướng mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé ấy chạy, đôi môi bất giác nở nụ cười. Rất nhanh chóng, anh thu lại nụ cười, gương mặt anh lại lạnh băng, anh lái xe về tổ chức

Xe anh phóng như tên lửa trên đường, chưa đầy 2 phút anh đã có mặt tại tổ chức, vừa đến nơi đã thấy Hoàng đứng ngoài chờ

- Xe để đâu? – Anh hỏi

- Trong gara, có nhiều loại, tùy mày chọn đấy! – Hoàng nói, cùng lúc đó Minh và Nam nhảy ra

- Hề luuu, cầm lấy – Nam ném cho Hoàng một khẩu súng

- Bắt đầu đi – Minh nói như đàn anh, bị hai ông kia lườm một cái rồi dài

Khánh Anh chỉ tập trung vào đua xe còn ba thanh niên kia thì tập trung vào bắn súng và một vài thứ võ khác.

Họ coi bắn súng là một trò chơi, cả 3 đều rất hiếu thắng nên không ai muốn thua và cứ thế một tiếng súng vang lên là một hồng tâm bị thủng...

Trong gara, Anh lướt nhẹ qua từng chiếc mô tô rồi dừng mắt lại tại chiếc mô tô phân khối lớn hãng Suzuki mang tên Hayabusa. Anh nhìn cũng biết dung tích xi-lanh của nó phải cỡ 1300 phân khối trở lên. Chiếc mô tô đen, viền đỏ nổi bật giữa gara, đặc biệt còn được Hoàng tỉ mỉ dán hình bộ cạp to đùng vào phần đầu xe, trông nó như được tổ chức Hắc Long tự sản xuất ra vậy. Anh nhoen miệng cười thích thú và hài lòng. Tay với lấy chìa khóa và đội mũ bảo hiểm che kín cả khuôn mặt rồi khởi động máy...

Tốt thật. Quá đạt, anh rất thích !

Anh chạy với vận tốc “bàn thờ” trên đường, đang là nửa đêm rất ít ai ra đường nên anh cứ phóng một cách bạt mạng không phải né tránh. Sao tắt, trắng tàn, ánh đèn đường mờ ảo. Nghe đâu đó có tiếng động cơ xe dồn dập tiến tới...

.....

7h...

Sân bay đông đúc kẻ ra người vào, kẻ ở người đi. Ngày nào cũng lặp đi lặp lại.

Vẫn chưa đến giờ bay, còn nửa tiếng nữa, Thiên Anh mệt mỏi, lười nhác không muốn đứng dậy đi đâu, còn Thiên Kỳ và Vy đang đi dạo xung quanh sân bay cho đỡ nhàm chán.

Một mình ngồi ở hàng ghế chờ, cô lặng lẽ quan sát những người qua lại nơi đây, nhìn những người đang cười tươi, ôm chầm lấy người thân của mình khi đoàn tụ, bất giác cô cũng cười theo họ, rồi lại nhìn những giọt nước mắt, cái ôm không dòi của những người khác khi sắp phải xa người thân, cô tự nghĩ không biết có bao giờ đến lượt mình như vậy không?

Cuộc đời vốn là thế? Nơi đâu có nụ cười là nơi đó có nước mắt. Từ khi sinh ra...nước mắt và nụ cười đã là của nhau, không thể tách rời, chúng song song tồn tại, không thể thiếu một trong hai. Cười cũng có khi là nỗi buồn, khóc cũng có khi là niềm vui.

Thình thoảng, cô lại đưa tay lên xem đồng hồ, thời gian cứ tích tắc trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã gần 8h, tiếng thông báo cho chuyến bay của cô cũng đã vang lên. Từ xa xa cô cũng nhận ra bóng của Thiên Kỳ và Vy đang tiến lại gần chỗ mình.

Đứng dậy, chuẩn bị vào trong thì tiếng chuông của Thiên Anh vang lên.

- Em vẫn chưa tắt nguồn đi! – Thiên Kỳ dặn

- Em quên..- Cô cười rồi lôi điện thoại ra, cái số mà cô không lưu tên đang nhấp nháy, cô biết đó là số của Vương Khang, cô chán chừ không nghe.. Thiên Kỳ khẽ nhún mày

- Ai gọi? Sao không nghe?

- Ồ..em nghe đây ! – Cô nói rồi bắt máy nghe, vừa áp điện thoại lên tai chưa kịp định hình thì tiếng Vương Khang vang lên làm cô đứng tim, như vỡ òa, nửa tin nửa ngờ...

Cái gì mà “Người yêu em bị tai nạn đang cấp cứu vậy ? Chắc hẳn ta không qua nổi đâu,sắp chết rồi đó, giờ thì quay về với anh đi chứ!”

- Anh nói cái gì cơ? – Thiên Anh quát lên trong điện thoại, Vy và Thiên Kỳ nhìn cô với ánh mắt khó hiểu

- Có chuyện gì vậy? – Cả Vy và Thiên Kỳ đồng thanh

“Ồ, chuyện này em chưa biết à?” – Vương Khang hơi bất ngờ, Khánh Anh bị tai nạn mà Thiên Anh lại không biết gì.

- Cho em hỏi, anh Khánh đang ở viện nào? – cô nói như khẩn cầu

- Ồ anh chịu. Thôi nhé anh bận rồi – Khang hơi hốt rồi cúp máy, để lại đầu dây bên kia một nỗi lo dâng trào, tiếng tút tút dài vang lại khiến Thiên Anh càng thêm sợ hãi..

- Thăng Khang gọi em sao? Hắn nói gì? Thái độ em là sao vậy? – Thiên Kỳ hỏi dồn dập một cách tức giận

- Làm sao? – Vy cũng hỏi, cô cũng lo lắng, linh cảm không tốt đang hiện lên trong lòng, cô tự nhủ không phải giấc mơ tồi tệ của cô..

- Anh Khánh Anh, anh ý bị tai nạn, đang cấp cứu trong viện..- Thiên Anh nói như sắp khóc

- Mạnh mẽ lên – Thiên Kỳ nhắc nhở, giữ lấy đôi vai gầy đang run lên của cô em gái – Em tin những gì thăng đó nói sao? – Anh bức tức đến phát điên khi nhắc đến tên Vương Khang chết tiệt đó.

- Em..em không biết, nhưng em nghe anh ta nói..có lẽ là thật!

- Vậy thì..- Vy định nói gì đó nhưng bị Thiên Anh ngắt quãng

- Em xin lỗi, hay để lần sau đi nha, em cần đi tìm anh Khánh..- Cô nói rồi định chạy đi, Thiên Kỳ nhanh chóng bắt lấy tay cô lôi lại

- Em tìm ở đâu?

- Bệnh viện lớn! – Nói rồi, cô vùng vằng tay ra, chạy đi không chờ hai người phía sau. Đã trễ chuyến bay, Thiên Kỳ bắt lực thờ dài rồi cũng gọi điện cho người đến mang hộ vali về, còn anh và Vy cũng theo sau Thiên Anh đến bệnh viện.

2h tối qua...

Nghe đâu đó có những tiếng động cơ xe dồn dập tiến đến. Anh đoán chắc có chuyện không hay sẽ xảy ra, anh không muốn động chạm chân tay trước cuộc đua nên đã ngoảnh xe vào lối khác rồi đi. Nghe thoang thoảng có tiếng ra lệnh “Khử nó được”

- Thấy chưa, chặn lại – Tiếng gầm lên hung dữ vang lên, một đám lái xe đuổi theo Khánh Anh, phía trước Anh là một chiếc container chặn hết cả đường, Anh hơi ngoảnh mặt lại phía sau, cười khẩy.

- Đám nó ! – Lại cái giọng ra lệnh, chiếc container từ từ di chuyển và...

Con đường quá nhỏ hẹp, chỉ vừa một chiếc container, như vậy anh có tránh đi đâu cũng không được. “trời nắng như vậy thì chạy đâu cho hết nắng”

Cô gái lái chiếc container ấy không nổi đậm mạnh. Trong khoảnh khắc Khánh Anh nhìn chăm chăm vào chiếc container, cô gái đã say nắng vì nhìn thấy dung nhan mờ ảo của Anh qua lớp kính trong suốt của chiếc mũ bảo hiểm che cả mặt. Dù nhìn thấy mờ mờ nhưng cô gái đã rung động. Đẹp quá!

Khánh Anh bị văng ra khỏi ra một đoạn khá xa, nhưng may anh không hề bị thương nặng đến nỗi đi gặp tổ tiên luôn vì anh đang đội trên đầu chiếc mũ bảo hiểm quá cao cấp. Anh chỉ bị trầy xước chân tay.

Tháo chiếc mũ bảo hiểm, đang gượng mình đứng lên, không kịp quan sát thì bị ngay viên đạn sượt qua, rồi tiếp đến hàng loạt tiếng nổ súng vang lên, đen rồi.

Theo quán tính, anh cứ thế né từng viên đạn một, nhưng những viên đạn đó bay cùng lúc nên không thể nào tránh được hết, cuối cùng, một viên đạn bay trúng phần bên trái bụng, một viên bay thẳng vào cánh tay trái, anh đau đớn, khụy chân xuống, máu từ khoe miệng chảy ra như xả. Rồi dần dần ngã hẳn xuống lòng đường.

Cô gái kia thương tiếc nhưng rồi cũng lắc đầu rồi lảng đi mất

- Hấn chết chưa? – Một tên nghiêm túc nói, định tiến gần đến chỗ Khánh Anh xem thế nào nhưng bị tên thủ lĩnh cản lại

- Đứng lại gần, thằng này khôn lắm, bị như này chắc không đưa xe được rồi, kệ nó, đi thôi

Nói rồi, cả đám kéo nhau bỏ đi.

Tiếng thở dồn dập, liên tục ngắt quãng, Khánh Anh cố gắng không để đôi mắt mình nhắm lại, anh khó nhọc lôi điện thoại ra gọi người đến.

- Đường xyz... đến nhanh... - Anh nói với giọng lạnh tanh như thói quen nhưng thêm vào đó chút nặng nề. Rồi sau đó, anh buông thõng điện thoại xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cuộc đua định mệnh

Bệnh viện xuất hiện trước mắt. Trả tiền taxi xong Thiên Anh chỉ nói một lời cảm ơn đến bác tài xế rồi chạy tuốt vào bên trong. Chẳng quan sát mọi thứ xung quanh đang chuyển động thế nào, cô chỉ chạy và chạy, cô đang rất lo lắng, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt chứng tỏ cô đang rất mệt mỏi, mệt mỏi thật sự.!

Đến điện thoại cũng muốn trêu ngươi cô, thấy tiếng “ting” cô bỏ điện thoại ra xem, nào nè khi thấy dòng chữ “pin yếu tắt nguồn”. Do cả tối hôm qua đi chơi về muộn nên cô cũng không nạp, vì cô nghĩ lên máy bay cũng có được sử dụng điện thoại đâu, nạp để làm gì?

Cô thờ dài để mặc điện thoại vào trong túi.

Bệnh viện rộng lớn không biết tìm anh ở đâu, sao điện thoại hết pin vào lúc này chứ?!

...

- Máy chị cho em hỏi, sáng nay có bệnh nhân nào mới chuyển vào đây cấp cứu không ạ? – Thiên Anh hỏi mấy chị y tá đang đứng buôn chuyện ở hành lang tầng 1

- Không mà...- Một y tá mỉm cười nói

- Đâu, có đây em – Cô y tá khác nói với Thiên Anh rồi quay sang nói cô y tá kia - Cô chả biết gì à??

- Vậy chị cho em biết bệnh nhân đó đang ở đâu được không? – Thiên Anh hỏi vội vã

- Hình như ở khoa cấp cứu trên tầng 3 đấy, em cứ đi lên tầng 3, rẽ phải, phòng cấp cứu ngay đầu tiên đó !

- Vâng, em cảm ơn chị! – Nói rồi, Thiên Anh lễ phép nghiêng đầu chào rồi chạy lên tầng trên.

Thiên Anh vừa khuất bóng ở hành lang thì Thiên Kỳ và Vy cũng đến nơi. Hai người khá hơn Thiên Anh một chút là đã gọi điện cho Tuyết để biết Khánh Anh đang ở đâu?

Cứ thế cả hai đi theo cầu thang máy lên tầng 3.

...

- Vừa thấy ở đây lại chạy đâu rồi?! – Phong lăm bầm trong miệng, tay cầm chiếc điện thoại đang gọi cho ai đó nhưng chỉ nhận được câu nói quen thuộc mỗi khi sim thuê bao..

Phong đang ăn sáng ở quán đối diện, thấy Thiên Anh chạy “bán sống bán chết” vào đây khiến cậu thoáng lo lắng. Tưởng cô có chuyện gì nên cũng chạy vào theo, vừa thanh toán tiền xong quay ra đã không thấy cô đâu. Gọi điện thì không được. Cậu lang thang trên những dãy hành lang bệnh viện tìm Thiên Anh nhưng kết quả chỉ là con số 0 tròn trĩnh, hỏi thăm cũng chẳng ai biết.

Có khi nào nhìn nhầm không? Cậu mong là nhìn nhầm, vì giờ này đáng lẽ cô đang ở trên máy bay rồi chứ? Mà trên máy bay tắt nguồn điện thoại là điều đương nhiên. Haiz! Chắc nhầm rồi!

- Anh Hoàng... chuyện này là sao vậy anh? – Thiên Anh vừa nhìn thấy Hoàng ngồi ở hàng ghế xanh lạnh lẽo đối diện với phòng cấp cứu, cô lập tức hỏi luôn, ánh mắt long lanh nhìn Hoàng. Hoàng hơi ngạc nhiên khi cô xuất hiện, anh lắc đầu không lên tiếng, Minh ngồi bên cạnh từ tốn hỏi

- Sao em lại ở đây? Chẳng phải... - Minh chưa nói dứt câu, Thiên Anh lắc đầu đáp

- Không, em không đi nữa rồi, nói cho em biết, vì sao anh Khánh lại nằm trong đó – Cô không kìm nổi long, giọng nói lạc lõng, gương mặt đỏ ửng lên, đôi mắt phũ phàng sưng mọng

Nhìn cô như vậy, Hoàng không khỏi xót xa, anh muốn ôm cô vào lòng để an ủi lấy trái tim nhỏ bé ấy nhưng sao khó làm quá. Anh không nhìn thẳng trực tiếp cô, lặng lẽ nhìn về phía khác, lòng nặng trĩu.

Anh tự nghĩ bao giờ anh mới thôi yêu thương cô đây? Anh yêu người yêu của bạn thân, anh làm sao thế này? Có phải anh quá tồi tệ không khi yêu người yêu của bạn thân? Giả mà anh không trao cả con tim mình một cách trọn vẹn cho cô thì anh đâu phải khó khăn khi thấy cô như này được. Biết sao bây giờ, lý trí đâu thắng nổi con tim. Nhiều đêm cứ nghĩ sẽ bỏ được nhưng sao khi đối mặt với cô anh lại càng... yêu cô thêm!

- Em biết anh ý cấp cứu được hơn 4 tiếng rồi, thế nhưng em lại chẳng biết gì, suýt chút nữa em còn ung dung đi Tokyo chơi, sao các anh không báo cho em biết. Hai anh nói em biết đi mà? – Nhận được sự im lặng từ Minh và Hoàng, cô lại lên tiếng, giọng nói chứa chan lời khẩn cầu và trách móc khiến hai người kia không khỏi đau lòng

- Cho bọn anh xin lỗi, em ngồi xuống đi, đừng khóc vội, nó sẽ không sao đâu! – Hoàng cười nhẹ để tự trấn an tinh thần mình và trấn an cả cô. Chính anh và những người kia cũng chưa biết lý do vì sao Khánh Anh lại nằm trong đó. Vì lúc mọi người đến Khánh Anh đã ngất rồi. Hoàng nghĩ vậy liền lắc đầu cười chưa xót.

- Các anh nghĩ nó là ai? Và... cả em nữa. Anh Khánh bị như vậy mà tại em không nhận được một cú điện thoại nào từ các anh. Tại em là người thừa rồi phải không?

Một giọng nói quen thuộc vang lên, tất cả cùng hướng về nơi tiếng nói ấy cất ra, Vy trong gương mặt lạnh tanh khiến ai nấy đều thoáng rung mình, ngay cả Thiên Anh cũng thấy lạnh xương sống. Theo sau là Thiên Kỳ.

- Vy, em... - Minh nhìn Vy định giải thích

- Anh ý, làm gì mà tất máy, em chán lắm rồi đấy, việc nghiêm trọng như này mà cũng giấu tại em được, em biết hết cả rồi, nếu các anh có mệnh hệ gì thì giết em trước đi rồi thích sao thì tùy! – Vy nói và khóc, vừa tức giận vừa đau đớn, dù sao cũng không giấu nổi hai người kia chuyện gì nên trên taxi, Thiên Kỳ đã kể hết cho Vy nghe về cuộc chiến lần này. Cuộc chiến kết thúc thì sẽ có một bên ra đi mãi mãi, đó là kết cục của kẻ thua cuộc.

Nước mắt cô trực ra một cách vô tri vô giác, giận mọi người lắm!

Từ trước đến nay, Minh có bao giờ tham gia vào mấy “trò chơi nguy hiểm” này đâu. Sao bây giờ anh lại...

Cô sợ mất anh, và cũng sợ mất những người kia? Phải làm thế nào để ngăn họ lại đây?

Vy lướt qua mặt mọi người, cùng Thiên Anh đi ra phía hành lang nói chuyện gì đó, Minh lặng người nhìn theo thái độ tức giận của cô, trong lòng không ngừng thờ dãi, con tim như bị bóp nghẹn khi lần đầu tiên thấy cô khóc mà anh không ra lau nước mắt cho cô, không đưa vai mình ra để cô tựa vào. Anh đau lắm!

- Mày ở lại nhé, tao ra ngoài kia – Hoàng đứng dậy, vỗ vai Minh, cúi đầu nhanh chào Thiên Kỳ rất lịch sự rồi nhanh chóng đảo bước...

Còn lại hai người đàn ông, Thiên Kỳ ngồi xuống ghế, đầu tiên im lặng rồi cũng bắt đầu lên tiếng nói chuyện với Minh.

....

Vài tiếng sau. Cửa phòng cấp cứu mở ra, kế tiếp là những bác sĩ chuyên nghiệp, xe giường đẩy Khánh Anh ra ngoài, anh đang thở bằng bình o-xi, khuôn mặt anh xanh xao lại nhưng vẫn rất cao ngạo và lạnh lùng. Những lời hỏi han lo lắng liên tục vang lên

- Bác sĩ, bạn tôi sao rồi...

- Bác sĩ, anh ấy có sao không?? Có ảnh hưởng gì không? Nội trong hôm nay có tỉnh được không??

...

Phòng bệnh của anh là phòng vip chỉ dành riêng cho một người duy nhất. Phòng bệnh đầy đủ tiện nghi như ở nhà.

Sau một hồi ngắm ngía quan sát anh, thấy nhịp tim anh vẫn đập đều đều, anh khỏe thật, trúng hai viên đạn mà vẫn bình thường được ngay sau vài tiếng cấp cứu. Nhìn gương mặt anh đang dần đỏ hồng trở lại. Mọi người ai cũng lấy làm vui, tâm trạng lo lắng cũng dần dần ra.

- Mọi người ở lại nhé, em đi mua chút đồ tí nữa em quay lại. – Thiên Anh đứng dậy nói

- Đi nhanh...mua cho tao cái gì ăn nhá, tao đói - Vy lên tiếng

- Em đói à. Hay mình đi ăn trưa đi – Minh đề nghị

- Không – Vy nói trống không, hững hờ không thèm nhìn bản mặt xấu xa của Minh

Lại giận rồi!

- Anh Minh, anh hai có ăn gì không? – Thiên Anh hỏi

- Anh không? – Hai tên kia cùng đồng thanh

Một lúc sau, Thiên Anh lại có mặt tại bệnh viện. Dọc hành lang tầng 1, tiếng của một người con trai cất lên gọi cô, cô ngoái đầu quay lại thì hơi bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của Phong

- Sao cậu ở đây?

- Hắn ta vẫn chưa chết sao? – Phong mỉm cười đáp lệch sóng. Cậu đùa mà giống thật quá khiến Thiên Anh giận tím mặt

- Ai chưa chết?

Dù biết câu hỏi của Phong nhắm vào ai nhưng cô vẫn cứ hỏi. Giọng tức giận

Còn ai nữa! Hạo Khánh Anh á? Hi. Hắn mà chết thì cậu đồng ý làm bạn gái tôi được nhỉ? – Phong cười chê Thiên Anh, cậu chỉ chê thôi nhưng trong tim cậu mong là...thật. Cậu không cố ý rủa Khánh Anh chết, cậu chỉ muốn về sau thôi. Sao cô ghét những câu nói tương đương như vậy quá nhỉ? Cô từng nghe Vương Khang nói như vậy một lần, dẫu chỉ là đùa nhưng cô vẫn thấy ghét cay ghét đắng, như mình là trò chơi không bằng, hề cái là “làm bạn gái” này nọ...

- Rồi. Cậu đến đây làm gì? – Thiên Anh hơi kìm nén, cố hỏi tiếp

Thấy gương mặt đỏ lên vì tức giận của cô, cậu cười thích thú, nhìn cô khi tức giận xinh quá đi mất. Cậu không ngừng cảm than. Đùa tiếp

- Đến thăm bệnh nhân đó? Tôi gây tai nạn cho hắn thì phải đến xem hắn chết chưa còn giết người diệt khẩu chứ?

Trong vô thức, Thiên Anh quát lên, dù không nghĩ kĩ xem đây là lời nói thật hay đùa, nhưng con tim cô che mờ lý trí, chỉ còn nghĩ đến Khánh Anh mà vô tình làm tổn thương một người...

- Cậu nói cái gì? Cậu chính là người hại anh ấy sao? – Nghe đến đây, Phong như chợt dạ, mặt mày xanh lét như tàu lá chuối, nghĩ “Gì vậy? Mình đùa thôi mà, chả lẽ Thiên không biết ai gây tai nạn cho hắn sao? Ôi chết tôi rồi, bảo chữa luôn không thì hiểu lầm chết người”

Nhưng không để cho Phong có cơ hội nói, Thiên Anh cứ phun một tràng làm Phong cứng họng

- Cậu thật quá đáng mà, vì sao chứ? Cậu tòi tẹt thật, cậu...đi chết đi, đừng để tôi thấy mặt, hãy biến ra cuộc sống của tôi. Tôi không chấp nhận một người như cậu đâu. Cậu đã muốn giết anh Khánh thì chúng ta cũng chẳng còn là bạn! – nói mạnh mẽ vậy, lạnh lùng và tàn nhẫn nhưng trong lòng cô đau lắm. Nói xong mới thấy mình thật vô tâm và hối hận, thôi thì lời nói đã nói ra cũng như bát nước đã đổ đi, sẽ không bao giờ lấy lại được nữa. Cô đành chạy đi, không ngoảnh mặt lại, để một khoảng lặng tâm hồn phía sau cùng nỗi đau không thể giấu...

Phong chết lặng, ánh mắt phủ một lớp sương dày đặc. Sao dạo này cậu khóc nhiều thế? Sao yêu cô cậu phải khổ thế? Sao cậu không còn lối thoát nào khác, một giải thoát cho con tim...

Cô nói vậy đấy, thật vô tâm. Cô chẳng nghĩ gì đến cảm giác của người nghe cả. Nhưng không thể trách cô? Đáng trách là trách ở cậu, cậu đùa làm gì cơ chứ? Cậu đùa không đúng nơi đúng chỗ để giờ ôm nỗi đau vào mình.

Khóe mắt cay cay, mờ nhạt, cậu không thể nhìn rõ thân hình bé nhỏ đang chạy trước mắt, chạy đi thật xa và có lẽ sẽ chạy luôn ra khỏi cuộc đời cậu.

“Cậu đi chết đi, đừng để tôi thấy mặt, hãy biến ra cuộc sống của tôi” câu nói ấy cứ văng vẳng trong đầu cậu, như một nhát dao đâm vào trái tim cậu, để im thì âm ỉ đau, mà rút ra thì đau gập trâm lần.

Và...thà kết thúc một niềm đau còn hơn một niềm đau không bao giờ kết thúc. Cậu tự rút phăng con dao ấy ra, vứt vào một xó nào đó mà cậu không thể nhìn thấy, ở đây là bệnh viện mà chẳng có băng gạc để cậu băng bó con tim cả.

Giả như có thì hay biết mấy!

Phong cứ đứng đấy, để cho nỗi đau giằng xé, dù thế nào vẫn đau lắm. Hai tay cậu vịn vào tường, nắm liên tục, tự trách bản thân, “quá vui, quá phấn khích, nói linh tinh, lãnh hậu quả..quá tuyệt vời”

Mặn quá! Đắng quá! Chua xót quá! Nước mắt à? Không thể ngọt lên được sao...!?

Cậu lắc đầu thờ dài rồi lờ đờ bước đi như một cái xác không hồn. Cậu muốn giải thích nhưng chẳng thấy cô ở đâu cả. Không biết vì sao cậu lại đi lạc đến khuôn viên sau của bệnh viện, nơi có căng-tin, quán cà phê với khung cảnh đẹp lồng lộng, nếu không thấy những cô y tá hay những người mặc áo xanh của bệnh viện thì chắc không ai tưởng được đây lại là bệnh viện. . .

Những tiếng thờ dài thườn thượt bên ly cà phê đã lạnh ngắt. Màu nâu đen của trầm lặng hòa vào tiếng nói đầy lo lắng. . .

Chống cằm, Tuyết nói :

- 10h tối nay, nếu chúng ta không tìm được ai thay thế Khánh Anh coi như chúng ta thua rồi. Để thua thẳng khôn đó dễ dàng vậy sao?

Nam và Tuyết đều là hai tay đua cừ khôi, luôn giành chiến thắng trong nhiều cuộc đua, thế nhưng đó chỉ là đua ô tô...còn cuộc đua lần này là mô tô nên hai người đành...bỏ tay.

Có lần Tuyết mạo hiểm đua mô tô khi chưa được sự cho phép của Khánh Anh, cô đã suýt mất mạng. Lúc đó Khánh Anh vô cùng tức giận, còn cấm cô đi xe máy nhưng Tuyết không chịu, thế nên cuối cùng Khánh Anh chỉ cấm đua xe thôi, dù sao Khánh Anh hơi nể nang chức quyền hơn Tuyết nhiều lên cô đành phải an phận nghe theo anh.

- Giờ có người tình nguyện thì hay biết mấy...- Nam định đùa để cho không khí bớt căng thẳng nhưng một câu nói khác chen vào làm cho không khí càng căng thẳng hơn một cách rõ rệt.

- Hay là...để tôi đi

Vèn vèn năm từ mà đã làm không khí căng thẳng tuyệt đối. Tiếng nói ấy thật nghiêm túc, không có chút bỡn cợt.

- Cậu là...? - Tuyết nhú mày hỏi, nửa tin nửa ngờ.

- Triệu Ninh Phong. – Hoàng trả lời thay Phong, anh biết rõ người này là ai vì cả Phong và anh đều đang “yêu đơn phương” một đối tượng. Hai người chung một hoàn cảnh.

- Nhiếp Phong...à nhầm Ninh Phong ư? Sao tao không biết nhỉ? Mà quen thế? Gặp đâu rồi thì phải? – Nam vuốt vuốt cằm suy nghĩ

- Là bạn Thiên Anh à? – Tuyết sực nhớ ra điều gì đó, liền lên tiếng hỏi. Phải rồi, trông cậu ta quen thật, thì ra cô từng thấy cậu đi với Thiên Anh nhiều rồi

- Ủ.Bạn. Vào vấn đề chính, tôi có thể thay tên Khánh Anh kia đua được không? Tôi biết đua và đó cũng là niềm đam mê của tôi – Phong nói.

Tuy nhiên cậu cũng không xác định rõ đây có phải là một niềm đam mê nữa không hay chỉ là một giải thoát cho cậu. Cậu đang muốn vùi mình vào cái chết đây.

Suy nghĩ của cậu thật nông cạn. Vì một đứa con gái mà cậu sẽ đi vào nguy hiểm.

Nếu Thiên Anh không nói ra những câu vô tình bạc bẽo thờ ơ như vậy, chắc cậu muốn sống lắm...rất rất muốn sống luôn, nhưng bây giờ thì khác. Cô bảo cậu đi chết đi cơ mà..cậu cũng chẳng thiết sống nữa, haiz.Chắc về bên kia với bố mẹ, cậu khi bớt cô đơn hơn. . .

Đúng là.. Triệu người quan tâm vẫn thấy thiếu. Một người thờ ơ đã thấy nhiều.!!

- Cậu không phải là người của tổ chức chúng tôi nên cậu rất dễ bị hại hơn các người khác, cậu có thể chết, tỉ lệ chết sẽ lên đến 80%. Chúng tôi rất vui nếu cậu sẵn sàng thay thế Khánh Anh, nhưng chúng tôi không muốn cậu hi sinh vô ích vì những người xa lạ như chúng tôi. Cậu nên nghĩ kĩ lại nếu chưa muốn chết ...- Tuyết nói lạnh lùng, xoáy sâu vào tâm can Phong.

- Tôi...muốn gặp bố mẹ....

.....

- Alo, Khánh Anh tỉnh chưa? Bọn tao đang ở đường đua rồi, tìm được người thay thế lâu rồi. Định bao giờ đến đây? – Nam nói trong điện thoại, Minh thờ dài

- Chưa tỉnh...lâu quá! Còn nửa tiếng thôi là đua rồi

- Ở đây đang đông lắm rồi này.!

- Ủ, chắc mấy bọn tao không đến được đâu, Khánh Anh vẫn chưa tỉnh. Giờ đến đây cũng muộn...ở đây có mày Tuyết với Hoàng rồi nên tao cũng

chẳng cần lo gì.Hihi

(Đường đua Iven từ thần cách bệnh viện khoảng 300 km.)

- Mà chỉ được cái trốn việc, thôi tao cúp máy đây, ở đây ồn quá !

.....

Đường đua Iven từ thần hun hút gió lạnh, những khúc cua như những ngưỡng cửa tử thần, sơ xuất chút thôi cũng đủ cơ hội cho Thần Chết lôi người đi. Đường đua quá nhỏ, chỉ đủ để hai chiếc mô tô đi song song, điều này khiến tay đua vượt lên người phía trước rất khó, nếu không cẩn thận là một bước xuống vực ngay chứ chưa kể đến những đoạn đường bị xé đôi cả 1m. Khi đến đó phải “bay” mới qua được, nếu không được thì tất nhiên bay xuống vực, mà vực thì sâu không thấy đáy...

Vương Khang bước ra cao ngạo như một vị tướng, theo sau là đàn em của hắn đang tung hô những câu “thần chú” mới ôn được.

“ Bá chủ Vương Khang”

“ Nhất định anh sẽ chiến thắng”

“Đại ca là nhất, Mãnh Long là nhất”

Nghe vậy, nhóm Nam chỉ muốn ọe.

- Hừ. Mãnh Long là nhất thì Thiên Long là số 1 – Nam nói

- Hắc Long để đi đâu? – Hoàng nhủ mảy. Cười

- Ồ..để trên số 1

- Ồ..vậy là số 0 à? Tao mách thằng Khánh..

- Ấy đừng...anh em mình..thương nhau

Pằng..

Tiếng súng báo hiệu cuộc đua bắt đầu. Phong bắt đầu khởi động máy, chiếc mô tô Hoàng chuẩn bị cho rất tốt, cậu ta đi thấy thích cực.

Thần Chết đang đứng phía trước. Cậu nên lùi hay tiếp. Cậu nên tiếp...

- Tao có linh cảm không tốt, tao mượn điện thoại gọi cho Phong. Tự nhiên tao thấy lo cho cậu ấy quá.! – Thiên Anh thấy nhịp tim mình đập dồn dập, hơi thở trở lên khó khăn. Trong đầu đang nghĩ đến điều tồi tệ mà cô đã nói sáng nay...

“Cậu đi chết đi”

- Tao không mang theo – Vy nói

- Em sao à? Dừng điện thoại của anh này? – Minh từ tốn đưa điện thoại cho Thiên Anh

Cô nhận lấy, lục lọi trí nhớ của mình, cô rất chóng quên số điện thoại của người khác nên bây giờ cô vừa đứng vừa nghĩ lại số của Phong. Sau một hồi mới nhớ ra.

“ Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Đó là những từ mà cô nghe thấy khi gọi cho cậu, cô lo lắng thật sự rồi! Cô suýt ngã khụy xuống đất nếu không có Thiên Kỳ và Minh bên cạnh đỡ.

Cô cảm thấy có lỗi lắm. Vì sao cô không kim chế nổi mà lại nói ra những câu nói ấy. Quá đáng!, cô thật đáng chết mà. Nếu Phong mà có bị sao, chắc cô ân hận suốt đời mất...

Đang căng thẳng thì thấy Khánh Anh có biểu hiện bất thường. Anh liên tục co giật, bình thở o-xi bỗng chốc như tắc nghẽn lại khiến hơi thở của anh như bị ngưng lại. Dây truyền trên tay bỗng chốc đỏ ngầu một màu máu. Tất cả hỗn loạn bấm nút ngay cạnh giường gọi bác sĩ đến.

Linh cảm xấu trong đầu anh gây ra tình trạng như này của anh, nhịp tim anh đập lệch hẳn, lúc nhanh lúc chậm khiến ai cũng lo lắng...

Anh cũng đang nghĩ về một điều không hay...y như cô vừa nghĩ vậy...

Anh đang muốn tỉnh dậy nhưng sức khỏe chưa cho phép. Thôi thì anh thầm cầu nguyện cho tên thay thế anh không có mệnh hệ gì? Coi như một lần anh k-h-ô-n-g nhấn tâm...

Hàng loạt bác sĩ thờ phào nhẹ nhõm khi Khánh Anh trở lại bình thường, ngay lúc đó anh mở mắt tỉnh dậy. Những ngón tay hơi cử động khiến mọi người có mặt vui đến bật khóc.

Rõ là Thiên Anh khóc to nhất. Vừa nãy anh làm cô sợ chết đi được.

Ánh mắt cô nhú lại nhìn cô, anh chưa nói được nhưng từ ánh mắt đó đã cho thấy anh muốn nói rằng “ Khóc gì chứ? Có gì mà khóc, nín đi”

Tại đường đua Iven tử thần. ...

- Không xong rồi... đưa cậu ta vào viện gần nhất. Mau lên! – Hoàng hốt hoảng...

- Đứng...tôi không vào đó đâu, tôi muốn đợi..một người! – Phong khó nhọc nói, khoang miệng trào những dòng máu đỏ tươi. Khóe mắt rung lên

Sự việc xảy ra trước mắt diễn biến quá kinh khủng, rất nhanh và lại tàn.

Chiếc mô tô dán hình bộ cạp đã bốc cháy ngay khi tai nạn xảy ra. Cả đường đua hỗn loạn trong màn đêm.

Chiếc mô tô địa hình bốc cháy, khói nghi ngút. Phút chốc...nổ đoàng như chưa bao giờ tồn tại.

“Đó..là cuộc đua định mệnh của đời tôi, tôi có thể ra đi rồi, bố mẹ con nhớ hai người, con đến với hai người đây”

Nhận được điện thoại từ phía Nam, Minh thông báo cho mọi người biết ngay rồi nhanh chóng thu xếp đến đó

Vừa nghe được thông báo từ mình, Thiên Anh ngã thật, những thứ cô cảm nhận được đã trở thành sự thật sao? Cô không tin...

Minh đưa Thiên Anh và Vy đến đường đua, nhờ Thiên Kỳ ở lại theo dõi Khánh Anh hộ.

Với vận tốc kinh khủng mà Minh đạt được 300km/h. Họ đã có mặt tại bệnh viện đó ngay sau nửa tiếng.

Trời bắt đầu mưa tầm tã. Con mưa lạnh thấu xương. Phong vẫn cố nằm chờ. Tuyết, Nam, Hoàng bên cạnh đứng che ô cho cậu, dù thế nào cậu cũng không chịu vào viện, mặc cho vết thương vì tai nạn đang dần hủy hoại toàn bộ cơ thể cậu. Mọi người... hi vọng đáp ứng được yêu cầu cuối của cậu.

Lại là xe máy, chiếc xe đó lại vô tình cướp mất người cô yêu thương...

- Phong...cậu sao thế này? Cậu đừng bị gì nha..! Cậu đừng làm tôi sợ. Sao cậu ngốc thế hả???? – Thiên Anh đến nơi, quỳ gối luôn xuống mặt đường, nâng người Phong nên mà khóc

- Thiên Anh, em đến rồi sao? Anh chờ em mãi...- Phong cười mẫn nguyện

- Anh sắp chết rồi này. Em vui không?

- Anh...điên à? Em không vui, em rất buồn, em thật đáng chết mà – Cô đổi cách xưng hô, nói như quát, trong lòng cô đang rất hỗn loạn. Vì cô ư? Vì cô mà cậu ra nông nỗi này ư?

- Em đáng sống... Anh muốn nghe...em nói...em yêu anh...dù chỉ một lần – Phong thều thào. Cô gạt đầu đáp ứng...đôi bàn tay anh nhẹ buông tay cô ra. Chấp nhận buông tay cô. Buồn...và buồn

- Đây..anh, anh bị sao thế? anh mở mắt ra đi, đừng ngủ mà. Anh ngủ anh sẽ không tỉnh dậy được nữa đâu, huhu..- Cô khóc nức lên, nước mắt hòa quện với mưa mang một vị rất đắng

- Cho anh...ngủ đi...anh buồn ngủ..lắm rồi...- Phong mỉm cười rồi nhắm mắt, đôi mắt đẹp tựa những vì sao đã khép lại..và có lẽ không bao giờ sẽ mở ra một lần nữa.

“ Cảm ơn em một lần nói yêu anh...dù đó chỉ là lời nói dối!”

Giọt nước mắt thấm vào môi, mặn chát. Nước mắt à? Đã bao nhiêu lần rồi mà? Không ngọt lên được sao???

Linh hồn người ấy bay lên, tan vào màn mưa dày đặc, trắng xóa. Mưa vô tình che lấp những vì sao chiếu sáng những đêm đen, vô tình che lấp đôi mắt biết cười của cậu ấy... Con tim...như chết lặng một lần nữa.

Cô hận bản thân mình, tự đánh mình rồi ngất đi vì khóc. Cô chưa từng nghĩ đến một ngày như này...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngôi sao mang tên Triệu Ninh Phong

Trong căn phòng âm u lạnh lẽo, mọi náo nhiệt thường ngày giờ đã thay bằng sự im lặng đến xé lòng. Những cái tích tắc của kim đồng hồ qua thật nặng nề.

Tang lễ của Phong đã qua, nhìn đi ánh của cậu ai cũng thấy xót xa, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt ấy làm bao con tim chết lặng, đặc biệt là Thiên Anh, cô không cười, không nói, không ăn suốt mấy ngày, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh quan của cậu, ở bên cậu đến phút cuối, không biết cậu có cảm nhận được người ngồi cạnh mình đang đau như thế nào không.

Mặc cho bao lời khuyên nhủ của Vy và mọi người, cô vẫn chỉ im lặng lắc đầu hoặc gật đầu cho qua, gương mặt xanh xao dần theo từng ngày, nước mắt cũng chẳng còn vì bao ngày qua cô đã phải “tưa mặt bằng nước mắt” rồi.

Cứ tự trách bản thân, giả như thời gian quay trở lại thì không bao giờ cô vô tình với một người quan tâm cô như vậy? Nhưng trên đời này không bao giờ tồn tại hai chữ “Giá như”

Những con gió nhẹ thoảng qua, khẽ nói nhẹ vào tai cô như tấm chân tình vô hình.

“Đừng buồn vì tôi ra đi, sống vui lên chứ! Ở thế giới bên kia nhớ phải hạnh phúc hơn tôi đây nhé, yêu em, mãi mãi yêu em!”

“Mong anh quay về, em hứa sẽ không làm anh đau đầu mà. Là lỗi của em, tại em, là tại em” – cô nói nhẹ với con gió

“Lại còn nói vậy nữa, em ngốc lắm, tôi đi rồi, đi mãi rồi, ở bên đây tôi vẫn tốt, em hãy lo cho tương lai của mình ,chào em”

Nói rồi hình bóng Phong mờ nhạt rồi dần dần biến mất trong màu đen huyền bí của màn đêm. Nụ cười và đôi mắt biết cười dần chìm trong hư vô. Tất cả chỉ còn lại làn sương đêm heo hắt

Thì ra đã là nửa đêm, cô đang mơ, nước mắt lại dần dần trực ra lần chiếm khuôn mặt bé nhỏ đang run lên vì đau kia, đôi môi đỏ hồng mím chặt hơn, cố nín nước mắt mà cắn môi đến bật máu

Nằm bên cạnh, Vy cũng biết được con bạn của mình đang đau đớn như nào. Tối nào hình bóng Phong cũng ám ảnh trong tâm trí của Thiên Anh, Vy biết, nhưng Vy chẳng giúp được gì, cô nàng tự thấy buồn hơn biết mấy...

...

...

Nam đang ngồi nghĩ ngợi một số chuyện bên cạnh hồ bơi, không gian im ắng đã bị phá bởi tiếng bước chân dù là nhát nhỏ nhẹ, gần như không gây ra một tiếng động gì. Nam ngoảnh lại, thấy Khánh Anh đang bước tới, liền thở dài và hỏi

- Mày chưa ngủ đi? Chưa bình phục hẳn đâu ra đây làm gì?

- Giờ mới có cơ hội nói chuyện, tao muốn biết lý do...

Anh chưa nói hết, Nam đã trả lời luôn

- Gần đích rồi thì tự nhiên xe cậu ta bốc cháy, chưa biết vì sao.

- Tự nhiên?

- Ừ

- Làm gì có chuyện vô lý như thế?

- Chắc là thằng Khang làm

- Chắc chắn rồi, thằng đó có chết không?

- Không, vẫn nhe nhòn lắm, lúc ý nhìn mặt nó mà tức không làm gì được.

- Thế sao không giết luôn đi.

- Được thế thì còn gì bằng !!

.....

Thời gian trôi qua thật nhanh, từ đêm định mệnh đó đến nay đã được một năm. Khi nỗi đau mới ngời ngoai phần nào. Thiên Anh chỉ cắm đầu vào học hành và chuẩn bị cho mùa thi cử cuối năm và thi đại học. Cô chả bận tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ học và học, đến nỗi mắt cứ thâm quầng lên vì cắm mặt vào ánh đèn học nhiều quá.!

Một năm qua, cô vẫn đi thăm mộ Phong đều đều vào những ngày cuối tuần. Cô mệt mỏi thậm chí còn không cả liên lạc với Khánh Anh, gặp mặt cũng chỉ nói vài câu cho qua rồi cô lại bận học.

Dần dần hình bóng của Phong cũng không hiện lên trong giấc mơ của cô nữa, có lẽ cậu đã từ biệt được trần gian rồi, không còn vương vấn gì nữa, cậu miễn nguyện mà!

Có lẽ hình ảnh ấy in sâu đậm quá trong tâm trí cô, khi không còn hiện lên trong giấc mơ của cô nữa, cô còn cảm thấy thiếu hụt thứ gì đó, thật quan trọng. Làm giấc ngủ cô không được trọn vẹn.

Mất đi rồi, cái gì cũng thấy thật tiếc biết mấy !

- Thiên Anh, em ăn gì không? – Hoàng lặng đi đến cạnh Thiên Anh đang ngồi bệt đọc sách ở thư viện. Anh nói không to nhưng cũng chẳng nhỏ đến nỗi cô không nghe thấy, thế nhưng anh chả nhận được phản ứng nào từ cô cả.

Anh lắc đầu, lại gần cô hơn và ngồi xuống, thờ dài nói :

- Em cứ mãi như vậy đến bao giờ? Em có ổn không?

- Giờ anh không học ở trường này nữa mà anh vẫn đến đây thường xuyên vậy? Em phải học, sắp thi rồi, em ổn mà – Cô trả lời, giọng ồm ồm, cô chẳng ngược mắt lên nhìn anh, anh xót lắm

- Anh đến thường xuyên mới biết em học chăm như nào đấy. !Em như vậy mà ổn à? Nhìn lại em xem có giống cây hoa không người chăm không? Em đau khổ , day dứt mãi làm gì? Tình cảm của em với thằng Khánh giờ như nước lã rồi đấy? Em không quan tâm sao? – Anh nói một tràng dài đầy bất mãn

- Nhắc đến anh Khánh em mới nhớ, hi. Anh gửi lời hỏi thăm của em đến anh Khánh hộ em. Giờ em phải học đây, em muốn yên tĩnh. Được không ạ?

- Được rồi, anh không làm phiền. Em nhớ ăn uống cho đều đặn, giữ gìn sức khỏe vào. – Anh căn dặn, nhìn cô với ánh mắt buồn hời hợt

Anh nói rồi đứng dậy đi ra ngoài, đến cửa phòng thư viện, anh đứng lại một lúc, nhìn lại bóng dáng nhỏ bé đang mê mẩn đọc sách ấy mà chẳng biết có được chữ gì vào đầu không.? Lòng anh lại chột đau nhói.

Như nhớ ra điều gì đó, anh dừng chân lại, không ngoảnh mặt vào trong, cất tiếng nói :

- Tối nay em hãy ra hồ tây gặp Khánh Anh, chỗ cũ.

Cô bất giác ngẩng mặt lên nhìn ra chỗ anh đứng và không nói gì, bóng anh khuất, cô mới cúi đầu xuống, để quyển sách sang một bên, thờ dài, đưa tay lên trán lau đi giọt mồ hôi thấm ướt.

Cô ngồi im lặng suy nghĩ vẩn vơ

Đúng như lời Hoàng nói, một năm nay tình cảm của cô và Khánh Anh dần nhạt như nước lã thật rồi. Chẳng còn quan tâm nhau như ngày trước nữa. Tại cô cả. Tất cả đều tại cô, cô luôn bỏ những buổi hẹn với anh, cô đã không còn bình thường như trước.

Vì Phong, vì nỗi đau mất đi Phong cô chưa thể nào trở lại bình thường được.

Cô không nói ra, cô giữ im lặng nhưng cô vẫn còn yêu anh nhiều lắm.

Có lẽ tối nay, cô nên đi gặp anh!

Bóng chiều tà, mặt trời đỏ ửng, những làn mây bông bành nhưng đục ngầu, gió chiều thổi vi vu.

Thiên nhiên buông xuống thật đẹp! Và nụ cười người ấy hiện lên cũng thật đẹp.

Đây ! Cô lại nhớ đến Phong rồi. Tuy không yêu cậu, cô chỉ coi cậu như một người bạn bình thường nhưng có lẽ cậu cũng đã để lại rất nhiều kỉ niệm đẹp trong cô.

Cô đã cất giữ thật sâu trong tim, không muốn mở ra để rồi lại đau thêm, nhưng nó lại ủa về, một kỉ niệm thật đẹp giữa hai người.

Nhật kí...ngày...tháng...năm

- Làm gì mà ủ rũ thế này? – Phong cười cười nhìn tôi hỏi. Lúc đó tôi đang buồn vì điểm thi rất kém, chẳng hiểu vì sao tôi học ngày càng giảm sút. Học hành chênh mảng, tôi cảm thấy rất có lỗi với người nuôi nấng tôi.

- Kì thi vừa rồi điểm kém quá! Buồn thôi..- Tôi trả lời, gương mặt ủ rũ như hoa tàn

Cậu nhéo má tôi, cười cười như một đứa trẻ, tiếng cười giòn tan

- Ôi giờ, điểm kém thôi mà phải buồn thế à?

- Buồn chứ, trò ngoan như tôi mà điểm kém thì thật đáng buồn, ai như cậu mà – Tôi “tự sướng” và “mĩa mai” cậu, tôi lẽ lười rồi bấu môi trên ngực cậu

- Cắt lười giờ. Muốn hết buồn không? – Cậu cười ranh ma hỏi tôi, tôi cứ ừ bừa, cậu làm ngay cậu khiến tôi phải trở mắt lên nhìn

- Buồn thì đi giải quyết nỗi buồn đi. Ha ha

- Đồ đùa này, thích gì? – Tôi vênh vao

Cậu lại cười, chưa trả lời tôi

- Cậu khoe răng trắng à? Tôi biết rằng cậu trắng hơn tôi rồi không cần khoe để tôi tự ti đâu. – Tôi khoanh tay quay mặt đi, cậu kéo người tôi lại và nói

- Ha ha, thế muốn tôi thích gì không? Hi

- Muốn !

- Tôi thích một người

- Ai?

- Cậu cứ đứng trước gương là thấy mặt người tôi thích. . .

Tôi đã biết trước cậu thích tôi, nhưng lời nói này của cậu làm tôi đỏ bừng mặt. Không dám nhìn thẳng vào mặt cậu, tôi xấu hổ nói :

- Cậu cứ đùa.

- Thế hết buồn chưa?

- Chưa!

- Vậy đi chơi đi, tôi dẫn cậu đến một nơi thú vị lắm!

- Nơi nào? Có hết buồn được không?

- Hết chứ.! Từ bây giờ tôi sẽ đảm nhận nhiệm vụ làm “vệ sĩ” cho cậu nè, ai bắt nạt cậu cứ gọi tôi, nếu cậu buồn tôi sẽ làm cho cậu vui mà nếu cậu vui tôi sẽ làm cho cậu buồn. . .

- Hả? Cái gì?

- À nhầm, nếu cậu vui tôi sẽ làm cậu vui hơn. Ok !

- Rồi. Ok !

Vậy đó, cậu ấy nói thật hài hước làm tôi cười híp cả mắt vào. Rồi cậu dẫn tôi đi đến một khu vui chơi

Tôi đòi đu quay thì cậu bắt tôi chơi đu quay dây văng khiến tôi chao đảo giữa không trung muốn ngất. Tôi đòi đi tàu hỏa dành cho trẻ con thì cậu bắt tôi đi tàu lượn siêu tốc khiến tôi cảm giác như đang văng xuống vực. . .Hầu như trò nguy hiểm nào cậu cũng lôi xuềnh xuệch tôi chơi cùng. Cuối cùng chơi nhà ma 5D, khiến tôi giờ khóc giờ cười vì lũ ma giả y như thật.Lũ ma giả ấy cứ liên tục la hét, bấu víu lấy tôi, lôi tóc, lôi người tôi như đang muốn giết tôi vậy. Lúc thoát được khỏi chỗ ma quái ấy, nhìn lại bản thân thấy mình thật thảm hại, cậu thì cứ đứng cười như điên như dại khiến tôi càng tức. Đúng là tôi vui thì cậu ấy làm cho tôi buồn @@

Chơi xong, cậu dẫn tôi đi ăn, tôi và cậu thi ai ăn nhanh và nhiều hơn đến nỗi bụng không thể nào tái được bất kì một thứ gì khác nữa, đến tối tôi vẫn lo và để Vy “đắp” com một mình.

À còn trước khi về, cậu còn nói thêm với tôi

- Vào ngày này hằng năm, cậu phải đi chơi với tôi nhé, không đi chơi được thì làm ơn cậu hãy đến cạnh tôi.

Câu nói của cậu ấy khá khó hiểu, nhưng tôi cũng gật đầu.

- Nhớ nhé. Ngày 07 tháng 04. . .

Hôm nay thật là vui, tự nhiên “vớ” được một người bạn như Phong thật là tuyệt vời. Kỉ niệm này tôi xin giữ mãi...

Đọc từng trang nhật kí. Nỗi buồn man mác lại tràn về. Khóe mắt cay cay rồi lấy tay gạt mạnh đi. Cô chẳng dám khóc nữa, cô đành cất nhật kí đi rồi nấu bữa tối cùng Vy.

- Tối nay đi chơi đi, lâu lắm không tụ tập rồi – Vy cười

- Không đâu, tối nay tao có hẹn – Cô trả lời

- Vậy thôi !! -_-

- Để tối mai, tối mai nhé! – Cô cười tươi khi nhìn về mặt âm đảm của Vy

- Được rồi, ăn cơm đi.

Những tháng ngày qua, thấy Thiên Anh bớt thân thiện với mọi người, thậm chí cả với mình, Vy rất buồn, nhiều lần định bày tỏ tâm sự trong lòng mình với cô nhưng lại thôi. Vy biết lí do mà cô lại như vậy mà. Vy cũng thật xót thay cho cô.

Nhưng cầu mong.. Sự việc xảy ra vừa rồi đừng làm thay đổi hẳn một tính cách của ai đó mãi mãi...

- Trông nhà nhé, tao đi lát tao về...

.....

Hồ tây lộng gió, buổi tối nơi đây thật quyến rũ, đẹp tựa trong tranh, những dãy phố nhỏ ngoằn ngoèo, tiếng nói, tiếng cười hòa lẫn vào những màu lấp lánh của đèn điện, đèn nhấp nháy và ảo ảnh phát ra từ trong quán bar.

Những vì sao đã lên cao, người ta nói. Khi chết đi, linh hồn ai đó sẽ bay lên trời và hóa thành một ngôi sao.

Thiên Anh bước dọc theo bờ hồ, với chiếc quần jean và áo phông trơn đơn giản cùng chiếc áo khoác đồng phục nhà trường, cô chẳng nổi bật gì so với thiên nhiên và những người xung quanh.

Cô như không khí, chẳng ai ngó nhìn, mái tóc khẽ bay trong gió, giương mặt bình thản đi đến cạnh chỗ một chàng trai đang ngồi.

Anh duỗi thẳng hai chân song song với nhau, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt nhắm hờ như đang ngủ, trông anh mới đẹp làm sao, vẻ đẹp của anh cứ làm mấy cô gái xung quanh điều đứng, mấy chàng trai phải ghen tị vì người yêu mình cứ mãi ngắm nhìn anh mà chẳng thêm quan tâm đến mình bên cạnh.

Đầu đó lại xảy ra những tiếng cãi vã om xòm của những đôi tình nhân..

Vừa nãy, chẳng ai thêm ngó nhìn cô, nhưng khi cô ngồi xuống bên cạnh anh thì tất cả cô gái cũng như chàng trai nào cũng phải nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, hoặc có khi còn dè chừng.

- Thiên Anh! – Anh hé mắt, gọi tên cô, trong cái lập lờ của đèn điện, anh cũng cảm thấy cô có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều

- Vâng, là em! Anh hẹn em ra đây à? Có chuyện gì không? – Cô vào thẳng vấn đề chính

- Ủ, mai là sinh nhật của anh, em tham dự chứ!

Mai là sinh nhật của anh, cô đã biết từ lâu, cô còn đi đặt quà sinh nhật cho anh trước một tuần rồi cơ.

- Để em xem, hình như mai em có việc bận rồi, nếu đi được em sẽ đi – Cô cười, nụ cười làm anh chán nản – Mà anh tổ chức tiệc vào buổi tối à? – Dứt lời, cô hỏi tiếp

- Ủ, bắt đầu từ 7h - Anh gật đầu, không nói gì thêm, cả hai rơi vào trạng thái yên lặng, không ai nói với nhau câu nào

Mai là ngày 07 tháng 04 rồi, như đã hứa, vào những ngày này cô sẽ đến cạnh cậu, dù không được đi chơi nhưng cô sẽ ngồi bên cậu, kể chuyện cho cậu nghe.

“Phong à? Anh là vì sao nào vậy? Anh ra dấu hiệu đi”

Ngồi lặng thinh buồn bã. Cô ngước lên cao và thầm nghĩ, cô nghĩ băng khuâng, chả tin là dòng suy nghĩ của mình lại có thể đến tai Phong được, nhưng ai ngờ, có một vì sao bỗng nhiên sáng lấp lánh và to dần, tất cả nhìn thấy đều trầm trồ lên khen nó đẹp, còn riêng cô, cô ngỡ đó là Phong, cậu thiếu được những gì cô nghĩ đó!

- Là cậu ta..! – Anh nói ngắn gọn, cũng nhìn lên trời

- Em cũng nghĩ thế!

Như một phép màu kì diệu, ngôi sao cứ lấp lánh, nổi bật nhất trong tất cả cả ngôi sao khác trên trời lúc bấy giờ. Ngôi sao đó tên Triệu Ninh Phong. Chính nó đã chứng tỏ một điều. Ở thế giới bên kia, cậu vẫn luôn theo dõi cô từng ngày...

- Muộn rồi, em cũng nên về, anh cũng về đi – Cô đứng dậy, chuẩn bị về
- Anh đưa em về
- Thôi, em gửi xe đạp ngoài kia rồi
- Ừ, vậy em về đi...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Bữa tiệc không trọn vẹn

Cánh cửa màu đen huyền bí đã dần khép lại, thay vào đó là cánh cửa màu vàng nhẹ của ánh nắng đã mở ra. Một ngày mới bắt đầu.

Trên con đường rộng thênh thang và vắng vẻ, có một bước chân nhẹ nhàng đang di chuyển, mái tóc bay bay trong ánh nắng, gương mặt thiếu nữ bắt giắc thờ dài một nhọc.

Quầng mắt lại thâm lên khi tới qua mắt ngủ vì vừa học vừa suy nghĩ.

Cô đã xin phép nghỉ học cả ngày.

Hôm nay là ngày sinh nhật của Khánh Anh, một năm chỉ có duy nhất một lần, cô không thể không đi, bởi vì cô với anh chưa chính thức chia tay. Tình cảm của cô dành cho anh vẫn vậy, đậm sâu và bất diệt. Vậy nên cô đã nghỉ từ sáng đến chiều cô sẽ đến bên mộ của Phong, thực hiện lời hứa năm xưa, đến tối cô sẽ về để đến dự sinh nhật của anh cùng mọi người.

Đến cạnh bên mộ của Phong, nhìn thấy cậu mỉm cười, cô cũng cười rồi đặt bó hoa hồng bạch xuống trước di ảnh của cậu và nói :

- Hôm nay, em sẽ đọc truyện cho anh nghe...

Và rồi, cô lúi từ trong ba lô của mình ra vài quyển truyện rồi chọn lấy một quyển và bắt đầu đọc. Cô cứ đọc mãi, số truyện còn lại cũng dần vơi hết. Mặt trời xuống đến chân núi, quá mệt mỏi, hai mắt nhủu lại vì nhìn vào sách quá lâu. Bờ mi nặng trĩu như muốn sụp lại không biết bao giờ mới mở ra được. Cô vẫn tiếp tục đọc, ánh nắng nhẹ phảng phất lên mái tóc cô, quần quýt lấy nó, cảm giác ấm áp như đang có ai đó sưởi ấm cơ thể mình. Kim giờ điểm đến số 6. Hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống phủ lên mặt đất một tấm thảm đỏ vàng dịu dịu và đưa cô vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Cô tựa lưng vào gốc cây ngủ một nhọc. Hai chân co lại, vẫn giữ quyển truyện đang đọc dở trên tay, mái tóc khẽ bay mỗi khi có gió lùa qua.

Điện thoại khẽ rung trong ba lô mà cô không hề hay biết. Đêm dần buông, cái lạnh càng thêm thấu xương thịt, cô giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt cô đã thấy ánh đèn điện phía dưới chân đồi thấp thoáng, bầu trời đen cùng những vì sao lấp lánh. Những cơn gió khẽ rít, luồn qua tấm áo mỏng manh, chạm vào da thịt, tê buốt.

Hình như đôi mắt cô rất mệt mỏi, không biết mình đã ngủ từ lúc nào.

Nhìn sang ngôi mộ cạnh mình, cô khẽ cựa người dậy, tìm lấy vài cây nến rồi thấp lên cho sáng. Ba ngôi mộ trước mắt đã được cô chăm chút xong, cô thu dọn đồ rồi chuẩn bị đi về, có nỗi sợ hãi len lỏi trong lòng. Một mình cô là con gái mà trời đã tối, phía sau lại là ba ngôi mộ của một gia đình, cô thoáng rung mình khi tiếng gió đùa giỡn như muốn chêu ngươi cô.

Cô bỏ điện thoại ra soi đèn mới để ý bây giờ là 7h30'. Trên màn hình hiển thị có 16 cuộc gọi nhỡ và 4 tin nhắn.

Tin nhắn gần nhất là tin nhắn của Hoàng vào lúc 7h15

“Thiên Anh, em đâu rồi, sao em chưa đến dự sinh nhật thằng Khánh, muộn 15’ rồi em biết không?”

Cô khẽ mỉm cười chua xót, cô quên bống mất sinh nhật của anh rồi. Cô cười như khóc, nhắn tin lại cho Hoàng

“Em xin lỗi, em quên mất, em đến ngay”

Cô bắt taxi về cho nhanh, mau chóng làm vsen, thay quần áo, ngắm nghía lại mình rồi lại bắt taxi đến biệt thự Khánh Anh.

Hình như cô quên mất một thứ gì nữa. Ngồi trên taxi, cô thở dài

“Chết rồi, chưa lấy quà”

Rất nhanh chóng, cô ghé qua shop quần áo nổi tiếng, lấy chiếc áo da mà mình đã đặt từ lâu, ở bên trong có thêu chữ “Song Anh Forever” mà cô đã thuê người thêu để dành tặng riêng cho anh. Mong đây sẽ là món quà ý nghĩa đối với anh.

Cô bỏ điện thoại ra. Thấy tin nhắn của Hoàng mà mắt cô ươn ướt

“Em trễ rồi”

Đúng! Cô đã trễ, 8h rồi, cô vẫn chưa có mặt tại nhà anh. Quá trễ rồi, đối với anh 5 phút thôi cũng đủ để anh nổ tung lên, đằng này còn tận 60 phút. Chắc anh thất vọng lắm!

Biệt thự to lớn của anh đã xuất hiện trước mắt. Bàn ăn đã được trang trí rất cầu kì, đẹp đẽ, bóng đèn cùng dây nhấp nháy đang hoạt động, cô nhìn mà choáng ngợp vì tất cả, đây chắc là một party ngoài trời đẹp và sang nhất trong những party cô đã gặp, đã nhìn trên tivi. Bỗng, không gian trùng xuống. Cô mới để ý thấy không có một bóng người nào. Cô tưởng sinh nhật của anh chắc hẳn phải rất đông chứ. Cô đến muộn một tiếng cũng chưa thể nào tàn tiệc hết được mà mọi người về nhanh thế, trong khi đó bàn ăn vẫn còn nguyên vẹn. Những ngọn nến rực cháy cô mới thấy giờ đã dập tắt bởi tác động của gió.

Trong không gian yên lặng ấy, Hoàng xuất hiện trước mắt cô, thấy trên tay cô cầm một hộp quà, anh mỉm cười nhìn cô

- Em đã đi đâu? Không có ở nhà, gọi điện thì không nghe?

- Em...mọi người đâu hết rồi anh? – Cô cố ý lảng chủ đề. Cô không biết trả lời thế nào. Chẳng lẽ cô nói đến thăm mộ của Phong cả ngày để quên sinh nhật của anh sao..

- Anh ở đây đợi em đến. Giờ đi thôi – Hoàng nói nhẹ rồi đi về phía chiếc ô tô đen đậu cạnh đó

- Đi đâu anh? – Cô thắc mắc

- Đến bar.

- Vậy còn ở nhà. Em thấy chuẩn bị hết rồi mà.

- Em đến trễ hơn một tiếng, không thấy em, nó đuổi hết cả khách về rồi, chỉ để lại bọn anh thôi. Nó không tổ chức ở nhà nữa, nhân viên đang đến để thu dọn. Còn giờ đến bar. Em không đi?

- Dạ, em có !

- Vậy đi thôi !

...

Quán bar đông thật. Tiếng nhạc sập sinh làm cô có cảm giác như ai đó hét to vào tai mình. Một cảm giác choáng ngợp, không có từ nào miêu tả được. Hai tai cứ ù ù, tưởng chừng như nền và sàn đang rung chuyển.

Hoàng dắt Thiên Anh lên phòng 1 vip của bar. Vừa mở cửa ra, tiếng hát của Minh và Nam đã oang oang bên tai cả hai rồi. Thì ra hai người này đang song ca với nhau, mặt cả hai đều có dấu hiệu của rượu hoành hành.

Tuyết với Vy đang ngồi nhai cao su, nhìn thấy Thiên Anh và Hoàng đến đã lập tức nhảy bổ vào nói Thiên Anh

- Mà đi đâu giờ mới đến? Biết tụi này chờ lâu lắm không? – Vy

- Sao em không bắt máy, nhắn tin không trả lời? – Tuyết

- Em...có việc. Mà...anh Khánh đâu ạ.?

- Kia – Tuyết và Vy đồng thanh chỉ về phía tối nhất của phòng, cả hai cùng quên có thêm một nhân vật không mời mà đến nữa, nhất thời nhân vật đó làm cho Thiên Anh sững sốt không nói lên lời.

- O. Vừa còn tỉnh mà – Tuyết ngạc nhiên

Vừa thấy anh còn lải nhải thứ gì đó mà giờ đã gục mặt vào người bên cạnh rồi

Cô thấy anh đã say mềm, không biết trời trăng mây đất là gì. Điều đó cô không quan tâm bằng anh đang ngả người vào một cô gái khác cũng đang say, nhìn cái tư thế đó không đơn giản chỉ là ôm.

Không cần cô nói ra thì ai cũng biết cô đang ghen. Nhìn vào đôi nam nữ ấy, 10 người thì 9 người bảo họ là tình nhân còn 1 người kia còn đang phân vân giữa tình nhân và bạn bè.

Đặt món quà trên tay xuống, Thiên Anh định xin phép ra ngoài thì Hoàng cản lại

- Em đi đừng trách.

Hoàng tiến tới chỗ Khánh Anh, lay lay người anh

- Khánh Anh, dậy đi

Lay mãi mà anh không tỉnh dậy, cả người nóng bừng, tỏa ra toàn mùi rượu, anh uống quá nhiều rồi.

Khánh Anh bị lay, đôi tư thế, đề lên người cô gái bên cạnh khiến cô lờ mờ tỉnh dậy.

- Anh Hoàng à? – Cô gái đó nói, rồi đảo mắt xung quanh, thấy Thiên Anh đứng trước lối đi vào, cô gái nheo mắt, lắc lắc đầu để tỉnh táo hơn

- Vĩnh Thiên Anh, cô ta đến đây làm gì? – Cô gái dụi mắt, ngồi phịch dậy

- Sao em không tự hỏi bản thân mình đến đây làm gì đi? – Hoàng cúi

- Em hỏi anh đâu? – Cô gái lườm

- Thiên Anh. Thiên Em vẫn là bạn gái của Khánh Anh. – Nam lên tiếng khi Minh đang hát

- Tắt nhạc đi bố kia, đau đầu quá – Hoàng hét vào tai Minh

- Đây, làm gì mà căng – Minh lùi rù đi tắt nhạc. Tất cả trở lên yên ắng.

- Nhưng cô ta đã đến trễ, bốn phận của một người bạn gái là như thế sao? Vô trách nhiệm mà. – Yun bực tức

- Thiên Anh có việc bận. Cuối cùng thì em ấy cũng đến rồi đó – Hoàng nói

- Mà em, em có “bốn phận” gì mà đến đây? – Nam nhìn Yun nói. Càng ngày Nam càng không ưa Yun, trong thời gian tình cảm của Thiên Anh và Khánh Anh đi xuống, chính Yun đã gây phiền phức cho tập thể “mạng” sống trong biệt thự cùng Khánh Anh vì cô ả suốt ngày bám lấy Khánh Anh khiến mọi người chán đến phát ngán.

Yêu gì mà ghét thế?

Bám gì mà ghét thế?

- Em... bạn gái... - Yun mới nói hai từ bạn gái đã đủ để toàn bộ ánh mắt ở đây làm cho suyt ngắt. Yun liền nói thêm hai từ - Nhưng cũ

“Bạn gái...nhưng cũ”

- Làm gì mà mặt dày thế em? Anh đã bỏ qua em nhiều lần rồi, đã để em đến đây mà không đuổi về là tốt lắm rồi, giờ em nói vậy thì thôi em...biến đi. Em ở đây chỉ làm ô nhiễm thêm thôi. Cũ thì đã là cũ, em đừng làm quá, bây giờ em này (chỉ vào Thiên Anh) mới chính thức là “vợ chưa cưới” của thằng Khánh, em đừng chen chúc làm gì, mệt lắm em. – Minh lên tiếng, anh đã muốn nói mấy câu như này từ rất lâu mà chưa có cơ hội, giờ thì nói luôn cho đỡ “tiếc”

- Cái cũ có thể đánh bóng thành mới nếu kiên trì, anh chưa nghe qua câu nói này ư? – Yun lườm nguýt mà không để ai nhìn thấy được thái độ ấy của mình. Không ăn cúc ngay

- Đánh bóng như nào cũng không thể mới như lúc chưa mua được. Em ạ. Mà em đánh bóng mấy năm trời rồi, mới chưa em? – Tuyết chen vào, nói với giọng khinh

- Giờ thì mày đã biết thế nào là hối hận chưa? Muốn biết thứ gì quan trọng, cứ thử đánh mất nó – Hoàng cười

- Bi kịch lớn nhất của mày bây giờ mày biết không? Đó là yêu một người không yêu mình. – Hoàng điển đạm nói tiếp. Anh đang nói ai thế? Phải chăng anh đang tự nói chính bản thân anh, chính anh cũng đang yêu người không yêu mình cơ mà...

Tất cả cứ xông vào nói, giáo huấn Yun làm cho nhò không nói thêm được gì, chỉ biết bực tức cắn răng chịu đựng.

- Chúng ta chuẩn bị về thôi. Thiên Em ra đỡ Khánh Anh đi – Nam lên tiếng

Thiên Anh gật đầu, ra cạnh Khánh Anh, toan đỡ người anh dậy thì anh hất tay ra làm cô suyt ngã

- Biến đi – Anh lạnh lùng

- Đấy, “anh chỉ” thấy gì chưa? Anh Khánh sẽ chẳng chấp nhận một người bạn gái như cô ta nữa đâu. – Yun nói với giọng hưng phấn, đầy chắc nịch. Cảm giác trong nhò chỉ có thể tả bằng một từ duy nhất : Vui

- Cô thử chờ xem, có khi nó đập cô chết ngay tại chỗ đó – Nam bức xúc

- Anh, làm gì mà phải căng, không gì mà phải nóng. Ok. Em chờ. Nếu anh ấy không hát em ra thì mọi người về hết đi, để tự em chờ anh ấy về, ok – Yun hất mặt nói

- Ra điều kiện đấy à? – Tuyết nói

- Em không? Em làm gì có ý đó, em chỉ muốn thử xem lời anh Nam có đúng không thôi. Nếu anh Nam sai thì em phải được gì đó chứ?

- Rồi. Ok. Chờ đi – Nam nói nhanh, muốn kết thúc mọi chuyện sớm để về ngủ. Ở đây nhì nhằng mãi có ích lợi gì đâu.

.....

Tất cả ra ngoài với tâm trạng buồn bực.

- Hừ. Con nhò đó ngày càng tinh ranh, tức quá đi – Nam hậm hực đá cửa

- Thăng Khánh bị hãm trong khi say à? Sao lại không đá bay con nhò đó đi nhì? Lại còn yên để nó chờ. – Minh

- Thôi, về đi, buồn làm gì nữa – Tuyết

- Thiên Anh, anh đưa em về - Hoàng

- Không cần đâu, em về cùng Vy đây – Thiên Anh cười

- Nó về cùng em, thôi bọn anh có việc gì làm thì làm đi, em với Thiên Anh về đây, hôm nay mệt quá rồi – Vy nói

- Ồ – Minh há mồm, định nói thì bị Vy chặn họng

- Gì cái ờ?

- À không, em với Thiên Anh về đi, đi đường cẩn thận – Minh cười cười

Bữa tiệc hôm nay, diễn ra thật không trọn vẹn...

Cả đêm hôm ấy, Thiên Anh chần chọc mãi không ngủ được. Hết nghĩ đến Khánh Anh lại nghĩ đến Yun.

Nếu bây giờ cô đánh mất Anh thì tất cả cũng chỉ tại cô, không thể trách người thứ ba được. Ai bảo cô tạo cơ hội cho người thứ ba làm gì?

Cô giật mình nghĩ đến câu nói của Hoàng nói với Yun

“Muốn biết thứ gì quan trọng, cứ thử đánh mất nó”

Cô đã đánh mất anh thật rồi sao?

Không đâu. Sẽ không bao giờ. Bởi vì sau câu chuyện hôm nay, cô thấy anh còn quan trọng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hộp quà bí ẩn

Ánh nắng khẽ luồn lách vào trong góc phòng, sau một đêm mệt mỏi, say xỉn vì chất kích thích của rượu, Khánh Anh cũng dần tỉnh táo. Nhưng khi tỉnh lại, anh chỉ muốn đập đầu ngất đi vì cái cảnh “éo le ân ái” của anh với Yun bây giờ

- Vương Thiên Anh? Sao cô lại ở đây? Đây là đâu? – Anh gắt, hiện tại anh chẳng bình tĩnh được. Suốt đêm qua, anh say không biết đâu là thực đâu là hư, anh không biết anh với Yun đã xảy ra chuyện gì rồi. Anh còn mặt mũi nào nhìn mặt thiên hạ, nhìn mặt người con gái mang tên Vĩnh Thiên Anh nữa đây

- Anh...em không biết. Hu hu, chuyện này là như thế nào. Anh Khánh, em bắt đền anh đấy – Yun làm bộ giả ngơ, mít ướt

- Coi như việc này chưa xảy ra đi, cô mà nói với ai đừng trách tôi.

Mặc quần áo xong, anh đứng dậy vào vsen rồi đi ra. Đập vào mắt anh là thân hình nóng bỏng không che đậy của Yun khiến anh như muốn nổi da gà

- Cô không biết mặc đồ vào à? – Anh cúi

- Em chậm quá, em mặc đây – Cô giả vờ ngu ngơ, hậu đậu

- Hừ. Tôi nói lần hai, chuyện này đừng để ai biết, không cô xác định đi

Nói xong, anh đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Tiếng cửa va chạm rầm rầm như ai oán...

Phía sau là nụ cười ranh ma đắc thắng

- Mấy năm qua em vẫn yêu anh. Chắc hẳn hơn con nhỏ kia rất nhiều. Nhất định em sẽ khiến anh nói lời chia tay với nó. Anh là của em. Nhất định thế...

.....

- Hello mọi people. Today, I sẽ thông báo cho mọi people biết one chuyện. End-week này, we sẽ tổ chức go dã ngoại, hoan hô...- Minh thông báo, vừa nói vừa vỗ tay như đại nhìn xuống “khán giả” của mình để nghe ngóng tình hình

(Xin chào mọi người, Hôm nay, tôi sẽ thông báo cho mọi người biết 1 chuyện. Cuối tuần này, chúng ta sẽ tổ chức đi dã ngoại, hoan hô...)

“Khán giả” đang vỗ tay nồng nhiệt, đồng thanh

- Giết thằng Minh dê, chôn nó, không cho nó đẻ trứng!

- Mày đã ngu rồi còn nói tiếng anh – Nam vừa cắn hạt hướng dương vừa nhả bừa bãi vừa nói

- Đầu đây là tiếng “anh – việt” – Minh cãi

- Nó cãi kìa...đắm dê..mọi people – Nam hùng hổ, để hướng dương xuống, xoa chân xoa tay, lắc cổ, chuẩn bị tư thế để nhào zô

Cả lũ nhảy vào đám Minh...Nam mẫn nguyện lắm. Cười khanh khách

- A, thằng Khánh về rồi kìa? Nói cho nó biết đi còn chuẩn bị. – Tuyết nhảy bổ lên khi thấy Khánh Anh đi vào

- Có chuyện gì à? – Khánh Anh ngồi xuống ghế, chân gác lên bàn. Hai tay duỗi thẳng xuống đất kiểu “bất cần đời”

- Chuyện là... – Nam thuyết Minh

- Ok. Được rồi, Thiên Anh đi thì tao đi – Khánh Anh nói

- Tất nhiên Thiên Em sẽ đi mà. Cả Vy nữa. Ok men – Minh cười

- Cái thằng hâm này hôm nay nó bị điên hay sao ý, toàn nói tiếng “anh-việt” thế nhỉ? – Hoàng

- Đây thì... Anh này. Việt này – Nam bắt đầu khôi ngô, cả bọn xông vào đàn Minh..

- Help me...cứu me...help tao dê..Khánh Anh...

- I don't cứu – Khánh Anh nói

- Bọn mày im, để tao kể chuyện, tao kể xong bọn mày đánh thì đánh – Minh vùng vẫy

- Kể đi cháu – Hoàng

- Chuyện là thế này. Hôm tao đi chơi gặp một cảnh tượng vui “éo” tả được. Như tao đã nói là vui “éo” tả được nên tao chả biết tả như nào. Chuyện chỉ có vậy thôi.Giờ thì...aaaaa – Minh chạy, vừa chạy vừa hét như trẻ con bị đuổi đánh

- Bỏ cái thằng...chó chết.. Anh em bắt nó nhốt vào thiên lao chờ ngày xét xử - Nam uống nốt cốc nước, cùng Hoàng và Tuyết đuổi theo Minh

Cuối cùng, Minh không chạy được nữa, bị Hoàng bắt.

- Giải phạm nhân lên công đường...- Nam ngồi chễm chệ. Ra oai

Hù...huê - Tuyệt cầm gậy gõ cộc cạch xuống đất

Hoàng lôi Minh vào

- Lý Hải Minh, nhà người đã biết tội của mình chưa? – Nam nói giọng “bao công”

- Tội gì má?

- À đây, dám láo với quan trên, người đầu, đánh hấn 200 roi – Nam ra lệnh, nhìn vào Hoàng.

Hoàng không đánh mà nói

- Mày thích bảo tao là người hầu của mày không?

- Ô thế, ở đây tao là quan, con Tuyệt là lính canh, thằng Minh là phạm nhân, thì mày chỉ còn chức đó thôi chứ! – Nam gân cổ lên nói

- Thằng kia, mày nói ai là con – Tuyệt cầm gậy chỉ thẳng vào mặt Nam

- A...em nhầm. Chị cho em xin lỗi

- Giết nó – Tuyệt cầm gậy, Hoàng cầm dây chun bắn, Minh...chả cầm gì lao vào đánh Nam toi bời.

- Hoàng thượng giá lâm...- Tiếng nói phát ra từ trong nhà, Khánh Anh dần bước ra

- Thằng nào to gan thế? – Minh chưa nghe rõ giọng ai vì tiếng rên của Nam quá lớn

- Bớ mày đây? Các khanh sao lại đánh người như vậy? – Khánh Anh dịu dàng...rồi quát lớn – CHÚNG MÀY CÓ VÀO NẤU CƠM CHO BỐ ĂN KHÔNG?

- Ô thằng này hôm nay căng nhỉ? – Minh giật mình. Hôm nay Khánh Anh biết đùa cơ đấy

- Ôi, căng đen đét – Nam và Tuyệt đồng thanh

- Khét lên lẹt – Hoàng đệm

- Các người nói gì trăm đấy?

- À không...- All đồng thanh

.....

Ăn cơm xong, Khánh Anh lên phòng trước, hôm nay đến lượt Nam rửa bát đĩa và thu dọn. Sống không cần người giúp việc để rèn luyện kỹ năng sống, nhờ may có chuyện không hay xảy ra còn tự biết mà lo liệu chứ không thể nhờ vả vào người khác mãi được.

Cũng như cái bóng của chúng ta, ba năm trời nắng không bỏ bạn, một phút trời mưa bạn bỏ tôi.

Một năm trời không thấy sự xuất hiện của Vương Khang nữa, tên này thoát ần thoát hiện khiến người khác chẳng thể nào lần ra được. Tất cả tại tên đó, là tại hắn gây ra cái chết thương tâm cho Phong, là tại hắn làm tình cảm của Song Anh đi xuống.

Không tìm thấy hắn, Khánh Anh đứng lên ngồi xuống cũng thật là khó chịu, không biết bao giờ hắn lại xuất hiện đột ngột, làm hại đến ai nữa. Không biết song gió đến bao giờ mới thôi. Biển bao giờ mới lặng!

Có người bảo hắn đã chết, ai có thể tin được cái tên “sống dai hại người” như hắn có thể chết dễ dàng được. Ngoài nhóm Khánh Anh ra chẳng có ai là đối thủ của hắn.

Hắn chưa chết! Vậy thì hắn đang ở đâu? Hắn đang có âm mưu gì tiếp theo.

Khánh Anh nằm trên giường, hình ảnh đen tối đó lại hiện về trong tâm trí anh khiến đầu anh đau như búa bổ. Anh đã làm chuyện có lỗi với người anh yêu. Giờ anh chẳng còn “trong sáng” nữa rồi. Anh buồn bực viết lằng nhằng lên điện thoại rồi lại xóa, cứ thế cho đến khi sự mệt mỏi đưa anh vào giấc ngủ.

Anh vừa chợp mắt được một lúc, tiếng chuông điện thoại vang lên

- Có chuyện gì? – Anh lạnh lùng lên tiếng, đầu dây bên kia hắng giọng

- Mở cửa ra đi, chẳng lẽ tao đứng ngoài này à? – Hoàng cố tình gây khó dễ cho Khánh Anh, biết anh đã nằm trên giường rồi là rất lười ra mở cửa

- Có chuyện gì nói luôn qua đây đi, mày không phải làm trò

- Ô không mở thì đây đi về phòng đây, thôi nhé, đang định nói cho chuyện của Thiên Anh thì lại...

Hoàng mới nói dứt câu, cửa phòng của Khánh Anh đã mở toang ra

- Chuyện gì?

Hoàng thầm nghĩ “Cái tên này có tác dụng mạnh với thằng này quá nhỉ?”

- Tao muốn hỏi mày bóc quà của Thiên Anh chưa? Có đẹp không cho tao xem với thôi

- Quà nào?

- Còn quà nào vào đây nữa. Quà sinh nhật hôm qua của mày ý

- Làm gì có.!

- Hôm qua Thiên Anh đến bar, chả mang theo hộp quà còn gì, à quên lúc ý mày say nhỉ?

- Gì? Thiên Anh cũng đến á? Sao tao không biết? Sao giờ mày mới nói.? – Anh gắt

- Mày cứ đứng đấy quát tao đi...không nhanh đi tìm lại là...mất.

Hoàng nói rồi rúc tay vào túi quần và bước về phòng. Khánh Anh nhìn lên đồng hồ đeo trên tay, lúc này mới hơn 23h một tẹo, bar vẫn còn đang trong thời gian hoạt động. Anh vội khoác thêm chiếc áo rồi đến bar... tìm báu vật.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác. Thiên Anh đang chăm chỉ học hành, những bài tập khó nhất trong vở đều được giải ra đáp án. Còn Vy thì nằm trên giường đọc sách. Cả hai quyết tâm học cho mùa thi cử sắp tới thành công mỹ mãn

Nhìn gương mặt đầy mệt mỏi với nhiều thăng trầm bao ngày qua, có khi Thiên Anh sắp già trước tuổi cũng nên.

Đang lẩn bo lo đọc sách trên giường, tin nhắn của Minh đến, Vy mở ra đọc, dòng tin nhắn đầy sự quan tâm

“Muộn rồi còn thức không đấy? Nếu thức thì đi ngủ đi, nhắc cả Thiên Anh nữa, mai còn dậy đi học”

“Có tin hot gì không? Mai gặp kể cho em nghe”

“Có đấy, nghe điện anh báo cho luôn nhớ”

“Không, mai gặp đi, gọi điện tốn tiền p”

“Để anh nói luôn này, không mai gặp mặt nhớ may nghe xong em vui quá lợi dụng anh thì sao?”

“Lợi dụng gì”

“Ôm anh ý, ha ha, anh không phải hạng dễ đâu”

“Em thêm vào? Lúc ý chắc anh ôm lại em tới”

“Không có đâu”

“Thằng thần kinh, biến. Ông đi ngủ đây”

“Con điên...ngủ ngon”

Mỗi tối, với những dòng tin nhắn như thế khiến con bé tên Vy bắt gặp mỉm cười suốt.

Người xưa có câu “Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ”. Vy mà cứ cười suốt như này chắc lúc ốm không bao giờ thiếu thuốc uống. ...

Lục tung căn phòng vip 1 mà không thấy hộp quà nào. Anh đi ra hỏi quản lý

- Tối hôm qua, ai là người thu dọn phòng vip 1 ?

- Có năm người tất cả? Kìn, Ken. Rìn. Run. Kat, mấy người họ đều là nhân viên mới – Anh quản lý nói

- Gọi năm người đó ra đây

...

Một lúc sau, năm người đó có mặt, mới nhìn thấy Khánh Anh thôi, cả năm đã cúi đầu chào lễ phép. Thì ra đều là người quen à? Hồi xưa năm người này cũng là đàn em trong bang của anh, vì bị bố mẹ cấm đoán không được tham gia vào những bang nhóm nguy hiểm ấy nữa mới xin ra, và bây giờ làm nhân viên trong bar này, vẫn còn nguy hiểm đó thôi. Bố mẹ họ đúng là chưa biết tìm việc làm cho con.

- Anh gọi tụi em ra có việc gì ạ? – Ken lên tiếng đầu tiên
- Tối hôm qua thu dọn phòng vip 1, có ai thấy hộp quà nào không? – Anh hỏi
- Dạ, có phải hộp quà màu tím không ạ? – Kin nói

Bỗng, giọng nói của Thiên Anh ủa về trong tâm trí anh “ Em không thích màu tím nhưng khi tặng quà anh, em sẽ gói nó trong một thứ màu tím. Vì màu tím tượng trưng cho sự chung thủy”

- Ủ
- Vậy có ạ? Hôm qua em thấy nó ở trên bàn, em mang lên phòng quản lý rồi. – Kin
- Quản lý? – Anh nhìn vào quản lý
- Giờ em mới nhớ, để em lấy trả anh – Tên quản lý vội vội vàng vàng chạy lên phòng riêng của mình

Lấy được hộp quà ấy, anh lịch sự cảm ơn rồi đi về

Bỏ hộp quà ra, anh tò mò không biết bên trong là thứ gì. Là quà của Thiên Anh nên anh đã bóc thật cẩn thận. Chiếc áo da màu đen dần lộ ra trước mắt anh. Anh mỉm cười khi dòng chữ thêu trên áo đập vào mắt mình : Song Anh Forever

Anh nghĩ , đúng rồi, tình yêu của anh với cô sẽ là mãi mãi.

Đã chìm trong giấc ngủ được một lúc, đôi môi anh đào khẽ mỉm cười, hình như...cô đã mơ thấy nụ cười của anh. Nụ cười trọn vẹn và thật đẹp. Ấm áp và thật bình yên.

- Cuối tuần này, chúng ta sẽ đi chơi 5 ngày, sau đó để yên cho Thiên Anh và Vy học, không được làm phiền nữa. – Nam tuyên bố
 - Chơi ở đâu? – Vy và Thiên Anh đồng thanh hỏi
 - Vào trong nam chơi. Ye! – All đồng thanh
 - Xa thế? – Vy nghếch mặt ra
 - Chuyến đi lần này mục đích để hàn gắn lại tình cảm của đôi tình nhân đã dần rạn nứt trong một năm qua, ai không đi thì nộp phạt ba nghìn đô la. Ok. – Tuyệt nói, nhìn vào đôi Song Anh đang đứng song song nhau. Biết là nói mình nên cả hai chẳng hí hế câu nào cho đến khi Nam lên tiếng
 - Vy, Thiên Anh? Hai em muốn đi hay muốn nộp phạt?
 - Tất nhiên là...Đi
 - Hiha. Vậy là ổn rồi...
 - Đi thế này đừng đến cho con Thiên Anh kia biết, nó lại đòi đi theo thì chán luôn đấy! – Hoàng lên tiếng
- Nhắc đến Yun, gương mặt của Khánh Anh bỗng thay đổi sắc thái, mặt nóng ran như lửa đốt, Thiên Anh cảm nhận được sự thay đổi ấy, cô không nói gì, chỉ quay mặt đi.
- Sao nhắc đến Yun, anh lại có thái độ đó? Có phải anh có chuyện gì giấu cô sao?
- Giờ về chuẩn bị quần áo đi dê không thì muộn. Bốn ngày nữa là cuối tuần rồi – Minh phát biểu
 - Còn những bốn ngày nữa mới đi, mày hâm nó vừa thôi – Hoàng đá chân Minh
 - Nó là phạm nhân mà, biết gì đâu. Ngoan! Về quan cho ăn thêm 200 cái roi nữa – Nam hí hửng gõ đầu Minh
 - 200 roi á?...ít thế ? Phải 500 cái trở lên anh ạ. – Vy chen vào
 - Tội anh đâu nặng như thế?
 - Nặng hơn thế? – Tuyệt đệm vào. Thế là cả lũ lại nhào xô chém gió đến tận tối.

Cuối tuần đã đến, ngày mà cả lũ mong chờ đã tới. Ngồi trên xe đến sân bay, Nam và Hoàng bày trò khiến cả lũ không ngồi yên cho được, mấy thằng bật

nhạc nhảy tung tung trên xe khiến bác tài vô cùng khó chịu mà không dám lộ thái độ ấy ra ngoài. Xe cứ chao đảo vì mấy tên “quý tộc” đã man.

- Sập xe bây giờ. Tắt nhạc đi, về nhà mà thể hiện – Tuyết cau có

- Không tắt – Nam lè lưỡi chêu người

- Bác tài, mở cửa xe ra, đuổi thẳng này xuống cho cháu, tội đầu cháu chịu, tiền đầu cháu đền.

- Xin bác đừng...tắt đây tắt đây. Thằng Hoàng, đứng đấy làm gì? tắt nhạc đi – Nam ra lệnh

- Rồi.

Đến sân bay, Khánh Anh xách đồ cho Thiên Anh

Thấy thế, Tuyết và Vy cũng bắt hai thằng “bạn thân” xách hộ, hai thằng không chịu cứ ồng ẹo suốt đường lên đến tận máy bay.

- Mày học tập thằng Khánh đi, nhìn nó kia kìa, ga lăng thế chứ? – Tuyết cắn nhằn

- Ga lăng gì loại nó, tại ở đây đông người thôi – Nam bịa có để trả Tuyết đồ

- Thằng kia tự tát vào mồm 10 cái, dám xúc phạm “hoàng thượng” – Khánh Anh ngoảnh mặt lại đằng sau nói

- U...

Đến nơi cần đến, mọi người thuê khách sạn xong mới bắt đầu đi chơi. Ba đôi tình nhân tay trong tay, riêng Hoàng là cô đơn nên Hoàng luôn bị sự soi mói của các cô thiếu nữ xung quanh. Tưởng chừng các cô gái đó làm Hoàng khó chịu mà mặt sưng mảy sía vào nhưng ngược lại Hoàng còn cười rõ tươi làm mấy cô gái kia hồ hết lên như điên dại

- Ôi, anh đẹp trai cười với tao kìa..!

- Mày ơi, ra xin số đi, đẹp trai quá!

- Trông anh ý lạ quá, hình như không phải người ở đây, cơ mà đẹp trai quá ý chứ, bọn thanh niên ở đây chắc phải xách dép...

- Ước gì anh kia là bố của các con tao...!!!

Nghe thấy mấy câu này, Hoàng nản toàn tập

Nam đang đi với Tuyết, bỗng ghé quá chỗ Hoàng nói thầm vào tai không cho ai nghe tiếng

- Ê, đi tán gái đi, chắc cũng phải đổ vài em nhì? Nghĩ đến lại vui, gái ở đây xinh đã man. Chắc cũng hiền nữa.

- Gái miền Bắc vẫn hơn chứ? Như Tuyết đấy..haha...

- Hình như có đứa nào nhắc đến tên tao... – Tuyết nói

- Ẹ hừm...- Hoàng ho vài tiếng lấy tinh thần

- Tuyết vừa đánh đá, vừa ghé góm, lấy đầu ra ngoan hiền... - Nam nói đều

- Á...được, tao mách cho coi – Hoàng dọa

- Ấy đừng...đừng làm như thế mà dễ xa nhau...- Nam chặn lại

- Haha. Thế bao giờ đi?Bây giờ à?

- Không! Thằng Minh bảo giờ lên rừng chơi, tối đi, tối rủ thêm cả thằng Minh nữa – Nam cười

- Được đấy, vậy tối nhé!

Rừng U Minh...

Cảnh rừng mở ra một màu xanh tinh khiết và thoải mái. Cây cối mọc sát với nhau như những ngôi nhà cao tầng ở thành phố.

Ánh nắng nhẹ chiếu xuống, xuyên qua từng kẽ lá những vệt nắng nhẹ ảm áp

- Em không thích rừng nhưng phải nói là rừng nào cũng rất đẹp – Thiên Anh

- Tại Thiên Em nhớ thổ dân – Nam cười

- Hi. Anh chỉ được cái nói đúng – Cô cũng cười

Nghĩ lại gần hai năm trước, cô cũng tự cảm thấy mình thật bất bình thường, tiếng hát của chính cô đã cảm hóa được lũ thổ dân ăn thịt ầy một cách nhanh gọn lẹ. Chính cô còn không ngờ đến việc đó.

Tất cả vừa đi vừa nói chuyện

- Nhanh lên nào, lên trên kia, có người sẽ tổ chức trò chơi cho chúng ta – Minh nói

- Ồ...Thì ra đây là chuyến đi có sắp xếp sẵn...- Vy thốt lên

- Trò gì đấy? – Nam tò mò.

- Tao cũng chưa được biết, nhưng chắc sẽ vui – Minh nói

Minh thuê người bày trò để họ lên đây chơi cho có không khí, anh chỉ bảo trò nào vui vui, đoàn kết thôi, còn tự người ta sáng tạo ra. Đến anh cũng chưa biết đó là trò gì.

Càng đi sâu vào trong rừng, những cây cổ thụ to ngất ngưỡng càng hiện lên dần nhiều, càng vào sâu cảnh nơi đây càng thêm đẹp. Đâu đó còn có cả những con suối với tiếng nước róc rách chảy. Tiếng muông thú kêu cùng tiếng chim hót vang lại...

Trong thời gian nhóm Khánh Anh đang vui vẻ ở đây thì Yun đang tức điên lên vì họ đi mà không nói gì.

Nhỏ đến tìm thì thấy biệt thự trống rỗng không có một bóng người, nhỏ tức lắm...

- Hai con kia được lắm, dám bỏ học đi chơi...- Yun lầm bầm vì không thấy Thiên Anh và Vy đi học, mọi khi hai người này nghỉ học như nào nhỏ cũng chẳng thêm để ý làm gì nhưng lần này họ nghỉ học để đi chơi với những người kia nên nhỏ mới ghen tức.

Học không được, nhỏ lại trèo tường ra ngoài... “lộng hành”

Với bộ váy “thiếu vải”, đường cong quyến rũ và gương mặt xinh đẹp sắc sảo, nhỏ đã làm tâm điểm cho quán bar hiện giờ.

Biết mình đang làm tâm điểm, nhỏ chẳng thêm quan tâm, liếc nhìn mấy con sói gian tà đang thêm khát kia, nhỏ đánh mắt sang bên trái, góc tối nhất của quán bar, nơi mà Khánh Anh thường thích và hay ngồi nhất nếu không vào phòng vip.

Nhỏ ngồi ở đó, uống rượu một mình cho qua ngày.

Rượu ngấm vào người, mặt đỏ bừng, có giọt nước mắt mặn chát thấm ướt trên khuôn mặt. Khi say, còn người ta rất cô đơn và yếu đuối, bây giờ không biết Yun có phải vậy không.

Nhỏ gục mặt xuống, chưa lịm hẳn, giọt nước mắt mặn đắng rơi xuống cả nền gạch lạnh lẽo.

Nhỏ khóc vì gì?

Tiếng của Hoàng văng vẳng bên ai... “Bi kịch lớn nhất của mày là gì mày biết không? Đó là yêu một người không yêu mình”

Nhỏ không biết đó chính là bi kịch, nhỏ chỉ biết tình yêu chỉ có sự ích kỉ, yêu một ai phải giành giật người đó bằng được, không quan tâm cảm giác của người đó như thế nào, không quan tâm đến lòng tự trọng của bản thân ra sao... Vì yêu, nhỏ có thể làm tất cả.

Chính nhỏ cũng biết, yêu đơn phương thì luôn phải chịu thiệt thòi cả về nước mắt lẫn nụ cười, cả về con tim lẫn lý trí. Yêu một người không yêu cũng như ôm chặt cây xương rồng, càng ôm chặt thì bản thân mình càng đau, nhưng đau thế đấy, nhỏ cũng chẳng chịu từ bỏ đâu. Vì nhỏ biết thiếu anh nhỏ còn đau hơn là ôm chặt cây xương rồng...

Nhưng, chỉ vì tiền mà nhỏ đã đánh mất đi người nhỏ yêu thương, chỉ vì danh lợi mà nhỏ quên đi đằng sau mình còn một thứ quan trọng hơn. Lòng tin của nhỏ vào anh đã biến mất hoàn toàn sau những lần nói dối anh, biện cố để chia tay, anh cảm thấy ghê tởm con người nhỏ từng đó. Niềm tin của nhỏ chỉ như một tờ giấy nhàu nát sẽ không bao giờ phẳng phiu được.

- Không bỏ cuộc, không bỏ, không đâu, nhất định không bỏ đâu...mình chết mất...- Nhỏ vừa miết mạnh tay lên ly rượu đầy vừa lải nhải vài câu thật đáng thương.

Nhỏ ngã người, vừa khóc vừa cười trong điên dại, đánh rơi cả ly rượu trên tay, tiếng vỡ tan của thủy tinh đến xé lòng...

- Làm gì mà khóc thế cô em?

Trong cơn say, nhỏ nghe thoang thoảng một tiếng nói khàn khàn bên tai rồi ngất lịm đi. Nước mắt vừa khô, để một vệt dài lem nhem trên gương mặt son phấn...

- Nhỏ này dành cho mày, hôm nay tha hồ mà phá đi...- Một tên thanh niên khoảng 25 tuổi nói với một thanh niên nhỏ tuổi hơn...

- Sao anh nhường cho em, nhỏ đó quá ngon mà, em thấy rất đạt tiêu chuẩn đấy chứ! – Tên kia ngạc nhiên

- Nhìn như vậy chắc chả còn trình đâu, tao không ham loại này. Nếu mày không thích thì để thằng khác, thiếu gì thằng...

- À không, mỗi ngon đến tận miệng sao không thưởng thức chứ! Vậy thì em không khách sáo rồi, cảm ơn anh nhé! – Tên đó cười ranh mãnh, đáy mắt sáng lên một tia dục vọng, nhìn vào thân hình nóng bỏng kia đầy thèm thuồng...

Trong căn phòng nhỏ đầy lạnh lẽo. Hai thân hình cứ quấn chặt lấy nhau, phát ra những thứ tiếng đầy dục vọng

- U...u...um...

Tiếng rên trong con say đầy khiêu khích của nhỏ làm cho tên kia vô cùng thoải mái và ham muốn hơn, cứ thế hấn càng tiến sâu hơn không dứt ra được...

.....

- Thằng cha Minh, mày ăn hết của tao rồi, thằng chó này...- Nam hét ầm lên khi Minh ăn hết táo của anh trong khi anh đang đọc chăm chú đọc thể lệ chơi trò chơi sắp tới...

- Của chung chứ của mày à? – Minh lè lưỡi chêu ngươi, cắn ngoặm một miếng táo to dùng còn lại rồi vứt hột đi

- Bỏ đọc xong chưa? Chuẩn bị chơi rồi đó... - Tuyệt xách tai Nam

- Rồi, sẵn sàng rồi, có vẻ trò này thú vị hơn đấy, phát này tha hồ ăn rồi, ha ha – Nam cười nắc nẻ

- Nhóm mày thăm nào cũng thua bết nhè, lần này thua tha hồ ăn chường rồi, ha ha – Minh chêu ngươi

- Ẹ hèm...không được khiêu khích đối thủ...- Hoàng lên tiếng

- Trọng tài nói vậy thì em không dám nói gì nữa rồi...- Minh làm mặt cún con bị chủ bắt được khi ăn vụng.

- Ngoan lắm, tý nữa anh cộng cho hai quả táo...- Hoàng cười tít mắt...và nói tiếp – Chuẩn bị chơi đi, ở đây có thiết đặt máy quay siêu nhỏ sẵn, hoạt động của bọn mày tao biết hết. Thằng nào đội nào mà không làm theo đúng luật chơi thì xác định đi

- O, thế “con nào” sai luật không bị phạt à? – Thiên Anh cười

- Em lắm chuyện thế? “Thằng” với “Con” giống nhau – Hoàng nói cùn

- O, làm gì giống được?

- Thì đều là con người còn gì? Xử như nhau hết...không nói nhiều nữa, chuẩn bị xuất phát đi – Hoàng nói

- Được rồi, sẵn sàng – Đồng thanh

- Let's go – Nam hăng hái

- Thời điểm nào rồi còn đứng mà sửa thế hả con...- Minh đá đều

- Thằng này mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à?...- Nam giờ nắm đấm lên

- Thằng hâm này mày có xuất phát không? Đội thằng Khánh đi trước rồi đấy, nó mà thắng tao giết mày...- Tuyết gào lên

- Anh Minh, xuất phát thôi, thua thì ăn bánh...xe đấy – Vy cũng hét lên, kéo tay Minh đi

Hai thằng thanh niên nhanh nhanh vội vội xuất phát

- Đội kéo cái khóa quần đã...- Minh đùa

- Thằng chó vô duyên...- Nam nói rồi lè lưỡi chạy đi trước

- Vâng, đội các bạn không nhanh thì phanh cũng không có mà đứt...- Hoàng cảm cờ vầy vầy. Hai cặp đôi kia vì thế mà tăng tốc chạy. Mỗi đội một ngã rẽ...

.....

Trò chơi...hộp quà bí ẩn...

Những hộp quà màu xanh nhỏ nhắn đáng yêu được treo ở khắp mọi nơi, đặc biệt là những nơi kín không dễ phát hiện. Trong những chiếc hộp đó có những tờ giấy ghi chú, nếu xem phải tờ giấy nào phải làm theo đúng nội dung ghi trong đó. Với những nội dung như sau: (Các đội tham gia không biết nội dung trong tờ giấy là gì, nếu biết chắc chắn thắng nào chơi, nhất là Khánh Anh nhà ta... @@)

1. Ngồi thiền 5 phút
2. Nam trồng cây chuối, nữ đứng bằng một chân còn hai tay chắp vào nhau 1 phút
3. Hét lên: Tôi bị điên, tôi là thằng/con điên 5 lần
4. Ăn hết số bánh bao (6 cái bánh bao có sẵn trong hộp)
5. Cười 5 điệu dã man nhất
6. Đứng ôm cây 2 phút
7. 10 điểm (tương ứng với 10 quả táo và 1 triệu)

Trong thời gian làm các hoạt động trên, nếu chưa hết thời gian thì sẽ không được dừng lại, nếu dừng lại sẽ phải làm lại từ đầu.

Thời gian là 100 phút, đội nào về trễ là thua, đội nào về đúng giờ và được nhiều điểm nhất là thắng.

Đội thắng sẽ được sai bảo đội thua, thua sẽ chịu hình phạt của đội thắng và của trọng tài. Bất kì hình phạt gì cũng phải chịu, đã chơi phải chịu. Nếu khó chịu phải chịu khó...

...

Đội Song Anh đang đi về phía bắc, Minh – Vy đi về phía nam, đội Tuyết – Nam đi về phía đông nam

- Chả biết mấy cái hộp chết tiệt kia dấu ở đâu nhỉ? Tìm mãi chưa thấy hộp nào...bực mình quá...- Nam hét oang oang lên

- Yên lặng đi – Tuyết lừm

- A đây nữa rồi – Thiên Anh hét lên khi thấy chiếc hộp được treo dưới gốc cây phủ đầy rêu phong

- Mở đi mở đi – Khánh Anh nói

Thiên Anh từ từ mở giấy ra, mắt tròn xoe, vô thức đưa tay lên cắn cắn...- Anh...anh đọc đi – Cô đưa cho anh tờ giấy, kêu anh đọc, anh cũng tròn xoe mắt khi thấy nội dung trong đó

- Hả? – Anh kêu lên

- Cười 5 điệu dã man nhất – Anh nói, đưa ánh mắt đen ngòm nhìn Thiên Anh

- Anh nhường em đây...cái này anh chịu – Anh cười cười.

Suốt cuộc chơi, anh đã vứt bỏ bao nhiêu hình tượng của mình rồi, đến cái này chắc chắn anh chịu.

Nhớ lại khoảnh khắc anh ôm cây với trồng cây chuối mà không thể không cười, Thiên Anh không ngờ lúc đó anh còn trẻ con hơn Vy rất nhiều. Ngày thường với vỏ bọc lạnh lùng anh đã được coi là đáng yêu rồi, bây giờ anh hồn nhiên trẻ con như vậy sự đáng yêu của anh tăng lên gấp bội. Mong anh mãi như thế thì tốt biết mấy.

- Hả, thế thì ghê lắm – Cô nhăn mặt, rồi cũng đành cười. Biết máy quay đang theo sát mình nên cô phải cười sao cho đúng điệu man dợ nhất mới vượt qua thử thách

...

- Anh mò được chưa? Em chả tìm thấy hộp nào nữa...- Vy vừa nói vừa khư khư mấy cái cành cây rũ xuống đầy vương vãi

- Hìhì, được rồi nè, lần này chắc chắn sẽ ăn điểm – Minh cười đắc thắng

- Ai biết được – Vy bĩu môi

- Anh đoán chỉ có chuẩn, ha ha...10 điểm...- Minh vừa mở giấy vừa hét to chữ 10 điểm, hai mắt nhắm vào chờ điều kì diệu...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA – Minh hét lên đầy bất mãn – Chết cha rồi

- Phải điểm không? – Vy giật lấy tờ giấy và cũng hét lên

- Điểm của anh đây à? Huhu

Nội dung...là

- Tôi bị điên, tôi là thằng/con điên – Minh và Vy cứ đồng thanh hét như dại, vang vọng khắp rừng 5 lần

- Hình như tiếng thằng Minh với Vy, chúng nó làm cái trò mèo gì vậy.? – Nam ngỡ ngác hỏi, vì đội của Nam và Tuyết chưa lần nào tìm được hộp quà có nội dung như thế nên anh không biết cặp đôi kia đang làm “trò mèo” gì.

- Mau ra khỏi chỗ này đi, ai nhìn thấy bắt vào trại bây giờ - Vy kéo Minh đi, vừa chạy vừa thò...

...

- Mệt quá.! Có gì ăn không? – Nam than

- Ở đây thì đào bới đâu ra mà ăn, chịu khó đi – Tuyết cần nhẫn

- Hừ...

- Ô, cái hộp này sao nặng nặng hơn mấy hôm kia vậy trời.? – Tuyết cầm lấy một hộp vừa tìm thấy lên tay, thử lắc lắc, nghe thấy tiếng sột xột bé bé

- Có khi nào là bom không? Ôi thế thì chạy đi – Nam kêu lên

- Bệnh à.? Ai lại dễ bom vào đây? Mở ra đi – Tuyết đưa chiếc hộp cho Nam mở, anh từ từ mở ra, bên trong là 6 cái bánh bao còn bay khói lên trông thật hấp dẫn những con...ma đói

- Ôi mẹ ơi, con đói – Nam nhìn mấy chiếc bánh bao mà khê kêu lên đầy thích thú

- Đói thì ăn hết đi con. – Tuyết cười cười

- Ăn cả 6 á? – Nam tròn mắt

- Ủ, nhường đấy, đây không đói.

- Vậy ăn luôn...ờ.

Nam lấy từng chiếc bánh một đút vào mồm, ăn xong thật thoải mái, anh vuốt bụng mấy cái rồi xuất phát tiếp.

- Ăn đủ chưa? Còn đói nữa không? – Tuyết hỏi

- Không, ăn những 6 cái ngán lắm rồi, có nữa chẳng thèm ăn

Đội Nam và Tuyết đi đường suốt từ nãy mà chưa thấy được một hộp nào bên trong chứa tờ giấy ghi chú 10 điểm, toàn là trồng cây chuối với lại ôm cây là nhiều. Tôn biết bao nhiêu thời gian. Đội này có nguy cơ thua trên 70%

Nhắc đến đội Song Anh, hai người đang nhắm mắt “đi tu”. Vâng, họ đang ngồi thiền, thời gian 5 phút chưa kết thúc, cả hai vẫn phải ngồi im lặng, tốn 5 phút cuộc đời

Đến đội Minh – Vy, cả hai đang cười đã mơn ở phía nam khu rừng. Cười xong lại chạy vì sợ bị bắt vào trại

- Ô ba ma...hộp nữa kìa...- Minh chỉ Vy rồi lon ton chạy đến lấy

- Có phải cười nữa không đấy? – Vy e ngại nhìn chiếc hộp trên tay Minh

- Tíng...ye ye...10 điểm – Minh hô hoán lên, tung cả chiếc hộp lên trời, chỉ cầm lại tờ giấy. Hai đứa tung hô hét ầm lên như gặp phải nước ở sa mạc

- Em 7 quả táo anh 3 quả. Ôh ye! – Vy phân chia

- Em ăn gì mà khôn thế? Anh 7 quả đi. Khôn thế thăm nào chẳng lớn được. – Minh bữ môi

- Anh nói giề? – Vy hăm dọa bằng ánh mắt

- Nói giề là nói giề...

- Hừ...

Xong rồi hai đứa nó cứ cãi nhau suốt dọc đường đi.

- No quá, huhu, Tuyết ăn hộ anh lúc đi – Nam chìa cái bánh bao ra trước mặt Tuyết, kêu than
- Tham cơ, đã bảo là đừng mở hộp này lại còn cứ, ráng mà ăn nốt 4 cái nữa đi, về đỡ com tối. – Tuyết chống cằm ngồi nhìn Nam ăn
- Ăn hộ anh 2 cái đi, sắp hết thời gian rồi đấy, thua này – Nam nhún nhó
- À ừ nhì, thôi ăn nhanh lên, chưa được điểm nào đâu đấy, suốt ngày chỉ “được” phạt mới ăn thôi – Tuyết chịu khó cầm cái bánh bao lên và ăn, khó khăn lắm mới nuốt trôi được, vì thứ này cô chưa từng ăn bao giờ.

Bụng Nam này giờ còn đánh trống mà sau khi ăn vào 10 cái bánh bao đã căng tròn như muốn nổ tung ra.

- Tìm hộp nữa đi, làm gì mà vừa đi vừa sờ bụng thế?
- Bó mảy còn đang no... huhu, tí nữa sóc bụng chết ở đây thì sao, người ta phải đi từ từ chứ?
- Mày thích bó với bà không?
- Đầu thích...

...

- Kia kia, em với đi – Khánh Anh chỉ cho Thiên Anh thấy một chiếc hộp nữa treo lủng lẳng trên đầu
- Đến lượt em mở - Thiên Anh hí hửng cầm lấy chiếc hộp và mở nó ra
- Ting...10 điểm. Ôh ye! Lại điểm rồi – Thiên Anh nhảy cẫng lên
- Coi chừng ngã này....ax – Khánh Anh đưa tay ra đỡ Thiên Anh

Thiên Anh ngã xuống đất, tay Khánh Anh lại chạm trúng một chiếc hộp nữa. Anh lấy nó lên và mở ra

- Ngu quá.! Biết thế không mở. – Anh tí hí mắt liếc tờ giấy
- Công nhận ngu thật.! – Cô tiện mồm nói
- Cái gì?
- Ở đâu, em nói gì à? – Cô cười sảng khoái, cầm tờ giấy lên đọc : Nam trồng cây chuối, nữ đứng bằng một chân còn hai tay chấp vào nhau 1 phút
- Triển thôi. – Anh thở hắt và chuẩn bị nhào lộn, cô nhún nhó đứng bằng một chân, hai tay chấp lên kiểu bái phạt
- Một phút lâu thế, em chịu hết nổi rồi.
- Máu dồn hết lên não anh rồi này.
- Ô, hai đứa này làm trò gì nơi khi họ cò gậy này vậy.? – Một người đàn ông trung niên bỗng nhiên xuất hiện, chứng kiến cảnh bị phạt của Song Anh mà ông cười nắc nẻ nhưng cô nhìn cười để hỏi
- Mất mặt quá.! – Song Anh không ai bảo ai mà đồng thanh nói nhưng nói nhỏ. Ông kia tai không có vấn đề gì nên cũng gì thoang thoang qua 3 từ
- Sao cơ? – Ông hỏi
- Dạ không? Chúng cháu bị phạt thôi, giờ thì hết rồi, chào bác chúng cháu đi – Thiên Anh nhanh nhẩu nói rồi cùng Khánh Anh chạy
- Hết 100 phút chưa nhì? – Anh hỏi cô
- Anh còn hỏi em? Tay anh cũng đeo đồng hồ kia.! – Cô nhăn mặt
- À ừ nhì? Chết rồi, còn 35 phút nữa, tìm đường về thôi. Chúng ta đi xa quá rồi đấy.!
- Em còn cầm hộp kia không? – Anh hỏi
- Đây anh – Cô chìa hộp đó ra
- Đưa anh

- Đây

Song Anh đang men theo lối đi lúc nãy để về ngã 4, chỉ còn 20 phút nữa thôi là về đến đích, anh ném chiếc hộp xuống đường, chiếc hộp nằm gọn bên lề lối đi, nhìn chiếc hộp đó như là chưa từng bị bóc bao giờ

- Hình như nhóm thằng Nam đi về hướng này, cho chúng nó chết – Anh cười đều

...

...

Trong khi đội Song Anh và đội Minh – Vy đang tìm đường về thì đội Nam – Tuyết đang đứng hét ầm lên.

- Tôi bị điên. Tôi là thằng / con điên

Đã thế chỗ họ đang đứng còn gần buôn làng có dân ở nên tiếng của họ văng đến tai dân ở đó.

- Bọn trẻ thời này bị sao ý nhỉ? Sao chúng nó cứ hét ầm ĩ lên, điên mới chả dại ở trên rừng vậy

- Chắc chúng nó điên thật, thôi kệ không chấp làm gì...

Tiếng người dân xôn xao. May không lọt đến tai Nam – Tuyết không thì cả hai chắc bây giờ cả hai đang chạy thực mạng lánh xa khỏi chỗ này rồi.

- Ô kia, còn cái hộp nào kia? Sao vừa nãy đi qua không thấy nhỉ? – Tuyết chỉ vào chiếc hộp bên lề đường mà Khánh Anh vừa vứt để đánh lừa họ

- Nguy cơ là điểm đấy, nhặt đi nhặt đi – Thời gian không còn nhiều nhưng Nam vẫn rất ham hố

- Ok. Ok – Tuyết cũng ham hố không kém

- Ấy da...mẹ ơi – Tuyết than lên khi đọc nội dung ở bên trong.

- Tôi bị....

- Ấy, hình như tiếng của hai bọn kia, ha ha, cá đã cắn câu rồi – Khánh Anh cười mãn nguyện, thế lệ cuộc chơi đầu cầm bầy ra trò này nên đây không coi là vi phạm

Gần hết thời gian 100 phút, hai đội kia đã về đến đích mà chưa thấy bóng dáng của đội Nam – Tuyết đâu.

- Hai đứa này tí ăn đủ...ha ha – Minh cười ham hố

- Chúng nó hết “xăng” à mà lâu thế nhỉ? – Hoàng lên tiếng

- Kia...kia rồi, anh Nam – Thiên Anh vẫy vẫy tay khi nhìn thấy Nam đang luồn lách qua khỏi mấy bụi cây

- Sao chúng nó về đúng lúc thế nhỉ? Tròn 99 phút rồi – Hoàng đưa đồng hồ lên xem

- Anh đã trở lại...ô ye! – Nam hét lên khi đạt đích. Đưa số thành tích của mình cho Hoàng

Trọng tài ngồi xem xét thành tích của 3 đội rồi công bố kết quả chiến thắng

Đó là đội Song Anh và Minh – Vy, có số điểm bằng nhau là 60 điểm. Tương ứng với 60 quả táo và 6 triệu. Đội Nam – Tuyết thua cuộc với số điểm là 40. Tương ứng với 40 quả táo và 4 triệu kèm theo hình phạt từ phía hai đội chiến thắng và thêm cả trọng tài.

- OMG – Nam và Tuyết cùng hét lên

...

Hoàng cho cả 3 đội xem lại video quay được từ 3 đội mà ai nấy cũng đều cười điên dại.

Đội Nam – Tuyết đạt được nhiều “thành tích” ghê với tổng số lần mở trúng hộp la hét là 5 lần, trồng cây chuối và đứng một chân là 4 lần, ôm cây 7 lần, ngồi thiền 2 lần, cười 4 lần và ăn bánh bao 5 lần.

Đội Song Anh : La hét 4 lần, trồng cây chuối và đứng một chân 6 lần, ôm cây 2 lần, ngồi thiền 1 lần, cười 3 lần và ăn bánh bao 1 lần

Đội Minh – Vy : La hét 4 lần, trồng cây chuối và đứng một chân 5 lần, ôm cây 8 lần, ngồi thiền 1 lần, cười 6 lần và ăn bánh bao 0 lần.

- Giờ về khách sạn thôi, hình phạt để tuần sau về nhà rồi tính. Lần này tao cho hai bọn mày lên bờ xuống ruộng, xuống ruộng rồi tao lại lôi lên tao hành...
ô la la – Minh cười dã man

- Tao sợ mày à? – Nam vênh mặt lên nói
- Á mày được, Khánh Anh đâu, lần này hành thẳng này đến chết cho tao, xem nó dám vênh nữa không?
- Được rồi, cho nó hết lăm mồm – Khánh Anh nói
- Hur...hur... Vy với Thiên Em chắc không dă man thế đâu nhĩ? Hai em hiền mà...nhờ - Nam quay sang nhìn hót con gái
- Bọn em hiền mà nhờ...nhưng bọn em chiến thắng...ờ - Vy và Thiên Anh đồng thanh
- Eo ôi... - Nam nhăn nhó – A a hu hu, về khách sạn mau nên, tao... - Nam hét lên và ôm lấy bụng
- Thằng cha này mày sao thế? – Minh hỏi
- Đau...đau bụng...
- Hậu quả của việc ăn bánh bao quá nhiều...chịu khó đi em – Tuyết cười đều...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tiểu đội nhí nhỏ

- Tối nay đi chơi đâu không? – Minh hỏi
- Không đâu, tao ở nhà, hôm nay lặn lội trên rừng giờ đau hết cả chân rồi, bọn mày đi đâu thì đi – Tuyết trả lời
- Em cũng thế, mỏi chân lắm – Thiên Anh
- Em cũng ở nhà – Vy
- Ha ha – Nam cười...
- Cười gì? - Tuyết lườm
- Đâu có, thế tối nay 3 cô nương ở lại dưỡng sức nhé, mấy thanh niên bọn tôi đi chơi lúc – Nam hí hửng, tay chân hoạt động không ngừng
- Đúng đấy! – Hoàng lên tiếng
- Khánh Anh đi không? – Nam
- Có!

Mấy thằng hí hửng cười, sắp thể hiện tài năng tán gái rồi...

Thành phố lên đèn, gió thổi vi vu, không gian nơi đây thật đẹp và lãng mạn

Khánh Anh chỉ mặc chiếc áo raglan thân xám đậm tay đen, quần jean mài rách cực chất cùng chiếc khuyên tai hình bọ cạp lấp lánh một bên tai khiến cho các cô gái và chàng trai đều phải đứng nhìn và ngất lảo lộn

Minh nổi bật trong chiếc áo khoác kéo xéo màu xanh tím, mũ phớt tròn trắng cùng chiếc quần jean đen phong cách làm cho mọi hoạt động của mọi người phải lập tức dừng lại khi anh bước qua...

Hoàng diện trên mình chiếc áo thun trơn dài tay, được chủ nhân kéo ống tay lên gần khuỷu tay, trông nhanh nhẹn và cá tính hơn, quần jean túi rộng và sợi dây xích dài vắt chéo qua hông làm không ít người phải hỏi thăm và tiếp máu trong viện khi nhìn thấy anh.

Nam áo khoác thun trơn cổ có mũ màu café, quần côn hip-hop cùng chiếc mũ hip-hop đội ngược về phía sau trông vừa tinh nghịch vừa đáng yêu. Những chàng trai có vẻ đẹp như này chắc không có nhiều, đẹp đến mức khiến những chàng trai xung quanh đầu đầu ghen tị, đến khổ khi bạn gái mình cứ ngắm nghía người con trai khác mãi không thôi, hai mắt như muốn long sông sọc ra ngoài. Họ tự nhủ: Hay là mình chết quách đi cho rồi...

Bốn con người với bốn vẻ đẹp khác nhau khiến không gian nơi đây tràn đầy thú vị. Họ quá đẹp và hoàn hảo từ gương mặt đến dáng đi, đây là họ chưa cười thôi, nếu còn cười nữa thì các chàng trai ở đây phải đưa bạn gái mình đi viện vì bệnh mất hoặc mù rồi.

Ánh trắng lên lúc mờ lúc tỏ. Ở đây không lạnh bằng Hà Nội nhưng cũng không thấy con gái ăn mặc hở hang nhiều nhưng cũng chưa phải dạng ít.

- Ai xin số và nhận được nhiều tin nhắn làm quen nhất thì chiến thắng, ba người còn lại phải chi tiền khao người chiến thắng một bữa linh đình nhé. Người nào liệt không có tin nhắn nào thì khao cả 3 người còn lại... Ha ha, và người chiến thắng không ai khác sẽ là... - Nam định tự sướng “sẽ là tao...” thì sáu con mắt chĩa thẳng vào mặt Nam đang đầy phấn khích kia mà lườm. Nếu sáu con mắt ấy phóng được ra lửa chắc bây giờ Nam đang nằm trong khoa chữa bỏng và chờ hi sinh rồi. - Một trong bốn chúng ta - Nam hớn hờ nói tiếp. Không là một trong bốn chúng ta thì còn là ai nữa hả thánh...

- 11h chốt, hẹn nhau ở công chợ Bến Thành, thằng nào không đến đúng hẹn... xác định khao đi là vừa - Minh tuyên bố

- Ok - Tất cả đồng ý và đồng thanh

...

Đi bộ qua mấy dãy phố, không tìm được điểm thích hợp để mình dừng chân. Khánh Anh quyết định không đi nữa mà bắt taxi vào bar chơi.

Tiếng nhạc xập xình dẫn lối cho Khánh Anh đến, ánh sáng lập lờ cũng đủ cho anh thấy ở đây nhiều “gái” đến nhường nào. Nhưng anh không tìm đến thứ đó mà thứ anh hướng tới lại là rượu.

Anh vào bar có một mình và anh chẳng để ý đây là bar có hoạt động như thế nào, và tất nhiên anh cũng chẳng biết đây lại chính là hang ổ của địch.

Bồi bàn phục vụ nhiệt tình thật đấy, nơi đây náo nhiệt thật đấy nhưng không biết nguy hiểm nó sẽ rình rập mình ra sao đây??

- Quen thật. Kia phải chăng là... - chàng trai ngồi trong bóng tối khẽ mấp máy môi lên tiếng, ánh mắt nhìn vào Khánh Anh đầy hoài nghi

- Ông chủ. Có điện thoại - Tiếng nhân viên bên cạnh đánh thức suy nghĩ của chàng trai kia. Hắn cầm điện thoại lên và nghe nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn vào Khánh Anh. Nghe điện thoại xong, hắn hơi quay mặt đi chỗ khác, trầm nghĩ

“Trái đất thật tròn, đi đâu cũng gặp được là sao?. Hắn mà biết mình ở đây chắc sẽ không để yên cho mình đâu”

Hắn lặng lẽ ngồi quan sát Khánh Anh, hai tay chống lên cằm vẻ nghĩ ngợi và có đôi chút ngạc nhiên vô cùng lớn.

“Đây phải Kevin, thủ lĩnh của Hắc Long không? Không gặp bao lâu mà hắn ta đã lảng nhảng thế kia ư? Thiên Anh à? Anh có nên cho em biết chuyện này không nhỉ?”

Khánh Anh đang ngồi nói chuyện và “tán tỉnh” mấy em trong bar, em nào cũng đồ rầm rầm, bề ngoài toát ra một vẻ lạnh lùng nhưng trình độ tán gái của anh phải đạt đến trình độ cao ngất ngưỡng.

So về độ xinh, độ quyến rũ của các em trong đây với Thiên Anh thì sao nhỉ? Chắc Thiên Anh không bằng một góc với họ rồi. Nhưng Khánh Anh chẳng có chút rung động gì trước các vẻ đẹp ở đây, anh vẫn lạnh băng cảm xúc trong trái tim mình. Ngoài mặt thì vẫn lên dây cót “của gái”

Anh tạm dừng cuộc chơi. Đi vào sâu bên trong để tìm wc, anh đi không hề ngại một bước chân nào của ai trong đây, cứ như thể anh là chủ quán khiến mọi người nhìn anh đều cảm thấy dè chừng.

Hắn thấy anh đi đến gần chỗ hắn đang ngồi, nghĩ là anh nhận ra nên đứng dậy lánh đi chỗ khác.

Đôi mắt anh hơi quét lên cái bóng dáng ấy một lượt, nhếch mép cười một cái rồi đi tiếp. Có lẽ anh cũng đã phát hiện ra điều gì đấy..

Nam. Hoàng. Minh mỗi người một nơi, cứ liên tục lên dây cót để tán gái, mồm thẳng nào cũng bon như xe vừa được thay xích. Nghiêng đến đâu là gái nghiêng theo đến đấy. Ham hố nhất vẫn là Minh, đến cả hoa đã có chủ và đang ngồi cạnh chủ rồi mà anh vẫn xông vào làm quen, tí nữa thì ăn đánh hội đồng.

Có số một em là lại cười như điên. Trong lòng thẳng nào cũng chắc chắn mình sẽ thắng.

Thời gian chả mấy chốc đã hết. Bây giờ là 11h

Tất cả đều có mặt tại công chợ, nhìn mặt tên nào cũng hớn hờ như vừa ăn dưa bở.

Sau vài phút so kết quả thì Minh hét lên

- Á ha ha ha...tao thắng...tao thắng...ôi trời ơi mình phục mình quá, mình yêu mình ghê...

- Yêu cái thằng cha mày. Về - Nam đá Minh

- Chưa xong đâu, tối nay xem ai nhiều tin nhắn đến trước đã. - Hoàng nói

- Giờ thì về. - Khánh Anh

Về đến khách sạn. Phòng ai người nấy về, đợi đến sáng mai dậy xem số lượng tin nhắn đến như nào.

Cả bốn tài khoản đều được kiểm tra, nếu mai mà tài khoản hụt đi coi như là thua. Để tránh trường hợp nhắn tin cho người ta trước xong người ta nhắn lại đó mà...

.....

Sáng hôm sau

- Hura...chán quá! - Vừa thức dậy, Tuyết đã kêu lên. Lúc bấy giờ Thiên Anh cả Vy vẫn đang nướng trên giường, ngủ một cách ngon lành.

Tuyết dậy làm vsen rồi đi lang thang khách sạn cho đỡ chán. Rồi điểu dừng chân của Tuyết là phòng Nam.

Vào đến phòng, thấy Nam đang ngủ say như chết, cô đi đến định gọi dậy tâm sự thì thấy màn hình điện thoại của anh sáng lên báo hiệu có tin nhắn mới. Tin nhắn đến cô chẳng quan tâm nhưng lần này cô phải quan tâm thật rồi.

Màn hình hiển thị đầy đặc một dãy tin nhắn, tổng số tin nhắn: 307 tin

Vì đây là máy của Nam lên Tuyết biết mặt khẩu, cô tò mò vào xem, thoáng qua đã thấy vài tin có nội dung “ Anh yêu ngủ rồi à”

“ Mới gặp mà nhớ anh yêu quá”

“ Anh Nam ngủ chưa? Nói chuyện với em được không”

“ Anh nói chuyện vui tính quá, em yêu anh mất rồi”

“ Anh đâu rồi, xin số em mà không nhắn tin cho em à, buồn..”

Càng đọc, máu điên trong người Tuyết càng nổi lên như sóng thần.

- Lí Nhất...NAM – Tuyết hét ầm lên vào tai Nam khiến anh giật mình tỉnh dậy

- Bão à..sóng thần..hay động đất – Anh cũng hét toáng lên

- Thêm cả lốc xoáy với núi lửa phun trào nữa đấy – Tuyết cáu

- Hìhì...có chuyện gì mà căng thế? Sao ở phòng anh? – Nam nuốt nước bọt ừng ực khi thấy thái độ của Tuyết

- Nhiều gái quá ý, lần sau cài mặt khẩu thì đừng cho em biết – Tuyết tức

- Anh có muốn cho em biết đâu...em đòi biết đấy chứ - Nam buộc miệng nói

- Á...anh nói cái gì...- Tuyết lại hét

- Huhu anh nói gì đâu. Mà bọn này là phù du thôi mà, anh có ý gì đâu. Tin anh đi - Nam năn nỉ

- Tin sao được, lù lù ra thế kia còn gì nữa

Tuyết nói xong định đứng dậy bỏ đi thì Nam kéo tay lại

- Xin lỗi mà. Ngần lần xin lỗi đấy...đừng giận anh, anh xóa hết tin nhắn đi, xong đổi cả số khác mà...được chưa?

- Nói thì làm đi – Tuyết bực

Nam hơi bừa bời rồi xóa hết tin nhắn đi, trong lòng đang sôi sùng sục “ Thôi, lại tốn tiền khao mấy thằng kia rồi”

Xóa xong, phần tin nhắn trống trơn, mặt Nam cau có lại đến khổ

- Thay cả sim đi – Tuyết nói rồi cười, bốt giận hơn rồi đi ra ngoài

- Khở. Biết rồi.

- AAAAAAAAAAAAA...Đen quá ! Nhọ quá...tức quá ! – Nam bay lên giường giãy giụa, đập chăn bay tung tóe.

.....

12h trưa, cả đám kéo nhau đi ăn trưa.

- Hôm nay ăn tẹt ga luôn đi, Nam trả tiền. . .hú hú – Minh rú lên, Hoàng ngồi đập bàn đập ghế cười lăn lộn, đến Khánh Anh còn cười to
- Khổ thân, mấy cha hôm nay ăn phải gì vậy? – Vy nhăn nhó nói với Thiên Anh
- Ăn ít thôi, không cảm mày lại đấy – Nam lườm Minh
- Cảm mày á, mày tự nguyện đấy nhá, thế thì tao càng phải ăn nhiều rồi. – Minh lè lưỡi chêu nguoi
- Gọi đi, ngồi đấy mà lên con với nhau, mắt mắt quá ! – Tuyết lên tiếng

Minh cảm cả quyền menu mà tích từng món ăn một đồ phải đọc cho phục vụ ghi chép. Mắt Nam chao đảo nhìn vào menu mà chỉ muốn đấm cho Minh một trận như người

- Mày gọi nhiều thế, bố mày ăn hết được à? – Nam
- Bạn không biết tính tở à? Thà thừa còn hơn thiếu. . .ăn nhảm còn hơn bỏ sót à? – Minh nói tình bơ
- Thăng. . .thăng. . .khốn nạn – Nam xót xa
- Minh ơi, mày chưa gọi rượu với nước ngọt, đồ tráng miệng nữa – Hoàng ra ý kiến
- Gọi nước lọc đi. Nước lọc cũng tráng miệng được – Nam
- Không không. . .tớ thích ăn trái cây cơ, nước thì phải nước ép. . .không uống nước lọc đâu. . .huhu – Hoàng
- Mày. . .thích gì? – Nam lườm
- Bạn thì nhớ. . .bạn còn thua cả trò chơi hôm qua đấy, tớ lại sai bạn đi bê cùng phục vụ giờ - Hoàng cười chêu nguoi
- AAAAAA. . .tức quá ! – Nam than rồi cũng ngồi yên để mấy người kia đập phá túi tiền của mình
- Ồ. . .anh Nam bị sao mà nghe lời 3 anh thế? – Vy tò mò hỏi
- Nó bị thừa tiền mà em – Hoàng cười, 3 tên còn lại cũng cười, Nam cười méo xệch

.....

Đồ ăn được bê ra, bày kín mít bàn, thậm chí phục vụ còn phải kê thêm một bàn nữa sát vào mới bày được hết cả đồ uống lên. Khách vào ăn ai cũng không thể không nhìn về phía 7 người kia được, vừa choáng vừa ngạc nhiên.

Những đĩa thức ăn trên bàn cứ voi dần nhưng mãi chẳng chịu hết. Còn vài món chưa cả được đụng đến mà ai cũng đã no căng rồi. Thấy thế Tuyết này ra một ý và nói

- Ăn thôi thì chán nhĩ? Giờ chơi đồ nhau đi, bên nào không trả lời được thì phải ăn một món mà bên kia yêu cầu. Và bên trả lời được câu đồ thì bên ra câu đồ phải ăn. . .

Nghe cũng thú vị nên tất cả đều ham hồ đồng ý

- Vậy 3 người bọn tôi – Tuyết chỉ vào mình, Vy và Thiên Anh – đấu với 4 người các nguoi
- Ok con béc dê. 4 thanh niên chúng tôi không ngại chị em phụ nữ các người đâu – Minh nhăn nhó
- Được, chờ đấy – Tuyết
- Oăn tù ti xem ai đồ trước – Hoàng
- Thôi, ông cứ lảm chuyện, cho chị em nó đồ trước – Minh
- Anh Minh hôm nay phóng khoáng thế cơ? – Tuyết bĩu môi
- Ủầy. . .lâu lắm mới nghe thấy Tuyết nhà ta gọi Minh là anh nhớ, thôi thôi. . .chắc Minh chót – Minh cười
- Bố thằng bệnh ! – Tuyết lườm
- Thôi đi máy má. . .má Minh lảm mồm vừa. . .giờ bắt đầu chơi đi. Để lâu thức ăn nguoi bây giờ - Hoàng nhảy vào

Tất cả cùng cười. Rồi bắt đầu cuộc chơi [Ba nữ gọi là đội G (girl), 4 nam gọi là đội B (boy) nhé!]

- 1' -> 4 = 1505 – Tuyết ra câu đố
- Không hiểu lắm – Nam nhăn nhó
- Thằng ngu...- Minh đập vào đầu Nam rồi đau và chột một câu – Ô tao cũng chẳng hiểu
- Dễ mà. Một phút suy tư bằng một nghìn năm không ngủ - Khánh Anh trả lời đắc ý
- Ô...đúng rồi. – Tuyết
- Đấy...tao cũng định trả lời như thế nhưng thằng Khánh nhanh quá – Hoàng chém gió
- Thôi đi ông tướng...- Tuyết lè lưỡi chêu
- Giờ thì ăn đi...ha ha...cho ăn gì bây giờ nhỉ? – Nam cười sung sướng
- Anh em đâu...hội ý – Hoàng

Sau vài giây nghĩ thì Minh cũng lên tiếng bá đạo làm đội G suýt ngất

- Cua sốt ớt đi. Ha ha cho chị em mi chết

Món này gọi hai đĩa mà chưa ăn hết một phần tư của một đĩa tạo nào đơn giản vì nó vừa có vị sền sệt, chua chua và đặc biệt cay rất cay. Ăn một miếng mà không có ly nước ngọt bên cạnh chắc xé lưỡi mất...

- Trời ơi sao mi nữ đánh lòng phụ phàng chị em nó như vậy....ta ủng hộ - Hoàng nói như đang hát cải lương. Lúc đội G chỉ muốn đâm cho Hoàng trận lên nương xuống biển
- Ăn đi – Đội B đồng thanh
- Ăn thì ăn. Làm gì mà căng – G đồng thanh

Thế là cả ba người hí hoáy ăn. Vừa ăn vừa quạt miệng cho đỡ nóng và bớt cay, nước mắt cứ chảy giàn giụa vì quá cay.

Tuyết định vớ cốc nước thì Khánh Anh chặn lại và nói

- Ai cho uống
- Chúng mày thương người một tý có sao đâu? – Tuyết lườm
- Ừ thương đấy – Minh và Nam chen vào
- Xong rồi. Đến lượt bọn anh đồ đấy – Thiên Anh lên tiếng. Mặt đỏ bừng phát khóc
- Được rồi. Đội nghĩ đã – Nam
- Không được nghĩ, nghĩ là thua luôn – Vy
- Luật đâu thế?
- Luật của đội em. Nhanh lên
- Trời lung linh mây rung rinh cảnh lá xòa linh tinh. Hỏi cái gì ở giữa trời và mây – Nam ra câu đố, nhìn G đầy thách thức
- Ô...còn cảnh lá nữa. Thì chắc là cảnh lá rồi. Chuẩn men – Tuyết cười đắc trí
- Chúc mừng bạn...bạn trả lời hoàn toàn – Minh nói đến đây Tuyết mừng đến nỗi đứng hấn dậy đập bàn
- Ôi, con cảm ơn cha mẹ đã sinh ra con, đã nuôi nấng con để con thông minh như này. Lần đầu tiên cho em gửi lời cảm ơn của mình đến ông bà cha mẹ em...và...- Tuyết đang lên cảm xúc thì Nam chặn lại vì khách hàng xung quanh cứ nhìn Tuyết như sinh vật lạ. May nhà hàng hôm nay vắng khách hơn mọi khi. Lâu lắm nhóm này mới có cơ hội “điên” công khai như này
- Mẹ trẻ đi thi hoa hậu chẳng?
- Mày để tao nói nốt không? – Minh nhìn Tuyết
- Nói đi – Tuyết ngồi xuống cười

- Vâng...chúc mừng bạn, bạn đã trả lời hoàn toàn...SAI. Bởi vì sao? Bởi vì bạn tưởng bạn không ngu nhưng bạn ngu không tưởng – Minh cười oang oang như trống tã

Tuyết cụt hứng lờm Minh

- Đến em trả lời – Thiên Anh nói

- Ai cho trả lời, mỗi câu chỉ được trả lời một lần thôi, Tuyết trả lời rồi còn gì? – Nam - Đáp án là Và...haha...không uống công đồ đệ của anh đoán toàn sai. - Nam cười sặc sụa

- Lần này cho uống rượu đi – Hoàng lên tiếng

- Gì má? Sao mà ác thế? Con gái bọn em uống sao được – Vy hét lên long trời nổi đất

- Ấy...hà họa em yêu. Đây là luật chơi – Hoàng cười cười

- Hừ..

Khánh Anh lấy một chai rượu loại nhỏ rồi đưa cho đội bên kia uống

- Để chị uống hết cho – Tuyết nhận lấy chai rượu rồi cười và tu một phát hết một nửa. Rồi lại tu phát nữa hết cả chai. Uống rượu là sở trường của Tuyết mà, cô uống như uống nước lọc khiến Vy và Thiên Anh trở mắt lên nhìn khâm phục. Vy cũng uống được nhưng chỉ được một cốc đã nâng nâng rồi.

- Con gái mình thế mà khá – Nam cười xoa đầu Tuyết

- Cái gì...??? – Tuyết trừng mắt lên, cầm chặt chai rượu hù Nam

- Bạn gái mình thế mà khá – Nam chuyển chế độ nịnh hót

...

- Đến bọn em đồ. Trên một chuyến xe bus có rất đông người. Xe đi một đoạn có hai người lên ba người xuống. Đi một đoạn nữa có ba người lên năm người

xuống. Đi một đoạn lại ba người lên hai người xuống. Bác tài có một vợ một con. Hỏi sắp đến bến xe con gái bác tài xế tên gì? – Thiên Anh

- O hay...liên quan vớ lọ - Nam cảm thán

- Thế ai mà trả lời được – Hoàng

- Câu khác đi chứ - Khánh Anh

- Bọn em thử trả lời đi – Minh

- Tóm lại là không trả lời được chứ gì? Các anh thua đi – Vy cười mãn nguyện

- Bọn em trả lời đi – Đồng thanh

- O...luật chơi có mục này à? – Tuyết giả ngây

- Bọn em ăn nhiều rồi giờ nhường cho bọn anh ăn chứ. Đơn giản thôi, Bây giờ bọn anh xử lý hết bát này đi – Thiên Anh đẩy bát nước chấm về phía B. Bát nước chấm đầy đủ gia vị hành, tỏi, ớt, cà rốt, su hào, nước mắm, mì chính, nước sốt.

- Gì vậy chài...Ai chơi ăn cái này. – Nam nhăn mặt

- Đây cũng là đồ ăn được mà, em không biết – Thiên Anh

- Dã man – Nam

- Chân chừ gì nữa. Xử lý hết đi – Tuyết lên mặt, cuối cùng cũng trả thù được

Đội B nhăn nhó như phải tội, mỗi người cầm một cái thìa lên rồi múc nước chấm ăn. Vừa ăn vừa nhăn nhó.

- Cái này chỉ để chấm thôi mà. Sao ăn được – Hoàng

- Chấm một tẹo mà đã cay rồi còn bắt ăn, cho ăn cái khác đi, pizza này – Nam

- Ăn cả đạn ý, ăn nhanh lên – Tuyết quát

- Cay...quá ! – Hoàng vừa đưa được muỗng tiếp theo lên miệng thì phụt luôn...thăng mặt Minh làm Minh la oái oái lên
- Thăng mặt...day...hồng be bét mặt tiền của tao rồi. Tao đi sửa lại đã – Minh rình rình bỏ vào wc để không phải ăn tiếp.
- Ôi nhìn bọn mày khổ mà tao sướng. Sướng ơi là sướng – Tuyết ngồi bên cạnh liên tục cổ vũ nồng nhiệt
- Món của mày ngon đấy – Vy cười nhìn Thiên Anh
- Thiên Em đã man quá, huhu – Nam
- Em đã man bình thường – Thiên Anh cười cười

Thấy Nam vừa đưa muỗng nữa lên ăn và định phụt ra thì Tuyết nói luôn

- Nam ơi, ăn uống hân hoi, cho ăn thêm đấy, chơi sạch sẽ tý nha

Nghe vậy, Nam ngậm ngùi nuốt từ từ. Mặt nhăn nhó thấy tội

Đắng, cay, chua,ngọt, mặn cứ từ từ vào trong bụng đội B.

- Thôi không chơi nữa đâu...chết mất. Nước nước...- Hoàng vừa nói tay vừa vớ cốc nước vừa ho sặc sụa.
- Áy...không được – Vy cầm cốc nước uống luôn
- Nước nước...- Nam than, kêu oai oái lên – Tao thổ huyết luôn rồi – Nói xong Nam lại ho sặc sụa, mặt đỏ bừng

Đội G phá lên cười, Tuyết vẫn hăm he

- Thấy đẳng cấp của các chuy chưa cưng?
- Thấy rồi...thấy rồi...
- Thế thì thua nhá – Vy và Thiên Anh đồng thanh
- Vâng...thua – Đồng thanh

Đội B chịu thua xong, G mới đưa nước cho B uống. Có nước vào all tỉnh hẳn.

Một lúc xong, Minh đi ra với vẻ mặt hớn hờ vì thoát kiếp. Nhìn bát nước chấm hết sạch, anh cười mãn nguyện vì mình không phải ăn nhiều

- Thăng cha Minh nó cười kìa. Giết...- Nói xong, all đứng dậy đuổi đánh Minh. Nhà hàng như náo vì lũ này. Nhân viên phục vụ chỉ biết nhìn và lắc đầu bó tay với cái tiểu đội nhí nhố này

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Khởi đầu một sóng gió

Về đến nhà. Thiên Anh và Vy mệt như người. Cả hai lăn ra giường đánh một giấc. Hơn ba giờ chiều Thiên Anh dậy, Vy còn đang nướng. Cô không muốn đánh thức giấc ngủ ngàn vàng kia, sợ con bé tên Vy nó choa cho vài cái thì lại khổ cái thân

Cô xuống bếp, mở tủ lạnh để kiểm đồ ăn nhưng tủ lạnh trống trơn. Mới đi vài ngày nên cái tủ không được chủ nhân chăm bón thành ra nông nổi này đây.

Cô một mình ra siêu thị mua đồ ăn.

Cái tội sợ xe máy, không biết đi ô tô, siêu thị xa không đi được xe đạp nên mới phải khổ sở ngồi bắt xe bus. Mãi chưa thấy chuyến xe bus nào, cô lôi điện thoại ra nghe nhạc cho đỡ chán.

- Thiên Anh

Nghe thấy tiếng gọi, cô giật mình ngẩng đầu lên. Đập vào mắt là con xe quen thuộc của Hoàng.

- Ô, anh Hoàng, anh đi đâu đấy ạ? – Cô cười cười đứng lên
- Anh đi tìm em – Anh cười
- Sao tìm em?
- Hi. Anh nói vậy thôi, anh có việc đi ngang qua đây, thấy em lên ghé lại, em chờ xe bus à?
- Vâng. Em định đi siêu thị mua đồ để tủ lạnh
- Vậy à? Anh đang rảnh, anh chờ em đi nhé !
- Tưởng anh có việc
- Anh làm xong rồi
- Hi. Thế anh đưa em đi nhé – Cô cười tươi
- Sẵn sàng – Anh cười nháy mắt một cái, ga lăng đến nỗi mở hộ cô cửa xe làm cô bật cười

Xe anh vừa đi khỏi thì có xe bus đến. Theo sau xe bus là xe của Yun.

- Hay lắm – Yun khẽ nở nụ cười hiếm. Cười hời hợt rồi lái xe theo sau xe của Hoàng

Xe dừng lại tại siêu thị. Hoàng đi cất xe rồi cùng Thiên Anh đi mua đồ. Tiễn về đến siêu thị, Yun cũng lấy xe đẩy hàng rồi vào chọn đồ luôn.

Nhỏ luôn theo dõi từng hành động một của Thiên Anh và Hoàng để nắm bắt thời cơ chia rẽ tình cảm của song Anh

Ban đầu chưa chọn được gì, Hoàng bắt Thiên Anh lên xe đẩy để anh đẩy, như hai đứa trẻ con, không ngại ngần gì ai mà cười oang oang lên trong siêu thị.

- Anh không mệt à? – Cô hỏi
- Anh có chứ? Nhìn em nhỏ bé vậy mà nặng ghê đấy – Anh chêu
- Thế thì em xuống, ai bảo bắt em lên làm gì – Cô vờ dỗi. Leo luôn xuống
- Anh đùa thôi mà, giận kìa – Anh nheo mắt cô
- Em thêm giận anh ý, ha ha – Thấy anh tiến lại gần, thừa cơ hội cô đánh anh vài cái.
- Dám đánh anh hả?

....

Thế là hai người lại dí nhau xung quanh các gian hàng. Làm Yun khó sở chạy theo, may hôm nay nhỏ đi giày thể thao, nhỏ mà đi guốc chắc gây luôn gót mất.

- Stoppp...mệt – Cô ngồi xuống thở dốc
- Anh chả chịu người em gì cả? – Cô nói tiếp
- Anh nhường em thì ai nhường anh
- Lại đây – Cô khẽ vẫy tay gọi anh, anh cũng làm theo lời cô mà tiến đến gần cô hơn. Bất ngờ cô dẫm vào chân anh rồi chạy đi
- A, em được lắm, để anh bắt được thì đừng trách – Anh nói rồi đuổi theo cô. Yun thấy vậy chẳng buồn theo dõi nữa, nhỏ cũng mệt mà ngồi bệt xuống đất nghỉ rồi. Ngồi đây chờ, nhỏ nghĩ thầm nào hai người đó cũng phải quay lại lấy xe đẩy hàng của mình đi chứ.

Một lúc sau, Thiên Anh và Hoàng lại chạy về chỗ cũ để lấy xe hàng. Lần này, Thiên Anh bất cẩn trượt chân tí nữa thì ngã, may Hoàng đỡ kịp nhưng mãi nhìn về mặt đỏ bừng của Thiên Anh mà Hoàng ngã lăn ra đất luôn, đè cả Thiên Anh ra, cô được trận hú hồn.

- Cha mẹ con ơi...anh Hoàng ơi, anh nặng quá! – Cô nói
- A, anh xin lỗi, em có sao không? – Anh chợt tỉnh, rời khỏi người cô, đỡ cô dậy. Cái cảnh này đã bị Yun chụp lại...làm kỉ niệm

- Sao...đầy đầu rồi, ui da – Cô cười cười
- Muốn anh đèn gì không? – Cô chỉ đùa mà gương mặt anh tỏ ra hồi lồi trầm trọng, nhìn anh như vậy cô không khỏi bật cười
- Hai gói bim bim cay đặc biệt – Cô ra mức đèn
- Ờ, lớn rồi còn bim bim – Anh bấu môi rồi lòi cô đi mua bim bim. Cô chỉ cần hai gói mà anh mua cả bịch ném cho cô.
- Thế này đủ 10 lần nữa – Anh cười gian nói
- 10 lần gì anh? – Cô không hiểu nên hỏi
- 10 lần đề lên người em – Anh chau
- Anh...- Cô ngượng đỏ mặt
- Thôi nào, anh làm gì đâu mà đỏ mặt thế, giờ có mua đồ không còn về, muộn rồi
- Có chứ ! – Cô đưa tay lên xem đồng hồ, đi từ 4h chiều mà hơn 6h rồi chưa cả mua được cái gì ngoài cái chân mồi.

Ra về với một đồng đồ đầy ự. May có Hoàng cầm đỡ lên Thiên Anh cũng bớt mỏi

- Em cảm ơn anh lần nữa nhé !
- Sao em cứ khách sáo với anh vậy lị? – Anh nhăn mặt
- Mình là người Việt Nam mà. Hi – Cô cười tươi – Thôi muộn rồi anh cũng nên về, bye anh, em vào trong nhé!

Nói xong, đợi anh gạt đầu rồi cô mới đi vào trong, từ bên trong, Vy lon ton ra xách đồ giúp cô

- Tao tưởng mày định ngủ đến sáng mai dậy đi học luôn – Cô nói
- Tao ngủ gì? Còn phải ăn cơm chứ!

...@...@....

Tối...

- Hura. Thơm quá đề – Tiếng Nam bên ngoài vọng vào
- Ồ, sao các anh đến đây? – Vy ra mở cửa, ngơ ngác hỏi
- Tối nay thằng Khánh nó không chịu nấu cơm, bọn anh đành đến đây ăn nhờ vậy – Minh nói
- Thằng Khánh nó lười lắm, cơm thôi mà cũng không nấu, làm bọn anh chết đói – Hoàng
- Nhưng bọn em không cho các anh ăn miễn phí đâu trừ một điều – Thiên Anh ra ngoài hóng
- Điều gì? – Minh, Nam, Hoàng đồng thanh
- Các anh vào tự làm đi, em chỉ đủ sức làm cho em với Vy đủ ăn thôi
- Ồ thế sao được, bọn anh có biết nấu đâu – Hoàng phản bác
- Các anh mà không biết nấu á? Ngày trước thôi, bây giờ khác rồi, giờ ngày nào mỗi anh chả phải nấu một lần – Thiên Anh cười
- Thằng Minh...- Hoàng chỉ vào Minh – Thằng Minh nó nấu giỏi nhất, để nó nấu đi
- Gì vậy cha? Tao làm gì biết nấu – Minh chối
- Vy ơi, thằng Minh nó cãi anh – Hoàng mách Vy
- Liên quan đến em đâu – Vy nhăn mũi tình bơ nói
- Chúng mày bàn chuyện gì đấy? – Tuyết và Khánh Anh bước vào, trên tay hai người cầm mấy túi đồ chế biến to bự
- Thằng Minh nấu giỏi, vào bếp đề – Khánh Anh ném cho Minh mấy túi anh đang cầm

- Sao lại là tao????? – Minh
- Sao không là mày – Đồng thanh
- Nhanh nên, trước 9h tao cần một bữa ăn thịnh soạn và sang choảnh – Nam nói
- Mày sai ai đấy, vào mà nhặt rau đi – Khánh Anh ra lệnh
- Tao làm gì biết nhặt – Nam bấu môi cãi
- Thằng này láo, cho ăn đánh hội đồng đi – Hoàng nhảy vào khôi nghia
- Tất cả cùng làm, ai không làm, nhinnnnnnn – Tuyết kéo dài từ “nhin”

Thế là ầu vào bếp. Khánh Anh với Nam lười nhất, toàn linh linh đi lại để không phải làm. Rồi cả hai chuồn ra phòng khách ngồi căn hướng dương với xem phim

Đang làm thì thỉnh thoảng Minh lại rên lên vài câu hát không đầu không cuối, toàn bị Tuyết và Vy dọa đánh nếu còn tiếp tục lải nhải.

Hoàng thì hòa theo Khánh Anh với Nam chạy đi ra phòng khách ngồi xem phim.

- Mấy thằng cha kia tí nhin đóp nhé, ngồi đấy mà căn hướng dương với nhau đi – Tiếng Minh trong bếp vọng ra
- Chàng trai trẻ thích ăn đánh hội đồng đấy à? – Nam
- Thằng Nam dọa bạn tao tí cho ngồi đất ăn nhé ! – Tuyết
- Tuyết dọa bạn tao tí nữa ăn bốc nhé ! – Khánh Anh
- Anh Khánh dọa bạn em tí ăn cơm thừa nhé ! – Thiên Anh
- Thiên Anh dọa bạn anh tí ăn cả bát lẫn đũa nhé ! – Hoàng
- Anh Hoàng dọa bạn em tí nữa ăn cả phần xương thừa nhé ! – Vy

.....

- Ô, sao bọn này nấu lâu thế nhỉ? – Nam tò mò, cái bụng sôi sùng sục, sắp chín cả lòng bên trong rồi
- Ủi nhỉ? Xuống xem sao – Hoàng nói rồi 3 người cùng xuống
- Á...chúng mày ngon, dám ăn mảnh ăn trước à? Anh em đâu, nhào zô - Hoàng hét lên khi thấy 4 người kia đã ăn trước mà không gọi gì an hem. Nói rồi ngồi xuống ghế ăn. Hai tên kia cũng nhảy vào ăn.
- Ôi nhỏi ngon óa (ối rồi ngon quá) – Nam vừa ăn vừa nói
- Dân tộc gì đây? – Tuyết nhìn Nam ăn mà phát sợ
- Nam bị bỏ đói hơn năm rồi – Hoàng chen vào
- Tý nữa Thiên Anh khóa phòng wc vào, thằng Nam nó giữ thì lâu lắm đấy – Khánh Anh
- Chúng mày chỉ được cái bắt bẻ bạn bè là giỏi – Nam lờm

...

Ăn xong, bãi chiến trường do 3 thanh niên : Khánh Anh, Nam, Hoàng dọn.

Ba thằng hối hận vì vừa nãy không làm gì để giờ dọn còn khổ hơn. Trong khi Minh đang hát karaoke oang oang lên chêu tức “ba osin mới”

11h30’

5 người kia mới ra về, trả lại không gian yên tĩnh cho nhà Thiên Anh.

Thiên Anh mang rác ra ngoài đổ.

Cô khựng chân lại khi có tiếng ai đó gọi mình. Ngó trước ngó sau không thấy một ai, cô toan bước vào thì lại có tiếng gọi. Cô lên tiếng

- Ai đấy?
- Là tôi, Vương Thiên Anh – Yun bước ra từ sau ngách nhỏ. Nhỏ cười đều giả nhìn Thiên Anh
- Có chuyện gì?
- Các anh chị ý ở đây vui nhĩ? – Nhỏ nói mỉa mai
- Sao không? – Cô nhăn mặt, không biết nhỏ có ý định gì. Chắc hẳn không tốt đẹp đâu.
- Tao có thứ cho mày xem thôi, hình như mày không muốn xem thì phải. Thôi tao đi vậy – Yun cười lắc đầu rồi định đi. Thiên Anh chặn lại
- Xem gì?
- Tao tưởng mày không muốn, hỏi làm gì? – Yun chêu tức
- Nói nhanh đi – Cô bức xúc quát
- Nhìn kĩ đi, xem đây có phải mày với anh trai tao không? – Yun giờ hình chụp hôm nay ở siêu thị cho Thiên Anh xem, hình lúc Hoàng cầm tay đỡ Thiên Anh dậy sau cú ngã. Một hình nữa là Thiên Anh đang cười tươi, kiễng chân lên lau mồ hôi trên trán Hoàng.
- Bạn định làm gì? – Thiên Anh hỏi và có chút lo lắng. Sợ nhỏ đưa cho Khánh Anh xem, sẽ có hiểu lầm
- Cho anh ấy biết. Biết mày lằng nhằng cả anh tao – Yun cười nhếch mép
- Tôi không hề, bạn đừng vô cớ thế, tôi với anh Hoàng chỉ là an hem – Cô nói
- Ai biết được ngoài miệng thì nói thế nhưng bên trong thế nào?
- Làm gì để bạn xóa hình đi
- Nếu trong sạch thì sợ gì vài cái hình này – Yun nói mỉa mai
- Vì trong sạch nên mới sợ cái thứ bí ối như bạn đó – Cô nói mạnh mẽ
- Không nói nhiều, bây giờ mày quỳ xuống xin lỗi tao thì tao xóa, ok
- Tôi làm gì gây ra chuyện mà phải xin lỗi bạn?
- À không chứ gì, thế thì thôi, cái này phải cho anh Khánh xem mới được
- Tùy thôi – Cô nói, cười khẩy rồi đi vào trong, đóng mạnh cổng lại, tách biệt với thế giới bên ngoài.
- Được đấy ! – Yun hơi cười nhạt rồi bỏ đi.

Thiên Anh vừa đi vừa nghĩ cái sóng gió mình phải vượt qua sắp tới, nên giải thích thế nào nếu anh hiểu lầm đây?

Cứ thế, cả tối hôm đó cô lại mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đính hôn

Lặng lẽ một mình bước trên đoạn đường khá đông đúc. Yun thấy hoa mắt, chóng mặt rồi cả buồn nôn. Nhỏ liên tục cảm thấy khó chịu rồi ngất đi.

Lúc sau tỉnh dậy.

Một căn phòng trắng xóa, mùi thuốc bốc lên nồng nặc.

Thì ra nhỏ đang ở trong bệnh viện.

Không ngừng nghĩ ai đã đưa mình đến đây. Nhỏ uể oải bước xuống giường, định đi về thì một cô y tá đến ngăn nhỏ lại với lời căn dặn

- Bác sĩ khám cho cô có nói cô nên ở lại lúc nữa để kiểm tra sức khỏe và thai nhi, cô không nên hoạt động nhiều sẽ ảnh hưởng đến đứa bé !

- Gì chứ? Thai nhi cái gì? Đứa bé nào? – Cô giật mình hét toáng lên

- Sao vậy? Cô hằng bình tĩnh. – Cô y tá né người sang một bên tránh cái đầy của nhỏ

Cùng lúc đó một vị bác sĩ đi vào, trên tay cầm một xấp tài liệu, rồi ông rút một tờ giấy ra đưa cho cô

- Cô có thai được hơn 2 tuần nay rồi. Cô nên ăn uống điều độ và giữ gìn sức khỏe. Định kì cô có thể đến khám 1 lần.

- Sao lại...tôi có thai sao...không thể, tôi có quan hệ cùng ai trong thời gian qua đâu. Sao lại thế được chứ? – Cô hét lên, cầm tờ giấy xét nghiệm mà không tin nổi vào mắt mình.

- Cô nên nhớ lại, chứ cái này tôi cũng chịu – Bác sĩ từ tốn nói

Nhỏ yêu cầu bác sĩ và cô y tá ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho nhỏ

Ngồi lên giường, nhỏ vo đầu nghĩ lại xem có quan hệ với ai không?

Khánh Anh!

Phải chăng là anh!

Giọt nước mắt mặn chát thấm đẫm trên khuôn mặt nhỏ. Nhỏ không ngờ mọi chuyện xảy ra như vậy, nhỏ yêu Khánh Anh thật đấy nhưng nhỏ không muốn có thai như vậy, tuổi đời của nhỏ còn quá trẻ. Trong khi anh còn chưa nhận lời quay lại với nhỏ. Nhỏ biết làm sao đây?

Chẳng lẽ khi sinh đứa bé ra, nó không có cha, nó là con hoang sao???

Lặng lẽ đọc đi đọc lại tờ xét nghiệm. Nước mắt cứ thế rơi là chảy, ướt nhèm cả tờ giấy.

Giờ nhỏ đang rất rối. Tay trái sờ nhẹ lên bụng, tay phải đặt lên tay trái, cảm nhận thai nhi đang lớn dần trong mình. Lòng nhỏ nặng trĩu.

Sau một lúc suy nghĩ mông lung. Nhỏ quyết định xé toạc tờ xét nghiệm và đi ra tìm gặp vị bác sĩ vừa nãy

- Tôi...có thể bỏ đứa con này được không? – Cô ngập ngừng hỏi

- Cô gái trẻ...cô nên nghĩ kĩ trước khi quyết định, đây không phải chuyện nói là làm được. – Vị bác sĩ thận trọng nói

- Nhưng...tôi muốn vậy – Yun cười thẳng thắn

- Nếu cô muốn thì cô có thể liên lạc với bác sĩ này, người ta có thể giúp cô – Vừa nói, bác vừa đưa cho nhỏ một card-vi-sit

- Cảm ơn – Nhỏ nhận lấy rồi lịch sự cúi chào rồi đi

Yun loạng choạng bước trên đường. Ánh mắt vô hồn nhìn mọi thứ xung quanh. Không cảm xúc, không cảm giác.

Lúc đó nhỏ vô tình va vào một người. Lại còn la mắng như thể người kia lao vào nhỏ vậy

- Mày đi đứng cái kiểu gì vậy, mắt mày để đâu đấy?

- Mày tôi để dưới lông mày – Cô gái nhú mày đáp trả

- Tao ghét mày lắm. Vĩnh Thiên Anh à? – Nhỏ kéo tay cô, giữ lấy hai bả vai của cô, nhìn cô với ánh mắt đáng sợ.

- Vâng. Nhìn tôi xong chưa? Giờ tôi đi có việc. Chào bạn. – Thiên Anh thoát ra khỏi bàn tay và ánh mắt ấy. Đi thẳng, để cho nhỏ phía sau với 1 ánh mắt đen lạ thường

...

Kì thi đại học đã qua. Tất cả mọi sự vất vả cho ngày ôn thi đã qua đi, Thiên Anh một mình lên đồi hóng gió. Nơi đó có người con trai luôn ở trong lòng cô.

Cảm nhận được luồng không khí mát lạnh. Cô bật nhạc cho Phong nghe, giai điệu mà cậu luôn yêu thích, một bản ballad buồn, nhẹ nhàng.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua. Chẳng mất chốc trời đã gần tối. Màu đen của bầu chiến khiến cô chợt nhận ra mình đã nằm đây cả ngày. Và chợt

nhận ra, sao ở nơi đây con tim cô lại bình yên đến thế.

Tối hôm đó, nhận được tin nhắn của anh, cô nhanh chóng thu xếp rồi ra bờ hồ gặp anh.

Anh ngồi bên ghế đá, cạnh bờ hồ.

Hình như anh chỉ ngồi duy nhất chiếc ghế đó, từ trước đến nay mỗi khi anh hẹn cô ra đây.

Anh luôn nhắc nhở cô vãn vẹn hai từ : Chỗ cũ

Là cô biết anh ngồi ở đâu.

Trong cái màu vàng nhạt của đèn đường, anh đã nhận ra dáng cô thấp thoáng từ xa. Nhìn cái dáng người nhỏ bé ấy, anh chỉ muốn ôm lấy cô vào lòng, không muốn buông ra, muốn che chở bảo vệ cho cô đến hết cuộc đời vì đơn giản đó chính là hạnh phúc.

- Anh chờ em lâu chưa?

Cô đi tới, đánh thức cái suy nghĩ trong đầu anh, anh trở về hiện tại, môi anh lên một nụ cười nhẹ

- Em bị trễ 20s

- Ax. Anh ngồi đếm thời gian à?

- Anh có muốn đếm đâu? Tại em chậm quá đó thôi – Anh cười nhếch mép

- Có 20s thôi – Cô bĩu môi. Cô vẫn đứng đấy, anh đưa tay kéo tay cô cho cô ngồi xuống bên cạnh anh

- Rồi...rồi... – Anh cười, xoa xoa đầu cô

- Tóc em rối sẵn rồi anh không cần bới lên nữa đâu

Cô nói vậy làm anh càng xoa đầu cô nhiều hơn.

Cô là một đứa trẻ, chưa hiểu biết gì. Cần có một người bên cạnh chỉ bảo và quan tâm cô. Và người đó chính là anh.

Cô cười xòa vì anh, bàn tay anh ấm quá! Cô vui hơn bao giờ hết

- Em đỗ đại học. Em định thế nào? – Anh không xoa đầu cô nữa mà khoác tay mình lên vai cô và hỏi

- Em tính đi du học Pháp 4 năm. Nhưng... – Cô ngập ngừng.

Từ bé, cô đã có ước mơ được đi du học bên Pháp. Ước mơ đó cô đã ấp ủ rất lâu, nếu lần này cô đỗ đại học thì ước mơ đó sẽ trở thành hiện thực rồi. Nhưng, hình như cô còn do dự giữa đi và ở. Để thực hiện được ước mơ thì cô phải xa anh những 4 năm.

Yêu xa...cô sợ sóng gió. Sợ mất anh ngay lúc cô ra phi trường.

Nghĩ vậy cô lại không muốn thực hiện ước mơ của mình

Nghe cô nói vậy, anh có vẻ trầm mặc.

Anh phải xa cô những 4 năm ư? Anh chịu sao nổi khi một ngày không thấy cô là anh nhớ đến phát điên rồi?

Gạt mọi suy nghĩ sang một bên,..Anh hỏi

- Nhưng sao?

- Em sợ xa anh – Cô cười, nói thẳng thắn.

Cô cũng giống anh. Anh cũng sợ xa cô. Nhưng, ước mơ của cô mà, cô phải thực hiện nó chứ. Ước mơ nào cũng có phải nói là thực hiện được đâu

- Anh không cho em đi đâu? – Anh cười nói, ánh mắt hiện lên một cảm xúc khó tả. Hỗn độn

- Em cứ đi đấy, em phải thực hiện ước mơ của mình đã chứ! – Cô chu môi, cười đùa. Cô đáng yêu vậy sao anh nỡ xa cô đây

- Thế thì anh đoán lần này em trượt đại học – Anh thản nhiên đáp

- Ồ...thế thì em đoán lần này anh đoán sai rồi. – Cô không chịu thua

- Một thiên tài như anh sao có thể đoán sai được – Anh tự tin nói

- Anh đừng tự sướng chứ? Em đoán mới đúng

- Anh đúng

- Em đúng

- Anh

- Em

....

- Thiên Anh này! – Anh gọi thân mật

- Dạ? – Cô nhìn anh cười

- Anh với em đính hôn đi – Anh nói, không đùa không cợt mà chân thành

- Hả? – Cô mở to mắt nhìn anh

- Mở bình thường cũng ngắm được anh mà làm gì phải mở to mắt thế?

- Em ngắm anh đâu? – Cô ngây thơ nói. Anh bật cười xoa đầu cô

- Em định lãng à? Mình đính hôn đi

- Em...- Cô gãi đầu, cười ngượng ngùng, 1 niềm hạnh phúc chạy lung tung trong tim cô, như muốn trào ra ngoài

- Lần này anh không biết em đi hay ở lại, anh muốn đính hôn để giữ chặt em lại. Được chứ? Có nhận lời không?

- Tất nhiên là...em có rồi – Cô cười hạnh phúc.

- Ngày mai nhé !

- Sao gấp vậy anh? – Cô ngạc nhiên hỏi. Cô đã chuẩn bị gì đâu.

- Anh thích đấy. Sao không?

- Dạ...không – Cô như bị anh thôi miên, lời anh nói ra cô đều nghe rầm rập.

Anh ôm chầm lấy cô vào lòng, hơi ấm từ lồng ngực anh chạm nhẹ đến giác quan của cô khiến cô nóng bừng...cái nóng của hạnh phúc.

Anh từ từ đưa môi mình tìm đến môi cô, cô xấu hổ đành nhắm mắt giả vờ ngủ. Anh nhẹ gõ đầu cô và nói

- Ngốc lắm!

Giả vờ ngủ vậy cũng được một lúc, cô chìm luôn vào giấc ngủ thật. Đôi môi anh đào khẽ mấp máy và nở một nụ cười.

Anh đưa cô về nhà. Trao lại cho Vy và lái xe về

Một mình ngồi cạnh thảm cỏ gần bờ hồ. Mọi cảm xúc như vỡ òa ra. Có nước mắt, có nụ cười, có cái nhếch mép đầy ảm ý, có cái đau thương đến buốt giá.

Cái nụ cười ấy không phải nụ cười vui, nụ cười hạnh phúc mà là nụ cười đau khổ, nụ cười gượng gạo và có phần ma mị

Đưa tay lên bụng. Rồi lại lắng nghe nhịp đập của con tim, câu chuyện hạnh phúc ấy, có người đã nghe được hết.

Trùng hợp thay lúc đó Yun cũng đang ngồi hóng gió ở ghế đá sau gốc cây song Anh ngồi.

Đúng là thế giới tròn mà. Đi đâu cũng có thể gặp nhau.

Đó là...có duyên nhưng không phận!

Ngày mai ư?

Ngày mai, người con trai mà mình yêu say đắm chính thức đính hôn với một đứa con gái khác ư?

Anh đính hôn với đứa con gái không xinh đẹp, không giỏi giang, không quyến rũ, không giàu có đó ư?

Tại sao vậy? Tại sao người con gái đó không phải là mình. Mình cũng tên Thiên Anh. Tại sao không phải Vương Thiên Anh này?? Tại saooooo...??

Nhỏ hét lên đầy phẫn nộ và đau đớn. Muốn vòn câu hỏi tại sao hiện lên phá phách trí óc lẫn con tim của nhỏ.

Con mưa rả rích vô tình ập xuống. Nhỏ cười như điên dại.

Không hề may mắn gì đến cái thai trong bụng mình. Liên tục vùng vẫy với nước mưa. Con mưa xối xả như vô tình. Người người chạy tìm chỗ trú mưa. Con riêng nhỏ vẫn ngồi đó, khóc trong mưa. Cứ để con mưa giã xéo bản thân. Thật đau đớn. Thật đáng thương.

Những hạt mưa cứ tí tách rơi. Rơi vào nỗi đau đến buốt giá. Những hạt mưa len lỏi mọi góc con tim, hạt mưa cứ quán quýt nỗi cô đơn chẳng ngừng, yêu là đau mà cứ yêu là sao?

Điều ước của nhỏ bây giờ là anh sẽ đến cạnh và ôm cô vào lòng. Như ngày xưa.

Nhưng chắc sẽ không được nữa rồi. Ước mơ ấy giờ quá xa vời. Chỉ những lúc cô đơn hiu lạnh thế này, nhỏ mới tự ngấm lại bản thân quá ngu dại

Nhỏ đã đánh mất đi điều quan trọng gì?

Mưa ơi! Mưa có thể rửa trôi nỗi cô đơn này không?

...

Ngồi nhìn hạt mưa bay phấp phới ngoài cửa sổ. Mưa rơi mãi chẳng dừng. Phải chăng có người đang khóc ư?

- Đi ngủ đi. Muộn rồi. Đóng cửa sổ vào mưa bay hết vào nhà bây giờ - Tiếng Vy trên giường vọng lại. Thiên Anh ngồi cạnh cửa sổ liền ngoái đầu lại nói

- Ngủ trước đi. Tao không ngủ được!

Đang vui mình trong chăn. Vy hát chán ra, nằm quay mặt về phía Thiên Anh, tò mò hỏi

- Vừa nãy anh Khánh nói gì à mà không ngủ được?

- Anh ấy muốn đính hôn. Luôn ngày mai này – Cô thờ dài nói. Vui. Rất vui. Nhưng cô lại lo lắng không lý do

- Ô...thế thì tốt rồi còn gì? Thảm nào không ngủ được là phải. Haha – Vy cười lăn lộn.

- Mình vẫn còn trẻ mà, đính hôn sớm làm gì?

- Thế mày nghĩ tao với Minh là gì? Bọn tao cũng đính hôn rồi đó thôi, đính hôn chứ có phải kết hôn đâu mà, mày lằng nhằng nữa là hối hận đấy – Vy dọa

Thiên Anh chỉ biết cười nghịch mặt ra.

Ừ nhỉ?

Đính hôn chứ có phải kết hôn đâu. Lo gì nhiều?

- Thích cười lắm à? Thôi ngủ sớm đi không mai hai mắt thâm cuồng nên trông mày đã xấu rồi còn xấu hơn thì tao ngại lây mắt – Vy chêu chọc

- Mày chết với tao – Cô nhảy lên giường, chiến đấu chăn gối với Vy rồi cả hai lăn ra ngủ lúc nào không hay.

.....

Sáng sớm hôm sau. Không biết mặt trời mọc đằng nào mà hôm nay Vy lại ngủ dậy sớm hơn Thiên Anh mà không cần đồng hồ báo thức.

Khánh Anh đã chuẩn bị cho lễ đính hôn xong xuôi, chỉ đợi nhân vật chính đến thôi.

Tuyết đảm nhận trọng trách đến đón Thiên Anh và Vy đến nơi đính hôn

Vì lễ đính hôn diễn ra không báo trước lên Thiên Kỳ và ông Trí không về kịp để đến dự. Chỉ có ông Đường đến, mặc dù ông tiếc nuối vì người con gái sẽ sánh bước cùng Khánh Anh không phải đứa con gái tên Thiên Anh mà ông quý mến trước kia.

Anh không thích một lễ đính hôn đông người, lên hôm nay chỉ có những người quan trọng nhất đối với đời anh đến tham dự thôi. Còn lúc nào dám cười anh mời cả thiên hạ cũng chẳng sao.

Tuyết tự tay trang điểm và chọn đồ cho Thiên Anh mặc. Hôm nay Thiên Anh trông không khác gì một nàng công chúa, bước ra với một bộ váy trắng

như thiên thần. Một cái vương miện bé cái trên đầu, đôi guốc trắng đính kim cương khiến Thiên Anh nữ tính, dịu dàng hơn trong mỗi bước đi.

- Ô chị Tuyết ơi, mọi khi nó xấu lắm mà sao hôm nay nó xinh dữ vậy – Vy cười chêu

- Chị cũng chẳng biết nữa – Tuyết cũng cười

- Mà khen tao thì khen hẳn hoi nhá – Thiên Anh lườm

- Hi. Sắp đến giờ rồi, em chuẩn bị đi – Tuyết nói với cô

- Vâng.

Cô lạng nhìn mình trong gương, cũng thấy mình khá ổn, được chị Tuyết make-up cho khiến cô tự tin hơn nhiều.

Chỉ là đính hôn thôi mà, sao cô có phần căng thẳng như vậy chứ.!

Tự nhiên cô lại chấp tay lên và nói : “Mong hôm nay không xảy ra chuyện gì, thành công mỹ mãn, ye”

...

...

Thiên Anh bước vào căn phòng dành cho buổi lễ. Một căn phòng tràn ngập trái tim và bóng bay, cô không ngừng cảm thán người sáng tạo ra nó. Phải nói là rất đẹp. Phía trước cô là tên cô và tên anh to tướng được trang trí tỉ mỉ. Có cả đèn leg gắn vào.

Nhưng chẳng ai ngắm nhìn căn phòng đẹp đẽ ấy mà chỉ tập trung ngắm nhìn cô, ngắm nhìn nụ cười thiên thần đang nở trên môi, nhìn bước chân có phần vụng về, nhìn gương mặt bầu bĩnh và ánh mắt toát lên một niềm hạnh phúc vô cùng.

- Thiên Em đẹp dễ sợ! - Nam cảm thán

Hoàng nhìn cô thắm cười buồn.

“Từ bây giờ...anh đã chính thức hết cơ hội rồi. Thôi thì anh chúc em hạnh phúc”

Anh trầm nghĩ, và anh sẽ cắt cô trong ngăn lạnh của trái tim, để nó đóng băng và không bao giờ muốn mở ra nữa, anh sợ mở ra băng sẽ tan, tình yêu lại mãnh liệt hơn.

Bỗng, con tim anh cứ nhói lên từng đợt, anh giả vờ có điện thoại rồi lạng lẽ ra ngoài. Ra công viên một mình, từng đợt gió kéo dài, làm mất anh cay...và anh khóc...

“Tao cho phép mày yếu đuối nốt lần này thôi đấy. Hoàng ạ?”

...

Đến thời khắc quan trọng nhất của buổi lễ đính hôn đó là trao nhẫn đính hôn cho nhau thì có tiếng phá đám

- Dừng lại...

Khoảnh khắc ấy, con tim Khánh Anh run lên vì nỗi lo. Cả Thiên Anh cũng giật mình vì câu chuyện tối qua. Tất cả dường như nín thở, để người con gái đó từ từ bước vào...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Anh mất em thật rồi đấy

Với chiếc kính dâm che đi nửa khuôn mặt, nụ cười huyền bí luôn hiện hữu trên môi. Bước đi từ từ thong thả vào trong, mọi ánh nhìn đều chiếu lên thân hình quyến rũ ấy với ánh mắt tò mò khó hiểu.

Bàn tay Khánh Anh siết chặt đến bật máu, anh đã đoán được người con gái này có mục đích gì.

Phá buổi lễ ~~~~~

- Vương Thiên Anh, đây đâu phải chỗ chơi của cô mà cô đến ! – Minh đứng dậy nói

- Em chỉ xin 10 phút thôi, rồi em đi luôn – Yun cười cười đầy thách thức

- Có chuyện gì? – Khánh Anh lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn đi chỗ khác mà không nhìn vào nhỏ

Nhỏ khẽ cười, bỏ kính xuống, đi lại vài vòng quanh song Anh, nhìn khắp mọi nơi trong căn phòng sang trọng này.

Bí ẩn đặt tay lên vai Thiên Anh khiến cô giật mình.

“Hoàng đâu rồi, sao anh không có ở đây?” Thiên Anh trầm nghĩ, ánh mắt lo lắng nhìn về xa xăm

- Dừng ngay lại đi, em không muốn buổi lễ này diễn ra – Yun nói như ra lệnh, cả căn phòng xôn xao bàn tán

- Cô có quyền gì mà ra lệnh cho tôi – Khánh Anh cau, hét lên.

- Tất nhiên em có quyền – Yun cười đầy ẩn ý, quét đôi mắt lạnh nhạt lên người Thiên Anh khiến cô không khỏi hoang mang

Ánh nắng heo hắt rọi vào, cả căn phòng trở nên im ắng lạ thường.

Yun mở túi xách, lấy ra một sấp giấy trong đó, đưa cho Khánh Anh, trên môi nở nụ cười nhìn về phía Thiên Anh đứng.

- Cái gì vậy? – Tuyết, Nam, Minh cùng đồng thanh, tiến lại gần chỗ Khánh Anh.

Thiên Anh cảm thấy chóng mặt, đưa tay lên xoa xoa trán, Vy thấy vậy liền đến cạnh cô, hỏi han.

- Cô đưa cho tôi làm gì? – Khánh Anh trừng mắt lên hỏi Yun, cảm xúc trong anh thật hỗn độn biết nhường nào. Anh mong suy nghĩ bây giờ của anh chỉ là ảo giác, không đúng, không đúng.

- Anh phải có trách nhiệm, anh không thể đính hôn với cô gái khác, ngoại trừ em – Yun cười, đứng khoanh tay vào ngực, thái độ nhìn anh

Thiên Anh đứng bên cạnh, cũng hiểu ra được phần nào của câu chuyện, đầu óc cô choáng váng hơn, đôi mắt buồn bã nhìn Khánh Anh như tìm kiếm một câu trả lời thích hợp cho bài toán khó này.

- Khánh Anh, chuyện là sao? – Tuyết bất ngờ quát, tay cầm tờ giấy mà muốn xé toạc nó ra

- Giấy báo thai... - Vy lắp bắp, cô cũng khá ngạc nhiên

- Em không muốn cha của đứa bé đính hôn và sẽ kết hôn với người khác không phải mẹ của nó, đứa bé sẽ không có cha, nó sẽ giống ra sao? - Yun giả vờ tội nghiệp

- Cô dựa vào đâu mà nói cô có thai với anh Khánh – Vy bực tức chen vào, ánh mắt nãy lửa nhìn Yun

- Anh Khánh, em có nên nói “dựa vào đâu” không? – Yun đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Khánh Anh

Nãy giờ, anh hoàn toàn im lặng, anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như thế này.

- Thiên Anh, anh xin lỗi – Khánh Anh nhìn thẳng vào mặt Thiên Anh, chiếc nhẫn cô đang cầm rơi xuống đất một cách lạnh lẽo, mắt cô phủ một lớp sương dày đặc.

Tất cả, tất cả là sự thật sao?

Cô đưa tay quệt nước mắt, bình tĩnh nói

- Anh thừa nhận nó là của anh sao?

- Anh...

- Anh nói thẳng ra đi, tối hôm đó chúng ta đã làm gì, anh phải có trách nhiệm, em không muốn con em không có cha, để thiên hạ chê cười – Yun chen vào, nói những lời đau lòng làm Thiên Anh chỉ muốn tan nát

- Cô im miệng – Khánh Anh gằn dữ hét lên, Yun im bật, trên môi vẫn nở nụ cười

- Nếu anh không dám thừa nhận thì anh quả là một thằng đàn ông tồi, anh chả còn danh dự gì. – Yun nói tiếp

- Tôi bảo cô im miệng cơ mà – Anh quát

- Nó là của anh? – Cô hỏi lại lần nữa, giận dữ nhìn anh

- Ừ - Anh trả lời khô khan

- Thế thôi vậy, trả lại anh, em không muốn làm điều tội lỗi – Thiên Anh cúi xuống nhặt chiếc nhẫn lên, kéo lấy tay anh rồi đặt chiếc nhẫn vào lòng tay anh, cười nhẹ

- Điều tội lỗi gì? – Anh hỏi

- Đứa bé cần có cha – Cô cười, cô không khóc, bởi cô không thể nào khóc được, ánh mắt cô buồn bã nhưng cô để hiện nét cười

- Ừ - Anh lạnh lùng “ừ” khiến tim cô như vỡ vụn

- Khánh Anh... - Nam, Minh, Tuyết đồng thanh tức giận

Anh vẫn lạnh lùng không nói thêm gì, anh chỉ lặng im nhìn cô, nhìn vẻ mặt đang cố nặn ra nụ cười kia, thật nực cười, tâm này cô còn cố cười làm gì?

- Thiên Anh – Vy vỗ vai cô, an ủi

- Tao không sao?

Yun đứng nhìn thái độ của Thiên Anh, nhìn cô đang có ý định rời bỏ, nhỏ vui lắm, cô tình cười trộm và nhỏ cũng không ngờ là Thiên Anh lại từ bỏ sớm như vậy.

Cô không muốn từ bỏ, nhưng anh chẳng thèm níu kéo hay mây may, cô không hề muốn đó là sự thật nhưng nó lại là sự thật, đứa bé ấy sinh ra đời cần có cha, cô nên để gia đình họ hạnh phúc chứ nhỉ?

Cô trầm nghĩ!~~

Yun tính sẵn rằng sẽ phá cái thai này đi, nhưng tình yêu của cô đối với anh mãnh liệt quá, cô tưởng tượng những bộ phim thần tượng trên truyền hình cũng có trường hợp dùng đứa bé ra đe dọa và lấy lại người đàn ông nào đó, nhỏ lại suy nghĩ khác đi.

Và điều đó làm nhỏ mãn nguyện biết mấy khi cơ hội có được anh trong tay đang lên cao

Anh ngốc lắm Khánh Anh ạ, mới đó thôi anh đã tin nó là của mình ư? Coi bộ lừa anh cũng không khó lắm đâu.

Yun nghĩ

Nhìn cô như vậy mà anh vẫn lạnh lùng, anh sợ nói thêm lại làm tổn thương cô, nên anh cứ im lặng, nhưng anh có biết đâu, anh càng im lặng thì cô càng đau hơn, anh càng lạnh lùng thì anh càng dễ mất cô hơn.

Cô gật đầu cười cười như một con ngốc.

Cô là con ngốc, cô quá yêu anh để rồi đứng trước sự việc như vậy cô chỉ biết cười

Cô không làm được gì mà. Chắc đứa bé sẽ quan trọng hơn cô. Vì nó là ruột thịt của anh mà.

Anh ác lắm.

Cô chạy đi, cô không khóc, cho đến khi khuất bóng

Anh vẫn đứng im lặng dõi theo bóng hình nhỏ nhắn ấy.

Thở dài rồi ngồi xuống bất lực.

- Vương Thiên Anh – cha Khánh Anh bây giờ mới lên tiếng

- Dạ, thưa bác, lâu lắm không gặp bác, bác vẫn khỏe chứ ạ?

- Ừm, bác vẫn khỏe, con vẫn chung tình với thằng Khánh nhà bác nhỉ?

- Dạ....

Cô cứ chạy, cô không biết mình nên đi đâu để thả lỏng tâm hồn, cô ngồi phệt xuống đất, hình bóng Phong hiện lên

- Hãy đến bên anh...

Cô nhắm mắt, nước mắt ứa ra khiến cô càng thêm rối bời, cô nhìn thấy Phong đang mỉm cười với cô, nụ cười cậu đẹp lắm.

Cô đứng dậy, bắt taxi lên đời

Gió thổi vi vu, bộ váy trắng lấm tấm bụi bặm, một chút phấn son cũng lem nhem vì nước mắt.

Đến trước mộ Phong, cô không tìm được nước mắt, cứ thế cô càng khóc to hơn.

Sao anh không níu em lại, sao anh để em chạy đi mà không đuổi theo. Có phải em không quan trọng, anh không yêu em bằng danh dự của mình?

Cô ngồi đó khóc, mọi người nhón nháo đi tìm cô, nhưng chẳng biết cô đi đâu.

Màu đen của màn đêm đang dần buông xuống, cô mệt mỏi không cả đứng dậy được, điện thoại cô cũng tắt nguồn, cô không muốn nghĩ ngợi thêm gì nữa cả.

Và.

Cô sẽ cất anh trong ngăn lạnh của trái tim.

Cô sẽ tìm nơi nào đó thật yên bình để tránh xa mọi thứ ở đây

Thật sự cô rất sock

Về đến nhà, thấy Vy và mọi người đang ngồi ở phòng khách, cô lưỡng lự mãi mới vào

- Thiên Anh, em có sao không? – Hoàng đứng dậy hỏi đầu tiên, anh nghe mọi người kể chuyện mà anh còn sock hơn cả được chứng kiến.

- Em không sao, mọi người không cần lo – Cô nói rồi lắc đầu, đi lên phòng, mặc cho mọi người gọi

Cô bật nguồn điện thoại lên, thấy sự quan tâm của mọi người dành cho mình mà cô bật khóc, rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi lỡ, cô ấn số của một người bạn cùng lớp và hỏi

- Tớ Thiên Anh, có kết quả thi đại học chưa bạn?

- Có rồi đấy, có từ hôm qua – Người bên kia nói

- Ừ, cảm ơn nhé, thôi tớ cúp máy

...

Sáng hôm sau.

- Vy...Vy dậy dậy – Thiên Anh dậy trước, la om sòm gọi Vy dậy

- Hôm nay chủ nhật, ngủ chút nữa đi – Vy ngái ngủ

- Đi xem kết quả đi, tao hồi hộp lắm rồi

- Kết quả gì?

- Thi đại học ý

- Trời đất ơi, mày gọi tổng đài hay tra trên mạng cũng được mà, làm gì mà phải vác xác đến tận trường làm chi.

- Vậy à?

- Ừ

Thiên Anh cười rồi lấy lên mạng tra.

A kia rồi, có tên cô trong danh sách học sinh đỗ đại học

Cô cười rồi ghi ghi chép chép gì đó và gọi cho Thiên Kỳ

- Alo anh Kỳ à? Em đỗ đại học rồi, em tính đi du học Pháp 4 năm, anh giúp em nhé ! – Cô cười cười

- Sao? Em đi du học Pháp á? Em gái của anh nỡ xa thằng Khánh những 4 năm cơ á? – Thiên Kỳ cười lớn chêu chọc, anh không biết chuyện gì nên anh đã vô tình đâm con dao nhọn vào tim cô

- Dạ, vâng. Thế anh có giúp em không? Hic hic – Cô nói với giọng buồn bã
- Giúp chứ? Việc gì của em gái là anh sẵn sàng mà, chắc có lẽ tuần sau em sẽ đi được luôn đấy
- Dạ vâng, vậy để em chuẩn bị. Cảm ơn anh trai, em cúp máy nhé!

Thiên Anh cúp máy, nhìn vào danh bạ điện thoại thấy số thuê bao của anh, suốt từ hôm qua anh chưa nhắn tin hay gọi điện gì, anh đang dần cho cô vào quên lãng ư?

Cô bật cười ngốc nghếch.

- Thiên Anh, mày tính đi du học thật sao? – Vy bên ngoài nghe thấy cô nói chuyện, lên vào trong xem tình hình thế nào.
- À ừ, đồ đại học rồi – Cô cười
- Đáng lẽ mày phải buồn chứ, sao mày cứ vui vậy – Vy cau
- Buồn vì gì? – Cô lại cười
- Mày đúng là...
- Hết chuyện rồi chứ gì, ra ngoài đi, tao đi ngủ lát. Nấu cơm nhé, hôm nay tao mệt

Cô nói rồi đi lên giường, đắp chăn kín đầu và thiếp đi trong nước mắt.

Ai bảo cô không buồn. Ai bảo cô đang vui. Có ai biết được cô đang héo mòn lắm không?

Miệng và tim không có mối liên kết nào hết, tim đau nhưng miệng vẫn có thể cười đầy thôi, đơn giản vì làm gì còn nước mắt để khóc đau.

Tối.

Thiên Anh đi ra ngoài dạo một lúc, nơi này cô đã gắn bó rất lâu rồi, có lẽ cô sắp phải rời đi nên cô lúc nào cũng tranh thủ đi ngắm cảnh ở đây

Từng hàng ghế đá, từng hàng cây xanh rì rào đến những quán ăn ven đường, nơi đâu cũng có kỉ niệm đẹp

Cô lặng bước ra đến bờ hồ, ghế đá anh hay ngồi giờ đang có cặp tình nhân khác ngồi, trông họ thật đẹp đôi làm sao.

Cô gái kia đang cười, đang hạnh phúc ôm lấy chàng trai của mình, y như cái lần cô với Khánh Anh ngồi đó.

À ừ, cái lần đó đã qua rồi.

Bước thêm vài bước nữa, cô thấy anh. Anh đang đi về phía trước, không biết anh có nhìn thấy cô không, thấy thế cô tránh mặt đi, cố tình lấp sau thân cây to để anh không nhìn thấy.

Cô đau lắm khi bước theo anh là một người con gái khác, trông có vẻ hạnh phúc.

- Anh đừng đi đến đó, được không? – Yun kéo tay Khánh Anh lại khi thấy anh đang đi về phía thân cây kia, nơi Thiên Anh đang ẩn mình sau vò bọc ấy

Nghe vậy, anh chả buồn nói gì thêm. Anh vẫn lạnh lùng đi đến gần đó, anh biết cô đang ở đó, nhưng...

Anh đã vô tình bước qua, coi như không biết gì, Yun cười mẫn nguyện chạy đến bên khoác vai anh.

Cô đã nhìn thấy, cô dựa người vào thân cây, nhắm mắt lại coi như chưa từng nhìn thấy gì.

Anh lạnh lùng quá. !Anh mất em rồi đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Giác mơ không có anh

Trời tối rồi sao?

Cả ngày nhốt mình trong phòng, không quan tâm đến thời gian, thế mà thoáng cái đã tối.

Màu tối u buồn, những vì tinh tú thấp sáng đẹp lộng lẫy

Ánh đèn đường yếu ớt hắt vào trong phòng qua khe cửa sổ thành một vệt dài

Thiên Anh mệt nhoài đưa tay với lấy điện thoại để xem giờ.

Cô thờ dài : Đã hơn 9h rồi

Cô ngủ lâu thế ư? Vy đâu rồi? Sao không có nhà.?

Cô lười biếng ngồi dậy. Hay tay rang lên trời một mối. Bàn tay chạm vào không trung như muốn níu kéo một thứ gì đó, bỗng nhiên nước mắt lại rơi. Nước mắt không màu mà mặn đắng.

Ai bảo nước mắt không màu nào?

Thật ra nước mắt có nhiều màu lắm mà con người ta không nhìn thấy đó thôi.

Bây giờ, nước mắt của cô đang có màu đau thương

Gần một tuần nay, anh chưa liên lạc với cô, thật sự thì anh đã lãng quên cô rồi sao?

Đang suy tư, bỗng điện thoại cô đổ chuông. Là Thiên Kỳ gọi, cô bắt máy luôn không cần nghĩ ngợi

- Em nghe – Cô nói với giọng khàn khàn

- Em khóc à? – Anh cảm nhận được giọng nói ấy có “mùi vị” gì, anh hỏi cô, xót xa

- Sao anh nghĩ là em khóc chứ? Hic hic – Cô cố cười

- Nghe giọng em là anh biết, lại có chuyện gì hả? – Anh lo lắng hỏi, cô bên này không thể nhìn thấy được đầu dây bên kia anh đang nhíu mày nghĩ ngợi nhiều

- Em không sao mà? Anh gọi em có chuyện gì? – Cô cười trừ, lảng tránh bằng câu hỏi khác

- Em ra bờ hồ cạnh nhà đi, anh muốn gặp em, xem em gái của anh thế nào nào? – Anh cười, cô giật mình lúng túng, mơ hồ hỏi

- O, giờ này anh phải ở bên Mỹ chứ, sao anh lại ở đây, gặp em thế nào được?

- Em không muốn gặp anh chứ gì? – Anh vờ giận dỗi

- Đâu có, anh đợi em 5 phút em ra liền nhé! – Cô cười vui vẻ rồi lịch sự chào anh và cúp máy.

Tiếng tút tút sau đó là tiếng thờ dài hồi hộp của cô. Cô chuẩn bị rất nhanh rồi đi ra bờ hồ gặp anh

Gió thổi vi vu, ánh trăng vàng rực rỡ nhẹ nhàng soi gương dưới mặt hồ đang gợn sóng nhẹ.

Tiếng cười nói xôn xao, đâu đó có những cô cậu học sinh ngồi cạnh nhau nói về chủ đề gì đó, à hình như về chủ đề “tiểu thuyết tình yêu”.

Cô bước qua, nghe thoáng thoáng được vài câu nhưng nó lại in sâu vào trong tâm cô “Tiểu thuyết tình yêu là những câu chuyện dài lãng mạn nhưng có phần bi đát, nhất là cặp đôi nhân vật chính, nếu không cẩn thận là họ mất nhau như chơi...”

Có phải cô cũng giống như vậy không? Có phải cuộc đời cô cũng như một cuốn tiểu thuyết nào đó không? Lênh đênh và bi đát!

Liệu cô có thể trải qua nhưng nỗi đau đến thấu vào xương tủy, nỗi đau ăn mòn con tim cô không?

Cô bật cười ngậy đại rồi lại bước đi

Trong ánh đèn vàng mập mờ, hàng cây ngả bóng đen che lấp tầm nhìn. Cô nhắm mắt khi nhận ra, anh đang ngồi trên chiếc ghế đó, chiếc ghế có cả tên của hai người “Song Anh”

Sao trông anh có vẻ cô độc vậy, người con gái kia đâu rồi, sao anh không đi cùng cô ta.

Anh lặng im ngồi đó, cây cỏ cũng ngừng hoạt động vì khắp người anh tỏa ra bá khí hết sức lạnh lùng. Mọi thứ xung quanh anh đều lạnh tanh, không cảm xúc

À ừ? Song Anh, cô gái kia cũng tên Anh mà nhỉ?

Vương Thiên Anh?

Ồ!~~~~

Thế nên cái tên Song Anh vẫn tồn tại, chỉ khác là người con gái mang tên Anh đã được người con gái mang tên Anh khác thay thế.

Thật đáng buồn cười.

Cô quay mặt đi, không để ánh mắt mình dõi theo anh nữa, cô đi về hướng khác rồi tìm đến chỗ hẹn với Thiên Kỳ.

Cô thầm nhủ “Có phải tối nào anh cũng ngồi ở đó không?”

A kia rồi, Thiên Kỳ đang đứng cạnh bờ hồ phía nam, anh đang ngắm nghía khung cảnh xung quanh lâu ngày không được ngắm. Ánh mắt anh ánh lên nhiều thứ cảm xúc khó tả

Bàn tay anh siết nhẹ vào thành bờ hồ, rồi cúi cúi đầu xuống, cũng muốn soi gương giống ánh trăng kia.

- Anh, anh chờ em lâu chưa? – Cô len lén chạy đến, vỗ vai anh làm anh giật mình ngoái đầu lại cười cười nói nói

- Em muốn hù chết anh đấy à?

- Em đâu xấu tính như anh đâu mà! – Cô chun mũi chọc ghẹo anh

- Á, lâu không gặp em dám lên mặt với anh hả? Em được lắm nhá – Anh véo má cô, hai tay lắc lắc gương mặt bầu bĩnh, gương mặt ấy vẫn thế, vẫn bầu bĩnh và xinh đẹp, chỉ là ánh mắt ấy có vẻ buồn đi hơn trước rất nhiều, mặc cho cô có cười tươi thế nào nhưng anh vẫn nhìn thấy được tâm trạng của cô qua ánh mắt ấy

- Em có chuyện buồn gì đúng không? – Anh thôi đùa, nhẹ giọng hỏi cô. Cô hơi gượng cười, nhú mày nhìn anh

- Em vẽ chữ “buồn” trên mặt sau mà anh lại hỏi em như vậy?

- Không, anh nhìn vào mắt em – Anh điền đạm nói

- Người ta nói em có ánh mắt buồn mà, anh quên rồi hả? Cả mẹ cũng nói vậy, cho nên em vui thì mắt em vẫn buồn, thế thôi mà anh cũng...- Cô bĩu môi, lờ ra lí sự cùn

- Em không muốn nói thì thôi vậy, mà em đã chuẩn bị xong hết chưa? – Anh hỏi

- Chuẩn bị gì ạ? – Cô ngờ ngác hỏi

Anh nhìn cô cười, cốc nhẹ lên trán cô, cô kêu đau, anh nói

- Chuẩn bị đồ đạc đi du học này

- À – Cô thốt lên, xoa xoa mũi – Em chuẩn bị xong rồi

- Vậy thì hết tuần này đi luôn nhé, anh chuẩn bị vé hết rồi

- Dạ vâng. – Cô nói, trong chất giọng có chút luyến tiếc

- Mà em có cần anh đến đó cùng không? Sợ một mình em lại không sống được lâu? – Anh cười đùa, nhưng hàm ý của anh chứa đựng nhiều thứ quan tâm không nói thành lời

- Em sống một mình quen rồi anh à? – Cô cười buồn buồn và nói tiếp – Và lại anh còn nhiều việc quan trọng cần làm, thời gian đâu mà đi sang đó 4 năm cùng em

- Nhưng...- Anh cười, không biết nói thêm gì

Cô hít thở thật sâu, nở nụ cười tươi, lắc lư tay anh, nũng nịu

- Anh, em muốn ăn kem

- Vậy thì...chiến luôn thôi – Anh cười tươi, nhanh nhẩu dắt tay cô đi vào quán kem cạnh đó.

Cô cười đi vừa cười, có lẽ tối hôm nay cô cảm thấy rất hạnh phúc và vui vẻ, quên hết âu lo, quên cả cái gọi là tình yêu, quên trái tim đang rạn nứt chưa

được băng bó kia, ở bên anh trai, cô thấy vui lắm.

Cô thầm cảm ơn cuộc đời đang dành tặng cô một người anh trai tốt như vậy...

...

Hồi lâu sau, khi ánh trăng đã tàn, những vì tinh tú cũng đang khuất dạng trả lời màu đen bí ẩn cho bầu trời, anh đưa cô về nhà

- Tối nay anh ở đâu? Em không nghĩ vì chuyện nhỏ bé này của em mà anh bay từ bên đó về đây đâu đấy – Cô thầm cười hạnh phúc.

- Em gái của anh là tất cả mà, anh về chuẩn bị giùm em nhiều giấy tờ nhập học bên đó mà, anh sợ em không biết – Anh vừa cười vừa lái ô tô

- Hi, em cảm ơn anh, thế anh tạm ở nhà em nhớ!

- Tất nhiên rồi, nhà em cũng là nhà anh mà – Anh cười, nụ cười ấm áp, khuôn mặt anh thật đẹp, thật thanh tú, cô nhìn anh hồi lâu, cười cười làm anh khó hiểu

- AAAAAAAA, sao cứ nhìn anh hoài vậy, có tình cảm với anh à? aaaaa, anh không yêu em gái đâu, ha ha – Anh cười oai oái lên, chân tay vung loạn xạ

~~~~~

Về đến nhà, cô nhanh nhẩu mở cửa xe trước rồi chạy xuống mở cổng cho xe anh vào.

Nghe thấy tiếng “kết...kết...” Vy chạy ra xem, người chưa thấy đâu nhưng giọng đã vang khắp nhà.

- Thiên Anh, mày đi đâu giờ mới về? Tao gọi điện còn tắt máy, quân khốn nạn!

- Đêm khuya tĩnh mịch, thí chủ phải im lặng để hàng xóm người ta ngủ chứ! Tao đi cùng anh này này – Thiên Anh cười chỉ chỉ vào xe Thiên Kỳ

- Đâu anh nào? – Vì trời tối Vy không nhận ra người ngồi trong xe là ai nên cứ trợn hết mắt lên nhìn nhưng cũng không biết ai với ai

- Anh này này? – Thiên Anh cười chêu Vy

- Mày thích chết à? Thằng nào cứ nói toẹt ra luôn đi chứ! – Vy cáu kỉnh

- Đáng sợ à nha, Vy dám gọi anh là thằng à, em ăn gan hùm rồi phải không? – Thiên Kỳ từ trong xe bước ra, khoanh tay nói, vẻ mặt lãnh đạm của anh làm Vy giật mình

- Hìhì, anh Kỳ đẹp trai đấy hả? Ôi em cứ tưởng ai, hìhì, em xin lỗi

- Được rồi anh tha lỗi cho em – Anh cười híp mắt, rồi cất xe và đi vào trong cùng hai người em

Cả đêm hôm đó, Vy với anh Kỳ ngồi chém gió suốt. Còn Thiên Anh mệt nên đi ngủ sớm.

Cô vứt điện thoại ở bàn học, chiếc điện thoại màu lạnh giá lạnh im đơn độc giữa những tờ giấy xé vụn trên bàn.

...

- Vy ơi, mai tao phải đi rồi, mày ở lại nhé, nếu thấy cô đơn mày có thể về nhà, khóa cửa lại cho tao rồi cầm hộ tao chìa khóa – Thiên Anh nhìn Vy nói.

Vy buồn chán không nói gì, chậm rãi nhìn Thiên Kỳ rồi nhìn sang Thiên Anh.

- Vy tính thế nào? Em cũng đỗ đại học mà? – Thiên Kỳ lên tiếng hỏi

- Em không học đại học – Vy trả lời

- Hìhì, thế thì cưới chồng sớm thôi em ạ? Thế có mời anh không đây? – Anh đùa

- Em biết là em không mời anh cũng tự đến mà, ha ha – Cô cười

- Á, nhóc con – Anh nhào đến véo mũi cô

Đợi một lúc sau, Thiên Kỳ có điện thoại, anh ra ngoài nghe điện, Vy mới lên tiếng nói với Thiên Anh

- Mày định trốn anh Khánh Anh đúng không? Việc gì mày phải thế? Tao nghĩ mày lên ở lại giành lại anh ấy thì đúng hơn? – Vy bức xúc

- Không phải? Du học Pháp là ước mơ từ bé của tao, đây là cơ hội tao không muốn bỏ qua, tao không trốn tránh, tự tao nhường anh ấy cho cô ta đó thôi – Cô mỉm cười, cô nói dối, cô tự thấy mình ngu ngốc lắm.

- Mày ngốc lắm! Mà tao nói cho mọi người biết rồi đó, mai mày đi du học – Vy trầm ngâm

- Sao mày nói? Nói làm gì? – Thiên Anh giật mình đứng dậy, nói như quát

- Thế chẳng lẽ mày đi mà không cho họ biết sao? Mày âm thầm đi không muốn tạm biệt họ sao? – Vy cúi tiét, cũng đứng dậy nốt

Nơi khoe nhất Thiên Anh phủ một lớp sương mờ, tâm hồn cô trống rỗng không biết mình đang nghĩ gì. Từng đợt gió thổi nhẹ như lay động lòng cô. Cô bật khóc, nước mắt chảy dài trên má, chảy vào trong tim...

- Tao sợ tao không thể đi được, vì thấy họ, mày biết không?

- Thế thì mày ở lại đi, đừng một cái mày đi những 4 năm ai mà chịu nổi – Vy cũng khóc, môi mím chặt đến bật cả máu, hai tay siết lại đau đớn. Vy thương Thiên Anh, không muốn rời xa cô một chút nào hết. Thương cho cô bạn chịu nhiều thiệt thòi, vất vả lắm mới có một tình yêu đẹp đến nỗi ai nhìn vào cũng trầm trồ khen ngợi và thầm ghen tị. Bây giờ cô nói bỏ là bỏ sao?

- Tao không biết? Tao xin lỗi, là tao ích kỉ, tao không chịu được cảnh nhìn họ vui vẻ bên nhau đâu, họ sắp thành một gia đình rồi, họ có con kìa, tao không muốn nhìn hạnh phúc của họ để tìm kiếm hạnh phúc của mình trong đó, tao không muốn, không muốn – Cô ôm đầu khóc, ngồi xuống ghế, bàn tay run run nắm lấy mái tóc đã bị vo đến rối tung, trông cô thật đáng thương.

- Không đâu, hạnh phúc đó là của mày mà, mày ở lại nhất định có cách giải quyết khác – Vy xót xa nhìn cô bạn khóc nức nở, mặt đỏ bừng đau khổ

- Cách nào được đây? Dù thế nào thì đứa bé đó cũng được sinh ra, họ là một gia đình, tao không muốn khi đứa bé ấy lớn lên nó khinh bỉ tao “à chính cô ta đã khiến cha cháu bỏ mẹ cháu”

- Mày đừng nghĩ vậy được không? Tao xin mày đấy, nghe lời tao đi, sẽ có điều tốt hơn mà, mày ở lại đi – Vy nói khẩn khoản như cầu xin

- Chứ mày nghĩ tao nên nghĩ thế nào đây? Thôi tao mệt rồi, không muốn đòi co nhiều, tao lên phòng – Cô nói rồi loạng choạng đi lên phòng. Cô khóc ngất đại như một đứa trẻ thơ. Cô ngã gục và... không ai đỡ. Có lẽ thời gian tiếp theo cũng vậy, cô mãi đơn độc như vậy thôi. Tình yêu thật xa xỉ, cô ghét nó, hận nó...

Và riêng nỗi buồn đó, lại đưa cô vào giấc mơ...

Giấc mơ không có anh. Chỉ có màu đen âm u buồn bã của bầu trời về đêm, chỉ có những nốt nhạc không tên đang loạn nhịp, chỉ có những giọt nước mắt lăn dài mà không ai có thể thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Em đi rồi, em bỏ lại cả anh

Vy chán nản cũng đi lên phòng. Vừa mở cửa phòng ra, không gian ngột ngạt thật khó chịu. Màn đêm lạnh lẽo hiu hắt tối tăm, chỉ có duy nhất ánh sáng từ chiếc đèn ngủ nhỏ hắt ra yếu ớt.

Thiên Anh đang ngủ rất ngon, nhìn khỏe mắt cô vẫn động lại chút nước, Vy thấy xót xa biết bao. Ánh sáng vàng yếu ớt chiếu nhẹ lên khuôn mặt cô. Trông cô ngủ thật yên bình, giả mà khi thức dậy cô cũng được yên bình như vậy. Sao một cuộc sống tốt lại không đến gõ cửa với một cô gái tốt như Thiên Anh vậy?

Vy lặng người nhìn cô một lúc lâu rồi nhìn đồng hồ còn lờ mờ nằm trên giường. Vy thở hắt ra rồi bắt đầu thu dọn. Thật nhẹ nhàng không để Thiên Anh bị thức giấc. Rồi cô lại đi đến phía cửa sổ của căn phòng, nơi chiếc vali bé bé được dựng ở đó, hình như nó cô đơn và lạc lõng lắm.

Cô đứng đó, liếc nhìn chiếc vali rồi nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ mông lung.

Mày muốn đi thật sao? Rồi khỏi nơi này mày mới vui sao? Vậy thôi tao cũng đành tôn trọng ý kiến của mày vậy? Nếu nơi nào mày cảm thấy yên bình thì hãy cứ đến đó, tao sẽ luôn ủng hộ mày...

Cốc...cốc...

Thiên Kỳ nhẹ đặt tay lên cửa, gõ nhẹ vài cái. Tiếng gõ cửa phát đến tai Vy, cô từ từ đi ra mở.

Cánh cửa mở ra, nụ cười của Thiên Kỳ có phần gượng gạo nhìn cô. Cô chào anh rồi lặng lẽ ra ngoài cùng anh.

Đường phố vẫn đông đúc, có lẽ đường phố đông quá nên hạnh phúc bị tắc đường nên đến muộn với Thiên Anh đó thôi. Chắc chắn sau này cô sẽ hạnh phúc hơn thế nữa.

Đi được nửa chặng đường, Vy mới lên tiếng hỏi anh

- Anh gọi em ra đây chắc có việc?

- Ừ. Anh muốn hỏi chuyện của Thiên Anh với Khánh Anh. Hình như chúng nó có chuyện gì thì phải – Anh nói đều đều, hai tay rút túi quần bước đi chậm rãi

- Không có chuyện gì đâu anh ạ! – Cô nhẹ nói. Đến bây giờ mà anh chưa biết thì chắc chắn Thiên Anh giấu anh rồi, nghĩ vậy nên cô cũng chẳng dám nói với anh làm gì. Sợ Thiên Anh trách

Một phần cũng là câu chuyện rất dài, không biết nên bắt đầu từ đâu ra nó còn chưa có kết thúc !

- Thật vậy sao? Thế tại sao dạo này không thấy Khánh Anh với nó đi với nhau. Tưởng chúng nó thân lắm mà? – Anh nghi vấn hỏi

- Chuyện đó thì...- Cô không biết nói như nào. Cô đành cười trừ và gãi gãi đầu – Hi...không biết nói sao nữa.!

- Nếu em không nói sự thật thì đừng nhìn mặt anh nữa. ! – Anh nghiêm giọng nói, ngoảnh mặt đi chỗ khác rồi lại nhìn lên bầu trời nhưng không nhìn cô. Cô giật mình vì sợ anh nói thật. Cô cười cười, vẫn cố giấu sự thật

- Tại không có chuyện gì nên em biết nói sao bây giờ.

- Ok, để anh đi gặp Khánh Anh vậy, lâu lắm không gặp – Anh cười ảm ý. Định bước đi nhưng bị Vy kéo tay lại

- Được rồi, em nói mà, góp quá...- Cô đem bộ mặt ỉu xiu nhìn anh. Anh cười cười xoa đầu cô chờ nghe chuyện

Hồi lâu, Vy cũng kể xong, mặt anh cứ thế thay đổi sắc thái liên tục, vừa buồn vừa tức giận.

- Anh có cách nào giữ nó ở lại không? Ở lại sẽ có cách giải quyết khác, đừng để nó đi mà. ! – Lúc này, mắt Vy ươn ướt, cô cố không để nước mắt rơi, cứ thế sịt sịt mũi

- Chuyện đã như vậy thì tùy vào quyết định của nó thôi. Không còn cách khác, anh không muốn để nó khổ thêm, có lẽ nó sẽ đi cả đời chứ không phải 4 năm – Anh mỉm cười chua xót, xoa xoa đầu Vy

- Hic hic, sao có thể thế được, anh cố khuyên nó đi, giữ nó ở lại, thêm được ngày nào hay ngày ấy, chứ mai nó đi rồi, chẳng lẽ bỏ lại tất cả chắc, hạnh phúc đó là của nó cơ mà – Cô vùi lấy vạt áo anh, lắc lắc tay anh.

- Mai nó đi sớm rồi, giờ nó cũng ngủ rồi, khuyên sao nổi. – Anh lắc đầu ngán ngẩm.

- Thế phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ để nó đi như vậy sao? – Cô buồn bã cúi gằm mặt xuống đất, sức đâu để nâng mặt lên bây giờ. – Hay là...đến tìm anh Khánh, bảo anh ấy ra mặt vậy nhì? – Cô đưa ra ý kiến, mặc dù biết ý kiến đó hết sức nực cười nhưng cô vẫn nói để xem ý Thiên Kỳ ra sao

- Khánh Anh biết mai Thiên Anh sẽ đi Pháp rồi không?

- Chắc có, tại em nói với anh chị bên đấy rồi.

- Thế sao cậu ta không tự chủ động giữ nó lại mà cần người khác lên tiếng mới giữ, cậu ta muốn giữ thì sẽ giữ, không cần em lên tiếng đâu – Anh giận dữ nhưng không tỏ thái độ ra ngoài

- Vâng – Cô buồn buồn gật đầu, anh nói cũng phải.

- Nếu có thể nhất định anh sẽ khuyên nó, nhưng mà nó khổ thì anh sẽ để nó đi – Anh vỗ vỗ vai cô, thay lời an ủi. Anh cũng không nỡ để Thiên Anh đi đâu, vì hơn hết nếu cô đi cô phải sống một mình nơi đất khách quê người rất đơn độc, cô phải tự chăm sóc bản thân mình khi ốm đau, bệnh tật, sợ cô có chịu nổi không??

Nghĩ vậy lòng anh càng quặn thắt, anh thương cô không thể nói được thành lời. Anh đau...nhưng anh không khóc được, bởi anh quá “chai sạn” với thứ gọi là “nước mắt” rồi. Cho nên anh chỉ lặng im chịu đau đớn mà không để người khác cảm nhận được thôi.

Bầu trời về đêm càng thêm cô quạnh. Anh hít thở thật sâu nhìn lên bầu trời. Nhìn vào vũ trụ trên đầu mình. Nơi đó có mẹ anh đang dõi theo anh và cô.

Anh thầm hỏi mẹ

“Tại sao đưa em của con lại không thể hạnh phúc lâu dài, tại sao nó cứ mãi đau khổ, dằn vặt bởi tình yêu vậy...mẹ ơi”

Bà không biết phải trả lời ra sao để cho con trai mình thỏa mãn, bà chỉ lặng im xoa xoa đầu con trai của mình và mỉm cười đôn hậu

“Mẹ trả lời con đi” Anh giục

“Con gái của mẹ sẽ hạnh phúc thôi mà, nhưng chưa đến lúc”

“Mẹ sẽ luôn phù hộ cho em con chứ?”

“Tất nhiên, và cả con nữa con cũng phải sống tốt, nghe chưa?”

“Dạ...vâng..”

Hình bóng mẹ dần tan vào mây, để lại làn khói trắng mờ ảo. Anh nhẹ mím cười và lắc đầu. Chợt nhớ đến vẫn còn Vy ngồi bên cạnh. Mãi theo đuổi suy nghĩ của mình mà anh quên luôn cả Vy.

- Anh nghĩ gì vậy? – Cô hỏi

- Anh nghĩ cũng muộn rồi, chúng ta nên về! - Anh xoa đầu cô, đứng dậy và kéo theo cô dậy. Cô ngoan ngoãn bước theo anh. Không nói thêm câu gì.

Về đến nhà, cô mệt nhoài bước lên phòng sau khi Thiên Kỳ chúc cô ngủ ngon. Thiên Anh vẫn nằm ngủ, không có động tĩnh gì. Nhưng chân đã xô gần xuống đất. Vy lại gần kéo chân lên đắp lại cho Thiên Anh rồi leo lên giường ngủ cùng. Cảm nhận cái lạnh dần dần len lỏi vào khắp da thịt. Vy nhồm người dậy. À thì ra ngoài trời có mưa. Sợ Thiên Anh không đủ ấm, cô lại đi lấy thêm chăn về đắp. Đủ ấm, cô mới có thể chợp mắt vì hàng mi nặng trĩu...

...

Ở căn biệt thự đó.

Ngoài trời mưa lút phốt bay, mưa rả rích kéo theo nỗi buồn vô tận. Căn phòng trống trải đến hiu quạnh. Mặt bàn vắng lạnh phủ một lớp bụi mỏng

Ly cà phê đã nguội dần và nguội lạnh, anh ngủ quên trong phòng sách lúc nào không hay.

Không gian lạnh buốt mà anh không cảm nhận được gì, chỉ là con tim anh cũng lạnh hẳn, con người anh cũng buốt hẳn rồi nên cái lạnh đó chả là vấn đề gì đối với anh.

Nhưng...

Người con gái anh yêu giờ đang ra sao? Đủ ấm để ngủ ngon không? Vẫn mím cười như ngày hôm đó chứ?

Đang mơ màng trong giấc ngủ. Bàn tay ấm áp khẽ đặt lên vai anh. Anh sờ tay lên vai thấy một cái áo dạ đè lên mình. Thảm nào ấm hơn. Trong vô thức anh gọi tên người con gái anh yêu : Thiên Anh

- Vâng. Là em – Yun khẽ cười vì nghe thấy anh gọi tên mình. Nhưng nhỏ đâu hay anh gọi người con gái kia.

Nghe thấy giọng nói, anh khẽ cựa mình dậy. Đôi mắt vô hồn nhìn nhỏ. Anh đã cố tìm trong nhỏ hình bóng của cô gái kia, nhưng tìm hoài không thấy. Tâm trí anh như điên loạn khi trong tim anh, trong lí trí của anh ngập tràn hình ảnh Thiên Anh, lúc ngủ anh cũng thấy nụ cười đó, lúc thức anh cũng thấy nụ cười đó, nó thật hồn nhiên khiến anh xao động đến phát điên chứ không như nụ cười của Yun có phần gượng gạo và thật giả tạo.

Từ ánh mắt vô hồn, anh trở lại với ánh mắt sâu đầy lạnh lùng. Anh lạnh lùng nhìn vào đồng hồ đeo tay.

- Muộn rồi. Sao cô ở đây? – Anh hỏi với giọng lạnh tanh, buồn bực.

- Anh vào đây từ chiều, em nghĩ chắc anh ngủ quên, trời đang lạnh nên em vào xem sao? Em mang cho anh ly nước này – Nhỏ mím cười

- Đây đâu phải chỗ cô muốn vào thì vào, làm ơn ra ngoài đi – Anh lạnh lùng “cầu xin”

- Anh vẫn như thế, buông thả và bất cần – Cô nhếch mép cười chua xót

- Liên quan đến cô? – Anh trừng mắt. Đôi mắt như tỏa ra âm khí ngàn năm, lạnh đến thấu xương. Yun khẽ giật mình, gượng cười

- Anh uống nước đi đã – Cô cười

- Ừ - Anh đưa ly nước lên uống một ngụm, anh cũng đang rất khát nên không thêm đề phòng

- Thôi, em không làm phiền anh nữa, nhưng anh phải về phòng ngủ hăng

- Cô đi ra trước đi, rồi tôi ra – Anh nói

Nghe vậy, nhỏ cũng lúi thủi đi ra. Bàn tay khẽ nắm lại. Thật chặt!

Khi bóng nhỏ khuất sau cánh cửa, anh nở nụ cười buồn xen chút khinh bỉ. Anh tự nhủ, không biết kiếp trước anh mắc nợ gì nhỏ mà kiếp này anh lại vương phải nhỏ như một cái nợ thế này.

Trong màn đêm, anh càng trở nên lạnh lùng đáng sợ hơn. Anh ngồi dậy túm lấy cái áo dạ đang khoác trên vai và ném xuống nền nhà một cách không thương tiếc, cái áo cô độc bị vứt bỏ, màu đen của cái áo càng thêm u ám lạ thường.

Kể từ ngày hôm đó, Yun tự ý chuyển về biệt thự của anh sống mặc cho nhóm của Tuyết phản đối kịch liệt. Thế nhưng nhỏ vẫn không chịu thua mà nói “Chỉ là muốn tốt cho đứa con trong bụng thôi, lỡ xảy ra chuyện gì em sao xoay sở kịp”

Đúng là không biết xấu hổ mà.

Những ngày qua, Hoàng tiểu tụy đi rất nhiều, anh cảm thấy đau đớn vô cùng và xấu hổ vô cực khi có đứa em như Yun. Anh không biết phải đối diện với sự thật như nào nữa. Anh thà không có đứa em như vậy còn thanh thản hơn là anh bị người ta hại chết.

...

Sáng sớm hôm sau. Khi mặt trời chưa lên hẳn, vẫn còn đang e lệ giấu mình sau những đám mây trắng bông bênh, nắng chưa lên, chỉ có một vài con gió thoảng thổi qua rồi lại đi mất.

Thiên Anh đã dậy từ rất lâu. Nhìn Vy ngủ say quá nên cô cũng không muốn đánh thức Vy dậy. Một mình cô chuẩn bị và kiểm tra lại đồ đạc và giấy tờ.

Vừa bước xuống nhà, tiếng Thiên Kỳ khẽ vọng ra

- Thiên Anh, anh có chuyện muốn nói với em

- Vâng...

-.....-

Anh khuyên cô nên ở lại. Cô chỉ cười và lắc đầu. Anh khuyên cô nên nghỉ lại. Cô chỉ cười và gật đầu...

Cô xin phép anh ra ngoài hít thở không khí trong lành nơi đây lần cuối vì cô không biết bao giờ mới trở lại nơi này nữa

Cô đã mặc sẵn quần áo, bộ quần áo trẻ trung và năng động, áo sơ mi kẻ đỏ đen kiểu dáng đuôi tôm dài gần đến đầu gối, quần jean đen hơi rách có khóa ôm sát đôi chân thon nhỏ kết hợp với giày bánh mì trắng trơn và chiếc tai nghe đưa hồn cô cuốn vào dòng người trên đường.

Thiên Anh đi được một lúc. Vy mới tỉnh dậy, đầu tiên là vào vsen. Lũ ra ngoài, cô mới ngơ ngác nhìn xung quanh không thấy Thiên Anh đâu, chiếc vali cạnh cửa sổ cũng mất tăm không dấu vết. Cô hoảng hốt chạy xuống dưới, réo ầm tên Thiên Anh lên. Đáp lại là sự im lặng thờ ơ đến đau khổ.

Nghe thấy tiếng hét của Vy, Thiên Kỳ đi từ phòng anh ra, nhú mồm hỏi

- Có chuyện gì vậy em?

- Thiên Anh, nó đâu rồi anh, nó đi rồi hả anh? Huhu – Cô khóc như trẻ con

- Sao em nghĩ vậy, nó xin phép anh ra ngoài một lát xong về rồi, chuyến bay của nó hơn 8h cơ – Anh mỉm cười

- Thế...thế...vali của nó...đúng rồi sao em không thấy? – Cô vội hỏi

- Nó mang sẵn ra ngoài xe của anh rồi. – Anh cười buồn đáp

- Thế là nó vẫn quyết định đi thật hả anh?

- Ủ. Sáng nay anh có khuyên chút nhưng nó không chịu nghe, nó quyết tâm đi rồi, với lại anh thấy nó rất thích du học Pháp, đang tầm tuổi này là cơ hội tốt nhất cho nó, nó nên thực hiện ước mơ của nó chứ nhỉ? – Anh mỉm cười

...

Bài hát đúng tâm trạng cứ lôi cuốn cô. Khi bài hát kết thúc, cô mới tỉnh ra cô đã đi bộ được một đoạn khá xa, bây giờ mới hơn 7h một tẹo, cô ngồi xuống ghế đá ven đường nghỉ chân một lúc.

Cô mở mạng đọc status mà cô cho là hợp với tâm trạng với cô nhất. Dòng status hiện lên trước mắt cô, cô lướt xuống và đọc...

“..Một khi đã nắm chặt tay thì sẽ không bao giờ buông...”

..Một khi đã yêu thương hết lòng thì sẽ không bao giờ từ bỏ

..Bởi vì...

---Tìm được một hạnh phúc là quá khó!

---Giữ chặt nó đi đừng buông tay

---Nó phải trả giá bằng niềm đau

---Đem lại cho nhau hàng ngàn giọt nước mắt

---Gieo gặt vào tim hàng vạn nỗi cô liêu.

Nhớ nhé em người con gái anh yêu ...

Đừng buông tay nhau vì cảm xúc nhất thời

Vì nỗi đau còn lại là cả đời đây em...”

Đang đọc đến status tiếp theo, tiếng chuông điện thoại cô vang lên cắt ngang

- Em nghe – Cô bắt máy và lên tiếng ngay sau đó

- Về đi em, chuẩn bị đi thôi – Thiên Kỳ nhẹ giọng

- Vâng, em về đây – Cô cười

Cô thở dài, nhìn xung quanh nốt lần nữa rồi bắt taxi về cho nhanh.

Phi trường 7h30’

Cô quá quen với cảnh tấp nập nơi đây, cô, Vy, Thiên Kỳ ngồi đợi đến chuyến bay.

Để cho cô không luyến tiếc nhớ nhung gì thêm, Thiên Kỳ đã ra lệnh cho cô tắt nguồn điện thoại trước và cất nó đi. Vy sốt ruột nhìn lên đồng hồ đeo tay và ngược nhìn ra bên ngoài trầm nghĩ “Muộn rồi sao không đến”

Chỉ còn 10 phút nữa đến giờ cất cánh, Thiên Anh không muốn đợi lâu nên đi vào trong trước.

- Thiên Anh/Em – Tiếng gọi ấy kèm theo tiếng thở phát ra từ phía sau cô, cô quay đầu lại. Là nhóm Tuyết. Nhưng thiếu duy nhất một người. Cô cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

- Sao mọi người biết mà đến đây – Cô nói rồi nhìn Vy, Vy cười hi hi để né cái nhìn sắc lạnh của con bạn

- Em định đi mà không nói gì với bọn anh hả? – Hoàng gất

- Mọi người có giữ em lại không? – Cô hỏi buồn

- Tất nhiên là có – Đồng thanh

- Đây, thế em đại gì mà nói, để mọi người phá hỏng kế hoạch của em à? – Cô cười tươi, nụ cười giả tạo nhất từ trước đến nay mà mọi người từng thấy.

- Thiên Anh/Em – Tuyết và Nam đồng thanh, nhủm mày nhìn cô

- Em xin lỗi mọi người, đến giờ em phải đi rồi, mọi người ở lại bảo trọng, em yêu tất cả mọi người – Cô cười tươi rồi bật khóc nức nở. Từng người ôm cô một, ôm rất chặt như không muốn buông.

Vừa ôm họ, cô vừa nhìn ra ngoài, như tìm kiếm một hình bóng ai đó, đến tiền cô đi, nhưng rất tiếc là... hình bóng ấy sẽ không đến.

Cô kéo theo vali, quay mặt vào trong và đi. Tiếng loa thông báo vang lên như xé tim mọi người ở lại...

“Đã đến giờ máy bay cất cánh, đề nghị hành khách thắt dây an toàn tuyệt đối...”

Mọi người nhanh chóng thu xếp rồi ra về khi Thiên Anh bước vào trong, hình như niềm tiếc nuối của ai cũng hằn lên trên mặt một cách rõ rệt. Máy bay vừa cất cánh thì Khánh Anh chạy đến. Nhưng đã quá muộn rồi, cô đã đi, đi xa anh, 4 năm... à không... cả đời mất.

Anh không biết vì gì mà sáng nay anh từ buồn ngủ không thôi, không thể nào tỉnh giấc được, cũng may anh còn nhớ đến chuyến bay của cô nên anh đã cố gắng tỉnh, lúc tỉnh dậy đã là 8h kém. Anh không biết ly nước tối qua có thuốc ngủ, Yun thấy anh mất ngủ nhiều nên đã cho thuốc ngủ vào nước để anh ngủ tốt hơn chứ thấy anh tiêu tụy đi nhiều nhỏ cũng xót lắm.

Phi trường đông đúc mà mình anh lạc lõng. Những lời bàn tán xung quanh được dội đến tai anh nhưng anh chẳng màng.

Khen anh đẹp. Anh không quan tâm.

Các cô gái cứ bầu lầy anh. Anh coi như không khí.

Anh ngửa cổ lên trời, nơi máy bay đã xa tít, chỉ còn nhìn thấy chấm xanh nhỏ trên trời cùng vệt khói dài vô tận...

Cô đi rồi, bỏ lại anh rồi...

Anh ôm mặt, lạnh lùng ném mình vào trong xe, đạp thắng hết cỡ, phóng như bay trên con đường dài quen thuộc.

Anh vô tâm, anh lạnh lùng với cô nhưng trong lòng anh đâu muốn thế! Anh chỉ muốn gặp mặt cô lần cuối, dù là nép sau một vật cản nào đó, anh vẫn muốn nhìn thấy cô, thế nhưng anh lại không làm được, anh trách mình và cứ thế anh đắm liên tục vào vô-lãng khiến bàn tay anh trĩu xuống. Chiếc nhẫn hình bọ cạp lóe sáng yếu ớt vì vết máu từ tay anh bắn lên.

"Em đi rồi...em bỏ lại cả anh"

Anh nhếch mép chua xót.

Anh đau lắm!

Cũng tại anh mà thôi, tất cả lỗi là do anh...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Công việc mới

Đến với nước bạn. Một đất nước xa lạ, nhìn khung cảnh xung quanh cô chỉ muốn khóc. Thời gian tiếp theo, khi không có mọi người ở bên cạnh, cô nên sống sao để cho vui đi nỗi buồn đây nhỉ?

Đến đây tìm được nhà riêng rất khó nên cô phải ở trọ.

Mãi đến hơn 7h tối, cô mới tìm được chỗ trọ thích hợp. Cô phải dùng khả năng nói tiếng Pháp của mình để thuyết phục chủ nhà mãi mới giảm tiền thuê nhà xuống gần một nửa. Vậy là một tháng cô phải trả cho người ta tổng cộng là 3 triệu tiền Việt, còn chưa kể tiền ăn uống sinh hoạt là cô được chi ra.

...

Một tháng trôi qua, cô dần dần quen với cảnh sinh hoạt bên này, chủ nhà cũng không có mấy phần thân thiết lắm nên cô cũng hạn chế giao tiếp với người ta hơn. Đi học nên cô cũng có quen biết với nhiều bạn khác, cuộc sống cũng bớt cô đơn hơn khi họ cũng biết quen tâm cô như khi cô ở Việt Nam có những người bạn kia.

Cô đã là sinh viên đại học, cuộc sống một mình càng trở nên khó khăn hơn. Cô không muốn nói với Thiên Kỳ vì sợ anh lo lắng, bỏ cả công việc sang đây ở với cô. Vậy nên, cô đã đi kiếm việc làm để trang trải.

Hôm nay là ngày cuối tuần, cô sắp xếp hồ sơ xong rồi lên đường đi xin việc.

Đường xá đông đúc, người qua lại mỗi người một vẻ bận rộn, và cô cũng thế, đi hết quán này đến quán khác, từ shop quần áo đến shop giày dép, nhà hàng đến tiệm cắt tóc, cô cũng chẳng xin được việc.

Vì hồ sơ học tập của cô toàn là tiếng Việt nên xin việc rất khó.

Cô chán nản ngồi lại ven gốc cây bên đường, gió thổi hiu hiu lạnh, bàn tay nắm chặt tập hồ sơ, hít thật sâu chột nhìn thấy quán bar đối diện. Cô đành ngồi dậy thử vào đó xin việc, mặc dù hơi run sợ, cô không biết bar ở đây có như bar ở Việt Nam không? Có gặp phải nhiều trường hợp kinh sợ, nguy hiểm như mọi lần cô vào bar của nhóm anh không? Nhưng vì kiếm tiền nên cô sẽ thử làm bằng mọi cách, cô sẽ đứng bằng chính đôi chân của mình kể từ bây giờ, cô không muốn dựa dẫm vào ai nữa, cô nghĩ cô sẽ trưởng thành và chững chạc hơn, đừng trẻ con nữa...

Bước chân hơi run run tiến tới, cô không biết phải đối diện ra sao, nên thuyết phục họ như thế nào.

Đến cửa bar, thấy vài người ra vào, có bảo vệ đứng trước bar canh, cô toan ngoảnh lại, không dám bước chân vào, nhưng lí trí của cô lại không cho phép, cô hít thở thật sâu rồi từ từ bước vào.

Ánh đèn sang trọng chói lóa như làm mờ mắt cô, có vẻ cô quá đơn giản và tầm thường với quần jean và áo sơ mi nên chả mấy ai ngó ngang đến cô. Như vậy cô càng đỡ run sợ hơn.

Cô mỉm cười tự tin bước vào sâu hơn, ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nhìn những đám thanh niên bên đây qua lại, mỗi người toát lên một vẻ đáng sợ đến kinh hãi, cô không dám nhìn thẳng vào họ sợ gây ra rắc rối gì đó, đôi chân cô như nhanh hơn, mãi tránh những tiếng gót giày kiêu sa của những cô gái sexy đi lại, cô vô tình va vào một chàng trai cao lớn, ánh mắt lãnh đạm màu xanh.

Cô giật mình bất giác nhìn lại. Miệng rớt rít xin lỗi và cười tươi khi nhận bộ đồ anh ta mặc chính là bộ đồng phục nhân viên ở đây, cô cười và lên tiếng

- Chào anh, anh cho em hỏi ở đây có tuyển thêm nhân viên không ạ?

- Gì cơ? Em có thể nói lại? – Anh ta nghe không “thùng”, cô thầm nhắc nhở “chắc mình nói tiếng Pháp vẫn dõ”

- Ở đây có tuyển thêm nhân viên làm thêm không ạ? – Lần này cô cố nói rõ hơn. Phát âm chuẩn hơn, chả biết anh ta nghe có rõ không nữa.

- À, vậy thì em nên gặp quản lý của bar, việc này anh không biết – Anh ta cười thân thiện

- Dạ vâng, anh có thể đưa em đến chỗ quản lý được không? Em không biết quản lý là ai? – Cô gái đầu cười

- Được.

Anh ta cười rồi dẫn cô đi, vào bên trong, cô đi theo anh, nhìn dáng vẻ cao to ấy, cô thầm nhớ...mà thôi cô quên rồi.

Cảnh cửa phòng màu nâu bật ra, cô ngó vào trong, anh kia gạt đầu rồi nháy mắt tỏ ý mời cô vào trong.

Cô cười cảm ơn anh rồi bước vào.

Một cô gái có mái tóc xanh rêu xoa dài ngồi quay lưng về phía cô.

Đó là một cô gái, cô ấy là quản lý hẳn một quán bar sang trọng và nổi tiếng như này ư?

Không biết vì gì nhưng cô cảm thấy run sợ cô gái đó khi cô ta cất tiếng lạnh lùng

- Ai?

- Em chào chị, em có thể xin làm việc ở đây được không ạ? – Thiên Anh lên tiếng, đứng trước cô gái này cô không biết thuyết phục ra sao nếu cô ta khó tính đây. Cô thầm mong cô ta dễ tính một chút, tạo cơ hội cho cô làm việc, chứ bây giờ cô không biết xin việc ở đâu

Cô gái đó từ từ quay người lại. Ánh mắt quan sát khắp người cô, hơi lắc đầu.

- Cô có thể làm gì? – Cô quản lý lên tiếng, cười nửa miệng

- Phục vụ hay lau dọn cũng được – Cô nhún người trước vẻ lạnh lùng ấy. Cô run sợ thật sự nhưng không tỏ ra bên ngoài.

- Cô có biết nhảy không? – Cô quản lý nhếch mép, tay xoay xoay cái bút máy trên tay, điệu bộ khinh thường

- Dạ? – Cô giật mình hỏi

Cô quản lý nhún mày, bỏ cái bút máy xuống, đan hai tay vào nhau rồi đặt tay lên bàn theo kiểu giám đốc

- Phát âm không được chuẩn lắm! Nếu không nhầm cô là người Việt Nam

- Dạ vâng, em là người Việt Nam

Nghe Thiên Anh nói vậy, cô quản lý hơi nghiêng người, cười với cô, ánh mắt nhìn cô có vẻ khác đi, không lạnh lùng hay khinh thường nữa, làm cho nhịp tim của cô ổn định hơn, vẻ mặt điềm tĩnh hơn và có hi vọng hơn.

- Chủ nhân của quán bar này cũng là người Việt Nam, vậy nên tôi có thể đảm bảo vì cô cùng nước với ông chủ. Từ mai cô bắt đầu đi làm được chứ.! Cô sẽ lau dọn bar, tiền lương sẽ không tệ nếu cô làm tốt và đều đặn – Cô quản lý cười, viết viết tờ giấy gì đó. Cô đứng chờ, thầm cười vì đã thành công.

Chưa đầy 2 phút, cô quản lý đẩy tờ giấy về phía Thiên Anh nói

- Đây là hợp đồng nhé.! Cô không được bỏ việc nếu không được sự cho phép của tôi, nếu cô đồng ý thì kí vào. Tận thể cho tôi biết luôn cái tên, tôi tên Endy

Thấy ở đây không tiện dùng tên thật nên cô đã bịa ra một cái tên khác. Và lại làm việc ở bar cũng không cần dùng đến hồ sơ hay học bạ gì nên tên thật cũng không phải là vấn đề quan trọng. Dù sao Endy cũng biết cô là người Việt nên cô sẽ dùng tên Việt

- Em tên Châu Lệ Băng. Em sẽ kí

Endy gật đầu và cười. Thiên Anh kí xong, đưa tờ giấy cho Endy, cô ta cầm lên và mỉm cười hài lòng

- À này, ba khuy áo trên cô không nên đóng thì phải. Ok – Endy nói nghiêm nghị, Thiên Anh hơi cúi mặt xuống nhìn khuy áo của mình, cô hơi giật mình. Không đóng ba khuy trên sẽ rất hở hang sao?

- Nhưng...

Thấy sắc mặt co lại của Thiên Anh, Endy tự phán “chắc hẳn cô gái này là cô gái ngoan”

- Sao? Không dám hở? Vậy thì thôi vậy?

Thiên Anh cau mày không biết nên nói gì? Nói cô phải hở hang chốn đông người, sao cô có thể làm được. Đó không nằm trong sở trường hay sở thích của cô.

Thấy Thiên Anh không nói gì, Endy lên tiếng, cười ngênh ngang

- Nói vậy thôi, ở đây có đồng phục cho nhân viên lau dọn, tất nhiên sẽ không hở hang gì đâu?

- Dạ vâng – Cô cười sung sướng, ánh mắt chứa đầy hạt lấp lánh. Cuối cùng cô có thể yên tâm rồi

...

Về đến nhà trọ, người mệt nhừ, cô khó nhọc bước lên tầng 3 phòng của mình. Đóng chặt lại và tự nấu nướng rồi hoàn thành bữa tối của mình.

Vsen buổi tối xong, cô ngồi vào bàn học. Chiếc bàn học cũ kĩ, nhỏ hẹp rất nhiều so với chiếc bàn học ở nhà cô, ánh đèn cũng yếu hơn. Không có tivi, máy tính, điện thoại thì cũng không dùng được đành phải vứt lăm lóc một số đội làm sim mới mới phù hợp được với sóng bên này. Cứ thế mỗi ngày trôi qua, cô chỉ học và làm việc, rất ít khi để ý đến việc chơi.

...

Hàng cây xanh rì rào, ghé đá khắc tên Song Anh đã phủ một lớp bụi mỏng. Gió thổi nhẹ qua, những hạt bụi khẽ lướt trong không khí.

Một nơi nào đó, có một người nhớ cô da diết. À đâu, không phải một người mà là rất nhiều nhớ cô da diết. Nhưng người đó nhớ cô đến đâu khổ.

Anh vẫn lạnh lùng và tàn nhẫn... nhưng giờ còn hơn trước kia. Ánh mắt anh luôn đơ độc dù bao nhiêu người xung quanh anh. Đôi môi anh như khô rát khi lâu rồi chưa được cảm nhận vị ngọt từ đôi môi xinh xắn kia.

Rất hiếm khi anh gọi cho Thiên Kỳ, nhưng hôm nay, anh không thể chịu được, anh đã phải gọi cho Thiên Kỳ.

Tiếng chuông đổ, Thiên Kỳ nhú mày bắt máy.

- Anh Kỳ. Tôi có thể biết chỗ và trường Thiên Anh học ở đó không?

Thiên Kỳ không giấu làm gì nên anh đã nói hết chỗ ở của Thiên Anh ra nhưng anh không biết chỗ ở cụ thể của cô ở đâu, anh chỉ biết ở thành phố này...

...

- Tao đi có việc, đến bao giờ xong thì tao sẽ về - Khánh Anh nói với mọi người. Anh không muốn nói ra là anh đi tìm Thiên Anh, vì anh chính là nguyên nhân lớn nhất để cô quyết định ra đi một cách lạnh lẽo như vậy. Cô đi mà không ngoảnh mặt lại... dù chỉ một lần.

- Anh đi đâu, em đi với được không? – Yun nói đầu tiên trong khi nhóm Tuyết chưa kịp phản ứng gì.

- Không! – Anh lắc đầu nói lạnh tanh

- Sao vậy? Anh nỡ để em ở lại đây một mình? – Yun buồn buồn

- Cô đừng nói nữa, tôi mệt lắm rồi. – Anh gắt.

Ở bên cạnh nhỏ anh chả tìm đâu một kẻ hở để anh chui ra, anh mệt mỏi và khó chịu biết nhường nào. Ở bên cạnh nhỏ anh không biết yêu thương là gì, cảm xúc đã ít giờ còn ít hơn. Anh không biết tìm đâu ra hạnh phúc khi ở bên cạnh nhỏ nữa. Đứa bé chẳng? Anh lắc đầu nhiều lần rồi, đó không phải là hạnh phúc của anh. Nhưng dù sao đó cũng là cốt nhục của anh, anh nên đón nhận nó... bằng nụ cười.

- Cô có thể im được một ngày được không? À không! Một giờ thôi cũng được, tôi hết chịu nổi rồi, ngày nào cũng lèo đèo theo Khánh Anh cô không

thấy mệt ư? Tòì thấy mệt cho cô đấy, hừ. – Tuyết bức xúc lên tiếng. Tuyết nhìn Yun bằng nửa con mắt nhưng toát lên toàn khí lạnh. Càng ngày cái tên Vương Thiên Anh càng là hình ảnh xấu trong mắt nhóm Tuyết, đặc biệt là Hoàng.

Nhắc đến Hoàng, Hoàng đã rời khỏi biệt thự được hơn 2 tuần rồi, anh không nói là anh đi đâu, anh chỉ nói đi đến một nơi anh tìm được người ấy, anh muốn yên bình một tẹo.

Mọi người chỉ hiểu anh sẽ đi kiếm hạnh phúc cho riêng mình chứ anh cô đơn lâu quá rồi mà không nghĩ đến anh sẽ đi tìm người con gái ấy. Người mà anh yêu đơn phương bấy lâu nay.

Nhưng anh không biết nên tìm cô ở đâu. Cô nhỏ bé mà nước Pháp lại to lớn thế. Tìm cô, anh biết tìm đến bao giờ.

- Chị thôi thành kiến với em bớt đi được không? – Yun cầu

- Thế thì cô nên xem lại thái độ của mình trước đã, dữ dằn và đáng sợ, mưu mô và sảo quyệt vừa phải thôi nhường cho tôi với chứ – Tuyết lờm

- Chị không nghe câu nói “Dữ như gái đẻ” à ? – Yun cười nhếch mép, xoa xoa cái bụng đang to dần

- Làm như tự hào lắm ấy? – Tuyết khinh khỉnh – À mà cô đã đẻ đâu mà nhận mình là gái đẻ, ơ hơ – Tuyết châm chọc, mỉa mai

- Chị...chị cũng vừa phải thôi nhớ! – Yun điên đến run người nhưng vẫn cố kìm chế.

- Các người thôi hết đi – Khánh Anh cầu, nghiêng răng ken két nhưng vẫn giữ thái độ lạnh lùng của bản tính. Anh quay người vào trong, đi thẳng lên phòng, đóng sập cửa lại. Tiếng cửa đập mạnh như ai oán. Chiếc nhẫn bọ cạp phát ra thứ ánh sáng đáng sợ.

Không gian trở lên ngột ngạt. Ai đi đường này, nhóm Tuyết, Nam, Minh đến bar giải sầu. Đau đầu quá rồi.

...

- Chị Tuyết, anh Nam, anh Minh, ba người dùng gì ạ? – Phục vụ quán bar của Khánh Anh thận trọng hỏi

- Như cũ – Ba người đồng thanh

- Vâng, à mà cho em hỏi, dạo này anh Kevin đâu mà ít đến bar thế ạ? – Tên phục vụ lễ phép

- Nhiều chuyện là không tốt đâu – Tuyết lạnh lùng đến thấu xương, ánh mắt đáng sợ nhìn tên phục vụ, cậu ta run sợ không biết mình đắc tội gì.

- Dạ vâng...- Lễ phép cúi đầu chào rồi cậu ta lặng lẽ lui vào trong trước khi đầu rơi xuống đất.

...

Minh đi tìm thứ chơi cho mình đó là sàn nhảy còn Tuyết và Nam ngồi tại chỗ bàn bạc một số thứ về bang Thiên Long của họ.

Tình cờ những lời nói đáng quan tâm lọt đến tai họ

- Cái con lần trước tao chơi bây giờ bụng to thế? Có thai mà tao không biết? Chuẩn bị nhận con là vừa. Haha

- Chắc gì đã là con của mày. – Tên khác nói

- Trăm phần nghìn là con của tao đấy, tại tao chơi tháng trước mà tháng này đã thấy bụng nó to rồi.

- Nhờ mày nó quan hệ với thằng khác sau mày thì sao?

- Mày vợ vẫn thế, nếu là thằng khác thì chắc bây giờ con đó bị thằng ý đến tính sổ hoặc đe dọa rồi.

- Đe dọa gì?

- Mày không biết con đó qua lại với Ke..vin sao? Đe dọa tống tiền nếu không sẽ khai mọi việc cho Kevin đó – hần ta nói nhỏ tên Kevin sợ ai nghe thấy thì khôn khổ khôn nạn, Tuyết và Nam không ai bảo ai cứ thế rỏng tai nên nghe nhưng cũng không nghe rõ cái tên mà hần ta nhắc đến. Nhưng trong cả hai đã rấy lên một nghi ngờ mới. IQ họ rất cao nên có thể lường trước được việc này.

- Thế mày đe dọa chứ? – tên kia cười đều

- Tất nhiên rồi, nhưng thôi cứ để em nó sống thêm vài ngày nữa rồi dọa sau, lúc đó bụng to hơn. Ha ha

- Thằng này thế mà khá!

- Ok, có gì tao sẽ không quên người anh em tốt của tao đâu – hần vỗ vai tên ngồi bên cạnh. Cười khà ồ.

- Nhưng làm sao mày có thể gặp con đó được?

- Đơn giản mà, hôm nào tao chẳng thấy nó đi qua đường...xyz – Hấn nhắc đến đường nhà Khánh Anh. Nam và Tuyết cau mày nhìn nhau. Trùng hợp vậy thì nghi ngờ là cái chắc rồi.

Cả hai cười nhẹ rồi uống tiếp rượu...

...

...

- Thiên Anh, em ở đâu?

Trong quán bar mang tên SAL ở Pháp, một góc nhỏ của quán, nơi Hoàng đang ngồi suy tư, ly rượu đầy rồi lại cạn, cứ thế lặp đi lặp lại như một vòng tuần hoàn đã được định sẵn.

Đã hơn 1 tuần kiếm tìm mà Hoàng chưa biết một thông tin gì về Thiên Anh, anh biết trường cô học mà sao tìm khó vậy. Cái tên Vĩnh Thiên Anh phải chăng không tồn tại ở đất nước này, lẽ nào cô lại dùng tên khác.

Anh nghĩ vậy rồi lại lắc đầu nguây nguẩy, trường học mà dùng tên khác là không được.

Quán bar đã vắng vì đã hơn nửa đêm

Vàng mắt Thiên Anh đã thâm quầng vì mệt mỏi, không ngờ làm việc ở bar phải thức khuya về muộn như vậy. Cô cảm thấy ốm yếu dần dần

...

Chuẩn bị ra về, cô thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc chệch choạng bước qua người mình rồi đổ gục xuống. Theo quán tính và tấm lòng cao cả của cô, cô chạy đến đỡ.

- Sao lại là anh? Anh Hoàng...- Thiên Anh giật mình khi thấy Hoàng xuất hiện ngay trước mặt mình, môi anh tím tái và mím chặt, mặt anh đỏ bừng, mắt nhắm nghiền. Anh đã quá say không biết người trước mặt mình là ai.

Cô sợ anh nhận ra mình mặc dù anh đã quá say, cô vẫn cảnh giác và gọi người đến giúp. Cô đi vào trong thay lại bộ quần áo khác vì bị anh tặng cô vài đồng trên người. Cả người cô sặc mùi rượu thật khó ngửi

- Tại sao em không gạt mà lo lắng vậy? Em quen cậu ta à? – Anh chàng nhân viên làm cùng cô khẽ hỏi khi thấy cô thành ra nông nổi ấy mà còn lo lắng cho người đang say kia

- Dạ...em không biết đó phải là trách nhiệm của em đối với khách không nhưng em không dám to tiếng hay gắt gỏng gì khách – Cô cười, không dám thừa nhận Hoàng là người quen.

- Vậy à? Em tốt thật đấy? Mà em có về không? Muộn rồi, cùng về nhé!

- Dạ vâng...- Cô mỉm cười – Sao quán bar này có tên kiểu gì vậy ạ? Em thấy kì kì sao ý? – Cô lên tiếng bắt chuyện

- Anh cũng không rõ, thấy mọi người kẻ thoang thoáng đó là tên viết tắt của ông chủ với người yêu...song song...cái gì đó...anh cũng chẳng nhớ - Anh ta cười cười

- Thế ạ? Khó hiểu? Mà ông chủ là người như nào? Làm việc ở đây mấy ngày rồi mà em chưa được gặp ông chủ lần nào.

- Anh còn chưa được nhìn mặt ông chủ ra sao? Làm ở đây hơn 2 năm rồi đấy, anh chỉ biết ông chủ rất trẻ với lạnh lùng lắm.

- Thế ạ? Đáng sợ không ạ?

- Trên cả đáng sợ luôn. Ghét phụ nữ lắm, em cứ cẩn thận nếu đụng phải đấy, ha ha – Anh cười chêu chọc cô

- Vậy à? Uôi sợ thật đấy...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Ông chủ của Thiên Anh

Sau khi học bài xong, Thiên Anh lại đi làm.

Quán bar hôm nay khác với mọi ngày, náo nhiệt và trịnh trọng hơn rất nhiều. Người qua lại như chong chóng xoay khi trời nổi gió. Không ngừng.

Những cánh cửa cảm ứng mở ra đóng vào liên tục, cứ thế diễn ra một lúc khá lâu.

Thiên Anh không lưu tâm mà đi thẳng vào công việc của mình.

- Nghe quản lý nói hôm nay ông chủ sẽ ghé vào bar đó, mọi người lau dọn thật sạch sẽ vào nhé.! – “Đội trưởng đội lau dọn” lên tiếng, vỗ vỗ tay kêu mọi người lại tập trung.

- Ôi, mong là hôm nay tôi sẽ được ngắm dung nhan trời tạc của ông chủ.! – Một cô phục vụ đứng cạnh hồ hoán, hai tay chắp vào nhau, ánh mắt lung linh muôn vàn ngôi sao. Cả đám khẽ rùng mình nhìn cô gái

- Cô cứ cẩn thận ngắm như nào đừng để xuống mình ti là được – Một người khác chen vào. Cô gái đó khẽ cười ngu ngơ

- Minh ti là đâu vậy huynh?

- Là âm phủ đó cô nương

Cô gái đó sợ sệt rồi không nói thêm gì

- Mọi người nhớ hết cả chưa? Cẩn thận và gọn gàng nhé!- Đội trưởng hô lại

- Dạ vâng...- Âu đồng thanh rồi giải tán, mỗi người một công việc của mình.

- Thiên Anh, bàn số 07 cạnh sân nhảy khách đã về, em ra thu dọn nhé.! - Đội trưởng yêu cầu

- Dạ vâng, không thành vấn đề. – Cô cười rồi xung phong ra trận. Trên tay cô cầm một cái khăn lau mềm và một khay inox hình chữ nhật. Cô nhanh tay thu dọn mọi thứ trên bàn, phía dưới chân bàn còn có cả những mảnh vỡ của những ly rượu bằng sành. Cô cẩn thận nhặt hết sạch. Đang cặm cụi nhặt thì có người đi qua và vào cô khiến cô sợ ý đâm miếng sành vào tay, cô không nói gì, không trách cứ gì nhưng cái người đâm vào cô lại kiểm soát gây chuyện

- Này, nhân viên mới, cô không để ý một chút được sao? Ngồi giữa lối đi như vậy mà coi được à? Lại còn sợ ý đâm máu tay nữa chứ? Muốn kiểm soát sự quan tâm của mấy anh à? – Cô gái đó cũng là nhân viên lau dọn, đem lòng ghen ghét Thiên Anh từ lâu vì cô mới vào làm nhưng đã được nhận sự quan tâm chăm sóc đặc biệt từ phía mọi người. Cô ta gato cũng là điều đương nhiên

- Tôi không có.! – Thiên Anh nói gọn, không thèm nhìn vào ánh mắt kia một cái, cô lại thu dọn rồi nhanh chóng đứng lên làm cho nhỏ kia tức hộc máu mồm

Thiên Anh bê đồ vào trong, bàn tay trái có ngón đang chảy máu. Miếng mảnh sành này sắc thật đấy, sắc như ánh mắt ai đó nhìn cô mỗi khi cô mắc sai lầm vậy. Cô hơi đau nhưng vẫn cố chịu.

- Này. Châu Lê Băng, sao bạn lại bị chảy máu vậy? – Một cô gái xinh đẹp chạy đến, nâng niu ngón tay trái của cô, hỏi han

- Mình hơi sợ ý thôi, còn đâu không sao cả? – Cô cười nhìn cô gái trước mặt.

- Lê Băng, Châu San, hai em không làm việc đi mà còn đứng đấy nói chuyện – Đội trưởng khẽ nhắc nhở

- Dạ, Lê Băng bị chảy máu, em hỏi thăm một lát – Châu San cười cười

- Vậy hả? Lê Băng, em không sao chứ? – Anh ta nhanh nhẩu chạy đến hỏi thăm

- Dạ em không? – Thiên Anh cười méo mó, một vết thương nhỏ nhoi mà mọi người quan tâm cô đến như vậy, cô cảm thấy bớt đi một phần cô đơn rất lớn trong trái tim mình.

Cô gái mang tên Dương Châu San luôn mỉm cười với cô và quan tâm cô, như người bạn thân lâu năm. Châu San cũng là học sinh du học Pháp, bằng tuổi cô nhưng học khác lớp. Hai người quen nhau trong bar. Châu San cũng làm việc thêm ở đây để kiếm tiền trang trải y như Thiên Anh vậy.

Cùng hoàn cảnh nên hai người ngày càng thân hơn. Và Thiên Anh cũng coi Châu San như người bạn thân tri kỉ của mình những năm tháng cực nhọc bên nước bạn.

Thiên Anh được nghỉ ngơi một lúc. Châu San cũng nghỉ theo, hai người ngồi buồn chuyện với nhau bằng tiếng Việt

Là người con của Trung Hoa nhưng khả năng nói bằng tiếng Việt như gió của Châu San làm cho Thiên Anh bái phục. Giọng nói kéo dài của Châu San hết sức dễ thương khiến cho Thiên Anh cười suốt.

- Không biết diện mạo ông chủ ra sao đây? Tò mò quá đấy ! – Châu San lên tiếng. Hai tay ngúng nguẩy mái tóc mượt mà
- Hi mọi người bảo đẹp lắm, đẹp như trời tạc đó, hìhì – Thiên Anh cười, cô cũng mong được gặp ông chủ của mình lắm
- Thế nên ai cũng muốn chiêm ngưỡng, nhưng không biết tầng lớp thấp như chúng ta có thể gặp được ông chủ không nhỉ? Chắc không đâu, nghe nói đến cả quản lý Endy còn chưa được gặp mặt ông chủ cơ mà – Châu San giật giật vài sợi tóc, vô tư nói
- Nếu không được gặp thì cũng thôi chứ, việc chính của chúng ta là thu dọn, cứ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là ok rồi – Thiên Anh cười, xoa xoa chỗ đau

Hai người ngồi tám lức lâu cũng phải đứng dậy đi làm, ngồi lâu bị trừ lương là cái chắc.

- Châu Lê Băng, em có biết pha chế cocktail không? Ra đây anh nhờ chút – Một người bên tổ pha chế gọi Thiên Anh
- Dạ, pha chế hả? Em biết sơ sơ thôi. – Cô chạy đến bàn pha chế
- Ủ, ông chủ sắp đến nơi rồi, một mình anh làm không kịp, mấy người kia được điều đi điều chỉnh nhạc với bày rượu rồi, em giúp anh tẹo nha – Anh ta thỉnh cầu, nở nụ cười tươi rói
- Dạ vâng. – Thiên Anh cười thân thiện rồi chăm chú nghe anh chỉ bảo. Không lâu sau cô cũng bắt tay vào pha chế, vì kiến thức sẵn có của cô nên pha chế đối với cô cũng không thành vấn đề.

Bận rộn xay nhuyễn hoa quả và xay đá, mùi rượu vodka thoang thoang bên cánh mũi khiến con người ta mê mẩn. Thiên Anh vừa làm vừa nghĩ cách trang trí sao cho đẹp. Cuối cùng nhưng ly cocktail đẹp mắt đã ra đời

Cô nhìn thành quả của mình mà khẽ cười, chả biết thưởng thức sẽ ra sao, cô sợ không ra gì thì rắc rối to.

- Em giỏi thật đấy – Anh kia tấm tắc khen ngợi
- Em không biết thưởng thức sẽ ra sao?
- Yên tâm, sẽ ngon mà.

Những ly cocktail xanh đỏ đặt trên bàn theo từng hàng một, đẹp mê mẩn lòng người. Mùi thơm xen lẫn mùi cay cay của rượu phả vào không trung, nhìn thấy chỉ muốn hớp một ngụm thưởng thức.

- Được rồi, nhờ em bê vào phòng vip SA cho anh, gọi thêm vài người giúp anh nhé! – Nở nụ cười tươi, anh nhìn Thiên Anh nói
- Em không biết phòng đó ở đâu? – Cô cười gãi đầu thắc mắc
- Em đi thẳng vào hướng phòng vip 1 rồi rẽ trái, phòng cuối cùng có cửa màu bạc, trên cửa khắc chữ SA to tướng đấy.
- Dạ vâng...

...

...

Một lúc sau. Cánh cửa cảm ứng sang trọng của bar từ từ mở ra, bước vào là một thanh niên cao lớn. Khuôn mặt đẹp như tạc toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ. Không gian xung quanh như nín thở, người trong bar nép gọn vào hai phía nhường cho bước chân ấy tiến vào trong. Anh đi đến đâu, không gian bị đè nén đến đó, tất cả như đông cứng như băng hà ngoài bắc cực. Nhân viên nữ được chứng kiến ông chủ của mình lần đầu tiên mà không ngừng đỏ lên đỏ xuống. Ai nấy đều trầm trồ khen ngợi, mắt ánh lên hình trái tim to bản nhưng không dám thể hiện ra bên ngoài không thì chết chắc.

Lúc đó, Thiên Anh đang bung đồ vào trong phòng vip SA lên không được tận mắt chứng kiến ông chủ của mình.

Dương Châu San mím môi thật chặt kiềm chế tính “hám trai” trong lòng mình, nếu không kiềm chế nổi thậm nào cô cũng hét ầm lên.

Anh vẫn từ tốn bước vào.

Một bước...

Hai bước...

Bước chân kiêu ngạo, chiếc nhẫn, vòng cổ và khuyên tai bọ cạp ánh lên vẻ sang trọng và đáng sợ.

Bước chân ấy tiến thẳng vào phòng vip SA, mang một tảng băng lớn vào cùng.

- Xong...- Thiên Anh phúi phúi hai tay vào nhau, đứng dậy nhìn lại thành quả của mình một lần nữa rồi khẽ mở cửa bước ra. Ở phòng bên cạnh, có tiếng gọi phục vụ reo reo, Thiên Anh rẽ thẳng vào trong đó luôn, vừa lúc Thiên Anh mở cửa và bước vào thì ông chủ của cô cũng bước đến. Cái bóng nhỏ xinh lướt qua nhanh như một con gió, anh khẽ nhìn rồi quay mặt đi, gương mặt vẫn lạnh tanh không cảm xúc.

Quen thuộc quá?

Lẽ nào là em...!

Nhưng...

Em ở đây làm gì?

Vứt bỏ mọi suy nghĩ, Khánh Anh bước vào trong.

Phải chăng anh và cô đã hết duyên nên hai người ở cạnh nhau gần như vậy mà không cảm nhận được.

Endy đi phía sau anh, kìm chế mãi mới không thốt lên rằng : ông chủ thật đẹp

Lần đầu tiên được đi gần ông chủ như này, Endy cảm thấy vui sướng vô cùng, nhưng không tránh khỏi áp lực và sợ sệt

- Mừng ông chủ đã ghé vào bar. – Cả đám nhân viên cúi đầu cái rụp và đồng thanh chào

Anh chỉ gật đầu không nói gì. Màu đen của căn phòng được lé sáng bởi mọi ánh đèn mập mờ.

- Ông chủ, ngài thử uống loại cocktail mới này xem – Endy cười tươi, khẽ bung lên một ly cocktail màu xanh da trời, được trang trí đẹp để bắt mắt

Anh gật đầu rồi đưa tay với lấy. Anh uống một ngụm. Cái vị cay cay bay vào trong họng, cảm giác thoải mái đến kinh người. Uống thêm ngụm nữa, cái mát lạnh của ly cocktail làm anh như tan chảy.

- Ai pha? – Đặt ly cocktail xuống khẽ nhếch môi hỏi

Thấy anh có vẻ rất thích, Endy mỉm cười nói

- Dạ. Là em

Anh nghiêng đầu nhìn Endy, khen ngợi

- Rất được.

Cô cười sung sướng, thế là đã ghi điểm được trong mắt ông chủ.

...

Bóp....chát...

Tiếng va chạm da thịt kêu lên rõ rệt, tiếng nhạc sập ngừng nhỏ hơn.

- Xinh đẹp như vậy mà không phục vụ cho hân hoan được sao? – Tiếng rít qua từng kẽ răng của một người đàn ông trung niên vang lên, bàn tay thô ráp tát mạnh vào mặt Thiên Anh

Cô đau rát đánh rơi ly rượu xanh trên tay, hai tay ôm lấy mặt. Cô không khóc, vẫn nở nụ cười

- Nhiệm vụ của tôi là lau dọn chứ không phải phục vụ kiểu đó.!

Bảo cô làm gì thì cô có thể làm nhưng việc ngồi đó để người khác sờ soạng, âu yếm và vút vào váy cô một cục tiền cô không làm được. Cô không bao giờ bán rẻ thân mình để nhận được một số tiền phi lý

- Ác đấy, gọi quản lý của mày vào đây cho ông...- Tên đó hét âm lên, đập chai rượu xuống đất, mùi rượu sộc lên đến tận mũi, khó chịu. Tiếng vỗ vụn làm cho không gian như bị xé toạc ra...

Một số cô gái khác đang trong vòng tay vãi tên kia khẽ rung mình. Một lúc sau Endy có mặt vì nhận được điện thoại từ phục vụ của mình. Cô nhanh nhẹn chạy qua phòng vip 03 ngay bên cạnh phòng vip SA.

- Có chuyện gì vậy? – Endy lạnh lùng tiếng, nhìn chăm chăm vào Thiên Anh, hơi có phần bức xúc nhưng trước mặt khách cô ta cố gắng kìm chế.

- Đây là phục vụ hay gì? – Tên kia hét lớn

- Phục vụ. ! – Endy đáp lạnh lùng

- Vậy sao không phục vụ nổi tôi?

- Vâng, tôi sẽ chỉ bảo nhân viên lại. Giờ tôi sẽ gọi người khác vào, ông đừng nóng vội – Endy xuống giọng như giảng hòa rồi lúi xụi xuệch Thiên Anh ra ngoài trách móc

- Cô làm việc kiểu đó hả ?

- Em chỉ lau dọn chứ đâu phải phục vụ như con đ*** vậy ạ? – Thiên Anh hơi bức xúc

- Lần sau mà cô còn thể đừng trách tôi. – Endy nói rồi mau chóng quay trở lại phòng vip SA.

...

- Lại có chuyện sao? – Khánh Anh khẽ chau mày lên hỏi

- Dạ, nhân viên mới gây chuyện thôi ạ?

- Nhân viên mới? Từ bao giờ có kiểu tuyển thêm nhân viên mới vậy? – Khánh Anh lạnh tanh hỏi, ánh mắt đáng sợ làm Endy như chết lặng, tóc gáy rưng lên hơn cây trong rừng

- Dạ? Tại nhu cầu của khách ngày càng tăng nên...mà nhân viên đó cũng là người Việt Nam giống ông chủ đó ạ.! – Endy chuyển chủ đề

- Tên? – Anh nhíu mày, hi vọng gì đó, rồi lại đập tắt luôn không suy nghĩ nữa.

- Châu Lê Băng – Endy nói.

Suy nghĩ trong anh chắc sai, anh khẽ lắc đầu, thầm cười nhạt.

- Cô ta vừa đắc tội với một số vị khách phòng vip 03... – Endy nói chưa xong thì...

- Đừng nói nhiều, tôi quan tâm sao? – Khánh Anh ngắt lời Endy một cách nhẫn tâm. Endy im bật không dám nói thêm gì.

...

Tại phòng nghỉ ngơi của nhân viên

- Sao sao...sao sao...ông...ông chủ...lại lại đẹp...đến như vậy...ơ chứ...chết rồi...tôi...say nắng...rồi rồi...- Dương Châu San lấp lấp nói, cái tính “hám trai” nổi lên rõ rệt

- Thôi đi cô nương, cô không với được đến người ta đâu. – Một chàng trai khác xen vào

- Làm tụt hứng người khác là tốt sao? – Châu San lườm tên kia rồi ngúng nguẩy chạy đến chỗ Thiên Anh ngồi và toe toét cười nói

- Lê Băng. Vừa nãy bạn nhìn ông chủ chưa?

- Minh chưa. – Cô lắc đầu về tiếc nuối

- Uôi uôi...tiếc quá chứ nị, ông chủ đẹp lắm, ôi mình yêu mất rồi...- Châu San đưa tay chấp lên trời khẽ nhún người nói.

Thiên Anh ngơ ngác nhìn hành động của Châu San mà thờ dài.

Không biết, ông chủ đẹp cỡ nào. Cỡ anh ấy không nhì?

Đấy. Cô lại nhớ đến anh rồi. Cô khẽ lắc đầu rồi bật cười ngốc nghếch.

Đến giờ về, cô thu dọn nhanh chóng rồi ra về, hôm nay về muộn hơn mọi khi hơn 1 tiếng, chả biết có được tăng tiền lương không.

Về đến phòng trọ, ngôi nhà của chủ vẫn bật đèn, hơn nửa đêm rồi cơ mà. 3h rồi mà đèn vẫn sáng trưng, họ không đi nghỉ đi còn làm gì vậy?

Cô không quan tâm, lạng lẽ đi lên phòng của mình. Bước qua phòng khách, cô nghe thấy tiếng đồ vỡ.

Ày. Nhà người ta đang cãi nhau thì phải. Đúng là cô không nên quan tâm rồi.

Căn phòng nhỏ bé khẽ hiện ra trước mặt, cô mệt mỏi tắm rửa rồi lên giường đi ngủ để kịp cho giờ học sáng mai.

Chương 89: Có tật mới giật linh tinh

Vẫn tiếp tục công việc tìm ra người con gái đó. Anh vẫn lang thang khắp mọi nẻo đường, những phòng trọ từ cao cấp đến thấp hèn. Chưa bao giờ anh thấy bản thân mình lại nực cười như vậy, hết chặn đường người này hỏi rồi chặn đường người kia hỏi về cô gái ấy.

Hơn là cô mất tích không bằng.~~

Nhưng anh vẫn chưa tìm được cô.

...

Chiếc ô tô phân khối lớn của Hoàng đang lăn bánh chậm chậm trên con đường dẫn đến trường đại học Star World. Ngôi trường đại học nổi tiếng toàn thế giới và anh cũng chẳng nghĩ Thiên Anh đang học ở đó.

- Chết rồi lại muộn học. – Vừa giờ tay lên xem đồng hồ, Thiên Anh vừa nhanh chóng chạy thật lực để cho kịp giờ vào lớp, mồ hôi chảy ra khiến toàn thân cô mệt mỏi đã dờ.

Vì thức đêm nhiều nên mỗi sáng cô đều dậy muộn hơn so với mọi lần, nhìn thân hình gầy gò đi bao nhiêu.

Kít...

Bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên một âm thanh đáng sợ. Nhận ra bóng dáng quen thuộc ấy đang hấp tấp vội vã chạy. Hoàng đơ người một lúc rồi nhảy xuống xe theo phản xạ có điều kiện.

- Thiên Anh. – Anh gọi trong hi vọng, hi vọng đó là anh. Nhưng không một tiếng trả lời lại, cô gái ấy càng chạy nhanh hơn, vội vàng hơn. Anh chạy theo nhưng không kịp

Rầm...

- A

Tiếng kêu của một cô gái khác vang lên, lúc bấy giờ Hoàng mới nhận ra mình va vào một cô gái.

Một cô gái xinh đẹp theo nét đẹp cổ truyền của Trung Hoa. Mái tóc dài xõa xuống. Đôi mắt nâu nâu to tròn, khuôn mặt trái xoan mũm mĩu.

Anh vẫn nhìn theo bóng dáng kia mà chẳng thèm quan tâm đến người con gái ngã trước mặt. Cô tự đứng dậy phủi bụi trên quần áo và khó chịu nói

- Mất lịch sự.

Nghe cô nói, anh cứ nghếch mặt ra, hơi nghiêng đầu nhìn cô, nhiu mày nói lại.

- Tiếng tây tiếng tàu, tôi không hiểu gì đâu mà nói! – Anh cười cười. Tại cô nói tiếng Trung Hoa nên anh chả hiểu lắm. Từ bé anh chưa tiếp xúc với thứ tiếng này bao giờ, nói bằng tiếng Pháp, tiếng Mi anh mới hiểu được

Cô gái trầm nghĩ “Thì ra là người Việt Nam, sao dạo này mình có duyên với người Việt Nam thế nhỉ?”

- Tôi nói là...mất lịch sự.! Đã trễ học rồi mà còn bị tên vô ý tứ như anh va vào, ngày gì mà đen đủi quá vậy trời! – Cô than vãn, trình độ nói tiếng Việt của cô lại được nâng cao. Đã trễ rồi, cổng trường cũng đóng, cô ở ngoài luôn, không cần học nữa.

- Này, cô nói ai mất lịch sự, cô đi không nhìn đường để tôi đâm vào đó thôi – Hoàng cau tiết nhìn cô

- Tôi nói thế thôi mà cau tiết à? Ha ha, hay là thật, người ta thường nói có tật mới giật linh tinh, anh đúng là mất lịch sự. Anh mới không nhìn đường đó thôi, mắt anh để đâu vậy? – Cô trừng mắt lườm

- Mắt để dưới lòng mày chứ còn đâu nữa, hời ngu. – Anh đáp lại. Lâu lắm anh mới có cảm giác lạ lạ như này, chê người thật là thích.

- Anh nói con nhà người ta ngu anh là đồ vô giáo dục. – Cô tức đến mắt nở đom đóm

- À mà này. – Như nghĩ ra điều gì đó, anh kêu cô bằng giọng khác vừa này

- Gì?

- Cô là người Trung Quốc à? – Anh hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên

- Đúng vậy – Cô gật đầu

- Ồ nhưng sao cô nói tiếng Việt thạo thế? – Anh ngu ngơ hỏi

- Mẹ tôi là người gốc Việt, tôi là con lai mà. – Cô mỉm cười nói, giọng nói có vẻ hiền hơn ban nãy rất nhiều

- A thì ra là vậy, mà tôi nhìn cô chẳng giống con lai gì cả? Người đánh đá như cô mà lai người Việt thì thật là mắt mặt người Việt chúng tôi quá.! – Anh đá đầu

Ban đầu, cô nhìn anh tí nữa ngất ra đấy vì sự đẹp trai đến mức hoàn hảo của anh, thêm vào đó là cái vẻ mặt có gì đó lo lắng đẹp đến hút hồn, thế mà tiếp xúc mới biết anh chẳng đáng yêu tạo nào mà còn đáng ghét từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài... trừ cái mặt >

Hâm trai đến thế đấy nhưng cô sẽ chính thức loại cái người đứng trước mặt mình khỏi danh sách trai đẹp toàn thế giới. Cô chẳng thèm đoái hoài gì nữa nên nói tạm

- Nói với người hâm phải âm thầm chịu đựng, nên tôi sẽ chịu lần này, lần sau đừng để tôi thấy mặt. Hừ...- Cô nói rồi bỏ đi luôn, không quên dẫm lên chân anh một cái, để cho anh kêu trong đau khổ còn cô thì cười ha hả.

- Hừ...cô giỏi lắm! – Anh tức tối nhìn xuống đôi giày có một vết bẩn in hình đế dép của cô gái kia mà lòng sôi sục sục tưởng chừng có thể nấu chín cả người.

Anh bực tức lên xe, lau giày rồi phóng xe về...phía cuối con đường.

...

Quán bar đông vui náo nhiệt, cánh cửa cảm ứng lại mở ra, anh bước vào trong với gương mặt lạnh lùng nhưng ai đâu biết ẩn chứa bên trong là gương mặt ưu tư đến phát điên.

Vẫn chưa tìm được cô, anh nhớ cô vô cùng da diết, giả như hôm đó anh không lạnh lùng thì đâu đánh rơi một thứ đáng quý như cô vậy.

Đúng là...

Muốn biết thứ gì quan trọng thì hãy thử đánh mất nó.

Đôi chân dài tiến về phòng vip SA, anh mong một ngày được đưa cô đến đây để vui chơi, đưa cô đến với tất cả bar mà anh đặt tên SAL.

Anh chưa nói với ai vì sao anh đặt tên bar như vậy, chỉ mình anh biết nó có ý nghĩa như thế nào nhưng anh cũng chắc chắn những người thân thiết xung quanh anh cũng hiểu được ba từ viết tắt ấy là...

SONG ANH LOVE

- Tôi muốn uống cocktail giống hết hôm qua.! – Anh ra lệnh cho quản lý Endy, cô ta thoáng cười rồi vâng vâng dạ dạ đi ra bên ngoài

- Mok, pha chế cho tôi 1 ly cocktail sling màu xanh dương giống hết tối hôm qua cậu làm đi. – Cô đến quầy pha chế, ra lệnh cho người mang cái tên Mok

- Cocktail sling xanh tối hôm qua mang vào phòng ông chủ đó hả.? – Mok hỏi

- Đúng vậy, làm nhanh lên – Cô thúc giục

- Dạ thưa quản lý. – Mok cười rồi bắt tay vào pha chế.

- Cẩn thận vào, ông chủ uống đấy.! – Endy dặn dò

Một lúc xong, Mok khéo léo nốt phần trang trí rồi trao lại ly cocktail đó cho Endy. Cô lạnh lùng bê lấy rồi mang vào phòng vip SA cho ông chủ.

Khánh Anh đưa lên miệng thưởng thức, mùi rượu có vẻ cay hơn xông đến mũi anh, vừa nhấp nhấp, sắc mặt anh thay đổi hẳn.

Choang...

Tiếng vỡ vụn rơi xuống đất, những mảnh vụn của ly thủy tinh lấp lánh trên sàn nhà, dung dịch màu xanh loang lổ đáng sợ.

Không cần nói cũng biết anh đánh vỡ ly cocktail đó xuống một cách vô tình

- Không giống vị đó, pha lại! – Anh nhúc mắt nhìn cô quản lý của mình. Endy run sợ rồi xin phép ra ngoài

Về mặt cảm phần nhìn Mok

- Này, cậu làm ăn cái kiểu gì đó hả? Tôi bảo pha chế giống hệt vị tối qua cơ mà, cậu không nhớ à? – Endy quát

- À, nếu giống hệt thì tôi không làm được thừa cô. Hôm qua gấp quá nên tôi có nhờ Lê Băng làm hộ, chắc ly cocktail ông chủ uống và thích đó là do cô ấy pha chế. – Mok nói

- Vậy thì cô ta đâu rồi, gọi đến pha chế nhanh lên. – Endy tức, ánh mắt trở nên đáng sợ và có chút ganh ghét nổi lên

- Giờ này cô ấy vẫn chưa đi làm. Theo lịch thì cô ấy làm đêm

Nghे Mok nói xong, sắc mặt và thái độ của Endy thay đổi như tắc kè hoa. Bây giờ mới có 12h trưa, 9h tối Thiên Anh mới đi làm, sao cho kịp pha chế đây?

Suy nghĩ một hồi lâu, cô bấm môi đi vào phòng vip SA

- Dạ thưa ông chủ, tạm thời nguyên liệu pha chế đã hết, ông chủ đợi tối được không ạ? Tôi đã cho người đi mua bổ sung rồi. – Endy vừa nói vừa run sợ, sợ Khánh Anh không nghe mà tức điên hất cả bàn ăn vào mặt cô thì die.

- Thôi được rồi, cô lui đi – Anh hất hất tay, lúc cô vừa định quay mặt đi thì màn hình điện thoại của anh sáng trưng, hiện thị cuộc gọi đến. Cô thoáng giật mình khi thấy màn hình của anh là hình của người con gái đó.

- Lê Băng ư? – Cô lẩm bẩm trong miệng. Vẫn đứng đó và không đi ra.

- Đi ra ngoài – Anh nói như quát trước khi trượt điện thoại để nghe. Cô giật mình lùi thui chạy ra ngoài. Trong đầu không ngừng nghĩ mình có nhìn nhầm không? Hay chỉ là giống nhau thôi, chứ một đứa thấp hèn đi làm thêm ở quán bar sao đủ trình độ được “ngồi” trên màn hình điện thoại của ông chủ chứ?

...

Yun bước từ siêu thị ra, một gã thanh niên lồi nhô lại một góc khuất và cười đều. Bị túm tay bất ngờ, đồ đạc trên tay bị nhỏ đáp luôn xuống đất một cách vô tâm. Nhỏ hất tay mình để thoát khỏi vòng tay bạo lực của tên con trai hồng hách kia.

- Này, tôi quen anh sao? – Yun hét lên tức giận nhìn tên đó bằng ánh mắt giết người

- Quen đấy, rất quen là đồng nghiệp – Hắn cười ranh mãnh khiến cho Yun sôi sùng sục vì khó chịu

- Chả liên quan. Điện hết cỡ - Yun nói rồi định bỏ đi, ngờ là gặp tên điên nào đó “thấy sang bắt quàng làm họ” nhưng chưa đi được trọn vẹn một bước thì chân nhỏ đã khựng lại vì lời nói phát ra từ miệng tên kia

- Cái thai của em liên quan đấy! –

Cô hơi lui người lại, hất hàm khó chịu nhìn tên kia và phàn

- Anh bị điên à? Hay anh nhận nhầm người, tôi chả quen anh, tôi chưa gặp anh lần nào đâu nhé! – Đừng làm tôi tức lên, anh không sống yên đâu. – Yun quắc mắt lạnh lùng

- Nếu tôi không sống yên thì em cũng chẳng sống yên với thằng Kevin được. – Hắn lại cười ranh mãnh, nụ cười khá ồ ạt nhất từ trước đến nay mà Yun được “thương thức”. Đôi tay hắn bỗng giơ lên, toan vuốt ve Yun, nhận thức được việc làm đó, Yun né người đến tránh cái va chạm dơ bẩn đó

- Kỹ thuật trên giường của em thật quyến rũ đàn ông đấy nha. – Hắn nói, đôi mắt nhìn Yun đầy gian xảo khiến nhỏ bất ngờ lùi về sau hai bước. Ánh mắt trở nên âm u lạ thường, thân thể như đông cứng lại vì biết rằng đó chính là lời uy hiếp dành cho cô. Cô nghi ngờ hỏi

- Rốt cuộc anh là ai?

- Là cha của đứa bé đó, cha ruột... – Hắn chỉ vào bụng Yun, nhấn mạnh hai từ sau cùng... “cha ruột”

- Anh nói bậy gì thế, có tin tôi cắt lưỡi của anh không? – Yun tức giận lườm hắn.

- Tôi tin, tôi tin, nhưng em cũng phải tin lời tôi nói chứ - Hắn khư khư tay nói

- Căn cứ đâu? Anh dựa vào gì mà nói đó là con anh? – Yun bất giác sợ hãi, nhìn vào hắn đầy nghi hoặc

- Đó, xem xong, em hãy liên lạc với tôi bằng số điện thoại này, nếu em không liên lạc, tôi sẽ đến tìm Kevin, ok – Hắn nói rồi bỏ đi cùng nụ cười hài lòng trên khuôn mặt. Để lại sau lưng một khuôn mặt tái mét lại như tờ giấy trắng. Đôi mắt sâu hoắm đáng sợ nhìn vào USB trên tay...

Thì ra cảnh quay có sắp đặt.

Mau chóng lấy xe rồi phóng thẳng vào nhà, nhỏ chạy vội lên nhà, bật laptop rồi cắm USB vào. Quên không hỏi cái cần thiết xem ở mục nào, mất một ít thời gian để nhỏ tìm thấy cái cần xem.

Cảnh quay hơn 20 phút, mới xem được 10 giây đầu, mắt của Yun tròn nên vì ngạc nhiên đến kinh hãi, nhỏ đưa hai tay lên bịt miệng để tránh phát ra tiếng thốt.

Hốt hoảng và lo lắng, nhỏ nhìn vào tờ giấy nhỏ ghi số điện thoại của tên vừa nãy mà nghiêng răng chịu đựng. Cả người run lên vì lo lắng, vội rút USB ra rồi dầm nát nó, xóa hết, xóa toàn bộ dữ liệu trong đó.

- Tôi có thể gặp anh chứ? 8h tối nay, anh cứ đợi ở chỗ cũ siêu thị đó, rồi tôi ra – Cô gọi điện cho tên đó, nói nhanh rồi cúp máy luôn không đợi câu trả lời.

Ánh mắt xám xịt nhìn lên trần nhà, hai tay xoa bụng cười nhạt.

...

- Tuyệt ơi, tối nay đi ăn đi – Nam ra yêu cầu, hai mắt long lanh như cún con

- Ăn ở đâu? – Tuyệt hỏi, hai tay gõ phím thoăn thoắt, đôi mắt vẫn dán chặt lên màn hình máy tính

- Nhà hàng buffet gần siêu thị đó. Nha nha, đang thèm... - Nam cười nói

- Được rồi, đợi làm nốt cái này, 8h xong thì đi – Tuyệt nói

- Ok, 8h nhé! – Nam nói rồi chạy lon ton ra ngoài.

Tích tắc... tích tắc.

Đồng hồ điểm 8h tròn, Nam đã có mặt tại trận, cười nhếch nhếch. Cả cơ thể anh phi nhanh như con sóc đến chỗ Tuyệt, xoay xoay vài vòng rồi đáp đất, những cú bay ngoạn mục trên truyền hình thì người ta thường đáp đất bằng hai chân trong tư thế hiên ngang hùng dũng nhưng Nam thì hoàn toàn ngược lại, chân chống lên trời và đáp đất bằng mông. Sau cú ngã long trời lở đất, anh đau đớn xoa xoa mông nhăn nhó đứng dậy. Thúc giục Tuyệt bằng giọng năn nỉ

- Tuyệt ơi, đi thôi, đói quá rồi, bụng réo rồi này...

- Rồi... đi.

Vừa còn cười ha hả vì cú ngã đẹp mắt của Nam, cô ho nhẹ vài tiếng rồi lên giọng tựa như bà chủ khi nhân viên nhỉnh hót

Nam cười miễn cưỡng rồi kéo Tuyệt chạy ra xe.

Chiếc xe lăn bánh rời khỏi gara, trên con đường rộng thênh thang, ánh đèn đường chiếu vàng. Chiếc xe màu cam kiểu dáng thể thao nổi bật giữa dòng người về đêm tấp nập.

- Ô ai kia mà trông quen quen, ô ô – Nam vừa lái xe vừa vì vụ ngắm cảnh, nhưng cảnh đẹp trước mặt hiện lên lại bị một thân hình che lấp. Làm gì mà lộ liễu vậy trời.

Với con mắt tinh anh được rèn rũa khá lâu của mình, Tuyệt cười khi nhận ra đó là Yun. Cô nàng với chiếc váy xòe chữ A nổi bật màu trắng sữa. Trông không khác gì thiên thần, đây có thể gọi là “thiên thần gãy cánh”

- Vương Thiên Anh, Thiên Anh, chuẩn con nhỏ đó rồi – Tuyệt hò hét trong xe y như chưa bao giờ được gọi tên Thiên Anh lần nào, cứ như gặp “oppa” của mình ngoài đời không bằng. Đi cùng Nam lên chẳng cần giữ hình tượng, cô đập túi bụi vào xe rồi kéo tóc Nam kêu anh dừng xe lại.

Kít....

Xe dừng hẳn với lực ma sát mạnh khiến Tuyệt suýt chút nữa thì đập đầu về phía trước. Cô cần nhằn

- Ai cho mày dừng lại. Đi tiếp đi – Tuyệt gõ đầu Nam một cái rồi đau, anh kêu oái oái rồi trừng mắt dọa nạt.

- Muốn chết à? Vừa kêu dừng xe lại xong. Ông tát cho phát giờ?

- Ai bảo dừng xe lại bao giờ, dừng thì phải báo một tiếng chứ cứ thế mà kít tí nữa vỡ mặt – Tuyệt hăm he

- Ô nhưng mà... hình như nhỏ Thiên Anh đứng chờ ai hay sao ý, nhìn cái mắt ngu ngu chưa kìa? – Nam đập tay vào vô lăng cười ha hả như phải bệnh.

Choang...rầm...

Chiếc điện thoại trên tay Tuyết rơi xuống mang theo tiếng kêu xoang xoảng, lúc bấy giờ Nam mới nhận thức được điệu cười của mình rất ư là “dễ thương”. Nó có sức tàn phá ghê gớm khiến Tuyết run tay đánh rơi cả điện thoại

- Quan tâm làm gì? Đi ăn không? – Tuyết nhặt điện thoại lên, phúi phúi bụi. Nhìn Nam bằng nửa con mắt.

Bụng đang biểu tình ầm lên rồi mà còn thích lảng nhăng mãi.

Quán ăn xuất hiện trước mắt rồi, thế nhưng Tuyết bỗng giựt tóc Nam làm anh kêu như được mùa

- A A A làm cái gì vậy này? Trời đất ơi... đau chết má...

- Dừng lại dừng lại đề...dừng xe lại...- Tuyết hét vào tai Nam, được thương thức điệu hét có nghệ thuật, tai của Nam như đóng băng ngàn năm, giờ bị gió thổi vào vừa ừ vừa lạnh. Tưởng chừng ngất nhưng may nội công thâm hậu nên anh vẫn vững vàng cho dừng xe được.

- Con ranh này dám hẹn với trai kia! – Tuyết tức tối nhìn về hướng Yun đứng, bên cạnh nhỏ là một người con trai, hắn ta thì trông nghênh ngang còn Yun thì có vẻ e dè, nén nút

- Thằng cha này hâm à? Tránh ra anh coi phát – Bị Nam che mắt mắt tầm nhìn, Tuyết véo má véo mũi anh bắt anh tránh ra. Thấy Tuyết định leo xuống xe, Nam kéo lại và hỏi

- Này, làm gì thế?

- Rình chứ còn làm gì nữa, đã yêu Khánh Anh nhà mình rồi còn lảng lơ là không được, nếu nhỏ “ngoại tình” thật thì Khánh Anh nhà mình đuổi thẳng cổ, không phải sướng hơn sao? – Tuyết nhìn Nam giáo huấn

- Không hiểu cho lắm! – Nam ngu ngơ nghếch cái mặt ra, nhìn vậy Tuyết chỉ muốn đấm cho phát cho tỉnh. Chứ cứ ngơ ngơ như vậy ai mà chịu nổi

- Ốc lộn à mà không hiểu? Lái xe đến bên đó đi rồi rình. – Tuyết thay đổi thái độ, cười tinh nghịch với Nam, Nam bặm môi rồi lái xe đến gần đó.

- Trời đất ơi, đã dói rồi bà còn cứ ám! – Nam cảm thán, đứng cạnh Tuyết rình trộm kiểu vợ rình chồng ngoại tình mà sốt ruột kêu, bụng biểu tình dữ dội, chỉ một lát nữa thôi biểu tình kết thúc, cuộc kháng chiến nội tạng sẽ nổi lên làm tan nát dạ dày Nam luôn.

- Mày nói nhiều bà đập cho chết giờ? Im đi, bỏ máy quay ra, à mà thôi ghi âm là đủ. – Tuyết giục. Trong khi Nam hí hoáy bỏ điện thoại ra thì Yun và người con trai kia đã đi chỗ khác.

- Ở đây nguy hiểm, đi chỗ khác kín hơn để nói chuyện – Yun nói...

- Ở kia nó đi rồi kia, mau đuổi theo chứ. – Tuyết kéo kéo tay Nam, anh vừa móc túi quần ra đánh rơi luôn cả chìa khóa xe, vừa chạy đến xe, leo lên xe rồi mới nhận ra chìa khóa không còn. Anh nhìn Tuyết cười hi hi tránh tội rồi chạy đi tìm chìa khóa

- Thằng kia, nó chạy đâu mất tiêu rồi. – Tuyết ngó theo bóng chiếc xe đó chạy về phía trước mà nóng lòng nói

- Chạy rồi thì thôi, giờ đi ăn đi, đói quá rồi. Xin người giới đấy. – Nam chấp tay như cún con trông rất đáng yêu, nhưng trong trường hợp này thì đáng thương mới phải, tí nữa thì bị Tuyết đá bay thẳng vào nhà hàng luôn rồi.

- Không ăn uống nữa, về.- Tuyết chốt lại một câu mà mặt Nam méo xệch “lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa”

....

Đến một khu trung tâm thương mại lớn của thành phố, tiếng nước chảy từ vòi phun nước cỡ lớn hòa vào tiếng gió vi vu, đượm buồn. Hai thứ tiếng khác nhau quện vào như tiếng nhạc không lời, hiu hắt đến lạ thường.

Bước qua cánh cửa tròn xoay vòng là một nhà hàng sang trọng đầy đủ tiện nghi, ánh đèn trắng sáng soi rọi, trên những khe tường là những chiếc đèn vàng nhỏ được thấp sáng, lung linh huyền ảo. Không gian ấm cúng khác hẳn với không gian thô ráp, lạnh lẽo bên ngoài.

- Này, sao trong điện thoại anh lấm ảnh gái thế, bộ chúng nó hấp dẫn thế hả? – Vy câu tiết, tay lướt lướt trên điện thoại của Minh không ngừng.

- Đâu, anh tải về đâu, nó tự có trong máy. – Minh cười cười

- Thế thì anh lại phải dùng đèn trắng rồi, dùng thứ đó mới không tải ảnh linh tinh về ngắm được, ngắm cho đã mắt thì phải xóa đi chứ, sao cứ để em thấy là sao? Bực mình. Ăn cũng không ngon. – Vy vút trả Minh điện thoại, cầm đôi đũa chọc chọc vào món cá hấp trên bàn kiểu “giận cá chém thớt”

Ánh mắt Minh ánh lên một tia cười, chống cằm nhìn về mặt giận dữ mà đáng yêu của Vy, anh cứ thế cười như trúng tà.

- Quay sang kia mà nhìn gái kia...- Vy hất mặt sang bên phải phía cô ngồi, Minh cười cười rồi cũng quay theo để châu người Vy, ai ngờ bắt gặp Yun cũng ngồi bên đó, anh cười khêu khêu tay Vy

- Ngắm nhỏ Thiên Anh đó hả? Chán mất rồi.

- Thiên Anh nào?

Nhắc đến tên Thiên Anh, Vy chột buồn, chột nhớ đến cô bạn thân của mình, lâu lắm rồi cô chưa được ngồi cạnh cô bạn thân đó cùng cười cùng khóc.

Thời gian trôi nhanh nên, hết 4 năm nhanh nên mà...

Vy quay mặt ra phía Minh chỉ, mắt tròn tròn lên khi nhìn thấy Yun ngồi đối diện với người con trai khác. Trông mặt mũi tên kia có đẹp gì đâu chứ mà nhỏ vẫn “ngoại tình” được nhỉ.

- Không quan tâm đâu. – Vy nói rồi quay mặt về bàn ăn của mình, chẳng thèm đoái hoài gì đến nhỏ, nhìn mặt nhỏ là cô không thể chịu được rồi, chỉ cần nhìn thêm lúc lâu hẳn là có chiến tranh thế giới thứ n bùng nổ.

- Tôi muốn hỏi anh, tôi với anh làm như vậy lúc nào? Sao tôi không nhớ, à không, sao tôi không biết? Anh sắp đặt đúng không? Anh ghép hình đúng không? – Yun nghi ngờ hỏi tên đối diện, hẳn trung mất ngạo nhiên nhìn Yun, cười khanh khách

- Công nghệ tiên tiến thì tiên tiến thật nhưng ghép hình mặt em vào đoạn băng đó quả thật phải rất công phu, tôi lại không có cái công phu đó, em từng ghép à mà em biết, hay chỉ cho tôi phần mềm ghép đó xem nào.?

- Hừ...tôi chưa từng gặp anh và biết anh, không thể nào như thế với anh được, anh đừng tưởng lừa tôi dễ dàng – Cô quắc mắt với hắn.

Đáng ghét, đáng ghét thật, không đâu tự nhiên vớ phải tên thần kinh này, sóng gió còn dài mới yên bình với tình yêu này hay sao đây???

- Nếu không tin, khi nào sinh đứa bé ra, em hãy cho nó xét nghiệm ADN nhé, ok. – Hắn nói gọn, đầy xúc tích, nghe vậy, Yun thoáng rung mình, nhìn về mặt tự tin thấy ón của hắn, nhỏ không khỏi lo lắng bàng hoàng và tạm thời tin hắn.

- Anh cần tiền chứ gì? Anh cần bao nhiêu tôi sẽ cấp cho anh.

- Không, tôi không cần tiền, thứ tôi cần là em cơ. – Anh ta giở trò chêu chọc, nụ cười phảng phất có vẻ như không khiến Yun khó chịu

- Làm ơn hãy nghiêm túc giúp tôi được không? Anh cần bao nhiêu?

Nhỏ cố gắng kìm chế cơn tức giận trong lòng, nghĩ đến hạnh phúc, nghĩ đến tương lai, nghĩ đến Khánh Anh, nhỏ đã cố tạo ra nguồn nước lạnh trong lòng để đánh bại cơn nóng bừng trong cổ họng. Nếu không kịp thời ngăn cản được cơn nóng dữ dội ấy, nhỏ sẽ điên lên mất.

- 100 tỉ? – Hắn nói gọn với sự tham vọng giàu sang hiện rõ lên mặt

- Cái gì? Anh định giết người à? – Có kiềm chế nên cô hét nhỏ nhỏ, đủ để hắn biết cô đang tức giận.

Máu trong người sôi sùng sục, ở cấp độ nguy hiểm. Ánh mắt rực lửa như muốn thiêu đốt thân hình trước mặt mình.

Kiểm chế...kiểm chế...muốn tốt đẹp thì phải kiềm chế...

Quần tử báo thù nghìn năm chưa muộn...

- Sao? Ít so với em à? Vậy thì 150 tỉ? Ok – Hắn cười mỉa mỉ

- Tôi lấy đâu ra được số tiền khổng lồ đấy, làm ơn tha cho tôi đi, được không? Tôi sẽ không quên ơn anh đâu, và lại tôi và anh không có thù oán gì cơ mà. – Nhỏ xuống giọng cầu xin, niềm kiêu hãnh bấy lâu bị nhỏ gạt phăng sang một bên.

- Tôi biết địa chỉ của cô đấy, đừng để tôi đến tận nơi hỏi cưới.! – Hắn đe dọa bằng chiêu thức “ngọt ngào”

- Hừ...nói với anh cũng bằng thừa...anh hãy để cho tôi một thời gian, khi nào đủ tiền tôi sẽ gọi điện cho anh, và lúc đó xin anh hãy biến ra khỏi cuộc đời của tôi. – Yun lạnh nhạt nói

- Rồi, ok.

- Ô ô ô, Vương Thiên Anh, đi chơi với bạn trai cơ đấy, ô ô ô

Từ phía sau, tiếng vỗ tay đôm đốp như muốn xé tìm Yun ra thành trăm mảnh, nhỏ giật mình ngoái đầu lại. Vy và Minh đứng đó, một người lạnh tanh nhìn nhỏ, một người hớn hờ nhìn nhỏ, hai vẻ mặt trái ngược nhau làm cho nhỏ lạnh xương sống, da gà nổi lên từng mảng. Trong đầu không khỏi lo lắng, sợ sệt. Không biết hai người này nghe được những gì rồi.

- Hai người...sao hai người ở đây...- Yun nói lắp, nghe thấy tội

- Ô đây là nhà riêng của bạn ở mà chúng tôi không ở đây được, ở đây mới biết có người như thế đấy...ha ha – Vy nói lửng, tặng cho nhỏ một nụ cười khuyến mại làm nhỏ càng sợ hãi hơn.

Yun sợ tái mét mặt, đứng dậy bỏ đi. Nếu chỉ có Vy thì nhỏ sẽ không ngại ngần gì mà khiêu chiến luôn, giấy có, túi xách có, tội gì không ném thẳng vào mặt Vy, nhưng bên cạnh Vy lại có “vệ sĩ” thế kia, nhỏ thật không dám làm gì.

Vy cười cười nhìn Minh, tên kia cũng bỏ đi từ lúc nào không hay. Nụ cười dứt. Vy và Minh cũng rời khỏi nhà hàng.

- Em nghe thấy chuyện gì à mà nói như thật thế? – Minh hiếu kì hỏi

- Làm gì nghe thấy gì đâu? Em thử dọa nhỏ thôi mà. Hihi – Cô cười vui vẻ - Ôi, nhìn cái mặt xanh mét của nhỏ mà buồn cười vậy chài... - Vy bật cười sung sướng... rồi lại trầm ngâm nói - Ô mà sao nhỏ lại sợ xanh mặt thế nhỉ? Em có làm gì đâu? Hay là có tật giật mới linh tinh nhỉ?

- Đúng là... - Minh nhìn Vy lắc đầu cười.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tìm em, anh phải tìm rất lâu

Đã lâu, Thiên Anh mới có dịp ngồi máy tính. Hôm nay rảnh, cô ngồi nhờ máy tính của chủ nhà một lúc.

Từ khi không có máy tính, không có điện thoại dùng, cô như đứa “mù thông tin”. Như người của hàng ngàn năm trước vào thời còn đóng kho.

Nick yahoo cô vừa sáng, lập tức có tin nhắn gửi đến.

“Em làm sim ngay rồi gọi vào số này cho anh không thì đừng trách” – Kèm theo tin nhắn là một dãy số.

Đó là dòng tin nhắn của Thiên Kỳ, từ khi cô sang Pháp, chưa một lần cô hỏi thăm đến anh. Anh sốt ruột cực độ.

“Buzz. Vâng anh.”

Cô nhắn tin trả lời lại

Cô mở hộp tin nhắn, có cả tin nhắn của Vy và mọi người khác. Mọi người vẫn quan tâm cô, hằng ngày vẫn đều đặn gửi tin nhắn chúc cô một ngày mới tốt lành, thật sự cô không kìm nổi lòng mình nữa mà bật khóc...

Nước mắt dồn nén bao lâu nay đã vỡ òa trên khuôn mặt xinh đẹp đầy gian khổ.

“Tao nhớ mày, Thiên Anh à.”

Dòng tin nhắn “trót ất” mà “cảm động” của Vy gửi cho cô làm cô không khỏi xuyết xoa

“Me too”

Cô gửi lại dòng chat tiếp theo...

“Buzz buzz” Vy gửi cho cô hai cái buzz liền, thể hiện sự bất ngờ, sung sướng.

“Cuối cùng mày cũng onl, dạo này sống thế nào? Vất vả không? Chắc không có ai bên cạnh mày khổ lắm nhỉ? Học hành khó lắm không? Mày hợp với thời tiết bên đó không? Nói tiếng Pháp thành thạo chưa?.....”

Vy hỏi một tràng dài, bàn tay gõ phím hơn anh hùng...

“Mày gõ mãi không?” Thiên Anh chêu chọc

“Không đùa đâu, trả lời tao đi” Vy bức xúc gửi cho Thiên Anh icon mặt mếu.

“Hi, mọi việc ổn cả mà, mày và mọi người yên tâm đi”

“Mày mà nói dối thì tao giết mày nhá”

“Ừ, hi, cứ yên tâm đi”

...

Chát được một lúc lâu, bàn tay gõ phím cũng đã mỏi rồi đến nỗi không còn cảm giác. Nhìn lên đồng hồ cũng đã đến giờ đi làm, Thiên Anh chát lại

“Thôi tao đi làm đây, bye mày nhé”

“Cái gì? Mày làm gì? Mày làm thêm bên đó hả? Con kia...”

“Mày nghĩ gì? Tao đi làm bài tập”

Vì là chát không nhìn thấy mặt, Thiên Anh có thể nói dối mà không sợ bị phát hiện. Cô cười nhẹ rồi lặng lẽ out nick.

Ở bên kia, Vy ngồi trước máy tính, nhìn vào cái nick mới out, lòng nặng trĩu, không biết đến bao giờ cái nick đó mới sáng lên lần nữa đây. Cô muốn bay sang Pháp “tổng cổ” Thiên Anh về quê.

Haizz. Cái con nhỏ cứng đầu này. Mày mà vất vả tao sẽ không tha cho mày đâu, đáng ghét quá mà...

Công việc của cô vẫn là lau dọn, cô luôn mệt mỏi nhất trong đám nhân viên lau dọn bởi vì cô luôn chăm chỉ nhất và được nhiều người sai bảo vì nghĩ rằng cô luôn ngây thơ, dễ lừa gạt và có tấm lòng cao cả.

Đang thu dọn, có tiếng gọi, giọng nói lạnh lùng của một cô gái phát ra, bất giác cô lùi lại phía sau cứ như có phản xạ sẵn.

- Lệ Băng, tôi có thể nhờ cô một việc? – Endy lạnh lùng bước đến. Đáy mắt cô quản lý lạnh lùng khó tả

- Dạ?

- Tôi muốn học cách pha chế cocktail sling xanh dương từ cô.

- Đó đâu phải sở trường của em? Sao lại học em? – Cô thắc mắc hỏi

- Không nói nhiều, cô thích bị đuổi việc à? – Endy đe dọa

- Dạ không. – Người cô mềm nhũn nhìn Endy rồi lùi thui theo sau Endy đến quầy pha chế.

Gương mặt Endy lúc co lại, lúc giãn ra, ánh mắt không ngừng dõi theo từng hành động, cử chỉ nhỏ của Thiên Anh.

- Khó quá.! – Endy thốt lên

- Quản lý thử làm đi, không khó đâu ạ?

- Được rồi.

Endy bắt tay vào làm. Cuối cùng cũng cho ra đời một ly cocktail đẹp mắt, nhưng không biết hương vị có ra gì không.

- Cô hãy nếm thử giùm tôi xem giống của cô chưa?

- Dạ vâng...

- Giống chứ? – Endy nóng lòng hỏi Thiên Anh trong khi cô đang nếm thử.

- Dạ...không ạ? – Cô hơi thấp giọng, sợ Endy quát tháo.

- Cô pha cho tôi một cốc nguyên đi. Nhanh lên.

...

Endy bước vào phòng vip SA, trên tay bê một ly cocktail xanh dương đẹp lạ kì.

Khánh Anh thưởng thức nó, cười nửa miệng với Endy

- Có thật là cô pha chế?

- Dạ vâng...

Endy li mắt gạt đầu, không nghĩ đến hậu quả của việc nói dối anh sẽ ra sao, cô chỉ nghĩ cách để ghi điểm tốt trong mắt ông chủ là ok rồi.

...

- Lệ Băng, sao bạn trông có vẻ mệt mỏi thế? Có cần xin phép nghỉ không? – Châu San thấy Thiên Anh mệt mỏi, nằm gục ở bàn, hốt hoảng ra hỏi thăm
- Mình không sao, nghỉ một lúc là được mà. – Cô cười, vuốt vuốt vài sợi tóc dính trên mặt
- Nhưng bạn có vẻ mệt lắm, thôi mình xin cho bạn nghỉ nha, bạn ốm thật thì chết. – Châu San lo lắng
- Đúng đó Lệ Băng, em về nghỉ ngơi đi. Mọi việc bọn anh sẽ giúp mà. – Một tên khác bon chen vào
- Thôi, hôm nay hình như ông chủ có ở quán, em sợ mất cơ hội được gặp mặt ông chủ. – Thiên Anh cười bịa lý do, thật sự thì gặp hay không đối với cô chẳng quan trọng, quan trọng là cô đang kiếm tiền tự nuôi chính bản thân mình mà thôi.

Bên ngoài, tiếng nhạc xập xình phá đảo thế giới ảo. Những tiếng cãi vã vang lên khỏi nguồn cho sự va chạm sắp tới.

Những tên tóc xanh tóc đỏ ở đâu chui vào một cách vô duyên làm náo loạn cả quán bar. Tiếng reo hò xung quanh như đang xem một liveshow của thần tượng. Tiếng đồ vỡ không ngừng vang lên, đầu đầu nhúc nhúc. Nhìn đám người nhao nhao như ong vỡ tổ, ai cũng nghĩ đến một thảm kịch chẳng lành. Đám nhân viên lau dọn cũng tò mò chạy ra xem. Lướt qua mắt tất cả là ánh sáng lóe lên của thanh kiếm dài nhọn hoắt khiến ai nấy đều rùng mình lui lại phía sau vài bước.

Bên trong phòng vip SA. Khánh Anh quắc mắt lạnh lùng nhìn Endy làm cho một đợt giồng tổ kéo về khiến cho tóc gáy của Endy dựng lên hàng loạt

- Nếu tự tay cô pha chế thật thì mang nguyên liệu vào đây, chỉ bảo tôi để tôi tự pha chế. Được chứ?

Anh hỏi vì đã có hàm ý riêng, nhìn gương mặt nghiêm túc của anh mà lòng cô ả khê run sợ.

Biết ông chủ của mình nổi tiếng là ghét nói dối nhưng sao cô chẳng quan tâm đến cái đó mà chỉ quan tâm đến “số điểm” mình sẽ nhận được từ tay anh. Cô lấp bấp không thành lời thì có cuộc gọi đến. Như một tinh linh giải cứu cho mình, trong lòng cô vui như mở cờ, thầm cảm ơn ân nhân đã gọi cho cô

- Quản lý, bar xảy ra đánh nhau.

- Ok, tôi ra liền.

Endy cúp máy, nói nhẹ với ông chủ của mình, Khánh Anh gật đầu rồi cũng ra ngoài xem tình hình thế nào.

Lại một lần nữa, cô gái ở màn hình điện thoại anh hiện lên rõ rệt, đập vào mắt Endy là gương mặt Lệ Băng.

“Không ai khác chính là Lệ Băng, không thể nào giống nhau y đúc như vậy. Dù sao Lệ Băng cũng là người Việt Nam, chẳng lẽ họ quen nhau sẵn từ trước, do sóng gió gì đó mà cô ta phải trốn đến đây để né tránh anh. Chẳng lẽ có chuyện như vậy sao? Câu chuyện đó thích hợp với những bộ phim trên truyền hình hơn là ngoài đời?” Vừa đi vừa nghĩ, đầu óc Endy như rối tung cả lên.

Endy xin phép Khánh Anh chạy đi trước, sợ Thiên Anh và Khánh Anh sẽ đụng mặt nhau nên cô đã gọi Thiên Anh vào trong phòng nghỉ của những người lau dọn

- Cô ở đây, đừng có đi đâu. Lau dọn hết chỗ này cho tôi, ăn uống xong xong bày bữa vậy hả? – Endy kiểm soát

- Dạ vâng... - Cô không cãi, lặng lẽ làm theo lời quản lý

...

- Ôi Lệ Băng ơi, ông chủ xuất hiện kìa, ôi thiên thần kìa, ôi đẹp dã man... - Châu San đứng nói nhảm một mình mà không biết người bạn của mình đã vào bên trong từ bao giờ. Lúc cô quay lại mới chợt nhận ra mình đang tự ki - Ở đâu rồi...

- Có chuyện gì biến ra ngoài kia giải quyết, đừng làm dơ bản chỗ này. – Tiếng nói lạnh lùng vô cảm phát lên, tất cả nhìn theo hướng phát ra tiếng nói ấy, ánh mắt nào cũng trở nên sợ hãi, có những người không hay luật đời mới nhìn người phát ra tiếng nói đó bằng con mắt khinh khinh

- Mày là ai? Liên quan à? – Một tên chen vào nói, không nghĩ đến hậu quả của lời nói nông cạn thiếu hiểu biết ấy. Chỉ đơn giản là lên mặt dạy đời nhằm tạo tiếng tăm lẫy lừng hơn.

- Chết đi. – Ánh mắt cương quyết đến xoáy sâu vào tâm can người khác, ai cũng sợ hãi nhìn nhân vật xấu số trước mắt. Thầm cầu trời sẽ đưa hắn về nơi an nghỉ cuối cùng một cách gọn nhẹ mà không đau đớn.

Rắc...đoàng...

Anh đưa tay phải rắn chắc của mình lên, nhanh gọn nắm vào cổ tay tên xấu số và bẻ cái rắc, tiếng kêu của xương vỡ vụn thành ngàn mảnh. Không chán chừ thêm nữa, tay trái của anh rút khẩu súng giắt bên trái thắt lưng là ra tay lạnh lùng dứt khoát.

Tất cả thi nhau đổ mồ hôi. Tiếng nhón nháo đã tan biến, chỉ còn lại cái im lặng như con dao giết người, im lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng va chạm rõ rệt

- Còn thích gây chuyện thì xuống đó nhé! – Anh lạnh lùng cầm khẩu súng chỉ xuống sàn nhà. . .bên dưới có đất của Diễm Vương.

Tất cả không ai bảo ai, nhanh chóng giải tán.

Một hậu trường còn lại là một khối cực của nhân viên lau dọn.

Khánh Anh vừa rời khỏi. Tiếng bàn tán vang lên không ngừng như một cái chợ.

- Ôi trời ơi, ông chủ của chúng ta thật lạnh lùng và bá đạo, ra tay dứt khoát thật đấy. . .- Châu San thể hiện bản năng “bà tám” của mình, đôi mắt chớp chớp liên tục

- Cảm ơn nếu không muốn chết.! – Endy nghe tiếng, nói bằng giọng lạnh tanh, hắt hăm về phía Châu San khiến cô gái nhỏ im re. Bên ngoài sợ sệt thể nhưng bên trong Châu San không ngừng chửi rủa cô quản lý khắt khe và độc đoán. Khiến cô ghét cay ghét đắng.

- Ông chủ, ông quay lại bar làm gì?

Endy lên tiếng khi thấy Khánh Anh quay lại, cô ả sợ sệt hơi liếc về phía Thiên Anh đang cầm cùi thu dọn đồng đồ vỡ dưới đất.

- Tôi còn chưa được cô dạy pha chế nên chưa thể về.! – Anh nói với nụ cười nửa miệng đầy ma mị rồi dứt tay vào túi ngao nghệ bước vào trong. . .

Thiên Anh và Châu San vừa lau dọn vừa chơi đồ vui với nhau để cho quên đi cái mệt mỏi đang hoành hành trong người.

- Ha ha, Lê Băng à? Bạn lại thua mình rồi. . .- Châu San vui quá đến nổi du Thiên Anh về phía trước, làm cô mất đà va vào một thân ảnh cao lớn đầy chất quý tộc. Mùi nước hoa quen thuộc xộc thẳng vào mũi Thiên Anh làm cô cay mắt như muốn khóc, cô đang nghĩ về gì? Mà sao nước mắt cô lại rơi. . .

Bàn tay lạnh lẽo đỡ người cô dậy, tránh không cho cô ngã xuống. Nụ cười anh bất giác bật lên, vui mừng, hạnh phúc.

- Vĩnh Thiên Anh. . .

Anh gọi cả họ tên của cô khiến cô chao đảo. Đúng là anh sao? Sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đang vui vẻ ở nơi đó sao? Sao anh xuất hiện vào lúc này, tại thời điểm này, tại thời điểm mà em đã dần quên đi anh. . .

Cô vẫn nhớ mùi nước hoa anh yêu thích, vừa ngã vào lòng anh, cô đã nhận ra mùi nước hoa ấy. Bàn tay anh lạnh lẽo vì đã lâu anh chưa được nắm lấy tay ai.

- Lê Băng, bạn có sao không? Mình xin lỗi. . .- Châu San chạy đến, bắt gặp gương mặt của ông chủ, cô rớt rít lên tiếng

- Ôi, ông chủ, tôi xin lỗi, tôi không cố ý đẩy bạn ấy vào người ông, tôi đáng chết.!

- Không sao? Thật sự thì tôi phải cảm ơn cô. – Anh nhìn Châu San một cái rồi nhìn vào thân hình nhỏ bé anh đang ôm không buông kia, Châu San ngạc nhiên vì thấy ông chủ mình đang ôm cô nhân viên thật chặt, như sợ vụt mất vậy.

- Tìm em. . .anh phải tìm rất lâu. . .- Anh nói rồi lôi cô ra ngoài, không quên nở nụ cười sung sướng.

Gì vậy? Cô ta lại là người yêu của ông chủ thật sao? Ai có thể ngờ đến chứ? Vậy chẳng lẽ từ trước đến nay mình đã hung dữ với “bà chủ” sao. . .???

Endy lặng nhìn Khánh Anh kéo Thiên Anh ra khỏi bar, nước mắt rơi lã chã. Châu San vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ôi kìa. . .ông chủ không tức giận mà còn cảm ơn cô nữa. Thật là chuyện lạ thể giới đó nha. . .

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Làm lành

Lặng im để anh kéo đi, trong lòng cô tràn ngập cảm xúc khó tả, không nói không rằng kiểu như không quan tâm.

Không gian lắng xuống như đè nén mọi vật, giọt mồ hôi đi từ trên khuôn mặt xinh đẹp rơi “tôm” xuống đất và vỡ tan. Cô vẫn im lặng chẳng nói gì, bàn tay anh trở nên ấm dần, bàn tay cô vẫn bị tay anh nắm chặt.

Đã lâu rồi bàn tay cô mới “có bạn”, một cảm giác yên bình chạy đến tận tim, xuyên qua mọi góc ngách của cơ thể.

Anh chẳng biết mình nên đưa cô đi đâu vào thời điểm này để thích hợp nhất, thế nên anh cứ cầm tay cô dắt đi dạo khắp nơi, không biết đâu sẽ là điểm dừng.

- Giận anh à? – Anh lên tiếng, giọng trầm ấm đến nỗi cô phải ngạc nhiên kinh khủng. Đôi mắt anh hướng về phía trước, chưa thể nhìn thẳng vào mắt cô để nói.

- Vâng. – Cô thành thật gật đầu, nói nhỏ, gương mặt có chút buồn bã. Cảm xúc trong cô khi biết tin đó là gì chắc anh không thể hiểu hết, cô đau đến nỗi chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ làm tim cô buốt giá, nó như hàng ngàn con dao đâm vào tim cô, để nó rỉ máu mà chẳng dám rút ra.

- Anh làm gì em sẽ hết giận? – Anh nhẹ giọng hỏi, âm thầm nhìn sâu vào đôi mắt đang thờ ơ của cô. Ánh mắt cô khó hiểu thật, màu nâu buồn khiến cho ai thấy cũng đều thương yêu.

Rút tay ra khỏi bàn tay anh, đôi tay cô đỏ ửng vì bị nắm chặt quá lâu. Bàn tay anh bỗng cô đơn giữa màu đen của đất trời. Hắng, ngớ ngẩn, anh nhìn cô, khó hiểu, cô cúi cúi đầu nôi

- Em phải về rồi

Nói xong, cô toan quay lưng đi

Anh sẽ không kéo em lại đúng không? Anh sẽ chẳng gọi tên em để em dừng bước đúng không? Anh sẽ vẫn lạnh lùng nhìn em đi giống hôm đó đúng không? Em biết mà, em không sao đâu, em ổn mà, anh đừng thương hại một cô bé ngốc nghếch như em được không? Anh nên về bên đó, nơi đó có hạnh phúc kia?

Dòng cảm xúc nghẹn ngào trong cổ họng, cô chẳng thể nào nói thành lời. Yêu anh, cô rất yêu, nhưng càng yêu bao nhiêu thì cô càng giận anh bấy nhiêu, một trái tim nhỏ bé yếu đuối như cô mà anh cứ vào đó hàng ngàn vết thương, anh đâu có thể đếm được nó kinh khủng đến nhường nào.

- Em định trốn anh à? Trốn đến bao giờ nữa? – Giọng anh lạnh tanh pha chút tức giận. Anh điên mất, nhìn cô thờ ơ anh chỉ muốn hét lên thật to, kéo cô lại, ôm thật chặt như cuồng bức, nhưng anh sợ lắm, sợ cô ghét bỏ anh. Trong từ điển của anh từ khi sinh ra chữ “sợ” đã không tồn tại, thế nhưng bây giờ bỗng nó hiện lên một cách rõ rệt. Gương mặt của anh thoáng chút buồn ẩn sau nụ cười nửa miệng lạnh nhạt.

Mắt anh nhắm nhắm rồi lại mở, đứng nhìn cô mà suy nghĩ. Cô đã gây đi bao nhiêu so với tháng trước, cuộc sống hẳn là rất vất vả. Anh thương cô lắm.

Giọng nói cô đều đều vang lên, phá tan cái yên tĩnh của màn đêm. Ánh trăng rọi xuống khuôn mặt nhỏ xinh một vệt sáng dài, nét mặt âm u hiện lên càng lúc càng rõ.

- Vâng, em muốn rời khỏi anh

Cô bước đi được một bước, chân kia mới chạm nhẹ xuống đất, đặt nỗi buồn lên đất, ước gì đất có thể cảm nhận được nỗi buồn của cô và gánh bớt cho cô một nửa thì tốt quá. Giọng nói anh khàn khàn và lạnh lùng vô đối, mọi thứ xung quanh chỉ có thể diễn tả bằng một từ “Lạnh”

- Em cứ thử rời khỏi tôi đi, xem em có bao nhiêu bản lĩnh, rời xa thật xa vào, đừng để tôi tìm thấy, em sẽ không thoát khỏi tôi lần nữa đâu.

Lời nói phát ra từ miệng anh khiến cô hơi kinh hãi, anh nói là anh làm, cô nghĩ cô thoát khỏi anh dễ dàng được sao. Một khi anh đã yêu cô thật lòng thì cô có cố trốn tránh anh cũng tìm ra bằng được, chỉ cần anh nhìn thấy cô, cô giận bao lâu anh cũng chịu...

Mà...xin cô đừng rời khỏi anh

Đã có dạo lòng không được khóc, không được dao động trước người con trai này nữa, hãy để cho hạnh phúc của họ trọn vẹn, gia đình họ đầm ấm, để đứa bé kia có người cha theo đúng cách, thế nhưng, đứng trước anh, cô lại không thể lạnh lùng nữa, nghe anh nói vậy, cô chợt cười buồn rồi đầu đó cô nghĩ mình tội thân ghê gớm. Câu nói của anh như thứ kích thích chạm đến tuyến nước mắt của cô. Từng giọt rơi nhẹ xuống vạt áo. Cái gọi là mảnh mẽ để bước qua mà cô rèn luyện lâu ngày cũng chỉ vì một lời nói mà tất cả trở về con số 0. Anh ở đây, cô không thể nào có tỏ ra mạnh mẽ được, rất gượng gạo đúng không?

- Em nên mạnh mẽ trước mặt người khác, còn trước mặt anh có lẽ không hợp. Em cứ yếu đuối, anh luôn sẵn sàng bảo vệ em. – Anh cười nói vì được tâm tư của cô, thấy bước chân cô khựng lại, hi vọng làm lạnh của anh càng được lên cao.

- Hic hic, em không biết đâu. – Cô khóc mà như cười, lòng anh bỗng xao xuyến đến khó tả, anh nghĩ cô sẽ tha thứ cho anh, sớm quay lại với anh thôi, anh lại tiếp tục nói

- Chuyện đó em hãy yên tâm đi, anh sẽ cho em câu trả lời thích hợp trong thời gian ngắn nhất, bây giờ em hãy quay về với anh.

Anh không thể nói một ngày không có cô anh như phát điên, xa cô một ngày cứ tưởng chừng hàng ngàn thế kỉ, đau lắm, nhớ lắm. Anh không thể nói xa cô anh ăn không ngon ngủ không yên, vì hình ảnh của cô hiện lên trong đầu anh rất nhiều, ngay cả trong mơ cũng không chịu buông tha. Anh không thể nói ra tất cả những gì mình đã và đang nghĩ, bởi vì anh là người giấu kín tâm tư nhất trong tất cả những người sống nội tâm, hãy nhìn thẳng vào mắt anh mà tìm câu trả lời trong đó, nếu cô hiểu anh như cô tự hiểu chính bản thân mình vậy.

Trong lúc đang lưỡng lự vì chính mình cũng chẳng nên biết giải quyết ra sao, một giọng nam ấm thân quen vang lên khiến cô như bị thôi miên

- Hãy quay về nếu còn yêu, em còn nhớ dòng status anh post cho em xem không? Đường buông tay nhau vì những cảm xúc nhất thời, vì nỗi đau còn lại là cả đời. Hạnh phúc đó mới chính là của em, em có quyền giành lấy chứ đừng nhường cho ai khác, em hiểu chứ?

Hoàng từ từ bước đến sánh cặp của một cô gái nhỏ nhắn. Mấy phút trở lại...

- Cho hỏi, ông chủ quán bar này hiện giờ có ở đây không? – Hoàng đến bar tìm Khánh Anh vì vừa nghe được chuyện ông chủ của quán bar SAL dạo này hay đến đây vào mọi ngày, vừa rồi còn ra tay khử một tên không biết lễ độ là gì, để hắn ra đi mà chưa ném hết được vị đời nó ra sao.

Hoàng không ngờ cái cô gái mà anh kéo lại hỏi là cô gái sừng cổ lên cái anh ở công trường đại học Star World hôm ấy.

- Ông chủ tôi ra ngoài được tầm nửa tiếng rồi. Mà không biết ông chủ kéo cả bạn tôi đi làm gì ta? – Châu San lăm bắm về sau nhưng mấy từ đó cũng lọt vào tai Hoàng.

- Bạn cô á? Bạn cô là ai? – Hoàng trừng mắt lên hỏi như quan trọng lắm. Châu San khẽ nhủu mày vì sự hấp tấp trong lời nói của anh.

- Liên quan đến anh à? – Châu San nói rồi định vào trong thu dọn đồ của mình và trở về phòng trọ thì Hoàng kéo thẳng tay cô chạy ra ngoài mặc cho cô la hét om sòm như bị bắt cóc.

- Anh bỏ ra đi, làm cái quái gì vậy?

- Đi tìm ông chủ của cô cùng tôi, tôi không muốn đi một mình. – Anh bịa có rồi cứ thế kéo cô đi như kiểu quen biết từ lâu.

Tay cô nằm gọn trong bàn tay rắn chắc của anh, trong lòng bỗng có cảm giác lạ kì nhưng cô không muốn nghĩ đến mà lắc đầu cho qua.

Băng qua làn đường đã ít xe cộ, bỗng tay Hoàng nắm chặt tay cô hơn khiến cô suyt chút nữa rên lên và chửi mắng cho anh một trận, nhưng con tim cô lại bất giác đập lồi nhịp, đôi môi cong lên vẽ một nụ cười âm thầm.

Thở dốc khi thấy bóng dáng quen thuộc của cặp đôi Song Anh từ phía xa, anh hít hơi thật sâu rồi lấy lại tinh thần, chạy nhiều mệt mỏi quá.

...

- Anh Hoàng. – Cô khẽ thốt lên tên anh, bàn tay cô khẽ nắm hờ, gió luồn qua kẽ tay mát lạnh.

- Lâu lắm anh mới nói dài dòng như vậy, em nên nê anh chứ hả? – Anh tiến đến gần cô hơn, cười nhẹ nhàng kiểu ân cần. Bất giác khóe môi cô nở nụ cười rạng rỡ.

- Đấy, cười đẹp thế còn cứ giấu – Hoàng than

- Hoàng à? Mày hơn tao rồi đấy.! – Khánh Anh lên tiếng, anh không thể im lặng được nữa.

- Hơn ở điểm gì? Tao biết tao đẹp trai phong độ hơn mày mà, còn hơn cái gì nữa nhì? – Hoàng lên con tự sướng, tâm hồn bay cao vun vút, tối rồi nên chẳng biết đường bay xuống...

- Mày làm cho người yêu tao cười trước tao rồi. – Khánh Anh cũng mỉm cười nhẹ

- Ày, tao là ai, mày đừng hâm mộ tao...

Nhận ra sự có mặt của Châu San, Thiên Anh khẽ lên tiếng hỏi

- Bạn quen anh Hoàng à?

- Hoàng nào, mình chả biết. – Châu San nói, trong đầu nghĩ ngợi không thôi, thì ra tên vô duyên này tên là Hoàng, nghe cái tên đã ưa không nổi rồi, chẳng biết nhường nhịn con gái gì cả.

Thiên Anh cười cười chỉ tay vào Hoàng, anh lườm cháy da thịt cô và Châu San.

- Ông chủ? – Châu San khẽ rùng mình vì giờ mới để ý đến Khánh Anh, cô cúi đầu lễ phép

- Là bạn của “vợ tôi” thì gọi tôi bằng anh thôi – Khánh Anh mở lời, lần đầu tiên nói một câu dài với người mà anh chưa nghĩ là tồn tại trên hành tinh này bao giờ.

Từ lúc va vào người anh ở bar, thấy Châu San riu rít gọi anh là ông chủ nên cô đã biết dung nhan của ông chủ ra sao. Cô mà nói cô làm thêm ở đấy chắc giờ anh xé xác cô ra mất. Nghĩ vậy thôi cô cũng khẽ rùng mình, lảng tránh sang vấn đề khác.

- Muộn rồi, em phải về. Em về trước nhé.!

- Gì? Về trước á? Em không định để anh đưa về à? – Khánh Anh nhủu mày.

- Không đâu – Cô bật cười.

- Đây...- Anh trông mắt đáng sợ, mới dịu dàng được một lúc mà giờ đã trở lại bản tính vốn có rồi, cô thầm bĩu môi, cười trộm

Một lúc sau, Song Anh mới lên xe về, Hoàng và Châu San không ai nói với nhau câu gì mà mỗi người đi một ngã.

Trong lòng Hoàng thầm cầu mong tình yêu của cặp đôi này sẽ mãi bền vững, đừng gieo thêm đau khổ cho nhau nữa, cứ yêu xong giận hoài không thấy mệt à?

Vừa nghĩ vừa thấy buồn cười, anh bật cười khanh khách, anh nên cất cô vào ngăn lạnh của trái tim thôi, vẫn vương làm gì nữa. Một mối và tuyệt vọng lắm rồi.

- AAAAAAAAAAAAA...- Anh ngửa mặt hét lên trời cao, tiếng hét anh vang đến tai ông trời, “Đang say giấc ngủ, đang mơ siêu đẹp thì có thằng điên hét ầm ĩ, đáng trừng phạt.” Và rồi, sự trừng phạt của ông trời là cho mưa xuống. Những hạt mưa xé toạc không gian bay phấp phơ xuống, thì nhau chạm đất rồi bắn lung tung lên mặt đường. Những hạt mưa bay, chạm đến ánh sáng đèn đường đẹp mê hồn.

- Anh về đi. – Thiên Anh nói với Khánh Anh rồi định mở cửa xe xuống.

- Em không thấy trời đang mưa to à? Cho anh ở lại đi. – Anh nở nụ cười ỳ ị gian tàn đến kinh hãi. Khẽ rùng mình một cái, Thiên Anh chêu chọc

- Anh đi ô tô thì sợ gì mưa. Vả lại anh làm gì có vé ở lại đây.!

- Em bán vé không? Anh mua.

- Em không bán.

- Không bán thì được vào miễn phí rồi. – Anh cười. Anh biết đây là nhà cô trọ, còn có chủ nhà bên trong, cổng chính đã khóa, chỉ còn cổng phụ cô mới có chìa khóa nên anh không thể cho xe vào trong được. Anh lái xe đậu lại ở bên lề đường rồi xuống xe, kéo theo cả cô xuống.

- Đây, anh về đi – Cô tí nữa thì quát lên, phòng thì làm gì còn, cô và anh lại khác giới, ở chung một phòng thật là bất tiện, cô sợ chủ nhà nói này nói nọ về sự trong sáng của cô.

- Anh đến đây tìm em, đã làm gì kịp mua nhà mà về. – Anh nhấn nhá nói để khiến cô dao động. Thực ra thì anh rất nhiều nhà ở đây, nhắm mắt cũng tìm thấy một căn biệt thự của anh.

- Nhưng...

Chẳng để cô nói xong, anh trừng mắt bắt cô mở cổng rồi lững thững đi vào trong hơn cả chủ nhà. Cô chỉ biết nhìn anh và lắc đầu.

Lên đến phòng, cô bật đèn phòng lên, đập vào mắt anh là căn phòng bé tẹo teo, không cả bằng cái phòng tắm nhà anh...

Hic hic, chỉ tại phòng tắm nhà anh rộng quá cỡ thôi mà, chứ căn phòng này bằng phòng ngủ nhà cô rồi. >

- Đây, em ở đây sao? – Anh khó chịu nhìn cô nhưng khó chịu giảm đi bót khi anh nhìn thấy những tấm hình ngộ nghĩnh cô treo trên tường. Anh ít chụp ảnh lắm mà, sao cô có nhiều ảnh anh vậy. Coi bộ trình độ chụp trộm của cô cao quá đấy.

- Vâng, em ở đây? – Cô ngoan ngoãn trả lời

- Anh ngủ ở đó đúng không? – Anh tiện tay chỉ lên giường của cô, chiếc giường duy nhất trong phòng.

- Đó là giường của em – Cô chau mắt lên nhìn anh, chạy đến giường rang tay ra ôm lấy nó để chứng tỏ nó là của mình, mà tay thì ngắn có ôm nổi được cả chiều rộng của giường đâu.

- Thiên Anh, anh hỏi nhé, mai sau em có lấy anh không? – Anh giả vờ nghiêm giọng, trong đầu ả chứa âm mưu gì đó.

- Chắc có. – Cô cười nói, mặt thoáng đỏ ửng. Cô xấu hổ.

- Thế thì mai sau anh và em đăng nào chẳng ngủ chung giường, vậy thì giường của anh cũng là của em và ngược lại, thế nên...aaaaaaa – Anh không nói nữa mà hét lên xông thẳng lên giường ôm lấy cô.

Nụ cười hạnh phúc vẫn giữ trên môi hai người cho đến khi chìm sâu vào giấc ngủ muộn, nụ cười ấy vẫn trọn vẹn nở rộ rành. Cuối cùng thì họ cũng làm lành với nhau...hai trái tim, chung nhịp đập, hơi thở đều đặn khiến giấc ngủ của cả hai như đang lên thiên đường của hạnh phúc.

“Cười lên nhé, vì hạnh phúc là của em...”

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Mãi yêu em

Sáng hôm sau, ánh sáng nhỏ len lỏi vào căn phòng yên tĩnh, màu hồng của hạnh phúc được ánh nắng phủ lên đẹp long lanh. Bức tranh buổi sáng ở Pháp hiện lên trong tích tắc.

Thiên Anh cựa quậy rồi từ từ mở mắt ra, cô nằm im bất động một lúc mới chột giật mình vì cả đêm hôm qua anh vẫn nắm tay cô đi ngủ. Nhìn gương mặt đẹp quyến rũ kia đang ngủ, thật bình yên và đáng yêu biết nhường nào, không như lúc anh thức chỉ có lạnh lùng và lưu manh... Lặng im ngồi ngắm anh, không tạo ra kì tiếng động nào, sợ phá vỡ giấc ngủ của anh, tay anh vẫn nắm tay cô như thế, như có một sợi chỉ vô hình siết chặt cô và anh lại không muốn buông, nhưng sợi chỉ lại rất mỏng manh, không biết nó có đủ để siết cô và anh gần nhau mãi mãi, hay khi đứt vì một bàn tay khác chạm vào, anh và cô lại buông tay nhau như cái ngày ấy.

- Đừng nhìn anh quá lâu. – Anh khẽ mở mắt, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô như đang muốn cười mà không cười được. Cô hơi khó hiểu, nhìn anh và hỏi với giọng điệu ngây thơ không biết gì. Đúng là cô không biết gì thật

- Sao không được nhìn anh quá lâu??

- Vì em sẽ say nắng...- Anh đắc ý cười nửa miệng

- Anh gián tiếp khoe mình đẹp đó hả? – Cô chau mày nhìn anh cười

- Không hẳn chỉ có thế thôi đâu...- Anh mấp máy môi, lười biếng nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp kéo cả cô nằm xuống. Cô không chịu nằm vì nhận ra đã gần trễ giờ học ca đầu tiên, đi học muộn mấy lần đều bị đứng ở cổng rồi nên cô rất sợ. Nếu có được vào trong thì ánh mắt của giảng viên đại học nhìn cô cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, nghĩ đến cô khẽ rùng mình lau mồ hôi trộm

- Em...em phải dậy. Em muộn học mất – Cô nói vội rồi phi thẳng vào wc làm vsen, anh cũng dậy theo cô.

- Để anh đưa em đi – Anh lên tiếng

- Thôi, em quen đi xe bus rồi, anh buồn ngủ thì ở lại ngủ tiếp đi. – Cô nói

- Em im lặng. – Anh nhìn cô bằng đôi mắt đáng sợ, lời nói đích thị là ra lệnh. Đây, anh dịu dàng có được lâu đâu. Giang sơn khó đổi, bản tính khó rời mà.

- Này anh, anh thích dọa nạt em thế hả? Làm em đứng tim anh mới chịu được à? – Cô vuốt vuốt ngực vì bị ánh mắt của anh dọa dẫm, đau khổ nói, từ bây giờ cô sống với con người trước kia của cô, cô sẽ vui vẻ, nói lại tất cả những điều mình nghĩ trong đầu, ngây thơ thì có ngây thơ nhưng biết thế nào là tốt hơn cho bản thân mình, suốt ngày chỉ biết im lặng khi bị người khác khống chế cô thấy mình “thánh thiện” quá rồi. Nhớ lại mối tình đầu của mình, hồi vẫn xưng hô thân mật với Vương Khang, cô hồn nhiên vô tư lắm, hay đấu đá với anh, như cái tính cách của Vy nhưng hình như cô còn trẻ con và nhăng nhít hơn nhiều.

Hãy thay đổi tất cả nếu có thể giữ được người mình yêu. Cô sẽ làm bản thân mình trở nên hoàn thiện hơn khi về nước, bởi vì lúc đó, cô sẽ phải trải qua sóng gió như nào mà cô chưa thể hình dung ra được. Đối diện với người con gái đó, thật sự cô rất bối rối, dù có không ưa nhỏ đến đâu, cô cũng chẳng bao giờ tìm cái cách hăm hại chia rẽ như nhỏ, bởi cô khác nhỏ. Bởi cô là một thiên thần.

Anh nhếch mép cười khi thấy ngôn từ lạ lẫm mà anh chưa được nghe bao giờ, giờ lại được phát ra từ miệng nhỏ xinh của cô, gan cô to ra phết. Anh hất mặt lại hỏi

- Thế em có nghe anh không?

- Sao em phải nghe anh. Sao anh không nghe em đi? – Cô gắng hỏi nốt câu, ra vẻ không sợ rồi chuẩn bị tư thế chạy, nhờ may anh “lên con” thì cô chỉ có nước đi viện hoặc xuống âm phủ chơi với Vương ca. Cô nghĩ, anh sẽ hằm hằm nhìn cô với vẻ mặt lạnh tanh đáng sợ, rồi kèm theo giọng nói bá đạo lạnh lùng để dọa nạt cô, bắt cô làm theo ý mình, nhưng không, cô đã sai, mà ngược lại anh còn nói với giọng nửa vờ, kiểu nửa đùa nửa thật rồi tóm ngay cổ áo lôi cô ra ngoài.

- Anh không thích nói nhiều, đừng để...

Anh không nói tiếp, cười nhẹ rồi lôi cô ra ngoài, dùng chân đá cửa lại, cánh cửa đóng sầm vào, cô đau khổ nhìn cái cặp sách của mình “cô đơn” ở bàn học. Đi học mà không có cặp sách thì không cái gì vậy trời...Cô than thầm trong lòng, hờ hững với anh là điều sai lầm.

Chạy xuống cầu thang, chạy ra ngoài sân, ở khuôn viên nhà chủ, có một vườn hoa rất đẹp, bà chủ nhà đang mãi mê tưới hoa mà không quan tâm bất kì cái gì xung quanh nhưng khi đôi Song Anh lướt qua, suýt chút nữa bà làm rơi bình tưới nước trên tay, mắt đăm đăm nhìn theo người con trai như nhân vật hư cấu đang kéo theo khách trọ của mình chạy ra ngoài. “Ồi đẹp trai dã man, là con rể của mình thì tốt” Bà thầm nghĩ, nhặt lại bình tưới nước và tiếp tục tưới. Trong đầu lóe lên một tia nghĩ ngợi, nhà bà chỉ cho con gái thuê thế nhưng... “Ồ sao lại có con trai vào đây, chẳng lẽ hai đứa chúng nó...”

Biết là quan tâm nhiều đến chuyện xã hội hoặc chuyện của người khác là không tốt, nhưng nếu tới qua Khánh Anh có qua đêm ở nhà bà thì phải chà tièn

chứ nhỉ? Ôi bà đang nghĩ gì vậy? Tham lam quá!

Chiếc xe đậu bên ngoài đường đã phủ một lớp bụi mỏng, lá cây và hơi nước vẫn còn đọng lại trên xe sau trận mưa tối qua. Anh và cô leo lên xe, đóng sầm cửa lại, bên trong rung rung như có động đất, lá cây ở bên trên lá chĩa rơi xuống mặt đường.

- Cặp sách của em. . . huhu – Cô làm mặt mếu, xoa xoa cánh tay đỏ ửng vì bị anh kéo mạnh siết chặt.

- Đi học cần gì cặp sách – Anh nói một câu rất ư là vô lý, đi học không mang cặp sách, sách vở lấy đâu ra mà học với chả hành. Anh nói như thật.

- Thôi vậy, anh đưa em đến trường đi, muộn học của em rồi. . . - Cô thôi không cãi vì biết dù cãi đúng mình cũng chẳng thắng được anh

Anh đạp thắng, bánh xe dần dần di chuyển chậm chậm, qua hẻm nhỏ một chút, anh bắt đầu tăng ga, chiếc xe điên cuồng hòa vào dòng người tấp nập.

- Trường em ở bên kia mà anh – Cô nhàu mày, phát hiện nghi vấn anh đi “sai đường”, anh vẫn ung dung lái xe và nói

- Sáng nào em cũng nhìn đỏi đi học như vậy sao?

- Em không – Cô lắc đầu nguầy nguậy. Vì có hôm cô học ca 2 hoặc ca 3 lên cô đi học muộn, thời gian đó cô vẫn có thể đi ăn sáng được, còn hôm nào cô phải học ca 1 thì cô phải đi sớm, không có thời gian đâu mà ăn sáng, bởi vì cô còn phải chờ xe bus.

- Có anh ở đây, đừng có nhìn bữa sáng nào. – Anh trừng đôi mắt hai mí của anh lên, lạnh lùng ra lệnh, xe rẽ vào một nhà hàng sang trọng, nhà hàng màu đỏ chói lóa hiện lên trước mắt, Thiên Anh lắc đầu phản ứng

- Em muộn học rồi, em không ăn đâu, anh ăn một mình đi

- Em nói gì? – Anh bá đạo nhìn cô. “Tôm” giọt mồ hôi nhẹ rơi xuống, cô nuốt nước bọt ừng ực nhìn anh, giữ thái độ bình tĩnh

- Em nói là. . . vào ăn thôi.

Nghe cô nói, anh hạ hỏa, cười cười và xoa đầu cô

- Mai về Việt Nam, em chuẩn bị đi – Trong lúc chờ thức ăn đến, anh nói

- Em không về đâu. Em còn học.

- Thích không?

- Thích lắm.

- Thích học hơn anh chứ gì? Vậy em cứ ở lại đi, anh về một mình – Anh nói với giọng giận dỗi. Bàn tay anh siết chặt cốc nước lọc trên tay, như muốn bóp nghiền cốc nước vô tội ra. Tức giận nhìn cô

- Vâng. – Cô gạt đầu băng quơ, liếc nhìn thái độ của anh, có vẻ chêu được anh tức cô miễn nguyên lắm.

- Đứng dậy, không ăn nữa. Anh về - Anh chau mày đập bàn đứng dậy, lần đầu tiên trong lịch sử cô được thấy thái độ tức giận như vậy của anh, đáng yêu hơn lạnh lùng vô cùng nhưng tự nhiên cô cảm thấy khó chịu anh. Cô phiền lòng, ảo não nói

- Em mệt lắm!

Cô cúi mặt xuống, ngăn không cho nước mắt rơi, bấu víu nơi vật áo, tay cô tím bầm. Anh luôn chỉ nghĩ cho bản thân mình, không nghĩ đến tâm trạng của cô gì cả. Nhưng anh là thế mà, anh cao như ông trời, tính cách của anh cô cũng biết rõ, cô chẳng trách anh vì một thứ còn con thế này.

- Em giận anh – Anh kéo kéo tay cô

- Em không – Cô quay đầu đi, anh cười lắc đầu, dạo này anh cười nhiều quá đến nỗi một ngày không cười là lạ sao ấy. Vì cô cà đây.

- Xin lỗi – Anh choàng dậy hôn má cô, bất ngờ nên cô không né kịp, rồi nghe thoang thoang giọng nói ấm áp của anh phả vào tai mình – Anh yêu em

- Em không yêu anh đâu. . . - Cô xấu hổ, cúi gằm mặt xuống bàn, không muốn cho anh nhìn thấy vẻ mặt ấy, ngại chết đi được.

Thế là cả ngày, cô không vác xác đến trường vì bị anh “bắt cóc”. Anh lôi cô đi hết chỗ này đến chỗ kia của Pháp, nơi nào anh và cô đứng chân là nơi đó trỗi dậy hàng ngàn câu đố luận khác nhau và hai người là nhân vật chính. Cuối cùng anh đưa cô đến bar. SAL sang trọng hiện lên trước mắt.

- Thì ra đây là bar của anh.

- Song Anh Love – Anh hất mặt lên dòng chữ to đùng ở trước cửa bar, cô ngạc nhiên vì nhận ra bấy lâu nay cô chẳng để ý dòng chữ ấy có ý nghĩ gì. Cô nhìn anh cười hạnh phúc và thắc mắc

- Sao anh có cả bar bên này vậy?

Anh lắc đầu không trả lời, kéo tay cô bước qua cánh cửa cảm ứng của bar. Vệ sĩ cúi đầu hàng loạt khi thấy ông chủ bước vào. Nghe tin ông chủ đến, Endy đang làm việc bỗng ngoe nguẩy chạy đến, nhưng vừa đến nơi thì đập vào mắt ả là “cô nhân viên lau dọn” mà ả hay ngược đãi và sai vặt. Sợ Thiên Anh căm ghét trả thù nên ả lặng lẽ tránh mặt Thiên Anh được bao lâu hay bấy lâu.

- Ở Lệ Băng. Sao em đến đây vào giờ này, chẳng phải tối em mới phải đi làm sao? – Một tên nhân viên cùng cấp với Thiên Anh chạy đến hỏi mà không để ý người con trai bên cạnh cô là ai. Thiên Anh gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói

- Dạ, em...

- Tránh ra – Khánh Anh lạnh lùng lên tiếng cắt ngang lời Thiên Anh khiến cô giật mình, thương cho cái lỗi tai của mình sắp tới sẽ bị anh hành hạ cho trận. Cô nhún mày lắc lắc nhẹ đầu nhìn tên nhân viên kia, tỏ ý bảo anh ta vào trong không thì đi du lịch âm phủ như chơi.

Trong ánh sáng lập lờ phát ra trong bar, dù mới gặp ông chủ một lần nhưng tên đó cũng vẫn nhớ như in gương mặt ấy, đẹp mà lạnh. Khẽ rung mình lo sợ bị ông chủ lưu vào tâm, tên đó khẽ cúi đầu chào và xin phép lĩnh trước. Hiện tại người vẫn còn đang run bần bật, tâm hồn trên mây chưa kéo lại được, ngỡ ngàng khi thấy “Lệ Băng” thân thuộc đi cạnh ông chủ mà không có vấn đề gì? Tưởng ông chủ ghét phụ nữ đến gần lắm mà, mà giờ chính tay ông chủ lại còn cầm tay cô nhân viên cấp thấp nữa chứ. Đáng để quan tâm thật trong bar, dù mới gặp ông chủ một lần nhưng tên đó cũng vẫn nhớ như in gương mặt ấy, đẹp mà lạnh. Khẽ rung mình lo sợ bị ông chủ lưu vào tâm, tên đó khẽ cúi đầu chào và xin phép lĩnh trước. Hiện tại người vẫn còn đang run bần bật, tâm hồn trên mây chưa kéo lại được, ngỡ ngàng khi thấy “Lệ Băng” thân thuộc đi cạnh ông chủ mà không có vấn đề gì? Tưởng ông chủ ghét phụ nữ đến gần lắm mà, mà giờ chính tay ông chủ lại còn cầm tay cô nhân viên cấp thấp nữa chứ. Đáng để quan tâm thật.

Khánh Anh giận dữ khi hiểu chuyện, một lần nữa anh lại bạo lực kéo tay cô, tiến thẳng vào trong phòng vip SA hỏi tội. Anh đẩy cô xuống ghế ngồi, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ dám liếc trộm. Tim đập thình thịch như sắp văng ra khỏi lồng ngực.

Trong cái âm u đáng sợ, cô chỉ biết im lặng, để anh lên tiếng trước

- Nói đi. – Anh gằn mạnh giọng, nói cho anh biết đi, tại sao cô lại phải vất vả như vậy. Chính lần trước cô là người bị tên khách không tên tuổi trên giang hồ kia mắng mỏ như xỉ nhục đó sao, nghe cái tên Lệ Băng, anh ngờ không phải cô nên anh mới nói là không liên quan, thế mà...anh xót xa biết bao.

- Em...

- Tại sao em vào đây làm việc, em biết ở đây nguy hiểm thế nào không? – Anh to tiếng, càng to tiếng bao nhiêu chứng tỏ anh càng quan tâm cô bấy nhiêu, anh không chịu được khi nghĩ đến cái cảnh cô vất vả, trong khi anh còn sống.

Lắc lắc. Cô không nói gì, chỉ lắc đầu.

- Mau nói đi. – Anh quát. Không thấy lạnh lùng đâu, chỉ thấy đầy nóng nực phát ra từ cơ thể anh, cổ họng anh nóng bừng khô rát. Nhìn anh như vậy, cô không khỏi đau lòng, nước mắt vô thức rơi, cô đang rất lúng túng, bối rối không muốn nói gì. Nhưng cuối cùng cô cũng thốt lên vài tiếng

- Em...xin lỗi, em sai rồi, đừng mắng em...- Cô khóc như trẻ con, anh bảo cô không được phép mạnh mẽ trước mặt anh, vậy thì cô yếu đuối đó.

Anh thương cô, ôm cô vào lòng, nước mắt nóng hổi khẽ chạm đến chiếc áo sơ mi mỏng manh của anh, luồn vào da thịt đau nhói.

- Anh xin lỗi, anh to tiếng quá rồi. – Anh dịu dàng nắm tay cô, xoa xoa lên đôi tay đang lạnh ngắt đó, truyền hơi ấm cho cô.

- Em buồn ngủ quá! – Cô lảng tránh, ôm chặt anh và ngủ gục trong lòng anh. Thiên thần trong tay anh đang ngủ, anh hơi lắc đầu, vỗ vỗ lưng cô như an ủi. Khi cô ngủ say, anh mới khẽ buông người cô ra, bế cô qua cánh cửa bí mật của phòng vip SA, nơi có một chiếc giường và vô vàn thứ khác liên quan đến giang hồ. Đặt cô xuống giường, đắp chăn lại cho cô, rồi đi ra ngoài.

Đứng trước mặt Endy, anh lạnh lùng nói

- Cô còn nhớ mấy người hôm quát mắng Lệ Băng chứ? Hôm đầu tiên tôi về đây này.

- Dạ, em không nhớ - Cô lắc đầu, cố lục lại trí nhớ của mình mà không được, đơn giản vì mấy người đó không phải là khách quen thường xuyên đến bar.

- Ừ - Anh ừ lạnh lùng rồi ra lệnh

- Từ mai, bar này sẽ không cần quản lý.

Nói rồi, anh quay lưng bước đi, để lại Endy với gương mặt xám xịt khi nhận thức được câu anh nói, thế là cô mất việc rồi sao? Cô đã đối xử tệ với người mà cô không nên rồi. Bây giờ cô chỉ ngăn người ra vì hối hận không còn kịp nữa rồi.

Trong khi cô còn đang ngủ, anh đi tự mình đi mua vé máy bay chuẩn bị cho chuyến bay về nước ngày mai mà không cần nhờ đến đàn em

Tỉnh cò đi trên đường, anh gặp Hoàng đang lái xe đi lung tung đâu đó. Hai người chạm mặt rồi lái xe song song cùng nói chuyện với nhau

- Về Việt Nam chứ? – Khánh Anh hỏi

- Tạm thời chưa được, tao còn...- Hoàng ngập ngừng không nói ra cái mình đang nghĩ trong đầu.

- Vì cô gái đó à? – Anh nhếch mép hỏi, suy nghĩ của anh quả thật là sâu xa và đúng đắn. Cứ như anh đi guốc trong bụng người khác vậy. Tâm tư tình cảm suy nghĩ của ai anh cũng có thể nhìn thấu được. Trên đời này chắc chỉ còn duy nhất một người như thế, đó là anh, nếu anh là số hai thì không ai là số một, còn số ba và các số còn lại đã tuyệt chủng.

- Cô gái nào? – Mặt anh thoáng đỏ bừng.

- Đừng giấu chứ? – Anh cười đều

- Cô ta cũng du học ở đó sao? Vậy mấy năm mới về nước – Anh hỏi tiếp

- 3 năm

- Thế 3 năm sau mày mới về sao? Buồn cười

- Không, tuần sau tao về. Mày đi đâu đây?

- Mua vé máy bay, mai về nước

- Sớm thế? Thiên Anh có về cùng không?

- Không muốn về cũng phải về.

- Em ấy còn học chứ?

- Nghỉ.

...

Thiên Anh à? Hình như anh dần quên được em rồi đấy, sau những lần cãi vã với nhỏ chảnh chọe đó, anh có cảm giác y như ngày anh gặp em vậy, nhưng anh sẽ không đến với nhỏ ấy đâu, anh sợ anh sẽ làm nhỏ tổn thương vì nhỏ chỉ là người thay thế em trong tim anh, khó quá, anh phải làm sao nhỉ? Nhưng hình như anh... thích nhỏ đó mất rồi, à đâu, yêu rồi mới đúng.

Tối nay, trời lại đổ cơn mưa. Thiên Anh cũng được Khánh Anh đưa về đến nhà trọ kịp trước khi mưa. Và anh lại có cơ ở lại cùng cô.

- Cắt ngăn nhé! – Cô mở tủ ôm thêm đồng chăn ra và gấp thành hình dài, để giữa giường để cắt ngăn giữa cô và anh – Mỗi người một nửa giường – Cô nói và mỉm cười

- Sao phải cắt ngăn? – Anh nhú mồm nhìn cô

- Em sợ...

- Sợ gì?

- Em không chịu nổi – Cô thoáng đỏ mặt, anh nghĩ theo cách của anh, nhìn cô cười gian tà.

- Anh cũng không chịu nổi, nhưng còn khó chịu hơn là em cắt ngăn như vậy.

- Nhưng...

- Nghe anh...

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười gian tà đó, giựt mấy cái chăn và vật cản không cần thiết nằm phẳng xuống đất không thương tiếc.

- Mai về cùng anh đấy, hôm nay anh đến thu lại hồ sơ học bạ của em ở trường ý rồi – Nằm trên giường, anh nói

- Gì chứ? Anh đã hỏi ý kiến em đâu mà tự thu của em...- Cô bật dậy lên tiếng

- Anh biết hỏi em cũng không có tác dụng gì nên hỏi làm gì?

- Anh...aaaaa tức quá. – Không làm gì được anh, cô đành hét toáng lên

- Anh quá tuyệt, đúng không?

- Anh đáng ghét...

- Sáng mai bay trở nên ngủ nướng thoải mái nhé, tối nay phải ngủ muộn. ...- Anh cười gian tà, cô giật mình nhảy tót xuống giường

- EM KHÔNG

- Gì vậy? – Anh lắc đầu cười lớn – Anh thích cách suy nghĩ của em, em yêu ạ.!

- Anh biết được em đang nghĩ gì? – Cô đỏ mặt, mấy ngón tay đan vào nhau không biết phải làm gì

- Thôi nào, ngủ thôi – Anh nhòm người dậy, kéo cô nằm xuống.

Lặng im nghe tiếng gió lùa từ bên ngoài vào trong, những thân cây khẳng khiu trơ trọi giữa trời mưa lạnh ngắt. Là thứ cảm giác đó, hạnh phúc và ấm áp. Không cô đơn nên dù mưa có lớn, gió có to thế nào ai đó cũng không sợ lạnh.

Giấc ngủ đêm nay, còn yên bình hơn giấc ngủ đêm qua.

“Mãi yêu em, cô bé ngốc”

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cãi lại lành

Sáng hôm sau.

...

- Em không muốn về Việt Nam, em muốn học tiếp, xin lỗi anh, anh về một mình đi.!

Sáng thức dậy, nghĩ đến việc phải về Việt Nam ngay hôm nay, cô không hề muốn một chút nào, dù cô nhớ mọi người đến đâu. Cô mới tạm tha thứ cho anh nhưng biết nhờ đâu khi về nước, đối mặt với đứa bé trong bụng của Yun, cô lại không kìm chế được mà bỏ đi lần nữa. Giá mà Yun chưa từng xuất hiện xen ngang vào cuộc tình này của cô thì tốt biết mấy.

- Không được. Sao em không nghe anh – Anh tức giận nói – Học hành gì nữa, anh rút hết hồ sơ học bạ của em rồi còn đâu

- Em đi xin lại.

- Anh thách trường nào ở đây dám nhận em vào học đấy – Anh bực mình trừng mắt, không biết khi nào cô đã học được cái tính cách ương bướng, dám cãi lại anh như vậy, có phải cô đang dần chán ghét anh rồi không?

- Anh...- Cô cũng bực, định nói nhưng lại thôi

- Về đó có mọi người, em không thích hơn sao? – Anh hỏi

- Nhưng có cả Vương Thiên Anh – Cô hậm hực quát lên, kìm chế lắm mới ngăn được nước mắt rơi. Hạnh phúc đến đâu mà chỉ cần nghĩ đến cái tên đó là cô lại chán nản ngay được. Nó cứ như cái gai trong mắt vậy, muốn nhổ nó ra lắm nhưng khó khăn.

Nhìn thái độ bực tức của cô, anh khẽ nhủ mày, nhắc đến cái tên đó là anh cũng không vui gì. Không nói thêm gì, anh đứng dậy, đi về hướng cửa ra vào, mở nó ra và đóng sầm lại, trút hết bực tức lên cánh cửa. Lúc đi anh không quên với lấy chiếc áo da thêu chữ Song Anh Forever của mình lên và đi.

Anh vừa ra ngoài thì đụng phải mấy ánh mắt long lanh hình trái tim của mấy cô nữ sinh trọ ở đấy, càng làm anh bực tức hơn, suýt chút nữa anh cho xuống gập tởm luôn nhưng Thiên Anh đang ở đấy, anh không muốn dây dưa gì nhiều. Quá là bực bội, anh phi xe thẳng đến bar SAL

Hiện tại đang là buổi sáng lên bar vắng khách hẳn so với buổi tối. Nhưng tiếng nhạc sập xình vẫn không hạn chế.

Hôm nay khác thường ngày, anh chẳng thèm vào phòng vip SA làm gì mà ngồi ngay tại chiếc bàn trống bên ngoài.

Một mình uống rượu, những ly rượu đầy rồi lại cạn như một vòng tuần hoàn, mặt đỏ rực, người nóng bừng, anh đưa tay cởi áo khoác ngoài ra, ném xuống ghế bên cạnh rồi lên làm bạn với sàn nhảy. Những bước nhảy điệu luyện của anh làm cho mấy vũ công nữ nhìn anh không chớp mắt, thèm thuồng và nắm bắt cơ hội vào nhảy cùng anh.

...

Bóng chiều xế tà. Vẫn chưa thấy Khánh Anh quay lại, cô không thể chờ được nữa mà thử đi tìm anh. Lúc đó anh thật tức giận, cô sợ anh xảy ra chuyện

gi hoặc gây ra chuyện gì.

Bar SAL hiện lên trước mặt, cô dám chắc là anh sẽ vào đây. Cô chạy nhanh đến và vào tìm anh trước khi quá muộn.

Tìm anh ở mọi góc gác, hỏi thăm từng người một nhưng chẳng ai biết “ông chủ” mà Thiên Anh nói đến là ai, đơn giản vì họ chỉ biết đến ông chủ Kevin chứ không biết đến ông chủ Khánh Anh. Nhiều người còn tưởng Thiên Anh hoang tưởng vì một cô lau dọn thấp hèn hôm nào mà bây giờ đã dám đi tìm ông chủ của họ ư?

Chắc anh đi rồi. Cô thăm nghĩ rồi định ra ngoài. Nhưng đi được vài bước thì cô đá phải cái gì đó mềm mềm. Ánh đèn mập mờ đủ cho cô thấy rõ đó là một chiếc áo. Nhìn rất quen, cô cúi xuống nhặt. Cô a lên một tiếng vì thấy dòng chữ SA forever ở bên trong. Áo đã bị bẩn bụi, lúc anh đi, vì say quá nên anh chẳng để ý mình để quên áo ở đây, và lại người ra kẻ vào rất đông nên chắc họ không biết mà ném chiếc áo này xuống đất, những vết chân dẫm lên còn hiện ra rõ rệt. Cô hơi lạng người vì nghĩ anh chẳng trân trọng thứ cô tặng. Vội phúi phúi chiếc áo, cô cầm lấy nó và bước đi.

Cô vừa đi khuất thì anh quay trở lại và kêu tìm cái áo. Những người trong bar chỉ lắc đầu mà không dám nhìn thẳng vào mặt anh. Anh đáng sợ đến thế sao? Khó nhất là nhân viên trong bar, nếu không tìm ra thì lập tức bị đuổi việc hết.

...

Hai cái vé máy bay đặt ở trên bàn học của Thiên Anh giờ cũng đã có nếp vì thỉnh thoảng cô vẫn sờ lên đó, cầm nó lên và suy tư. Đã trễ chuyến bay hơn một ngày rồi và hơn một ngày rồi cô cũng chưa thấy anh quay lại tìm cô.

Nhìn lên chiếc áo da lấm tấm những hạt nước long lanh rơi xuống sàn nhà. Cô uể oải leo lên giường, tạm thời không nghĩ ngợi lung tung nữa. Cô sẽ ở đây đợi anh quay lại, cô sẽ chẳng đi tìm.

...

Ngày giỗ của Hữu Tuệ đã đến. Vương Khang về để đến thăm mộ cô em gái của mình. Đoạn đường heo hút dẫn lên đồi, con đường dài vô tận.

Trên đường đi, do có một chiếc xe đỗ ngang đường cản trở xe anh qua, anh dừng xe lại và xuống xe.

Hình như chiếc xe đó bị mắc kẹt ở đây chưa lùi lại được, đường thì nhỏ chỉ một cái ô tô đi qua đã đủ chặn hết đường. Vẫn cái tính nóng nảy, anh bực tức quát

- Này cô kia, cho xe đi đi tôi còn đi chứ!

- Anh...Khang hả? Uôi, anh giúp em với, xe em hỏng lớp...- Từ trên xe, tiếng Yun vọng ra. Âm thanh quen thuộc nhưng anh chưa biết đó là ai, đến khi Yun ngó đầu ra thì anh mới “À”

- Thiên Anh, em ở đây làm gì thế này.? – Vương Khang vừa đi đến vừa hỏi

- Có bọn đuổi theo em, em rẽ nhầm vào đường này, cũng may tụi nó không biết. – Nhỏ lau mồ hôi

- Em đắc tội gì mà chúng đuổi

- Em không biết – Nhỏ lắc đầu cho qua. Tuyệt đã nghi ngờ nhỏ rất nhiều nên cô đã cho người âm thầm theo dõi, nhưng tên thám tử này làm việc vớ vẩn quá, hại nhỏ Yun tưởng hấn ta đuổi theo truy sát chứ không nghĩ là theo dõi

- Lớp xe em hỏng, giờ tính sao, anh có việc phải cho xe đi qua. Haizz – Anh nhìn nhỏ thờ dài. – Bây giờ em tạm lái lên đoạn trên đi, có ngã ba, em rẽ sang bên phải hộ anh, để anh rẽ sang trái đi có việc

- Nhưng xe hỏng lớp rồi còn gì?

- Đi một tí chắc không sao đâu

Nhỏ nghe theo lời Vương Khang, lái xe lên một đoạn, xe chạy chậm như rùa bò.

Vương Khang định phóng xe đi khi đã có đường nhưng Yun gọi lại

- Anh đi đâu em đi với, chẳng lẽ anh để em một mình ở đây à? Xe em hỏng nữa kia...

- Anh đi thăm Hữu Tuệ...- Anh cười nói

- Hà? Tưởng nó đi Mi mà, sao lại ở vùng xa xôi hẻo lánh này hả anh? Nó về rồi à? Thế mà em lại chẳng biết – Yun nói một lèo, mắt chớp chớp.

- Không phải – Vương Khang buồn rầu, cho xe dừng lại hấn – Em đi không, lên xe đi

- Sao lại không phải – Nhỏ thắc mắc

- Hữu Tuệ chết lâu rồi em à? Em vẫn chưa biết nhỉ? – Vương Khang cười lạnh lẽo, ánh mắt đượm buồn. Bây giờ anh mới nhận ra tình yêu thương của mình dành cho một cô em gái rất tàn nhẫn, anh không xứng làm anh trai, nhưng biết làm thế nào đây khi mọi chuyện xảy ra vào lúc anh còn rất nhiều căm thù và ham muốn tốt bậc, đến giờ cái tà quy chính thì mới hối tiếc

- CÁI GÌ Ạ? Chết... rồi á?? Chuyện là thế nào vậy anh? – Nhỏ hét lên như không tin vào tai mình, đợi Vương Khang gật đầu thì mới tin những điều mình nghe là không lầm.

- Anh sẽ kể cho em sau... Hôm nay là ngày giỗ của nó...

Di ảnh Hữu Tuệ hiện lên trước mặt Yun, nhỏ gật gù “Thì ra là thật, sao lại có thể vậy được?” Dù sao cũng từng là bạn bè, giờ Hữu Tuệ lại nằm nơi này, nhỏ cũng thấy thương lắm, nhỏ không khóc nhưng sống mũi cũng hơi cay cay. Vương Khang đặt giỏ hoa quả và bó hoa to lên mộ, thấp vãi nén hương cùng Yun khấn.

...

Trò chuyện với Hữu Tuệ xong, cả hai ngồi xuống dưới gốc cây gần đấy nghỉ ngơi.

- Đạo này em thế nào rồi? – Vương Khang lên tiếng hỏi

- Em vẫn thế thôi, chỉ có điều là em có thai rồi.

- Hả? Sớm thế - Vương Khang cau mày lên ngạc nhiên

- Tại hôm đó em với anh Khánh Anh say quá nên...

- Cái gì? Vậy là cái thai đó của Khánh Anh?

- Vâng...

- Chắc chứ! – Vương Khang nhìn Yun như không tin, anh thầm nghĩ Khánh Anh cẩn thận và tránh xa con gái như vậy mà lại ân ái với Yun được sao. Phát hiện nghi vấn đây... Còn cô gái nữa mang tên Thiên Anh, cô ấy sẽ ra sao khi biết chuyện này đây?? Haizz

- Chắc mà. – Cô nhăn mũi nhìn anh

- Vậy là hai người họ chia tay rồi hả? – Vương Khang hỏi, ý nói Song Anh

- Đúng thế! – Yun cười nhếch mép. Nói sai sự thật nhưng nhỏ lại nghĩ đó là sự thật

- Nhanh nhí - Anh cười nhạt

...

Châu San dẫn Hoàng lên chỗ trọ của Thiên Anh và gọi cô ra nói chuyện. Thông tin của Hoàng khá nhanh khi biết Khánh Anh đang tức chuyện cô không chịu về nước với anh. Nhìn bộ mặt u sầu đăm uất của Khánh Anh mà Hoàng còn sợ lây mọi người.

- Thiên Anh, sao em không chịu về cùng nó?

- Em mới qua đây được hơn tháng, em thấy nơi này khá tuyệt, em muốn ở lại lâu lâu – Cô bịa có, nhìn mây gió mà không nhìn anh, sợ anh nhìn vào đôi mắt nâu buồn ấy và biết cô đang nói dối

- Lúc nào thích em có thể sang mà, hay em có lý do khác. – Anh nhìn cô đầy nghi hoặc

- Thật ra... nghĩ đến Thiên Anh kia và đứa bé trong bụng nhỏ, em không muốn...- Cô nói đứt đoạn, thờ dài nhìn anh. Châu San chỉ lặng lẽ đứng nghe mà cũng hiểu toàn bộ câu chuyện như nào.

- Em sợ à? Em sợ gì chứ?

- Vâng... em sợ đây.

- Em chả biết nghe lời gì cả? Em hư lắm. Ngày mai em hãy về Việt Nam đi, bọn thằng Nam thằng Minh, Vy với Tuyết đòi kéo nhau sang đây lôi em về kia... em về sớm đi cho đỡ mệt với mấy cái loa phát thanh ấy.

- Thật thế à? – Cô nhìn anh ngạc nhiên. Về cũng phiền mà không về cũng phiền

- Chứ còn sao nữa. Thế có chịu về không?

- Dạ... có – Cô chớp chớp mắt.

- Lúc nào em cũng nghe lời người khác hơn anh – Từ bên cạnh, tiếng Khánh Anh vang lên, cô và Hoàng đều ngạc nhiên không biết anh xuất hiện từ khi nào, nghe được bao nhiêu. Hoàng nhìn anh cười cười gãi đầu. Tại cái miệng của Hoàng bon đầy thôi, còn anh hờ cái là lạnh với nhạt ai mà nghe nổi

- Anh...- Cô rụt rè nhìn anh.

- Lần này mà không về nữa là chết luôn đấy, đừng để người khác phải nói nhiều – Anh lườm cô

- Vâng, em biết rồi. – Cô thâm cười

- Thế nhé, chúng tôi đi đây – Nói rồi, Hoàng với Châu San cáo từ. Hiện tại chỉ còn cặp Song Anh đứng đó.

Khánh Anh định đi nốt thì Thiên Anh lên tiếng

- Anh ở đâu?

- Bar – Giọng lạnh lùng

- Ở lại với em đi – Mắt long lanh nhìn anh, hơi ló nhưng thôi cũng kệ.

- Không – Anh phán lạnh lùng rồi bước đi

- Không thì thôi – Cô bĩu môi nhìn theo anh, bực tức quay vào nhà. Ra vườn sau ngồi mà không biết anh đã vào phòng mình từ lúc nào. Ngồi chán, cô mới trở lại phòng. Cánh cửa vừa mở ra, đập vào mắt cô là một người đang nằm trên giường ngủ như không ngủ. Chăn che gần hết mặt

- Á...maaaaaaaaaaaaa – Cô hét toáng lên giật mình. Hoàng hôn nhìn lại mới biết đó là anh

- Anh là người – Anh nhòm người dậy, đưa ánh mắt sắc nhìn cô

- Anh ở đây làm cái gì chứ? – Cô chu mỏ hỏi

- Không phải em muốn anh ở lại sao? – Anh cười gian

- Rồi anh nói không rồi đi còn gì? – Cô lườm đều, quay mặt đi

- Anh chưa nói hết. Anh định nói là “không thể không từ chối” rồi đi cắt xe đó thôi, mà em lấy được cái áo của anh ở đâu thế? – Anh đưa mắt nhìn chiếc áo da đang phơi và hỏi

- À đấy, em còn chưa xử tội anh, vứt áo ở bar nhé, còn hỏi em lấy ở đâu à?

- Gì? Anh vứt đâu

- Chứ còn gì nữa.

- Anh để quên thôi...

- Anh...đúng là...- Cô nhảy lên giường cầu xé anh.

Thế đấy, hai người cãi lại lạnh nhanh như chong chóng. Chỉ cần cả 2 biết nhường nhịn và kim chế một tạo là "thuận buồm xuôi gió" hết.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Bất ngờ dành cho em đây sao?

- Thiên Anh chuẩn bị xong chưa? – Tiếng Khánh Anh bên ngoài vọng vào trong nhà tắm khiến Thiên Anh cuống quýt. Một tay đánh răng một tay cầm lược chải đầu y hệt cái hỏi cô trẻ học

- Đợi em một tí – Cô khó khăn nói

- Anh đợi em hai tí rồi đấy. Nhanh nào, trễ giờ bay giờ - Anh cười chêu chọc cô, mắt nhìn lên đồng hồ đeo tay

- Vâng. – Cô nhanh chóng trả lời rồi tăng tốc

Ai bảo anh tranh nhà tắm với cô làm gì, giờ đến lượt cô thì anh lại giục. Thật không công bằng mà >

Một lúc sau, Thiên Anh đi ra từ nhà tắm, quần áo không được chỉnh tề cho lắm. Chiếc áo sơ mi trắng chưa bẻ cổ. Anh nhìn cô bật cười, không đợi cô tiến lại gần mình mà mình tiến lại phía cô. Đưa hai tay lên làm động tác bẻ lại cổ áo giúp cô mà lần đầu tiên anh từng làm đối với người khác giới.

Anh cười giật đầu hài lòng. Rồi lấy vali ném về phía cô. Cười gian ra lệnh

- Mang nó ra ngoài xe nhé !

Anh nói rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Ngơ ngác nhìn anh

- Ô, sao anh không giúp em?

- Vali toàn đồ của em mà – Anh cười đều. Tay cầm chìa khóa xe xoay xoay rồi tung tung khiến cô “ngứa mắt”.

Cô cười méo xệch. Mặt nhăn lại nhìn anh cứ đi thẳng không quay đầu lại. À được đấy.!

Lê theo cái vali nặng nhọc ra ngoài xe. Cô thờ hồng hộc như sắp “xuống đất”

- Làm gì mà thờ kinh vậy? – Anh nhú mồm nhìn cô hỏi

- Em... còn mệt

- Mệt? Cái vali bé tí. Kéo từ trong đây mang ra đây còn mệt

Nụ cười hé ra từ miệng anh, cô thấy yên lòng biết nhường nào. Anh càng thay đổi, anh càng cười... cô lại càng sợ anh mềm lòng trước người con gái khác. Cô phải làm sao để giữ được anh mãi đây.?

Ngủ một giấc dài trên máy bay. Cuối cùng đã đến quê hương yêu dấu.

Trước khi xuống máy bay, để yên tâm hơn cô đã mạnh dạn nói với anh

- Anh?

- Sao?

- Anh hứa với em trong bất kì hoàn cảnh nào cũng không được bỏ rơi em nhé!

Cô nhìn anh với cặp mắt long lanh trong suốt như sắp khóc, nhưng không phải, cô đang đợi câu trả lời từ phía anh. Mà sao trong cô có cảm giác lo sợ như này.

Anh nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô mà bật cười, ngón tay út cô đưa lên, anh ngoắc tay lấy và đồng ý

- Anh hứa

Cô bật cười, anh kéo cô khỏi ghế ngồi và đi xuống.

Với chiếc kính mát che nửa khuôn mặt trông anh không khác gì ngôi sao quốc tế khiến mọi người trầm trồ khen ngợi và ngẩn ngä. Anh nắm lấy tay cô bước qua từng đoàn người, bàn tay lạnh lạnh của cô truyền hơi lạnh vào anh, anh nhú mồm nhìn cô hỏi

- Em sợ gì sao?

- Dạ? À... em không...

Cô hơi giật mình vì câu hỏi của anh rồi cũng lắc đầu nguây nguây

- Về Việt Nam rồi, anh sẽ cho em một bất ngờ - Anh cười ын ỷ rồi gọi xe đến đón. Cô ngỡ người một lúc rồi cũng bật cười hạnh phúc.

Xe dừng lại ở cổng biệt thự sang trọng, tiếng nhạc phát ra từ bên trong gây ồn ào, thu hút bao ánh nhìn từ bên ngoài đặc biệt là Khánh Anh nhưng anh vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, anh vẫn ung dung nắm tay Thiên Anh bước vào bên trong.

- Ô, con trai, con về rồi sao? Vào trong chuẩn bị đi con! – Cha của Khánh Anh từ trong nhà bước ra, vẻ mặt tươi cười. Bây giờ anh mới để ý mọi thứ xung quanh dường như đang được trang trí tu sửa như một cung điện và đặc biệt hơn nữa những phong bật in hình cưới rất đẹp mà nhân vật nam chính trong đó lại là... anh

Anh ngạc nhiên tột độ. Vô tình buông tay Thiên Anh ra và nói

- Gì đây chứ?

- Ở nhà, mọi người đã chọn ngày đẹp để tổ chức lễ cưới cho hai đứa rồi, ở đây là phụ thôi nhưng cũng phải trang trí chứ con, tí nữa mới đến lễ đường. Thiên Anh nó bảo hôm nay con sẽ đáp máy bay về đúng giờ cưới, con giữ đúng lời hứa với nó ghê đấy...! – Ông vỗ vỗ vai Khánh Anh cười nói.

- Bất ngờ quá... bất ngờ anh dành cho em đây sao? – Thiên Anh cười nói chua chát rồi quay sang nhìn vào người đàn ông mà được coi là cha Khánh Anh kia lễ phép chào

- Con chào bác, con đi đây, bác và anh vui vẻ nhé!

- Ô...- Ông với tay theo dáng người xinh xắn đang vụt đi mà lòng có gì đó nâng nâng khó tả. Phải chăng ông đã khiến con bé đó đau

Chiếc vali bé xinh trượt khi bàn tay chủ nhân buông ra.

Khánh Anh không biết nói gì hơn ngoài thờ dài, nhìn vào những thứ trang trí kia, anh giật phăng rồi đập phá như một con sóc, anh cứ lao đến phá và phá không một lời nào.

- Ô kìa, Khánh Anh, con làm gì vậy? – Ông ngạc nhiên đến can anh nhưng anh không để ý mà con giận dữ còn tăng gấp bội. Yun từ trong nhà bước ra, cũng chạy đến ngăn, anh tức giận đẩy nhỏ ra, nhỏ ngã nhào xuống đất với lực mạnh khiến con đau ập đến. Nhỏ ôm bụng nhăn nhó và không ngừng kêu la

- Chết, Thiên Anh, con có sao không? – Ông hấp tấp chạy đến đỡ Yun nhưng nhỏ la nhiều quá, giờ mới để ý đến cái thai của nhỏ, ông lập tức gọi người đến đưa nhỏ đến bệnh viện

- Khánh Anh con đi cùng Thiên Anh đấy – Ông căn dặn

Khánh Anh nhìn Yun lắc đầu ngán ngẩm rồi cũng lặng lẽ lên xe đến viện cùng nhỏ.

Trước khi lên xe, anh nhìn cha và nói

- Cha cho người tháo hết những gì trang trí xuống cho con. Con không bao giờ cưới cô gái này, cha hiểu chứ. Con về mà không được như cũ thì...

Khánh Anh ngừng nói, đóng sầm cửa xe lại, để tự ông hiểu tiếp câu nói đó chứa những điều gì.

Ông không hiểu cho lắm nhưng cũng buộc tháo hết trang trí xuống. Đợi anh về ông sẽ hỏi cho ra nhẽ...

Hồi tưởng

- Cha này...chắc ngày kia anh Khánh về rồi, cha cho tụi con tổ chức đám cưới luôn nhé.! – Yun nói bằng giọng năn nỉ...ngọt sớt

- Nó đồng ý chưa?

- Dạ rồi, anh Khánh bảo hôm ấy về tổ chức luôn mà, với lại bụng con cũng to rồi...to nữa mặc váy cưới e là...không được đẹp

- Vậy hả? Để cha thử gọi cho nó xem sao đã.

- Cha lại làm con buồn rồi, con nói vậy mà cha còn nghi ngờ con – Nhỏ ra vẻ giận dỗi. Ông rút điện thoại lại, bấm “kết thúc”

- Thôi được rồi. Vậy mai mua đồ xong trang trí nhà trước đi, còn lễ đường để cha lo – ông mỉm cười

- Dạ vâng...con dâu cảm ơn cha

...

...

Vội vã đi trên đường, những chiếc lá vàng rụng trải đầy mặt đất, “Việt Nam thân yêu đây rồi. Nhớ mày lắm...nhưng sao khi về với mày...tao luôn phải đau như thế này” Cô buồn bã bước trên đường. Cô không nhìn lại phía sau vì biết anh không đuổi theo. Bây giờ, người đầu tiên cô đang nghĩ đến là Vy, cô bạn thân ngày ấy, chắc hẳn Vy vẫn dùng số cũ, cô bấm gọi, tiếng nhạc chờ vẫn thế, vẫn kéo dài rồi mới có người bắt máy.

- Alo, ai đây? – Vy lên tiếng

- Tao...Thiên Anh – Thiên Anh nói với giọng uể oải. Đầu gối bên kia hét toáng lên

- Cái gì? Thiên Anh á, ừ nhỉ...nghe giọng đúng là mày rồi, sao bây giờ mày mới liên lạc với tao hả?

- Tao về nước rồi, mày đang ở đâu?

- Tao đang ở Royal City với Minh

- Thế thôi, cứ chơi đi, khi nào về gọi cho tao.

Nói xong, cô lập tức tắt máy vì không muốn làm phiền Vy. Đi dạo một lúc, cảm giác trống vắng cứ len lỏi và cô chợt nhớ ra...

- Thôi chết, để quên vali ở đó rồi. ..haizzz tính sao đây.

Cô tự lấy tay gõ trán mình, nhưng cô với anh đã thế rồi, cô không muốn quay lại chỗ đó. Đành chờ Vy về báo nhỏ bạn đến lấy hộ vậy

Cô trở lại với ngôi nhà thân thuộc của mình. Mọi thứ vẫn như vậy, không có gì thay đổi. Từ khi cô đi đến giờ, Vy vẫn ở đây “chăm sóc” nhà giùm cô. Cô thăm nghĩ, không biết Vy nó học được tính chu đáo từ bao giờ mà nhà sạch đẹp như này.

Việc đầu tiên cô muốn làm là ngồi máy tính chat với Thiên Kỳ, nói cho anh biết rằng cô đã về nước. Nick anh không sáng, cô để lại lời nhắn

“Em đã về Việt Nam, hồ sơ bên Pháp em đã rút hết rồi, anh không cần lo cho em đâu.”

Một nhòai, cô ngã người ra giường, tiếng chuông gió kêu leng keng đưa cô vào giấc ngủ.

...

Ở bệnh viện. Khánh Anh ngồi ôm đầu nhìn mặt đất, nghĩ ngợi lung tung, tâm trạng anh đang rất rối bời. Tưởng chừng hôm nay sẽ là ngày vui, anh muốn dành bất ngờ cho Thiên Anh khi cô về nước nhưng sao mọi thứ trở lên phức tạp như vậy. Tiếng chuông điện thoại anh reo lên cũng là lúc bác sĩ bước ra dặn dò khi anh chưa kịp lên tiếng

- Cả mẹ và bé đều không sao? Cậu nhớ nhắc bệnh nhân phải cẩn thận hơn, đừng để va chạm mạnh như lần này nữa nhé.!

Ánh mắt lạnh lùng rời khỏi vị bác sĩ, anh khẽ gật đầu rồi ra ngoài nghe điện thoại.

- Thiên Anh với mày về nước rồi à? Hoàng có về không? – Đầu giây bên kia, Minh nói với giọng vui vẻ

- Không?

- Ô thế nó ở đây làm gì?

- Hình như thích nhỏ nào ở đây thì phải

- Ô ha ha. Thế tối nay chiến chứ hả?

- Chiến gì?

- Ăn ý. Lâu lắm chưa ngồi với nhau đấy. Thế nhé...- Minh cúp máy luôn khi Khánh Anh chưa kịp nói thêm gì. Tiếng tút tút văng vẳng lại não nề...

Anh đi vào trong phòng bệnh, Yun thấy anh vào lập tức làm mặt nhăn nhó giả vờ đau để nhận sự quan tâm từ anh, nhưng không, cô không nhận được bất cứ gì hết ngoài câu nói lạnh lùng và ánh mắt nhạt nhẽo

- Khỏe thì gọi điện cho tôi tôi kêu người đến đón về

Nói xong, anh quay lưng đi không muốn ở lại lâu.

- Anh đi đâu? – Nhỏ nhồm người lên hỏi. Ánh mắt vẻ giận dữ vì không được anh quan tâm dù chỉ một câu hỏi nhỏ nhỏ như “Em có sao không?”

Anh lắc đầu kiệm lời rồi nhanh chóng rảo bước.

Về phía Minh và Vy, sau khi hai người lượn lách mọi góc ngách của Royal City thì cũng chịu về.

Minh về biệt thự, thấy không gian như đồ đông, ngột ngạt đến khó chịu. Anh cảm nhận được luồng sát khí khá lớn phát ra từ bên trong, những cành cây tro trọi nghiêng nghiêng theo gió. Và Minh cũng chưa biết chuyện gì xảy ra cả.

Bước vào trong nhà. Khánh Anh đang ngồi xem phim ở ghế sofa. Tivi thì bật to hết cỡ, màn hình thì trắng mắt Khánh Anh nhưng không biết anh có nghe có thấy gì không nữa, hay tâm hồn đang thả trên mây.

- Ê – Minh gọi. Đáp lại là sự im lặng tuyệt đối của Khánh Anh

- Đây...- Minh gọi lần hai, tiến đến gần Khánh Anh hơn nhưng anh vẫn im lặng không thưa...

- THĂNG KIA...- Bấy giờ Minh mới hét ầm lên, cầm điều khiển giảm âm lượng tivi đi. Khánh Anh lườm cháy da thịt Minh quát

- Ông mày có tên họ hần hoi mày cứ u ê tao biết mày gọi thằng nào

- Lại còn không biết, ở đây có mỗi mày làm gì còn ma nào nữa – Minh hét lên không kém phần long trọng. Khánh Anh thờ dài nằm phệt xuống ghế không muốn nói nữa, mắt công cái nhau tốn calo. Nhìn bộ dạng thều nhão của thằng bạn, Minh biết ngay có chuyện xảy ra rồi.

- Thiên Anh đâu rồi, tưởng em nó về cùng mày

Biết Thiên Anh đã về nhà cùng Vy vì vừa nãy Vy có gọi điện cho Thiên Anh trước mặt Minh nhưng hết câu hỏi để bắt chuyện rồi nên Minh vẫn phải lờ ra đề hỏi. Ai ngờ Khánh Anh bật người dậy nhìn Minh chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống đối tượng trước mặt vậy.

- Bọn mày ở nhà mà để cho con nhỏ đó hoành hành à?

- Con nhỏ nào cơ? – Minh ngó người ngó trước ngó sau... có thấy con nhỏ nào đâu.

- Vương Thiên Anh...- Khánh Anh nhả từng chữ mà thấy cay cả người. Không biết kiếp trước nợ nần gì nhỏ mà kiếp này nhỏ hại anh ra nông nỗi này vậy trời.

- Hả? Nhỏ đó làm gì mày, mày lại mất lần nữa rồi à? Ồi nhồi ôi, mày còn chưa cưới vợ mà mất nhiều thế... – Minh nói đùa. Nhào đến túm áo túm quần Khánh Anh nhằm mục đích kiểm tra và bị ăn ngay cú đập bay thẳng sang ghế bên cạnh.

- Mất mát cái gì? Muốn chết hay gì? Toàn nghĩ linh tinh là giỏi. – Anh nói to đến khô khan cổ họng, lập tức anh rót nước rồi tu phát hết cả cốc nước lọc

- Mày từ từ cho tao phản ứng đã, chưa gì đã đập rồi, đau chết người – Minh xuyt xoa mọi góc ngách trên cơ thể của mình.

- Tao hỏi lại lần nữa... bọn mày ở nhà sao để nhỏ đó lộng hành? – Khánh Anh bực tức đứng dậy nói

- Khoan hẵng... bình tĩnh bình tĩnh, ngồi xuống nào...- Minh khua tay múa chân để làm giảm độ nóng đang chuẩn bị bùng phát trong người Khánh Anh. Nghe lời Minh anh cũng ngồi xuống, uống thêm ngụm nước nữa

- Cơ mà là chuyện gì? Nhỏ lộng hành gì? – Minh ngây ngô hỏi, thật sự thì Minh cũng chưa biết chuyện gì mà. Thấy Khánh Anh như vậy anh cũng lo lắng lắm

- Cứ trả lời đi, bọn mày đi đâu hay làm gì, hay cùng bè với nhỏ đó luôn rồi. – Khánh Anh trợn mắt lên nhìn Minh

- Nghĩ sao mày... ờ thì hôm qua tao sang nhà Vy còn Nam với Tuyết có việc ở bang suốt, chắc chúng nó cũng không có thời gian về.

- Hừ... mà cha tao về đây sống từ lúc nào. Sao không nói gì với tao.

- À đâu, bác chỉ về đây ở tạm vài hôm để... *nghĩ* à rồi... để làm lễ cưới cho mày với nhỏ Thiên Anh... à rồi, tao biết mày sao rồi... ờ nhưng – Minh thắc mắc gãi đầu

- Nhưng gì?

- À không

- Mới về đã gặp chuyện bực bội rồi. Vali của Thiên Anh ở kia, mày mang sang nhà em ấy cho tao – Khánh Anh chỉ vào chiếc valì nằm ở góc tường

- Sao tao lại phải mang, mày không có chân mang à? – Minh chu mỏ lên phản đối. Khánh Anh “ngứa mắt” quá liền cầm hần chiếc gối mình đang dựa ném thẳng vào mặt Minh

- Thế mày có đi không?

- Đây... đi thì đi, căng thế? – Minh bĩu môi đứng dậy. Tiến đến lấy valì, trước khi đi vẫn cố nhòm người lại hỏi

- Ở sao mày không tự đi... nhĩ?

- Mày thích gì...- Khánh Anh giờ cái gối tiếp theo lên, chưa nói hết câu thì Minh đã “cao chạy xa bay” đến tận ngoài gara để xe rồi.

Phù - Thằng điên này hôm nay nó bị hâm hay sao ý nhĩ? – Minh lẩm bẩm một mình, tiện tay quăng valì lên xe rồi phóng thẳng đến nhà Thiên Anh.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hạnh phúc đơn giản là thế

Mới đó thôi không gặp Vy, Minh đã thấy nhớ rồi, một phút không gặp anh cứ ngỡ 60 giây không được bên cạnh cô ấy :))) nên anh phóng xe với vận tốc “bàn thờ” đến nhà Thiên Anh để gặp “vợ tương lai” của mình.

Đến nơi, cổng không đóng, cửa nhà cũng không, tất cả đều mở toang hoang ra như kiểu “mời trộm vào”. Kéo theo chiếc vali lên thẳng tầng phòng Thiên Anh mà không cần gọi vì dù sao anh cũng quen và thân lắm rồi.

Bấy giờ, Vy ngồi nghịch máy tính, Thiên Anh nằm trên giường nghe nhạc bằng headphone và nói đủ thứ chuyện với nhau. Chính hai người cũng không biết bên ngoài đang có người tiến đến.

Biết Thiên Anh và Vy đều ở trong đó nhưng anh cũng phải lịch sự gõ cửa. Bàn tay anh định đặt lên và gõ nhưng đã khựng lại bởi một câu nói.

- Tao tính chia tay Minh...nhưng không biết phải nói như thế nào

Giọng nói nghiêm túc của Vy phát ra như một mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim Minh, anh không biết cô nói thật hay đùa nữa, anh muốn đó chỉ là một câu nói đùa, một câu nói vui thôi, ai cũng biết anh và cô đang rất hạnh phúc cơ mà, lòng người đâu có thay đổi nhanh như vậy chứ.!

Nghe Vy nói vậy, Thiên Anh ngạc nhiên vô cùng, tưởng mình nghe nhầm nên tháo phăng tai nghe ra hỏi lại

- Mà nói gì cơ?

- Tao định chia tay Minh, nhưng không biết nói như nào với anh ấy đây – Vy thờ dài, mắt chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính nơi những hình ảnh đen trắng hiện lên đầy tâm trạng trên mạng xã hội.

- Cái con hâm này lại đùa tao rồi. – Thiên Anh lắc đầu coi như đó là một câu nói đùa. Vy thờ dài, nhảy lên giường với Thiên Anh

- Nói thật lại không tin, không biết tại sao bố mẹ tao với bố mẹ anh Minh lại đâm ra thù nhau gì gi đấy, tao cũng chẳng hiểu người lớn họ nghĩ gì, giờ mẹ tao cấm tao yêu Minh, còn chuyển tao qua Pháp quản lý tập đoàn JJ cùng bố tao kia kìa, tao tưởng mày ở Pháp nên đồng ý rồi, định sang đây nhờ mày gặp được mày rồi sống chung luôn. Ai biết đâu mày về nhanh vậy. – Vy cười, thật ra trong lòng cô đang khóc, rồi bởi lắm.

- Thế anh Minh hỏi lí do chia tay mày cũng nói vậy à? – Thiên Anh ngán ngẩm nhìn con bạn. Mắt cũng trùng xuống mang theo một nỗi buồn. Cô biết lựa chọn giữa tình yêu và tình thân rất khó, cô cũng đã từng rồi mà, cô hiểu tâm trạng của Vy lúc này hơn ai hết.

- Tất nhiên là không rồi, nói vậy sợ Minh lại về hỏi bố mẹ anh ấy, phiền lắm. Nói thế nào để cho dứt khoát luôn ý...

- Thế mày định nói là “hết yêu” hay “em yêu người khác rồi”

- Hết..yêu...

Hai từ “hết yêu” phát âm rất dễ nhưng Vy lại nói rất khó...không có người con trai mình yêu thương đứng trước mặt mà đã nói khó như vậy, bao giờ phải đối diện thì nói như thế nào đây, chỉ sợ lúc ấy...cô lại hết lên.”Em không muốn...”

Mãi mê nói chuyện mà không biết sự có mặt của Minh, Minh như chết lặng nhưng rồi cũng cười tươi như hoa, đơn giản vì anh nghĩ Vy vẫn còn yêu anh, nhưng tại sao yêu anh như thế mà còn lờ bỏ anh để đi là sao??

Không gõ cửa nữa, anh quyết định tự xông thẳng vào. Khuôn hình sự làm Vy với Thiên Anh căng thẳng đến nỗi máu không lưu thông được. Tất cả chìm trong im lặng đến khi Minh lên tiếng.

- Nguyễn Đường Vy, em giỏi...- Anh nói như trách móc, đôi mắt lóe lên tia giận dữ. Tưởng anh giận dữ thật, Vy không dám nhìn thẳng anh, đoán chắc anh đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện ấy, cô cúi gằm mặt xuống giường, nhìn hình trái tim in trên đệm mà lòng đau như cắt.

- Con này...chưa hỏi ý kiến đại ca mà đã đồng ý sang Pháp quản lý tập đoàn “tí hon” ý rồi sao? Mày hơi bị được đấy, đã thế còn định chia tay ông à... còn lâu ông mới đồng ý nhé. Còn về chuyện hai bên gia đình hòa từ tám đời rồi mẹ trẻ ơi...người đâu mà không biết nắm bắt thông tin gì đã ý ới rồi, ông lại đập cho phát tỉnh giờ. – Minh sổ một tràng

Vy ngó người ra như “con đàn”. Cả Vy và Thiên Anh bị Minh làm cho một phen hú hồn hú vía. Mấy ngày qua Vy có về nhà với liên lạc với gia đình đâu mà biết hai bên gia đình đã giảng hòa yên ả rồi chứ, mấy ngày lo chuyện của Thiên Anh với cả đi chơi với Minh “lần cuối” thì làm gì có thời gian đâu biết vài chuyện nữa, Minh nói như “súng bắn ngang tai” à đâu “sét đánh ngang tai” như thế thật là tức quá đi mà. Nhìn cái bản mặt “đáng ghét” vừa nói vừa thỏa mãn kia của Minh mà Vy tức điên người.

- Thằng ranh kia mày xưng ông với ai hả...có thích bà cho chiếc dép vào mặt không?

Vy lập tức đứng dậy đuổi theo Minh, hai người chạy vòng vo khắp nhà rồi ra vườn, đi đến đâu đồ đạc cứ tứ tung đến đây, không khác gì Tom và Jenny đánh nhau...

Đứng trên ban công nhìn xuống dưới, Thiên Anh không ngừng mỉm cười khi nhìn đôi bạn trẻ quần quýt lấy nhau. Tiếng cười giòn tan lạc vào trong màn đêm buông xuống. Hạnh phúc đơn giản chỉ là thế...

Sau một hồi vui đùa cũng đã thấm mệt, Minh và Vy mới vào nhà. Cũng đã 7h tối, đồ ăn Thiên Anh cũng đã chuẩn bị xong. Mùi thơm của món thịt chạm đến khứu giác cả hai người khiến cái bụng cả hai đều phản chủ mà réo ầm lên

- Anh Minh ở lại ăn com cùng luôn nhé.! – Thiên Anh ra đề nghị

- Ồ không. Tối nay sẽ ra ngoài đánh chén mà – Mặc dù đói lắm nhưng Minh vẫn phải từ chối

- Sao cơ – Thiên Anh hỏi

- Tại hôm nay Song Anh nhà mình về mà. Phải ra ngoài chiến thôi chứ, anh bảo Khánh Anh rồi, he he – Minh cười nham nhở

- Dạ...- Thiên Anh hơi bất ngờ. Nhìn phản ứng của con bạn, Vy véo nhẹ vào sau lưng của Minh khiến anh kêu oái oái. Ăn cái véo thế rồi mà anh vẫn chưa nhớ ra chuyện Khánh Anh với Thiên Anh đang có chiến tranh nội bộ. À mà có biết đâu mà nhớ nhỉ.

- Em thử hỏi cho Khánh Anh đi, chắc nó đang chuẩn bị ý – Minh tiếp tục nói với Thiên Anh

- Dạ thôi, anh gọi đi, điện thoại em hết pin – Thiên Anh chối khéo, Minh cứ ngu ngơ không biết chuyện gì như vậy đến nỗi Vy không muốn nói thêm gì nữa, cô đi về bàn ngồi ăn luôn.

Minh gọi điện cho Khánh Anh, lúc lâu sau anh mới bắt máy

- Gọi cái gì, tao đang ở bar, đến thì đến, thằng Nam cũng đang ở đây.

Nói xong anh tắt máy luôn, Minh còn chưa kịp nói câu nào.

tút...tút...tút

- Ô, nó tắt máy rồi. Thằng chết tiệt này? – Minh gãi gãi đầu. – À chết...- Minh hét lên như nhớ ra cái gì đó...

“Hồi chiều tức giận với mình thế cơ mà, chắc chuyện đó rồi, lại ngồi uống rượu ở bar rồi, khổ thế đấy” – Minh ngẫm nghĩ

- Em với nó đang chiến tranh à? – Minh buộc miệng hỏi, vừa dứt câu ăn ngay miếng thịt vào mặt. Vy lườm anh tóa khói đầu.

- Trời ơi vào mặt thế không phải vào mồm...- Minh tiếc nuối nhìn miếng thịt ngon lành bay thẳng cánh xuống đất một cách phũ phàng. Anh cố tình nói vui vậy để giảm độ căng thẳng xuống. Haizz. Anh chưa nghĩ đã nói rồi, đúng là cái mồm làm hại cái thân quá mà.

- Dạ không có gì đâu, anh ở lại hay đi, giờ em hơi mệt, em lên phòng nghỉ chút. – Thiên Anh nói rồi lên phòng, vẻ mặt tươi cười cho đến khi khuất dạng, cô mới trở lại với vẻ mặt ấy...u buồn và lãnh đạm,

- Chết này...lần sau nghĩ kĩ rồi hẵng nói – Vy kéo Minh ngồi xuống bên cạnh mình, tầm quát cho anh một trận nhừ đòn

- Oái...sao cứ bắt nạt người ta hoài vậy? – Minh nhăn nhó né đòn

- Thì làm sao...um...aaa – Vy vừa nói vừa bị Minh tổng thẳng miếng thịt to đùng vào mồm khiến cô tắc họng không nói được gì...- Này thì làm sao này...đáng đời – Minh hả hê cười xong chạy luôn, chằm ngồi thuốc nổ ngu gì mà ở lại cho nổ banh xác chứ...

Một mình ở viện chán quá chả ai đến thăm, dù cho sức khỏe chưa được bình phục hẳn nhưng Yun cũng gọi điện cho Khánh Anh đến đón. Gọi đến cuộc thứ 10 mới thấy anh bắt máy trong tình trạng say xin không biết trời chẳng mây đất là gì?

- Alo, anh Khánh hả? Anh đang ở đâu đấy, đến đón em được không?

- Em nào thế...? – Trong tình trạng say cấp độ nặng nhất, anh không còn biết mình đang nói chuyện điện thoại với ai

- Em Thiên Anh, anh đến đón em đi, ở đây một mình chán quá.!

- Thiên Anh hả? Em đang ở đâu...? – Nghe thấy tên Thiên Anh, anh có vẻ tỉnh táo chút và biết đường hỏi cô đang ở đâu...

- Em ra ngoài viện rồi, em đứng trước cổng chính nhé. – Nghe Khánh Anh hỏi như vậy, trong lòng Yun vui như mở cờ

- Đợi anh...

Anh tắt máy, toan đứng dậy thì loạng choạng lại ngã xuống. Tuyệt chạy đến đỡ.

- Đón ai à? – Nam hỏi

- Đón vợ tao – Khánh Anh vô thức nói. Anh cứ nghĩ cái tên Thiên Anh đó là...cô gái họ Vĩnh kia cơ.
- Thiên Em hả, em ấy đang ở đâu để tao đi đón cho – Nam hí hửng, lâu lắm anh không gặp Thiên Anh rồi mà. Cũng nhớ ra phết đấy chứ.
- Công viện...lớn...- Anh vừa dứt câu thì cũng gục hẳn.
- Uống cho lắm vào. – Tuyết hậm hực nhìn Khánh Anh nói rồi quay sang Nam – Đi đón Thiên Anh đi
- Ok – Nam cười rồi sẵn sàng lên đường.

Đến công viện, ngó ngang ngó dọc mà không thấy Thiên Em đâu chỉ thấy nhỏ Yun, anh thấy hơi lạ, chẳng lẽ người mà Khánh Anh nói là “vợ” là nhỏ Thiên Anh này à? Chắc chết mất.

Anh cho xe tiến đến lại gần Yun, mở cửa kính ra, thò đầu ra hỏi

- Vương Thiên Anh, em gọi thằng Khánh đến đón à?
- Dạ vâng, sao ạ?

Nghe Yun trả lời như vậy, Nam thất vọng tràn trề. Khánh Anh ới là Khánh Anh. Không biết mày đang nghĩ cái gì nữa vậy trời.

- Vậy lên xe đi, anh đón – Nam mở cửa xe ra, hát hăm ra hiệu cho Yun ngồi ở ghế dưới.
- Anh Khánh đâu ạ? Anh ý bảo ra đón em sao lại là anh? – Yun thắc mắc hỏi
- Em đừng hỏi nhiều thế - Nam nhủ mày, cho quay đầu xe và phóng thẳng về bar.
- Sao lại đến bar?
- Đón Khánh với Tuyết. Thằng Khánh nó đang say, em dìu nó được không?
- Dạ chắc được – Yun mỉm cười. Dù ai chứ dìu Khánh Anh thì cô không bao giờ từ chối rồi.

Yun dìu Khánh Anh đi trước, Nam với Tuyết đi phía sau theo dõi. Tuyết nhìn Yun mà thấy chướng mắt

- Sao lại đón nhỏ này? – Tuyết khó chịu hỏi Nam
- Ai ngờ đâu đấy, tưởng người mà thằng Khánh nói chuyện qua điện thoại là Thiên Em, ai ngờ là mẹ trẻ này..

Hai người nhìn nhau lắc đầu rồi nhanh chóng rời khỏi bar. Lái xe thẳng về biệt thự. Khánh Anh và Yun ngồi ghế sau, Yun khổ sở vì bị Khánh Anh cầu xé, đau mà không dám kêu than, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc, anh liên tục gọi tên Thiên Anh làm nhỏ vui sướng biết bao. Vui đến nỗi không cần biết người anh yêu là Vĩnh Thiên Anh chứ không phải Vương Thiên Anh.

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Bí mật bị bại lộ

Đồng hồ điểm 10h. Khoảng thời gian này là lúc biệt thự náo loạn nhất nhưng thời gian gần đây nó lại trở lên yên tĩnh lạ thường. Và hôm nay cũng thế. Yên tĩnh đến tuyệt đối. Chỉ cần một cây kim rơi xuống đất cũng cảm nhận được âm thanh phát ra to đến nhường nào.

Bên ngoài, gió hiu hiu thổi mát lạnh. Trăng lên cao tỏa sáng, ánh sáng đẹp nhất về đêm cũng bị những đám mây kia hững hờ che đi mất.

Khánh Anh đã chìm vào giấc ngủ say từ rất lâu như thể không bao giờ tỉnh lại nữa vậy. Anh ngủ trong yên bình và thoải mái, khác hẳn với cuộc sống ồn ào khó chịu khi anh thức dậy.

Bên nhà Thiên Anh

- Anh về đây, hôm nay thằng Khánh mới về, giờ về xem nó thế nào đã – Minh nói với Vy
- Rồi, về đi, đi đường cẩn thận đấy
- Ủ, khóa cửa cẩn thận vào, tối ma đen đột nhập là tiêu đời luôn đấy...- Minh le lưỡi dọa Vy
- B...iến....- Vy hét lên đập vào cửa xe Minh
- Con kia rụng cửa xe tao giờ...- Minh hét nốt câu rồi cho xe chạy.

...

Tiếng nhạc chuông iphone reo lên phá vỡ không gian yên tĩnh. Mới chợp mắt được một lúc, thân thể mệt mỏi đến rã rời, khươ tay bật đèn ngủ, Yun thức giấc vớ lấy điện thoại định tắt máy nhưng nhỏ chợt khựng người lại khi nhìn vào tên hiển thị trên màn hình. Thái độ ngái ngủ chuyển phát sang thái độ bức mình. Mãi lúc sau, nhỏ mới chịu bắt máy

- Có chuyện gì? Muộn rồi còn gọi. – Nhỏ nói với giọng khá là bức mình, trách kẻ đã làm phiền mình lúc nửa đêm. Ngủ cũng không được yên.
- Có chuyện mới gọi cho cô. Cô xuống công gặp tôi ngay đi – Tên đó nghiêm nghị nói
- Tôi ngủ rồi, có gì để mai nói. – Yun hậm hực nói
- Cô không ra tôi hét lên cho mọi người ở trong ra hết đấy – Tên đó dờ giọng thách thức ép nhỏ phải ra. Tất nhiên nhỏ cũng phải đồng ý chứ không để hấn hét lên thì nhỏ có mà chui đầu xuống đất cũng không giải thích được với mọi người. Yun lết người dậy, bật điện lên, vừa đi vừa vuốt vuốt vài ngọn tóc rối. Nhỏ trung nguyên bộ quần áo ngủ ra ngoài không cần thay, đó là chiếc váy ngắn hai dây dài không quá đến đầu gối.
- Nhẹ đi xuống nhà không gây ra một tiếng động nào, ngỡ là mọi người ngủ hết rồi, tầm này chắc chả có ai ra ngoài làm gì nên nhỏ đứng nói chuyện với tên kia ngay trước cổng.
- Chuyện gì? Nói nhanh – Yun lạnh nhạt nói, ném ánh mắt tức giận vào tên con trai kia. Cái người không ít lần làm phiền nhỏ, hại nhỏ trần trọc suốt thời gian dài.
- Tôi có một số biến cố, ngày mai cô hãy cấp cho tôi hai tỷ để tôi ra nước ngoài. Hay bây giờ cấp luôn cũng được, nhanh lên
- Anh bị hãm à? Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy mà cấp luôn cho anh. Hiện tại tôi chỉ còn 500 triệu trong tài khoản của mình thôi, anh lấy thì lấy.
- Cô thích ra điều kiện hả? Cô có biết Hạo Khánh Anh rất nhiều tiền không? Tôi chỉ cần nói với hấn ta là biết một bí mật lớn liên quan đến hấn thì không những hai tỷ mà hai mươi tỷ hấn cũng cấp cho tôi luôn và ngay đấy. Thấy thế nào? – Tên đó nhìn nhỏ đầy mưu mô thách thức và cứ tiền lại gần sát nhỏ khiến nhỏ liên tục phải lùi lại phía sau vài bước cho đến khi đâm sầm vào tường. Nhỏ không biết tính sao bây giờ, khóc không khóc được, cười không cười được, trong lòng thầm nguyện rửa tên chết tiệt đứng trước mặt mình, nếu giết được hấn thì nhỏ không ngại ngần gì đâm thẳng nhát vào vào ngực hấn hay bắn thẳng viên đạn vào đầu hấn cho hấn chết ngay tại chỗ...nhưng dao đâu...súng đâu mà thực hiện bây giờ. Chỉ có thân hình yếu ớt đang mang trong mình một dòng máu nữ thì làm sao có thể chống trọi với tên “yêu râu xanh” to khỏe thế kia được chứ. Nhỏ bất lực nói

- Cho tôi thêm vài ngày đi

- Không cho nữa, tôi cho nhiều rồi, tôi thấy cô có xem lời tôi nói ra gì đâu, toàn thấy ăn chơi ở nhà chứ lo gì đến việc này đâu. Cô không lo chứ gì? Tôi sẽ nói cho Khánh Anh biết đứa bé trong bụng là của tôi, ok – Tên đó cười nhăm nhở

- Anh ta sẽ không tin lời anh nói đâu – Nhỏ cố chấp nói mặc dù trong lòng đang lo sợ tột cùng. Nếu Khánh Anh biết sự thật, không những không giữ được tình cảm của anh, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng và còn cả gia đình nữa. Anh là ai chứ? Anh có thể cho gia đình nhỏ bại sản hoàn toàn nhưng chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra, nhỏ là em gái của Hoàng, mà Hoàng lại là bạn thân chí cốt của anh, anh nhất định sẽ không để gia đình Hoàng bại sản đâu mà. Nghĩ đến đây, nhỏ thấy yên tâm hơn hẳn, nụ cười chợt ánh lên bí ẩn.

- Khi nào cô sinh đứa bé ra, chắc chắn hấn sẽ đưa đi xét nghiệm ADN, lúc đó cô cũng không thoát khỏi, không sớm thì muộn cô cũng sẽ bị phát hiện...- Tên đó nở nụ cười ma quái, tin vào cái mình nói. Thấy Yun không nói thêm gì, hấn tiếp tục nói – Hai tỷ để đổi lấy hạnh phúc to đùng ấy, cô không bằng lòng thì quá ngu dốt đấy.

Tên đó vừa dứt câu, ánh sáng từ đèn ô tô chiếu thẳng vào mắt, chiếc xe của Minh thẳng gấp trước mặt hai người khiến Yun giật mình còn tên kia bất ngờ ngã về đằng sau. Nhìn thấy khuôn mặt mờ ảo của Minh hiện ra, tên kia thoát thân trước khi bị Minh tiến lên trời. À đâu, người xấu sẽ bị tiền xuống địa ngục mới đúng chứ. Minh thân nhiên đi xuống xe, nhìn chăm chăm vào người Yun hỏi một câu

- Mặc thế này ra gặp trai sao?

Yun khẽ rùng mình vì ánh mắt của Minh trở nên rất đáng sợ xen lẫn khinh thường. Tất cả đã bày ra trước mắt, Minh cũng đã nhìn thấy hết nên nhỏ chả cãi được. Chỉ biết hỏi lại

- Anh đã nghe thấy những gì?

Câu hỏi của nhỏ vừa dứt, anh nghĩ nhỏ thật ngu xuẩn khi hỏi anh, dân gian có câu “im lặng là vàng” thế mà nhỏ chẳng biết mà còn lên tiếng. Thật ra anh có nghe thấy gì đâu, anh có đỗ xe từ xa, xuống nhìn người ta nói chuyện đâu mà nghe thấy gì chứ. Anh khẽ lắc đầu trong tưởng tượng, cười đầy gian tà

- Nghe thấy hết...cô hơi bị giỏi nhé.!

- Anh...anh đừng nói cho ai biết, em xin anh đấy...anh thương em...thương một lần này thôi. – Yun bắt đầu sợ hãi, nói như van lạy, túm lấy cổ tay anh lay lay. Khóe mắt đỏ hoe như vừa khóc xong làm anh lúng túng, mà anh có nghe thấy gì đâu nhỉ? Chắc hẳn có chuyện lớn lắm đây, sao trông nhỏ có vẻ sợ sệt đến vậy nhỉ?

- Tôi nghe thấy nhiều chuyện lắm, cô muốn tôi không nói ra chuyện gì? – Minh chém bừa. Trong lòng thầm khen mình thông minh phết, nói ra được câu hay như thế này. Có nên tham gia cộng đồng chém gió trên thế giới không nhỉ...

- Chuyện...đứa bé trong bụng không phải con anh Khánh...nhưng chưa chắc không phải con anh Khánh đâu anh, đứa bé còn chưa được sinh ra cơ mà...- Trong lúc hoảng loạn, khó kiểm soát tinh thần, nhỏ nói ra hết mà không biết mình đã đi quá đà. Nghe nhỏ nói vậy, Minh giật mình rơi luôn chìa khóa xe xuống đất, đơ người nhìn nhỏ, rồi cúi xuống nhặt chìa khóa lên

- Không chắc là tôi sẽ không nói – Minh lạnh nhạt nói rồi mở cổng để cho xe vào

- Anh...em xin anh đấy...- Yun chạy theo níu anh

- Bỏ ra đi, muộn rồi tôi còn vào ngủ đây. Yên tâm, tôi sẽ bảo mọi người giữ bí mật cho cô – Minh cười hàm ý. Gì chứ? Bảo mọi người giữ bí mật cho á? Thế này thì cả thế giới biết luôn rồi. Minh nhẹ nhàng hất tay Yun ra, để nhỏ tự suy ngẫm lại, nhỏ ngã khụy xuống đất, cười không ra cười, khóc không ra khóc, chỉ biết nhỏ đang thăm nguyên rủa tên chết bầm kia làm hỏng hạnh phúc của nhỏ.

- Anh mà nói ra thì đừng hỏi tại sao con Vy sống không được yên – Yun bấu chặt tay vào đất như muốn cào xé.

Trong tưởng tượng, anh nghĩ đây sẽ là một màn “chém gió” đặc sắc chứ không nghĩ mình lại biết được một chuyện tày đình đến như vậy. Anh có nên nói chuyện này cho mọi người biết không? Nhìn nước mắt Yun rơi xuống cầu xin anh, anh cũng cảm thấy chạnh lòng biết bao. Nhưng nếu anh không nói ra thì người chịu khổ sẽ là cặp đôi Song Anh. Thiên Anh...em ấy đã chịu khổ nhiều rồi. Em ấy cần hạnh phúc chứ.

Nghĩ vậy thôi cũng đủ làm Minh mất ngủ cả đêm hôm ấy. Anh hành hạ chiếc giường thân yêu bằng cách lăn qua lăn lại đến nỗi ga trải giường cũng phải nhăn nhúm vào như tâm trạng anh lúc bấy giờ. Và Yun cũng vậy, nhỏ cũng mất ngủ cả đêm

...

Bước ra từ bên trong bar SAL, tâm trạng của Hoàng khá là tốt, theo sau là Châu San, cô nàng hơi mệt mỏi khi dọn dẹp xong đồng bừa bãi trong bar.

- Mai khối của cô được nghỉ học đúng không? – Hoàng hỏi

- Ủ. Học nhiều quá cũng phải được nghỉ phép chứ - Châu San vui vẻ nói.

- Được nghỉ khoảng bao nhiêu ngày?

- Tầm hai tuần gì đó. Cũng chẳng rõ nữa, nên website của trường là biết ngay ý mà

- Thế à? Thế cô rảnh rồi, về VN chơi đi – Hoàng ra đề nghị, mặt anh tươi rói, nụ cười phảng phất khiến tim Châu San đập liên hồi. Ánh mắt ấy...nụ cười ấy...sao mà giống mối tình đầu của cô quá vậy. Phải chăng linh hồn ấy đã trở về. Cô mỉm cười nhận ra mình đã yêu Hoàng rồi. Thế nhưng không dám nói. Rất sợ một lần nữa người mình yêu thương bỏ đi xa mình mãi mãi...

Anh đang rủ cô về Việt Nam chơi đấy ư? Cô có nghe lầm không? Việt Nam, hai từ thân thương mà cô đã học đánh vần từ rất lâu rồi, cô rất yêu quý đất nước này, đã nhiều lần cô sang đây tham quan cùng gia đình, khi ra về cô còn luyến tiếc muốn ở lại lâu hơn, quả thực VN để lại rất nhiều ấn tượng trong cô. Cô yêu đất nước này như chính đất nước của mình vậy. Nếu được đến VN lần nữa, việc gì mà cô phải từ chối chứ?

- Nghĩ gì mà dằn người ra vậy? – Hoàng cốc vào đầu Châu San

- Á đau...

- Có đi không?

- Tất nhiên có rồi. Mà về VN nhớ cho tôi gặp Thiên Anh đấy – Cô vui vẻ trả lời.

- Tất nhiên được gặp Thiên Anh rồi. Bây giờ đi đặt vé máy bay luôn đây – Anh nói rồi định đi, cô kéo tay anh nói

- Đi với

- Cô đi làm gì? Lo về mà ngủ đi mai còn dậy được

- Tôi đi để trả tiền vé cho tôi chứ còn làm gì nữa – Cô chu mỏ cái. Cô không muốn sống nhờ tiền của ai khác. Ở nhà, cô có sống vào tiền của gia đình, bởi cô là một tiểu thư, nhưng khi ra ngoài xã hội cô lại muốn sống tự lập và tự túc. Ngay cả việc đi làm thêm ở bar vào buổi tối để kiếm tiền trang trải là cô tự nguyện thích đi. Cô không muốn gọi điện về nhà xin tiền vì cô biết mình đã trưởng thành, tự kiếm tiền để khi về nhà, xung quanh cô sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khác chứ không phải ánh mắt kiêu ngạo nể một vị tiểu thư như cô.

Cô là một tiểu thư đấy, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ mình là tiểu thư cả, cô sống quá đổi bình thường và bây giờ ai gặp cô cũng không nghĩ cô là một người giàu có đi du học.

- Hâm này. Tôi trả hết – Hoàng lại cốc đầu Châu San. Là một đảng nam nhi, rừ con gái đi chơi sao để con gái trả tiền được chứ. Nếu như vậy thì thật đáng xấu hổ quá mà..

- Nhưng...

- Nhưng cái gì. Hay muốn tôi đưa về tận nhà hả? – Anh cười chêu chọc

- Không thêm đâu. Anh đi đi. Tôi gọi taxi – Cô bĩu môi, khướ tay xua đuổi anh. Anh vừa đi khỏi, cô lẩm bầm

- Cười ít thôi...mất máu chết tôi. Yaaaa

...

Sáng hôm sau. Mặt trời còn lười biếng lấp sau những đám mây xanh ròn. Những vệt nắng yếu ớt đầu tiên được chiếu xuống.

Phòng trọ tĩnh lặng. Châu San vẫn đang trong giấc ngủ say vì tối qua ngủ muộn.

- Kia rồi. Anh Jun Hyung đang cười với tớ. Ôi chết mất...- Đó là giọng nói của Châu San, được thần tượng to lớn trong lòng cười riêng với mình ai mà không thích cơ chứ.

- Ồ, Châu San, các anh đang đến chỗ bọn mình thì phải...? – một sinh viên thốt lên. Mắt long lanh hình trái tim nhìn về phía 6 chàng trai phong cách đang đến gần phía mình

- Beast của em...ôi. Saranghae Yo, Jun Hyung...anh ấy mời tớ lên sân khấu cùng kia...chết mất...- Châu San vui mừng nói rồi đứng dậy khi Jun Hyung đưa tay ra tỏ ý nắm tay cô kéo lên sân khấu cùng. Cô mỉm cười nắm lấy tay anh...nhưng mới chạm vào thì...

Good luck baby good luck to you kkok haengbokhaeya hae

Neoman boneun nal neo hanabakke eopsdeon nal dugo tteonagadamyeon (Good Luck – Beast)

Tiếng nhạc chuông yêu thích vang lên, nhưng vang đúng lúc cô đang mơ đến đoạn đẹp nhất làm cô cảm thấy ghét cay ghét đắng.

- Gọi gì sớm vậy? – Châu San gắt. Chuẩn bị nắm tay oppa rồi mà có người phá đám là sao?

- 6h rồi còn sớm gì nữa, dậy ngay mà chuẩn bị đi, sắp bay rồi. – Hoàng nhắc nhở.

- À đúng rồi, mấy giờ bay? – Nghĩ đến chuyện sắp được đến VN làm cô hưng phấn lên hẳn

- 9h tối nay...- Hoàng trả lời làm Châu San tức điên người

- Anh bị hâm à? 9h bay mà bắt tôi dậy ngay tầm này. – Châu San hét ầm lên. Đầu gối bên kia Hoàng phải bịt tai vội

- Hét bé thôi, thùng màng nhĩ tôi giờ

- Đồ thần kinh. Phá giấc mơ tuyệt vời của tôi, hự hự – Châu San nhăn nhó – Tôi không có thời gian đôi co với người thần kinh như anh, tôi ngủ tiếp đây, bye – Nói xong, cô vội tắt máy. Tìm anh Jun Hyung nhưng cố rặn ra giấc mơ ban nãy thật là khó. Lâu lắm mới có thời gian rảnh rỗi để nhớ đến mấy oppa thì lại bị phá đám. Cô lại lăn ra ngủ tiếp, mong tìm được oppa của mình trong giấc mơ lần nữa.

Bên kia...Hoàng lẩm bầm “ Không biết con nhỏ đó mơ cái gì nữa?”

Buổi sáng tại biệt thự Khánh Anh. Sau một đêm tĩnh lặng, sáng ngày ra đã có tiếng chảnh chọe cãi nhau của Nam với Tuyết khiến cả nhà đau hết cả đầu. Khánh Anh cũng đã thức dậy sau một đêm say xỉn. Minh và Yun cùng bước xuống nhà cùng lúc. Chạm mặt Minh, Yun nhìn anh với đôi mắt long lanh mang ý nghĩ khản cầu, Minh không muốn nhìn vào đôi mắt ấy, sợ cái tính thương người của mình tái phát lại không thể nào nói lên những gì mình biết được. Anh nhanh chóng đi xuống trước.

- Hai ông bà thôi không cãi nhau nữa. Ra ăn sáng đi – Minh ngán ngẩm nhìn đôi Nam Tuyết

Lý do cãi nhau khá là chuối. Tối qua khi đưa Khánh Anh về, hai người có xem phim chung với nhau trong phòng Nam. Tuyết thì cứ khen nhân vật nam chính trong phim đẹp trai, Nam thì cứ khen nhân vật nữ chính xinh gái, cuối cùng chiến tranh từ hôm qua đến giờ.

Khánh Anh ăn xong đầu tiên. Nói là ăn chứ anh chỉ uống ngụm cafe rồi cầm chìa khóa xe đứng dậy đi ra phía cửa chính

- Đi đâu đấy - Tuyết hỏi.

- Có việc – Anh trả lời cụt lùn, không ai hỏi thêm câu gì nữa. Anh là thế, mỗi lần ai hỏi đi đâu anh cũng đều bảo đi có việc.

- Thằng Khánh nó đi đâu đấy các con – Cha Anh bước xuống từ tầng ba, khẽ hỏi.

- Dạ con cũng chẳng biết – Tuyết nhanh chóng trả lời.

- Bác xuống ăn sáng cùng tụi cháu. – Nam cười

- Thôi, bác đi có việc bây giờ. Các con ăn đi

Nói rồi ông đi lên phòng, chỉnh sửa y phục rồi đi.

Đang ngồi ăn với chọi nhau với Nam, thấy Yun xuất hiện, Tuyết nhăn mặt hỏi

- Em xuống đây làm gì?

- Em xuống ăn sáng – Yun cười

- Sức khỏe không tốt thì cứ ở trên đây, gọi người làm mang lên là được rồi, có nhất thiết phải xuống tận nơi không? – Tuyết nói. Yun cứ ngỡ là Tuyết đang quan tâm mình. Chỉ thay đổi suy nghĩ với mình rồi sao? Nhỏ thầm cười trong bụng, nhưng lại không phải, chẳng qua là Tuyết không muốn nhìn thấy nhỏ lên mới bảo thế. Ngồi chung ăn sáng cùng nhỏ thật là không thoải mái.

- Dạ em không sao đâu, em khỏe rồi mà. – Yun cười, kéo ghế ra và ngồi xuống. Nhỏ vừa ăn vừa chú ý đến thái độ của Minh, anh vẫn thản nhiên ăn như không có chuyện gì dù biết ánh mắt của Yun luôn hướng về phía mình. Tuyết và Nam cũng nhận ra sự khác lạ của Yun khi nhỏ cứ nhìn Minh. Không lẽ Yun chuyển đối tượng từ Khánh Anh sang Minh rồi đấy chứ. Vỵ ời em khổ rồi. . .Đó là dòng suy nghĩ của Nam và Tuyết.

Đặt chân đến sân bay, ngay lập tức Hoàng và Châu San đã làm tâm điểm ở đây. Anh thì quá phong cách với chiếc quần mải rách kiểu cách và chiếc áo hình đầu lâu in lên nhau chằng chịt. Mái tóc được vuốt thẳng đứng lên, trông anh lãng tử hơn hẳn so với kiểu tóc hằng ngày. Đi bên cạnh là cô gái Trung Hoa xinh đẹp với lớp trang điểm nhẹ, chiếc váy ren xòe lửng tay màu trắng đi kèm chiếc guốc đế xuống cũng màu trắng nốt, trông cô lúc này không khác gì một nàng công chúa. Nhưng rất tiếc đi bên cạnh cô chẳng giống hoàng tử tẹo nào... giống một dân chơi bụi đời hơn là đẳng khác.

Ai nhìn vào họ cũng phải gật đầu khen họ thật đẹp đôi.

- Này, cô đi hai tuần thôi có nhất thiết phải mang vali đi không hả? – Hoàng hỏi một câu rất ư là xúc động khiến Châu San như té ngựa. Người ta đi chơi một tuần thôi cũng phải mang vali đi rồi, còn cô những hai tuần cơ mà.

- Người Trung Quốc chúng tôi hay thế đấy? Sao à? – Châu San cau mày đáp lại. – Hay anh có ý định mang nó giúp tôi hả? – Cô bật cười gian tà

- Còn lâu nhé. Đồ ai người nấy mang – Hoàng bĩu môi

- Tội tướng trai Việt ga lăng lắm cơ mà – Cô khẽ kích đều Hoàng. Cứ nghĩ sau câu nói ấy Hoàng sẽ suy nghĩ lại, không làm hỏng thanh danh của trai Việt, thế nhưng anh phán ngay câu

- Tất nhiên trai Việt Nam là ga lăng nhất rồi, cái này thì không phải bàn. . .nhưng nhìn mặt cô là trai chạy hết rồi lấy đâu ra ga lăng nữa. May tôi kiểm chế được mới đứng đây với cô đây không tôi cũng chạy nốt.

- Ý anh là tôi đẹp quá không kiềm chế nổi đó hả?

- Không, ý tôi là xấu quá. Đã xấu còn chanh chua đánh đá, người như cô mà nó thêm yêu. Chắc ế dài dài. . . – Hoàng chêu chọc. Dứt câu ăn ngay cái đập vào chân. Đau nhưng không dám kêu to, trước mặt bao nhiêu người chẳng lẽ kêu oai oái lên vì bị con gái bắt nạt. Thật là mất hình tượng quá đi.

- Cô...cô làm cái gì vậy...

- Gì? Cô cô là của chú Dương Quá. Phim truyền hình nước tôi đấy, coi bộ anh cũng thích xem hả?

- Không nói nữa, vào trong đi – Hoàng uất ức đi trước. Châu San đứng phía sau cười nhẹ rồi cũng chạy theo. Đứng cạnh Hoàng chờ giờ lên máy bay, cô ịu suy nghĩ “Minh xấu lắm sao? Lại còn đánh đá nữa. . .mà nó thêm yêu. . .hic hic. Anh thật đáng ghét mà, tôi yêu anh đấy, anh nói thế khác nào làm tan vỡ tình yêu mới của tôi. . .hic hic. . .lừa chưa chấy đã bị dập tắt. Điền thế không biết”

Liếc nhìn Châu San, thấy cô đang ịu xiêu nghĩ ngợi gì đó. Đôi mắt đẹp hơi trũng xuống. Lòng anh dâng lên một cảm giác khó tả. Ừ thì anh đã có tình cảm với cô. Có thể nói là tình yêu hay không nhỉ? Chắc là phải rồi. Anh ngộ nhận mình đã yêu người con gái ngoại quốc này. Anh mong sao cô sẽ là người mang đến cho anh hạnh phúc thật chứ không phải như anh hay suy nghĩ rồi bật cười. . .à thì ra mình đang ảo tưởng. Từ ngày gặp Châu San, anh cũng ít nghĩ ngợi về Thiên Anh hơn hẳn. Chắc anh sẽ sớm quên được mối tình không trọn vẹn ấy thôi. Nhưng. . .anh không biết làm thế nào để thổ lộ tình cảm

của mình với Châu San, anh sợ sẽ biến cô thành người thay thế... thay thế chỗ ngồi của Thiên Anh. Lúc đó... chắc chẳng ai có thể hạnh phúc. Nghĩ vậy thôi, đôi mắt anh cũng trùng xuống. Cả hai im lặng cho đến khi tiếng loa thông báo của sân bay vang lên.

- Đi thôi – Hoàng chấm dứt dòng suy nghĩ của mình và lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Châu San. Cô gái mỉm cười bước song song cạnh chàng trai, lên máy bay.

Máy bay cất cánh bay vút lên bầu trời đêm long lanh những vì sao. Hòa vào đám mây rồi lặng lẽ ẩn sau những đám mây ấy.

...

Đã quá 12h đêm nhưng Khánh Anh vẫn chưa thấy xuất hiện ở nhà. Anh đã đi từ sáng đến bây giờ rồi. Điện thoại còn tắt máy. Tuyết, Nam cả Minh ngồi ở ngoài phòng khách chờ Khánh Anh về. May có đồng hồ ăn vặt và cái tivi làm bạn không cả ba buồn chết mất.

Có tiếng lạch cạch như bước chân người đi xuống. Cả ba đều quay lại xem sao. Thì ra là cha Khánh Anh

- Ô bác, bác không ngủ sao mà xuống giờ này.? – Minh hỏi

- Ủ. Bác không ngủ được. Hình như thằng Khánh có chuyện gì hả? – Ông hỏi. Lâu lắm rồi ông chưa hỏi thăm về anh trước mặt bạn bè anh. Từ lâu ông chỉ biết nghĩ cho suy nghĩ của mình chứ không bao giờ để ý suy nghĩ của anh. Anh làm gì mặc kệ. Cho đến khi anh lớn ông cũng không rảnh lắm để ngồi nói chuyện với anh.

- Tại sao bác lại tổ chức đám cưới cho nó với Thiên Anh? – Nam lên tiếng. Minh và Tuyết đều quay sang nhìn Nam.

- Thì chúng nó yêu nhau mà, lớn rồi cũng lên tổ chức chứ? Với lại bác có ở đây lâu đâu, bác muốn xem thằng Khánh nó làm chú rể thôi. – Ông cười nói

- Bác có biết cô bé này không? – Tuyết mở thư viện ảnh trong điện thoại ra. Bật hình của Thiên Anh nên đưa cho ông xem

- Ồ, chẳng phải đứa hay đi cùng thằng Khánh sao? Anh em kết nghĩa hả?

- Bác đừng nói là không biết quan hệ giữa họ chứ? Đây là người mà con trai bác rất yêu. Cho nên bác đừng ép Khánh phải kết hôn với ai khác nữa. – Nam cau mày.

- Nhưng còn Vương Thiên Anh. Quan hệ giữa Thiên Anh và thằng Khánh là như thế nào? Bác thấy thằng Khánh hay gọi tên Thiên Anh lắm cơ mà. – Ông nhíu mày

- Không phải như bác nghĩ đâu. Nếu bác để ý đến cô gái này thì bác cũng biết em ấy tên Thiên Anh - Nam chỉ vào hình Thiên Anh

- Khó hiểu quá. Vậy cả hai đều tên Thiên Anh à?

- Vâng. Không thể im lặng xem nhẹ chuyện này nữa nên tụi cháu mới nói với bác. Bác có thể xem xét lại. – Tuyết lên tiếng.

- Xem xét chuyện kết hôn sao? Thật ra lời của bác nói cũng có quan trọng hay ảnh hưởng đến Khánh Anh đâu, nó thích thì nó làm không thích thì nó hủy đấy thôi. – Ông thờ dãi

- Thằng Khánh nói vậy thôi chứ nó rất tôn trọng lời nói của bác, dù gì bác cũng là cha đẻ của nó. – Tuyết

- Nhưng còn đứa bé trong bụng cô bé họ Vương đó thì sao? Bụng nó cũng to lên rồi. Không cưới sao được.

- Bác nghĩ sao... nếu đứa bé không phải con ruột Khánh Anh? – Sau một lúc lâu im lặng. Minh mới lên tiếng. Phía bên trên, màu của bóng tối che đi ánh mắt sắc lạnh nhìn Minh như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Bàn tay nắm vào thành cầu thang như muốn bóp nát mọi thứ xung quanh. Im lặng chờ phản ứng của ông Đường.

- Ý con là sao? – Ông nhíu mày hỏi lại. Câu nói đó của Minh khiến Nam và Tuyết đang dựa người vào ghế cũng phải nhòm người về phía trước.

- Bác sẽ làm gì khi đó không phải cháu nội bác? – Minh hỏi cách khác.

- Tất nhiên bác sẽ không để yên đâu – Ông nhìn Minh cười nói. Nghe vậy, bóng đen đứng trên cầu thang suýt chút nữa trượt chân ngã xuống. Vội lên vào trong phòng. Yun ngồi thờ dãi lo lắng. “tất nhiên bác sẽ không để yên đâu” văng vẳng bên tai khiến đầu nhòe đau như búa bổ. Vừa sợ hãi, vừa lo lắng.

“Anh Minh, anh có biết anh đang phá hoại hạnh phúc của tôi không? . Vậy thì anh cứ chờ đấy. Có đi phải có lại chứ?”

Ngoài phòng khách, tiếng nói chuyện vẫn vang lên.

- Con nói rõ được chứ? – Ông tò mò hỏi. Trong đầu xuất hiện một nghi vấn lớn.

- Dạ không có gì đâu? Thôi cũng muộn rồi bác nên đi nghỉ đi. Mai bác phải đến công ty chứ ạ? – Minh lảng sang việc khác.

- Ủ. Bác cũng mệt rồi, bác lên nghỉ đây? Các con cũng nghỉ sớm đi. – Ông đứng dậy nói.
  - Vâng. – Cả lũ đồng thanh. Chờ đến khi bóng ông khuất sau cầu thang tầng một. Tuyết vội vàng lên tiếng hỏi
  - Minh Minh...mày biết chuyện gì rồi à? Nói nghe xem nào.
  - Thì là...
  - Anh Minh...- Minh chưa nói dứt câu thì có tiếng gọi phát ra từ phía sau. Gương mặt tươi cười của Yun hiện ra khiến tất cả đều ngỡ ngàng. Nhân lúc Nam và Tuyết không nhìn mình, nhỏ nhủu mấy tỏ ý xin anh đừng nói ra.
  - Có người gọi muốn tìm gặp anh. – Nhỏ bịa có và chia chiếc điện thoại của mình ra cho Minh.
  - Ai vậy? – Anh không cầm điện thoại mà hỏi luôn.
  - Anh ra ngoài nghe máy đi – Nhỏ cười. Cố ý bảo anh ra ngoài để tránh hai người kia, nhưng Minh chưa lên tiếng thì Tuyết đã đứng dậy nói
  - Có chuyện gì mà phải ra ngoài. Cũng khuya rồi mà. Tội nghĩ em nên nghỉ sớm đi. Đừng xuống can câu chuyện của chúng tôi. Mất lịch sự lắm. Biết không?
  - Nhưng...em – Nhỏ hết cách nói, hai tay nắm chặt vào nhau kiềm chế sự tức giận.
  - Thôi chuyện đến đây là hết. Giờ đi ngủ thôi nào...- Tuyết vờn vai vờ mệt mỏi rồi đi lên phòng. Nam cũng đi lên theo. Còn lại Minh và nhỏ. Gương mặt Minh thản nhiên không quan tâm đến những gì Yun nói. Đã thế anh còn cười hững hờ khiến Yun thắc mắc thái độ của anh đến nỗi đom đóm mắt.
  - Anh cười gì vậy? – Nhỏ khẽ hỏi
  - Theo yêu cầu của cô, tôi sẽ không nói. Ok tôi sẽ không nói – Anh trả lời, nhỏ miễn nguyện lắm, cười tươi nhìn anh, định cảm ơn thì anh nói tiếp
  - Nhưng...- Anh dứt câu, hát hằm về phía sau nhỏ. Nơi có sự hiện diện âm thầm của Nam và Tuyết khiến nhỏ giật mình muốn ngã ngửa.
- Tiếng vỗ tay dôm dốp vang lên. Thái độ vui sướng của Yun tức khắc chuyển sang thái độ sợ sệt. Trời không lạnh nhưng người nhỏ run lên từng đợt.
- Dứt màn vỗ tay. Tuyết lên tiếng
- Đứa bé...là con của thằng khi gió nào mà cô dám nói là con của Khánh Anh?
  - Em...- Yun hơi sặc nên cứng họng không nói được gì. Tuyết ngày càng dịch gần đến nhỏ khiến nhỏ chao đảo lùi lại phía sau.
  - Nói mau...- Tuyết lạnh lùng đến vô cùng, ánh mắt hiện rõ sự tức giận, chết chóc. Người thấy mùi nguy hiểm xung quanh. Nhỏ vô cùng lúng túng nhưng quyết tâm được ở bên cạnh Khánh Anh của nhỏ rất là cao nên nhỏ cũng biết đường chối
  - Đứa bé chưa được sinh ra sao biết không phải con của anh Khánh? Em mệt rồi, muốn đi nghỉ - Nói vậy, nhỏ nhanh chóng lỉnh lên phòng, trốn tránh mọi việc trước mắt, trước tiên cần một nơi yên tĩnh đến nghỉ cách đã rồi mới tính sau.
  - Kịch sẽ hạ màn thôi. – Tuyết nhếch mép cười bí ẩn, Minh và Nam nhìn theo bước chân vội vã chạy lên tầng của Yun mà lắc đầu thờ dài, riêng Tuyết thì không thèm nhìn, mặt cô đông cứng lại lạnh băng không một chút biểu cảm. Kết thúc một buổi tối đầy căng thẳng, phòng ai nấy về và tất cả đều đánh một giấc đến tận sáng.

Bí mật của nhỏ gần như đã bị bại lộ hoàn toàn. Chỉ chờ thời gian làm sáng tỏ mọi việc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Những con ong chăm chỉ

Sau chuyến bay dài đầy mệt mỏi. Ngồi lý trên máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ khiến toàn thân Châu San mệt đã đời. Bước xuống máy bay mà người cô như muốn ngã xuống. Chỉ ước có cái giường cho cô nằm ngủ ngay lúc này thì tốt biết mấy. Ngược lại với cô thì Hoàng lại sáng khoái bước xuống máy bay với một tâm trạng đầy hưng phấn. Hai tay dang rộng ra như muốn ôm cả đất trời hết lên

- Oa... về Việt Nam là tuyệt vời nhất... hủ hủ

Nếu lúc này Châu San không mệt thì chắc giữa cô và anh thăm nào cũng có chiến tranh rồi, nhìn anh hét đến nỗi cô muốn bịt miệng anh lại ngay, ở Pháp làm gì đến nỗi mà về Việt Nam lại lên con nặng thế này nhỉ?

- Thôi nào... mệt quá! – Nghỉ một lúc, cô lên tiếng, nặng nhọc bước ra ghế chờ ngồi nghỉ. Hoàng cũng ra ngồi cùng.

Nghỉ một lúc đỡ mệt hơn hẳn. Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Hoàng vang lên. Vãn bản nhạc cũ khiến Châu San vui tai chết đi được.

Neo butja beulge (Fiction in Fiction)

Kkeut naji anheun neowa naui iyagi sogeseo

Oneuldo in Fiction

- Anh cũng hâm mộ Beast hả? Hihi, giờ tôi mới thấy điểm đáng yêu nhất của anh đấy – Châu San nhe nhón cười

- Beast nào? – Anh vờ không biết để hỏi lại.

- Thì anh nhạc của Beast làm nhạc chuông đó – Châu San vẫn tiếp tục cười. Cô nàng khá nghiện 6 chàng trai này.

- Hay thì lấy làm nhạc chuông thôi hâm mộ gì? Tôi phải đi hâm mộ nhóm vợ vãn này á? Họ không thích tôi thì thôi đi – Hoàng ngạo mạn nói. Anh và Khánh Anh y hệt nhau. Không bao giờ đi hâm mộ người khác. Hâm mộ chính bản thân mình còn chưa xong, có quá kiêu hãnh không? Chắc không vì đó là sự thật mà.

- Vợ vãn gì? Nói lại xem. Oppa của tôi mà anh dám nói là vợ vãn á? – Châu San tức tối nói. Mặt hầm hầm đầy sát khí.

- Chả vợ vãn thì là gì? Không thích tôi lấy nhạc chuông khác. – Vừa nói, Hoàng vừa bỏ điện thoại ra cài lại nhạc chuông. Lấy nhạc chuông iphone rồi cất điện thoại đi trong bọc túi. Anh không hiểu vì sao mình lại bức tức như vậy, vì cô quan tâm đến một nhóm nhạc hay sao? Ôi thật là hoang đường mà. Nhìn thái độ ấy của anh, cô cũng khá hiểu, chêu thôi mà tức thế, chắc lần sau cô chẳng muốn ho he gì nữa.

- Hừ... - Châu San hừ lạnh rồi quay mặt về hướng khác. Mồm lẩm bẩm không ngớt.

- Không phải nói xấu... - Hoàng linh cảm thấy Châu San đang nói xấu mình bên cạnh, lên giọng nói rồi vô thức nắm tay cô kéo cô đứng dậy – Lần sau đừng nhắc oppa của cô trước mặt tôi nữa. Thích thì về nước mà thể hiện, còn bao giờ xe đến rồi, ra ngoài thôi

Bàn tay nắm gọn trong bàn tay ấm áp của anh, lòng cô bỗng rực lên cảm giác khó tả, hạnh phúc và sung sướng. Tim khẽ đập lệch nhịp, im lặng để anh nắm đến khi có người lên tiếng

- Ú ồa... hạnh phúc ghê nhỉ? Giới thiệu cái nào. – Nam vừa đi đến đã nhanh nhẩu nói. Tiếng cười của Minh vang lên

- Nắm tay kìa... ời... cứ bị gato ý – Minh chêu chọc

Hai má Châu San nóng bừng vì ngượng. Vội rút khỏi tay Hoàng, Hoàng cười lớn

- Con nhỏ này người Trung Quốc mới đến Việt Nam lần đầu, phải dắt cô ta như dắt trẻ cho đỡ bị lạc ấy mà?

Nghe Hoàng nói, tức lắm nhưng cô vẫn phải giữ im lặng, gì mà mới đến, cô đến vài lần rồi đấy nhé. Chẳng qua anh chưa từng biết thôi. Haizz tính sỗ sau tại ở đây có hai anh đẹp trai cao to trông mà ngưỡng mộ.

- Thế có hiểu tiếng Việt không đây? – Minh nghiêng đầu hỏi. Cả Nam và Minh trong đầu đều hiện lên suy nghĩ giống nhau “Trông xinh thế nhỉ? Minh mà chưa có ai thì em này chắc chết rồi...”

- Ma số mà... gì chẳng hiểu – Hoàng nói đều. Lần này Châu San thôi không nhin nữa. Cười như không xong phán câu

- Anh bị bệnh hâm à? Như thằng giờ người ý. Tôi ma số anh chắc là ma mọi nhỉ?

- Oa... vui ra phết. Hi. Chào em. Anh tên Minh, đẹp trai, học giỏi, có xe đạp riêng. – Minh cười nói, đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay với cô, cô không ngần ngại nắm lấy và bắt. Thấy thế, Nam cũng lên tiếng giới thiệu về bản thân

- Anh tên Nam, học giỏi với đẹp trai hơn thằng Minh với thằng Hoàng là cái chắc, ngoại trừ hai về đẹp ấy ra anh còn rất hiền, em chơi với anh là chuẩn, đừng chơi với hai thằng này.

- Hi, mấy anh vui tính thật – Cô cười tươi và cũng giới thiệu về mình

- Em tên Châu San, người Hoa, em đang du học bên Pháp, tại tuần tới em được nghỉ lên đến Việt Nam mình chơi, mong các anh giúp đỡ

- Giúp đỡ gì em? – Nam hỏi chêu. Cô ngượng ngừng gãi đầu nói

- Giúp em vui, được không ạ?

- Thế thì được, tụi anh sẵn lòng luôn á? – Minh cười lớn.

- Thôi nào...mệt quá, về đi ăn cơm đi, tao đói rồi. – Hoàng lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện. Minh và Nam cười xuề xòa rồi cũng đi lấy xe đưa hai người về.

- Em...em để anh mang vali vào cho. Em ở tạm đây cùng bọn anh nhé.! – Nam ra đề nghị. Tự nhiên ga lăng đột xuất khiến ai nấy cũng phải ngỡ ngàng

- Thế có tiện không ạ? Mà trai Việt ga lăng quá ạ - Châu San nói rồi quắc mắt nhìn đều Hoàng, Hoàng nhìn lại và bĩu môi

Thấy tiếng nói bên ngoài, biết là bọn Nam đã về, Tuyết ra xem sao. Đập vào mắt cô là một người con gái lạ, nhưng cũng không lạ lắm vì đã được nghe Hoàng kể qua điện thoại và Khánh Anh nói.

- Chào bạn! – Châu San cúi đầu cung kính chào Tuyết, nhìn Tuyết quá xinh đẹp Châu San có phần ngưỡng mộ vô cùng.

- Em phải gọi bà này là chị, trông bà già thế này cơ mà – Nam nhăn nhó chỉ vào Tuyết.

- Em bằng tuổi Thiên Anh thì kém chị một tuổi. – Tuyết nói với giọng lạnh theo bản chất của cô, không quên lườm Nam một phát cháy thui. Tuyết quét ánh mắt một lượt từ trên xuống dưới Châu San, nhìn cô bé có phần ngượng ngùng, cô lại lên tiếng

- Ngượng sao? Nếu em là bạn Hoàng thì cứ coi mọi người là bạn em hết đi, giờ mọi người vào ăn thôi, tôi nấu xong rồi

Cái giọng lạnh lạnh vang lên, không vui vẻ như mọi ngày, phải chăng có thêm một người mới làm Tuyết không được thoải mái cho lắm. Nhìn ánh mắt ngượng ngùng của Châu San, cô có cảm giác gì đó...không giống như cô gặp Thiên Anh lần đầu, em ấy rất vô tư hồn nhiên, thế cô mới có cảm tình nặng như vậy chứ.

- Khoan...- Nam hét lên khi mọi người chuẩn bị vào trong

- Sao? – Tuyết nhú mày nhìn anh với đôi mắt long lanh toàn băng đạn.

- À thôi không có gì đâu – Nam cười hi hi gãi đầu như một thằng ngố, mọi người nhìn anh với đôi mắt cười không ra cười. Anh định nói “Tuyết mà nấu ăn á? Chắc có độc. Mọi người khéo lại canh nhà vệ sinh cả ngày...”. Đương định nói thì đôi mắt ngọt ngào ấy nhìn làm anh sợ run bần bật, đành cầm nín.

Tất cả ngồi vào bàn ăn. Lúc bấy giờ Hoàng mới nhận ra thiếu Khánh Anh.

- Khánh Anh đâu?

- Mất tích đâu từ hôm qua rồi – Tuyết nói

Không chỉ thiếu Khánh Anh mà còn thiếu cả Yun, Khánh Anh đi thì Yun cũng đi mất, nhỏ tự nhủ với bản thân. Khánh Anh không có nhà thì cô cũng nên ra ngoài cho khuây, chứ ở nhà thường thức mặt lạnh của Tuyết mãi cũng chán rồi

...

Gió thổi ánh nắng lên cao. Phía cuối con đường, những chiếc lá vàng trên đường dần dần bị gió cuốn vào trong đồng cỏ. Đi lên một đoạn nữa, đồi xanh trải dài như bất tận. Khẽ mấp máy môi, Thiên Anh mỉm cười nói

- Tôi đến với cậu đây

Cầm giỏ hoa quả và nén nhang trên tay, Thiên Anh chậm chậm bước lên đỉnh đồi. Đâu đó có tiếng gọi

- Em

Không biết có phải gọi mình hay không nữa nhưng cô vẫn quay người lại nói phát ra giọng nói ấy. Một anh chàng đẹp trai nhìn cô mỉm cười, vẫy vẫy tay khiến cô ngạc nhiên vô cùng, cô không thể tin có một ngày anh lại vui vẻ như thế kia với cô, không chút giả tạo. Cái kỉ niệm ngày xưa đó...phải chăng như ủa về.

- Là anh – Cô mỉm cười đáp lại, vì sao anh lại ở đây, không phải anh đi theo cô đấy chứ. Nghĩ vậy nhưng cô cũng không hỏi anh xem sao.

- Anh có thể đi cùng em không? – Anh mỉm cười nhìn cô trìu mến, giọng nói đó cách đây rất lâu rồi mà cô không được nghe, cái giọng ấm áp lạ kì.

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười và gật đầu thay lời đồng ý, cô đứng bên trên đợi anh, anh leo lên, dẫm chân lên những viên đá nhấp nhô. Đến cạnh cô, anh nở nụ cười vui vẻ

- Em thăm cậu ta à?

Anh nhìn cô đầy xao xuyến, cảm thấy lỗi lầm của mình không hề nhỏ, tự đứng anh muốn xin lỗi cô quá. Nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu. Cô lặng lẽ gạt đầu, đôi mắt trùng xuống, đến cạnh mộ Phong, những chiếc lá rơi vương trên mộ đều được cô gạt bỏ xuống hết, thay hương khói cho cậu. Nhìn vào di ảnh của cậu, nụ cười cậu phảng phất làm cô buồn, buồn lắm. Cũng đã lâu cô chưa đến đây, cậu vẫn ở yên đây, nở nụ cười chờ cô đến. Không biết cậu có giận cô không nữa.

Nhìn về mặt buồn bã của cô khiến anh ái ngại. Có vẻ cái tên Triệu Ninh Phong khắc trên bia mộ kia cũng đã khắc sâu trong tim cô, nghĩ thế anh liền lên tiếng

- Cho anh xin lỗi – Giọng nói đầy hối lỗi vang lên, cô xoay người lại nhìn anh.

- Vì gì? – Cô cười như không, điềm đạm nói

- Vì tất cả - Đôi mắt anh nhìn xa xăm, có vẻ đang rất mệt mỏi. Anh tựa lưng vào gốc cây, trầm giọng nói

- Tất cả? – Cô cười, nhắc lại lời anh. Đôi môi khẽ mấp máy

- Đúng, tất cả những chuyện anh đã gây ra, cho em và cả cậu ta

- Anh đang hối hận đó sao?

- Ừ. Cậu ta đã mất, thật đáng tiếc, và anh cũng thật đáng chết - Anh gạt đầu, nhìn cô, giọng nói như đang trách móc chính bản thân mình vậy, Thái độ của cô khiến anh khó hiểu. Và cô cũng thấy khó hiểu, tại sao khi anh hối lỗi cô lại không vui, thậm chí còn phiền lòng. Hình như anh đã trở lại với chính anh của ngày xưa, một người từng ngang qua cuộc đời cô, nhưng mà...

“Cậu ta” hai từ anh nói ra làm cô đau đớn, nụ cười của cậu ấy vẫn kia mà cậu ấy đã xa rất xa rồi, anh nhắc làm cô nhớ, nhớ đến phát khóc, nhớ Phong và cả vụ tai nạn đó

Ai? Là ai đây gây ra cái chết của cậu ấy chứ? Là anh. Chính là anh. Bây giờ anh nói những thứ này, giải quyết được vấn đề sau, cậu ấy đi rồi, mãi mãi đi rồi.

Tìm người có bốn ngăn thể mà cô đã có hai vết sẹo trong tim, mãi mãi chẳng lành.

Cũng không khó hiểu lắm đâu, một vết là vì anh, vì anh đã bỏ cô đi năm ấy và một vết là Phong...cậu cũng bỏ cô đi mãi. Nhưng cả hai vết thương ấy đều do một bàn tay anh gây lên. Vương Khang, anh thật tội, thật đáng trách.

- Chắc em trách anh lắm. Nếu anh nói anh đã thay đổi, em có tin không? – Anh thấp giọng, khuôn mặt hiền hòa nhìn vào ánh mắt cô, ánh mắt long lanh như thủy tinh.

- Chắc anh đùa – Khóe môi cô hơi nhếch lên. Nói vậy thôi nhưng cô cũng có phần tin anh, cô là thế, rất hay tin người

- Vậy là em không tin anh rồi – Anh cười nhạt nhẽo, khẽ đưa tay chạm chán mình như một thói quen. Không gian xung quanh như lắng lại, nghe câu chuyện của hai người. Phía bên dưới ngọn đồi, dòng người qua lại tấp nập, đông đúc mà ở đây có hai con người ngồi cạnh nhau, trầm ngâm nhìn nhau nhưng đâu đó sự đơn độc lại tăng lên rất nhiều. Cô chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ cúi mắt xuống đầu gối, mắt ngược lên nhìn nụ cười trong di ảnh kia. Nhìn cô như vậy anh thấy đau lòng biết bao, anh có hối hận cũng chẳng kịp nữa rồi, chắc cô cũng sẽ không bao giờ thứ tha cho hạng người như anh, nhìn cô kia...ánh mắt ấy sao mà đau đớn đến thế.

- Không phải em không tin. Là em không biết...anh thay đổi như thế nào? Hay là...- Cuối cùng cô cũng lên tiếng, câu nói lấp lửng khiến sự tò mò của anh tăng lên

- Hay là gì?

- Chắc anh cũng tự đoán được mà.

- Nhưng anh không đoán được.

- Vậy thôi đi, coi như em chưa nói gì – Cô nói giọng lạnh, nụ cười vừa hé thì ngay lập tức cô đã thu lại. Cô học được nó từ Khánh Anh >

Come back homeeee...

Tiếng nhạc chuông khe khẽ vang lên rồi to dần, nhìn qua tên hiển thị rồi cô bắt máy luôn.

- Em đang đâu? Đến biệt thự Khánh Anh đi, nó xảy ra chuyện lớn rồi. – Giọng Tuyết hấp tấp ở đầu dây bên kia, không cần nói cô cũng cảm nhận được sự lo lắng của Tuyết lớn đến nhường nào. Cảm giác đau nhói bất giác xuyên qua tim cô. Cô chỉ kịp vâng dạ rồi nhanh chóng đứng dậy.

- Em xin lỗi, em có việc

Nói với Vương Khang xong, cô cũng xoay người nhìn Phong lần cuối và nói – Khi khác em lại đến

Bóng dáng nhỏ nhắn chạy thật nhanh qua ngọn đồi này đến ngọn đồi kia. Nhìn cô quay lưng đi thẳng, anh lại nhớ ngày xưa mình cũng thế, cũng quay lưng đi mặc nước mắt cô rơi.

Đừng nghĩ lại chuyện ngày xưa nữa Khang ơi, chuyện đã qua rồi đừng bói móc lên làm gì, chẳng vui đâu. Mà hãy ngồi yên đấy đi, và cầu nguyện em ấy sẽ được hạnh phúc mãi mãi.

Bước qua con đường vắng vẻ hiu quạnh, cô bắt taxi về. Nhìn vào gương chiếu hậu trên xe, cô thấy gương mặt mình căng thẳng biết nhường nào, cô thấy mình lo lắng quá mức có thể rồi.

“Hãy thay việc lo lắng bằng việc bình tĩnh đi. Nhất định không có chuyện gì đâu”

Tiếng ai đó vang lên trong đầu cô như nhắc nhở, là tiếng mẹ. Hình ảnh mẹ hiện về rồi biến mất nhanh như chưa từng đến.

Biệt thự Khánh Anh đã hiện trước mắt, chạy vào bên trong. Không thấy ai ở phòng khách, cô đoán chắc mọi người đang trên phòng Khánh Anh. Cô liền chạy lên đó, cửa cũng mở sẵn, cô đi vào trong. Mọi người đang bình thường lập tức trưng ngay khuôn mặt lo lắng khi Thiên Anh xuất hiện. Tuyết và Nam kéo nhau ra đằng sau, Minh, Vy, Hoàng và Châu San cũng nhích sang một bên nhường đường cho Thiên Anh vào.

Trước mắt cô là một thân xác dính đầy máu. Chiếc áo sơ mi trắng giờ thành màu đỏ hoe. Khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai vốn cô giờ đã bị che đi vì những vết máu dài vẫn còn đang chảy xuống nệm. Mắt anh nhắm nghiền, tư thế nằm rất mệt mỏi. Trong phút giây ấy, không biết làm gì ngoài việc òa khóc, cô òa khóc như thế giới chỉ có một mình, nhào tới lay lay người anh

- Anh Khánh, anh bị sao thế này...chị Tuyết...anh ấy...sao thế này.

- Khánh Anh...mất rồi. – Nam lên tiếng, cả lũ trừng mắt nhìn anh, anh liền che miệng cười hi hi giấu Thiên Anh, mỗi Thiên Anh không nhìn thấy nụ cười ấy. Cô như chết lặng khi nghe hai từ cuối. Gì vậy? Khánh Anh sao có thể chết dễ dàng như vậy được chứ. Tuyết dịch đến gần Nam hơn một chút và cầu áo anh.

- Mà yên tâm à mà nói thế? – Tuyết nghiêng răng nói nhỏ.

- Nhảm...nhảm...- Nam cười cười gãi đầu.

- Tại sao vậy? Tại sao anh ấy lại nằm đấy, các anh chị nói em nghe đi, không thể nào, huhu. – Thiên Anh khóc nức nở, khóc không ngừng nghỉ, vừa nói vừa khóc khiến cảnh tượng bi thương đến đáng sợ.

Đã phi lao thì phải đâm theo lao vậy, Nam chém gió tiếp

- Tại em hiểu lầm nó nên nó mới thành ra như vậy đấy. Nó yêu mình em và chỉ muốn cưới mình em thôi mà. – Giọng bi thương đến kinh ngạc của anh, anh nói không chớp mắt mà gương mặt biểu cảm buồn bã đến y thật khiến mọi người nhìn anh thán phục.

- Chẳng được tích sự gì ngoài chém gió – Tuyết lắc bảm

- Không, em không hiểu lầm mà, em tin anh ấy mà. Huhu – Thiên Anh cứ khóc, hai mắt sưng tấy lên, lay lay người Khánh Anh. – Mà tại sao, mọi người không đưa anh ấy đến bệnh viện, sao lại ở đây – Cô thắc mắc

- À thì...- Nam chưa nói dứt câu thì...

Bàn tay anh khẽ động đậy, người anh khẽ nhúc nhích, đôi mắt khẽ mở ra. Anh nhận ra thứ dịch lỏng khủng khiếp đã “lộng hành” trên thân thể anh. Mùi tanh của máu nồng nặc lên khiến anh hết lên

- CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY?

Sức hét khá công phá khiến mọi người bật tai hết lại rồi cả lũ bọn Nam chuồn hết ra ngoài. Đoán được trò của tụi Nam, Khánh Anh hét lên

- Ổ yên phòng khách, tao xuống mà thiếu một ai thì đừng trách Hạo Khánh Anh vô tình với bạn bè.

Anh đứng dậy, bước ra khỏi giường, thấy Thiên Anh, anh lạnh lùng nhìn cô rồi tiến thẳng vào nhà tắm. Thiên Anh nghếch mặt ra phát hiện mình đã bị ăn thịt lừa. Quá là...không ngon. Cô hậm hực đi xuống nhà. Nơi những “thánh” đang ngồi bàn mưu tính kế với nhau.

- Sao mọi người lừa em – Thiên Anh tung tức nói. Quá đáng, thật là quá đáng mà.

- Muốn em với Khánh Anh lành lặn lại thôi mờ. Cho tụi anh xin lỗi nhà nhá nha. – Minh cười cười, mặt cún con nhìn Thiên Anh

- Hi hi...- Cả bọn cười xuề xòa

- Cả bọn nữa. Cũng lừa tởn luôn – Thiên Anh âm ức nhìn Châu San.

- Tởn không có ý. – Châu San cười trừ.

- Mọi người tỉnh dần em gì đây? – Thiên Anh cười ra điều kiện
- Đi chơi nha...yeeeeeeeee – Hoàng hét lên sung sướng. Cả lũ vỗ tay hưởng ứng
- Dạ...KHÔNG. Nếu vậy thì cả tụi anh cũng được sướng à? Đền em thì để một mình em sướng thôi chứ. – Thiên Anh bấu môi từ chối. Cả lũ bụng khuôn mặt ỉu xù nhìn Thiên Anh
- Vậy em muốn gì nào? – Nam, Tuyết, Minh đồng thanh
- Em muốn tất cả mọi người ở đây phải nói “hôm nay tôi bị điên, không kiểm soát được bản thân nên đã lừa gạt Thiên Anh một vỏ. Tôi hứa sẽ uống thuốc chữa điên đều đặn để lần sau không mắc phải sai lầm như ngày hôm nay nữa. Nếu tái phạm thì tùy Thiên Anh chém hoặc giết” - Thiên Anh cười gian tà rồi nói tiếp trước khi lũ kia phản bác – Mọi người nói để em quay video lại làm bằng chứng sau này.
- Cái gì? Không thể nào...đường đường là một đấng nam nhi sao có thể chịu nhục được. Cô nương hãy xem xét lại – Minh phản bác đầu tiên
- Ai bảo mọi người lừa em chi. Em không biết – Thiên Anh vờ giỡn, chán nản uống hết cốc nước.
- Thôi nào, chịu đi – Nam cười. Chính anh tội nặng nhất mà, tí nữa có người xử anh nữa. Ôi nghĩ vậy thôi mà Nam đã lạnh cả người. Bây giờ mới là Thiên Anh, tí nữa là Khánh Anh cơ...ôi ôi...chắc chết.

Thiên Anh bật camera sẵn sàng quay video. Từng người nói một mà Thiên Anh không nhận được cười. Quay xong mới phá lên cười.

- Mọi người nhớ đã nói gì đấy. Hihi – Thiên Anh nhắc lại, không quên tặng mọi người nụ cười đắc thắng
- Nhớ rồi. – Cả lũ ưỡ ỏi đồng thanh.

Một lúc sau...à một tiếng sau khi video đã được lưu vào và cất giữ cẩn thận. Trên cầu thang bước xuống là một chàng trai cao ráo, khuôn mặt và mái tóc vẫn dính nước. Anh quàng chiếc khăn tắm màu trắng ngang cổ vừa xuống vừa lau lau tóc, anh bận một chiếc quần ngắn sọc ca sô và chiếc áo ba lỗ rộng, khác hẳn với phong cách của anh thường ngày. Ồi...trông anh thật đáng yêu quá đi.

- Từ thần xuất hiện. Cả lũ chờ ngày xuống âm phủ - Hoàng nói nhỏ

Khánh Anh bước gần đến chỗ mọi người ngồi, đầu tiên anh nở nụ cười nửa miệng đầy độc đoán, ánh mắt cười cười nhưng ẩn chứa bên trong bao nhiêu sự âm ức muốn vỡ tan ra. Cả lũ nhìn anh cười cười lại, tìm dịp thỉnh thoảng như muốn văng ra ngoài. Nam là người cười to nhất và cũng là người bị anh tia đầu tiên

- Lý-Nhất-Nam – Anh khẽ rít tên Nam, nghe mà lạnh xương sống
- Ồi ời bạn tốt, bạn muốn gì ở tớ - Nam chớp chớp mắt đáng yêu
- Tớ muốn bạn kể hết mọi chuyện vừa nãy cho tớ nghe – Ánh mắt Khánh Anh đáng sợ nhìn Nam. Xưng hô “tớ-bạn” nghe thật giả tạo, buồn cười, buồn cười quá đi.
- Thì.....- Nam vắn vẹo cuối cùng cũng kể hết mọi chuyện ra. Cả lũ nhìn anh, chỉ chờ phản ứng của anh khi nghe Nam nói
- Cái gì? Máu lợn? – Khánh Anh hét lên tức tối
- Mấy người dám bôi máu lợn lên người tôi à? Quả này chết chắc rồi – Khánh Anh găm gừ nói tiếp. Nghe vậy Thiên Anh cũng khá là ngạc nhiên, cười không ra cười. Ha ha. Ôi ôi
- Ố ơ...em vô tội – Vy và Châu San đồng thanh.
- Tao cũng vô tội – Tuyết, Minh, Hoàng giơ tay đồng thanh
- Tao cũng thế - Nam nói
- Chắc tao có tội thôi nhĩ? – Khánh Anh lừ mắt

Có biết anh phải tắm hơn một tiếng không hả? Trời ơi...thì ra là máu lợn, thấm nào kinh đến thế.

- Ủ đây, mỗi ngày có lỗi, ai bảo mày say làm chi – Nam nhàu mồm lên nói. Tí nữa thì bị Khánh Anh phang cả bộ ấm chén vào mồm
- Mày thích lão à? Bây giờ thế này, tao không tính sổ chi – Khánh Anh nói đến đây cả lũ thờ phào nhẹ nhõm mà không biết về sau còn một câu dài ngoằng nữa
- Tao không tính sổ chi ngoài...Vy và Châu San lên dọn phòng anh, dọn bằng sạch thì thôi, chăn gối thay loại mới, còn mùi thì đừng trách, dọn xong thì dọn hết các phòng khác trong biệt thự luôn. Hoàng quét hết lá với cỏ ngoài khuôn viên, có con sâu nào thì bắt bằng hết. Tuyết đi thay nước ở bể

boi, thay cả bốn bề, ngồi bom, không được dùng máy. Minh tập làm siêu nhân đi, trèo ra trèo vào 100 lần ngoài cổng. Còn Nam... (Anh nhìn Nam cười, Nam cũng nhìn anh cười, nụ cười không vui) Nam ơi, tớ phiền bạn đi thông tắc hết số nhà vệ sinh trong biệt thự. Đầu tiên Nam hãy chống đẩy 100 cái lấy tinh thần hăng nhì? – Nói một lèo, Khánh Anh cười mẫn nguyện

- Cái gì? – Cả lũ hét lên, ngoại trừ Thiên Anh ngồi cười như điên.

- Không nhắc lại – Khánh Anh lạnh nhạt nói. Trong lòng thầm cười không khác gì Thiên Anh

- Mà nghĩ sao cho đại ca như tao đi thông tắc bể phốt hả? – Nam chu mỏ lên cái, phản đối kịch liệt.

- Nghĩ gì bảo tao làm siêu nhân – Minh cũng lên tiếng phản đối

- Tao không bom đâu... huhu – Tuyết không can tâm

- Mà nhìn mặt tao sáng lạng này mà phải đi quét lá với nhổ cỏ cho mày à? Ui đã thế còn bắt sâu nữa – Hoàng cảm phẫn, gì chứ, anh sợ sâu lắm nha.

- Biệt thự này nhiều phòng lắm. Em với Châu San làm đến bao giờ xong đây. Hic hic – Vy cầu nhau

Tất cả lên tiếng phản đối. Nhất định phải phản đối. Nhưng nói đi nói lại với con người máu lạnh như Khánh Anh thì vô ích. Anh đã nói là phải làm. Không nịnh được anh, cả lũ quay sang Thiên Anh với ánh mắt cầu cứu.

- Cầu cái gì? – Khánh Anh lườm cả lũ rồi xoay đầu nhìn Thiên Anh - Em cũng là người bị lừa, đừng nghe chúng nó nịnh chứ?

- Tất nhiên rồi – Thiên Anh nói làm cả lũ kia gần như ngã hết.

- Vậy tốt, tao với Thiên Anh sẽ đi kiểm tra. Mau đi làm đi – Khánh Anh nói to, giục giã.

- Đây...- Cả lũ ù xù chạy đi làm công việc cùng mình.

Tất cả đều bận bịu còn riêng cặp Song Anh “ngồi mát ăn bát vàng” Điều hòa bật quạt chạy tí lự còn thêm tivi âm ỉ, đồng hồ ăn hấp dẫn trên bàn kèm theo tiếng nói chuyện vui vẻ của hai người làm cả lũ kia gato gần chết.

Nam chống đẩy trước sự chứng kiến của Song Anh, một nhưng phải cố, nếu dừng phát hoặc ngã là phải chống lại từ đầu. Trong lòng không than thân trách phận. Vừa chống đẩy vừa nghĩ đến việc đi thông tắc anh chỉ muốn đâm đầu xuống đất chết quách đi cho rồi.

Bên ngoài trời. Nắng chang chang, Tuyết đi từng bề bơi một tháo nước ra rồi lại ngồi canh bom nước, không khác gì đũa vô công đòi nghề. Tháo ra lại bom vào. Đã thế không được bom bằng máy lên rất lâu, cái vòi thì bé tí. Nóng bằng chết nhưng vẫn phải cố chịu, lúc này cô chỉ muốn nhảy ùm xuống bể bơi cho mát thôi.

- Á... ừa... ặc...- Ngoài khuôn viên, tiếng Hoàng kêu lên “lạnh lót như chim hót”. Mọi khi ngoài này làm gì có sâu mà từ khi Tuyết bày đặt trồng rau một góc nên giờ mới nhiều sâu như vậy, mỗi lần nhìn thấy một em sâu xinh là Hoàng lại hét toáng lên như bắt được vàng. Rơi vào tình cảnh “ngàn cân treo sợi tóc” này thật đau lòng quá đi. Huhu... Trời nóng lắm nhưng vì bảo vệ mình và bàn tay Hoàng đã trang bị mình thành “người ngoài hành tinh”. Mũ bảo hiểm lẫn áo mưa kín mít, đã thế còn đi găng tay với ủng. Một tay cầm chổi một tay vén lá tìm sâu. Tránh sâu có ác thế không cha...>

Ngốc thật. Lại còn vén lá tìm sâu để bắt nữa chứ. Khánh Anh có điên đầu mà đi từng lá tìm xem còn một con sâu nào không chứ. Đúng là... sợ quá hóa mất khôn. Vừa chăm chỉ bắt sâu vừa nghĩ đến cỏ mọc tùm lùm khiến anh phát hoảng. Nói là tùm lùm thế nhưng cỏ mọc ít lắm vì mọi người trong nhà có ý thức thuê nhân viên chăm vườn ba lần trên một tuần rồi.

- Đòi lắm thằng ác. – Minh lau bầu, vừa trèo vừa cảm thán. Ở phía dưới Khánh Anh đã thuê vệ sĩ canh chừng và đếm số lần Minh trèo rồi, Minh nghĩ : thật độc ác.

- Này. Coi như tôi trèo đủ 100 lần rồi nhé, giờ tôi nghỉ lúc – Minh nói với tên vệ sĩ

- Dạ không được? Cậu chủ có lệnh phải đủ 100 lần mới thôi. – tên vệ sĩ đan thép nói, coi lời của Khánh Anh rất quan trọng, bắt buộc phải thực hiện đúng.

- Nhưng ăn gian chục lần nó có biết đâu – Minh cáu. Mỏi lắm rồi. Cái cổng cao 5m còn khó trèo, bắt anh trèo trăm lần khác nào bắt anh trèo đến âm phủ luôn.

- Không được. Thiếu gia đã có lệnh – Tên vệ sĩ vẫn cứng rắn nói. Mặc cho Minh thế nào

- Này tên kia, ta cũng là thiếu gia của mi đó – Minh chỉ thẳng tay vào mặt tên vệ sĩ. Bỗng nhạc chuông điện thoại anh reo lên. Là Khánh Anh gọi

- Minh đẹp trai à? Đừng bắt nạt vệ sĩ như thế chứ. Tớ cũng đếm được cậu trèo bao nhiêu lần đấy, liệu mà trèo hẳn hoi vào.

Nói xong, Khánh Anh dập máy luôn, Minh nghe mà tức anh ách, không làm gì được. Lại trèo tiếp. Vừa trèo vừa lăm bằm không ngừng.

- Tao mò biết thằng nào thiết kế cái cổng cao như thế đừng trách tao...

Về phần Vy và Châu San, dọn dẹp xong phòng của Khánh Anh cũng đủ để hai cô lăn ra đất than mệt. Bộ ly cao cấp bày trên bàn trà của Khánh Anh bị Vy làm cho ngã ngửa. Tiếng loảng xoảng như ai oán. Châu San dọn dẹp nhiều cũng quá quen, cô không lấy làm lạ nhưng đối với Vy thì cô chưa bao giờ lao động nhiều như hôm nay. Dọn xong rồi hai người lại dẫn nhau đi mua chăn ga gối đệm mới để thay vào chỗ bị máu làm bẩn. Châu San đi lấy xe còn Vy ra cổng trước, nhìn thấy cảnh Minh đang ngã ngổn trên đỉnh cổng mà Vy không thể nào nhịn được cười mà phá lên cười nắc nẻ

- Cười gì? Hay lắm à? Hic hic – Minh đau lòng nói

- Hay lắm. Vỗ tay – Vy vỗ tay rồi không cần biết Minh đang treo trên cổng mà mở cổng ra làm anh tí nữa thì ngã lộn cổ xuống đất. Cùng lúc đó Châu San lái xe đến, cổng mở to hơn làm Minh được đứng đưa miễn phí trên cao đến run cả người.

- Chúng mày về đây ông giết... - Minh nói vọng theo.

Một tiếng sau... trời vui nắng. Mồ hôi ai cũng tứa ra như mưa. Hoàng đã tháo bộ “bảo hiểm” ra khỏi người và bắt đầu đi quét lá. Trông không khác gì anh lao công. Bấy giờ Tuyết còn chưa bơm đầy một bể nước. Bực bội quá cô gọi điện cho người mua những 100 cái bơm loại to đến để cô dùng cho đã. Chứ một cái Khánh Anh giao không ăn thua.

“Giá mà mình nghĩ ra cách này sớm có phải bơm xong rồi không?” – Tuyết nghĩ

- Trời đất ơi....HAO KHÁNH ANH. Mày giết tao đi còn hơn – Nam hét âm lên, qua mười lớp khẩu trang mà giọng anh vẫn vang được xuống tận phòng khách. Khánh Anh ngồi cười nắc nẻ.

- Khổ thân anh Nam – Thiên Anh chẹp chẹp lưỡi.

- Nó còn bịa cả chuyện anh chết nữa, thằng này tội nặng nhất – Khánh Anh nói

- Thôi anh tha cho họ đi

- Kệ đi. Ha ha. Phải công nhận mấy con ông này chăm chỉ thật đấy– Khánh Anh cười. “Ày, hành hạ lũ này thật là thoải mái. Các bạn cứ thất lễ nhiều vào tớ càng sướng” – Khánh Anh nghĩ

Vừa lên mạng tra cách thông tắc Nam vừa ngồi ủ rũ trong nhà vệ sinh. Đeo mười cái khẩu trang một khiến anh gần chết ngạt.

Ôi...thời oanh liệt nay còn đâu.

Đến tối...

Tưởng chừng hình phạt chiều nay làm cả bọn kia mệt đến nỗi lăn hết ra ngủ đến mấy ngày chứ, không ngờ đến bữa ăn cơm lại đông đủ thật.

- Huhu vừa nãy tao phải tắm chục lần mới hết được cái mùi bễ phốt đấy – Nam dờ khóc dờ cười.

- Mày nghĩ sao tao được tắm máu lợn? – Khánh Anh trừng mắt nói.

- Chúng mày bằng tao sao được,.. giờ trọ chân, gãy tay rồi này – Minh càu nhàu

- Thế thì gấp ít thôi – Khánh Anh nói

- Ừ, bao nhiêu đồ ăn ngon thế này gấp ít sao được – Minh cười

- Thiên Anh về mà hỏi này vẫn chưa sang ăn nh? – Tuyết nói. Do Thiên Anh nói hộ nên 5h chiều tất cả mọi hoạt động được dừng lại dù chưa xong. Tất cả nhìn Thiên Anh như một vị cứu tinh.

Châu San vừa ngồi vừa nghĩ “ Không ngờ ngoài vỏ bọc lạnh lùng hằng ngày trong bar, ông chủ lại đáng yêu khiến mọi người đến phát khóc như vậy”

Ngoài cổng,

- Cô đến đây làm gì? – Yun khó chịu khi thấy sự xuất hiện của Thiên Anh

- Liên quan không? – Thiên Anh nói và cười

- Có. Vì tôi cũng sống trong đây

- Ồ thế à? Kệ chứ - Nói xong, không thèm quan tâm để ý đến Yun, Thiên Anh đẩy cửa bước vào, Yun đứng phía sau mà tức anh ách không làm gì được.

- Hay lắm – Yun nhếch mép cười khẩy rồi cũng đi vào. Nhỏ cổ đi nhanh để đi cùng Thiên Anh cho cô tức, nhưng Thiên Anh vẫn mỉm cười như không có chuyện gì.

Cùng một lúc, hai người tên Thiên Anh cùng xuất hiện ở phòng ăn khiến tất cả đều phải ngoái nhìn ngạc nhiên. Vừa vui mừng vừa khó chịu. Vui mừng vì Thiên Anh đến, khó chịu vì Yun về.

- Thiên Em đến rồi, vào đây đi, em ngồi đây này - Nam giơ tay lên nói và chỉ vào chỗ trống cạnh Khánh Anh. Thiên Anh vui vẻ bước đến, Yun cũng đến nhưng hết chỗ cạnh anh. Bàn hình vuông có mười chỗ thì vị trí như sau.

(Tuyết)

(Thiên Anh) (Nam)

(Khánh Anh) (Minh)

(Hoàng) (Vy)

(Châu San) (Trống)

(Trống)

Tuyết và Hoàng cũng ngồi cạnh Khánh Anh nên Yun khó mà có thể yêu cầu họ đổi chỗ cho được. Nhỏ đành ngậm ngùi ngồi xuống chỗ cạnh Châu San, đối diện Tuyết.

Dù rất khó chịu với Yun nhưng ai cũng vui vẻ nói chuyện, coi như Yun không tồn tại.

-Ồ đông vui quá nhỉ? Cho ta ngồi với được không? – Ông Đường lên tiếng

- Ok luôn – Tuyết hăng hái nói

- Con chào bác – Thiên Anh nhìn ông e ngại

- Cha – Yun cười nhìn ông. Ông xoa đầu nhỏ

- Con chào bác – Châu San cười

- Bạn mới hả? – Ông nhìn Châu San khẽ nói

- Đồ bác biết ai đây? – Minh

- Chắc bạn gái Hoàng hả? – Ông ngó trước ngó sau, đoán

- Chuẩn rồi. – Cả lũ đồng thanh. Riêng Hoàng với Châu San ngơ mặt ra như ngớ. Không thấy đối phương phản bác, trong lòng cả hai dâng lên niềm vui khó tả

- Thật sao? Thế này tớ phải gọi cậu là chị dâu à? - Yun nhìn Châu San cười nói

- Minh không biết – Châu San ngượng, cười.

- Thế bác đoán xem, giữa hai người này, ai là bạn gái con bác – Nam lên tiếng, chỉ vào hai người tên Thiên Anh. Câu hỏi bất ngờ khá khó đối với ông, ông do dự nhìn Yun rồi nhìn Thiên Anh rồi nhìn cả nét mặt của Khánh Anh. Anh vẫn bình thản gắp thức ăn.

- Chắc là... Ông chưa nói dứt câu thì Yun đã nhảy bổ vào nói

- Là con rồi, đúng không, hìhì

- Là cháu à? – Ông nhìn vào Thiên Anh cười nói, cô khá bất ngờ khi ông lại đoán là mình. Cả lũ hét lên kêu đúng. Quá đúng. Riêng Yun thì tức cả thất vọng lộ rõ ra mặt

- Bác...- Nhỏ đứng dậy nói

- Lễ phép chút em ơi – Tuyết cười đều

Nhỏ tức quá, rời khỏi bàn ăn rồi đi thẳng lên phòng. Mọi người được phen hả dạ, bữa ăn trở nên ngon và thú vị hơn nhiều. Khánh Anh nghe cha mình nói ra câu ấy, anh đã nhìn ông, ánh mắt khác thường ngày, ông nhìn ánh mắt ấy, đoán được con trai mình đã cười hạnh phúc. Ông cũng hạnh phúc lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tình bạn hay tình yêu?

- Dù sao hôm nay cũng cảm ơn mọi người giúp tôi với Thiên Anh lành lại. – Khánh Anh nắm tay Thiên Anh nở nụ cười ấm áp, khẽ nói. Từ hai bàn tay đang lạnh bỗng trở nên ấm lạ thường. Hạnh phúc là cái nắm tay như vậy sao?

- Vậy nên... - Khánh Anh nói tiếp. Cả lũ ò ạt lên ra ý kiến

- Vậy nên Khánh Anh sẽ khao chúng ta một bữa ăn thịnh soạn hả? – Nam hí hửng

- Hay đi du lịch? – Hoàng chớp chớp mắt

- Cả hai – Tuyết tham lam nói

- Không – Khánh Anh nhún mày nói, chịu thua lũ này toàn thích ăn vói chơi.

- Không thì là gì? – Đồng thanh toàn tập

- Vậy nên... mọi người đi ngủ sớm đi. – Khánh Anh cười nhạt nói. Sau câu nói ấy là cái ngả ngửa của từng người.

- Thế không nói còn hơn – Nam bĩu môi nói thầm, nghe được Nam nói. Khánh Anh nhếch môi cười

- Nam thích thông tắc hơn là ngủ sớm à?

Câu nói hàm ý sự đe dọa của Khánh Anh làm Nam lạnh cả người. Xua xua tay nói

- Ô nầu... ngủ ngủ... ngủ thôi... *oáp* muộn rồi mà

Khánh Anh nhìn Nam bật cười thích thú. Hôm nay quả thật rất vui đối với anh.

- Thiên Anh với Vy anh đưa hai người về - Khánh Anh ra đề nghị

Cả hai gật đầu rồi ra xe.

- Anh định yêu cô ta đến khi nào? – Dòng tin nhắn lặng lẽ được gửi đến số máy của Khánh Anh. Yun nhếch mép cười đầy đau đớn.

- Khi nào... cô ấy chết. – Mãi một lúc sau, Khánh Anh mới nhắn tin trả lời lại nhỏ. Có ai biết không, nếu cô gái ấy chết thì lúc ấy anh cũng chẳng còn tồn tại rồi. Đọc xong tin nhắn, nhỏ cười thầm, vừa đau khổ vừa vui mừng đan xen.

Cốc...cốc

Tiếng gõ cửa làm Châu San bừng tỉnh khi đang suy nghĩ lung tung. Đã quá khuya rồi còn ai gõ cửa được chứ.

- Ai đấy? – Cô lên tiếng cảnh giác.

- Tôi. Thiên Anh - Yun khẽ nói. Khẽ nở nụ cười nhạt

- Ở thế vào đi, cửa không khóa mà... tưởng về rồi chứ? – Cứ ngỡ là Thiên Anh kia nên Châu San le te nói, cho đến khi nhìn thấy Yun cô mới gãi gãi đầu nói

- Ô là bạn à?

- Ừ, vẫn chưa ngủ à? Chị có rảnh không nói chuyện với em lúc? – Yun cười điệu, ngồi xuống bên cạnh giường Châu San

- Có chuyện gì sao? Mà đừng xưng hô chị-em, tôi thấy kì sao ấy, mình bằng tuổi mà – Châu San cười cười nói.

- Dù sao chị cũng là bạn gái của Hoàng, em là em gái Hoàng nên xưng hô vậy trước có gì kì đâu. – Nhỏ cười, nụ cười ẩn chứa đầy mưu mô, khẽ nhìn Châu San và chẹp lưỡi trầm nghĩ “Cũng không tệ”

- Thật ra... - Châu San định nói “Thật ra tôi không phải bạn gái của Hoàng” nhưng bị Yun cướp lời.

- Chị quen Vĩnh Thiên Anh?

Châu San không nói gì chỉ gật. Nửa đêm rồi mà muốn nói mấy chuyện này sao? Thật khó hiểu mà >

- Tại sao quen? – Yun lạnh giọng

Giây? Hồi như kiểu đang điều tra vậy nè. Có chuyện gì không nữa...

- À thì tôi du học bên Pháp gặp cậu ấy. Chúng tôi rất thân, tôi cũng quý cậu ấy lắm. – Châu San cười tươi.

- Quý sao? – Yun hờ hững cười lạnh nhưng không để nụ cười ấy lọt vào tầm mắt của Châu San, nhỏ khẽ hỏi

- Nếu Hoàng yêu cô ta chị còn quý cô ta không?

Từng lời, từng chữ nhỏ phun ra khiến Châu San tỉnh luôn ngủ, ánh mắt tròn xoe nhìn Yun khó hiểu.

- Ý bạn là sao? – Châu San nhủ mảy hỏi. Không gian lặng như tờ, tiếng kim đồng hồ nào nề trôi qua từng giây phút. Giọng nói nhỏ nhỏ đều đặn vang lên

- Cứ trả lời đi

- Tôi không trả lời đâu – Châu San mỉm cười, ánh mắt lộ rõ sự khó hiểu nhưng không muốn hỏi nhiều.

- Chiều mai rảnh chứ? Đến địa chỉ này gặp em nhé. Nếu chị không đến chị sẽ không hiểu rõ về anh Hoàng đâu - Yun khẽ cười, đặt lên tay Châu San tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ quán cafe rồi bước ra ngoài. Khẽ đưa tờ giấy lên quan sát, Châu San nằm xuống giường, không ngừng nghĩ ngợi về Hoàng và hai người con gái mang tên Thiên Anh ấy.

Câu hỏi của Yun cứ văng vẳng bên tai cô “Nếu Hoàng yêu cô ta...” Làm tâm trí cô như rối bời. Cô lại nhớ đến ánh mắt lần đầu tiên Hoàng nhìn Thiên Anh khi gặp cô nàng ở bên Pháp, ánh mắt tìm kiếm đâu đó một chút yêu thương, một chút nhớ nhung. Rồi nhớ đến ánh mắt đen chầu chực dành cho mình khi đụng phải anh lần đầu tiên.

Hai ánh mắt hoàn toàn khác nhau. Phải chăng... Hoàng và Thiên Anh từng yêu nhau. Nhưng còn Khánh Anh, anh ấy là gì vậy? Có lẽ nào, tình yêu tay ba giữa hai người bạn thân và một cô gái có thật sao. Châu San lắc nhẹ đầu cười giễu mình. Nếu vậy, Hoàng mà yêu cô thì anh chỉ xem cô như người thay thế, thay thế chỗ ngồi của Thiên Anh trong tim anh.

Không. Cô không muốn trở thành một cái bóng của người khác đâu mà.

Nghĩ vậy thôi cũng đủ làm nước mắt theo hàng rơi xuống. Trên gò má hồng lấm lem chút nước... mặn chát.

Cô yêu anh thật rồi. Nhưng anh thì sao đây???

Sáng sớm. Khi tất cả mọi người vẫn đang trong giấc ngủ, một mình Hoàng đứng phun nước ở ngoài khuôn viên, thả lỏng những nụ cười bí ẩn lại khẽ giật giật trên môi. Nhìn vào anh, không ai biết anh đang nghĩ ngợi gì nữa.

- Nay có chuyện gì vui vậy? – Tiếng Khánh Anh lạnh lạnh phát ra từ phía sau, anh cầm trên tay hai ly cafe, khẽ nhún người đưa cho Hoàng một ly. Hoàng bỏ vôi nước xuống, nhận lấy rồi ra ghế ngồi cạnh Khánh Anh

- Đoán đi? – Hoàng khẽ cười, môi nhắm nháp một chút cafe

- Về Dương Châu San - Khánh Anh hơi cười, dựa lưng về phía sau. Tư thế rất thoải mái.

- Đúng là người đứng đầu thế giới ngầm, gì cũng đoán ra. Mấy thấy nhỏ đó thế nào? – Hoàng hí hửng nói

- Tao không bao giờ đi nhận xét con gái – Khánh Anh nghiêng đầu nói, cười nửa miệng nhìn thái độ của Hoàng

- Thế hả? Vậy chiều nay cho tao mượn Thiên Anh nhé !

- Có chuyện gì? – Anh nhủ mảy hỏi.

- Tán tỉnh – Hoàng buông một câu đầy thách thức Khánh Anh

- Mày dám? – Khánh Anh hỏi lạnh lùng, ánh mắt ghì chặt lên người Hoàng. Anh biết tình cảm của Hoàng dành cho Thiên Anh không đơn giản. Tình cảm ấy đến anh còn phải “ghen tức” nhưng vì Hoàng là bạn thân của anh anh không làm gì, nếu Hoàng mà là người khác, anh không chắc tính mạng của người ấy được an toàn. Còn cô gái tên Châu San, hiện giờ Hoàng đang yêu cô gái đó, nhưng liệu thời gian này Hoàng đã quên Thiên Anh chưa?

- Dám chứ? – Hoàng nhếch môi cười. Nụ cười nửa đùa nửa thật.

- Vậy thì cứ việc – Câu nói rất lạnh lùng đầy hàn khí, xung quanh như bị câu nói ấy làm đóng băng vậy. Ánh mắt đầy băng giá nhìn chằm chằm vào Hoàng như muốn phóng băng giết đối phương vậy.

- Đùa chút mà nhìn tao kinh vậy, tao muốn tỏ tình với Châu San nhưng không biết nói như thế nào và hành động ra sao? Tao muốn Thiên Anh tư vấn và giúp đỡ. – Hoàng nói. Tăng băng kia vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng và nói

- Giúp đỡ?

- Ủ, kiểu vật thí nghiệm ý – Hoàng cười chêu chọc

- Tại sao không phải cô gái nào khác? - Khánh Anh quá quan tâm đến vấn đề liên quan đến Thiên Anh .

- Bởi vì... với Thiên Anh tao mới có cảm giác – Hoàng bất giác cười lạnh nhạt, ánh mắt đầy đau khổ, tại sao... quên một người mình đã từng yêu lại khó khăn đến như vậy?

- Đồng ý cho mượn rồi nhé! – Hoàng nở nụ cười tươi, Khánh Anh chỉ lặng gật đầu mà không nói bất kì câu nào nữa. Nói xong, cảm thấy không còn gì để nói nên Hoàng đã đứng dậy bước đi, trả lại không gian yên tĩnh như không có sự tồn tại của con người. Một mình Khánh Anh ngồi lại với thiên nhiên xung quanh. Cảnh thiên nhiên thật đẹp nhưng nụ cười của anh chợt ánh lên còn đẹp hơn gấp vạn. Rất nhanh chóng, nụ cười ấy bị thu hồi lại như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

.....

Chiếc xe BMW đậu ngay trước cổng nhà Thiên Anh , Hoàng khẽ cười rồi bỏ điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Em xuống nhà đi.

- Sao ạ? – Đang mải mê ngủ nướng thì câu nói ấy làm Thiên Anh như tá hỏa. Nhưng đầu tiên hỏi lại để kiểm soát xem mình có đang mơ hay không?

- Lại đang ngủ hả? Anh lên phòng em nhé. – Hoàng cười chêu chọc

- Dạ thôi để em xuống – Cô tắt điện thoại , vứt nó sang một bên, bay xuống giường thay quần áo và chải tóc gọn gàng, búi phòng lên trên đỉnh đầu và chạy thẳng xuống dưới nhà.

- Anh đến sớm vậy?

- Có nhiều việc mà. – Hoàng cười.

- Vậy đi thôi – Thiên Anh vui vẻ nói

Xe lăn bánh, đầu tiên Hoàng đưa Thiên Anh đến một công ty vàng bạc đá quý thuộc tập đoàn nhà anh.

Mới bước vào, nhận ra sự có mặt của Hoàng, toàn bộ nhân viên cúi chào lịch thiệp

- Thiếu gia

- Noi đây, em chưa đến bao giờ - Thiên Anh chớp chớp mắt nói.

- Anh đến lần thứ hai – Hoàng mỉm cười

- Vậy sao? Em hơi ngạc nhiên đó nha. Công ty nhà anh mà anh đến ít vậy – Thiên Anh ngạc nhiên cười

- Không có việc cho mình thì đến đây làm gì? – Hoàng cười nói, đi về phía cầu thang máy và lên tầng 30

- Tầng này chỉ kinh doanh nhẫn tình nhân hả anh?

- Có lẽ thế - Hoàng cười, dẫn Thiên Anh đến khu bày nhẫn đủ kiểu, sáng lấp lánh và đẹp đến “đau mắt” Nhìn chúng thì nhau khoe vẻ đẹp của mình mà Thiên Anh chỉ muốn ôm hết chúng về.

- Em chọn đi – Hoàng mỉm cười nhìn Thiên Anh

- Em được chọn sao? – Thiên Anh mấp máy môi cười

- Thì anh nhờ em chọn hộ mà, anh chưa đi chọn nhẫn cho con gái bao giờ

- Vậy anh đi theo em – Thiên Anh cười tươi nói rồi kéo Hoàng đi theo. Anh mỉm cười đi theo sau cô

- Thiếu gia, thiếu gia đưa bạn gái đi mua nhẫn hả? – Một cô nhân viên khẽ chào hỏi

- Dạ? – Thiên Anh trở mắt nhìn cô nhân viên đó nói, ngượng ngừng nhìn Hoàng cười.

Hoàng không nói gì với cô nhân viên mà hất mặt về phía Thiên Anh

- Em chọn đi

Loay hoay một lúc Thiên Anh chỉ vào chiếc nhẫn kim cương đang lấp lánh phía dưới. Chiếc nhẫn hình đôi cánh thiên thần rất đẹp, một bên là kim cương xanh, một bên là kim cương trắng rất đẹp, hai màu xanh trắng hòa quện vào nhau tạo nên vẻ đẹp quý phái, xung quanh còn được đính thêm hàng ngàn viên kim cương nhỏ nữa.

- Tiểu thư đây có con mắt thật tinh tường, chiếc nhẫn này là chiếc nhẫn đẹp nhất mà tôi cũng từng thấy đấy, nhưng thật tiếc là nó rất đắt nên hiện giờ chưa ai dám mua – Cô nhân viên nói.

- Oa, em thấy nó rất đẹp – Thiên Anh cầm chiếc nhẫn lên ngắm ngía.

- Em biết ai thiết kế nó không? – Hoàng cười

- Là ai ạ? – Thiên Anh vẫn quẩn luyến lấy chiếc nhẫn không rời.

- Là Khánh Anh đó – Hoàng cười nói và xoa xoa đầu cô như một đứa con nít.

- Có vẻ em rất thích nó nhỉ? Vậy em chọn cái khác cho anh đi

- Nhưng em thấy cái này đẹp mà, anh mua đi. Chắc Châu San sẽ thích lắm đấy – Thiên Anh không hiểu câu nói của Hoàng cho lắm nên cô đã nói vậy. Cô không biết anh muốn nhường chiếc nhẫn này cho cô, bởi cô thích, anh không có ý gì khác nữa, trong lòng anh thầm nghĩ cô gái này thật ngốc.

- Vậy hả? Em không tiếc chứ? - Hoàng cười chêu chọc

- Dạ không? – Cô cười nói và thầm nghĩ, dù tiếc thì cũng có làm được gì đâu, chiếc nhẫn này đắt vậy, với khả năng của cô thì mua sao nổi...

- Lần sau Khánh Anh sẽ mua cho em chiếc đẹp hơn như vậy – Như đọc được suy nghĩ của cô, anh xuề xòa nói.

- Dạ, em đâu cần – Cô cười hi hi.

- Gợi lại cho tôi đi – Hoàng quay sang ra lệnh với nhân viên.

Rời khỏi công ty nhà anh, cô hỏi

- Tiếp theo là đi đâu anh?

- Đến quán cafe đi – Hoàng ra ý kiến

- Dạ được. Anh sẽ tỏ tình ở đó hả? – Cô ngây ngô nhìn anh

- Anh chưa nghĩ ra đấy – Anh cười rồi kéo theo cô đi. Nhìn anh và cô như vậy, ai cũng nghĩ là tình nhân ấy chứ.

Từ trong quán, tiếng nhạc vang lên nghe thật lãng mạn, hai người từ từ bước vào. Chọn bàn gần vườn và hồ phun nước nhất để không khí trong lành hơn.

- Ài. Nhiệm vụ của em là gì đây? – Thiên Anh khoanh tay hỏi.

- Anh cũng không biết – Anh lắc đầu nói. – Anh muốn em chỉ bảo mà em hỏi vậy? – Anh cười

- Trước tiên phải gọi nước đã. Để xem nào – Cô cười, vội lấy menu rồi đánh mắt với anh – Anh uống gì đây?

- Cho anh cafe không đường

- Chị ơi, lấy em một cafe không đường, một cafe sữa capuchino – Thiên Anh vẫy tay gọi phục vụ.

...

Đang mãi mê nói chuyện. Vừa ngẩng mặt lên thì Yun thấy Hoàng và Thiên Anh đi vào. Nhỏ khẽ cười đầy mưu mô “ô, trùng hợp thật”, đánh mắt về phía hai người và nói với Châu San

- Chị nhìn em, họ là ai?

Châu San khẽ quay người lại. Nhìn thấy Hoàng đang cười thật tươi với Thiên Anh, hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ đến như vậy. Lòng Châu San chợt nhói lên cảm xúc khó tả, cô gượng người quay đầu lại, không muốn nhìn nữa. Hiện tại... cô đang ghen. Lẽ nào, những lời Yun nói là sự thật

- Họ vẫn thường “ngoại tình” như vậy đó ! – Yun nhếch mép nói bí hiểm, câu nói ấy động chạm đến trái tim nhỏ bé của Châu San.

- Chị có muốn ra đây ngồi chung không? – Yun ngỏ lời. Ánh mắt đặt lên khuôn mặt xinh đẹp đã tỉnh lại.

- Không. Cứ để họ thể tốt hơn mà. – Châu San cười buồn, khe khẽ quay đầu lại. Bất gặp cảnh chàng trai lén lấy từ sau ra một chiếc hộp nhỏ xinh rồi đặt

lên tay cô gái đang đưa ra rồi chàng trai nhìn cô gái đầy hi vọng, cô gái từ từ hé mắt ra, bật cười nhận chiếc hộp nhỏ xinh kia đầy hạnh phúc

- Chắc là nhẫn đấy? – Yun cũng bất ngờ nhìn hai người họ, nói.

- Ủ, nhẫn. – Châu San mỉm cười chưa chút. Tình yêu của cô... trái tim của cô một lần nữa thất bại rồi. Lửa chưa cháy đã bị mưa dập tắt rồi. Đau... lắm

“Anh ở đâu, đến bên em được không? Em lại yêu nhầm người rồi. Em không nên yêu anh ta, huhu” – Châu San vừa nghĩ vừa cười đầy đau khổ, nước mắt cứ chảy ngược vào trong tim đến nỗi máu khó có thể lưu thông được.

Lần đầu tiên Châu San biết yêu là năm cô học lớp 11, và người cô yêu rất giống với Hoàng. Nhưng hình như Hoàng có vẻ đẹp hơn anh ta rất nhiều.

Rồi. Anh ta cũng làm cô đau giống như cô nhìn Hoàng lúc này nè.

- Thấy thế nào? – Tiếng Yun cất lên khiến Châu San quay trở lại thực tại

- Đau – Cô chỉ buông ra một từ. Trái tim bị bóp chặt không nói lên lời.

Không còn lời nào diễn tả được tâm trạng của cô lúc này ngoài từ “đau” Hạnh phúc đó... thật sự cô không thể có.

- Có được anh ấy không khó đâu, chị hãy nghe theo lời của em. Tối nay, em lại gặp chị, sân thượng nhé – Nói rồi, Yun bỏ đi trước không nói thêm gì nữa. Châu San lặng người ngồi lại, gục mặt xuống bàn, không biết làm gì hơn ngoài lặng lẽ khóc.

Mười phút trước...

- Anh nhầm rồi, ai lại tặng nhẫn kiểu như thế, phải như này này, anh đưa tay lên đi, bắt đối phương nhắm mắt lại nhớ. Giờ em là anh, anh là Châu San nhé. – Thiên Anh cười tươi đồng kích với anh, cô cầm hộp quà nhỏ khe khẽ nắm lấy tay dưới của anh, đặt hộp quà lên bàn tay ấy. Mỉm cười nói – Làm bạn gái anh nhé.!

- Sến quá ! – Hoàng phán một câu làm Thiên Anh lườm anh cháy tóc.

- Thế anh có làm theo không? – Cô nói như ra lệnh khiến anh gật đầu nghe theo răm rắp. – Đây, cầm lấy đi, bây giờ em là Châu San nhé. – Cô đưa hộp quà cho anh, anh nhận lấy, hít thở thật sâu rồi dấn mình vào nhân vật chính.

- Đầu tiên, em hãy nhắm mắt vào đi. – Hoàng cười nhìn cô gái trước mắt đang mở to mắt nhìn anh, cô gái cười làm theo, hai mắt nhắm lại chờ đợi một bất ngờ. Làm theo kịch bản cô đã nêu, anh từ từ bỏ hộp nhẫn nhỏ xinh ra, nắm lấy tay dưới của cô gái rồi đặt lên đó chiếc hộp và mỉm cười đầy hi vọng.

Cảm giác có gì đó đặt trên tay mình, cô gái khẽ mở mắt, bất ngờ cười đầy hạnh phúc và hạnh phúc hơn sau đó là câu nói

- Làm bạn gái anh nha.!

- Em đồng ý – Cô gái cười cười gật đầu. ...rồi hạ màn

- Rất hay phải không? – Thiên Anh cười tươi, trả lại chiếc nhẫn cho anh.

- Anh thấy sao ấy? – Hoàng cười cười, uống thêm ngụm cafe

- Anh chưa quen thôi, anh cố lên nhé. ! – Cô cười nhìn anh, khẽ nắm tay anh ủng hộ anh

- Anh cảm ơn. – Anh nói, ánh mắt nhìn cô khe khẽ cười...

...

Về đến nhà. Hoàng cười rỡ tươi khi nhìn thấy Châu San đang xem phim ở phòng khách.

- Không đi chơi đâu à? – Anh lên tiếng hỏi ngu ngơ

- Tôi đi một mình đi lạc đường à? – Châu San đáp lại ngay.

- Ý cô là muốn tôi đưa đi đúng không? – Hoàng cười chêu

- Nào muốn. – Cô nói, không nhìn anh, chỉ chăm chăm vào màn hình tivi nhưng không thể nào tập trung xem hết bộ phim được mà lúc nào tâm trí cũng treo lơ lửng trên mây. Chờ ai đó kéo xuống.

- Vậy hả? Thế thì thôi – Hoàng cười rồi định đi lên phòng.

- Đây... - Châu San khẽ xoay người lên tiếng

- Gì? – Anh khẽ nhú mày nhìn cô. Cô ngập ngừng nhìn anh hỏi

- Nếu anh yêu một cô gái thì anh sẽ yêu đến bao giờ ?

Cô không thể ngờ mình đủ can đảm để hỏi câu này. Nhưng thật sự cô muốn biết lắm.

- Đến bao giờ cô ấy chết. – Hoàng cười nói, rồi đi lên phòng một mạch. Ở phía dưới. Châu San tựa lưng vào ghế, khó nhọc nhắm mắt.

Hoàng và Khánh Anh thật giống nhau. Khi nào cô ấy chết...thì chính anh cũng sẽ chết.

Tối hôm đó. Châu San lên tầng thượng theo lời nói của Yun. Gió tầng thượng thổi thật mát, nhưng không thể nào thổi được muộn phiền trong lòng hai cô gái đứng đây. Yun đứng cạnh lan can nhìn xuống thế giới bên dưới đang tấp nập xe cộ chạy qua.

Câu nói...’Đến bao giờ cô ấy chết’ không chỉ hiện hữu trong đầu Yun mà nó còn hiện hữu trong đầu Châu San.

- Thấy thế nào khi cô ta chết? – Yun lên tiếng hỏi Châu San

- Cho tôi hỏi đã, vì sao bạn muốn hại Thiên Anh ấy – Châu San hỏi ngược. Đôi môi anh đào khẽ mấp máy nụ cười nhạt nhẽo

- Em muốn giúp chị có được anh Hoàng một cách trọn vẹn nhất thôi. – Yun cười giả tạo đáp

- Không đơn giản – Châu San lắc đầu nói

- Ý chị là sao? – Yun nhún mày nhìn người con gái đối diện mình một cách nghi hoặc. Chẳng lẽ cô gái này khó dụ thế à?

- Tự hiểu đi – Châu San hừ lạnh nói. Cô biết mình đang nói chuyện với một con cáo già đầy mưu mô.

Không gian bỗng trở lên lắng lại. Gió hiu hiu thổi làm mái tóc dài của Châu San nhẹ bay, quần quýt lấy khuôn mặt xinh đẹp đang chứa đầy nội tâm.

Sau một lúc vờ suy nghĩ, Yun khẽ cười nửa miệng, nụ cười của ác quỷ

- Chị biết không? Khi yêu một người. Ai cũng sẽ làm tất cả để có người mình yêu đấy – Yun nói đầy ẩn ý, Châu San cũng không quá ngu dốt để không hiểu câu nói ấy.

- Tại sao nói vậy với tôi. Tôi có liên quan?

- Liên quan chứ? Chị sẽ đánh mất anh Hoàng chỉ vì một con nhò đó đấy? Thấy sao? – Yun hất mặt nói đầy kiêu ngạo lẫn thách thức tâm trí cô gái trước mặt

- Thấy bình thường. – Châu San nói và cười lạnh

- Không bình thường chút nào cả, em cho chị nốt tối nay suy nghĩ, nếu chị đồng ý thì hãy thực hiện theo kế hoạch của em. Nhỏ đó phải chết thì chúng ta mới hạnh phúc được. – Yun nở nụ cười độc đoán, nhìn sâu vào mắt Châu San mà nói.

- Giữa tôi, thì tình bạn có trọng lượng hơn tình yêu. – Châu San nói xong rồi đi xuống. Yun nhìn bóng dáng nhỏ khuất sau ánh đèn, khẽ nở nụ cười độc ác, hai tay nắm chặt lan can như muốn bóp nát mọi thứ.

Châu San đi về phòng, tắt điện đi để lại ánh sáng nhỏ hắt ra từ đèn ngủ. Cô nằm nghĩ rất nhiều.

Tình bạn?

Tình yêu?

Cái nào hơn, cái nào kém, cô không thể nào xác định được. Nghĩ đến những lần bên Thiên Anh, cô gái ấy thật sự rất tốt thì Châu San không thể nào muốn hại Thiên Anh được, còn đối với Hoàng...cô đã yêu Hoàng quá nhiều. Cô phải làm sao đây khi luật chơi luôn là thế. Được cái này phải mất cái kia...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chuyện tiếp theo

Một mồi thử dài, Châu San bước chậm rãi trên hành lang, ban đêm, Mặt Trăng thay Mặt Trời đem hương vị của màn đêm xuống, gió rít nhẹ đuổi nhau trên mái nhà. Nhiệt độ xuống thấp nhưng khá mát mẻ khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết.

Suy cho cùng, cô vẫn không thể nào ngủ được, đầu óc nghĩ ngợi lung tung, rồi mù hết cả lên. Tâm trí cô... luôn xuất hiện hình ảnh cô bạn ấy và...con tim cô luôn xuất hiện hình ảnh người con trai ấy.

Đôi chân bước mãi chẳng dừng và sẽ không biết mình nên tiếp tục đi đâu nữa.

7h sáng hôm sau.

Cánh cửa phòng khẽ mở. Yun bước ra ngoài cùng chiếc túi xách cách điệu và bộ đồ khá đẹp, bó sát tôn lên vóc dáng thon gọn đến mơ ước của các cô gái khác. Nhìn thấy Châu San, nhò khẽ đánh mắt một cái, cười nhếch mép, sau đó là một lời nói đầy ẩn ý

- Thế nào? Nghĩ lại đi, khéo hối hận.

Châu San khẽ rung mình vì lời nói ẩn ý đó nhưng cô vẫn mỉm cười lắc đầu coi như không

- Nghĩ lại...rất đau đầu!

Nói vậy, cô tiếp tục đi xuống dưới nhà, mặc kệ ánh nhìn thâm độc dành cho mình từ phía sau, Yun đưa mắt nhìn Châu San khẽ cười nham hiểm. Câu nói của Khánh Anh lại văng vẳng đến tai nhỏ...

“Khi nào...cô ấy chết...”

Anh yêu cô ta đến khi nào cô ấy chết. Vậy...nhất định cô ta phải chết. Bằng mọi giá. Em sẽ dành lại anh, anh phải là của em, một mình em...một mình Vương Thiên Anh này thôi, anh hiểu không?

Suy nghĩ đầy cay nghiệt thoáng lên trong đầu rồi tiếp tục với những suy nghĩ khác...Chỉ cô mới khiến tôi hoàn thành được nhiệm vụ này, Châu San ạ...Hữu Tuệ...tao nhớ mày...

Thoài dòng suy nghĩ vì tiếng động sau lưng mình khe khẽ. Đôi chân trần của Khánh Anh bước phía sau, gần đến nhỏ

- Anh, anh xuống ăn sáng hả? – Nhỏ cười tươi với anh, chạy đến vúi lấy tay anh, khác hẳn thái độ kiêu ngạo ban nãy đối với Châu San

Đôi mắt sâu lạnh không thêm liếc người con gái phía trước một cái, anh gạt tay nhỏ ra khỏi mình rồi đôi chân vẫn tiếp tục bước nhẹ, coi người đó như không khí. Không đáng để lưu tâm

- Em ra ngoài có chút việc. Tối em quay lại nhé anh! – Nhỏ vẫn mở miệng nói như thể người con trai ấy sẽ đáp lại câu trả lời ấy. Nhưng không, anh không nói một câu gì rồi...thẳng thẳng đi xuống nhà. Anh không nói, nhưng anh cũng nghĩ, anh nghĩ...“Cô đi luôn cũng được”

Đáng để tâm nhiều đến người con gái này thêm làm gì. Chỉ thêm nhức đầu.

Tiến đến phía cổng, bắt gặp ánh mắt thích thú của Minh nhìn mình khi anh đang chăm chú vận động cơ thể mỗi buổi sáng. Yun khẽ chau mày nhưng không nói gì, đợi cho Minh lên tiếng trước.

- Oa, ăn mặc đẹp vậy? Gặp cha đưa bé sao?

Câu nói ấy được truyền đến tai nhỏ, nhò khẽ lạnh gáy, dùng ánh mắt không mấy thiện cảm liếc nhìn Minh như một lời cảnh cáo, nếu còn nói nữa sẽ không sống yên với nhỏ đâu. Đừng dòn nhỏ vào đường cùng như vậy.

- Anh nói vậy lần nữa đừng trách...- Yun mạnh mẽ nói, ánh mắt vẫn hằm hằm nhìn Minh đầy sát khí, ánh mắt ấy chỉ muốn bóp nghẹt người đứng trước mình.

- Cô sẽ làm gì...Minh? – Tuyệt bước đến, hai tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc vẫn còn ướt khi chưa sấy khô. Câu hỏi buông ra từ khóe miệng xinh xắn đầy sương lạnh khiến Yun dè chừng. Ánh mắt lãnh đạm nhìn Yun chứa đầy tầng băng chưa tan.

- Em đùa...- Nói rồi, nhỏ cười gượng gạo và bước ra cổng, trước khi cánh cổng khép lại, nhỏ không quên liếc nhìn lại ngôi biệt thự một lần nữa và chửi thề...đây bất mãn.

Chiếc BMW lướt nhẹ đến, đón nhỏ lên, bên trong, một người con trai cười với nhỏ, nụ cười đầy nham hiểm...

Bữa sáng kết thúc, Tuyệt và Nam phải đến bang vì một số chuyện đang xảy ra. Khánh Anh cũng hơi khó hiểu vì sao dạo này hai người thường đến bang nhiều như vậy, anh cũng khẽ nghĩ ngợi, cũng lâu rồi, anh chưa đụng chạm đến tổ chức Hắc Long của mình.

5h chiều...

- Có thư gửi đến tổ chức không? – Tuyệt ngồi phịch xuống ghế, đưa tay lên khẽ xoa xoa thái dương, hỏi người con trai ngồi đối diện

Đôi tay đang lướt trên màn hình cảm ứng khựng lại một giây, trong tích tắc anh nhìn Tuyết

- Có? Cũng biết chuyện à?

- Ừ, liên quan đến cả Thiên Long – Tuyết cười lạnh, ngả người về phía sau. Có vẻ rất mệt mỏi. Bỗng cô khẽ nhăn mặt, thờ không đều, cô thấy một lớp sương mỏng trước mắt mình rồi dần dần đến cả người ngồi trước mình cô nhìn cũng không rõ...

Trong vòng ba giây, máu từ mũi chảy ra không ngừng nhưng cô không hề có cảm giác cho đến khi đôi mắt mệt mỏi nhẹ nhàng nhắm lại.

...

Lạnh lùng đứng một góc, hai tay đút túi, ánh mắt dán vào vị bác sĩ đang chọc xilanh vào tay Tuyết, ánh mắt ông nghiêm nghị qua chiếc kính cận. Một dung dịch màu đỏ tươi được truyền vào cơ thể Tuyết. Mắt cô nhắm nghiền đầy mệt mỏi

- Bệnh nhân đã từng phẫu thuật thay tùy đúng không?

- Có sao không? – Anh hỏi ngược một câu không ăn nhập câu hỏi của bác sĩ. Nhưng vị bác sĩ cũng biết câu trả lời cho câu hỏi “thừa” của mình

- Bệnh nhân hoạt động quá nhiều, ít ngủ tối, nên tùy ghép có chút ảnh hưởng, hiện tại bệnh nhân chỉ thiếu máu dẫn đến hoa mắt chóng mặt mệt mỏi và ngất đi, truyền dịch một lúc bệnh nhân tỉnh sẽ không sao nữa. Cậu hãy nhắc bệnh nhân “yêu thương” bản thân mình hơn, đừng thức khuya và hoạt động nhiều quá! Dù sao bệnh nhân cũng là con gái! – Ông nói một lèo, nhận được cái gật đầu của Khánh Anh, ông bước ra ngoài.

Cạch

Tiếng cửa phòng bệnh mở ra, Nam tiến đến bên giường bệnh, nhìn cô gái với vẻ mặt lo lắng

- Sao đây? – Nam quay sang hỏi Khánh Anh

- Không sao – Anh lắc đầu nói. Không sao. Hic. Không sao mà Tuyết nằm ở đây à? Nhưng dù sao, nghe thấy câu trả lời ấy, Nam cũng yên tâm hơn hẳn, anh cũng đoán được Tuyết vẫn chưa thể khỏe như người bình thường được. Anh thoáng lên lo lắng... bệnh máu trắng của cô có lẽ nào để lại di truyền không?

Lo lắng ấy lại một lần bị dập tắt bởi câu nói của Khánh Anh

- Không di truyền đâu!

Nam há hốc mồm khi Khánh Anh đọc được dòng suy nghĩ của mình, anh nhìn chăm chăm người con trai bên cạnh mình hỏi

- Mày đi guốc trong bụng tao bao giờ thế?

- Tao là con trai! – Khánh Anh lên tiếng khẳng định như có người nói anh 3D. Không thể chấp nhận được.

Nam nghếch mặt ra không hiểu, anh cứ ngỡ Khánh Anh đang lạc chủ đề

- Ai chả biết mày là con trai

- Thế nên không đi guốc – Anh cười nhẹ. Cuối cùng Nam cũng hiểu anh nói gì. Ừ thì anh là con trai mà. Nam cũng gật gù cười rồi chuyển chủ đề khác.

- Tính sao với chuyện đó?

- Nhận lời thôi. – Khánh Anh nhún vai bình thản nói.

...

Giữa Hắc Long và Thiên Long có mối quan hệ rất mật thiết và cần đến sự tương trợ của nhau mới vững mạnh, lâu không làm ăn lớn lên hoạt động của bang giảm đáng kể, lần này lại có kẻ giấu mặt muốn thách đấu với bang, không biết ai là liều mình như vậy.

Gần năm qua, anh quan tâm đến làm một người yêu tốt hơn là một ông trùm của thế giới ngầm rồi. Anh khẽ lắc đầu, vui mình trong suy nghĩ khác.

Thời gian tích tắc trôi qua.

Sau lớp kính của chiếc xe BMW, Yun khẽ vẫy tay với người con trai bên trong.

- Sẽ thành công – Yun mỉm cười, quay mặt đi. Nhỏ thờ dài. Cũng có thể, trên đời này vẫn còn người muốn đi chung thuyền với nhỏ. Giải quyết được tên con trai ăn bám kia khiến nhỏ cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, đỡ phiền những đêm mất ngủ vì tiếng kêu như kiểu đòi nợ của tên đó, cha đứa bé sao? Chết là cách giải thoát tốt nhất cho người đó?

- Vương Khang, con nhớ mẹ và em không? Mẹ muốn...con trả thù...mẹ muốn...con oi...mẹ muốn...

Tiếng bà Liên khẽ lay động giấc ngủ của Khang, hần nhẹ người thức dậy, tâm trí như bị bóp nghẹt, tên ai oán của người mẹ đi vào trong yên tĩnh, một làn khói trắng tỏa ra rồi biến mất trong lạnh lẽo.

Thay đổi được không? Khi mới hận thù này... vẫn rất lớn. Tiếng bà Liên vang lên khuấy động mặt hồ phẳng lặng.

- Yun Angle, cái tên nghe thật hay – Khang nấp náy mỗi, vang lên âm thanh khá đáng sợ, rồi sau đó cười khinh miệt – Thiên Anh? Cùng một cái tên, hai tính cách, mẹ à? Ước mơ, khát vọng của con, dập tắt được chưa???

- Không bao giờ... không bao giờ... con nghe rõ chưa? – Giọng nói khản đặc lại vang lên một lần nữa, mỗi chữ “không bao giờ” thêm vào đó là một nụ cười từ thân, lạ lắm...!

Bóng trắng biến mất, để lại một dấu chân mờ nhạt trên nền gạch lạnh lẽo.

Thiên Anh? Em biết không? Anh đã từng hết yêu em và cũng đã từng hối hận vì bỏ mặc em ngày ấy, anh đã từng muốn bản thân mình thay đổi để trở thành người tốt, trở thành một phần nhỏ trong cuộc sống hiện tại của em, ví dụ như... anh trai chẳng hạn. Nhưng... mỗi khi đứng trước mộ của mẹ, anh chẳng thể nào kìm lòng được, anh hận hằn rất nhiều, người đã cướp đi tất cả của anh, cướp đi mạng sống của đứa em gái... hư hỏng của anh và người mẹ đáng kính sinh thành anh, em biết không? Và thậm chí cái quyền làm “vua” thế giới ngầm mà anh áp ủ bao lâu cũng rơi vào tay hằn. Anh hận hằn, mãi mãi... Giá như quyền lực của anh cao thêm một chút, anh sẽ không phải ẩn dật đến ngày hôm nay mới quay lại trả thù. Anh biết, anh đã từng trả thù rất nhiều lần, nhưng... hầu như anh không có duyên với chữ “chiến thắng”

Lần này, Yun Angle sẽ làm anh chiến thắng, nhất định thế? Em ủng hộ anh đi. Vĩnh Thiên Anh... Vũ Hữu Tuệ. Hai em... hai người con gái anh nói ghét nhưng giờ anh lại rất yêu. Nói hận nhưng rất quan tâm... Em biết chứ?

Hình như cảm giác được ai đó đang nhắc đến mình, Thiên Anh liên tục hắt xì hơi khiến mặt mũi nóng phừng phừng.

Không có việc gì làm, cô lại ra bật máy tính, rồi đắm mình trong thế giới ảo.

Nick Thiên Kỳ đang sáng, không chán chờ một giây một phút, cô liền buzz anh, anh thả một biểu tượng mặt cười với dòng chữ

“Thế nào? Giờ mới chat?”

“Anh hai, anh biết không? Em nhớ anh lắm đó?” – Tin nhắn được gửi đến, cô chun mũi cười với điệu sến của mình, ở bên kia, Thiên Kỳ cũng khẽ bật cười. Em của anh, quá dễ thương.

“Anh cũng nhớ cô em này của anh chết đi được? Bao giờ được gặp nhỉ? Mà khoan đã, rất lâu rồi, anh không hỏi được em lý do em thôi học bên Pháp.”

“Chỉ là em thích”

“Không phải chứ? Đó luôn là ước mơ của em? Giấu anh chuyện gì hả? Nói mau”

Dòng tin nhắn gửi đến với nhiều biểu tượng pacman đầy chêu chọc, cô cười nhanh tay chat lại

“Tin em hay không là quyền của anh. Hihi”

“Ồ, lạ nha.! Từ bao giờ em dám nói với người anh này như vậy”

Anh khá bất ngờ, một tay gõ phím, một tay khẽ liếc màn hình.

“Chỉ là em chưa muốn nói. Mà anh này, anh rảnh không?” – một suy nghĩ le lói trong đầu, bóng đèn hàng nhìn KWh tóe lửa.

“Không. Rất bận!”

Anh thẳng thừng, biết cô em mình sẽ nhờ vả chuyện gì đó nên nói vậy, có gì anh sẽ gây bất ngờ cho nó. Anh luôn muốn vậy, anh luôn sống với những suy nghĩ như vậy.

“Vậy thôi!”

“Muốn gì ở anh?” – Anh ghẹo

“Ồ đây em không có gì làm, em muốn sang đó, gặp anh và cha.”

“Em cũng rảnh quá nhỉ? Học không học còn về, giờ thì không có gì làm là phải?” – anh mắng yêu, quan tâm hết sức

“Cho em sang đi, một tuần thôi cũng được, em nhớ hai người lắm” – Cô chat, đọc được dòng tin nhắn, anh cũng cảm nhận được tiếng nói nài nỉ của cô vang lên

“Thời gian này anh rất bận, khi nào rảnh, anh sẽ gọi về, vẫn dùng số cũ, vẫn ở nhà đó hả?”

“Dạ vâng”

.....

Tiếng nhạc phát ra từ mp3 ngoài khuôn viên, Châu San lặng mình ngồi ngắm nhìn xung quanh, những lúc rối loạn về suy nghĩ, cô thường nghe nhạc của thần tượng – Beast để giảm căng thẳng.

- Dương Châu San

Tiếng gọi khá nhỏ kiểu ai oán đủ để Châu San thót tim, nửa đêm rồi, còn ai muốn hù dọa cô nữa đây. Sợ có người chê, cô chẳng dám thừa hay quay đầu lại, cô nhắm tịt mắt, vận loa to hơn để át tiếng gió rít bên tai.

- Này, định bỏ nhau hả? – Hoàng đứng trước mặt Châu San, vờ gắt. Khuôn mặt đẹp trai của Hoàng hiện ra trước mắt cô, mái tóc nam tính bồng bềnh bay trong gió, cô giật mình kêu tên một ai đó, trong tiềm thức – Từ Lăng

- Từ Lăng gì thế? Cô hâm à?

Anh thì, anh có biết đâu, Từ Lăng là người con trai mà cô thấy giống anh đó. Người con trai quốc tịch Trung Hoa... giống cô. Anh có biết đâu, anh đang làm cô đau đó.

- Là người tôi yêu. – Cô đứng đung đứng dậy, ngăn nước mắt trước khi nó rơi xuống. Đã lâu rồi, cô không có cảm giác tức giận nhớ nhung đến phát khóc như vậy.

- Tôi đã làm gì sai...à? – Hoàng khẽ buồn, cụp hàng mi thanh tú lại, gương mặt phẳng phất nổi đau không hề nhẹ. Câu nói của Châu San như mũi dao xoẹt qua tim anh.

- Ha ha, hâm này, tôi đùa thôi. Buồn à? Bộ thích tôi rồi sao? – Châu San gõ nhẹ vào trán Hoàng khiến anh chỉ kịp kêu á mà không kịp né. Anh tức trợn mắt nhìn Châu San đầy thách thức.

- Muốn gì?

- Muốn anh...- Nói đoạn, Hoàng há hốc mồm...trong lòng chột vui vui nhưng...

- Muốn anh làm ô sin của tôi đó. Ha ha

- Con ranh này...- Hoàng khẽ rít. Và...”ui da, chết tiệt” – khẽ kêu và xuyết xoa chỗ vừa bị vật gì đó đập trúng.

- Ôn quá. Ngủ đi – Giọng hàn băng lãnh đạm của Khánh Anh vang lên giữa đêm tĩnh mịch. Từ trên ban công, ánh sáng nhỏ nhoi từ trong phòng anh hắt ra mờ nhạt. Anh thả nguyên chai nước đang uống dở xuống trúng đầu Hoàng. Châu San khẽ bật cười, lên ra ngoài. Hoàng lườm Khánh Anh cháy mắt rồi cũng đi vào trong.

Trong căn phòng lạnh lẽo một màu đen huyền bí, Khánh Anh dựa lưng vào tường, ánh mắt khẽ nhắm nghiền lại, nhớ về câu chuyện vừa rồi...ở bar...

- Anh Kevin, anh Nam, chị Tuyết – Đám nhân viên lẫn vệ sĩ cúi rạp người cung kính khi ba con người uy quyền bước vào. Trong ánh đèn lập lòe đầy huyền ảo của bar hiện lên là những tay chơi đẳng cấp nhưng khi thấy ba người này, sự đẳng cấp có vẻ được giảm đi một nửa thêm vào đó là sự dè chừng và cảnh giác.

- Phòng vip I – Giọng Tuyết lạnh băng phải vào không trung, Khánh Anh và Nam di chuyển người đến phòng vip I, bước qua đám loi nhoi bên ngoài.

- Yun Angle, không biết là trai hay gái? – Nam trầm ngâm

- Chắc gái – Tuyết khẽ cười.

- Vào chủ đề chính? – Khánh Anh hắng giọng, một tay khẽ lướt bàn phím cảm ứng, một tay khẽ nâng ly rượu lên môi nhấp nhấp vẻ bất cần.

Chỉ có ba người ở đây, không gian cách biệt hẳn với bên ngoài. Tiếng nói chuyện vang lên một cách nghiêm túc. Không như tiếng cãi nhau chảnh chọe thường ngày.

- Vương Khang cũng liên quan đến việc này? – Khánh Anh đưa ra ý kiến, Nam và Tuyết khẽ ngẩng đầu nhìn nhau rồi nhìn Khánh Anh, hơi có chút bất ngờ khi nhắc đến cái tên đã ẩn danh rất lâu rồi.

- Hấn sao? Ắn lại hiện. Không biết đâu mà lần – Tuyết có vẻ không chắc chắn điều Khánh Anh nói là sự thật

- Với sức của hấn thì không thể nào đầu nổi chúng ta nhưng sao hấn lại tự tin mình sẽ chiến thắng như vậy? – Hai tay chống cằm đăm chiêu. Nghĩ đến thư gửi đến bang, Nam thắc mắc

- Ngoài sức thì còn cái đầu. – Khánh Anh chỉ vào đầu, nhẹ nhàng nhún vai

- Nghĩa là dùng mưu sao? Vậy tao e hấn sẽ đụng đến...- Tuyết nói lửng

- Làm con tin? – Nam nhanh chóng nói.

Cả Tuyết và Khánh Anh gật đầu. Nhưng chưa chắc chắn lắm với những điều mình đang dự đoán.

- Hạn chế cho Thiên Em, Vy, Châu San, cả Hoàng và Minh ra ngoài à? Hoặc là bắt họ ở yên nhà chờ đến ngày chính thức đấu với chúng? – Nam đưa ra ý kiến

- Hoàng với Minh còn được nhưng Thiên Anh với Vy chắc không được chứ, họ có công việc riêng của họ - Tuyết nói

- Phiền đến họ quá, chắc không được – Không gian trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết sau câu nói của Tuyết.

- Âm thầm bảo vệ thôi vậy – Nam nói, vậy thôi chứ hết cách mất rồi.

- Thứ 6 tuần này. Chuẩn bị được rồi đấy. Giờ tan. – Khánh Anh lạnh lùng đưa ra câu nói ấy. Cả ba rời khỏi bar, mỗi người cầm một chiếc điện thoại trên tay lướt liên tục cho đến khi lên xe.

....

....

Thứ năm

Hôm qua, trời mưa rào rích suốt đêm, sáng sớm hôm nay, trời nhẹ gió cuốn đi những làn sương mỏng manh, ánh nắng đầu tiên rọi vào phòng qua khung cửa sổ chưa khép hẳn. Gió thổi ánh nắng bay đến mắt làm giấc ngủ của hai người con gái bị hoãn lại

Vy lười biếng mở mắt, sau đó đến Thiên Anh, cả hai người dậy cùng lúc. Tiếng chuông điện thoại của Thiên Anh khẽ vang lên ca khúc quen thuộc, cô bắt máy và để Vy vào làm vsen trước.

- Băng Băng! Lạnh quá! – Giọng nói của một người con trai vang lên làm Thiên Anh khó hiểu hết mức. Thoáng trong đầu nghĩ chắc họ gọi nhầm số nhưng nhận ra giọng nói ấy thân quen biết nhường nào, kể thêm cái số máy lạ hoắc lại khác mã nước. Cô đoán ra đó là Thiên Kỳ

- Em là Thiên Anh - Cô cười tươi, cũng lâu lắm rồi anh mới lại gọi cô là Băng đấy.

- Anh nghĩ đi nghĩ lại vẫn thích tên Băng hơn. Vào chủ đề chính này. Mai anh đáp máy bay rồi đấy, anh sẽ đón em sang đây một tuần. Chịu không? – Anh nói đều đều, giọng nói pha chút nuông chiều. Anh vẫn coi cô là một đứa trẻ, cần được bảo vệ vì nó quá non nớt.

- Chịu chứ? Mai có cần em ra đón không?

- Có chứ? 9h anh có mặt tại sân bay

- Được, em canh ở sân bay lúc 6h luôn cho sớm.

- Nhớ lời đấy, anh mà không thấy em đâu coi như em chết với anh... .

....

- Đến lượt mày đấy? – Vy chui từ trong nhà vệ sinh ra, bay thẳng lên giường, vớ lấy điện thoại chơi game.

Một lúc sau khi hí hoáy bên trong, Thiên Anh xuống nhà, việc đầu tiên là cô mang rác ra ngoài cổng đổ.

Cánh cổng vừa hé, xuất hiện trước mắt cô là hai người thanh niên mặc áo sơ mi đen đang nằm bệt, dựa lưng vào tường cạnh cổng nhà cô. Xung quanh là chút nước đọng lại của trận mưa tối qua. Cô chợt nghĩ họ giống như hai vệ sĩ canh cổng mà lại ngủ gật vậy. Rồi lại nghĩ rằng họ ngất. Nhìn họ với vẻ mặt trắng bệch như mất sức sống và đang gục vào nhau nhắm mắt kia làm Thiên Anh chợt thương. Cảm thấy tò mò, khó hiểu, cô lay lay người một tên trước. Hấn giật mình mở mắt làm tên kia cũng giật mình mở mắt theo.

- Xin...xin chào...- Thiên Anh hơi giật mình rồi cũng đưa tay lên chào chào. – Hai người làm gì ở đây vậy? Chẳng lẽ tối qua hai người ngủ ở đây sao? – Cô tiếp tục hỏi, đầu biết ánh mắt nhìn mình có chút e ngại như không muốn trả lời. – Tối qua mưa mà? – Cô vẫn tiếp tục nói.

Sau một hồi lìm dìm mắt, hoàng hôn lại thì hai tên kia mới đứng phóc dậy trước sự kinh ngạc của Thiên Anh, cô cũng đứng dậy theo.

“Trời ơi, hôm qua ngủ quên ở đây sao? Cậu chủ mà biết chắc chết mất...” – Cả hai tên cùng chung dòng suy nghĩ.

- Hai người khó chịu đầu à? Chắc hai người bị cảm đấy, tôi có thể giúp hai người – Thiên Anh khẽ mỉm cười, gương mặt xinh xắn đa cảm nhìn hai người đó. Nhìn nét mặt, ánh mắt họ nhìn cô, cô đoán chắc không phải người xấu, cô nghĩ họ là kẻ xấu số nào đó...không nhà, không cửa chẳng hạn.

- Xin lỗi, chúng tôi bận.! – Một tên bị cảm động bởi lời nói của Thiên Anh nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng hết mức có thể. Để hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình nên phải vậy thôi. Nói đoạn rồi hai người chạy đi, để lại sau lưng một cô gái ngẩn ngơ nhìn theo.

- Uầy, người yêu cậu chủ xinh thật. Tốt nữa.

- Công nhận, giờ quay lại đó thôi, hai cô gái đó làm sao thì chúng ta chết chắc...

Hai tên vệ sĩ cao cấp nhất được Khánh Anh cử đến âm thầm bảo vệ Vy và Thiên Anh chạy quay lại. Lén lút ngoài nhà Thiên Anh để hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nếu xảy ra bất chắc, không ai khác chính họ sẽ là người được Từ Thần đón đi đầu tiên.

...

- Nhanh vậy? Nốt hôm nay với mai nữa là phải về trường rồi. – Châu San ngồi thở phào. Nơi này vui quá, cô còn chưa muốn về.

- Tôi có chuyện muốn nói. – Hoàng cười

- Chuyện gì?

- Đây – Hoàng chìa chiếc hộp nhỏ xinh ra trước mắt Châu San, cô nhanh chóng nhận ra chiếc hộp này hôm ở quán cafe Hoàng đã “tặng” cho Thiên Anh

- Ý gì? – Cô khẽ buồn hỏi

- Mở ra đi – Hoàng vẫn cười nhìn cô

Cô nhận lấy, mở nó ra, bên trong, ánh kim cương lấp lánh hiện lên trước mắt cô....1 chiếc nhẫn quá đẹp và tuyệt vời.

- Sao nữa. – Cô hỏi

- Thích không?

Cô không nói gì ngoài gật đầu.

- Thích thì đeo vào. Ngón này này – Hoàng nói to, chỉ vào ngón áp út bên tay trái của cô.

- Ồ nhưng... - Châu San khó hiểu, khẽ dương to hai mắt nhìn anh.

- Làm bạn gái tôi nhé.! – Hoàng nói gọn một câu.

- Ha ha...tất nhiên rồi, tôi không làm bạn gái của anh chẳng lẽ làm bạn trai hả? Hôm nay uống lộn thuốc rồi à? – Cô phá lên cười vì không tin anh đang tỏ tình với mình. - Ồi nóng quá – Cô cười to hơn khi đưa tay lên kiểm tra độ nóng trên trán Hoàng, cô nghĩ anh không bình thường.

Bốp

Hoàng thẳng tay đập vào đầu Châu San một cái kêu rõ to, cô nhúc nhích đập lại nhưng bị Hoàng giằng tay và giữ lấy. Anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt long lanh của cô và nghiêm giọng

- Đây, Dương Châu San, tôi không đùa nhé.! Nói lại vậy, tôi muốn cô làm người yêu tôi...đồng ý không? – Hoàng nói như hét lên. Châu San đơ năm giây, anh đang tỏ tình với cô sao? Phải không chứ?

Bao nhiêu kịch bản của Thiên Anh, Hoàng không thể sử dụng đến, bởi vì đứng trước mặt người con gái này anh lại không đủ can đảm nói ra những lời nói như thế. Anh chỉ dám tỏ tình theo cách này thôi, theo cách của riêng anh, riêng Vương Minh Hoàng, không cầu kì cũng không lãng mạn. Nhưng chứa chan rất nhiều yêu thương và hi vọng.

- Nói lại đi – Châu San vẫn không tin, cô muốn anh nói lại lần nữa.

- Làm người yêu tôi nha.! – Anh nói lại, giọng nói đều đều, nhỏ nhẹ hết sức

- .....

Cuộc đối thoại nhanh chóng kết thúc khi trời lại đổ cơn mưa, tiếng mưa kêu ra diết.

Cuối cùng Hoàng cũng đã tìm được nửa thích hợp với mình. Từ giờ anh đã có người con gái của riêng mình. Điều đó thật hạnh phúc với-chính-anh.

Hoàng, Minh, Khánh Anh, Nam và Tuyết có việc lên đi ra ngoài, giữa trời mưa giăng trắng xóa chẳng thể nhìn rõ vạn vật xung quanh, cũng chẳng nhìn rõ mặt ai với ai sau lớp cửa xe.

Mưa bắt đầu xối xả như đã kìm nén từ lâu lắm. Những hạt mưa to tạt vào khung cửa kính rồi vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ trong suốt. Châu San khẽ

đưa tay áp lên cửa kính để cảm nhận hơi lạnh phả vào không gian và lắng nghe tiếng mưa rơi vọng vào từ bốn phía. Một chút yên lặng, cô nhớ đến lời tỏ tình ấy rồi lại bật cười trong hạnh phúc. Một chút nhớ, để cảm nhận... mình đã được yêu...

Cạch

Tiếng mở chốt cửa khô khan vang lên. Châu San giật mình nhìn về phía cửa phòng. Đôi chân mang theo đôi dép bông đang tiến vào với nụ cười tươi rói. Nhìn Châu San với ánh mắt đầy thách thức.

- Có chuyện... gì à? – Châu San nheo mắt, cảnh giác lên tiếng.

Đôi tay thon dài đưa lên vén mái tóc về kiêu sa, ánh mắt liếc về phía bên phải. Hắt hăm một cái, hai tên cao to mặc đồ đen bước vào, cúi đầu trước Yun rồi tiến đến phía Châu San đứng, không nói lời nào. Một tên giữ tay Châu San, một tên lấy dây trói buộc cô vào. Mặc cho Châu San hét mình là hết... Nhưng vô vọng. Trong biệt thự vắng tanh không một bóng người, vệ sĩ canh cổng cũng vì mưa mà đã tạm trú bên khu cửa vệ sĩ, tiếng hét thì với tiếng mưa, ngày một to rồi im hẳn.

Một cái đánh mạnh vào sau gáy, chỉ trong phút chốc, đôi mắt mệt mỏi của cô nàng đã khép lại... bất lực.

- Đưa đi đi. Bao giờ tình gọi tôi đến... – Yun hắng giọng nói, ánh mắt nhìn xung quanh về dò xét rồi cũng đi ra khỏi phòng.

Thân hình Châu San bị vút vào trong cốp xe một cách bạo lực, không hề thương tiếc. Xe dần dần đi vào trong màn mưa, cùng lúc đó, Hoàng lái xe về biệt thự, đi ngược lại với chiếc xe kia. Nhưng anh không hề nhận ra điều bất thường gì.

...

- Được rồi, cứ như kế hoạch đi. Anh sẽ thắng - Yun nói qua điện thoại, ánh mắt hiện lên tia cười độc đoán.

Cạch... Rầm

Cửa phòng nhỏ bật ra một rầm. Điện thoại trên tay nhỏ suýt rơi xuống, nhìn kĩ có thể thấy nhỏ đã giật mình như bị phát hiện việc gì đó bí mật lắm.

- Châu San đâu? – Hoàng lạnh mắt hỏi.

- Ai mà biết? Sao anh hỏi em vớ vẩn như thế được nhỉ? – Yun nói với giọng bực mình vì bị làm phiền, cô hơi lo lắng khi Hoàng hỏi câu ấy, chẳng lẽ anh đã biết chuyện gì?

- Thì mình mày với Châu San ở nhà, không hỏi mày thì anh hỏi ai – Hoàng nói rồi phẩy phẩy tay – Không biết thì thôi vậy – rồi bước ra ngoài.

Yun đứng phía sau, tay đưa lên vuốt vuốt ngực, thở dài như vừa thoát khỏi con nguy hiểm nào đó. Ánh mắt độc đoán lại hiện lên rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Tiếng nổ

Đoàng...bùm

Tiếng nổ xen lẫn tiếng mưa rơi tạo nên một âm thanh đáng sợ.

Cánh cổng chính của biệt thự Silver trong tổ chức Hắc Long nổ tung rồi bốc cháy, màu khói đen u ám bám đầy bầu trời, bám lấy những hạt mưa giăng lối. Vệ sĩ canh cổng lần lượt đổ rầm rầm xuống vì bị thương, máu chảy xuống nhuộm đỏ một vùng hòa vào nước mưa...màu đỏ nhạt dần trong tích tắc.

Nghe thấy tiếng động, tất cả những người có mặt trong biệt thự lúc này bị đánh thức và chạy ra ngoài xem.

Một lần nữa, sân chính của biệt thự lại vang lên một tiếng nổ lớn. Hơn chục thân hình la liệt nằm dưới đất.

Tất cả như hoảng loạn, nhanh chóng lấy súng ra để bảo vệ tổ chức.

Một chiếc ô tô tải lướt qua, bên trong, nụ cười bí ẩn vừa tắt.

Chỉ trong chốc lát. Khánh Anh, Tuyết và Nam có mặt tại tổ chức.

- Pháo VDZ (t.g bịa) – Khánh Anh miết tay xuống nền đất đen thui, quệt chút tro đen rồi đưa lên ngửi.

- Sao cơ? Pháo á? Sao chúng có thứ đó – Tuyết khá bất ngờ, cũng miết thử lên xem để kiểm chứng. – Đúng là VDZ rồi – Cô lạnh giọng nói

- Ra khỏi đây – Khánh Anh mau chóng nói, Tuyết và Nam nghe rõ lên cũng chạy ra, một đám đàn em chạy theo nhưng một vài người không kịp, đất nổ ra thành một vùng sâu, xoáy những người chạy không kịp xuống dưới. Tiếng la hét thất thanh vang lên thê thảm.

Sân chính giờ như một vực thẳm không đáy, từng hạt mưa rơi xuống sẽ được đi một quãng đường xa hơn.

- Đó chính là tác động của pháo VDZ sao? – Nam tò mò

- Ừ, loại pháo này...rất hiếm – Khánh Anh nói, tay lướt web, một trang web về pháo hiện ra, anh đưa lên cho Nam và Tuyết cùng xem.

- Vậy...chỉ có ba quả. – Tuyết nói. Ánh mắt vừa dời khỏi màn hình điện thoại của Khánh Anh thì thấy một tên mặc áo đen lướt qua một cách lén lút. Lập tức, cô rút khẩu súng giắt sau lưng ra chìa thẳng mục tiêu.

Đoàng

Tiếng súng vừa dứt, thân hình kia cũng khụy người xuống và chết. Tất cả chỉ được đếm bằng giây.

- Đây chỉ có hai quả, vậy một quả nữa...- Nam chưa nói dứt câu, Khánh Anh lên tiếng

- Ở kho của biệt thự đó

Đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào biệt thự, thoáng thấy sự tức giận hiện lên trên khuôn mặt băng giá đang ướt nhèm vì mưa ấy, sau đó vụt tắt ngay khi tiếng nổ kinh hoàng nữa vang lên.

Toàn bộ biệt thự nổ tung, lửa bùng lên dữ dội, khói lên tòa nghi ngút, mùi hắc lạ hoắc bay vào cánh mũi mọi người. Lập tức ai nấy cũng đưa tay lên che mũi.

- Nổ cả vậy, chắc tại quả còn lại bên trong đúng không? – Tuyết “tiếc nuối” nhìn vào biệt thự . Cô nghĩ dự đoán của cô chính xác

- Ừ - Khánh Anh nói, đưa tay lên nhìn đồng hồ, lắc đầu rồi bước về phía xe của mình. Trước khi lên xe, anh không quên ra lệnh cho đàn em của mình

- Di chuyển đến biệt thự Black của tổ chức. Lấy đó làm biệt thự chính.

Đám đàn em vâng dạ lia lịa, cũng tiếc nuối nhìn vào biệt thự đang cháy kia bằng ánh mắt đau khổ xen lẫn tiếc nuối. Xe Tuyết và Nam chạy sau xe Khánh Anh một đoạn, sau khi hai chiếc xe đó lăn bánh, cả đám đàn em lao nhao lên bàn tán.

Tổn thất lần này khá nặng nề đối với Hắc Long, vì biệt thự chính đã bị phá hủy chỉ trong phút chốc. Cả biệt thự hơn 2000 mét vuông và bao thứ vũ khí tối tân bên trong đã đi theo làn khói đen kia biến mất.

Tất cả di chuyển đến biệt thự Black mà Khánh Anh nói, để lại phía sau một đám cháy to không một bình chữa cháy...chỉ có nước mưa.

...

- Yeah. Đại ca thật giỏi

- Uống tiếp thôi nào, ăn mừng vì sự “ra đi” của biệt thự Silver

- Đại ca chúng ta giỏi thật đấy, chỉ trong phút chốc thôi cả biệt thự lớn như vậy bị phá tan tành, thế này chúng ta thắng Hắc Long là chắc rồi

Tiếng hoan hỉ, ăn mừng vang lên không ngớt tại bang Mãnh Long, tiếng cười vang lên không ngừng vì vui sướng.

- Đại ca...đại ca làm bằng cách nào vậy...???

- Pháo VDZ - Vương Khang cười, đưa ly rượu lên môi nhấp nháp. Ánh mắt hiện hữu tia cười của kẻ chiến thắng.

- Pháo VDZ ??? – Một lũ đồng thanh, trố mắt ngạc nhiên như không tin vào tai mình.

- Đại ca...làm sao có được thứ đó? – Một tên tò mò hỏi, mồm vẫn há hốc vì chưa hết ngạc nhiên. Thứ này...trên đời chỉ có ba và tưởng chừng không còn nữa vì sự hủy diệt của nó. Thế nhưng...

- Ngày xưa mẹ ta còn sống vẫn thường nhắc đến nó, bà ấy đã lấy được nó cho ta đấy, mới đây thôi ta đã tìm lại được, thì ra ta chôn nó cũng rất lâu ở vườn nhà rồi – Vương Khang cười nửa miệng. Thảm cảm ơn người mẹ của mình. – Nhưng ta vẫn chưa biết cách sử dụng hết tác dụng của nó nên chỉ phá được biệt thự đó thôi, nếu biết sd hết thì cả thành phố này chắc không còn... .

Cả lũ im lặng nghe Vương Khang kể chuyện, cho đến khi...màn đêm đã treo lủng lẳng trên đầu.

Trở lại biệt thự sinh hoạt riêng của mình. Khánh Anh thả người xuống ghế sofa, nhắm mắt lại, mệt mỏi.

Thấy sự khác biệt trên gương mặt Khánh Anh, Minh lên tiếng hỏi Nam và Tuyết

- Có chuyện gì à?

Tuyết gật đầu, tiến về phía về phía ghế, ngã người xuống, còn Nam đi về phía tủ lạnh lấy nước lạnh uống.

- Mà biết tác dụng của pháo VDZ không? – Khánh Anh nấp mấy môi hỏi Minh, ánh mắt mờ mờ nhìn Minh như kẻ say.

- Ui thứ đó thì kinh rồi. Mà sao vậy? Liên quan đến nó à? – Minh đưa ánh mắt khó hiểu người Khánh Anh rồi nhìn Tuyết.

Khánh Anh không nói gì nữa, Tuyết kể cho Minh nghe về việc của Hắc Long, Minh cũng há hốc mồm như không tin vào mọi chuyện.

- Ngày mai, thách đấu rồi – Minh thờ dãi cũng lo cho tổ chức. Mất đi biệt thự Silver thì sự chiến thắng giảm đi một nửa. Vì vũ khí của tổ chức luôn cất trong biệt thự đó.

Khánh Anh mệt mỏi lên phòng. Việc đầu tiên là anh đi tắm. Anh bật nước xối xả, để nước tạt vào mặt... đau rất.

Nam và Tuyết cũng tranh thủ lên phòng tắm rồi cùng nhau đến bang Thiên Long.

.....

Mưa ngưng rồi lại rơi tiếp, từng hạt tạt vào không trung mang theo tiếng kêu tanh tách. Châu San lười biếng mở mắt, chân tay đã bị trói chặt lại khiến cho cô đau đớn nhưng không dám kêu. Đồng tử căng hết mức khi thấy xung quanh toàn một màu u ám. Một ngôi nhà hoang cũ nát, những bức tường gạch không còn chắc chắn, tường chừng chạm nhẹ cũng sẽ đổ. Dưới sàn nhà là những viên gạch rải rác khắp nơi. Qua ánh đèn mờ ảo treo lủng lẳng trên đầu cô có thể thấy rêu phong mọc kín mọi góc ngách. Mùi ẩm ướt xộc vào cánh mũi khiến cô khó thở. Không ngừng nhìn qua nhìn lại, cô tưởng tượng như đây là những ngôi nhà được đoàn làm phim ma ưa thích nhất. Vì cô thấy ngôi nhà này rất giống những ngôi nhà trong những bộ phim ma cô từng xem. Cô muốn dừng suy nghĩ lại nhưng không thể dừng cho đến khi

Cánh cửa mộc nát khê mở ra, một tên khê nhếch mép nói

- Tỉnh rồi.

Thật ra, cô đã tỉnh lại từ rất lâu, nhưng vì mệt quá nên cô ngủ lúc nào không hay.

...

Ngay sau đó, cánh cửa khép vào lại được mở ra lần nữa. Mưa ngày càng to hơn, mưa tạt vào bên trong, mùi ẩm ướt càng tăng thêm. Mái tóc uốn xoắn nhuộm vàng được hất về một bên, quần jean trắng bó sát cùng chiếc áo phông from rộng che đi cái bụng đang to dần, đôi chân mang theo guốc mườì phân đang tiến vào, tiếng cộc cạch va chạm với nền nhà, nụ cười nửa miệng lúc ẩn lúc hiện.

Yun đứng im, khoanh tay nhìn người con gái trước mặt mình, Châu San cũng nhìn lại, cả hai không nói gì, im lặng và im lặng. Cả hai nhìn nhau với ánh mắt đầy thách thức, thách thức xem ai sẽ là người dám lên tiếng trước để phá vỡ bầu không khí lạnh như tờ này.

Cuối cùng Yun chính là người phá tan bầu không khí ấy bằng câu nói

- Chào chị

- Muốn... gì?

- Đơn giản mà, chị gọi Thiên Anh đến đây hộ em, chỉ có chị mới giúp được em thôi. – Nhỏ cười, nói với giọng giả nai

- Không – Châu San từ chối thẳng thừng, cô biết mục đích của nhỏ, cô mà gọi Thiên Anh đến đây thì Thiên Anh khó mà sống nổi với nhỏ.

Câu trả lời ngắn gọn của Châu San văng vẳng bên tai... “Không” đủ để nhỏ tức điên lên, nhưng vẫn tạm kiềm chế và nói tiếp, đôi chân tiến đến gần Châu San hơn

- Nói lại đi, có gọi không? Chị không gọi thì người chịu thiệt là chị - Càng nói, ánh mắt nhỏ càng sắc hơn – Nếu cho chị uống viên thuốc này cộng với lũ sói hoang ngoài kia đang “đói” thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ? – Nhỏ lôi từ trong túi xách mình ra một vỉ thuốc trắng xanh khác nhau, đưa lên trước mặt Châu San cho cô xem. Cô khẽ rung mình, nuốt khan nước bọt, mong nhỏ sẽ không cho cô uống thứ thuốc này, không cần ai nói cô cũng biết đây là thuốc kích thích, nói chính xác hơn là thuốc kích dục vì vì của nó cũng nói lên điều ấy.

- Có cần em nói cho nghe về tác dụng của nó không? – Nhỏ cười đều, đôi tay ven theo đường viền của vỉ thuốc, khẽ bóc một viên ra, đặt lên tay, dí gần đến miệng Châu San, theo phản xạ, Châu San mím chặt môi, quay mặt đi hướng khác, nhỏ cười lắc đầu, rút tay lại nói

- Có gọi không?

Một lần nữa, câu trả lời là “không”

Nhỏ tức tối, ánh mắt đáng sợ nhìn Châu San, giọng nói đầy cay nghiệt vang lên

- Chúng mày vào hết đây cho tao

Sau câu ra lệnh ấy, mười tên bấm trốn bên ngoài mở cửa bước vào, trông tên nào cũng ươn ướt vì nước mưa, khiến sự đáng sợ tăng lên gấp bội, Châu San nhìn mà thấy kinh tởm.

- Cô chủ? – Cả lũ đồng thanh

Yun đứng lên, từng viên thuốc bị bóc hết ra, một cốc nước mưa được đưa đến tay nhỏ, một bên cầm thuốc, một bên cầm nước, nhỏ nháy mắt hỏi

- Tôi hỏi nốt câu...chị có gọi không?

Châu San đau khổ nhìn từng tên trong đám người kia, tên nào cũng khiến cô muốn òa khóc, nếu chúng còn sờ vào người cô...chắc cô chết mất. Suy đi nghĩ lại, cô vẫn không muốn làm hại Thiên Anh, nhưng...bản thân cô sẽ ra sao. Cô đang rất mất bình tĩnh nhưng cô vẫn phải kìm chế.

- Tôi...gọi

Câu nói phát ra từ miệng Châu San, lập tức nụ cười trên môi Yun trở lên đẹp hơn một tẹo.

- Tôi không mang điện thoại - Châu San nói. Lúc bị bắt đến đây cô đang ở trong phòng, điện thoại cô để trên giường.

- Đây – Yun lấy điện thoại của mình ra, ném cho Châu San và quay ra ra lệnh cho một tên – Cởi trói tay đi

Một con dao sắc bén đưa lên không trung và...xoạc...dây trói đã đứt đôi, Châu San cảm thấy đỡ đau hơn, đầu tiên cô đưa tay lên xoa xoa rồi mới nhận lấy điện thoại đang nằm trong lòng mình.

- Tôi không lưu số cô ta, cô nhớ số không? – Yun có vẻ quan tâm nên hỏi thăm

- Nhớ...- Giọng Châu San hơi run run, những ngón tay run run ấn từng số một. Càng ấn...tên “Anh trai” càng hiện lên một gần và duy nhất. Cô hít thở một hơi dài rồi ấn gọi.

Đầu giây bên kia vang lên tiếng nhạc chờ dài nhưng không thấy bất máy.

- Ai gọi kìa? Nghe điện thoại đi – Mỉm lên tiếng khi tiếng nhạc chuông của Hoàng cứ vang lên liên tục nhưng anh không hề bắt máy hay tắt chuông đi.

- “Em gái” gọi, tao không thích nghe – Hoàng nói rồi vứt điện thoại sang một bên. Anh biết đâu...người đầu giây bên kia đang cần anh cứu.

- Thiên Anh đâu rồi, không sang đây cùng em sao? – Hoàng chuyển chủ đề, hỏi Vy

- Không, nó ngủ rồi. – Vy cười trả lời...

.....

- Thế nào? Không nghe máy sao? – Yun cau mày lên tiếng. Châu San giật mình xóa lịch sử cuộc gọi.

- Tôi...tôi chưa gọi – Châu San nói

- Chị muốn chêu tức tôi à? Có gọi không? Tôi cho chị năm giây để gọi – Nhỏ hét lên bực tức

Châu San cắn răng chịu đựng, khẽ liếc nhìn mấy tên “yêu râu xanh” kia rồi bấm số...Thiên Anh

Nhưng cô không dám ấn nút gọi. Thấy Châu San chần chừ lo lắng, Yun cướp lại điện thoại của mình. Tắt đi. Bật camera lên

- Thích thử thách lòng kiên nhẫn của tôi à? Được lắm – Nhỏ nói với giọng đầy cay nghiệt. Đưa thuốc cho một tên bên cạnh và hát hăm ra lệnh

Tên đó hiểu ý, tiến đến gần Châu San, cười nhạt

Những viên thuốc tiến đến sát miệng cô hơn. Châu San mím chặt môi như thể đã bị keo dính vào nhưng không thể nào cưỡng được sức khỏe của tên kia. Bàn tay thô bạo bóp lấy hai bên quai hàm Châu San để cô mở miệng. Từng viên thuốc trắng rơi vào miệng cô theo đó là một cốc nước mưa...

Ực...

Bị tên đó làm cho nuốt chửng năm viên thuốc. Cô khổ khăn cúi người xuống nhằm nôn ra nhưng không được. Đầu óc cô bắt đầu choáng váng, ngứa ngáy...và ham muốn dâng lên. Khó chịu, quá khó chịu, từng giọt nước mắt rơi xuống đất.

- Mới thế thôi mà đã khóc, bây giờ cho mấy tên này thử nhé! – Yun cười cợt. Camera sẵn sàng. – Tôi chỉ chụp ảnh thôi, tôi sẽ không quay video đâu, thấy hình này thì Hoàng sẽ làm gì nhỉ? Chắc anh ta điên mất. Ha ha...

- Đứng...- Châu San khẽ lên tiếng, giọng tha thiết và mệt mỏi

- Sao không nghe lời tôi ngay từ ban đầu? – Yun đến gần Châu San hơn, ngồi xuống, khẽ nâng cằm Châu San lên soi xét và phán.

- Xinh lắm...nhưng không thông minh

- Đứng – Châu San nói tiếp câu ban này. Chỉ một chữ “đứng” thôi vì cô không thể nói thêm bất kì câu gì nữa. Cô đang rất khó chịu.

- Chị thích tôi gửi anh cho ai xem? Hoàng hay Thiên Anh? – Yun cười nhạt. Hất hàm cho một tên vào, bàn tay thô bạo cầm vào hai bên cổ dưới của Châu San xé toạc áo cô ra. Cô yếu ớt đẩy tên đó ra khỏi người trước khi bàn tay ấy chạm đến ra thịt mình.

- Đứng làm vậy – Cô thở đầy mệt nhọc, vì tác dụng của thuốc nên đôi tay như mất hết sức lực, không đủ sức để đẩy tên kia ra

Những hình ảnh được camera của Yun thu vào thật khiến ai đó nổi tung.

- Tránh ra đi - Yun quát tên kia, được lệnh của Yun, tên đó nuốt tiếc rồi khỏi người Châu San. Thân hình bé nhỏ co ro lại, run bần bật. Khóe môi mấp máy tên người con trai mà cô yêu thương.

- Đẹp thật – Yun giờ hình ảnh mình vừa chụp được cho Châu San xem

Một lần nữa, chữ “đứng” lại được phát ra từ khóe miệng nhỏ xinh kia

- Điện thoại chị để trong phòng đúng không? Tôi mượn lúc nhé. Giờ ngủ tạm đây qua đêm đi. Ngày mai có bạn chung - Yun cười nửa miệng, bước về phía cửa ra lệnh cho hai tên đàn em

- Chờ tôi ở... - Nhỏ nói địa chỉ nhà Thiên Anh ra rồi đáng nhỏ khuất sau cánh cửa mục nát rồi khuất sau màn mưa dày đặc

.....

Tại biệt thự Khánh Anh

Hoàng đi đi lại lại khắp phòng vì đã muộn rồi mà Châu San vẫn chưa thấy đâu. Ngoài trời vẫn còn mưa nặng hạt

Anh cũng không khỏi nghi ngờ vì giờ này Yun vẫn chưa về.

- Không phải người Việt Nam thì làm gì biết đường lối gì, đi đâu được chứ? – Hoàng lầm bầm không thôi. Cứ cầm chặt lấy điện thoại như chờ một cuộc gọi từ Châu San. Anh mà biết mình đã lỡ cuộc gọi từ Châu San, lỡ cơ hội cứu người con gái của mình thì không biết anh sẽ tự trách bản thân đến nhường nào.

Hoàng vừa đi ra khỏi phòng thì chạm mặt Yun

- Châu San đâu? – Anh lạnh giọng hỏi

- Liên quan đến em à? Tầm này nhỏ trong phòng ý sao hỏi em? – Yun trả lời tình bơ như không biết chuyện gì

- Không có

- Thế sao hỏi em? Ô – Nhỏ giả vờ bực mình rồi đi thẳng lên phòng mình, đợi cho Hoàng khuất, nhỏ mới xuống phòng Châu San.

Điện thoại của Châu San nằm gọn trên giường. Nhỏ cầm lấy và...

Ở một nơi khác. Một cô gái đang chìm trong giấc ngủ thì tiếng nhạc chuông tin nhắn vang lên.

“Ra ngoài công đi, tôi có bất ngờ dành cho cậu. Ra luôn nhé”

Thiên Anh vừa bước ra khỏi cổng. Ngó xung quanh xem Châu San đâu nhưng...

Bụp

Rất nhanh chóng, như một tuần hoàn lặp lại, Thiên Anh ngắt đi y hệt Châu San.

Cùng lúc đó, hai tên vệ sĩ của Khánh Anh đi ăn tối trở lại, không nhận ra điều bất thường gì, vẫn đứng canh cổng như thường.

Hai tên kia bắt được Thiên Anh, liền gọi điện cho Yun kể công

- Ok, tốt lắm. Để đó mai tao xử, giờ muộn nên tôi không đi được. Nhớ canh chừng hai đứa chúng nó cẩn thận – Yun cười mẫn nguyện

- Sẽ không ai cứu được mày đâu – Yun khẽ cười. – Xin lỗi Châu San, tôi làm phiền chị nhiều rồi, chỉ với một tin nhắn từ số của chị mà bắt được nhỏ? Thế mà tôi không nghĩ ra sớm để chị bị hành hạ thế này. ...- Nhỏ suy nghĩ

Trong căn phòng tối không chút ánh sáng, chiếc nhẫn bọ cạp ở tay Khánh Anh liên tục phát ra thứ ánh sáng kì lạ. Chính anh cũng không hiểu. Nhưng trong anh đang có linh cảm xấu. Chưa bao giờ anh bối rối như lần này.

Về nhà, không thấy Thiên Anh đâu, Vy gọi điện nhưng máy bận, đáp trả bằng một dòng tin nhắn “Tao bận, ngủ đi”

Vy không hề có chút nghi hoặc nào, cũng lên giường ngủ một mình.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Cổng âm phủ

6h sáng.

- Khánh Anh chuẩn bị đi thôi – Nam lên tiếng khi thấy Khánh Anh vẫn đang ngồi uống nước ở phòng khách

- Đi – Minh và Hoàng đồng thanh cùng nhau bước ra

- Ồ - Nam chỉ chỉ vào hai người

- Tao là phó bang chủ đây – Cả hai tự tin nói. Minh thì không sao nhưng Hoàng hơi lo lắng vì chuyện của Châu San, cô đã mất tâm suốt cả ngày hôm qua đến giờ vẫn chưa thấy đâu.

- Đi thôi – Tuyết từ trên tầng đi xuống. Tất cả đứng lên và xuất phát.

Sau cánh cửa chính của biệt thự, nụ cười ma mị hiện lên trên khuôn mặt đẹp sắc sảo của Yun. Những chiếc ô tô phân khối lần lượt rời khỏi gara 8h..

Yun ghé quán thuốc mua một lọ axit. Rồi bước ra, nhỏ chút ví vào túi xách nhưng ví lại rơi ra ngoài và hình như nhỏ không hề biết. Nhưng một ánh mắt đi phía sau đã nhìn thấy

Vy chạy đến nhặt lấy ví

- Đây cô kia – Vy gọi Yun vì không nhận ra Yun từ phía sau, trông nhỏ rất khác mọi ngày khi tóc uốn xoắn hất sang một bên, đi giày thể thao và trông...to hơn mọi ngày. Vy chỉ quen hình ảnh nhỏ tóc uốn xoắn hay hất hai bên, hay đi guốc...

Yun không nghe thấy tiếng gọi của Vy, nhỏ leo lên xe và phóng đi.

Vì đang cảm vì của người ta, Vy muốn làm người tốt nên cũng nhanh chóng lấy xe của mình đuổi theo mong đuổi được. Yun mãi lái xe không hề để ý có xe chạy theo mình phía sau. Tốc độ lái của Yun quá cao nên Vy chưa thể đuổi kịp được. Dù sao cô cũng đang rảnh không có gì làm nên coi như là lái xe đi chơi.

...

Đến một nơi hoang vắng, xe của Yun rẽ vào một lối nhỏ. Vy thấy xe chạy chậm dần rồi...hết xăng, chẳng mấy chốc không thấy chiếc xe kia đâu, cô thở dài, dở khóc dở cười.

- Sao lại hết xăng đúng lúc thế nhỉ?

Nhìn vào chiếc ví, tò mò bỏ ra xem. Thấy chứng minh thư, bằng lái xe và một số giấy tờ của Yun. Khá ngạc nhiên, cô mới chợt nhận ra...

Cô gái đó là Yun.

Lạ thật? Sao cô ta lại đi vào đây? Theo cô được biết phía trước làm gì có dân ở. Các khu nhà xung quanh đó chỉ là nhà hoang. Không nghĩ đến Yun nữa, cô tập trung nghĩ làm sao để về nhà bây giờ, xung quanh hoang vắng quá, không lấy một trạm đổ xăng hay 1 nhà dân. Cứ thế, cô ngồi trên ô tô suốt cả tiếng, ngủ đã rồi tỉnh sau.

Sân bay...

Thiên Kỳ liên tục xem đồng hồ, Thiên Anh đã trễ hẹn với anh, bảo đi đón anh mà chưa thấy cô đâu, anh gọi điện rất nhiều nhưng không ai bắt máy, gọi lần nữa thì thuê bao.

Nghĩ một lúc, anh mới gọi điện cho Vy hỏi xem

-...-

- Em không biết nó đi đâu, suốt đêm hôm qua không về rồi

- Em đang ở đâu?

- Hic, à đây em nhờ anh một việc được không? Anh mua cho em ít xăng mang đến khu nhà hoang ngoại ô thành phố được không? Xe em hết xăng huhu

- Sao em đến đó làm gì?

- Anh đến đây rồi em kể cho. Hic

- Ok đợi anh

-...-

- KHÁNH ANH...- Tuyệt hét lên khi một viên đạn bay thẳng về phía Khánh Anh, anh kịp tránh nhưng liên tục một viên nữa lại bay đến, lần này... máu từ vai trái anh tuôn ra như mưa. Đau thì có nhưng anh không hề có cảm xúc gì

- Thách đấu đây sao? Thật bỉ ổi – Tuyệt nghiêng răng nói đầy cay nghiệt. Bởi vì người của mình bị đánh trộm, tổn thương khá nặng nề, cô không dám chắc lần này Hắc Long và Thiên Long sẽ thắng lũ bỉ ổi kia nữa. Nhưng dù gì vẫn phải cố đến hơi thở cuối cùng.

Hầu như mục tiêu của chúng chỉ nhằm vào Khánh Anh nên Khánh Anh có vẻ “thê thảm” nhất bọn lúc này.

Nói là thách đấu, luật giang hồ...thách đấu để giành chức bá chủ thì liên quan đến ba phần đua xe, IQ và võ, thế nhưng nhóm Khánh Anh chưa may mắn gì đã bị chúng đánh trộm, bây giờ ai nấy cũng đều bị thương rất nặng.

- Mà nên đi chết đi, gặp Thiên Anh ở dưới đó – Vương Khang cười đầy đều giả nhìn Khánh Anh đang chống trời giữa bao nhiêu kẻ thù. Câu nói ấy vô tình được Khánh Anh thu lại. Tim anh khẽ nhói lên khi nghĩ đến Thiên Anh... Anh đủ thông minh để nhận ra hàm ý của câu nói ấy. Phải chăng người anh yêu đang gặp nguy hiểm sao. Một giây không để ý, suýt chút nữa, viên đạn vô tình bay thẳng mi tâm anh. Cũng may lúc đó Hoàng nhảy vào ôm anh nằm xuống, viên đạn bay lệch trúng tên đàn em của Mạnh Long. Tên đó ngã sõng soài và chết ngay sau hai giây

- Cần thận – Hoàng nhắc.

Cuộc hỗn chiến xảy ra ngay tại bang Thiên Long.

- Dùng pháo MNTM – Khánh Anh lên tiếng, anh không thể chịu đựng được lâu vì vết thương trên người anh đã quá nhiều

- Nó sẽ giết cả người của chúng ta – Tuyệt nhìn anh bằng ánh mắt lo lắng. Pháo MNTM còn độc hại hơn pháo VDZ rất nhiều. Mùi của nó rất hắc, hít lâu sẽ tử vong ngay lập tức. Nhưng pháo này chỉ tàn phá chỗ nó rơi xuống và xung quanh 5m. không như pháo VDZ có thể phá được cả thành phố

- Kệ đi – Khánh Anh nói. Tuyệt vào trong bang, lấy trong ngăn bảo mật hai quả còn lại.

Đoàng

Một viên đạn bay đến chỗ Minh, anh chưa kịp nhìn thấy nhưng Khánh Anh đã nhìn thấy, anh chạy ra đẩy Minh nhưng không kịp, viên đạn nhắm trúng lưng anh. Và thế...anh không chịu được nữa. Đôi mắt khép lại...

Minh lo lắng như sắp khóc. Không chần chừ gì thêm, anh đưa Khánh Anh đến bệnh viện luôn.

Số người còn lại đang khó thở vì mùi của MNTM.

Một hồ tử thần được tạo ra, hơn trăm người bị rơi xuống cùng tiếng hét oang trời. Xung quanh là những đống lửa còn sót lại.

Một tay bịt mũi, một tay liên tục bắn súng. Nam, Tuyệt, Hoàng vẫn cố chống trời, súng chìa đến đâu là có người la liệt đến đó.

Trong khi đó Vương Khang không thể nào chịu được mùi của MNTM nên đã chạy đi. Vừa mở được cửa xe thì một viên đạn bắn trúng tay trái, Tuyệt và Hoàng liên tục bắn vào cửa kính của xe cho đến khi đạn không bay được nữa.

Mau chóng rời khỏi khu vực bị nhiễm MNTM. Ai nấy đều cạn sức lực.

Tuyệt tự tay lấy đạn ở tay Hoàng ra cho anh và tự tay băng bó, Nam không bị trúng đạn nhưng toàn thân đều có những vết chém dài, rách cả bộ quần áo đang mặc. Tự cầm máu trước khi người của mình mạng ô tô đến để đến viện.

...

- Khánh Anh ... Khánh Anh - Minh chạy theo ca-bin liên tục gọi tên Khánh Anh , hơi thở của anh yếu quá rồi. Sợ anh không thể nào qua khỏi. Ca-bin đẩy Khánh Anh vào trong, Minh cũng nên đi băng bó người.

Ba người Nam- Minh- Hoàng ở chung phòng với nhau. Cả bốn đều tê buốt nhưng vẫn chịu được tiếng rên rỉ

Còn Tuyệt ở riêng một phòng vì cô là con gái.

Nghĩ đến Khánh Anh , nước mắt Tuyệt chọt trào ra. Cô đang rất lo cho anh. Riêng anh thôi cũng đã trúng bốn phát đạn rồi. Anh qua khỏi chắc là kì tích.

Hơi thở đã tắt...cả đám bác sĩ toát mồ hôi nhìn lên bảng điện.

...tút...tút...tút...

Máy kích tim liên tục hoạt động. Người anh liên tục co giật lên xuống nhưng nhịp tim vẫn...

KHÔNG THỂ NÀO...

- Khánh Anh ...cậu ấy còn quá trẻ mà – Tuyệt nghĩ rồi nằm gục xuống giường...

...

Trở lại khu nhà hoang

Nước mắt Thiên Anh trào ra khỏi khóe mắt.

- Giết tôi, bạn sẽ bị ám ảnh cả đời – Dù đang khóc nhưng mắt cô vẫn sắc lạnh lắm. Cô cảm thấy đau đớn khi Yun liên tục hành hạ mình bằng những mũi nhọn của dao.

- Anh Kỳ...Thiên Anh...vội...vội Châu San ...- Vy lắp bắp khi nhìn vào bên trong qua kẽ hở của cửa. Yun cứ ngỡ sẽ không ai biết đến nơi này vì mình làm rất cẩn thận nên không cho ai canh ngoài cửa. Cho chúng ở bên trong cùng thường thức kịch.

Có tiếng động. Yun quay phắt người ra ngoài. Ra lệnh cho năm tên

- Nếu là người thì giết đi

Cả năm tên nghe lệnh, rút kiếm ra và ra ngoài.

Thiên Kỳ vừa mở được cửa, định xông vào cứu em gái thì cánh cửa bị bật ra, tiếng va chạm của những thanh kiếm vang lên

- Anh...hai – Thiên Anh nhìn ra ngoài với ánh mắt đầy hi vọng. Cô biết anh sẽ không bao giờ bỏ mặc cô đâu, anh luôn xuất hiện những lúc cô cần mà. Và cả một người con trai nữa, luôn xuất hiện những lúc cô cần, nhưng...anh đang đâu rồi...

Thiên Kỳ đánh tay không với năm tên kia nên anh có vẻ không bằng được.

Tiếng chuông điện thoại Vy kêu lên. Là Hoàng gọi

- Alo, anh Hoàng, anh đang đâu vậy? anh đến cứu Thiên Anh với Châu San đi, họ bị nhốt Thiên Anh kia bắt, anh đến đi, khu nhà hoang duy nhất phía nam ngoại ô thành phố, cạnh một cánh đồng ý anh – Vy vội vàng nói như bắt được vàng. Bởi khi này cô gọi cho mọi người đều không ai nghe máy. Tuyệt, Nam và Minh đã ngủ rồi. Hoàng vẫn thức, anh bỏ điện thoại ra thì thấy cuộc gọi nhờ từ Vy nên anh gọi lại.

- Em đang ở đó hả? Chờ anh. – Hoàng nói, lập tức đi trong khi anh vẫn đang bị thương rất nặng.

Vy không hề biết là anh đang bị thương nên mới gọi, mong anh sẽ cứu được.

- Anh mày đến kia. – Yun cười đầy bí ẩn – Lọ axit này đáng lẽ dành cho mày nhưng thôi tao thương mày lắm, xuống địa ngục lại trở thành xấu xí Diêm Vương ghét lại đẩy mày lên trần gian thì chết. Tao không muốn cầm dao đâm vào tim mày cho mày chết nên tao sẽ...- Yun cười rồi đứng lên, cầm một can xăng to. Đội khắp xung quanh Thiên Anh và Châu San , số còn lại đội cả căn nhà hoang.

- Đùng...- Thiên Anh lên tiếng, lửa mà bùng cháy, cô hét hi vọng sống rồi.

Yun như mất hết lý trí vì tình yêu, nhỏ cầm một chiếc bật lửa lên. Đốt một tờ giấy rồi thả xuống nền.

- Thiên Kỳ với con Vy đang ở bên ngoài, tao biết tao ra cũng sẽ không được sống, nên...cùng chết đi – Nói rồi, Yun cười...đau khổ.

Một chút khói bốc lên kèm theo chút lửa cháy...dần dần rồi to hơn.

- Mẹ kiếp...EM TAO – Thiên Kỳ gầm lên tức giận khi phát hiện lửa đang dần to hơn.

- Thiên Anh, Châu San - Vy hét lên, định chạy vào trong nhưng Thiên Kỳ cản lại – Em sẽ chết đấy

Sau khi xử lý xong năm tên kia, Thiên Kỳ chạy vào trong đám cháy

- Đưa dao đây – Thiên Kỳ bóp cổ Yun, mắt trợn lên đáng sợ

- ĐƯA ĐÂY – Anh hét lên

Nhỏ run bần bật, rút dao trong người ra đưa cho anh. Anh đến cắt dây trói cho Thiên Anh và Châu San trước khi lửa cháy đến chỗ bọn họ.

Châu San và Thiên Anh vừa được cởi trói và đứng dậy thì thanh gỗ trên trần nhà rơi xuống suýt trúng. Thiên Anh vuốt nhẹ tim để điều khiển nỗi lo lắng của mình.

Lửa cháy dữ dội hết lối ra.

- Cùng chết đi...ha ha ha – Yun cười điên dại – Không ai cứu được, không một ai được sống – Nhỏ nói như bị thôi miên

- Cảm ơn – Thiên Kỳ bức xúc quát

- Nóng quá...anh Kỳ anh thoát ra trước đi, anh sẽ chết mất – Thiên Anh vội vàng nói.

- Anh sẽ tìm mọi cách để em ra trước – Thiên Kỳ nắm chặt tay Thiên Anh

- Chỗ kia...- Châu San chỉ về phía bên trái, một cái cửa ra vào phụ đã bị thiêu rụi hết chỗ chắn, để lại một lỗ hổng to

- Anh cũng nghĩ vậy – Thiên Kỳ gạt đầu – ra bằng lối đó đi – rồi anh đẩy Thiên Anh và Châu San lại gần đó.

Thấy cả ba người đó ra ngoài an toàn. Không ai chết, Yun cũng muốn chạy ra nhưng...

AAA

Hai tay nhỏ chống lưng, đau đớn

- A...đau quá...- Nhỏ rên lên, mồ hôi túa ra như mưa, lửa vẫn cháy...vô tình. Đứa bé trong bụng nhỏ đập không thôi, chắc nó cũng cảm nhận được cái nóng nơi đây.

Hoàng vừa đỗ xe lại, trước mắt anh là căn nhà hoang đang cháy.

- Mọi người không sao chứ? Còn ai trong đó không? – Hoàng hỏi Thiên Kỳ

- Còn nhỏ Thiên Anh - Thiên Kỳ lạnh lùng nói rồi quay sang vuốt tóc Thiên Anh - Em gái, không sao rồi, về thôi

Nghe thấy tiếng hét của Yun bên trong, Hoàng hơi chạnh lòng, tim anh nhói lên một phát, lệch một nhịp. Dù sao...anh và nhỏ cũng là anh em ruột. Không suy nghĩ gì thêm. Anh lao vào biển lửa

- Anh Hoàng...- Châu San, Thiên Anh, Vy đồng thanh, như không tin vào mắt mình. Hoàng đang lao thân mình vào trong đó sao?

- Anh ấy...đang bị thương nữa kìa? Sẽ chết mất – Thiên Anh lo lắng nói khi nhận ra vết thương khắp người Hoàng

....

- Con nhỏ này...mày gây chuyện đủ chưa? – Hoàng nằng nặc khi thấy Yun đang khóc và nằm dưới đất. Mồ hôi ướt nhèm khuôn mặt

- Anh hai...anh cứu...em...cứu đứa bé thôi cũng được, nó phải sống – Yun khóc nhọc nói. Nhìn vào bụng mình, đứa bé không ngừng đập. Nhỏ khóc. Khóc rất to

Xung quanh Hoàng không còn lối thoát. Lửa cháy to quá, những thanh gỗ đen thui liên tục rơi xuống.

Rầm...

Căn nhà hoang cứ đổ dần...rồi sụp hẳn.

Vì bàng hoàng, vì lo lắng, vì vết thương, vì tâm trí rối loạn, vì chưa thấy Hoàng ra... cả Châu San và Thiên Anh đều ngất đi. Riêng Vy thì rom róm nước mắt.

Thiên Kỳ kiệt sức bế từng người lên xe một. Và anh gọi cho người của mình đến

- Vy, em lên xe đi, đưa họ đến viện nữa – Thiên Kỳ nói khi Vy vẫn đứng đó, nhìn vào bên trong tìm kiếm một người

- Em ở đây, đợi anh Hoàng đã – Vy mệt mỏi thật sự, đôi chân như muốn ngã xuống

- Ở đây một mình nguy hiểm lắm, chút nữa sẽ quay lại – Thiên Kỳ nói

Nghe lời anh, cô đi theo anh. Luôn miệng cầu nguyện cho Hoàng không sao.

Đến viện. Châu San và Thiên Anh được đưa vào phòng cấp cứu. Vy và Thiên Kỳ ngồi bên ngoài chờ.

Lửa đã tắt, căn nhà hoang lại tàn. Mang một màu u ám và chết chóc, những cành cây đen thui trơ trọi. Hơn chục người mà Thiên Kỳ nhờ đến đang tìm kiếm Hoàng và Yun nhưng vô vọng. Thân xác họ đã thành tro đen... rồi...

Khánh Anh và Hoàng... hai linh hồn gặp nhau trước cổng âm phủ

- Tao với mày... chết rồi đúng không?

- Ừ.

Màu trắng xóa huyền ảo mờ dần...mờ dần...

Tiếng gió kêu to dần...to dần...

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hạnh phúc ngày kết hôn

Một tiếng trôi qua rất nhanh.

Việc đầu tiên tỉnh dậy. Châu San bấm số gọi cho Hoàng. Gọi rất nhiều nhưng đáp lại cô là dòng chữ “thuê bao quý khách...”

Dù biết thuê bao nhưng cô vẫn gọi, cô vẫn mong anh nghe máy của cô.

Bấy giờ. Thiên Anh vẫn chưa tỉnh, cô vẫn được truyền dịch

- Khỏe chưa? – Vy lên tiếng hỏi Châu San

Châu San không nói gì, gật đầu, ánh mắt buồn bã sụp xuống

- Tìm anh... Hoàng đi. Được không? – Châu San mở lời. Cô vẫn còn hi vọng rất nhiều vào anh. Anh là hạnh phúc của cô, cô không muốn đánh mất anh.

- Bây giờ à?

- Được không? Nốt hôm nay thôi mai tớ phải về Pháp rồi – Châu San nói như khóc. Cô không nghĩ hôm cuối cùng mình ở đây lại đau buồn như thế này. Cô đã từng tham lam nghĩ đến cảnh ăn uống rồi đi chơi tạm biệt. Cô buồn quá.

- Anh Kỳ - Vy khó xử nhìn sang Thiên Kỳ, nhìn đôi mắt rom róm nước mắt của Châu San, Vy cảm thấy đau lòng thật nhiều. Cô cũng đau lắm chứ. Cô vẫn đang hi vọng lắm đây

- Người của anh đã tìm khắp đó rồi, tìm đi tìm lại cả chục lần rồi vẫn không thấy cậu ta đâu. – Thiên Kỳ lên tiếng

- Vâng – Châu San cúi gầm mặt xuống, không muốn nói thêm gì. Trong thâm tâm cô đang rất rối bời. Con tim cô đang không ngừng gào thét.

Đau quá...xót quá.!

- Muốn ăn gì không? – Vy hỏi

Châu San lắc đầu

- Vậy nằm nghỉ đi, mai còn lấy sức lên máy bay. Bây giờ tôi sẽ đi mua vé bay cho cậu

- Cảm ơn

...

Buổi chiều

Gió thổi lồng lộng

Hành lang bệnh viện vắng bóng người qua lại. Ở đó... chỉ có một người con gái đứng, mái tóc dài khẽ bay, trang phục bệnh nhân nói lên sự tiều tụy của cô gái. Ánh mắt cô nhìn về xa xăm, nhìn về cánh đồng hoang, căn nhà hoang, nhìn về nụ cười của người con trai ấy...

Nụ cười ấy sẽ không biến mất mãi mãi phải không?

Nụ cười ấy vẫn sẽ tiếp tục tồn tại... phải không?

Dạ mình không khóc nhưng sao nước mắt cứ rơi khi nghĩ đến điều không hay ấy.

“Hoàng à? Anh phải bình an trở về đây, còn em, còn mọi người và đặc biệt là Châu San, tất cả đều cần anh, tất cả đều yêu thương anh. Anh mà đi mọi người sẽ không tha thứ đâu. Mong anh... bình an”

Thiên Anh nhắm mắt vào nói như cầu nguyện.

Phía sau. Một người con trai luôn sẵn sàng hi sinh vì cô, luôn sẵn sàng dang rộng đôi tay bảo vệ cho cô.

- Lệ Băng... một tảng băng không bao giờ rơi lệ. – Anh lên tiếng, giọng nói ảm áp biết mấy. Cô ôm chầm anh, tìm kiếm sự yên lòng ngay lúc này. Anh khẽ vỗ nhẹ vai cô, dù không muốn nói lên điều anh vừa biết nhưng dù sao anh cũng không giấu nổi cô mãi mãi nên anh đã nói ra

- Còn một người... em cần đến thăm. Nếu không em sẽ hối hận

Cô nhẹ đẩy mình ra khỏi người anh. Khóe môi mấp máy không lên lời

- Là... là... ai?

- Em đi theo anh – Anh nắm tay cô, dẫn cô đi về phía trước. Cô biết phía trước cô là màu của sự đau khổ nhưng cô vẫn phải tiếp tục bước tiếp, cô phải vượt qua màu đen tối ấy để chạm tới màu hồng của hạnh phúc

Đứng trước cánh cửa trắng toát, nổi bật lên là chữ thập đỏ nho nhỏ chính giữa. Cô nhìn anh khó hiểu

- Hạo Khánh Anh, cậu ta ở trong đó.

- Anh đừng đùa thế? Không vui đâu – Cô cố mỉm cười, không tin lời anh nói. Anh đang mạnh khỏe như vậy sao đừng một cái lại ở trong đây được. Cô chả tin đâu

Nhịp tim của anh mới được hồi phục, đập lại bình thường và được đưa vào phòng hồi sức, nhưng anh lại một lần nữa nguy kịch, nhịp tim trở lên bất ổn và có khả năng ngừng đập mãi mãi, lúc đó anh còn ho ra máu nên một lần nữa... anh lại phải vào cấp cứu.

- Mà sao anh biết anh Khánh ở trong đó – Thiên Anh nghi ngờ hỏi.

- Là Hàn Tử Tuyết nói. Anh vừa gặp cô ấy ở đây khi anh đang đi dạo – Anh thành thật trả lời

- Hic, anh nói là anh đang đùa đi. Sao lại thế được – Thiên Anh vẫn cười ngốc nghếch. Biết anh trai mình sẽ không bao giờ đùa kiểu này nhưng cô vẫn muốn đó không phải sự thật, cô muốn anh đang nói đùa.

Ting...

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, trên ca-bi-n là một chàng trai. Cô chết lặng khi nhận ra đó là Khánh Anh, người mà cô yêu thương. Giờ thì cô đã tin vào lời nói của Thiên Kỳ, cô đã tin nhưng cô vẫn không tin... Khánh Anh lại nằm trên đó. Anh bị sao thế này?

Im lặng tuyệt đối, cô không khóc, hồn cô như đã bay mất khỏi xác, cô cứ đứng im, không như mọi lần cô sẽ chạy đến khóc lóc hỏi thăm anh sao rồi. Nhưng...

Đôi chân cô không nhúc nhích nổi, đôi chân cô như bị chôn chặt xuống đất. Không nhấc nổi.

Gương mặt xanh xao không một giọt máu, khắp người đều băng gạc chi chít, anh phải thở bằng bình oxi, chỉ vậy thôi cũng đủ để cô ngã khụy

- Thiên Anh – Thấy bất ổn, thấy khó thở vì đôi mắt lim dim im lìm của Thiên Anh, Thiên Kỳ bèn lên tiếng, đánh thức cô

Đáp lại là sự im lặng đến rợn người. Ca-bin đẩy Khánh Anh đi xa hơn... đi xa khỏi cô hơn.

- Anh ấy... không sao đâu – Thiên Anh mỉm cười, tự trấn an bản thân mình, nụ cười chua xót chạm đến từng mạch máu... đau ê ẩm

- Ừ, không sao đâu. Em ổn chứ? – Thiên Kỳ lo lắng. Xoa đầu cô em gái bé bỏng.

- Em... ổn. – Gương mặt không cảm xúc mấp máy môi, nói ra từng chữ bây giờ thật khó khăn đối với cô

Em ổn? Câu nói ấy không hợp với tâm trạng của cô lúc này. Cô đang rất tệ. Vì mọi người đã lo lắng rất nhiều rồi nên cô không muốn ai lo lắng cho mình nữa.

Phải nghe lời mẹ... thay sự lo lắng bằng sự bình tĩnh, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Tại sân bay. Ánh mắt lưu luyến tiếc nuối nhìn lại Việt Nam một lần nữa. Trước khi lên máy bay Châu San không quên ôm Vy lần cuối. Ai nấy cũng đều biết nhóm Khánh Anh bị thương hết nên không đến tiễn cô đưa. Chỉ duy nhất có Vy

- Cảm ơn Vy, cảm ơn vì tất cả đã đối xử tốt với tớ trong suốt thời gian qua. Thật không có gì hạnh phúc hơn khi quen được các bạn. Bạn gửi lời của tớ đến mọi người rằng... tớ cảm ơn mọi người rất nhiều, tớ yêu mọi người rất nhiều và hãy giữ liên lạc với tớ nhé. Tớ sẽ không quên mọi người đâu, nhất định đấy. Nếu có khả năng tớ sẽ quay lại đây tìm các bạn... và tớ cũng mong các bạn cũng sẽ đi tìm tớ... dù chỉ trong suy nghĩ.

- Châu San – Vy ôm chặt lấy Châu San, mắt ươn ướt – Châu San đã được liệt vào danh sách bạn thân của Nguyễn Đường Vy này, nếu có cơ hội chúng ta sẽ hội ngộ nhau. Châu San lên đường bình an nhé.

Châu San cảm động, nghe Vy nói vậy cô càng không muốn rời mọi người hơn nhưng không thể làm khác được

- Cảm ơn... tớ đi đây. Tạm biệt, hẹn gặp lại – Châu San cúi đầu thay câu chào. Kéo theo vali bước vào bên trong

Chỉ một bước chân nữa thôi, cô sẽ xa đất nước Việt Nam.

Thời gian hạnh phúc ấy trôi qua thật ngắn ngủi. Chiếc nhẫn Hoàng tặng đang phát sáng nơi ngón áp út của cô. Cô cười và hôn lên nó với một câu nói

- Anh... còn sống mà... đúng không?

Máy bay cất cánh, ngồi trên máy bay, cô không ngừng nghĩ về những điều xảy ra trong khoảng thời gian cô ở Việt Nam cùng Hoàng. Thật là hạnh phúc. Bây giờ đã phải xa mà cô còn chưa biết Hoàng còn sống hay đã chết. Cô cứ ngỡ thời gian qua chỉ là giấc mơ, thà đó là giấc mơ còn hơn sự thật. Nhưng... chiếc nhẫn trên tay cứ phát sáng và bảo cô rằng đó không phải giấc mơ

.....

Ba năm sau.

Hoàng thật sự đã ra đi.

Cảm ơn ông trời vì ngày định mệnh ấy không cướp Khánh Anh rời xa khỏi thế giới này.

Ba năm rồi, Khánh Anh vẫn thế, vẫn cao ngạo và đẹp trai. Điều đáng nói hơn bây giờ anh chỉ là người bình thường, anh là Khánh Anh chứ không còn là Kevin trong thế giới ngầm nữa. Cả Tuyết và Nam cũng đã tách ra khỏi cái gọi là giang hồ để có một cuộc sống yên bình của tuổi trẻ, không dây dưa đến máu...

Những món đồ liên quan đến tổ chức, vòng cổ, nhẫn... vòng tay bọ cạp đều được Khánh Anh cất đi cẩn thận vào một chiếc hộp sắt và chôn dưới lòng đất. Hi vọng không phải sử dụng đến chúng lần nào nữa, hãy để chúng ngủ quên trong kí ức.

Vy và Minh đã kết hôn trước sự chứng kiến của cha mẹ hai bên, bạn bè và đặc biệt là chúa. Giờ họ đang thật hạnh phúc, dù đã kết hôn và đã có một con gái hai tuổi nhưng tính trẻ con của hai người ngày nào vẫn chưa giảm đi một phần, thậm chí còn tăng lên.

Không chỉ hai người họ đã kết hôn mà cặp đôi Nam và Tuyết cũng đã kết hôn và cũng có con trai hai tuổi. Những chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên tay chứng minh cho tình yêu bất diệt của họ.

Sau khi kết hôn, Nam và Tuyết, Minh và Vy chuyển ra sống riêng. Vì đã lập gia đình rồi không thể ở mãi biệt thự của Khánh Anh được.

Căn biệt thự của Khánh Anh đã trở nên yên tĩnh hơn mỗi ngày vì không còn tiếng cãi nhau chí chóe của mấy người kia. Nhưng “ngựa quen đường cũ” hôm nào mấy người này cũng đến phá đám nhà Khánh Anh

Mỗi lần họ đến Khánh Anh chỉ muốn phang cái gậy và đuổi tất cả về thôi.

- Này, song Anh chúng mày không cưới đi, để đến bao giờ con của con tao ra đời thì chúng mày mới cưới à? – Minh lên tiếng
- Thiên Anh không chịu cầu hôn tao – Khánh Anh nói tỉnh bơ
- Nghĩ sao mày? Mày không cầu hôn Thiên Em lại bắt Thiên Em cầu hôn mày, thế thì mày cô đơn suốt đời đi con – Nam
- Bây giờ một nữ cầu hôn nam rồi – Thiên Anh cười, lườm Khánh Anh
- Thiên Anh ngại cưới – Khánh Anh bêu môi nhìn Thiên Anh
- Sao vậy? – Đồng thanh
- Cười khổ lắm... huhu – Thiên Anh khóc như trẻ con
- Công nhận khổ thật – Vy lăm bằm liền ăn ngay cú đấm của Minh
- Khổ ở đâu? – Minh lườm
- Đây, vừa đánh đây – Vy lườm lại không kém
- Đùa thôi mờ - Minh làm mặt cún con cực đáng yêu. Nhìn vậy thôi mà đã làm bố rồi đấy. Vy không chịu cười được liền phá lên cười
- Nhìn này – Khánh Anh tiến lại phía tủ cạnh tivi, lấy một sấp thiệp mời ra đưa cho mọi người xem
- Oa, đẹp thế? Sao lần bọn tao cưới không tìm mua được cái đẹp như vậy nhỉ? – Tuyết nói
- Đơn giản vì tự tao thiết kế mà – Khánh Anh nói với giọng tràn đầy tự tin.
- Á, mày được, chả chia sẻ cho anh em gì cả - Nam hùa vào nói

Phải công nhận thiệp rất đẹp, thiệp chủ yếu là màu đỏ của hạnh phúc

Khánh Anh tiến lại gần tủ, lấy thêm ra rất rất nhiều thiệp và tung cho mọi người và nói

- Nhiệm vụ của chúng mày là phát hết số thiệp này cho tao
- Sao lại là bọn tao ? – Cả lũ đồng thanh
- Sao không phải bọn mày? – Khánh Anh lườm, nói với giọng đe dọa
- Được thôi – Cả lũ chấp nhận số phận, sau bao năm vẫn bị Khánh Anh bắt nạt.

Lễ cưới sẽ được tổ chức vào tuần sau.

....

Cuối cùng cũng đã đến ngày trọng đại trong cuộc đời của cặp đôi song Anh. Dù được Tuyết và Vy trấn an tinh thần rất nhiều nhưng Thiên Anh vẫn thấy hồi hộp và lo lắng.

Hoàn thành công đoạn make-up. Thiên Anh thấy tự tin hẳn lên vì gương mặt mình “đẹp” lên rất nhiều. Bộ váy cô dâu do chính cô tự chọn cũng làm cô rất thoải mái. Chiếc váy để lộ hai vai trắng ngần không tì vết và vòng eo thon thả. Cô cũng phải công nhận rằng...đời người con gái đẹp nhất lúc làm cô dâu. Trông cô rất đẹp và lung linh.

- Con gái? Đã xong chưa? - Ông Trí mỉm cười nhìn cô
- Con xong rồi – Cô vui vẻ nói

Cô theo ông bước lên lễ đường, một tay cô khoác tay ông, một tay cầm bó hoa, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt khi pháo hoa cứ thế nổ trên đầu cô. Hai thiên thần bé xinh một nam một nữ đi phía sau tung hoa.

Khánh Anh đứng đó...với bộ vest lịch lãm, trông anh đẹp như một hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh...và cô là công chúa.

...

Cha sứ lên tiếng

- Khánh Anh con có đồng ý lấy Thiên Anh làm vợ dù cho...
- Con đồng ý – Anh mỉm cười hạnh phúc
- Thiên Anh con có đồng ý lấy Khánh Anh làm chồng dù cho...
- Con đồng ý...- Cô cười tươi sau lớp dề mỏng che mặt
- Ta tuyên bố từ giờ hai con sẽ là vợ chồng của nhau...

Sau lời tuyên bố của cha sứ, tiếng nhạc nổi lên, tất cả những ai có mặt đều thi nhau vỗ tay. Ông Đường và ông Trí nhìn nhau gật đầu mỉm cười xã giao. Vậy là hai người đã trở thành thông gia. Nhớ lại hồi xưa một người là ông chủ một người là đàn em thật buồn cười, không ngờ cuộc đời này lại thứ kỉ diệu đến vậy.

Khánh Anh nhìn Thiên Anh, nở nụ cười hạnh phúc và sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ và sau đó càng nồng nhiệt hơn, nụ hôn đó sẽ chứng giám cho họ là cặp đôi hạnh phúc nhất thế gian.

Đến màn tung hoa của cô dâu. Theo người ta nói, ai mà cướp được bó hoa ấy thì người đó sẽ có tin vui.

Nhìn Nam và Minh xắn tay áo lên để chuẩn bị ra trận cướp hoa, Vy và Tuyết không ai bảo ai cùng xông vào đánh hai ông chồng

- Này, có vợ rồi muốn tin vui nào nữa – Tuyết và Vy nói y hệt nhau
- À đâu, đùa thôi mà, hihi, đùa thôi – Nam
- Đâu, ai định cướp đâu – Minh nói như mình vô tội.

....

Bó hoa được tung lên khá cao và xa...

Một bàn tay vươn nhẹ lên lấy nó. Nụ cười thoáng trên môi, tất cả nhìn về phía người đã lấy được bó hoa ấy. Một người con trai cao ráo, đẹp trai, không mặt thần thuộc, nụ cười ngày ấy đang hiện hữu.

- Chúc mừng cậu...

Cả lễ đường nhốn nháo lên chúc mừng người đang cầm bó hoa ấy.

Tất cả nhìn người con trai ấy...đang dần dần tiến sâu vào trong lễ đường.Khuôn mặt đẹp trai như tỏa ra ánh hào quang. Mọi người đều nhìn chàng trai và mỉm cười

- Có phải bắt được bó hoa này thì tôi sẽ có tin vui không? – Người con trai cất giọng lạnh lùng.
- Đúng rồi – Cha sứ mỉm cười đáp.

Sau đó, chàng trai cũng mỉm cười, nụ cười đã bấy lâu được chôn vùi.

===== Sắp kết thúc truyện rồi. Mn để lại ý kiến nha. Cảm ơn=====

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Hoàng....Anh còn sống?

- H...O...À...N...G – Tất cả đồng thanh, niềm sung sướng vô bờ bến ập đến khiến không ai là không nở nụ cười. Thì ra...Hoàng ra đi mãi mãi chỉ là trong suy nghĩ của mọi người, chứ sự thật là Hoàng vẫn còn tồn tại, anh vẫn còn sống, nụ cười anh vẫn tỏa nắng.

Thiên Anh bật khóc trong niềm hạnh phúc. Hôm nay là ngày cưới của cô, cô cảm thấy may mắn biết nhường nào khi Hoàng trở lại. Anh vẫn thế...nụ cười anh vẫn đẹp như năm nào.

Hoàng cười tinh nghịch, vừa đi vào trong vừa đưa hoa lên mũi ngửi. Mùi hoa thơm dịu nhẹ phảng phất khiến anh khó kìm lòng mà thốt lên

- Thom quá! Tôi sắp có tin vui rồi

- Anh Hoàng – Thiên Anh không kìm được nước mắt, chạy đến ôm chầm lấy anh. Cô đã chấp nhận việc anh ra đi ba năm trước là sự thật, nhưng suy nghĩ của cô chưa bao giờ là sai...anh vẫn còn sống. Anh đã trở lại.

- Thiên Anh, anh xin lỗi đến muôn rồi. Anh chúc em hạnh phúc – Hoàng khẽ nói, Tay đưa lên vuốt nhẹ tóc cô kiểu ân cần. Cô bật cười

- Hôm nay là ngày vui của mình, em đừng khóc như vậy nữa. – Tuyệt lên tiếng, lau nhẹ nước mắt cho Thiên Anh

- Xấu lắm kia – Minh cười. Nghe vậy ai nấy cũng cười

- Hôm nay có thằng to gan dám làm vợ tao khóc – Khánh Anh tiến đến gần Thiên Anh và Hoàng hơn, lên giọng

- Thì sao nào? – Hoàng vênh mặt lên thách thức.

- Tao tưởng mày đi rồi – Nam chen vào, dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hoàng.

- Đi đâu? – Hoàng biết nhưng cố tình chêu Nam

- Đi chết – Nam lườm Hoàng

- Mọi người biết vì sao tôi không chết không? – Hoàng cười đầy ẩn ý

- Không – cả lũ đồng thanh, mặt ai cũng tỏ vẻ tò mò, muốn biết câu trả lời ngay lập tức

- Vì tao quá đẹp trai đó! – Hoàng phán một câu làm cả lũ chả hiểu gì. Trong đầu đứa nào cũng nghĩ đẹp trai có liên quan gì đến sống chết đâu.

- Liên quan lắm à? – Minh và Nam đồng thanh

- Liên quan chứ? Vì tao đẹp trai nên Diêm Vương phải đuổi tao lên đây không thì sợ vợ ông mê tao thì chết – Hoàng cười lớn.

- Mày chết đi...- Cả lũ cười sảng sặc lao vào đánh Hoàng. Hoàng vừa che người vừa kêu lên đầy thảm thiết. Tất cả mãi nói chuyện mà quên rằng tất cả khách khứa trong lễ đường đang mở căng tròn mắt ra nhìn họ. Nhưng ai nấy cũng đều cười hạnh phúc theo những con người hồn nhiên và vô tư kia.

- Nào các con. Chúng ta đến khách sạn thôi, khách đang chờ kia.? – Ông Đường đứng dậy nói cắt đứt cuộc vui đùa của bọn trẻ.

- Chuẩn bị được ăn rồi. Yeeee – Nam hét lên đầy phấn khích.

Song Anh nhìn nhau nở nụ cười hạnh phúc. Hai chiếc nhẫn ở ngón áp út cứ thế lung linh trong ánh đèn lấp lánh. Tình yêu của họ là đẹp nhất...là bất diệt nhất.

- Từ bây giờ....em là của anh...mãi mãi – Khánh Anh cúi nhẹ xuống, nói thắm vào tai Thiên Anh, tiếng nói ấm áp truyền đến tai cô

- Anh cũng thế! Anh là của em. Mãi mãi – Cô đáp lại, giọng nói ấm áp không kém. Cả hai nở nụ cười bước về phía xe hoa.

Xe lăn bánh. Một bầu trời đầy hoa rực rỡ được ném xuống, những bông hoa li ti bay như những hạt mưa phùn. Con đường dài tràn ngập hoa, tràn đầy tiếng cười. Bây giờ, trên đoạn đường dài của cuộc đời. Thiên Anh cũng như Khánh Anh...hai người sẽ không phải cô đơn bước một mình nữa mà đã có đôi phương bước chung.

Hai người...một con đường. Hai người...một lối rẽ.

Nhà thờ đã vắng hẳn, một người con gái đứng phía sau hàng cây xanh rì rào, ánh mắt buồn vô tận, ngậm ngùi nói

- Thiên Anh, tôi thua cô, thua hoàn toàn rồi...

Sau khi tiệc tùng ở khách sạn xong. Khách cũng đã vui đi vì trời đã quá muộn.

Cả ngày hôm nay đôi chân song Anh đã đi lại không ngừng nghỉ để tiếp khách cũng như chụp hình kỉ niệm với nhóm Tuyệt. Trong người ai cũng có cảm giác mệt mỏi như kiệt sức nhưng ngược lại chẳng ai than trách mà còn thấy rất vui.

12h đêm

Thiên Anh từ trong phòng tắm bước ra. Bộ váy cô dâu đã siết chặt lấy cô cả ngày hôm nay làm cô khó khăn trong việc đi lại và nằm. Bây giờ được thay ra cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn, cô bận lên mình chiếc váy ngủ dài qua đầu gối, màu trắng tinh khiết, mái tóc dài buông thả. Đôi chân trần tiến về phía giường và nhảy phóc lên giường như một đứa trẻ, Khánh Anh ngồi dựa lưng vào thành giường lướt web, thấy Thiên Anh bước ra anh đã ngưng hẳn việc lướt web lại. Nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Cô không quen ngủ chung với ai, bây giờ cô phải ngủ chung với Khánh Anh là điều mà cô chưa muốn nghĩ đến một chút nào, cô vui mình vào chăn vì quá mệt mỏi và buồn ngủ, cô không nói gì với anh, mặc kệ anh làm gì thì làm, việc của cô bây giờ là ngủ...

Cô quên mất. Đêm nay là đêm động phòng của hai người.

- Đây...- Anh khều chăn ra, lay lay tay cô.

- Anh bảo gì? – Cô chui từ trong chăn ra, ngước mắt lên nhìn anh, nói bằng giọng ngái ngủ.

- Ngủ luôn à? – Anh nheo mắt nhìn cô. Muốn thức lắm nhưng đôi mắt cô từ nhắm lại không chịu mở.

- Muốn rồi. Ngủ đi – Cô nhủ mày, kéo chăn lại, chui vào trong chăn rồi ngủ tiếp.

- Ai cho phép em ngủ? – Anh lại lôi cô ra khỏi chăn. Từ trong chăn, có một ánh mắt đang khó chịu nhìn anh.

Có phải hôm nào anh cũng sẽ “bị” như này không? Ôi, cô chết mất, buồn ngủ level max rồi mà anh không cho ngủ? Cô nghĩ có sai đâu... cười chòng khở lắm mà.

- Nhưng em buồn ngủ - Cô ngẩng mặt lên nói, giọng nói đầy bức bối khiến anh cười thích thú. Anh xoa đầu cô làm tóc cô rối tung lên, đôi môi héch lên vẽ thành nụ cười. Trong màu đen của màn đêm, ánh đèn ngủ chế độ mờ nhất đang chiếu sáng vào gương mặt anh trên giường. Đến ánh đèn cũng cảm nhận được rõ ràng từng nét tuyệt đẹp trên gương mặt anh. Bị anh làm phiền, cô bức mình ngồi dậy, mùi hương là lạ phảng phất từ người anh bay đến cánh mũi của cô, mùi hương không quá hắc cũng không quá dịu, cô như bị thôi miên bởi mùi hương ấy, nhưng cô đang buồn ngủ nên mùi hương quyến rũ đến mê mẩn ấy cũng chẳng có tác dụng gì đối với cô. Dựa lưng vào giường, cô hít thật sâu để tỉnh táo hơn nhưng vẫn chưa tỉnh táo thêm một phần.

Một lúc lâu nhìn vào đôi môi ấy, đôi môi anh đào đầy quyến rũ làm tim anh như muốn nhảy văng ra ngoài.

Một bàn tay khẽ vén tóc cô lên, luồn qua từng lọn tóc dài, anh quàng tay qua cổ cô, đẩy môi cô gần lại môi anh hơn, trong tích tắc, ánh đèn mờ ảo đã giúp anh tìm được làn môi ấy, khoảng cách giữa cô với anh giờ thật gần, anh hôn nhẹ lên đó rồi dần dần càng mãnh liệt hơn. Cô giật mình mở to mắt ra nhìn anh hôn bất ngờ. Con buồn ngủ dịu hẳn, hình như cô tỉnh luôn rồi thì phải. Đôi mắt nhanh chóng sụp xuống, bất giác nhắm lại để cảm nhận. Ban đầu cô còn chưa định hình được nên còn rất bối rối, sau 5s cô mới đáp trả nụ hôn ấy, thật ngọt ngào.

Sau một vòng kim giây đồng hồ quay, môi anh từ từ rời khỏi môi cô. Vị ngọt đầu lưỡi vẫn còn vương vấn lại trên môi cả hai.

- Hấp dẫn quá! – Cô cười chêu anh. Đúng là rất hấp dẫn, cô như không muốn rời khỏi làn môi ấy một chút nào. Lời cô nói ra khiến con tim anh đập loạn xạ, cô chỉ có ý định chêu anh rồi bắt anh đi ngủ nhưng cô không hề hay biết người anh đang nóng bừng, câu nói của cô đã tác động trực tiếp đến cái gọi là “dục vọng” của một thằng đàn ông. Anh đã nghĩ cô một môi rất nhiều trong ngày hôm nay và thật sự cô còn đang buồn ngủ nên anh sẽ tha cho cô đêm nay, nhưng suy nghĩ ấy đã dập tắt bởi câu nói “chêu đùa” của cô. Anh không thể kiềm chế hơn, anh thật sự ham muốn chiếm đoạt người con gái này, anh muốn kiểm chế...nhưng không được.

Đôi môi anh...một lần nữa lần át đôi môi cô. Cô giật mình lần hai. Cô cũng vẫn đáp trả, anh đẩy cô nằm xuống. Người anh đè lên người cô, hai trái tim lúc này đã hòa thành một, cô vẫn đáp trả nụ hôn ấy một cách nồng nàn và khiến anh cảm thấy dễ chịu nhất. Cho đến khi, bàn tay “xấu xa” của anh không nghe theo anh mà di chuyển lung tung trên người cô, cô mới đẩy anh ra, nhưng không thể vì anh quá mạnh, cô thì quá yếu. Dây váy bị anh kéo ra, để lộ đôi vai trắng ngọc ngà. Đôi môi quyến rũ đầy hấp dẫn của anh như mật ngọt khiến con tim cô chao đảo. Đôi môi ấy không chỉ tìm đến môi cô mà còn tìm đến vành tai cô. Anh hôn lên đó như đang thưởng thức một món ngon rồi dần dần anh hôn xuống cổ...

Chiếc váy trắng tinh khiết trượt khỏi người cô, bị đôi tay bạo lực vứt vào một góc. Chiếc áo sơ mi phảng phất hương thơm của anh cũng bị vứt vào một góc. Và rồi...

Màn đêm càng trở lên lung linh...

Cuối cùng cô vẫn chịu theo anh đi đến đỉnh cao của hạnh phúc trong đêm tân hôn này.

.....

....

...

Sáng hôm sau.

- Thiên Em...Thiên Em ơi!!!!

Tiếng Nam vang lên khắp bố cả căn nhà. Tiếng cười của hai đứa trẻ hai tuổi vang lên. Tuyết bế trên tay mình đứa con trai kháu khỉnh. Cậu bé không ngừng nhìn cô và cười khúc khích, trên tay Vy cũng là đứa bé gái hai tuổi. Nó cũng đang híp mắt cười.

Vào đến phòng khách, Tuyết và Vy thả cho hai đứa ra chơi với nhau. Nhìn hai đứa bé quần quýt lấy nhau, hai bên đều nghĩ chắc hai đứa này mai sau lấy nhau luôn mất.

Không một câu trả lời từ Thiên Anh vì cô vẫn còn đang ngủ. Hoàng từ trong phòng mình bước xuống. Thấy hai đứa trẻ con đang vui đùa cạnh nhau, anh nhay bổ vào trò chuyện mà “bơ” luôn cha mẹ của nó.

- Ôi, hai con dễ thương quá. Con tên gì? – Hoàng hỏi đứa con trai của Tuyết
- Con tên Gia Bảo – đứa bé cười nói, giọng không được rõ lắm nhưng vẫn nghe ra, giọng nói vương mùi sữa rất dễ thương.
- Còn con? – Hoàng nhìn con của Vy
- Con tên Nhi – Đứa bé cười nói.

Hoàng xoa đầu cả hai đứa.

- Đây, ai cho mày xoa đầu bảo bối của tao? – Nam và Minh đồng thanh héch mặt lên nói
- Tưởng chúng mày có con là oai xong trở mặt với tao à? – Hoàng lườm từ trên xuống dưới hai người kia
- Tất nhiên rồi, bọn tao có con rồi bọn tao hơn mày một bậc. – Minh phớt khởi nói.
- Mày tưởng tao không có chác? – Hoàng chu mỏ lên nói.
- Cái gì? Mày điều, mày đã làm gì có? Á...mày ăn kem trước cổng à? Em nào...khai mau – Nam nói liến thoắng.
- Ý tao nói...trông lai tao sẽ có – Hoàng cười lớn.
- Thôi nào, mục đích đến đây của mấy người là gì? – Tuyết cắt giọng bá đạo nhìn Nam và Minh khiến hai người lạnh toát cả mặt.
- Biết rồi – Cả hai đồng thanh, gương mặt ỉu xiu đi về chỗ ngồi.

Hôm qua tan tiệc muộn, tất cả đều mệt rồi nên mọi người chưa hỏi về vụ của Hoàng ba năm trước, ai nấy cũng đều thắc mắc đến không ngủ được. Vậy nên mục đích họ đến đây hôm nay là chuyện đó.

- Hoàng? Ba năm trước. Chuyện thế nào? Kể đi – Tuyết hỏi
- Chuyện gì? – Anh trả lời tỉnh bơ.
- Mày thoát khỏi căn nhà đó kiểu gì? Sao mày còn sống được? Ngôi nhà đó đã bị thiêu rụi hoàn toàn rồi mà.? – Tuyết háng giọng hỏi. Cả lũ im lặng không nói gì chờ câu trả lời của Hoàng
- Tao thoát bằng lối sau của nhà đó. Lúc đó tao hoa mắt ngã xuống song cạnh đó, may có thuyền đi qua cứu, nhờ em tao cũng lên thuyền cùng tao, nó bị bóng nặng, tao với nó được đưa đến viện, lúc đó tao hôn mê không biết gì, tỉnh dậy thì tao đang ở bên Mĩ chưa trị cùng nó rồi. – Hoàng kể, anh thờ dãi nãy nê.
- Mày biết ai đưa mày đến Mĩ không? – Nam hỏi
- Cha tao? Bệnh viện liên lạc được với ông ấy. Lúc tao tỉnh dậy ông ấy nói cho tao biết.
- Mày không bị bóng hay sao đúng không? Chỉ đơn giản là ngất? – Minh chen vào
- Đúng vậy. Tao ngất hơn một ngày trời, yếu thế không biết – Hoàng bật cười
- Thế tại sao ba năm mày mới trở lại đây? – Cả bọn đồng thanh. Hai đứa con của Vy và Tuyết giật mình ngạc nhiên nhìn cha mẹ.
- Khó nói lắm. Tao không muốn nói.
- Vậy không nói thì thôi. Mày vẫn sống là tốt rồi. Tối nay định đi đánh chén một bữa chào mừng mày trở lại đây – Nam hí hửng
- Thôi tôi chịu. Hôm qua say lắm rồi. – Hoàng cười
- Hôm qua là đám cưới song Anh, còn hôm nay khác chứ? Mình đang tuổi ăn chơi mà? – Nam
- Làm bố rồi còn bày đặt tuổi ăn chơi – Hoàng bĩu môi – Chỉ còn tao mới đang ở tuổi ăn chơi này, chúng mày cưới hết rồi không tính – hoàng bật cười khanh khách. Anh nói đúng sự thật mà, có nhất thiết cả bọn phải nhìn anh bằng ánh mắt long lanh hình viên đạn không?
- À anh Hoàng, anh với Châu San thế nào rồi? Hai người còn liên lạc với nhau không? – Vy chuyển chủ đề. Câu hỏi này ai cũng muốn hỏi Hoàng.
- Ba năm qua. Anh chưa liên lạc với cô ấy – Nhắc đến tên Châu San, Hoàng dịu mắt xuống, ánh mắt nhớ nhung nhưng đượm buồn.

- Ba năm qua mày còn không liên lạc với bọn tao nữa, mày mà liên lạc với Châu San khác gì trọng sắc khinh bạn...ha ha – Minh nói đùa để không khí trở nên vui vẻ hơn

- Tao đâu như mi. – Hoàng liếc Minh - Mọi người còn liên lạc với Châu San không? – Hoàng hỏi

- Còn chứ? – Đồng thanh toàn tập

- Thế hả? Cô ấy sao rồi – Hoàng nhảy căng lên, ngồi sỗ lên ghế, anh đang rờn tai muốn nghe chuyện về người con gái ấy. Người con gái mà ba năm qua anh đã nhớ rất nhớ. Yêu rất nhiều.

- Châu San du học xong rồi. Giờ nó về nước rồi – Vy nói

- Về nước? Trời ơi! Thế này anh tìm bằng cách nào? – Hoàng hét toáng lên.

- Có địa chỉ nhà mà – Vy nói

- À ừ nhỉ? Anh quên mất – Hoàng cười trừ

- Ba năm qua...Châu San vẫn chưa yêu một người khác. Cô bé vẫn tin mày còn sống - Tuyết nở nụ cười buồn

- Vậy bây giờ nhóc ấy biết tao còn sống chưa? – Hoàng thắc mắc

- Chưa? Chưa ai báo tin! Hôm qua bọn quá không có thời gian – Tuyết

- Vậy đừng báo. - Hoàng héch mắ lên cười. Đôi môi cong một nụ cười đầy ẩn ý

- Why?

- Cuối tuần này tao sẽ đi tìm Châu San

- Trung Quốc? – Cả lũ đồng thanh. Ý là “Tìm tận ở Trung Quốc á?”

- Tất nhiên. Chúng mày cũng nên đi, ha ha, coi như chúng mày hưởng tuần trăng mật luôn. Gọi cả Song Anh nữa – Hoàng ra ý kiến

- Bọn tao hưởng mòn mất rồi. Còn Song Anh chưa hưởng thôi haha – Minh

- Vậy hưởng tiếp. Đòi còn dài mà...

- Mà hai người kia đâu nhỉ? Lễ nào tân hôn mệt quá ngủ đến giờ chưa dậy – Nam cười gian tà

- Có lên rình không? – Minh và Nam cùng ra ý kiến, cười như đại.

- Rình cái này...này – Vy cầm nguyên cái gối trên ghế phang vào đầu Minh

- Mày không nhớ lần trước rình bị nó cho chạy mấy trăm vòng quanh biệt thự rồi không? Mày muốn chết thì lên rình đi – Tuyết nói như hét vào tai Nam

- Đây...tao là chồng mày đấy! – Nam xoa xoa tai nói

- Mày chưa từng nghe câu “vợ là nhất” à? – Tuyết chuẩn bị dờ giọng hăm he

- Nghe rồi – Nam bĩu môi, đành chịu trận.

....

Đôi tay khẽ đưa lên dụi dụi mắt. Ánh sáng đã tràn ngập căn phòng. Thiên Anh tỉnh dậy, toàn thân ê ẩm. Cô nhìn xung quanh...cô đang muốn đập đầu vào tường đây. Ôi mỗi bãi chiến trường toàn quần áo. Trong một tích tắc, cô xấu hổ nhìn mình rồi nhớ đến chuyện đêm qua, mặt cô nóng ran, đỏ bừng đây xấu hổ. Cô kéo chăn đi lấy quần áo mặc vào. Rồi khẽ đưa mắt nhìn người con trai bên cạnh mình, anh vẫn ngủ ngon lành.

Cảm nhận được ánh mắt nào đó đang nhìn mình, anh từ từ mở mắt

- Đây...- Anh lên tiếng, cô giật mình như một đứa trẻ bị bắt quả tang

Cô chưa kịp nói gì thì anh đã tranh lời – Lần đầu hả? – Anh nhìn cô đầy gian tà. Mặt mũi cô cứ thế mà nóng bừng vì cô hiểu rõ câu hỏi ngắn cụt lùn mà đầy hàm xúc của anh. Cô đang rất xấu hổ. Cô muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Anh biết cô đang ngượng nhưng vẫn tiếp tục nói

- Xấu hổ à? Minh là gì rồi nào? – Anh ngồi dậy, vươn tay ôm trọn cô từ phía sau lưng.

- Vợ-chồng – Cô nói

- Thế thì xấu hổ gì nữa. Vợ chồng nên còn tiếp diễn dài dài đây. – Anh cười lớn. Cô chui tọt vào phòng vệ sinh, rửa mặt lấy tinh thần. Anh cười nhìn theo cô, đến khi cô khuất mới dấy thay quần áo.

Nụ cười anh...từ bao giờ đã trở nên nhiều như vậy? Câu trả lời là

Từ khi cô bước vào cuộc đời anh, làm cuộc đời anh xáo trộn, làm lý trí anh thua con tim, làm anh từ một con người lạnh lùng mà trở thành một con sói háo sắc nhưng nói trước anh chỉ háo sắc với một mình cô thôi.

Anh thấy cô còn trẻ con lắm. anh nên uốn nắn cô dần dần mới được.

...

- Hey, mọi người sao ngồi đây đông đủ vậy? – Thiên Anh bước xuống với trang phục giản dị ở nhà. Đó là áo phông và quần jean lửng

- Chờ em đây – Hoàng quay đầu lại đằng sau, nơi phát ra tiếng nói ấy và cười

- Sao lại chờ em? – Cô cũng cười

- Tao nghĩ có mùi gian gian ở đâu đây – Khánh Anh bước theo sau Thiên Anh, giọng nói cảnh giác vang lên

- Gian nào? – Minh

- Vừa nãy nói xấu gì tao đúng không? – Khánh Anh nghi hoặc

- Đâu có. Ô – Cả bọn đồng thanh. Nghi Khánh Anh là thánh...

- A đây rồi – Khánh Anh hô lên khi thấy bé Bảo và bé Nhi – Hai con có thấy ai nói gì về ta không nào? – Khánh Anh cười đùa, hỏi

- Dạ. Ba Nam ba nói lên rình chú với cô Thiên Anh - Nhi xung phong nói trước. Nam vội chạy thật nhanh đến “bịt miệng” Nhi lại và kéo con ra chỗ khác

- Nhi con...ba nói gì đâu nào? Hic hic – Nam nói với Nhi rồi nhìn Khánh Anh cười trừ

- Ba có nói mà. – Nhi vẫn ngây thơ nói

- Lời của trẻ con luôn đúng sự thật. – Khánh Anh cất giọng bá đạo làm Nam đỏ mặt hời hợt trong lòng

- Cả ba Minh cũng nói nữa – Bảo chạy đến cười cười híp mắt

- Đồ-phản-bội – Minh chạy đến kéo Bảo lại phía mình, mục đích để nhóc con không nói nữa. Không thì chết cả lũ chứ chẳng chơi

- Ê. Tuyệt với Vy cho hai nhóc ăn gì mà tiếp thu nhanh thế? Mới hai tuổi ranh thôi mà – Hoàng tò mò nhìn Tuyệt và Vy

- Vì mẹ của chúng đều thông minh mà – Tuyệt tự sướng...

Đâu đó phát ra tiếng vỗ tay. Là Khánh Anh. Anh đang vỗ tay, miệng không ngừng giật giật một nụ cười...

- Hai con có muốn xem xiếc không? – Khánh Anh vui vẻ nhìn Nhi và Bảo

- Con có – Hai nhóc đồng thanh

- Nam này...bể phốt...- Khánh Anh chưa kịp nói xong câu thì Nam nhảy bổ vào

- Ôi đừng, đừng nhắc đến cái thứ đó. Xin mày đừng...oaoa – Nam làm bộ khóc như trẻ con. Nhớ lại hình phạt năm xưa, Nam dè dặt với nó lắm rồi. Đừng bảo anh sẽ bắt Nam đi “làm” nó một lần nữa nhé...Nam đi chết đấy! Hic hic

- Thôi tao chả làm gì chúng mày đâu. Hôm nay tâm trạng tao đang vui, tao tha đấy – Khánh Anh nói xong. Minh và Nam thở phào nhẹ nhõm, lâu lắm rồi hai người mới cảm thấy “yêu” Khánh Anh như hôm nay....

.....

Gió biển lạnh lẽo. Một chàng trai đứng đó, khẽ khép hờ đôi mắt đầy mệt mỏi, biển lúc nào cũng đẹp, hoàng hôn xuống lại càng đẹp hơn, chàng trai đang buồn nhất trong tất cả thứ buồn phiền trên trái đất này. Anh mong...kiếp sau tái sinh, anh sẽ là một người khác, với một tính cách khác.

Đã không còn gì ngoài bàn tay trắng. Sau bao năm gầy dựng vẫn trở lại với bàn tay trắng đầy gian nan. Cuộc đời mất hoàn toàn ý nghĩa. Không thể tìm đâu một lý do để cho anh sống.

Vô vọng...tất cả chỉ là vô vọng.

Nước biển mênh mông gợn từng con sóng vỗ vào bờ. Đôi mắt mở to nhìn lên trời. Nơi có chúa...có người thân của mình.

Đôi chân cứ bước mà không biết mình sẽ ra đi mãi mãi. Cứ thế bước thôi. Nước ngập quá đầu gối, sâu hơn nữa...gấp đến cổ...sâu hơn nữa...hình bóng thanh niên cao lớn đã không thấy đâu...thay vào đó là sự tĩnh lặng đến kinh ngạc của nước biển.

Mặt biển bao la nuốt trọn cả con người chàng trai. Tất cả hãy mang anh đi thật xa....!

Phía sau...một cô gái đứng thờ dài, đôi chân trần lướt nhẹ qua làn nước mát và hết to

- Ông trời ơi...con hoàn toàn không xứng đáng sao?...con hoàn toàn thua rồi. Con phải làm sao đây? Con phải sống sao những ngày tháng còn lại đây?? Con không còn mặt mũi đối mặt với ai hết? Con nên...chết...phải không?

----- Nếu chương này ko hay thì tha lỗi cho t nhé. Mai t bắt đầu thi học kì II rồi nên phải viết nhanh để còn đi học :3 ----

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Hạnh Phúc

Một ngày trôi đi quá nhanh trong sự chờ đợi mong mỏi của ai đó. Anh nhớ người con gái ấy, thật sự quá nhớ rồi.

Cuối cùng, tất cả cũng đặt chân đến Bắc Kinh Trung Quốc. Phong cảnh buổi tối hiện lên trước mắt thật đẹp, một bức tranh phong cảnh khiến người khác mê mẩn mà không muốn rời mắt khỏi nó. Những ánh đèn điện thấp sáng một khoảng trời một cách lung linh huyền ảo.

Hoàng cầm tờ giấy ghi địa chỉ trên tay, lòng ngập tràn hạnh phúc khi nghĩ đến cảnh gặp lại cô người yêu sau ba năm xa cách của mình. Lại bắt gặp cười khi nghĩ đến cảnh cô gái đó sẽ ôm chầm lấy mình và hứa sẽ không rời xa !!

-Ngậm cái mồm vào. Có phải sướng thế không mà cười suốt vậy? – Tuyết chau mày nhìn Hoàng cứ đứng nhìn tờ giấy rồi nhìn phía trước và cười một mình như phải bệnh.

-Cười cũng cảm á? – Hoàng trừng mắt rồi lại bị dòng cảm xúc trong tim lôi cuốn vào suy nghĩ.

...

Căn biệt thự lộng lẫy màu kem hiện lên trước mắt, đứng từ xa cũng có thể thấy nó đẹp đến nhường nào. Xung quanh là hàng rào được làm bằng gỗ loại quý trắng tinh xảo. Có hai cổng, một cổng chính rộng khoảng 6m cao 4m, cổng phụ rộng 2m cao 4m. Ngoài cổng là hai cây bằng lăng to được tía lá được treo những cuộn đèn led lên trông rất đẹp. Bên ngoài đậu một ô tô màu đỏ, phía bên trong sân, cạnh bể bơi còn có một ô tô mui trần đỏ nữa. Đang là buổi tối nên ánh điện từ phía cửa biệt thự và ánh điện từ trong phát ra rất hấp dẫn, màu vàng của ánh đèn tạo cảm giác ấm áp thân thuộc.

Hoàng không nghĩ mình đã tìm đúng nhà, một cô gái như Châu San, lao động trong bar vất vả như vậy mà ở trong ngôi nhà sang trọng này ư? Nhất định nhầm nhà rồi. Anh tự nghĩ vậy và quay sang nhìn Vy với ánh mắt đầy nghi ngờ

-Vy à? Em đưa nhầm địa chỉ cho anh đúng không? Nhìn Châu San vậy mà nhà cô ấy như thế này sao?

-Em đâu có. Đây là địa chỉ chính Châu San gửi cho em mà. Nhầm thế nào được – Vy cũng không khỏi tò mò.

-Vào đi là biết – Khánh Anh lên tiếng, xung phong đi đầu tiên

-Cổng nhà người ta đóng rồi, cao thế kia chẳng lẽ trèo à? Có thiết bị chống trộm là vỡ mồm đấy – ra ý kiến -Ừ nhỉ? Đứng ở đó hết khản cổ thì bên trong cũng không nghe tiếng đâu – Minh ra vẻ mình hiểu biết rất nhiều. Ngay lập tức Khánh Anh phản bác bằng một câu nói khiến cả lũ xông vào đánh và Minh

-Không biết bấm chuông à?!

Vừa tiến đến cổng, Hoàng vừa lẩm bầm tiếng Trung Quốc, anh không biết phát âm của mình có chuẩn 100% không, anh sợ nhờ gặp bố mẹ Châu San là phát âm không chuẩn lệch một tẹo là sang câu nói bậy bên đó thì anh coi như xong.

...

Tiếng chuông vang lên, vọng đến tai mọi người trong nhà. Chưa đầy 30s có một cô giúp việc chạy ra mở cổng

-Cho hỏi mấy người đây tìm ai ạ?

Người đó nói bằng tiếng Trung lên mấy người kia cũng phải đáp lại bằng tiếng Trung. May trình độ tiếng nước khác của họ khá là cao nên mới hiểu được tiếng cô giúp việc nói gì

-Tìm Dương Châu San? –Hoàng đáp.

-Các người là bạn cô chủ sao? Vậy mời các người vào trong – Cô giúp việc lễ phép cúi đầu. Nghe hai từ “cô chủ” thì cả lũ mới sực ra...đã tìm đúng nhà.

Theo sau cô giúp việc vào trong, ai cũng cười rạng rỡ vì vui vẻ.

-Thưa hai người? Bạn cô chủ đến tìm cô ấy – Cô giúp việc nhanh nhẩu bẩm báo với người phụ nữ trung niên ngồi cạnh một người đàn ông trung niên đang xem tivi ở phòng khách

-Chào các cháu – Mẹ Châu San lên tiếng, cười thân thiện, cha Châu San cũng cười thân thiện, mang đến cho họ cảm giác dễ gần hơn nên tâm trạng Hoàng không có mấy là căng thẳng

-Chúng cháu chào hai bác – Đồng thanh lễ phép

-Lên gọi con bé xuống đây – Cha Châu San quay sang nói với cô giúp việc rồi quay sang nói với nhóm Hoàng

-Sao ta chưa thấy các con ở đây bao giờ nhỉ?

-Dạ bọn cháu ở Việt - Việt hả? Vậy mà nói tiếng Trung giỏi ghê – Mẹ Châu San cười, chuyển từ tiếng Trung sang tiếng Việt luôn khiến cả lũ không khỏi bất ngờ.

-Bác...nói được tiếng Việt hả? – Tuyết

-Ừ thì bác là người Việt mà,... Quen với Châu San mà không biết nó là con lai à – Bà cười

-Dạ biết ạ.!

-Bà này, bà nhìn cậu thanh niên này trông có quen không? – Ông nhìn Hoàng một lúc rồi hỏi nhỏ vợ mình. Lúc ấy, bà mới nhìn kĩ Hoàng hơn, nhận ra nét quen thuộc gì đấy, bà cô nhớ lại...Đúng rồi! Châu San rất hay cho hai người xem ảnh Hoàng và bảo đó là người yêu của cô. Đến tuổi lấy chồng rồi, bao người đến hỏi mà cô từ chối hết...chỉ vì người con trai này thôi sao? Ông-bà đều nghĩ

Nhìn ở bên ngoài đẹp trai hơn trong ảnh đó!

-Ông chủ? Cô chủ kêu mời không muốn xuống, bảo bạn cô nên đi về - Cô giúp việc nói

-Ơ con bé này thật là, bạn vất và từ Việt đến tìm mà còn không xuống à? – ông nói

-Các con thông cảm, chắc hôm qua đám cưới lên nó mệt chút, các con ngồi xuống đi, đừng đứng mãi thế chứ - Bà đứng lên vẫy vẫy tay tỏ ý mời cả đám ngồi xuống

-Đám cưới gì ạ? – Hoàng “hốt hoảng” lên tiếng, trong lòng dấy lên một cảm giác bất an

-À đám cưới của bạn thân nó. Bạn bè cưới hết rồi còn mỗi nó bây giờ vẫn ế chồng ra đấy – Bà cười đùa. Hoàng nhẹ nhõm hơn hẳn

-Cô lên gọi con bé lần nữa đi, bảo có bạn ở Việt đến tìm xem nó có xuống không? – Bà quay sang nói với người làm

-Các cháu vẫn đi học chứ?

-Dạ không? Chúng cháu kết hôn hết rồi – thay mặt tất cả trả lời

-Trẻ vậy mà kết hôn rồi à?

-Còn trẻ gì nữa đâu bác, tụi cháu ngoài 20 hết rồi – Minh

-Họ có con hết rồi đó bác – Hoàng cười

-Thế còn cháu? – Bà quay sang cười với Hoàng

-Cháu thì phải đợi con bác?

- Là sao?

- Mục đích cháu đến đây để....

- Hoàng... phải Hoàng không? – Châu San vừa bước xuống cầu thang, cô nhìn ngay thấy chàng trai phía dưới đang cười rất tươi với mẹ cô, cô không ngừng lăm bằm tên của người đó. Rồi hét toáng lên nhảy từ trên cầu thang xuống mà không lo mình sẽ ngã như nào

- HOÀNG....

Tiếng Châu San vang lên cả phòng, thấy cô chạy đến phía mình, Hoàng đứng dậy thì bất ngờ Châu San ôm chầm lên anh làm anh mắt thẳng băng ngã người về phía sau..

- Vậy là đúng à? – Mẹ Châu San nhìn bố cô khẽ hỏi

Đúng rồi! Thì ra Châu San luôn từ chối kết hôn với người khác vì chàng trai này. Nhưng thật khó khăn vì Hoàng lại là người Việt Nam, gả con gái đi xa sẽ rất nhớ...

- Này Châu San, không nhớ tụi chị hả? – Tuyết cần nhẫn

- Dạ có. Em nhớ mọi người lắm. Mọi người đến tìm em hả? – Châu San xúc động rơi nước mắt. Ngày “mất” Hoàng cô đã khóc rất nhiều... và hôm nay cô cũng đang khóc rất nhiều. Quá hạnh phúc

Tất cả ngồi lại lắng nghe câu chuyện của Châu San ba năm về trước. Hoàng cũng ngỡ lời muốn cưới Châu San, được sự “thêm bớt” của nhóm Khánh Anh lên dù không muốn gả con gái đi xa nhưng hai người lớn cũng phải gật đầu vì sự kiên quyết của tuổi trẻ

Đặc biệt trước câu nói đầy hàm xúc của Châu San

- Chẳng phải mẹ cũng là người Việt lấy bố con là người Trung đó sao? Con về Việt ở con sẽ thường xuyên đến thăm ông bà ngoại hơn...

...

Cuối cùng ngày trọng đại duy nhất trên đời của Hoàng và Châu San đã đến. Trên môi ai cũng nở nụ cười lấp lánh hạnh phúc nhất.

Bước vào lễ đường với bộ váy trắng tinh khôi, chít eo tôn lên vóc dáng thon gọn của cô. Đuôi váy chạm xuống đất, phủ lên đó một niềm hạnh phúc không nói thành lời. Sau ba năm hi vọng rồi lại thất vọng khi không thấy tin tức của Hoàng, cô dường như gục ngã, nhưng trong giây phút này đây cô đã được trời trả lại những gì thiếu sót trong ba năm qua. Từ nụ cười đến nước mắt.

Hoàng lịch lãm và trưởng thành hơn trong bộ vest trắng sang trọng. Trước ngực cài bông hoa hồng đỏ. Chỉ một bông thôi, chứng minh trên đời này anh không cần một vườn hoa ngát hương mà chỉ cần một bông hoa dịu nhẹ... đó chính là cô. Người con gái đang bước vào lễ đường bây giờ.

Chỉ một chút nữa thôi. Hai người sẽ chính thức là vợ chồng của nhau sau ba năm xa cách. Tất cả lễ đường im lặng trong tiếng nhạc du dương, cho đến khi cha sứ cất tiếng nói...

Ai nấy cũng nhìn chăm chăm vào đôi bạn trẻ đang mỉm cười hạnh phúc kia. Xung quanh họ như có vầng hào quang tỏa sáng khiến mọi người chói mắt nhưng vẫn không thể rời khỏi họ nửa ánh mắt.

Bó hoa cưới được tung lên. Tiếng pháo nổ giòn tan. Khoảnh khắc đó, con tim Hoàng và Châu San đập rộn ràng và hòa thành một. Không chỉ có hai nhân vật chính cảm thấy hạnh phúc mà còn ba đôi khác. Họ cũng thấy ấm áp lạ thường khi nghĩ về ngày cưới của họ.

Từ bây giờ. Nụ cười sẽ ngự trị trên môi họ - không bao giờ tắt.

Một lần nữa, một bóng dáng nhỏ đứng sau lưng chúc phúc cho một cặp đôi khác. Nấp sau thân cây cổ thụ to để không ai nhìn thấy mình, nước mắt mặn chát đau thương trực ra nóng hổi, nhẹ nhàng rơi xuống hai gò má.

Hồi tưởng lại kí ức đã từ rất lâu. Một đứa con trai năm tuổi với một đứa con gái bốn tuổi cười đùa với nhau bên bộ đồ chơi cô dâu chú rể

- Anh Hoàng... mai sau em cưới anh nha...!

- Không được, mình là anh em ruột rồi

- Vậy hả? Vậy thì mai sau anh cưới, em là phù dâu được không?

- Tất nhiên rồi...

Đến đây bây giờ, lời nói ngày xưa không là hiện thực. Nhỏ chỉ biết đứng sau thân cây này, đứng sau lưng anh...

- Em gái... chúc anh trai... mãi mãi hạnh phúc...

Thời gian tích tắc trôi qua, nhỏ kéo chiếc vali màu đen ra khỏi con đường mang tên hạnh phúc này để đi đến sân bay.

Hôm sau. Khánh Anh vừa lái xe ra khỏi cổng, Thiên Anh đóng cổng thì..

-Thiên Anh, Khánh Anh – giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên sau lưng hai người.

Theo phản xạ tự nhiên, Thiên Anh quay lại. Khánh Anh thấy thế cũng bước xuống xe. Gương mặt Thiên Kỳ hiện lên với nụ cười đầy hào quang bao quanh, sánh bước bên anh là một cô gái xinh đẹp, tóc búi cao, một vài sợi mái thả xuống dài chạm cổ, chiếc váy trắng qua đầu gối tựa thiên thần làm gương mặt đẹp có chút sắc sảo, quyền quý giảm xuống baby hơn phần nào. Không cần anh giới thiệu song Anh cũng đoán được người con gái đó đang ở vị trí nào trong lòng Thiên Kỳ

-Anh Kỳ...anh về từ bao giờ vậy?

-Anh vừa đáp máy bay sáng nay. Xin lỗi em vì anh không về kịp lúc tụi em cưới. Quà của hai đứa đây – Thiên Kỳ đưa ra một chiếc hộp hình vuông nhỏ. Thiên Anh thay Khánh Anh nhận lấy

-Em cảm ơn – Thiên Anh vừa dứt thì Khánh Anh cũng nói câu y như vậy

-Đây là...- Thiên Anh cười chỉ vào cô gái đứng cạnh Thiên Kỳ

-Vợ anh – Thiên Kỳ cười

-Xin chào, tôi là Lý Lệ Băng – Cô gái cất giọng, giọng nói dễ gần và rất dễ nghe

-A chị, chị phải xưng chị chứ sao lại xưng tôi. Em là Vĩnh Thiên Anh. Còn đây là Hạo Khánh Anh – Thiên Anh chỉ vào Khánh Anh và kèm theo từ - Chồng em – Trước khi Khánh Anh cầu nhào

-Hi, song Anh hả? Hai người thật là đẹp đôi – Lệ Băng cười xã giao

-Tụi em biết mà – cả hai đồng thanh “tự sướng”

-Chị dâu? Chị có biết không? Anh Kỳ rất rất thích cái tên Lệ Băng đấy? Oa...chị lại tên Lệ Băng nữa. Chắc anh ấy sẽ hạnh phúc lắm cho coi – Thiên Anh cười tình nghịch

-Chắc chắn anh sẽ hạnh phúc rồi – Thiên Kỳ nháy mắt cười

Thiên Kỳ chột nhìn vào ô tô đậu trước mắt, biết hai người đang định đi đâu nên không muốn làm phiền nữa. Anh nói:

- Hai em chuẩn bị đi đâu thì đi đi.

- Bọn em sang nhà Vy rồi đi chụp ảnh kỉ niệm, anh đi cùng cho vui ạ?

- Ô không? Anh cũng có việc rồi – Thiên Kỳ chối khéo

- Vậy hả? Thế anh cũng làm việc của anh đi, tụi em đi nhé.!

...

Bốn cặp hẹn nhau tại nhà Vy rồi dẫn nhau đi chụp ảnh kỉ niệm nhân ngày đoàn tụ.

Họ chọn biển là nơi đặt chân lý tưởng.!

Sóng biển vỗ lại rì rào, từng con sóng đập vào bờ, không ai có thể đếm được số lần sóng vỗ và cũng không ai có thể đếm được số nụ cười nở trên môi họ lúc này.

Những bức ảnh đẹp mắt liên tục nhấp nháy, bức ảnh cuối cùng là 8 con người đứng cạnh nhau thành một hàng dài cạnh biển và...một...hai...ba...cùng nháy lên, hi vọng bay cao ước mơ

Hạnh phúc đã trọn vẹn nhưng...

Hạnh phúc...không kết thúc ở đó mà hạnh phúc còn kéo dài mãi mãi

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Tứ Anh

Mây đen kéo đến phủ kín bầu trời xanh chỉ trong chốc lát, mây bỗng bình rồi nặng trĩu đem theo những hạt mưa nhỏ rơi xuống rồi dần dần những hạt mưa to không chịu được cũng rơi xuống theo.

Mưa rơi thật to làm cản đường về của Khánh Anh, anh dẫn theo hai đứa con của mình vào trong hành lang của siêu thị đứng trú rồi đợi ngớt mưa mới ra lấy xe.

Được hôm anh đi siêu thị mua thức ăn thay Thiên Anh thì mưa như trút nước thế này. Chắc không bao giờ anh đi siêu thị luôn mất. Bên cạnh anh là hai đứa con, một trai một gái, chúng nó sinh đôi trông đáng yêu vô cùng, cả hai đều như thiên thần nhỏ, vẻ đẹp từ nhỏ của chúng nó khiến mọi người qua lại không thể không nhìn vào khen ngợi, đặc biệt là những người yêu thích trẻ con, họ nhìn hai đứa chỉ muốn chúng là con của mình. Đứa con gái tên Huyền Anh, đứa con trai tên Long Anh, vậy gia đình họ bây giờ đang là Tứ Anh rồi...

Có vợ và hai con rồi nhưng sức hút của Khánh Anh vẫn không kém đi phần nào. Anh đứng chờ ngớt mưa ở đó...con gái tuổi mới lớn chạy đến cạnh không ngừng, tiếng khen trầm trồ như hồi anh vẫn còn đi học bị nữ sinh vây kín. Hơn nữa, những cô gái kia thấy hai đứa bé đứng cạnh anh thì lại lầm tưởng đó là em hoặc cháu anh gì đó...chứ không ai nghĩ là anh đã có vợ...thậm chí là có con. Vì trông anh còn quá trẻ và đẹp... Nếu biết chắc họ tiếc nỡ mất mất.

Hai đứa bé nhìn trời mưa giăng trắng xóa cười đầy thích thú. Nổi tiếng là “siêu quậy” nên “trời đẹp” như thế này mà hai đứa không phá thì “mang tiếng”

Chưa nghĩ thêm gì, hai đứa chạy vù ra trời mưa, nhảy vào những vũng nước chũng lại trên nền đất và...tung chường. Đôi tay và đôi chân liên tục lên đây cọt đập nước bắn tung tóe.

-Này, hai đứa kia – Khánh Anh thấy thế suýt chút nữa thì hét lên nhưng vẫn kiềm chế được vì tính lạnh lùng trong con người anh vẫn dư lại. Hai tay đang bận vì xách hàng đồng đồ. Lập tức anh để hết xuống đất, lao về phía hai đứa kia. Thấy bố đang chạy đến, cả hai lập tức chạy ra chỗ khác. Đá nước văng tung tóe, người Khánh Anh bây giờ ướt nhèm, dính đất rất thâm, tóc bị nước làm rối bung lên. Mất hết cả hình tượng

-Long Anh, Huyền Anh hai nhóc có vào đây không? – Khánh Anh đứng giữa trời mưa nói như quát. Xung quanh là những con mắt nhìn anh và hai đứa nhỏ chằm chằm với con mắt đầy tò mò và thích thú

-Cho tụi con chơi lúc đi ba Khánh – Long Anh cất tiếng, giọng nói ngây thơ kèm theo gương mặt búng ra sữa khiến ai nấy cũng đều mềm lòng mà tay chảy trong tức khắc, nhưng...ngoại trừ Khánh Anh

-Ba cho hai nhóc ở với vú nuôi nhé! – Khánh Anh trừng mắt nhìn hai đứa nhỏ, giọng nói đe dọa

-Dạ thôi – Chúng cúi gầm mặt, lủi thủi chạy vào trong. Mọi người xung quanh nghe ra ná được đoạn đối thoại ngắn của ba người cũng hiểu ra...Khánh Anh đã có con...ôi!!! Bao nhiêu hình trái tim trong lòng các cô gái đang vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Thế là bao nhiêu công sức đứng chờ ngớt mưa của Khánh Anh tan thành bọt biển. Anh xách đồ lên, chần chọc nhìn hai đứa. Cả hai cùng nghĩ ba sẽ “bạo lực gia đình” nên cứ cúi mặt xuống nhìn đất mà chẳng dám nhìn vào Khánh Anh. Nhưng anh chẳng nói gì, mưa vừa ngớt anh kéo luôn hai đứa đi ra lấy xe rồi về

Trên đường ra lấy xe, cả hai tiếp tục vầy làm Khánh Anh đau hết cả đầu. Lỗi lầm lớn nhất của anh khi đi đâu là đồng ý cho hai đứa này đi cùng. Anh chuyển chủ đề để chúng không nghịch nữa

-Ngon nh? – Anh giơ tay ra, trên tay là một túi xách với đồng hoa quả bất mất. Chúng không hiểu là anh đang bảo thứ gì ngon, ngây thơ đến nỗi tưởng ba mình chỉ thứ trước mắt.

Cả hai nhìn theo hướng tay Khánh Anh giơ lên. Ôi không...là một cô gái đang đi tới, mặc một chiếc váy bó sát gần cùn cùn hở trên hở dưới, đi guốc cao rất cao, gương mặt thuộc dạng ưa nhìn nhưng làm Khánh Anh chướng mắt kinh khủng. À vừa cất tiếng “chào anh” thì ngay lập tức Khánh Anh chẳng thèm nói thêm gì nữa. Quay người lỏ hai đứa kia đi theo. Trước khi đi theo ba thì Huyền Anh có quay lại nói với nhỏ

-Cô quen ba cháu à? Cô ơi...mưa lạnh lắm cô mặc đồ kín vào nhé! – Lời nói dịu nhẹ ngây thơ kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch trẻ con khiến nhỏ kia ngại chín người đành che mặt quay đi.

Xe về đến nhà. Cổng đã mở sẵn, anh lao thẳng vào gara để xe rồi lỏ theo hai nhóc con vào trong nhà.

-Tụi con méc mẹ cho ba coi – Long Anh nói với giọng “đe dọa”

-Ba làm gì? – Khánh Anh nhúm mày nhìn Long Anh rồi nhìn cả Huyền Anh đang ti te chạy vào trong

-Ba chả làm gì! – Long Anh lè lưỡi chêu người rồi cười khanh khách và cuốn gói chạy luôn trước khi Khánh Anh nổi điên

Thiên Anh từ trong bếp đi ra. Thấy hai đứa con của mình đang lon ton chạy vào, cả người ướt sũng mà không khỏi lo lắng, cùng lúc đó Khánh Anh cũng bước vào, người ướt không kém hai nhóc kia, Thiên Anh vừa với lấy cái khăn sạch vừa lau đầu cho hai đứa vừa lên tiếng

-Đi thế nào để tụi nó ướt hết thế? Ôm thì sao?

-Anh cũng ướt này, sao không hỏi thăm anh? – Khánh Anh cầu nhàu

- Anh đi tắm cho chúng nó đi – Nói rồi, Thiên Anh vớt cái khăn cho Khánh Anh, đẩy hai đứa lại gần Khánh Anh

-Khổ quá!! Biết rồi!! – Anh than ngắn thở dài, lôi hai đứa đi tắm. Anh lôi hai đứa như lôi tội phạm làm chúng đau mà kêu oai oái lên

-Ba nhẹ tay thôi. Con méc mẹ đấy – Long Anh than

-Dám không? – Khánh Anh nhìn nhóc bá đạo nói

-Con không!! – Nhìn gương mặt đầy sát khí của Khánh Anh, Long Anh đành nói hòa không thì không tương tượng nổi ba sẽ làm gì mình nữa.

Khánh Anh bế hai đứa “vứt” vào bồn tắm. Rồi từ từ xả nước

-A...nước nóng! – Huyền Anh kêu và nhảy cẫng lên như muốn thoát ra ngoài. Khánh Anh nhú mày vạy lại bình nước sang chế độ lạnh hơn một tẹo thì Long Anh lại kêu lên

-A...nước lạnh!

Khánh Anh lại chỉnh lại vòi nước sao cho “ấm” đối với chúng nó. Nhưng hai đứa không chịu mà cứ kêu ầm lên nóng rồi lạnh làm Khánh Anh phát hỏa

-Hai nhóc muốn gì? – Khánh Anh nhìn chăm chăm vào hai đứa

-Muốn tắm – Đồng thanh

-Thế thì tắm – Khánh Anh bắt lực thờ dài. Với lấy lọ sữa tắm trẻ em, mở nắp và sát lên người hai đứa liên tục.

Thấy đau đau, hai đứa vuốt sữa trên người mình bôi đầy lên người Khánh Anh, Long Anh nhồm lên bôi lên mặt ba

-Trời ơi! – Khánh Anh né người về phía sau để tránh cái tay nhỏ tý thoăn thoắt của hai đứa

-Haha. Ba đẹp trai thật đó! – Huyền Anh cười khanh khách. Cả hai đứa vùng vẫy không chịu để Khánh Anh tắm cho, xong liên tục té nước lên người anh làm anh thê thảm càng thê thảm hơn.

-Cho hai nhóc tự tắm với nhau đấy! – Khánh Anh cầm cái khăn tắm vứt vào bồn tắm rồi đi ra ngoài

Phía bên trong. Hai cái miệng nhỏ xinh liên tục kêu gào

-Mẹ ơi...! Mẹ ơi...!

Nghe tiếng con gọi, Thiên Anh đi lên phòng tắm xem chuyện gì xảy ra với bố con nhà nó. Lên đến nơi, Thiên Anh muốn lăn ra đất vì nhìn bãi chiến trường.

Hai đứa đã leo ra khỏi bồn tắm. Nước trong bồn kèm theo sữa tắm tràn ra lênh láng khắp sàn, trong nhà tắm có gì là chúng lôi ra bằng sạch để nghịch, những chai sữa tắm baby bị chúng mở nắp và phun đầy lên tường, lên sàn. Chính vì lý do này nên Khánh Anh luôn cấm khẩu hai đứa vào phòng tắm của bố mẹ.

- Hai đứa này!

Thiên Anh cảm thán và chạy vào tắt vòi nước đi. Bế hai nhóc siêu quậy ra ngoài và tắm luôn cho chúng ở ngoài sân.

Về phía Khánh Anh, anh đang xả nước thật mạnh lên người, bao nhiêu bụi bẩn ngoài đường trôi đi hết. Rồi lấy bộ quần áo khô mặc vào, cảm giác khác hẳn với lúc mặc quần áo ướt, cảm giác này thật dễ chịu. Xong, anh đi xuống nhà.

Đến bữa ăn. Hai đứa nhóc ba tuổi cứ đòi trèo hẳn lên bàn ăn, không chịu ngồi dưới ghế vì lý do...không nhìn thấy thức ăn trên bàn. @@

-Mẹ ơi đây là món gì? – Huyền Anh chỉ vào một món cạnh Thiên Anh hỏi

-Thịt nạc hấp, thích không? Để mẹ lấy cho con

-Con không ăn. Con ăn thịt người cơ – H.Anh nũng nịu nói, giọng ngây thơ kinh khủng khiến Song Anh trở mặt lên ngạc nhiên

-Sao lại thịt người? Thịt người ăn làm sao được hả con? Ai bảo con thứ thịt kinh khủng đó! – Thiên Anh nhanh chóng nói

-Chiều nay ở siêu thị, có cô xinh đẹp đi đến ba Khánh bảo ngon nhỉ, ba còn thấy ngon mà – H.Anh ngây thơ nói. Khánh Anh đang cắn miếng thịt mà sặc sụa, miếng thịt rơi luôn xuống bàn, anh tròn mắt nhìn con kinh ngạc

-Này, ba nói hồi nào? – Khánh Anh hỏi vội

-Hồi chiều – Huyền Anh vẫn ngây thơ y hệt nai tơ

-Ba có nói, cô ý xinh lắm mẹ ạ nhưng không xinh bằng mẹ của con – Long Anh chêm vào vài lời, sắc mặt Thiên Anh thay đổi liên tục. Khánh Anh lấy tay vuốt vuốt ngực, khư khư nói

-Em nghe gì bọn nhóc. Để anh giải thích. ...!

-Thường thì trẻ con nó không biết nói dối. – Thiên Anh lườm Khánh Anh

-Mẹ ơi mẹ...uỳnh ba đi. Ba hư lắm... - Long Anh nói kiểu cổ vũ làm Khánh Anh tức long sông sọc. Không biết đây có phải con ruột mình không nữa mà chúng luôn phản bác lại mình.

-Khoan...Lúc đó ba bảo quả táo này ngon mà. Ba bảo cô nào đâu...- Khánh Anh vội lấy quả táo trên bàn, chìa lên trước mặt hai nhóc và thêm lời giải thích.

-Nhưng lúc đó cô ý đứng đấy – Huyền Anh nói

-Nhưng ba không quen cô ta! – Khánh Anh đều đều nói

-Nhưng cô ý còn chào ba mà – Huyền Anh tiếp tục ngây thơ hơn nữa

Thiên Anh vẫn im lặng lắng nghe cuộc đấu khẩu giữa ba và con. Không nói được trẻ con, Khánh Anh ghé vào tai Bảo Anh thì thầm...

-Con mà nói nữa, mẹ con giận ta...ta thuê vú nuôi tống con và Long Anh ra ngoài ở - Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy bá đạo phả vào tai Bảo Anh khiến cô nhóc dè chừng. Cả hai đứa đều không thích vú nuôi nên song Anh phải nuôi “khổ” thế này, cứ mỗi lần định thuê vú nuôi là y rằng hai đứa chúng nó khóc lóc ầm ĩ lên, đến mách đủ người từ Tuyệt- Nam đến Vy-Minh đến Hoàng-San

-À mẹ ơi. Hình như con nhầm. Thôi không có gì đâu, bố mẹ ăn cơm đi. Hihi – Huyền Anh cười cười

Thiên Anh không nói gì, cô sẽ không hỏi gì mà giận anh vì chuyện không rõ đầu đuôi nhưng cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác...Khánh Anh cầm cổ vào ăn, nghĩ “chắc phải đặt cho hai nhóc biệt danh là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình mất”. Thình thoảng nhìn hai đứa con bằng ánh mắt “Tý nữa tụi bây chết với ba”

-Ngày mai cho hai nhóc đi học, ba tuổi đầu rồi cứ mãi ở nhà là ngu người đấy! – Anh dừng lại việc ăn, nhếch môi nói, khoe môi nở một nụ cười cực đẹp

-Huhu con không đi...con không đi, con thông minh sẵn rồi – Cả hai vùng vẫy kịch liệt sau câu nói của Khánh Anh, những miếng thịt trên bàn ăn bị chúng văng tứ tung

-Không đi cũng phải đi. Lớn rồi! – Khánh Anh nói lời dứt khoát

-Huhu không chịu đâu, sao ba không đi – Long Anh trưng trung bộ mặt mít ướt hỏi

-Ba lớn rồi – Khánh Anh nhếch mép cười

-Thế ba cũng vừa bảo tụi con lớn rồi kia

-Nhưng ba lớn nhất! – Khánh Anh cãi cùn, từ bao giờ anh phải chết đứng với lũ trẻ con như thế này nhỉ?

-Ba bé nhất chứ? – Long Anh vẫn vùng vẫy nói khiến Thiên Anh không khỏi bật cười

-Sao ba lại bé nhất? – Khánh Anh nghếch mặt, đặt đôi đũa xuống, khoanh tay nhìn Long Anh xem đứa nhóc này muốn giờ trò gì

-Tại ba nói tụi con lớn rồi không được ngủ chung với mẹ nữa trong khi đó ba vẫn ngủ chung với mẹ thế thì ba chẳng bé nhất còn gì? – Lời nói ngây thơ vừa buông ra, Thiên Anh đang nhâm nhi ly nước cam suýt chút nữa phun thẳng vào mặt Khánh Anh, còn đối với anh, anh cũng đơ người chẳng kém Thiên Anh, độ ngây thơ nhưng bên trong là “cáo” của hai đứa con này khiến anh phải hạ nón, nhưng mới hạ được đến nửa đường thì anh lại đội lên bằng câu nói

-Không giải thích nhiều, tóm lại mai đi học. Không đi thì ba thuê vú nuôi. Ồ

Anh lại đem hai từ “vú nuôi” ra đe dọa hai đứa. Cuối cùng không còn cách nào khác hai đứa cũng chịu khuất phục người ba vĩ đại này.

...

Ngày đầu tiên đến trường. Hiện lên trước mặt họ là ngôi trường mầm non Kids Family thật thân thiện và thú vị, ngay sân trước của trường thôi đã có vô vàn trò chơi lạ mắt và thu hút lũ trẻ con rồi. Đầu tiên là đi nhận lớp nhưng vừa quay trước quay sau chưa đầy 1s thì cả hai đứa đã biến mất trong tích tắc. Thiên Anh thở dài khi thấy chúng đang đẩy móng nhau trèo lên cầu trượt, tiếng cười giòn tan phát ra khiến cô cảm thấy yêu chúng thật nhiều. Để cho chơi một lát thì Thiên Anh đưa hai con vào bên trong nhận lớp.

Cô giáo chủ nhiệm của hai đứa là một người đã ngoài 30 tuổi nhưng vẫn còn rất trẻ, khi thấy Thiên Anh, cô giáo vui mừng ra tiếp.

Nói chuyện được một lúc, cô có đưa cho Thiên Anh hai tờ giấy ghi sơ yếu lý lịch của tụi nhỏ.

-Mẹ, để tụi con tự viết – Long Anh lên tiếng, cô giáo chúng nhìn Long Anh với vẻ mặt ngạc nhiên và bật cười nghĩ trẻ con ngây thơ

-Để con tự viết – Huyền Anh cũng ra ý kiến

-Con để mẹ viết chứ? Con đã biết viết đâu nào? – Cô giáo nói

-Chị để chúng nó tự viết cũng được. Cả hai đứa đều biết viết và đọc rồi. – Thiên Anh cười cười xoa đầu hai đứa

-Sao cơ? Cả hai mới chỉ ba tuổi thôi mà? – Cô giáo ngạc nhiên nhìn Thiên Anh

-Ba nó dạy từ hồi gần hai tuổi. Chị thông cảm – Thiên Anh cười

Vì trí thông minh di truyền từ cha nên cả hai đều tiếp thu rất nhanh, như thiên tài, ba tuổi đầu nhưng cả hai đều biết viết và đọc được rất nhiều chữ cơ bản và còn biết cả tính toán...

Sơ yếu lý lịch hoàn thành.

• Họ tên : Hạo Long Anh

Sinh ngày :...

Nơi ở : ...

Yêu thích : Mẹ Thiên Anh

Kẻ thù : Ba Khánh Anh

• Họ tên : Hạo Huyền Anh

Sinh ngày :...

Nơi ở :...

Yêu thích : Mẹ

Kẻ thù : Ba Khánh

(Còn nhiều mục khác, đây chỉ là tất những phần cơ bản)

...

Sặc..

Thiên Anh đọc xong mà cười nắc nẻ

-Làm gì có mục kẻ thù mà hai đứa viết vào? – Thiên Anh hỏi

-Dạ, con tự cho vào đấy. Con thấy thiếu – Long Anh nói, Huyền Anh cũng đồng quan điểm

-Con không sợ ba Khánh đọc được hả?

-Ồ...mẹ định cho ba đọc à? – Long Anh nhảy cẫng lên

-Đưa bọn con viết lại...- Huyền Anh cũng nhảy lên

-Ha ha, mẹ không cho ba đọc đâu, yên tâm – Thiên Anh cười lớn – Thôi mẹ đi nộp rồi hai con vào học đi, Lâm cũng học cùng lớp hai con đó. Học ở đây quây ít thôi không thì cô giáo mắng đó. Nghe không? Chiều mẹ đón đến một nơi...

Lâm là con của Hoàng và Châu San – Vương Minh Lâm : ba tuổi

- Vâng. . .

Chiều đến.

Khánh Anh cùng Thiên Anh đến đón hai đứa.

Một buổi chiều lộng gió. Khánh Anh phóng xe trên con đường rộng thênh thang mặc cho sự la hét om sòm của Long Anh và Huyền Anh

Cuối cùng, địa điểm dừng chân của họ là ngọn đồi xanh rì rào. Khánh Anh bế trên tay Huyền Anh và Thiên Anh bế Long Anh.

Bước chân chậm chậm qua từng ngọn đồi. Xuất hiện trước mắt họ là một màu xanh thắm cùng ngôi mộ của Phong.

Nụ cười Phong vẫn vĩnh hằng nhìn một gia đình hạnh phúc.

- Mẹ ơi, chúng ta đến đây làm gì - Long Anh hỏi. Đôi mắt to tròn của cậu bé ba tuổi dính chặt vào ngôi mộ trước mắt

- Đó là bạn của mẹ và ba Khánh mà mẹ thường nhắc với hai con đó, hai con xuống thấp nhan cho chú đi. – Thiên Anh mỉm cười. Khánh Anh cũng tiến đến, anh đã từng lơ đi người con trai đang cười kia nhưng bây giờ anh cảm thấy người con trai này thật sự tốt, anh biết ơn Phong rất nhiều. Sự hi sinh của Phong không hề vô nghĩa. Anh cũng lặng người quý xuống trước ngôi mộ của Phong, thấp nhan và cầu nguyện. Thiên Anh đưa nhan cho hai đứa con rồi cũng nhắm mắt nghỉ

- Phong à? Anh sống thế nào rồi? Lâu lắm em mới quay lại đây với anh, em xin lỗi nhé, chắc anh không giận em đâu nhỉ? Anh nhìn xem. . . đây là Long Anh và Huyền Anh, em có kể chúng nó rất nhiều điều về anh, có vẻ chúng rất tiếc nuối trước sự ra đi của anh. Ở thế giới bên đó, anh hãy luôn mỉm cười nhé.!

Ngọn đồi xanh lộng gió. . . những chú chim tha mồi về tổ, hót vang một khoảng trời, ở đây Phong đã có những chú chim nhỏ này làm bạn. Anh sẽ không cô đơn đâu mà. . .

Từ Anh ở lại cạnh đó chơi đến xế chiều mới ra về. Mặt trời đỏ ửng một vùng. Cảm giác ấm áp của một gia đình hạnh phúc len lỏi trong tim mỗi người. Khánh Anh lái xe đưa gia đình nhỏ bé của mình về. . . tiếng còi xe hòa vào làn đường tấp nập. . .

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương Ngoại Truyện 1 : 100 Thì 100

3h chiều.

Tại lớp học của những thiên thần nhí. Cô giáo đang hát cho bọn trẻ nghe thì ở phía dưới Huyền Anh và Long Anh không quan tâm đến cô hát hay cơ nào, chúng nó chỉ chăm chú vào bộ lớp ghép với than thờ

- Hôm nay Lâm ốm không đi học chán quá hà!! – Long Anh than, ngồi vuột ve bộ đồ lớp ghép với Huyền Anh.

- Hay là. . .- Huyền Anh tỉnh ranh nhìn Long Anh, cậu bé cũng hiểu cô bé đang nghĩ gì, nhanh chóng cả hai gật đầu cười gian rồi Long Anh kêu oai oái lên

- A cô ơi. . . con đau bụng quá!

Thấy Long Anh ôm bụng đau khổ, cô giáo ngưng hát, chạy xuống đỡ cậu bé lên

- Cô đưa con xuống phòng y tế!

- Không cô ơi, cô đang dạy mà, để con đưa anh Long xuống cũng được – Huyền Anh nhanh nhẩu nói

- Nhưng. . .

- A – Long Anh lại kêu ầm trời lên đến nỗi cô phải bịt tai

- Đấy để con đưa đi cho. Cô chăm các bạn đi – Nói xong, Huyền Anh lập tức đỡ Long Anh ra ngoài. Cánh cửa mở ra, hai thiên thần nhí nhìn nhau cười khoái trí.

Nhân lúc bác bảo vệ không có ngoài cổng, hai đứa dắt nhau “chuồn” một cách dễ dàng mà không cần bày trò.

Một lúc sau...

Tại nhà của Hoàng.

Tiếng cười ầm vang lên, tiếp theo đó là tiếng ly thủy tinh đổ vỡ.

-Này, các con làm gì vậy hả? – Châu San từ trong nhà bay ra. Thấy bãi chiến trường toàn ly là ly và bóng

-Tụi con tập chơi bowling, ở đây không có bowling nên tụi con xếp ly vào thành bowling để chơi. – Long Anh nói làm Châu San choáng toàn tập.

-Lâm? Con đang ôm mà sao không nghĩ còn nghịch thế này? – Châu San quay sang Lâm, cậu bé cũng đang hùa theo cặp đôi siêu quậy nhà Song Anh

-Con khỏe rồi.!!

-Vậy các con ra vườn chơi đi. Để người giúp việc thu dọn đồng này không tí nữa ba Hoàng về là chết đấy

-Vâng...

Ba đứa trẻ dắt nhau ra khuôn viên chơi, từng cơn gió thổi vào mát lạnh, những chiếc lá khô cuốn theo chiều gió, hàng cây rì rào xen lẫn những khóm hoa thi nhau tỏa hương.

Vườn hoa tulip đủ loại màu sắc sỡ đùa nghịch trong gió, trải dài vô tận như một cánh đồng rộng lớn. Cả vườn hoa đều do một tay Châu San chăm sóc, thế nhưng...

Chỉ trong phút chốc, những khóm hoa nhỏ đã bị tàn phá nặng nề, những bông hoa đủ màu vương vãi dưới nền đất. Châu San men theo con đường quen thuộc ra đến khuôn viên, trên tay mang rất nhiều hoa quả, cô đang cười vì nhìn thấy lũ trẻ vui đùa với nhau nhưng nụ cười tắt ngấm khi đôi mắt cô dừng lại ở khóm hoa tulip...

Trời ơi!

Lúc đó, Châu San chỉ muốn hét lên, chạy đến ôm những bông hoa tội nghiệp mà cô chăm sóc bấy lâu, cô nhìn tụi trẻ vẫn hồn nhiên cười ngây thơ mà dờ khóc dờ cười.

-Các con... mau ra khỏi chỗ này...aaa...hoa của ta!

Những cơn gió thổi qua làm cay mắt, từng đợt, từng đợt...

Gió thổi tiếng ai đó vang lại...

-Hoàng! Châu San! – Những tiếng gọi liên tục lặp đi lặp lại, ngoài khuôn viên, Châu San nghe tiếng gọi liền chạy vào, Long Anh và Huyền Anh tái xanh mặt khi phát hiện ra giọng nói quen thuộc đó. Cả ba đang chơi đùa vui vẻ thì Long Anh kéo Huyền Anh đi trốn, nhóc Lâm không liên quan cũng bị anh em nhà Anh kéo theo.

Tiếng cười khúc khích kèm theo những tiếng thở đều đều trong những khóm hoa ngập đến đầu.

-Châu San? Hai nhóc nhà anh có đến đây không? - Khánh Anh hỏi, đưa mắt đảo xung quanh. Bấy giờ Thiên Anh đang đi tìm con ở bên nhà Minh-Vy và gọi điện cho Tuyết-Nam xem có thấy hai nhóc kia không.

Aizz! Trường mầm non tan học hết rồi mà không thấy hai đứa này đâu cả. Theo Song Anh biết chúng chỉ có thể “trốn học” vì chiêu trò “đau bụng” của Long Anh cả hai người quá thuộc lòng rồi.

-À, tụi nó đang chơi ở trong khuôn viên đó! Nghịch lắm! Phỉen anh “rước” tụi nó về hộ - Châu San vờ thờ dài rồi cười, Khánh Anh đi ra khuôn viên, trước mắt anh là một đồng đồ chơi và hoa quả, vườn hoa tulip đẹp mê hồn nhưng cái thứ quan trọng nhất anh vẫn chưa thấy đâu

Anh biết chắc mấy nhóc lại muốn chơi trò trốn tìm với anh. Anh liền cất giọng bá đạo, đôi mắt chăm chú nhìn về vườn hoa tulip cao đến cổ mình...

-Long Anh à? Huyền Anh à? Ba mẹ với cô chú chuẩn bị đi tàu ra biển chơi mà hai nhóc lại không đi, chán quá à? Thôi hai nhóc cứ ở đây chơi nhé, ba đi đây... - Khánh Anh chợt cười gian, khoanh tay trước ngực dựa vào thân cây cạnh đó, đợi chờ...

Anh mới dứt câu chưa được lâu thì Long Anh, Huyền Anh lẫn nhóc Lâm đã xuất hiện trước mắt anh, anh nghĩ tốc độ nghe ngóng và suy nghĩ của tụi nhóc này nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

-Ba à? Bao giờ đi vậy? – Long Anh chớp chớp mắt, kéo kéo tay áo Khánh Anh, vì anh cao quá nên khi nói chuyện Long Anh luôn phải ngẩng mặt lên trời quá cao khiến nhóc có thể ngã ngửa ra phía sau bất cứ lúc nào.

-Đi đâu cơ con? – Khánh Anh giả vờ ngu ngơ hỏi

-Dạ! Đi biển chơi – Long Anh nói

-Ba vừa nói xong đã quên rồi à? – Huyền Anh xen vào

-Ba không quên nhưng tại ba đưa hư, dám trốn ba nên “cắt” – Khánh Anh đưa tay xoẹt ngang cổ, tỏ ý muốn bãi bỏ câu nói đùa vừa rồi.

-Con không hư... tại Huyền Anh...a đúng rồi tại Huyền Anh kéo con vào trốn cùng, con có khuyên nhưng hai người này cứ không nghe...- Nhóc Lâm kể nể

-Ồ khuyên bao giờ ... ai bảo Lâm đi theo làm gì? – Huyền Anh chu mỏ lên cãi

-Tại Huyền Anh kéo Lâm...

Thế là một tràng “cãi nhau chí chóe” của lũ trẻ vang lên. Chốt một câu cả ba cùng hòa

-Ba nói lời không biết giữ lời, xấu tính!!! – Huyền Anh lè lưỡi

-Nhóc bảo ai xấu tính?- Khánh Anh cúi mặt xuống nhìn Huyền Anh

...

Mãi nói chuyện với lũ nhóc Khánh Anh quên không gọi điện báo cho Thiên Anh là đã tìm được hai đứa kia khiến Thiên Anh đi khắp nơi tìm mết đến nỗi không thờ đều nữa.

Về nhà.

-Em muốn đi làm, ở nhà nhiều chán quá rồi!! – Thiên Anh nói với Khánh Anh.

-Em thì làm được gì chứ?

-Cho em làm ở công ty trang sức với! Một mình anh quản nhiều công ty như thế chắc mệt lắm nhĩ? – Thiên Anh chớp chớp mắt – Mấy người kia đều đi làm phụ chồng mà mỗi em ở nhà thôi chán lắm! – Thiên Anh nói, “mấy người kia” cô muốn nhắc đến Tuyết, Vy và Châu San

-Anh không muốn em vất vả

-Vất vả gì đâu, bây giờ Long Anh với Huyền Anh đều đi học rồi, ngày nào cũng ở nhà không có gì làm chán bằng chết – Thiên Anh than vãn

Khánh Anh không nói gì, Thiên Anh liền nói tiếp

-Hay anh ra điều kiện đi, nếu em làm được thì anh cho em đi làm nhé!

-Được rồi...- Khánh Anh chột cười, suy nghĩ không lâu, anh nói

-Em thích làm ở công ty trang sức chứ gì? Đi theo anh!

Nói xong, Khánh Anh dẫn Thiên Anh đến công ty đá quý của anh, đã lâu anh chưa đến đây và đã lâu anh chưa quản lý nơi này, anh với cô bước qua cánh cửa xoay tròn và hàng bảo vệ của công ty, trước mắt là chiếc thang máy màu bạc, thang máy mở ra, anh và cô bước vào trong, tầng 14 xuất hiện trước mắt, những gian hàng trưng bày đủ loại nhẫn đẹp lung linh và đắt đỏ, anh nở nụ cười đều với cô rồi tiến đến quầy bán nhẫn.

Những cô nhân viên thấy anh đều phải cúi đầu chào, anh hỏi một cô nhân viên đang đứng tính toán

-Cho tôi biết trung bình một ngày bán được bao nhiêu chiếc nhẫn?

-Dạ, tầm khoảng mười chiếc là nhiều nhất – Cô nhân viên lễ phép nói, vì đây là tầng dành cho những chiếc nhẫn đẹp nhất thế giới và do chính tay nhóm Khánh Anh và những chuyên gia hàng đầu thế giới thiết kế nên giá tiền của chúng rất khủng, nơi đây chỉ có những quý bà, quý ông nhà giàu mới dám đặt chân đến.

-Thiên Anh – Anh gọi cô trong khi cô đang hoa mắt bởi vẻ đẹp của những chiếc nhẫn

Thiên Anh quay đầu lại phía anh, anh nói

-Vừa rồi có nghe gì không? – Anh hỏi

-Nghe gì cơ? – Cô cười, gãi gãi đầu, anh bắt lực nhìn cô nói

-Trung bình một ngày ở đây bán được mười chiếc nhẫn, anh cũng muốn em quản lý công ty này hộ anh nhưng với điều kiện...

-Điều kiện gì? Em đáp ứng hết

-Nếu hôm nay em bán được 100 chiếc nhẫn ở đây, anh cho em toàn quyền xử lí – Anh nhếch môi, như vậy khác gì bảo cô đi chân trần vào đĩnh, mười chiếc là nhiều nhất rồi thế mà nội trong hôm nay cô phải bán được 100 chiếc

-Anh làm khó em vậy? 100 chiếc á? Anh nói nhầm đúng không? Ý anh là 10 chiếc đúng không?

-Không...100 chiếc mới đúng! – Anh lắc lắc chìa khóa xe trên tay, nhìn cô với ánh mắt đầy thách thức.

-Không thì về thôi – Thấy cô do dự chưa nói thành lời, anh liền lên tiếng

-Em bán cách nào cũng được đúng không? – Cô tỉnh ranh nói

-Đúng!

-Được, 100 thì 100, anh về trước đi, em sẽ ở đây bán “giúp anh”, anh cứ ở nhà nghe “tin vui” đi – Cô cười gian, anh nhủ mảy nhìn gương mặt đắc thắng của cô, không biết cô sẽ giờ trò gì

-12h đêm nay hết hạn – Anh nói rồi đi về, vài cô nhân viên ở lại xì xầm to nhỏ nhưng cũng phải giữ mồm miệng không để anh nghe thấy, Khánh Anh vừa đi khỏi thì mấy cô nhân viên lập tức chạy đến hỏi han Thiên Anh, Thiên Anh cũng vui vẻ trả lời và nhanh chóng hòa đồng với nhân viên ở đây.

-Các chị biết phòng photo của công ty ở đâu không? Chỉ em với – Thiên Anh hỏi

-À đây, chị cũng định xuống dưới, để chị đi cùng em – một nhân viên nữ khéo nói.

Thiên Anh xuống phòng photo, nhờ người đánh máy cho dòng chữ “ Giảm 70% giá nhẫn ở tầng 14, chỉ có 100 cái duy nhất, thời hạn đến 17h hôm nay ”

Cô in to ra và đem xuống dưới tầng một treo lên trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người .

Tấm “quảng cáo” của Thiên Anh mới treo chưa đầy mười phút thì một loạt phụ nữ kéo nhau đến sầm nhẩn, những chiếc nhẫn tiền tỉ giờ chỉ thành tiền triệu, trăm triệu cùng thành triệu, ai mà không thích.

Phụ nữ thích thời trang và trang sức thì chỉ thích tầng 14 của công ty này, đi qua chỉ dám nhìn mà không dám vào vì túi tiền chưa đủ, lần này quả là cơ hội tốt rồi.

Xong...

100 chiếc nhẫn được bán hết chưa đầy một ngày, Thiên Anh cắt tấm quảng cáo đi và vui vẻ gọi điện cho Khánh Anh đến, nhân viên tầng 14 nói riêng và cả công ty nói chung chưa hết bàng hoàng, lỗ to, lỗ to rồi...

Khánh Anh nghe điện xong lập tức đến công ty, nhân viên đưa cho anh kết quả bán nhẫn trong ngày hôm nay, anh liền thay đổi sắc mặt nhìn Thiên Anh cười

-Em dám... - Khánh Anh lườm nguyệt cô một cái, trong nháy mắt mà công ty anh lỗ hơn chục tỉ

-Anh nói cách nào cũng được còn gì? – Cô cười cười, cho cô đi làm thì “phá” công ty nhiều hơn là giúp đỡ

-À đúng rồi, em giỏi lắm! – Khánh Anh bất giác cười, anh không giận gì cô vì số tiền ấy cũng không là gì đối với anh, nhưng anh đã rút ra kinh nghiệm cho bản thân rằng tuyệt đối không ra thử thách như vậy cho cô nữa.

-Từ bây giờ em được đi làm rồi chứ? – Cô vui vẻ

-Được rồi – Anh gật đầu, đưa cô về. Cả ngày hôm đó, cô cười không ngừng, thật là thảm họa, thường thì những người gây ra thảm họa đều không nhận thức rõ được hậu quả của nó.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chương Ngoại Truyện 2 : Chìm Tàu

Một tháng sau.

Tại trường của những thiên thần, Long Anh, Huyền Anh đi lung tung ở ngoài sân trường chờ Lâm đến lớp rồi cùng vào. Một lúc sau, cả hai trèo cầu trượt chơi, Long Anh mãi nhìn Huyền Anh bị một nhóc béo che lấp nên đâm luôn nhóc béo ục ịch đó và bị nhóc đồ đẩy ngã xuống dưới, cậu nhóc kêu ầm lên, vừa kêu vừa lấy tay xoa xoa vùng mông đã đỏ ửng

-AAAAA

Huyền Anh thấy thế chạy đến bên Long Anh

-Thằng béo kia sao nỡ đẩy anh Long xuống dưới! – Huyền Anh cau có quát nhóc béo đang cùng lũ bạn chơi cầu trượt

Nhóc béo nghe tiếng quát liền trừng mắt nhìn Huyền Anh và Long Anh, nhóc béo này nổi tiếng là nghịch ở trường và “lưu manh” từ bé nên rất nhiều đứa nhỏ học ở đây đều sợ, riêng Long Anh và Huyền Anh chưa bao giờ thấy sợ nhưng... nếu chỉ có hai đứa không thể đấu lại với “bang” lực lượng của nhóc béo kia, nếu cho thêm Lâm, Nhi, Bảo vào nữa cũng không đủ “tí tở” với tên “lấy thịt đè người” kia

-Tại thằng ranh con đó nhìn đều ta còn đâm vào ta nữa. – Nhóc béo hất hàm nói

-Ta nhìn đều mi bao giờ - Long Anh chu mỏ lên cãi lại, rõ ràng nhóc chỉ nhìn xem Huyền Anh thôi đâu mà

-Á đấy mi khinh không thèm nhìn ta – Nhóc béo nói vô cớ, đám trẻ ở đó cười sặc sụa

-Mi bị điên à? Thôi chúng mình đi, thằng béo này bị điên đó – Long Anh kéo tay Huyền Anh thì bị nhóc béo kia chặn lại

-Muốn gì? – Long Anh hất hàm, cất giọng lạnh lùng y hệt Khánh Anh

-Muốn nắm hai mi - Nhóc béo cười rồi kéo thêm một đội nhóc nữa xông vào đánh Long Anh và Huyền Anh.

-Thằng béo kia, ai cho mi đánh em ta – Bảo và Nhi xông vào, cùng lúc đó Lâm cũng đến hỗ trợ Long Anh và Huyền Anh

-Đội của nó đấy – Nhóc béo nói với “đàn em” – Đánh hết đi – Nhóc béo ra lệnh

-AA...chạy thôi – Nhi kéo cả lũ chạy, bị nhóc béo kia đè thì chỉ có thịt nát xương tan thôi. Cả lũ chạy nhanh tí lẹ nhưng vẫn không quên ngoảnh đầu lại lè lưỡi nhóc béo chạy như đi bộ kia.

...

Đúng như mọi hôm, Thiên Anh đến đón Long Anh và Huyền Anh và gặp Vy đang đón nhóc Bảo, Tuyết đón nhóc Nhi và Châu San đón nhóc Lâm. Lâu lắm rồi bốn người mới cùng đón con một lúc như thế này vì bây giờ mỗi người đều bận một công việc riêng của mình

-Ô, Khánh Anh mới đi một tháng mà Thiên Anh hành hạ hai đứa con thế kia sao? – Tuyết chau khi thấy cả Long Anh lẫn Huyền Anh đều có vết xước ở mặt, ở chân tay qua bộ quần áo ngắn tinh nghịch

-Long Anh, Huyền Anh, sao mặt hai con xước hết thế này? – Thiên Anh lo lắng nhìn hai đứa con

-Vừa nãy nhóc béo ở trường gây sự với con – Long Anh cười híp mắt – Thằng ý béo quá con không đánh nổi nên bị thương

-Lúc nó đuổi bọn con còn bị ngã đó cô, ha ha buồn cười lắm! – Nhi chen vào, mấy đứa kia cũng chen vào nói liên thoảng, đúng là con của những người đặc biệt nên chúng cũng rất đặc biệt, đặc biệt nhất là quậy phá với lắm chuyện.

-Thiên Anh, bao giờ anh Khánh về thế? Cũng được một tháng rồi đấy? – Vy hỏi

-Không biết nữa, thấy bảo đi vài tháng – Thiên Anh nói

-Thế ở nhà buồn không? Chuyển sang ở với tao này – Vy chớp chớp mắt, vẫn cái vẻ đáng yêu ngày nào.

-Không? Làm phiền vợ chồng mi xấu hổ lắm – Thiên Anh cười.

-O kia... - Thiên Anh hốt hoảng khi thấy Huyền Anh chạy ra lòng đường và bị một chiếc xe máy phóng với tốc độ nhanh xèo qua, may cô kịp kéo Huyền Anh vào

-Không sao chứ? Thiên Anh - Châu San, Vy, Tuyết đều lo lắng hỏi, tất cả có một phen thót tim

-Hi không sao – Cô cười

-Huyền Anh, lần sau không được chạy lung tung nghe chưa? Nguy hiểm lắm đấy – Châu San vuốt vuốt má Huyền Anh

-Con xin lỗi, con biết rồi. – Huyền Anh cười vô tư, về đáng yêu của nhóc làm người lớn không tài nào trách cứ nổi.

Cũng đã muộn, nhà nào về nhà này.

Thiên Anh tắm cho hai đứa con và chuẩn bị bữa tối, một tháng rồi Khánh Anh đã vắng nhà. Không biết bây giờ anh đang làm gì? Đã ăn cơm chưa?

Một tháng trước...

-Thiên Anh, mai anh đi có việc ở đảo – Khánh Anh nói ngắn gọn

-Bao giờ anh về? – Thiên Anh hỏi

-Vài tháng, chưa xác định được, cha anh với công ty du lịch biển bên đó có hợp tác với nhau phát triển nhưng ông ấy đang bị bệnh không đi được, sắp tới ở đó mở tiệc mừng nên ông ấy nhờ anh đi

-Không đi không được à?

-Đây là phép lịch sự trong kinh doanh mà – Anh cười

-Vậy cũng được, tí nữa em giúp anh chuẩn bị đồ...

...

-Mẹ ơi, con nhớ ba Khánh, bao giờ ba về - Long Anh làm nũng, mắt dưng dưng như sắp khóc, đúng là cha con nhà này...xa là nhớ gặp nhau là kẻ thù...

-Tháng sau ba sẽ về thôi, yên tâm – Thiên Anh nở nụ cười nhẹ

-Bố mãi chả về để dạy con võ – Long Anh nói

-Con muốn học võ nữa sao? Để làm gì? – Thiên Anh hỏi

-Để con trả thù thằng béo kia chứ?

-Chết mất – Thiên Anh cười, xoa xoa đầu Long Anh

-Mẹ kêu ba về đi – Huyền Anh chạy ra chen vào

-Con cũng muốn học võ giống Long Anh nữa sao? – Thiên Anh nghi ngờ nhìn đứa con gái của mình

-Đó chỉ là một phần thôi, con nhớ ba lắm – Bất chợt Huyền Anh khóc um lên

-Huhu con muốn gặp ba, mẹ đưa tụi con đi gặp ba đi mà...- Long Anh cũng giấy nầy lên khóc, nhìn hai con khóc Thiên Anh xót xa, khẽ vỗ lưng cả hai

-Để mẹ xem, thôi các con ăn cơm đã – Thiên Anh cười, lòng cô chợt da diết khó tả, dù cho ngày nào anh cũng gọi điện về đều đặn nhưng không được ôm anh, không được ngủ trong vòng tay anh, hai con không được “chiến đấu với kẻ thù”, không được ba đưa đi xung quanh thành phố tìm chỗ chơi nên cũng thấy trống vắng rất nhiều.

Ngày thứ nhất tháng sau...rồi đến ngày thứ hai...thứ ba... Khánh Anh vẫn bận chưa thể về được. Ngày nào Long Anh với Huyền Anh cũng réo ầm lên muốn đi gặp ba

Ngày thứ tư...

Thiên Anh gọi cho Khánh Anh

-Cho em địa chỉ chính xác đi, em đưa con đến gặp anh, chúng nó muốn gặp anh đến nỗi khóc hoài luôn rồi...

-Chẳng phải em cũng nhớ anh sao? Có khóc không? – Anh chêu chọc

-Tất nhiên là không rồi...- Cô cắn răng nói

Anh nói địa chỉ chính xác từng li từng tí một cho cô rõ

-Khi nào em đến em sẽ gọi cho anh!

...

Tại một căn biệt thự khác.

Vy và Minh đang solo chơi game trên màn hình tivi mà “bơ” luôn nhóc Bảo ở bên cạnh. Chán quá Bảo liền hét ầm lên

-Ba...mẹ, chơi với con đi

-Đội ba bắn chết mẹ con đã...- Minh không nhìn Bảo mà cứ chăm chú bắn Vy trên màn hình tivi to cỡ bự

-Nào anh bắn nhẹ thôi, nhường em chứ! – Vy cau có khi bị Minh bắn cho liên hoàn

-Đã gọi là solo rồi làm gì có chuyện nhường

-Yaa....lại thua rồi – Vy vứt tay điều khiển game của mình xuống

-Ha ha, Bảo à? Thấy ba Minh giỏi hem? – Minh chạy đến nựng má Bảo

-Giỏi nhưng sao ba mẹ không sinh thêm em bé cho Bảo chơi, suốt ngày ba mẹ chơi với nhau không thèm chơi với con luôn – Bảo xụ mặt

- Ai bảo con không chịu ngủ sớm, đã thế còn không chịu ngủ riêng nữa – Minh nói

-Ý gì đây? – Vy lườm

-Lần sau con sẽ đi ngủ sớm mà! – Bảo ngây thơ nói, Minh và Vy phá lên cười.

Cùng lúc đó. Tuyết và Nam đang cãi nhau vì lý do rất củ chuối đó là...

-Em tắm cho con đi, anh là đàn ông ai đi tắm cho trẻ con

-Trẻ con thì cũng là con anh chứ, anh tắm đi, em đang bận

-Bận gì chứ? Ngồi xem tivi ăn quà thế kia bảo bận à? Em tắm đi, nó là con gái mà, anh là đàn ông đấy.

-Nó mới bốn tuổi hơn chứ mấy mà anh còn bày đặt con gái với đàn ông. Không nói nhiều tắm đi

-Không...

-Tắm đi

-Không

-Tắm đi

-Không

-Yaaaaaaaaa...mày chết với bà...

Ngày hôm sau...

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Từng con sóng nhẹ vỗ vào bờ, bãi cát trắng chẳng mấy chốc bị sóng làm cho ướt át một vùng...

Thiên Anh đứng cạnh hai đứa con và chờ xoát vé lên tàu. Mới đầu Khánh Anh cho tàu riêng của anh đến đón mẹ con Thiên Anh nhưng tàu bị hỏng giữa chừng thế nên Thiên Anh đi tàu chung với nhiều người khác.

Xoát vé xong, cô bước lên tàu, dẫn theo hai đứa con đáng yêu đang riu rít nói chuyện với nhau.

Trời đang đẹp bỗng sóng vỗ mạnh hơn, từng đợt mây đen kéo đến phủ lên màu xanh của trời.

-Hai đứa vào trong thôi, sắp mưa rồi! – Thiên Anh dắt hai đứa vào trong khoang tàu, còn một vài người vẫn ở bên ngoài, tiếng cười nói không bao giờ là hết.

Ở đâu đó...

-Đề ý...phía trước có đá ngầm...

-Mau cho tàu hoạt động chậm lại, đá ngầm trước mắt...

-Linh kiện của tàu bị hỏng rồi, hiện đang sửa, chưa thể cho tàu đi chậm lại được...

-Bảo cho mọi người biết, mặc áo phao bảo hộ vào...

Lúc đó, trên tàu không đủ áo phao vì ai nấy cũng giành giật của nhau, Thiên Anh nghe tin gần cuối lên không có áo phao, cũng may Long Anh và Huyền Anh được phát cho áo phao trẻ em.

Sóng biển đập mạnh hơn bao giờ hết, từng con sóng đen xô vào tàu dữ dội, đó là một điểm chẳng lành.

Thiên Anh lo lắng ôm chặt hai đứa con, người người trên tàu hoảng loạn khi tàu đang tiến thẳng đến hòn đá ngầm mà không thể nào dừng được.

Đoàng...

Tiếng sấm vang lên, một cơn mưa lớn bắt đầu ập xuống, dòng người hồi hải chạy loạn

Những khoang thuyền bắt đầu bị rò rỉ, nước biển tràn vào một cách vô tình... càng lúc càng nhiều

-Mẹ ơi...con sợ! – Long Anh và Huyền Anh nép vào lòng Thiên Anh khóc.

-Đừng sợ, mẹ ở bên các con đây! – Thiên Anh vỗ về, cô thử gọi cho Khánh Anh nhưng tín hiệu kém, anh không nhận được máy.

Không lâu sau, thuyền cứu hộ đến nhưng thuyền rất bé và chỉ có hai cái

-Cho trẻ con và phụ nữ lên trước! – Tiếng bảo vệ phát ra. Huyền Anh và Long Anh mau chóng được bế lên thuyền cứu hộ thể nhưng...Thiên Anh vừa rời khỏi khoang tàu của mình thì có một phụ nữ khác xô ngã và lên thuyền trước.

-Thuyền đã hết chỗ, cô hãy ở lại chờ chuyển sau! – Tên bảo vệ ngăn Thiên Anh lại, cô như đuối sức nhìn Long Anh và Huyền Anh trên thuyền, hai đứa đang khóc và gọi mẹ...

-Làm ơn...chăm đừng tội hai đứa nhỏ đó – Thiên Anh chỉ vào hai đứa con của mình và nói tiếp – Khi nào lên được bờ, làm ơn hãy gọi vào số nào đó trong danh bạ bảo họ đến đón con giùm tôi...- Thiên Anh chỉ kịp đưa chiếc điện thoại của mình cho người phụ nữ lạ trên thuyền đang ngồi cạnh Long Anh và Huyền Anh nhất. Người phụ nữ thương xót gật đầu và nhận chiếc điện thoại

-Mẹ ơi...đừng bỏ con!!! – Long Anh và Huyền Anh khóc nức lên, cơn mưa càng to, sóng biển đập dữ dội.

...

-Mưa to quá, chúng ta về thôi!! – Một chàng trai nói với một cô gái, cô gái đưa mắt nhìn không gian trước mắt, như phát hiện điều gì đó, cô nhanh chóng nói

-Cho tàu đến kia đi, hình như có tàu gặp nạn.

Chiếc tàu của cô gái nhanh chóng đi đến phía tàu gặp nạn. Cùng lúc đó, chiếc tàu đó chìm xuống. Thiên Anh cũng bị văng ra khỏi tàu...mặt nước biển mặn chát như cuốn lấy thân thể cô.

Thiên Anh vừa bị chìm xuống, cô cố vói tay lên không trung, như cố nắm lấy một hi vọng.

Ngay lúc đó, tưởng chừng tuyệt vọng nhưng bàn tay cô đã được bàn tay ai đó nắm lấy và kéo lên.

Cô gái kia nhìn Thiên Anh, ánh mắt xót xa nhìn Thiên Anh đã ngất đi, cô gái đó nhờ chàng trai bên cạnh mình bế Thiên Anh vào trong nằm, cô gái cũng bước theo sau.

Thiên Anh được đắp một mảnh khăn vắt nước lên trán, môi cô từ trắng bệch đã trở nên hồng hào hơn.

-Em quen cô gái này à? – Chàng trai thấy cô gái cạnh mình nhìn Thiên Anh bằng ánh mắt rất khó hiểu, hỏi hặn và thương tiếc đan xen, rồi con chăm sóc cho Thiên Anh rất đặc biệt

-Em nợ cô ấy rất nhiều...- Cô gái đứng dậy, lặng người và nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ của khoang thuyền. Trời vẫn mưa như trút nước, tàu của cô liên tục bập bênh vì sóng biển.

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Chương Ngoại Truyện 3 : Tha Thứ

Mưa đã tạnh và nắng lại lên, bầu trời quang đãng lại hiện hữu nhưng gió thổi mạnh...mãi chẳng ngừng.

Nếu không nhầm thì bây giờ Thiên Anh phải đặt chân lên đảo rồi chứ, nhưng Khánh Anh vẫn chưa thấy cô đâu, anh bận xã giao với đối tác làm ăn nên chưa có thời gian gọi cho cô, nhưng tự nhiên anh cảm nhận được cái gì đó đang xuyên qua tim anh...một tích tắc nào đó anh bỗng cảm thấy bất an, toàn thân đau nhức.

Hoàng đang xem chương trình tin tức cùng Châu San và Lâm ở phòng khách bỗng điện thoại anh có người gọi đến, màn hình hiển thị tên Thiên Anh. Anh tạm gác bộ phim lại và bắt máy

- Alo!

- Xin cho hỏi anh có quen với hai bé tên Long Anh và Huyền Anh không?

Hoàng cảm thấy hơi bất ngờ khi số của Thiên Anh gọi cho anh mà lại hỏi vấn đề đó, nhưng anh để ý giọng nói đó không phải là Thiên Anh, anh liền nói, nổi bất an xâm chiếm vào người anh.

- Dạ, đúng! Cho hỏi ai đấy, sao cảm máy của Thiên Anh?

Châu San đang mãi xem cũng phải ngừng lại khi thấy nét lo lắng trên mặt Hoàng, cô hơi hỏi nhỏ - Có chuyện gì sao?

- Hôm nay có chuyến tàu đến đảo Nam Du, nhưng không may tàu gặp nạn, mẹ hai đứa bé hiện giờ không biết sống chết ra sao, cô ấy có nhờ tôi chăm hộ hai đứa bé này và gọi cho người nào đó trong danh bạ của cô ấy đến đón con giùm? – Người phụ nữ đầu dây bên kia nói đều đều nhưng chất giọng có chút xót xa, thật may Thiên Anh đã nhờ đúng người tốt. Ông trời cũng không hẳn tuyệt tình với cô.

- Cái gì? – Hoàng hét lên, đầu dây bên kia nói – Cậu bình tĩnh...

Trên tivi, giọng nói phát thanh viên làm Hoàng như đông cứng...

- Tàu MB07 đến đảo Nam Du sáng nay đã bị chìm, ước tính khoảng 13 người chết và 15 người mất tích...

- Cho tôi địa chỉ đi, tôi sẽ đến đón hai đứa bé!

Người phụ nữ kia cho Hoàng địa chỉ nhà, anh nói cảm ơn qua điện thoại rồi đứng lên, vẻ hấp tấp đầy lo lắng của anh khiến Châu San lo không kém

- Có chuyện gì mà anh lo lắng vậy?

- Em đi cùng anh, trên đường anh sẽ nói em nghe...

Hoàng cũng báo tin này cho những người kia biết, lập tức họ cho người đi tìm Thiên Anh ngoài biển, mong sẽ tìm được.

Khánh Anh biết chuyện, bỏ luôn cuộc xã giao và bữa tiệc còn đang dở để trở về.

Con tim anh đang bị tử thần bóp chặt đến nghẹt thở. Long Anh và Huyền Anh không sao rồi nhưng Thiên Anh đâu, cô đang ở đâu...?

Gương mặt hạnh phúc vì nghĩ vợ con đang đến thăm mình bỗng chốc chỉ còn đau thương và lo lắng, anh đứng ngồi không yên, cả ngày trời anh và nhóm Tuyết lên đèo ngoài biển.

...

Thiên Anh lơ mơ tỉnh dậy. Căn phòng chủ đạo màu trắng hiện lên, như một thiên đường nhưng lạnh lẽo đến lạ thường. Cô khẽ kéo chăn đắp lên người mình. Vì quá mệt mỏi lên cô nằm thêm một chút nữa.

Cạch

Cánh cửa trắng mở ra, bước vào là một cô gái bê trên tay một bát cháo trắng.

- Cô tỉnh rồi sao? Cô ăn cháo đi cho đỡ đói rồi uống thuốc, cô bị sốt rồi.

- Thiên Anh...sao lại là cô? Sao tôi lại ở đây? – Thiên Anh ngồi dậy, lay lay thái dương cho đỡ chóng mặt.

- Uhm, cô bị nạn ở biển, tôi cứu cô – Yun khẽ cười, đẩy bát cháo lại gần Thiên Anh

- Vậy hả? Cảm ơn cô nhiều! Tôi hôn mê bao lâu rồi? – Thiên Anh hỏi

- Hơn một ngày rồi, cô cứ ở tạm đây nghỉ ngơi đi, khi nào khỏe tôi sẽ đưa cô về

- Tôi mượn điện thoại cô gọi cho Khánh Anh được không? Tôi sợ anh ấy lo lắng – Thiên Anh mở lời

- Đây – Yun đưa điện thoại cho Thiên Anh , khẽ cúi đầu, người con gái trước mặt nhỏ đang gọi cho người mà nhỏ từng yêu tha thiết, biết sao được vì Thiên Anh xứng đáng có hạnh phúc đó hơn là Yun.

- Alo, anh Khánh... “tút...tút...tút”

Khánh Anh vừa bắt máy, mới nghe thoáng qua giọng nói ảm áp quen thuộc thì sóng biển kém quá lên mất tín hiệu, anh có gọi lại nhưng không được

-Cô ăn cháo cho khỏe đi, để tôi liên lạc với anh ấy giúp cô – Yun nở nụ cười tao nhã.

-Cảm ơn cô...Thiên Anh – Thiên Anh gật đầu cảm kích

-Không có gì...dù tôi giúp cô trăm lần nữa cũng không đủ xóa hết tội lỗi ngày trước tôi gây ra đâu. – Yun rơi vào tầm mắt

-Không sao, tôi đã bao giờ trách cô đâu, à mà bây giờ cô ở đây hả?

-Uhm

-Sao cô không về

-Tôi kết hôn rồi – Yun nói , Thiên Anh nghĩ kết hôn rồi là phải ở nhà chồng chứ cô không nghĩ Yun đang trốn tránh nhóm của cô.

-À ra vậy, chúc mừng cô nha.

-Cô với Khánh Anh sống tốt chứ?

-Tốt lắm, nếu cô không phiền hãy đến nhà tôi dùng bữa.

-E là không tiện...

...

Một ngày sau. Con sốt của Thiên Anh nhanh chóng biến mất, cô lại trở lại khỏe như ngày nào.

-Đi thôi! – Yun từ bên ngoài, đẩy cánh cửa ra và nói với Thiên Anh . Thiên Anh đi ra bên ngoài, khẽ chào chàng trai là chồng của Yun một cái rồi cùng lên tàu.

Đặt chân xuống đất liền, cảm giác yên ả lại trở về. Taxi đón ba người chạy vào trong thành phố.

-A...mẹ Thiên Anh kia...mẹ ơi!!!!!!!!!! – Long Anh và Huyền Anh nhanh nhẩu chạy ra, nước mắt giàn giụa ôm chầm lấy Thiên Anh không muốn rời, Yun đứng cạnh chồng nhỏ, mỉm cười hạnh phúc thay Thiên Anh. Thì ra con anh và cô đã lớn như vậy rồi, đáng yêu quá!

-Mẹ có bị sao không? Huhu con nhớ mẹ lắm!

-Mẹ không sao, đừng khóc mà, mẹ về rồi đây, thôi nào hai con chào cô chú đi. – Thiên Anh xoa đầu cả hai và hướng mắt về phía Yun

-Con chào cô...con chào chú! – Hai nhóc ngoan ngoãn khoanh tay, vẻ đáng yêu vụng về của chúng chưa bao giờ hết trong mắt người lớn.

-Ng Sloan, hai con thật đáng yêu – Yun khẽ xoa đầu cả hai cười hạnh phúc, cô chợt nghĩ đến đứa con của mình...nếu nó còn sống chắc nó cũng đáng yêu như thế này mất. Suy nghĩ đó dập tắt khi nhóm Khánh Anh trở về, tất cả đều có mặt ở đó. Yun đứng lên nhìn Khánh Anh và nhóm Tuyết, gương mặt nhỏ trở nên cứng nhắc.

-Tại sao lại ở đây? – Khánh Anh nhíu mày nhìn Yun và người con trai lạ đứng cạnh nhỏ. Ác cảm trong anh đối với Yun vẫn còn đó. Anh vẫn chưa quên được ngày xưa nhỏ đã làm gì với anh và Thiên Anh

-Cô còn đến đây làm gì? – Vy xông vào nói , gắp lại Yun khiến cô hơi tức giận.

Hoàng im lặng nhìn em gái của mình, gương mặt vẫn thế nhưng cách ăn mặc đã giản dị hơn rất nhiều, có lẽ nó cũng đang có cuộc sống yên bình hạnh phúc...

-Mọi người đừng như thế, chính Thiên Anh đã cứu em đó. Không có cô ấy thì em không sống nổi lúc đó rồi. Em phải cảm ơn cô ấy rất nhiều đó. – Thiên Anh cười, nói hòa hảo, chồng của Yun đứng bên cạnh cũng nhận thấy được trước đây Yun và những người này có mâu thuẫn với nhau rất nặng.

-Thật chứ? – Vy nói , mắt không thể không nhìn Yun, ánh mắt đa nghi

-Sao lại không? – Thiên Anh cười rồi quay sang nói với Yun – Thiên Anh à? Hôm nay bạn ở lại dùng bữa với gia đình chúng tôi nhé!

-À không, tôi cảm ơn tấm lòng của bạn nhưng bây giờ tôi có việc rồi, xin lỗi – Yun từ chối, nhỏ vẫn không thể nào đối mặt với mấy người này được nữa, nếu có ngồi chung bàn ăn, nếu họ tha thứ cho nhỏ nhỏ vẫn không thấy tự nhiên cho lắm.

- Vậy à? Vậy khi nào có dịp bạn quay lại đây chơi nhé. – Thiên Anh cười

- Uhm, cảm ơn, tôi về đây – Yun kéo theo chồng nhỏ đi, trước khi bước ra khỏi cánh cổng to lớn mà năm xưa nhỏ hay đặt chân đến thì có tiếng nói phát ra

- Vương Thiên Anh, tôi cảm ơn cô rất nhiều!!! – Đó chính xác là giọng nói của Khánh Anh, giọng nói lạnh lùng nhỏ vẫn thường được nghe giờ đã ảm áp lạ kì. Nhỏ hơi mỉm cười nói

- Không có gì đâu.

Nhỏ và chồng bước đi, Hoàng chạy ra nói chuyện một hồi rồi gọi taxi đưa hai người ra bến.

Nhóm Tuyết đã tha thứ cho Yun, họ cảm thấy lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn.

Cha anh có gọi cho anh đến đảo Nam Du công tác tiếp nhưng đã được anh nhiệt liệt từ chối.

Tối hôm đó.

Khánh Anh có mở một party ngoài trời, hồ bơi rải đầy hoa hồng và bóng bay, những chiếc loa phát ra những bản nhạc sôi động rồi êm u... những bản nhạc hạnh phúc. Bốn gia đình lại vui vẻ bên nhau.

Thế đấy.

Có được hạnh phúc đâu khó. Chỉ cần mỉm cười và mỉm cười.

- Ngày mai chúng ta ra biển chơi nhé...!!! – Đám người lớn ra ý kiến

- KHÔNG CHƠI VỚI BIỂN... - Huyền Anh và Long Anh hét lên thảm thiết...

....

The End...

Hẹn mọi người ở truyện : “Trả lời anh khi anh còn ở đây!” nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.